

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

DEBORAH HARKNESS

HAYAT KITABI

ROMAN

SONLAR. BAŞLANGIÇLAR. DEĞİŞİM. GEÇMİŞİN SIRLARINI VE GELECEĞİN ANAHTARINI GİZLEYEN BİR EL YAZMASI. HER ŞEYİN TAM KALBİNDE, ÖLÜMSÜZ BİR AŞK.

Cadı tarihçi Diana Bishop ve vampir bilimci Matthew Clairmont geçmişten günümüze dönünce yeni sorunlar ve eski düşmanlarla karşılaşır. Fransa'da, Matthew'un atalarından kalma evinde tanıdıkları pek çok kişiyle tekrar bir araya gelirler ancak çok önemli bir kişi eksiktir. Geleceklerine dair en büyük tehdit ise henüz açığa çıkmamıştır ve bunun farkına vardıkları an, hızla Ashmole 782 ile kayıp sayfalarını bulma çabasına gireceklerdir...

Rahlar üçlemesinin son kitabında Harkness güç ve tutku, aile ve sevgi, geçmişten gelen meseleler ile günümüze yansıyan sonuçlarını derinlemesine inceliyor. Auvergne'in tepelerinden Venedik'in saraylarına uzanan bu macerada Diana ve Matthew, devasa şatolar ve üniversite laboratuvarlarında, kadim bilgiler ile modern bilimi kullanarak, sonunda cadıların yüzyıllar önceki keşfini gün ışığına çıkaracak.

"Ne kadar zengin, heyecan verici ve eğitici bir öykü...
İnsanı içine çekiyor; romantik ve fevkalade."

E. L. James, *The Guardian*

"İncelikle işlenmiş, cevher gibi bir kitap...
İçinde kaybolup bir daha dönmek istedin.
Daha büyük bir övgü olabilir mi? Her açıdan müthiş."

Manda Scott

*Hayatta kalan, ne en güçlü ne de
en zeki türdür. Hayatta kalan, değişime
en çabuk uyum sağlayan türdür.*

—PHILIPPE DE CLERMONT,
ÇOĞU ZAMAN CHARLES DARWIN'E ATFEDİLİR

Güneş Yengeç'te

*Yengeç evler, toprak, servet ve gözle görünmeyenlerle ilgilidir.
Zodyak'taki dördüncü evdir. Ölüm ve bitiş simgeleri.*

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 8r

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayaletlerin bir cismi yoktu. Anılar ve yürekten oluşuyorlardı sadece. Sept-Tours'un yuvarlak kulelerinden birinin tepesinde, Emily Mather hâlâ kasvetle ağır olan göğsünün tam ortasına yarı saydam elini bastırdı.

Hiç kolaylaşıyor mu? Sesi de bedeni gibi belli belirsizdi. İzlemek? Beklemek? Bilmek?

Böyle bir şey varsa bile ben fark etmedim, diye kestirip attı Philippe de Clermont. Yakınlarda bir yere tünemiş, o da kendi saydam parmaklarını inceliyordu. Ölü olmanın sevmediği pek çok tarafı vardı; karısı Ysabeau'ya dokunamamak, tat ya da koku alamamak ve şöyle güzel bir idman için kaslarının olmaması, bütün bunların arasında en kötüsü görünmezlikti. Bu durum ne kadar önemsiz hale geldiğini sürekli kafasına vuruyordu.

Emily'nin yüzü düşünce Philippe içinden kendine küfretti. Öldüğünden beri cadı onun daimi yoldaşı haline gelmiş, yalnızlığını paylaşmıştı. Sanki hizmetçisiymiş gibi ne demeye bağırıyordu kadıncağıza?

Belki artık bize ihtiyaçları kalmadığında kolaylaşır, dedi Philippe daha nazik bir tonla. Daha tecrübeli bir hayalet olabilirdi ama durumlarını metafiziksel açıdan anlayan da Emily'ydi. Cadının ona söyledikleri Philippe'in öteki dünyayla ilgili inandığı her şeye ters düşüyordu. Yaşayanların bir şeye ihtiyaçları olduğu için ölüleri gördüğünü düşünmüştü hep: yardım, bağışlanma, cezalandırma. Emily ise ısrarla bunların insanların uydurmaları olduğunu, yalnızca yaşayanlar unutup yaşamaya devam ettiklerinde ölülerin onlara görüneceğini söylüyordu.

Bu bilgi Ysabeau'nun onu fark edememesini biraz olsun katlanılır kılıyordu ama çok da teselli ettiği söylenemezdi.

"Em'in ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Öyle şaşırarak ki." Diana'nın sıcak sesi mazgalı siperlere ulaştı.

Emily ve Philippe gözlerini şatoyu çevreleyen taşlı avluya indirip, *Diana ve Matthew*, dedi bir ağızdan.

İşte, dedi Philippe şato yolunu işaret ederek. Ölüyken bile vampirin gözleri insanlarınkinden daha keskindi ve hâlâ geniş omuzları ve pervasız gülümsemesiyle bir insandan çok daha yakışıklıydı. Bu pervasız gülümsemeyi Emily'ye yönelttiğinde kadın da elinde olmadan sırttı. *Ne güzel bir çift, değil mi? Baksana oğlum ne kadar değişmiş.*

Vampirlerin zamanla değişmemesi gerekirdi, bu nedenle Emily aynı koyu, maviye çalacak kadar kara saçları; kış günündeki deniz kadar soğuk ve mesafeli aynı gri-yeşil gözleri; aynı beyaz teni ve geniş ağzı görmeyi bekliyordu. Ama Philippe'in söylediği gibi belli belirsiz birkaç değişiklik vardı. Matthew'un saçları daha kısaydı. Sakalıyla daha da tehlikeli, bir korsan gibi görünüyordu. Emily keskin bir soluk aldı.

Matthew... daha mı iri?

Öyle. O ve Diana 1590'da buraya geldiklerinde onu iyice besledim. Kitaplar onu hamlaştıırıyordu. Matthew'un daha fazla dövüşüp, daha az okuması gerekiyordu. Philippe her zaman öğrenmenin fazlası olmadığını iddia ederdi. Matthew bunun yaşayan bir kanıtıydı.

Diana da farklı görünüyor. O uzun, bakıra çalan saçlarla annesine daha çok benzemiş, dedi Em yeğenindeki en belirgin değişikliği dile getirerek.

Diana bir taş takılıp tökezlediğinde Matthew yıldırım hızıyla fırlayıp onu tuttu. Emily bir zamanlar Matthew'un, onun çevresinde dönüp dolaşmasını bir vampirin aşırı koruyuculuğu olarak görmüştü ama şimdi bir hayaletin kavrayış gücüyle bu eğilimin Diana'nın ifadesindeki her değişiklik, her farklı ruh hali, her yorgunluk ve açlık belirtisine yönelik doğüstü bir farkındalıktan kaynaklandığını fark ediyordu. Ama bugün Matthew her zamankinden daha dikkatliydi.

Değişen bir tek Diana'nın saçı değil, Philippe'in yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. *Diana hamile... Matthew'un çocuğuna hamile.*

Emily ölümün verdiği yoğun hakikat kavrayışını kullanarak yeğenini biraz daha dikkatli inceledi. Philippe haklıydı... kısmen. *Çocuklar demek istiyorsun*

Diana'nın ikizleri olacak.

İkizler, dedi Philippe şaşkın bir sesle. Karısının ortaya çıkışıyla dikkati dağılarak başını çevirdi. *Bak, Ysabeau ve Sarah, Sophie ve Margaret da oruda.*

Şimdi ne olacak, Philippe? diye sordu Emily yüreği beklentiyle ağırlaşarak.

Sonlar. Başlangıçlar, dedi Philippe kasti bir anlaşmazlıkla. *Değişim. Diana değişimden hiç hoşlanmaz,* dedi Emily.

Çünkü Diana olması gereken şeyden korkuyor, diye cevapladı Philippe.

Marcus Whitmore 1781'de Matthew de Clermont'un onu vampir yaptığı gecedен bu yana pek çok dehşetle yüzleşmişti. Ama hiçbirini onu bugün giyeceği atışten gömleğe hazırlamamıştı: Diana Bishop'a sevgili teyzesi, Emily Mather'ın öldüğünü söyleyecekti.

Marcus aile kütüphanesinde Nathaniel Wilson'la birlikte televizyonda haberleri seyredirken Ysabeau'dan telefon gelmişti. Nathaniel'in eşi Sophie ve bebekleri Margaret o sırada kanepede uyukluyorlardı.

"Tapınak," demişti Ysabeau soluk almadan, sesi telaşlıydı. "Hemen. Gel."

Marcus soru sormadan büyükannesine itaat etmişti. Kapıdan çıkarken kuzeni Gallowglass ve halası Verin'e seslenmek için durmuştu yalnızca.

Dağın tepesindeki açıklığa yaklaşırken, yaz akşamının loşluğu Marcus'un ağaçların arasından gördüğü ışıkla biraz daha aydınlanmıştı. Havadaki büyüyle tüyleri diken diken olmuştu.

Sonra bir vampirin varlığını haber veren kokuyu almıştı. Aurillac'lı Gerbert. Biri daha vardı, bir cadı.

Hafif kararlı adımların sesi Marcus'u geçmişten koparıp bugüne getirdi. Ağır kapı her zamanki gibi gıcırdayarak açıldı.

"Selam, tatlım." Marcus başını Auvergne kırlarının manzarasından çevirip derin bir soluk aldı. Phoebe Taylor'ın kokusu ona ailesinin çiftliğinde, kırmızı kapının önünde büyüyen sık leylak çalılarını hatırlatıyordu. Narin ve dirençli bu koku uzun bir Massachusetts kışından sonra ilkbahar umudunu simgelemiş ve uzun zaman önce ölmüş annesinin anlayışlı gülümsemesini gözünün önüne getirmişti. Ama artık Marcus

bu kokuyu duyduğunda yalnızca yanındaki ufak tefek, çelik iradeli kadını düşünüyordu.

“Her şey yoluna girecek.” Uzanıp Marcus’un yakasını düzelteren Phoebe’nin zeytin yeşili gözleri endişe doluydu. Marcus mektuplarını artık Marcus Whitmore yerine Marcus de Clermont olarak imzaladığı sıralarda konser tişörtlerini bırakıp daha resmi giysiler giymeye başlamıştı. Phoebe onu ilk bu adla tanımıştı. Bu ona, vampirleri, bin beş yüz yaşındaki babaları, ülkütücü akrabalarla dolu Fransız şatolarını ve Diana Bishop adında bir cadıyı anlatmadan önceydi. Marcus’a göre Phoebe’nin yanında kalmış olması bile başlı başına bir mucizeydi.

“Hayır. Girmeyecek.” Kızın elini tutup avcuna bir öpücük kondurdu. Phoebe, Matthew’u tanıımıyordu. “Nathaniel ve diğerleriyle birlikte burada kal. Lütfen.”

“Marcus Whitmore, sana bunu son kez söylüyorum, baban ve karısının karşısına çıktığında senin yanında olacağım. Bunu daha fazla tartışmamıza gerek yok sanırım.” Phoebe elini uzattı. “Gidelim mi?”

Marcus elini Phoebe’ye verdi ama Phoebe’nin beklediği gibi onu izlemek yerine kızı kendine çekti. Phoebe göğsüne yaslandı, bir eli sıkı sıkı adamın elinde diğeri kalbine dayalı durdu. Başını kaldırıp şaşkınlıkla ona baktı.

“Pekâlâ. Ama benimle aşağı geleceksen, şartlarım var. Birinci şartım, her zaman ya benim ya da Ysabeau’nun yanında duracaksın.”

Phoebe itiraz etmek için ağzını açtı ama Marcus’un ciddi bakışlarını görünce sustu.

“İkincisi, odadan çık dediğimde çıkacaksın. Oyalanmadan. Soru sormadan. Doğru Fernando’ya git. Ya şapelde ya da mutfakta olacaktır.” Marcus kızın yüzünü inceleyince temkinli bir kabullenme gördü. “Üçüncüsü, ne olursa olsun, babamın yanına yaklaşmayacaksın. Anlaştık mı?”

Phoebe başıyla onayladı. Her iyi diplomat gibi Marcus’un kurallarına uymaya hazırdı, şimdilik. Ama Marcus’un babası evdeki herkesin düşündüğü gibi bir canavarsa yapması gerekeni yapacaktı.

Fernando Gonçalves çırpılmış yumurtaları kızgın tavaya dökerek, tava-
daki kahverengileşmiş patateslerin üzerine örttü. İspanyol omleti Sarah

Bishop'ın ağzına sürdüğü birkaç yemekten biriydi ve bugün dul kadının yemek yemeye her zaman olduğundan daha fazla ihtiyacı vardı.

Gallowglass mutfak masasında oturmuş, eski tahtalardaki bir çatlağa girmiş bal mumu kalıntılarını tırtıklıyordu. Ensesini örten sarı saçları ve kaslı bedeniyle huysuz bir ayıyı andırıyordu. Ön kolları ve pazılarını parlak renkli dövmele sarıyordu. Dövmeler o anda aklına ne gelmişse onunla ilgiliydi çünkü bir vampirin üzerindeki dövmenin birkaç aylık ömrü vardı. Bu aralar kökenlerini düşünüyor olmalıydı ki, kolları Kelt düğümleri ile rünleri, Kuzey ve İskoç mitoloji ve efsanelerinin hayali hayvanlarıyla kaplıydı.

“Endişelenmeyi bırak.” Fernando'nun sesi yılanmış meşe fiçilerinin şeri kadar sıcak ve saftı.

Gallowglass bir an başını kaldırdı, sonra dikkatini yeniden bal mumuna çevirdi.

“Kimse Matthew'u yapması gerekenden vazgeçiremez, Gallowglass.

Emily'nin ölümünün intikamını almak bir onur meselesi.” Fernando ocağın altını kapadı. Taşlarda yalınayak sessizce yürüdü. Bütün günü mutfakta geçirmesine rağmen tertemiz olan gömleğinin kollarını sıvayarak Gallowglass'ın yanına gitti. Gömleğini kot pantolonunun beline soktu, parmaklarını siyah dalgalı saçlarının arasından geçirdi.

“Marcus suçu üstlenmeye çalışacak, biliyorsun,” dedi Gallowglass. “Ama Emily'nin ölümü oğlanın suçu değildi.”

Dağlardaki manzara şartlar düşünüldüğünde tuhaf bir biçimde huzurluydu.

Gallowglass tapınağa Marcus'tan birkaç saniye sonra varmıştı. Onu bekleyen sessizlik ve açık renkli taşlarla çizilmiş bir çemberin içinde diz çökmüş Emily Mather'dı yalnızca. Cadı Peter Knox onunlaydı, elleri kadının başındaydı, yüzünde beklenti dolu hatta açlık dolu bir ifade vardı. Aurillac'lı Gerbert, de Clermont'ların en yakın vampir komşusu ilgiyle onları izliyordu.

“Emily!” Sarah'nın acı dolu çığlığı Gerbert'i bile bir adım gerileten bir güçle sessizliği yırtmıştı.

İrkilen Knox, Emily'yi bırakmış, kadın baygın bir şekilde, yere yığılmıştı. Sarah tek bir güçlü büyüyle Knox'un ayaklarını yerden kesip açıklığın diğer tarafına göndermişti.

“Hayır, onu Marcus öldürmedi,” dedi Fernando, Gallowglass’ın dikkatini kendine çekerek. “Ama ihmalî...”

“Deneyimsizliği,” diye müdahale etti Gallowglass.

“İhmalî,” diye yineledi Fernando, “trajedide bir rol oynadı. Marcus bunu biliyor ve sorumluluğu üzerine alıyor.”

“Sorumlu olmayı Marcus istemedi,” diye homurdandı Gallowglass.

“Hayır. Onu bu göreve ben aday gösterdim, Matthew da bunun doğru bir karar olduğunu onayladı.” Fernando, bir an elini Gallowglass’ın omzuna bastırdı, ardından ocağa döndü.

“Bunun için mi geldin? Matthew yardımını istediğinde tarikata liderlik etmeyi reddettiğin için suçluluk duyduğundan mı?” Fernando Sept-Tours’a geldiğinde en çok şaşırان kişi Gallowglass olmuştu. Gallowglass’ın babası Hugh de Clermont, on dördüncü yüzyılda öldüğünden beri adam Sept-Tours’a adım atmamıştı.

“Buradayım çünkü Fransız Kral, Hugh’u idam ettirdikten sonra Matthew benim yanımdaydı. O zamanlar yeryüzünde yapayalnızdım ve tek yoldaşım acımdı.” Fernando’un sesi sertti. “Lazarus Şövalyeleri’ne bir de Clermont olmadığım için liderlik etmeyi reddettim.”

“Sen babamın eşiydin!” diye karşı çıktı Gallowglass. “Sen de Ysabeau ya da onun çocukları kadar de Clermont’sun!”

Fernando dikkatle fırının kapağını kapadı. “Ben *hâlâ* Hugh’un eşiyim,” dedi yüzünü dönmeden. “Baban benim için asla geçmiş zaman olmayacak.”

“Affedersin, Fernando,” dedi Gallowglass üzülererek. Hugh öleli yedi yüz yıl olmuştu ama Fernando bu kaybın üstesinden hiçbir zaman gelememişti. Gallowglass onun bunu hiçbir zaman yapamayacağından kuşkulanıyordu.

“Bir de Clermont olmama gelince,” diye devam etti Fernando, gözleri hâlâ fırının üzerindeki duvara dikilmişti, “Philippe karşı çıktı.”

Gallowglass bal mumunu huzursuzca tırtıklamaya devam etti. Fernando iki kadehe kırmızı şarap doldurup onları masaya götürdü.

“Al bakalım,” dedi Gallowglass’a birini uzatarak. “Senin de bugün gücüne ihtiyacın olacak.”

Marthe paldır küldür mutfağa daldı. Şatonun bu bölümü Ysabeau’nun kahya kadınının hâkimiyeti altındaydı ve içeride davetsiz misafirler gör-

mek hiç hoşuna gitmemişti. Fernando ve Gallowglass'a ters ters baktıktan sonra havayı kokladı ve hırsla fırın kapağını açtı.

"Bu benim en iyi tavam!" dedi suçlayan bir sesle.

Fernando şarabından bir yudum alarak, "Biliyorum. Ondan kullanıyorum ya," diye karşılık verdi.

"Dom Fernando, mutfığa ait değilsiniz. Üst kata çıkın. Gallowglass'ı da yanınıza alın." Marthe lavabonun yanındaki raftan bir paket çay ve çaydanlığı aldı. Sonra tepside, fincanlarla süt ve şekerin yanında duran bez sarılmış çaydanlığı fark etti. Kaşları iyice çatıldı.

"Burada olmamın ne sakıncası varmış?" dedi Fernando.

"Uşak değilsiniz," dedi Marthe. Çaydanlığın kapağını açıp içini şüpheyle kokladı.

"Diana'nın en sevdiği çay. Bana ne sevdiğini söylemiştin, unuttun mu?"

Fernando hüznüyle gülümsedi. "Hem bu evdeki herkes de Clermont'lara hizmet eder, Marthe. Aramızdaki tek fark sen, Alain ve Victoire'in bunun için yüklü bir maaş alması. Bizdense bu ayrıcalığa sahip olduğumuz için minnettar olmamız bekleniyor yalnızca."

"Bunun da iyi bir nedeni var. Bu ailenin bir parçası olmayı hayal eden *manjasang*'lar var. İleride bunu unutmamaya dikkat edin Dom Fernando, bir de limon koymayı tabii," dedi Marthe, onun lord unvanını vurgulayarak. Çay tepsisini eline aldı. "Bu arada yumurtalarınız yaniyor."

Fernando yumurtalarını kurtarmak için ayağa fırladı.

"Sana gelince," Marthe kara gözlerini Gallowglass'a dikti, "Matthew ve karısı hakkında söylemen gereken her şeyi söylemedin bize."

Gallowglass suçlu bir ifadeyle gözlerini şarabına indirdi.

"*Madame* büyükannen seninle sonra konuşacak." Bu tüyler ürpertici sözlerden sonra Marthe azametle yürüyüp gitti.

"Yine ne yaptın?" diye sordu Fernando neyse ki mahvolmamış *tortilla*'sını fırının üzerine koyarak. Yılların deneyimi, ne olmuş olursa olsun, Gallowglass'ın bu karmaşayı iyi niyetle ve olası bir felaketi hiç dikkate almadan yarattığını söylüyordu ona.

"Şeeeyy," dedi Gallowglass ünlüleri ancak bir İskoç'un yapabileceği gibi uzatarak.

"Hikâyenin bir iki parçasını atlamış olabilirim."

“Ne gibi?” dedi Fernando, mutfakın tanıdık kokuları arasında bir felaketin esintisini duyar gibi oldu.

“Yengenin, Matthew’dan hamile olduğu gibi bir şeyi mesela. Büyükbabamın onu kızı olarak kabullendiğini bir de. Tanrım kan yemini kulaklarımı sağır etti.” Gallowglass düşünceli görünüyordu. “Sence hâlâ duyabilir miyiz?”

Fernando hiç konuşmadan ağzı açık bakakaldı.

“Bana öyle bakma. Bebek haberini vermek doğru gelmedi. Kadınlar böyle konularda bir garip olur. Philippe, Verin Halama kan yeminini 1945’te ölmeden önce anlatmış ama o da bu konuda tek kelime etmedi!” dedi Gallowglass kendini savunarak.

Sessiz bir bomba patlamış gibi havada bir şok dalgası hissedildi. Yeşil ve ateşli bir nesne hızla mutfak penceresinin önünden geçti.

“Bu da neyin nesiydi?” Fernando kapıyı açıp parlak güneş ışığından korunmak için elini gözüne siper etti.

“Çok kızgın bir cadı sanıyorum.” Gallowglass’ın sesi üzgündü. “Sarah, Diana ve Matthew’a Emily’yi söylemiş olmalı.”

“Patlamayı değil. Şunu diyorum!” Fernando, Saint-Lucien’in çan kulesini işaret etti. İki ayaklı, kanatlı, ateş püskürten bir yaratık kulenin çevresinde dönüyordu.

Gallowglass ne olduğunu görmek için ayağa kalktı.

“O Corra. Yengemi takip eder,” dedi Gallowglass sakın sakın.

“Ama o bir *ejderha*.” Fernando çılgına dönmüş gözlerini üvey oğluna çevirdi.

“Pöh! Ejderha falan değil canım. Baksana, yalnızca iki bacağı var. Corra bir ateş ejderi.” Gallowglass kolunu büküp uçabilen bir hayvanı andıran kanatlı bir yaratığın dövmesini gösterdi. “Bunun gibi. Bir iki ayrıntıyı atlamış olabilirim ama Diana Yenge’nin eskiden tanıdığımız cadı olmadığı konusunda herkesi uyardım.”

“Doğru hayatım. Em öldü.” Bunu Diana ve Matthew’a söylemenin stresi belli ki onun için çok fazlaydı. Sarah bir ejderha gördüğüne yemin edebilirdi. Fernando haklıydı. Viskiye azaltmalıydı.

“Sana inanmıyorum.” Diana’nın sesi yüksek ve panik doluydu. Emily’yi süslü kanepelerin birinin arkasında saklanır bulacakmış gibi gözleri Ysabeau’nun büyük salonunu araştırdı.

“Emily burada değil, Diana.” Önüne geçen Matthew’un alçak sesi pişmanlık ve şefkat doluydu. “O artık yok.”

“Hayır.” Diana aramaya devam etmek için onu itmeye çalıştı ama Matthew onu kendine çekti.

“Çok çok üzüldüm, Sarah,” dedi Matthew, Diana’yı sıkı sıkı bedene bastırarak.

“Üzüldüm demesene!” Diana ağlayarak, kendini vampirin çelik gibi ellerinden kurtarmaya çalıştı. Matthew’un kollarını yumrukladı. “Em ölmedi! Bu bir kâbus. Ne olur beni uyandır, Matthew... lütfen! Uyanınca hâlâ 1591’de olduğumuzu göreyim.”

“Bu kâbus değil,” dedi Sarah. Aradan geçen uzun haftalar onu kadının gerçekten öldüğüne inandırmıştı.

“O halde yanlış bir yerden döndüm... ya da zaman yürüyüşü büyü-süne kötü bir düğüm attım. Gelmemiz gereken yer burası olamaz!” Diana şok ve acıyla titriyordu. “Em veda etmeden gitmeyeceğine söz vermişti.”

“Em’in kimseye veda edecek vakti olmadı. Ama bu seni sevmediği anlamına gelmez.” Sarah bunu her gün yüz kez hatırlatıyordu kendine.

“Diana’nın oturması gerek,” dedi Marcus. Sarah’nın yanına bir sandalye çekerek. Matthew’un oğlunun pek çok açıdan hâlâ geçen ekim Bishop’ların evine gelen yirmilerindeki sörfçüden bir farkı yoktu. Yüzyıllar boyunca topladığı çeşitli tuhaf nesnelerle boynunda taşıdığı deri ip hâlâ ensesindeki sarı saçlara karışmış, boynunda sallanıyordu. Çok sevdiği Converse’leri de ayağındaydı. Ama gözlerindeki kederli, temkinli ifade yeniydi.

Sarah, Marcus ve Ysabeau yanında olduğu için mutluydu ama o an yanında olmasını istediği kişi Fernando’ydu. O bu zorlu günlerde sığındığı liman olmuştu.

“Teşekkür ederim, Marcus,” dedi Matthew, Diana’yı oturtturarak. Phoebe Diana’nın eline bir bardak su verdi. Diana boş gözlerle suya bakmakla yetinince Matthew bardağı onun elinden alıp masaya koydu.

Sarah böyle şeylerde beceriksizdi. Ailedeki tarihçi Diana'ydı. O nereden başlayacağını bilir, olayları bir başı, ortası ve sonu olan, belki de Emily'nin neden öldüğünü açıklayabilecek tutarlı bir hikâye şeklinde sıralayabilirdi.

"Bunu sana anlatmanın kolay bir yolu yok," diye söze girdi Diana'nın teyzesi.

"Bize bir şey söylemek zorunda değilsin," dedi Matthew. Gözleri anlayış ve sevgi doluydu. "Açıklamalar bekleyebilir."

"Hayır. İkinizin de bilmesi gerekiyor." Sarah genelde yanında duran viskiye uzandı ama eli boş kaldı. Sessiz bir yalvarmayla Marcus'a baktı.

"Emily eski tapınakta öldü," dedi Marcus'u hikâyeyi anlatmayı üzerine alarak.

"Tanrıça'ya adanmış tapmakta mı?" diye fısıldadı Diana, dikkatini toplamaya çalışarak kaşlarını çatı.

"Evet," dedi Sarah çatlak bir sesle. Boğazındaki yumruyu gidermek için öksürdü. "Emily orada giderek daha fazla zaman geçirir olmuştu."

"Yalnız mıydı?" Matthew'un gözleri artık sıcak ve anlayışlı değildi, sesi de buz gibiydi.

Bu defa ağır ve sıkıntılı bir sessizlik çöktü ortalığa.

"Emily kimsenin onunla gelmesine izin vermiyordu," dedi Sarah dürüst olmaya hazırlanarak. Diana da bir cadıydı ve yalan söylediğini anlardı. "Marcus onu biriyle birlikte gitmeye ikna etmeye çalıştı ama Emily kabul etmedi."

"Neden yalnız olmak istiyordu?" dedi Diana, Sarah'nın tedirginliğini fark ederek. "Sorun neydi, Sarah?"

"Ocaktan heri Emily rehberlik için yüksek büyülere başvuruyordu." Sarah gözlerini Diana'nın şoke olmuş yüzünden çevirdi. "Ölüm ve felaket seziyordu, büyülerin ona bunların nedenini anlamakta yardım edebileceğini düşündü."

"Ama Em her zaman yüksek büyülerin, cadıların güvenli bir biçimde idare edemeyeceği kadar karanlık olduğunu söylerdi." Diana'nın sesi tekrar yükselmisti. "Onların tehlikelerine karşı koyabileceğini düşünen her cadının aslında büyülerin ne kadar güçlü olduğunu kötü bir yolla keşfedeceğini söylemişti."

“Yaşadıklarına dayanarak söylüyordu bunları,” dedi Sarah. “Bu büyüler bağımlılık yapabilir. Emily onların cazibesini hissettiğini düşünmeni istemiyordu, tathm. On yıllardır bir kehanet taşına dokunmamıştı ya da ruh çağırmaya kalkışmamıştı.”

“Ruh çağırmak mı?” Matthew’un gözleri kısıldı. Koyu sakalıyla gerçekten de ürktücü görünüyordu.

“Sanırım Rebecca’ya ulaşmaya çalışıyordu. Denemelerinde ne kadar ileri gittiğini bilseydim onu durdurmak için daha çok çaba gösterirdim.” Sarah’nın gözleri yaşlarla doldu. “Peter Knox, Emily’nin kullandığı gücü fark etmiş olmalı, yüksek büyülerle her zaman ilgilenmişti. Onu bulduğunda ise...”

“Knox mu?” Matthew alçak sesle konuşmuştu ama Sarah’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu.

“Em’i bulduğumuzda, Knox ve Gerbert da oradaydı,” diye açıkladı Marcus, bu itiraf onu perişan etmiş gibiydi. “Kalp krizi geçirmişti. Emily, Knox’un yaptığı her neyse ona karşı koymak için korkunç bir stres altına girmiş olmalı. Bilincini kaybetmek üzereydi, Sarah ve ben onu hayata döndürmeye çalıştık ama yapabileceğimiz bir şey yoktu.”

“Gerbert ve Knox’un orada ne işi vardı? Knox, Em’i öldürerek ne kazanabileceğini düşünüyordu ki?” diye bağırdı Diana.

“Knox’un onu öldürmeye çalıştığını sanmıyorum, hayatım,” diye karşılık verdi Sarah. “Knox, Emily’nin düşüncelerini okuyordu ya da okumak için elinden geleni yapıyordu. Em’in son sözleri ‘Ashmole 782’nin sırrını biliyorum ve ona asla sahip olamayacaksınız’ oldu.”

“Ashmole 782 mi?” Diana afallamış görünüyordu. “Emin misin?”

“Eminim.” Sarah, yeğeninin Bodleian Kütüphanesi’nde o el yazmasını hiç bulmamış olmasını diliyordu içinden. Şu anki sorunların çoğu ondan kaynaklanıyordu.

“Knox, Diana’nın el yazmasının kayıp sayfalarının de Clermont’larda olduğunu ve sırlarını bildiklerini iddia ediyordu,” diye araya girdi Ysabeau. “Verin ve ben Knox’a yanıldığını söyledik ama dikkatini bu konudan uzaklaştıran tek şey bebek oldu. Margaret.”

“Nathaniel ve Sophie arkamızdan tapınağa gelmişti. Margaret da onlarla birlikteydi,” dedi Marcus. Matthew’un suratı dolmuş bakışlarına karşılık vererek. “Emily bilincini yitirmeden önce Knox, Margaret’i gördü

ve iki iblisten nasıl bir cadı çocuk doğabileceğini öğrenmek istedi. Knox anlaşmayı kullandı. Margaret'ı onun deyimiyle yasaların 'ciddi ihlalleri' nedeniyle soruşturma için Konsil'e götürmekle tehdit etti. Biz Emily'yi kendine getirmeye ve bebeği güvenli bir yere götürmeye çalışırken Gerbert ve Knox kaçtı."

Sarah şimdiye dek Konsil ve anlaşmayı kaçınılmaz olarak katlanılan şeyler olarak görmüştü. Üç doğaüstü türün –iblislerin, vampirlerin ve cadıların– insanların arasında yaşaması kolay değildi. Üçü de tarihin bir döneminde insanların korkularının ve şiddetinin hedefi olmuştu. Ve yaratıklar uzun zaman önce insanların dikkatinin dünyalarına çevrilmesi tehlikesini azaltmak için bir anlaşma kabul etmişlerdi. Türler arasındaki dostluğu kısıtladığı gibi, insanların dini ya da siyasi meselelerine katılmalarını da sınırliyordu. Dokuz üyeden oluşan Konsil anlaşmanın kurallarını gözetiyor, bütün türlerin kurallara uymasını sağlıyordu. Ama Diana ve Matthew eve dönmüştü, Sarah'ya kalırsa bu durumda Konsil ve anlaşmalarının cehenneme kadar yolu vardı.

Diana hızla başını çevirdi, gözlerinden inanmakta zorluk çektiğini gösteren bir ifade gelip geçti.

"Gallowglass?" Deniz kokusu dolan salonun havasını içine çekti.

"Hoş geldin, yengeciğim." Gallowglass öne doğru bir adım attı, güneş ışığı altın rengi sakallarında parladı. Diana ona hayretle baktı, sonra elinde olmadan hıçkırdı.

"Geçti geçti." Gallowglass onu kucakladı. "Uzun zamandır beni görünce ağlayan bir kadın olmamıştı. Hem yeniden bir araya geldiğimiz için ağlaması gereken biri varsa o da benim. Senin açıdan en son yalnızca bir iki gün önce konuştuk. Benim hesabıma göre yüzyıllar oldu."

Diana'nın bedeninin çevresinde esrarengiz bir ışık titreşti, yavaşça alevlenen bir muma benziyordu ışığı. Sarah gözlerini kırptı. Gerçekten de alkole ara vermesi gerekiyordu galiba.

Matthew ve yeğeni bakıştı. Diana'nın gözyaşları fazlalaşıp bedenini çevreleyen pırlıltı arttıkça Matthew'un yüzündeki endişe de artıyordu.

"Matthew seni yukarı götürsün." Gallowglass cebine uzanıp buruşuk, sarı bir mendil çıkardı. Diana'ya uzatarak onu özenle bakışlardan korudu. "İyi mi?" diye sordu Sarah.

“Bir parça yorgun,” dedi Gallowglass. Matthew ile birlikte Diana’yı alalecele Matthew’un uzak kule odasına çıkarırken.

Diana ve Matthew gittiğinde, Sarah zorlukla koruduğu soğukkanlılığını kaybedip ağlamaya başladı. Em’in ölümüyle sonuçlanan olayları her gün tekrar yaşıyordu zaten ama bunu Diana yanındayken yapmak daha da zordu. Fernando belirdi, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Tamam Sarah. Ağla, rahatlırsın,” diye mırıldandı Fernando kadını kendine doğru çekerek.

“Sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?” dedi Sarah hüngür hüngür ağlamaya başlayarak.

“Artık yanındayım,” dedi Fernando kadını yavaşça kollarında sallayarak. “Diana ve Matthew da sağ salim eve döndü.”

“Titremeyi durduramıyorum.” Diana’nın dişleri takırdıyor, görünmez ipler tarafından çekilirmişçesine kolları bacakları aniden sarsılıyordu. Matthew karısını bir battaniyeye sararken Gallowglass dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıp geride durdu.

“Şok yüzünden, *mon coeur*,” diye mırıldandı Matthew kadının yanağına bir öpücük kondurarak. Diana’nın üzüntüsünün tek sebebi Em’in ölümü değildi, anne ve babasının travmatik kaybının anıları da ona aynı derecede acı veriyordu. Matthew battaniyenin üzerinden onun kollarını ovuşturdu. “Biraz şarap getirebilir misin, Gallowglass?”

“İçmemeliyim. Bebekler...” diye söze girdi Diana. Yüzü altüst oldu ve gözleri yeniden yaşardı. “Em’i hiç tanımayacaklar. Çocuklarımız Em’i tanımadan büyüyecek.”

“Al bakalım.” Gallowglass, Matthew’a gümüş bir matara uzattı. Amcası ona minnettar bir ifadeyle karşılık verdi.

“Bu daha da iyi,” dedi Matthew mataranın kapağını açarak. “Yalnızca bir yudum, Diana. İkizlere zarar vermez ve sakinleşmene yardım eder. Marthe’den sana bol şekerli çay getirmesini söyleyeceğim.”

Diana bir yudum viski alıp, “Peter Knox’u öldüreceğim,” dedi öfkeyle. Çevresindeki ışık parlaklaştı.

Matthew matarayı Gallowglass’a uzattı. “Bugün değil,” dedi sert bir sesle.

"Yengenin pırlıtsı döndüğünüzden beri daha nu parlak?" Gallowglass, Diana Bishop'ı 1591'den bu yana görmemişti ama hatırladığı kadarıyla ışığı o zamanlar bu kadar göze batmıyordu.

"Evet. Gizleme büyüsü kullanıyordu. Şok büyüyü yerinden oynatmış olmalı," dedi Diana'yı kanepeye yatıran Matthew. "Diana, Emily ve Sarah'nın artan gücüyle ilgili sorular sormaya başlamadan önce büyükanne olmanın tadını çıkarmalarını istemişti."

Gallowglass dilinin ucuna gelen küfrü yuttu.

"İyi geldi mi?" diye sordu Matthew, Diana'nın parmaklarını dudaklarına götürerek.

Diana başını salladı. Gallowglass, kadının dişlerinin hâlâ takırdağını fark etti. Diana'nın kendini kontrol etmek için gösterdiği çabayı düşününce yüreği sızlıyordu.

"Emily için çok üzgünüm," dedi Matthew, kadının yüzünü avuçları arasına alarak.

"Bizim suçumuz mu? Babamın söylediği gibi geçmişte çok uzun süre mi kaldık?" Diana o kadar alçak sesle konuşmuştu ki, Gallowglass bile onu işitmekte zorlandı.

"Elbette değil," diye karşılık verdi Gallowglass sert bir sesle. "Bunu Peter Knox yaptı. Başka kimsenin suçu yok."

"Kimin suçu olduğunu düşünmeyelim," dedi Matthew ama gözlerinde öfke vardı.

Gallowglass ona anlayışla başını salladı. Matthew'un daha sonra Knox ve Gerbert için söyleyeceği çok şey olacaktı. Ama şu anda en büyük endişesi karısıydı.

"Emily, Sarah ve kendine dikkat etmeye odaklanmanı isterdi. Şimdilik bu kadar yeter." Matthew gözyaşlarıyla Diana'nın yanağına yapışmış bakıra çalan tutamları çekti.

"Aşağı dönmeliyim," dedi Diana, Gallowglass'ın parlak sarı mendilini gözlerine götürerek. "Sarah'nın bana ihtiyacı var."

"Burada biraz daha kalalım. Marthe'nin çayı getirmesini bekle," dedi Matthew onun yanına oturarak. Diana ona yaslandı, gözyaşlarını durdurmaya çalışırken solukları kısa hıçkırıklar halinde çıkıyordu.

"İkinizi yalnız bırakayım," dedi Gallowglass boğuk bir sesle.

Matthew sessizce başını sallayarak teşekkür etti.

“Teşekkür ederim, Gallowglass,” dedi Diana mendili uzatarak.

“Sende kalsın.” Gallowglass merdivene yöneldi.

Gallowglass kıvrılan merdivenden inerken, “Baş başayız,” diye mırıldandı Matthew. “Artık güçlü olmana gerek yok.”

Gallowglass, Matthew ve Diana’yı çetin bir düğüm gibi birbirine sarılmış bıraktı. İkisinin de yüzü keder ve acıyla buruşmuştu, ikisi de tek başlarına bulamadıkları teselliği diğerine vermeye çalışıyordu.

Seni buraya hiç çağırmamalıydım. Cevap bulmak için başka bir yol bulmalıydım. Emily dönüp en yakın dostuyla yüzleşti. Stephen’la birlikte olmalısın.

Kızımın yanında olmayı tercih ederim, dedi Rebecca Bishop. *Stephen durumu anlıyor.* Hâlâ kederle birbirlerine sarılmış duran Diana ve Matthew’a döndü.

Endişelenme. Matthew onunla ilgilenecektir, dedi Philippe. Hâlâ Rebecca Bishop’ı anlamaya çalışıyordu, olağanüstü zorlu bir yaratıktı ve sır saklama konusunda vampirler kadar yetenekliydi.

Birbirleriyle ilgileneceklerdir, dedi Rebecca, eli kalbinin üzerindeydi. *Böyle yapacaklarını biliyordum hep.*

İKİNCİ BÖLÜM

Matthew Sept-Tours'un kulesindeki odaları ile şatonun ana katı arasında kıvrılan taş basamaklardan koşa koşa indi. Otuzuncu basamaktaki kaygan noktaya ve on yedinci basamaktaki, bir tartışma sırasında Baldwin'in kılıcını indirdiği pürüzlü bölüme basmaktan kaçındı.

Matthew bu ek odaları Philippe ve Ysabeau'yu çevreleyen amansız hareketlilikten uzaklaşabileceği, kendine ait bir sığınak olması için yaptırmıştı. Vampir aileleri geniş ve gürültücüydü, iki ya da daha fazla soy rahatsızca bir araya gelir ve tek bir mutlu sürü halinde yaşamaya çalışırdı. Oysa yırtıcı hayvanlar nadiren böyle yapardı, güzel evlerde yaşayıp iki ayak üzerinde yürüseler bile. Sonuçta, Matthew'un kulesi her şeyden önce savunma amacıyla tasarlanmıştı. Bir vampirin sessizce yaklaşmasını gizleyecek kapıları yoktu ve yalnızca girdiğiniz yoldan dışarı çıkabilirdiniz. Bu ayrıntılı düzenlemeler kız ve erkek kardeşleriyle olan ilişkisi hakkında çok şey ele veriyordu.

Bu gece kule yalıtılmışlığıyla bir hücreden farksız kalıyordu, Diana'yla Elizabeth Londra'sında inşa ettikleri aile ve dostların çevrelediği hareketli hayattan çok farklıydı. Matthew'un Kraliçe'nin casusluğunu yapması hem zorlayıcı hem de yararlı olmuştu. Konsil'deki eski mevkisinden, birkaç cadının asılmasını engellemeyi başarmıştı. Diana ömür boyu sürececek cadı güçlerine alışma sürecine girmişti. Hatta iki öksüz çocuğu yanlarına alıp onlara daha iyi bir gelecek fırsatı bile vermişlerdi. On altıncı yüzyıldaki hayatları her zaman kolay olmamıştı ama günleri aşk ve Diana'yı her gittiği yerde takip eden umut duygusuyla doluydu. Burada, Sept-Tours'da dört bir yanları ölüm ve de Clermont'larla kuşatılmış gibiydi.

Bu birleşim Matthew'u huzursuz ediyordu ve Diana yanındayken dikkatle kontrol ettiği öfke su yüzüne çıkmak üzereydi. Kan öfkesi –Ysabeau onu vampir yaptığında kadından aldığı bu hastalık– göz açıp kapayana

dek bir vampirin bedenini ve zihnini ele geçirebilir, mantık ve kontrole yer bırakmayabilirdi. Kan öfkesini dizginlemek için Matthew gönülsüzce Diana'yı Ysabeau'ya emanet etmeyi kabul etmiş, kafasını toplamak için köpekleri Fallon ve Hector'la şato arazisinde yürüyüşe çıkmıştı.

Gallowglass şatonun büyük salonunda bir denizci şarkısı mırıldanıyordu. Matthew'un anlayamadığı bir sebepten ötürü şarkının her mısrası küfürler ve emirlerle kesiliyordu. En sonunda Matthew merakına yenik düştü.

"Lanet olası ateş ejderi." Gallowglass girişteki silah zulasından bir kargı indirmiş, yavaşça havada sallıyordu. "*Elveda İspanya'nın hanımları.*" Bana bak, çabuk buraya in yoksa büyükanmem seni beyaz şarapta kaynatıp köpeklere yem yapar. *'İngiltere'mize gideceğiz, emir aldık.'* Ne halt etmeye manyak bir papağan gibi evin içinde uçuyorsun. *'Siz güzel hanımları göremeyebiliriz bir daha.'*"

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu Matthew sert bir sesle.

Gallowglass'ın fal taşı gibi açılmış gözleri Matthew'a döndü. Yaşça Matthew'dan küçük adam, kafatası ve kemik baskılı bir tişört giymişti. Sol omzundan sağ kalçasına giden bir yırtık vardı. Yeğeninini üzerindeki kot pantolon dövüşmekten değil, giymekten delik deşik olmuş görünüyordu ve saçları her zamankinden daha dağınıktı. Ysabeau ona "Sör Berduş" demeye başlamış ama bu da Gallowglass'ın kendine çekidüzen vermesini sağlayamamıştı.

"Karının küçük hayvanını yakalamaya çalışıyorum." Gallowglass aniden kargısını yukarı sapladı. Bir şaşkınlık cılgılığının ardından yere düştüklerinde mika gibi dağılan açık yeşil pullar tepelerine yağdı. Gallowglass'ın kollarındaki sarı kıllar pulların fosforlu yeşil tozuyla parlıyordu. Gallowglass hapsirdi.

Diana'nın büyüülü hayvanı Corra pençeleriyle galeriye tutunmuştu, deli gibi dişlerini gıcırdatıp dilini şaklatıyordu. Çengelli kuyruğunu sallayarak Matthew'u selamlarken, bir bahçede duran boynuzlu atı tasvir eden paha biçilmez bir gobleni deldi. Matthew yüzünü buruşturdu.

"Onu şapelde mihrabın orada kıstırmıştım ama Corra kurnaz bir kız," dedi Gallowglass sesinde bir parça gururla. "Kanatlarını açmış, büyükbabamın mezarının üzerinde saklanıyordu. Onu heykel zannettim. Ona baksana. Kirişlerin üzerinde şeytan kadar kibirli ve ondan iki kat

daha sinir bozucu. Şu işe bak, kuyruğunu Ysabeau'nun en sevdiği perdeye geçirdi. Büyükanem felç geçirecek."

"Corra sahibine birazcık benziyorsa, onu sıkıştırmak iyi olmaz," dedi Matthew sakın bir sesle. "Onunla konuşmayı dene."

"Ah, tabii ya. Bu Diana Yenge'de çok işe yarıyor ya." Gallowglass burun kıvırdı. "Hangi akla hizmet Corra'yı gözünün önünden ayırdın?"

"O hareketli oldukça Diana daha sakın görünüyor," dedi Matthew.

"Olabilir ama Corra dekorları mahvediyor. Öğleden sonra büyükanemin Sevres vazolarından birini kırdı."

"Philippe'in ona verdiği aslan başlı mavi vazolardan biri olmadığı sürece endişelenmeme gerek yok." Matthew, Gallowglass'ın yüzündeki ifadeyi görünce inledi. "*Merde.*"

"Alain de aynı şeyi söyledi." Gallowglass kargısına yaslandı.

"Ysabeau elinde kalan çömlerle idare edecek artık," dedi Matthew. "Corra baş belası olabilir ama Diana eve geldiğimizden beri ilk kez deliksiz uyuyor."

"Eh, o zaman sorun yok. Ysabeau'ya Corra'nın sakarlığının torunları için iyi olduğunu söylersin artık. Büyükanne vazolarını kurban olarak takdim edecektir. Bu arada ben de yengem uyusun diye şu uçan cadıyı oyalamaya çalışırım."

"Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu Matthew kuşkuyla.

"Tabii ki şarkı söyleyerek." Gallowglass yukarıya baktı. Corra, Gallowglass'ın dikkatini yeniden çekmesiyle birlikte guruldadı. Duvarların arasındaki köşebentlerde yanan meşalelerin ışığını yakalayacak şekilde kanatlarını biraz daha açtı. Bunu teşvik edici bir işaret olarak gören Gallowglass derin bir soluk alıp bir başka balada başladı.

"Başım dönüyor, yanıyorum, / Ejderha gibi seviyorum. / Söyle bana bilir misin kadınının adını."

Corra beğeniyle dilini tıkırdattı. Gallowglass sırtarak kargayı metronom gibi sallamaya başladı. Dizelerin devamını söylemeden önce Matthew'a kaş göz işareti yaptı.

"İncik boncuk gönderdim durmadan ona,

Taşlar, inciler sundum ehlileşsin diye,

Gönderecek bir şeyim kalmayınca da,

Postaladım onu şeytana."

“İyi şanslar,” diye mırıldandı Matthew, bütün kalbiyle Corra’nın dizeleri anlamadığını umuyordu.

Matthew yakındaki odaları gözden geçirerek her odada kimin olduğunu bir listesini çıkardı. Hamish aile kütüphanesindeydi, kalemin kâğıdın üzerinde çıkardığı hışırtıya bakılırsa evrak işi yapıyordu, hafif bir lavanta ve nane kokusu da aldı. Bir anlık tereddüitten sonra kapıyı iterek açtı.

“Eski bir dostu ayıracak zamanın var mı?” diye sordu.

“Benden kaçtığını düşünmeye başlamıştım.” Hamish Osborne kalemini bırakıp, çoğu erkeğin giymeye cesaret edemeyeceği, çiçek desenleriyle kaplı kravatını gevşetti. Fransa kırsalında bile Hamish parlamento üyeleriyle bir toplantısı varmış gibi giyinmişti. Koyu lacivert, ince çizgili bir takım elbise ve eflatun gömlek. Edward döneminden fırlamış şık bir beyefendi gibiydi.

Matthew iblisin tartışma çıkarmak istediğini biliyordu. Hamish’le on yıllardır, ikisi Oxford’a gittiğinden beri dosttu. Dostlukları karşılıklı saygıya dayanıyordu ve uyumlu, keskin zekâları sayesinde sağlamlığını korumuştular. Hamish ve Matthew arasında, en basit konuşmalar bile iki satranç ustasının oyunu kadar karmaşık ve stratejik olabilirdi. Ama konuşmada Hamish’in onu dezavantaja düşürmesine izin vermek için henüz erkendi.

“Diana nasıl?” Hamish, Matthew’un kasten oltaya gelmediğini fark etmişti.

“Olabileceği kadar iyi.”

“Elbette ona kendim sorabilirdim ama yeğenin bana toz olmamı söyledi.” Hamish şarap kadehinden bir yudum aldı. “Şarap?”

“O benim kilerimden mi geldi, Baldwin’inkinden mi?” Matthew’un görünüşteki masum sorusu Diana’yla geri döndüklerine göre, Hamish’in Matthew ve geri kalan de Clermont’lar arasında bir seçim yapması gerekebileceğini hatırlatıyordu alttan altta.

“Bordo şarabı.” Hamish, Matthew’un karşılığını bekleyerek bardağı elinde salladı. “Pahalı. Yaşlı. İyi kalite.”

Matthew’un dudakları kıvrıldı. “Hayır, teşekkür ederim. Ailem kadar düşkün değilim şaraba.” Baldwin’in değerli Bordo şarabından içmektense bahçedeki bütün çeşmeleri onunla doldurmayı tercih ederdi.

“Ejderhanın hikâyesi nedir?” Hamish’in çenesinde bir kas ya olanları gülünç bulduğu için ya da kızgınlıktan seğiriyordu. “Gallowglass, Diana’nın onu hediyelik eşya olarak getirdiğini söylüyor ama kimsenin ona inandığı yok.”

“O Diana’nın,” dedi Matthew. “Bunu ona sormalısın.”

“Sept-Tours’daki herkesin ödünü patlattınız, biliyorsun.” Hamish aniden konuyu değiştirerek devam etti. “Geri kalanlar şatodaki en korkmuş yaratığın *sen* olduğunu henüz bilmiyor. “

“Ya William nasıl?” Matthew da konuyu bir iblis gibi baş döndürücü bir hızla değiştirebilirdi.

“Tatlı William sevgi duygularını başka bir yere yöneltti.” Hamish’in ağzı büküldü ve başını çevirdi, belirgin sıkıntısı oyunlarını beklenmedik bir biçimde sonlandırmıştı.

“Üzgünüm Hamish.” Matthew bu ilişkinin uzun süreli olacağını düşünmüştü. “William seni severdi.”

“Yeterince değil.” Hamish omuz silkti ama gözlerindeki acıyı saklayamadı. “Romantik umutlarını Marcus ve Phoebe’ye bağlamak zorundasın, korkarım.”

“Kızla doğru düzgün konuşmadım bile,” dedi Matthew. İçini çekip bardağa Baldwin’in Bordo şarabından koydu. “Onun hakkında ne söyleyebilirsin bana?”

“Genç Bayan Taylor Londra’daki mezat evlerinden birinde çalışıyor... Sotheby’s ya da Christie’s’te. İkisini karıştırıyorum hep,” dedi Hamish. Soğuk şöminenin önündeki bir deri koltuğa yerleşti. “Marcus onunla Ysabeau için bir şey alırken tanışmış. Sanırım ciddi.”

“Öyle.” Matthew şarabını alıp duvarları kaplayan kitaplık boyunca yürüdü. “Marcus’un kokusu her yerine sinmiş. Onunla eşleşmiş.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Hamish şarabını yudumlayıp dostunun huzursuz hareketlerini izledi. “Kimse bir şey söylemedi tabii. Ailen MI6’ya sır konusunda ders verebilir.”

“Ysabeau buna engel olmalıydı. Phoebe bir vampirle ilişkiye girmek için çok genç,” dedi Matthew. “Yıkımlı birisinden <http://hanteyong.com> Marcus onu geri dönülmez bir bağla bağlamış.”

"Ah evet, Marcus'a âşık olmayı yasaklamak çok kolay olurdu zaten," dedi Hamish keyfiyle birlikte İskoç aksanı artarak. "Konu aşk olunca Marcus da senin kadar inatçıymış meğer."

"Belki Lazarus Şövalyeleri'nin lideri olarak görevini düşünseydi..."

"Orada dur bakalım. Matt, sakın seni asla bağışlamayacağım, haksız bir şey söyleme," diye çıkıştı Hamish. "Tarikatın büyük ustası olmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Marcus'tan oldukça önemli bir görevi yerine getirmesi bekleniyordu... ve vampir olsun ya da olmasın o da yaşça Phoebe'den fazla büyük değil."

Lazarus Şövalyeleri Haçlı seferleri zamanında, giderek insanların ege-menliğine giren bir dünyada vampirlerin çıkarlarını korumak için koruma amacıyla kurulmuş bir şövalye tarikatıydı. Ysabeau'nun eşi Philippe de Clermont tarikatın ilk büyük ustasıydı. Ama yalnızca vampirler arasında değil, diğer yaratıklar arasında da efsanevi bir kişilikti. Onun belirlediği standartlara erişebilmek herkesin harcı değildi.

"Biliyorum ama âşık olmak..." diye itiraz etti Matthew kızgınlığı artarak.

"Aması maması yok, Marcus mükemmel bir iş çıkardı," diye sözünü kesti Hamish. "Yeni üyeler kaydetti ve faaliyetlerin bütün finansal ayrıntılarını yönetti. Konsil'in Knox'u burada mayıs ayında yaptıkları için cezalandırmasını talep etti ve resmî olarak anlaşmanın kaldırılmasını istedi. Daha fazlasını kimse yapamazdı. Sen bile."

"Knox'u cezalandırmak olanların yanında bir hiç. O ve Gerbert evimin kutsallığını lekelediler. Knox eşimin anne saydığı bir kadını öldürdü." Matthew öfkesini bastırmak için şarabını bir yudumda bitirdi.

"Emily kalp krizi geçirdi," diye uyardı Hamish. "Marcus nedenini belirlemenin imkânsız olduğunu söyledi."

"Ben yeteri kadar biliyorum," dedi Matthew ani bir öfkeyle. Şarap kadehini hırsıyla odanın karşı tarafına savurdu. Kadeh kitaplıklardan birine çarptı ve kırık camlar kalın halıya düştü. Hamish'in gözleri irileşti. "Çocuklarımız Emily'yi hiçbir zaman tanımayacak. Ve ailemle yüzyıllardır yakın olan Gerbertz PDFKitapları ve Kütüphane <https://bilanet.org> kenarda durup Knox'un Emily'yi öldürmesine izin verdi."

“Bütün ev halkı senin Konsil’in adaletini doğal akışına bırakmayacağını söylüyordu. Onlara inanmamıştım.” Dostunda gördüğü değişiklikler Hamish’in hoşuna gitmemişti. On altıncı yüzyılda olmak, eski unutulmuş bir yaranın kabuğunu koparmış gibiydi.

“Gerbert ve Knox’un icabına Satu Järvinen’in Diana’yı kaçırmasına yardım edip onu La Pierre’de tuttukları zaman bakmalıydım. Eğer böyle yapmış olsaydım şimdi Emily yaşıyor olurdu.” Matthew’un omuzları pişmanlıkla gerildi. “Ama Baldwin, Konsil’in başında yeterince dert olduğunu söyleyip buna izin vermedi.”

“Vampir cinayetlerinden mi söz ediyorsun?” diye sordu Hamish.

“Evet. Eğer Gerbert ve Knox’a meydan okursam işleri daha da karıştıracakımı söyledi.” Bu cinayetlerle ilgili haberler –kesik damarlar, geride kan bırakılmaması, hayvan saldırısına uğramış görünen bedenler– Londra’dan Moskova’ya bütün gazetelerde yer almıştı. Haberler katilin garip öldürme yöntemine odaklanıyordu ve insanların dikkatini vampirlere çekme tehlikesini taşıyordu.

“Tekrar sessiz kalma hatasına düşmeyeceğim,” diye devam etti Matthew. “Lazarus Şövalyeleri ve de Clermont’lar karımı ve ailesini koruyamayabilir ama ben onları koruyabilirim.”

“Sen bir katil değilsin, Matt,” diye belirtti Hamish. “Öfkenin gözlerini köreltmesine izin verme.”

Matthew simsiyah gözlerini ona çevirdiğinde Hamish bembeyaz kesildi. Matthew hayvanlar alemine iki ayak üzerinde yürüyen her yaratıktan daha yakındı, Hamish bunu biliyordu ama onu hiç bu kadar tehlikeli görmemişti. Matthew bir kurttan farksızdı.

“Emin misin, Hamish?” Matthew cam gibi gözlerini kırptı ve dönüp uzun adımlarla odadan dışarı çıktı.

Marcus Whitmore’un baş döndürücü leylak kokusuna karışan kendine özgü meyan kökü kokusunu izleyen Matthew, oğlunu eliyle koymuş gibi şatonun ikinci katındaki aile odalarından birinde buldu. Marcus’un keskin vampir kulaklarının hararetli tartışmanın ne kadarını işitmiş olabileceği düşüncesi vicdanını sırtıyordu. Bu Arşiv’i meşgul eden her şeyin yanındaki bir odaya yöneltirken Matthew dudaklarını birbirine kenetledi

ve Marcus'un Philippe'in eski çalışma odasını kullandığını fark etmesiyle birlikte içinde uyanan öfke kıvılcımını bastırdı.

Matthew ağır ahşap kapıyı çaldı ve karşılık beklemeden açtı. Masanın üzerinde kurutma kâğıdının olduğu yerde duran parlak gümüş rengi dizüstü bilgisayar dışında oda aynen Philippe de Clermont'un 1945'te öldüğü günkü gibi görünüyordu. Pencerenin yanındaki masada eski telefon yerli yerinde duruyordu. İnce zarf desteleri ve uçları kıvrık, sararmış kâğıtlar, Philippe'in mektuplaştığı çok sayıda kişiye yazması için hazır bekliyordu. Duvara, Philippe'in Hitler'in ordularının hareketini izleyip tahmin etmek için kullandığı eski bir Avrupa haritası raptiyelenmişti.

Matthew ani, keskin acıya karşı koymak için gözlerini kapadı. Philippe, Nazilerin eline düşeceğini tahmin edememişti. Zaman yürüyüşünün en beklenmedik lütuflarından biri de Philippe'i tekrar görüp onunla arasını düzeltmek olmuştu. Buna karşılık Matthew, bir kez daha Philippe de Clermont'suz bir dünyayla yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Matthew gözlerini tekrar açtığında ilk gördüğü şey Phoebe Taylor'ın öfkeli yüzü oldu. Marcus'un sıcakkanlı kadın ile babası arasına girmesi bir saniye bile sürmedi. Matthew bir eş almanın oğlunun zekâsını etkilemediğini görmekten memnun olmuştu, yine de, Phoebe'ye zarar vermek istemiş olsa, kız çoktan ölmüş olurdu.

"Marcus." Matthew oğlunun varlığını dikkate aldığını bir an için belli ettikten sonra arkasında duran kadına baktı. Phoebe, Marcus'un tipi olmaktan çok uzaktı. Marcus her zaman kızıl saçlıları tercih etmişti. "Doğru düzgün tanıştırılmadık. Ben Matthew Clairmont. Marcus'un babasıyım."

"Kim olduğunuzu biliyorum." Phoebe'nin düzgün İngiliz aksanı özel okullarda, kır evlerinde ve sayıları azalan aristokrat ailelerde konuşulan türdendi. Ailenin demokrat idealisti Marcus, aristokrat bir kadına âşık olmuştu.

"Aileye hoş geldiniz, Bayan Taylor." Matthew gülümsemesini gizlemek için eğildi.

"Phoebe deyin lütfen." Phoebe bir çırpıda Marcus'un önüne geçip sağ elini uzattı. Matthew ona aldırış etmedi. "Çoğu kibar çevrede, bu noktada benimle tanışmak zorunlu. Profesör Clairmont." Phoebe'nin ifadesi oldukça kızgındı, elini de çekmemişti.

“Çevren vampirlerle dolu. Burada medeni bir davranış göreceğini nereden çıkardın?” Matthew gözünü kırpmadan kızı inceledi. Phoebe tedirginlikle gözlerini kaçırdı. “Selamlaşmamı gereksiz biçimde resmî bulabilirsin, Phoebe ama hiçbir vampir bir diğerrinin eşine, nişanlısı bile olsa onun izni olmadan dokunmaz.” Kızın sol elinin üçüncü parmağındaki iri elmasa baktı. Marcus mücevheri yüzyıllar önce Paris’te bir iskambil oyununda kazanmıştı. O zaman olduğu gibi bugün de küçük bir servet değerinideydi.

“Ah, Marcus bana bunu söylememiştii,” dedi Phoebe kaşlarını çatarak.

“Söylemedim ama birkaç basit kuralı saymıştım. Belki bunların üzerinden geçme zamanımız geldi,” diye mırıldandı Marcus nişanlısına. “O arada evlilik yeminlerimizi de prova ederiz.”

“Nedenmiş? ‘İtaat et’ sözünü nasıl olsa bulamayacaksın,” diye kestirip attı Phoebe. Matthew tartışmanın hız kazanmasına fırsat vermeden öksürdü.

“Kütüphanedeki fevri sözlerim yüzünden özür dilemeye gelmiştim,” dedi Matthew. “Bu aralar biraz çabuk öfkeleniyorum. Kusura bakma.”

Bu öfkeden daha önemli bir şeydi ama Hamish gibi Marcus da durumu biliyordu.

“Hangi fevri sözler?” diye kaşlarını çatı Phoebe.

“Önemli değil,” diye karşılık verdi Marcus ama ifadesi başka şey söylüyordu.

“Bir de Diana’yı muayene edebilir misin diyecektim. Eminim biliyorsundur, ikizleri olacak. İkinci üç aylık dönemin başlarında olduğunu sanıyorum ama doğru düzgün bir tıbbi bakımdan geçmedi. Emin olmak istiyorum.” Matthew’un uzattığı zeytin dalı Phoebe’nin eli gibi birkaç saniye havada kaldıktan sonra kabul edildi.

“Ta... tabii,” diye kekeledi Marcus. “Diana’yı bana emanet ettiğin için teşekkür ederim. Ve Hamish hakkı,” diye ekledi. “Emily’ye otopsi yapmış olsaydım bile, ki Sarah bunu istemedi, büyüyle mi yoksa doğal yollardan mı öldüğünü anlamanın imkânı yoktu. Bunu hiç öğrenemeyebiliriz.”

Matthew itiraz etmedi. Knox’un Emily’nin tam olarak ölümünde nasıl bir rol oynadığını bulacaktı, çünkü cevabı Matthew’un onu ne kadar çabuk öldüreceğini ve cadının ölmeden önce ne kadar acı çekeceğini belirleyecekti.

"Tanıştığınıza memnun oldum, Phoebe," dedi Matthew karşı çık-mak yerine.

"Ben de öyle," dedi kız kibarca ve ikna edici bir biçimde yalan söy-leyerek. De Clermont sürüsü için yararlı bir üye olacaktı.

"Sabahleyin Diana'ya gel, Marcus. Seni bekliyor olacağız." Son bir tebessüm ve ilgi çekici Phoebe Taylor'a hafif bir selamın ardından Mat-theu odadan ayrıldı.

Matthew'un Sept-Tours'daki gece turu, huzursuzluğu ve kızgınlığını bir nebze olsun azaltmamıştı. Aksine kontrolü giderek zayıflıyordu. Sabır-sızlıkla odasına dönmek için şatonun kalesi ve şapelin önünden geçen yolu izledi. Artık hayatta olmayan de Clermont'ların çoğunun abideleri vardı içeride: Philippe; Louisa; onun ikiz kardeşi, Louis; Godfrey; Hugh... çocuklarının bazıları ve sevdikleri dostlarıyla hizmetkârları.

"Günaydın, Matthew." Safran ve ekşi portakal kokusu doldu havaya.

Fernando. Uzun bir duraksamadan sonra, Matthew kendini zor-layarak adama döndü.

Şapelin eski ahşap kapısı genellikle kapalı olurdu çünkü burada zaman geçiren tek kişi Matthew'du. Oysa bu gece kapı, içeri davet eder-cesine açıldı, Fernando içeride yanan mumun sıcak ışığında bir silüet halinde duruyordu.

"Seni görmeyi umuyordum." Fernando onu içeri davet emek için kolunu salladı.

Fernando kayınbiraderinin ona doğru yürümesini izleyerek Matt-hew'un yüzünde onun sıkıntılı olduğunu gösteren uyarıcı işaretleri aradı: büyüyen gözbebekleri, bir kurdun boyun tüyleri gibi omuzlarındaki kas-ların kıpırtısı, gırtlığındaki pürüz.

"Teftiştin geçtim mi?" diye sordu Matthew sesindeki savunan tonu engelleyemeden.

"İdare edersin." Fernando kapıyı arkalarından kapadı.

Matthew parmaklarını hafifçe Philippe'in şapelin ortasındaki ma-sif lahinde gezdirdi. *2. cilt Hayat Kitabı Arşivimizde* // Fernando'nun koyu kahverengi gözleri onu takip etti.

“Tebrik ederim, evlenmişsin, Matthew,” dedi Fernando. “Diana’yla henüz tanışmadım ama Sarah bana onun hakkında o kadar çok şey anlattı ki onunla eski dost olduğumuzu hissediyorum.”

“Affedersin, Fernando, bu yalnızca biraz...” diye söze girdi Matthew, yüzünde suçluluk dolu bir ifade vardı.

Fernando elini kaldırarak onu susturdu. “Özre gerek yok.”

“Diana’nın teyzesiyle ilgilendiğin için teşekkür ederim,” dedi Matthew. “Burada olmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

“Dul kadının öncelikle ihtiyacı olan şey, acısını düşünecek birisiydi. Tıpkı Hugh öldüğünde senin benim için yaptığın gibi,” dedi Fernando lafı uzatmadan.

Sept-Tours’da Gallowglass’tan bahçıvana, Victoire ve Ysabeau’ya kadar herkes Sarah odada olmadığından ondan Emily’yle olan ilişkisinin konumuna göre bahsediyordu. Bu hem bir saygı unvanı hem de Sarah’nın kaybının daimi bir anımsatıcısıydı.

“Sana bunu sormam gerek, Matthew: Diana kan öfkene biliyor mu?” Fernando’nun sesi alçaktı. Şapel duvarları kalındı ve dışarıya fazla ses sızdırmazdı ama temkinli olmak mantıklıydı.

“Elbette biliyor.” Matthew şapelin oymalı nişlerinden birinin önünde düzenlenmiş zırh ve silahların önünde diz çöktü. Boşluk bir tabutun sığabileceği kadar genişti ama Hugh de Clermont kazıkta yanmış, geride gömülecek bir beden kalmamıştı. Matthew bunun yerine en sevdiği kardeşi için boyama ahşap ve metalden bir abide yapmıştı: Kalkanı, zırh eldiveni, zırhlı yeleği, kılıcı ve miğferi.

“Sevdiğin kişiden böyle bir şey saklayabileceğini ima ettiğim için beni affet.” Fernando, Matthew’un kulağına hafifçe vurdu. “Karına söylediğine sevindim ama Marcus ya da Hamish’e ya da Sarah’ya söylemediğin için kırbaçlanmayı hak ediyorsun.”

“Bir dene istersen.” Matthew’un cevabında yatan tehdit Fernando hariç ailesinin her üyesini oradan uzaklaştırmaya yeterdi.

“Kolay bir ceza isterdin değil mi? Ama o kadar kolay kurtulamayacaksn. Bu defa olmaz.” Fernando onun yanında diz çöktü.

Fernando, Matthew’un başını kaldırmasını beklerken uzun bir sessizlik oldu.

“Kan öfkesi. Kötüleşti.” Matthew dua edercesine başını birbirine kenetlediği ellerinin üzerine eğdi.

“Elbette kötüleşmiştir. Artık bir eşin var. Ne olmasını bekliyordun ki?”

Eşleşme sürecine yoğun kimyasal ve duygusal tepkiler eşlik ederdi, tamamen sağlıklı vampirler bile eşlerini gözlerinin önünden ayırmakta güçlük çekerdi. Bir arada olmadıklarında kızgınlık, saldırganlık, kaygı ve nadiren delilik ortaya çıkabilirdi. Kan öfkesi olan bir vampir eşleşme dürtüsünü ve ayrılığın etkilerini çok daha yoğun hissederdi.

“Başa çıkmayı bekliyordum.” Matthew alnını parmaklarına yasladı. “Diana’ya duyduğum aşkın bu hastalıktan güçlü olduğuna inanıyordum.”

“Ah, Matthew. Bazen Hugh’un en iyimser olduğu zamanlardan bile daha idealist oluyorsun.” Fernando içini çekip, teselli etmek için elini Matthew’un omzuna koydu.

Fernando her zaman ihtiyacı olanları rahatlatır, yardım elini uzatır, hak etmedikleri zamanlarda bile. Vampir olduğu ilk yüzyıllarda, Matthew ölümcül saldırganlığının üstesinden gelmeye çalışırken onu cerrah Albucasis’in yanında eğitim görmeye göndermişti. Matthew’un taptığı ağabeyi Hugh’u, savaş alanından kitaplara kitaplardan savaş alanına dönerken güvende tutan da Fernando’ydu. Fernando olmadan Hugh bir şiir kitabı, kör bir kılıç ve tek eldivenle giderdi savaşıma.

Philippe’e, Matthew’a Kudüs’e geri dönme emrini vermesinin korkunç bir hata olacağını söyleyen de oydu. Ne yazık ki ne Philippe ne de Matthew onu dinlemişti.

“Bu gece kendimi onun yanından ayrılmaya zorladım.” Matthew’un gözleri hızla şapelde dolaştı. “Sakin duramıyorum, öldürmek istiyorum, hem de çok ama yine de onun soluk seslerini duyamayacağım bir yere gidemedim.”

Fernando bir şey söylemeden anlayışla onu dinledi, ama içinden Matthew’un neden şaşkınlık sergilediğini merak ediyordu. Sonra kendine yeni eşleşmiş vampirlerin çoğu zaman bu bağın üzerlerindeki etkisini azımsayabileceğini hatırlattı kendine.

“Şu anda Diana, Sarah ve bana yakın olmak istiyor ama Emily’nin ölümünden duyduğu keder azalınca kendi hayatına devam etmek isteyecek,” dedi Matthew açık bir kaygıyla.

"Eh sen dizinin dibinde durdukça bunu yapamaz. " Fernando, Matthew'layken asla lafı ağzında gevelemezdi. Onun gibi idealistler lafı doğrudan söylerdi çünkü böyle yapmazlarsa yollarını kaybederlerdi. "Eğer Diana seni seviyorsa uyum sağlayacaktır."

"Uyum sağlamak zorunda kalmayacak," dedi Matthew sıkılı dışlarının arasından. "Neye mal olursa olsun özgürlüğünü elinden almayacağım. On altıncı yüzyılda her an Diana'nın yanında değildim. Yirmi birinci yüzyılda bu durumun değişmesine gerek yok."

"Geçmişte duygularını kontrol edebildin çünkü sen yanında olmadığın zaman Gallowglass onunlaydı. Ah, bana Londra ve Prag'daki hayatınızı anlattı," dedi Fernando, irkilerek ona dönen Matthew'a. "Gallowglass olmasa bile Diana'nın yanında her zaman başka biri vardı: Philippe, Davy, başka bir cadı, Mary, Henry. Cep telefonlarının sana bununla kıyaslanabilir bir bağlantı ve kontrol hissi vereceğini düşünüyor olamazsın."

Matthew hâlâ kızgın görünüyordu, kan öfkesi yüzeyin altında kaynıyordu ama aynı zamanda acı çekiyor gibiydi. Fernando bunun doğru yönde bir adım olduğu kanısındaydı.

"Ysabeau, bir eşleşme bağı hissetmeye başladığın açığa çıkar çıkmaz, Diana Bishop'tan uzaklaşmanı sağlamalıydı," dedi Fernando sert bir tavırla. Matthew onun çocuğu olsaydı, Fernando buna engel olmak için onu çelik bir kuleye kapatırdı.

"Beni durdurdu." Matthew'un yüzündeki ifade şimdi daha da dertliydi. "1590'da Sept-Tours'a gelene kadar Diana'yla tam olarak eşleşmemiştim. Philippe bizi onayladı."

Fernando'nun ağzı acı bir tatla doldu. "O adamın kibrinin sınırı yok. Hiç kuşkusuz şimdiki zamana döndüğünüzde her şeyi düzeltmeyi planlıyordu."

"Philippe burada olmayacağını biliyordu," diye itiraf etti Matthew. Fernando'nun gözleri irileşti. "Ona ölümünü anlatmadım. Philippe kendi kendine anladı."

Fernando sinirli bir küfür savurdu. Matthew'un tanrısının onu affedeceğinden emindi çünkü bu durumda küfredilmeyi tamamen hak ediyordu.

"Peki Diana'yla eşleşmeden Philippe'in onu kan yeminiyle isaretleme-sinden önce mi sonra mı oldu?" Philippe'in kan yemini zaman yürüyü-

şünden sonra bile işitilebiliyordu ve Verin de Clermont ve Gallowglass'a göre kuakları sağır edecek kadar gürültülüydü. Neyse ki Fernando safsan bir de Clermont değildi, bu nedenle Philippe'in kan şarkısı onun için ısrarcı bir mırıltıdan öteye gitmiyordu.

"Sonra."

"Tabii ya. Philippe'in kan yemini kızın güvende olacağını garantiliyordu. '*Noli me tangere*,'" dedi Fernando başını sallayarak. "Gallowglass, Diana'nın yanından ayrılmamakla zaman kaybetmiş."

"*Dokunma bana, Sezar'a aitim ben*,'" diye tekrarladı Matthew usulca. "Doğru. Ondan sonra hiçbir vampir ona dokunamadı. Louisa dışında."

"Louisa babarın isteğini görmezden gelmekle ne kadar deli olduğunu gösterdi," oldu Fernando'nun yorumu. "1591'de Philippe'in Louisa'yı dünyanın bir ucuna göndermesinin nedeni belli oldu." Bu karar her zaman ona aniden alınmış gibi gelmişti, Philippe sonradan Louisa öldüğünde intikam almak için parmağını bile kımlıdatmamıştı. Fernando bu bilgiyi daha sonra değerlendirmek üzere aklında tuttu.

Kapı açıldı. Sarah'nın kedisi, Tabitha, gri kürkü ve kedi siniriyle yıldırım gibi şapelin içine daldı. Gallowglass bir elinde bir paket sigara, öbür elinde gümüş bir cep şişesi arkasından geliyordu. Tabitha, Matthew'un ayaklarına sürtünerek ilgi istedi.

"Sarah'nın kedisi yengemin ateş ejderi kadar başa bela." Gallowglass şişeyi Matthew'a yolladı. "İç biraz. Kan değil ama büyükannemin Fransız içkilerinden de değil. Onun verdiği kaliteli kolonya sadece, başka işe yaramaz."

Matthew şişeyi başını sallayarak reddetti. Baldwin'in şarabından midesi ağrıyaya başlamıştı bile.

Fernando, "Bir de kendine vampir diyorsun," diye payladı Gallowglass'ı. "*Um pequeno dragão* yüzünden içkiye veriyorsun kendini."

"Madem o kadar kolay, Corra'yı ehlileştirmeyi sen dene de görelim." Gallowglass paketinden bir sigara çıkarıp ağzına yerleştirdi. "Ya da onunla ne yapacağımızı oylamaya koyabiliriz."

"Oylama mı?" dedi Matthew kuşkuyla. "Bu ailede ne zaman bir oylama yapıldı ki?"

“Marcus, Lazarus Şövalyeleri’nin başına geçtiğinden beri,” diye karşılık vererek cebinden gümüş bir çakmak çıkardı Gallowglass. “Sen gittiğinden beri demokrasiden hoşuluyoruz.”

Fernando imalı gözlerini Gallowglass’a dikti.

“Ne?” dedi Gallowglass çakmağını sallayıp açarak.

“Burası kutsal bir mekân, Gallowglass. Marcus’un evde sıcakkanlılar varken sigara içme konusunda ne düşündüğünü biliyorsun,” diye sitem etti Fernando.

“Hamile eşim yukarıda yatarken benim de bu konuda ne düşündüğümü tahmin ediyorsundur.” Matthew sigarayı Gallowglass’ın ağzından kaptı.

“Bu aile ortada bu kadar tıp diploması yokken daha eğlenceliydi,” dedi Gallowglass sert bir edayla. “Savaşta yaralandığımızda kendi yaramızı kendimiz diktiğimiz o eski güzel günleri hatırlıyorum da, o zamanlar demir düzeyleri ve D vitamini umurumuzda bile olmazdı.”

“Ah, evet.” Fernando elini kaldırıp pürüzlü bir yarayı sergiledi. “Ne günlerdi ama. İğne kullanma becerin dillere destandı, *Bife*.”

“O işi ilerlettim,” dedi Gallowglass kendini savunarak. “Matthew ya da Marcus kadar iyi olamadım tabii ama herkes üniversiteye gidemiyor işte.”

“Philippe ailenin reisi olduğu sürece gidemezsiniz,” diye mırıldandı Fernando. “Çocukları ve torunlarının fikir yerine kılıç taşımaları yeğlerdi. Böylece hepiniz çok daha yumuşak başlı oldunuz.”

Bu sözlerde doğruluk payı vardı, arkasında da okyanus kadar engin bir acı.

“Diana’nın yanına dönmeliyim.” Matthew ayağa kalktı, onlara arkasını dönmeden önce elini hafifçe Fernando’nun omzuna koydu.

“Beklemek, Marcus ve Hamish’e kan öfkesini anlatmanı kolaylaştırmayacak, dostum,” diye uyardı. Matthew durdu.

“Onca yıl sırrımın güvende olduğunu sanıyordum.”

“Sırlar da tıpkı ölümler gibidir, her zaman gömüldükleri yerde kalmazlar,” dedi Fernando hüznle. “Onlara söyle. Vakit kaybetmeden.”

Matthew kulesine ayrıldığından daha da gergin bir halde döndü.

Ysabeau onu görünce kaşlarını çatı.

“Diana’ya göz kulak olduğun için teşekkür ederim, *Mumuk*,” dedi kadını yanağından öperek.

"Peki ya sen oğlum?" Ysabeau avcunu Matthew'un yanağına yaslayıp Fernando gibi kan öfkesinin izlerini aradı. "Onun yerine sana mı göz kulak olmalıydım yoksa?"

"İyiymi ben. Doğru söylüyorum," dedi Matthew.

"Tabii," diye karşılık verdi Ysabeau. Bu ifadenin annesinin özel sözlüğünde pek çok anlamı vardı ama asla sizinle aynı fikirde olduğu anlamına gelmezdi. "Bana ihtiyacın olursa odamdayım."

Annesinin sessiz adımları uzaklaştığında Matthew pencereleri ardına kadar açıp sandalyesini açık pencerelerin önüne çekti. Karanfil ve şebboyların yoğun yaz kokularını içine çekti. Diana'nın üst kattan gelen düzenli soluk sesleri sadece vampirlerin işitebildiği gecenin seslerine karıştı, dişiler için boynuzlarını tokuşturan geyik böceklerinin tıktırtısı, mazgallı siperlerde koşturan farelerin pıtırtısı, güvelerin tiz viyaklamaları, ağaçlara tırmanan ağaç sansarlarının çıtırtısı. Bahçeden gelen homurtu ve hırıltılı soluklara bakılırsa Gallowglass, Corra'yı yakalamakta da pek başarılı olmadığı gibi, Marthe'nin sebzelerini talan eden yaban domuzunu da yakalayamamıştı.

Matthew normalde baykuşların ötmeyi bıraktığı ve sabah hiç şaşmadan erken kalkanların bile yataklarında mışıl mışıl uyuduğu gece yarısı ve şafağın ortasındaki bu sessiz saatin tadını çıkarırdı. Bu gece ise evinin tanıdık kokularıyla seslerinin üzerinde bir etkisi olmuyordu.

Yalnızca tek bir şey onu yatıştırabilirdi.

Matthew kulenin en üst katına çıktı. Uyuyan Diana'ya baktı. Saçlarını okşadığında karısı başını içgüdüsel olarak eline yasladı. Ne kadar imkânsız olsa da birbirlerine uyuyorlardı: vampir ve cadı, kadın ve erkek, karı koca. Yüreği biraz olsun ferahladı.

Matthew sessizce giysilerinden kurtulup yatağa girdi. Diana'nın bacaklarına dolanmış örtüleri kurtarıp üzerlerine örttü. Diana'nın kıvrılmış bedenine sokuldu, kalçasını kendine doğru çekti. Kadının yumuşak hoş kokusunu içine çekti. Bal, papatya ve söğüt özü. Parlak saçına bir öpücük kondurdu.

Bu kokuyu içine çekmek Matthew'u sakinleştirdi ve Diana bir türlü bulamadığı huzuru ona verirken tedirginliği kıyıyordu. İstedığı her şey burada kollarının arasındaydı. Bir eş. Çocuklar. Kendine ait bir aile.

Diana'nın yanındayken hissettiği, her şeyin yolunda olduğu duygusunun ruhunun derinliklerine nüfuz etmesine izin verdi.

"Matthew?" dedi Diana uykulu uykulu.

"Buradayım," diye mırıldandı kulağına, kadını kendine biraz daha çekti. "Uyumaya devam et. Güneş henüz doğmadı."

Diana uyumak yerine ona dönüp yüzünü boynuna gömdü

"Ne oldu, *mon coeur*?" Matthew kaşlarını çatı. Geri çekilip kadının ifadesine baktı. Yüzü ağlamaktan kızarıp şişmişti, gözlerinin etrafında derin endişe ve üzüntü çizgileri vardı. Onu böyle görmek Matthew'u mahvediyordu. "Anlat bana," dedi usulca.

"Bir anlamı yok. Kimse bir şey yapamaz," dedi kederle.

Matthew gülümsedi. "En azından denememe izin ver."

"Zamanı durdurabilir misin?" diye fısıldadı Diana bir anlık tereddütten sonra. "Yalnızca kısa bir süre için?"

Matthew yaşlı bir vampirdi, zaman yürüyüşü yapabilen bir cadı değil, ama aynı zamanda bir erkekti ve Diana'nın istediği sihrî gerçekleştirmenin tek bir yolunu biliyordu. Akli Emily'nin ölümünden sonra henüz çok erken olduğunu söylerken bedeni ona daha ikna edici mesajlar gönderiyordu.

Matthew yavaşça başını indirerek Diana'ya onu itmesi için zaman tanıdı. Diana'ysa parmaklarını onun kısa saçlarına daldırıp öpücüğüne Matthew'u soluksuz bırakan bir duygu yoğunluğuyla karşılık verdi.

İnce keten kombinezonu geçmişti onunkı birlikte gelmişti, neredeyse şeffaftı ama yine de tenlerinin arasında bir engel oluşturunuyordu. Kumaşı kaldırıp çocuklarının büyüdüğü karnının yumuşak kıvrımını, hamilelikle her geçen gün dirileşen göğüslerini açığa çıkardı. Londra'dan beri sevişmemişlerdi. Matthew Diana'nın karnındaki gerginliği –bebeklerin büyüdüğünün işaretiydi bu–, göğüsleri ve cinsel organındaki hızlı kan dolaşımını fark etti.

Gözleri, parmakları ve ağızla onu tattı. Ama doymak yerine açlığı daha da arttı. Matthew, Diana'yı yatağa indirdi, yalnızca kendisinin bildiği gizli noktalara ulaşana kadar bedenini öpücüklerle boğdu. Diana onun ağzını bedenine daha sık basınca, Matthew sessiz bir azarlamayla uyluğunu hafifçe ısırdı.

Diana, Matthew'un kontrolüyle ciddi ciddi savaşılmaya, ona sahip olmasını fısıldamaya başladığında Matthew onu kollarında çevirdi ve soğuk elini omurgasında gezdirdi.

"Zamanın durmasını istiyordun," diye hatırlattı.

"Durdu," diye ısrar etti Diana, davet edencesine adamı kendine çekerek.

"O halde neden acele ediyorsun?" Matthew kürek kemikleri arasındaki yıldız biçimindeki yara izini ve kaburgalarının üstündeki hilali parmaklarıyla takip etti. Kaşlarını çatı. Beline doğru bir gölge vardı. Derisinin altındaydı, sedefimsi gri hatları bir ateş ejderine benziyordu, kanatları Diana'nın göğüs kafesini kaphıyor, çenesi üstündeki hilali ısırtıyor, kuyruğu kalçasının çevresinde kayboluyordu.

"Neden durdun?" Diana saçını gözünden itip boynunu çevirdi. "Ben zamanın durmasını istemişim, senin değil."

"Sırtında bir şey var." Matthew parmaklarını ateş ejderinin kanatlarında gezdirdi.

"Yani başka bir şey daha mı?" diye sordu gergin bir gülümsemeyle. İyileşen yaralarının bir kusur olduğundan endişeleniyordu hâlâ.

"Diğer izlerle birleşince Mary Sidney'in laboratuvarında gördüğüm tabloyu hatırlatıyor, ağzında ayı yakalayan ateş ejderi resmini." Acaba izi herkes görebiliyor mu yoksa sadece vampir gözleri mi seçebilirdi bunu? "Çok güzel. Cesaretinin bir başka işareti."

Matthew'un dudakları ejderin başına inerken, "Bana tedbirsizsin demiştin," dedi Diana soluk soluğa.

"Öylesin." Matthew'un dudakları ve dili ejderhanın kıvrılan kuyruğunda gezindi. Dudakları daha aşağıya, daha derinlere indi. "Beni deli ediyor."

Dudaklarını bedeninden ayırmadan, Diana'yı arzusunun kıyısında tuttu, onun kapılıp gitmesine izin vermeden yalnızca birkaç aşk sözcüğü ya da vaat mırıldanmak için durdu. Unutmakla gelecek tatmini ve huzuru istiyordu Diana. Matthew ise güvenlik ve yakınlık hissiyle dolu bu anın hiç bitmemesini. Matthew, Diana'yı kendine çevirdi. İçine girerken karısının dudakları yumuşak ve dolgun, gözleri hülyalıydı. Karısının kalp atışlarındaki hızlanma Diana'nın doruğa yaklaştığını haber verene kadar Matthew yavaşça hareket etti.

Diana onun adını haykırarak, onları dünyanın merkezine götüren bir büyü dokudu.

Sonrasında şafak sökmeden önce, karanlığın ağardığı ana kadar birbirlerinin kollarında yattılar. Diana, Matthew'un başını göğsüne çekti. Matthew ona soru sorarcasına baktığında, Diana başını salladı. Matthew dudakların belirgin mavi damarın üzerindeki gümüşümsü aya indirdi.

Bu bir vampirin eşini tanimasının kadim yoluydu, düşünceler ve duyguların dürüstçe, önyargısız paylaşıldığı kutsal eşleşme anı. Vampirler sır küpü yaratıklardı ama bir vampir eşinin kalp damarından kan içtiğinde avlanma ve sahip olma ihtiyacını yatıştıran kusursuz bir anlayış ve huzur anı gelirdi.

Diana'nın eti dişlerinin arasında yırtıldığında Matthew birkaç değerli yudum içti. Kan beraberinde bir dizi izlenim ve duygu da getirdi. Aile ve dostlarına kavuşmanın mutluluğunu gölgeleyen keder ve Emily'nin ölümüne duyduğu ama Matthew ve çocukları için duyduğu kaygıyla dizginlediği öfke.

Matthew, "Elimde olsa bu kaybı hiç yaşamamamı sağlardım," diye mırıldandı dişlerinin kadının bedeninde bıraktığı izi öperek. Yatakta dönerek Diana'yı üzerine çıkardı. Karısı onun gözlerine baktı.

"Biliyorum. Sadece beni hiç bırakma olur mu, Matthew. Vedalaşmadan beni bırakma."

"Seni hiç bırakmayacağım," diye söz verdi.

Diana'nın dudakları Matthew'un alınına, gözlerinin arasındaki noktaya dokundu. Çoğu sıcakkanlı eş, bir vampirin birliktelik ritüeline ortak olamazdı, ama karısı yolundaki pek çok engel gibi bu engeli de aşmanın bir yolunu bulmuştu. Diana onu bu belirli noktadan öptüğünde ruhunun derinliklerindeki düşünceleri, korkularını ve sırlarını sakladığı en karanlık yerleri bir an olsun görebiliyordu.

Matthew, Diana cadı öpücüğünü kondururken yalnızca bir güç karıncalanması hissetti ve Diana'nın istediği kadarını alması için hiç kıpırdamadan durdu. Duygu ve düşüncelerinin rahatça akması için kendini gevşemeye zorladı.

"Eve hoş geldin, kraliçe," dedi. "Baldwin yatıp öttüğü odaya alev alev yanan odunların ve eyer derisinin kokusu doldu."

Diana korkuyla çılgık attı. Matthew kadının çıplak bedenini arkasına almaya çalıştı ama çok geç kalmıştı. Karısı çoktan Baldwin'in elindeydi.

"Babamın kan yeminini yarı yoldan işitebiliyordum. Üstelik hamilesin." Baldwin de Clermont gözlerini Diana'nın karnına indirirken kızıl saçlarının çevrelediği yüzünde soğuk bir hiddet vardı. Bileğini koklayabilmek için kadının kolunu çevirdi. "Üzerinde yalnızca Matthew'un kokusu var. Vay vay." Baldwin'in bıraktığı Diana'yı Matthew yakaladı.

"Kalkın. İkiniz de," diye emretti Baldwin saklamadığı bir öfkeyle.

Diana'nın gözleri kısıldı. "Bana hükmün geçmez, Baldwin!" diye haykırdı.

İstese bile Matthew'un ağabeyini daha da kızdıracak bir tepki veremezdi. Baldwin aniden bir kartal gibi hücumla geçti, yüzü yalnızca birkaç santim ötedeydi. Daha da yaklaşmasını engelleyen tek şey Matthew'un vampirin boğazına sarılan eliydi.

"Babamın kan yemini öyle demiyor, cadı." Baldwin doğrudan Diana'nın gözlerine bakarak irade gücüyle kadını gözlerini kaçırmaya zorladı. Diana bunu yapmayınca Baldwin'in gözleri parladı. "Karında terbiyeden eser yok, Matthew. Onu yola getir, yoksa bunu ben yaparım."

"Beni mi yola getireceksin?" Diana'nın gözleri büyüdü. Parmakları açıldı ve odadaki rüzgâr ayaklarının çevresinde dönerek çağrısını cevaplamaya hazırlandı. Çok çok yukarıda Corra yolda olduğunu bildirmek için tiz bir çılgık attı.

"Büyü ve ejderha yok," diye mırıldandı Matthew, bir kez olsun karısının onu dinlemesi için dua ederek. Baldwin ya da aileden herhangi birinin Diana'nın yeteneklerinin Londra'da ne kadar ilerlediğini bilmesini istemiyordu.

Mucizevi bir biçimde Diana başıyla onayladı.

"Bunun anlamı nedir?" Ysabeau'nun huz gibi sesi odada yankılandı. "Burada olmanın tek nedeni aklımı kaçırmış olman olabilir, Baldwin."

"Dikkat et, Ysabeau. Tırnakların görünüyor." Baldwin merdivenlere yürüdü. "Unuttun galiba: de Clermont ailesinin reisi benim. Bir bahaneyeye ihtiyacım yok. Kütüphaneye gel, Matthew. Sen de öyle, Diana."

Baldwin tuhaf altın-kahverengi gözlerini Matthew'a çevirdi.

"Beni bekletmeyin."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

de Clermont ailesi kütüphanesi şafak öncesinin her şeyin keskin kenarlarını yumuşatan ışığına boğulmuştu: kitapların kenarları, odanın duvarlarını kaplayan ahşap kitaplıklar, Aubusson halının sarı ve mavi tonları.

Tek yumuşatamadığı şey öfkemdi.

Üç gün boyunca Emily'nin ölümünden duyduğum acının yerini başka bir şeyin alamayacağını düşünmüştüm ama Baldwin'le geçirdiğim üç dakika beni yalancı çıkarmıştı.

"İçeri gel, Diana." Baldwin uzun pencerelerin önündeki tahta benzeyen bir koltukta oturuyordu. Parlak kızıl-altın rengi saçları lambanın ışığında parlıyordu. Rengi Prag'da İmparator Rudolf'un avda kullandığı kartalı anımsatıyordu. Baldwin'in kaslı bedeninin her santimi öfke ve gizlenmiş bir güçle gergindi.

Çevreme bakındım. Baldwin'in ani toplantısına çağırılan bir tek biz değildik. Şöminenin yanında süt beyazı tenli, dikilmiş siyah saçları olan genç bir kadın bekliyordu. İri, koyu gri gözlerini uzun kirpikler çevreliyordu. Fırtına kokusu almış gibi havayı kokladı.

"Verin." Matthew beni Philippe'in kızları konusunda uyarmıştı, kızları öylesine korkutucuydu ki aile onları yapmayı bırakmasını istemek zorunda kalmıştı. Ama bu kadın korkutucu görünmüyordu. Verin'in yüzü pürüzsüz ve huzurluydu, bedeni rahattı, gözleri enerji ve zekâyla parlıyordu. Simsiyah giysileri olmasa insan onu bir elf sanabilirdi.

Sonra topuklu siyah çizmelerinin kenarından görünen bıçak kaşzısını fark ettim.

"*Wölfling*," diye karşılık verdi Verin. Erkek kardeşini soğuk bir biçimde selamlamıştı ama bana çevrilen gözleri buz gibiydi. "Cadı."

"Adım Diana," dedim kızarak.

Verin, "Sana yanılmamın yolu yok demiştin," dedi ve cevabına karşılık vermeden Baldwin'e döndü.

"Neden buradasın, Baldwin?" diye sordu Matthew.

"Babamın evine gelmek için davete ihtiyacım olmadığını düşündüm," diye cevapladı Baldwin. "Madem soruyorsun Venedik'ten geldim, Marcus'u görmek için."

İki adamın gözleri birbirine kenetlendi.

"Seni burada bulduğuma ne kadar şaşırdığımı tahmin edersen," diye devam etti Baldwin. "Eşinin artık kız kardeşim olduğunu öğrenmeyi de beklemiyordum tabii. Philippe 1945'te öldü. Nasıl babamın kan yeminini hissedebildiğimi söyler misin? Kokusunu aldığımı? Kulaklarımla işittiğimi?"

"Haberleri başka birinden alabilirsin." Matthew beni elimden tutup merdivenlere yöneldi.

"O cadının ölü bir vampirden kan yemini almayı nasıl başardığını öğrenmeden ikiniz de gözümün önünden ayrılmayacaksınız." Baldwin'in sesi tehdit doluydu.

"Ben hile yapmadım," dedim dik başlılıkla.

"Nekromansi miydi o halde? Pis bir diriltme büyüsü mü?" diye sordu Baldwin. "Yoksa ruhunu çağırıp onu yemin etmeye mi zorladın?"

"Philippe'le aramda olanlar büyümler değil, onun cömertliğiyle ilgiliydi." Kızgınlığım giderek artıyordu.

"Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun," dedi Baldwin. "Bu imkânsız."

"Bir zaman yürüyüşçüsü için değil," dedim.

"Zaman yürüyüşçüsü mü?" Baldwin afallamıştı.

"Diana ve ben geçmişteydik," diye açıkladı Matthew. "Tam olarak 1590'da. Noel'den önce burada, Sept-Tours'daydık." "Philippe'i mi gördünüz?" diye sordu Baldwin.

"Gördük. Philippe o kış yalnızdı. Bir sikke gönderdi ve eve dönmemi emretti," dedi Matthew. Odadaki de Clermont'lar babalarının özel şifresini anlıyordu. Philippe'in eski sikkelerinden biriyle bir emir gönderildiğinde alan kişi verilen emre sorgusuz sualsiz uymak zorundaydı.

"Aralıkta mı? Bu beş ay daha Philippe'in kan şarkısına tahammül etmemiz anlamına geliyor," diye mırıldandı Verin. Baş ağrıyormuş gibi parmaklarıyla hücrensiz

"Neden beş ay?" diye sordum.

"Efsanelerimize göre bir vampirin kan yemini bir yıl bir gün sürer ve bütün vampirler tarafından یشitilebilir ama damarlarında Philippe'in kanını taşıyanlar için özellikle yüksek ve nettir," dedi Baldwin.

"Philippe, de Clermont olduğundan kuşku duyulmasını istemediğini söyledi," dedim gözlerini Matthew'a kaldırarak. On altıncı yüzyılda karşılaştığım bütün vampirler Philippe'in kan şarkısını duymuş ve yalnızca Matthew'un eşi değil, aynı zamanda Philippe de Clermont'un kızı olduğumu fark etmiş olmalıydı. Philippe, geçmişteki yolculuğumuzun her aşamasında korumuştı beni.

"Hiçbir cadı, de Clermont olarak kabul edilmeyecek." Baldwin'in sesi ifadesiz ve kesindi.

"Ama ben bir de Clermont'um." Elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. "Matthew ve ben evlendik ve eşleştik. Töreni düzenleyen babandı. Saint-Lucien cemaatinin kayıtları hâlâ duruyorsa, 7 Aralık 1590'da evlendiğimizi öğrenebilirsin."

"Köye gidersek öğreneceğimiz tek şey rahibin defterinden tek bir sayfanın koparıldığı olacak," dedi Verin alçak sesle. "Atta her zaman izlerini gizlemiştir."

"Matthew'la evli olup olmaman önemli değil çünkü Matthew da gerçek bir de Clermont değil," dedi Baldwin buz gibi bir tavırla. "Sadece babamın eşinin oğlu."

"Bu saçmalık," diye karşı çıktım. "Philippe, Matthew'u oğlu sayıyordu. Matthew seni ağabeyi, Verin'i kız kardeşi görüyor."

"Ben o eniğin kardeşi falan değilim. Aynı kanı değil, yalnızca aynı adı paylaşıyoruz," dedi Verin. "Tanrı'ya şükür."

"Evlilik ve eşleşmenin, de Clermont'ların çoğu için bir anlam taşımadığını göreceksin Diana," dedi sakın bir ses. İspanyol ya da Portekiz aksanı vardı. Kapı eşiğinde duran yabancıydı konuşan. Koyu saçları ve koyu kahverengi gözleri altın rengi açık tenini ve açık renk gömleğini ortaya çıkarıyordu.

"Seni çağıran olmadı, Fernando," dedi Baldwin kızgınlıkla.

"Bildığın gibi çağırıldığında değil, bana ihtiyaç olduğunda ortaya çıkarım." Fernando hafifçe eğilerek beni selamladı. "Fernando Gonçalves.

Başın sağ olsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Adamın adı belleğimi harekete geçirdi. Adını daha önce duymuştum.

"Büyük ustalığı bıraktığında Matthew senden Lazarus Şövalyeleri'ne liderlik etmeni istemişti," dedim en sonunda kim olduğunu bularak. Fernando Gonçalves'ın tarikatın en güçlü savaşçılarından biri olduğu söyleniyordu. Omuzlarının genişliği ve bedeninin zindeliğine bakılırsa öyle olduğuna kuşku yoktu.

"Öyle." Bütün vampirler gibi, Fernando'nun da sıcak ve tok bir sesi vardı, odayı başka bir alemden gelen bir tınıyla dolduruyordu. "Ama eşim Hugh de Clermont'tu. Tapınak Şövalyeleri'yle birlikte öldüğünden beri, şövalye tarikatlarından uzak durdum. Çünkü en cesur şövalyelerin bile sözlerini tutacak kadar cesareti yoktu." Fernando'nun kara gözleri Matthew'un ağabeyine dikildi. "Doğru değil mi Baldwin?"

"Bana meydan mı okuyorsun?" dedi Baldwin ayağa kalkarak.

"Buna gerek var mı?" diye gülümsedi Fernando. Baldwin'den kısıydı ama içimden bir ses onu dövüştürme alt etmenin hiç de kolay olmayacağını söylüyordu. "Babanın kan yeminini görmezden geleceğin aklıma bile gelmezdi, Baldwin."

"Philippe'in cadıdan ne istediğini bilmiyoruz. Belki güçleri hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu. Belki de cadı, onu zorlamak için büyü kullandı," dedi Baldwin çenesini inatla kaldırarak.

"Saçmalama. Yengem büyükbabam üzerinde sihir kullanmadı." Gallowglass bir anda odaya daldı, o kadar rahattı ki onu gören, de Clermont'ların acil meseleleri konuşmak için her zaman sabahın dördünde toplandığını sanabilirdi.

"Gallowglass burada olduğuna göre, de Clermont'ları kendi başlarının çaresine bırakabilirim." Matthew'a başını salladı. "İhtiyacım olduğunda beni çağır, Matthew."

"Gayet iyiyiz. Aile değil miyiz burada." Gallowglass, Fernando çıkarken Verin ve Baldwin'e masum masum göz kırptı. "Philippe'in ne istediğine gelince, çok basit anıcağız: Diana'yı resmen kızı olarak kabul etmenizi istiyordu. Verin'e sor."

"Ne demek istiyor?" diye çıktı Baldwin kız kardeşine.

"Atta beni ölmeden bir iki gün önce yanına çağırdı," dedi Verin alçak sesle. Yüzünde perisan bir ifade vardı. "Atta" sözcüğü tanıdık değildi, ama babaları için kullandığı bir sevgi sözcüğü olduğu kesindi. "Philippe

kan yeminine aldırış etmeyeceğinden endişeleniyordu. Ne olursa olsun kabul etmem için bana yemin ettirdi.”

“Philippe’in andı özel bir mesele... onunla benim aramda olan bir şey. Kabul edilmesi gerekmiyor. Ne sen ne de başka biri tarafından.” Philippe’le –ya da o anla– ilgili anılarımın Baldwin ve Verin tarafından lekelenmesini istemiyordum.

“Bir sıcakkanlının bir vampir klanına kabul edilmesi hiç de özel bir şey değildir,” dedi Verin bana. Matthew’a baktı. “Bu yasak ilişkiye atlamadan önce cadiya geleneklerimizi öğretecek zamanın yok muydu?”

“Zaman gibi bir lükse sahip değildik,” dedim Matthew’un yerine. İlişkimizin başından beri Ysabeau beni vampirler hakkında öğrenecek çok şeyim olduğu konusunda uyarıyordu. Bu konuşmadan sonra kan yeminleri, araştırmam gereken konular listesinde en üst sıraya yerleşecekti anlaşılan.

“O halde açıklayayım,” dedi Verin okul müdiresi sesiyle. “Philippe’in kan şarkısı yok olmadan önce öz çocuklarından biri onu kabul etmeli. Bu olmadığı sürece gerçek bir de Clermont olmayacaksın ve hiçbir vampir sana bu itibarı vermek zorunda değil.”

“Hepsi bu mu? Vampir itibarı umurumda değil. Matthew’un karısı olmak benim için yeterli.” de Clermont olmak konusunda ne kadar çok şey duyarsam onlardan biri olma isteğim o kadar azalıyordu.

“Bu doğru olsaydı babam seni evlat edinmezdi,” dedi Verin.

“Uzlaşacağız,” dedi Baldwin. “Cadının çocukları doğduğunda adlarının de Clermont ailesinin soy kütüğünde yer alması Philippe’i tatmin ederdi kuşkusuz.” Sözlerinden cömertlik akıyordu ama arkasında karanlık bir niyet olduğundan emindim.

“Çocuklarım senin akrabam değil.” Matthew’un sesi gök gürültüsü gibiydi.

“Eğer Diana iddia ettiği gibi de Clermont’sa öyleler,” dedi gülümseyen Baldwin.

“Bir dakika. Hangi soy kütüğü?” Tartışmada bir adım geri gitmem gerekiyordu.

“Konsil tüm vampir ailelerinin resmî soy kütüklerini tutar,” dedi Baldwin. “Bazıları artık bu geleneğe uymuyor. Ama de Clermont’lar uyar. Soy kütükleri yeniden doğumlar, ölümler, eşlerin ve çocukların adlarını içerir.”

Ellerim gayriihtiyari karnımı örttü. Konsil'in çocuklarını olabildiğince geç öğrenmesini istiyordum. Matthew'un gözlerindeki temkinli ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyordu.

"Belki zaman yürüyüşün kan yeminiyle ilgili soruları tatmin etmeye yeterli olabilir, ama yalnızca büyülerin en karası –ya da sadakatsizlik– bu hamileliği açıklayabilir," dedi Baldwin kardeşinin rahatsızlığından zevk alarak. "Bu çocuklar senden olamaz, Matthew."

"Diana karnında *benim* çocuklarımı taşıyor," dedi Matthew gözleri tehlikeli bir biçimde kararak.

"İmkânsız," dedi Baldwin ifadesiz bir sesle.

"Doğru," diye karşılık verdi Matthew.

"Eğer öyleyse bunlar, dünyadaki gelmiş geçmiş en çok nefret edilen ve avlanan çocuklar olacak. Yaratıklar onların cezalandırılmasını isteyecek. Ve sizin de," dedi Baldwin.

Matthew'un yanımdan aniden ayrıldığını fark etmemle Baldwin'in sandalyesinin kırıldığını duymam bir oldu. Matthew ağabeyinin sandalyesinin arkasında duruyordu. Kolu Baldwin'in boğazına dolanmıştı ve ağabeyinin kalbine bir bıçak dayamıştı.

Verin hayretle çizmelerine baktığında tek görebildiği boş bir kındı. Bir küfür savurdu.

"Ailenin reisi sen olabilirsin, Baldwin, ama unutma, bu ailenin suikastçısı benim," diye hırlıladı Matthew.

"Suikastçi mi?" Matthew'un bir başka yönü açığa çıkarken kafamın karışıklığını gizlemeye çalıştım.

Bilim insanı. Vampir. Savaşçı. Casus. Prens.

Suikastçi.

Matthew bana tekrar tekrar bir katil olduğunu söylemişti ama bunu her zaman vampir olmanın kaçınılmaz bir parçası olarak görmüştüm. Kendini savunmak için, savaşta hayatta kalmak için öldürdüğünü biliyordum. Matthew'un ailesinin emriyle cinayet işlediği aklıma bile gelmezdi.

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Verin kötülük sinmiş bir sesle. Soğuk gözleri beni inceledi. "Matthew bu işte o kadar iyi olmasa, birimiz çoktan onu yok etmiş olurdu."

“Bu ailede herkesin bir rolü var, Verin.” Matthew’un sesi öfkeliydi. “Ernst senin rolünü biliyor mu, nasıl yumuşak çarşaf lar ve bir erkeğin kalçası arasında başladığını?”

Verin yıldırım gibi harekete geçti, parmakları ölümcül pençelere dönüşerek Matthew’a saldırdı.

Vampirler hızlıydı ama büyü kadar değil.

Verin’i cadırüzgâriyle duvara savurdum, Matthew’un ağabeyinden bir söz alıp onu bırakmasına yetecek kadar uzun bir süre onu kocamdan ve Baldwin’den uzak tuttum.

“Teşekkür ederim, *ma lionne*.” Cesurca ya da olağanüstü aptalca bir şey yaptığımda Matthew’un kullandığı sevgi sözcüğüydü bu. Bana Verin’in bıçağını uzattı. “Tut bunu.”

Matthew, Verin’i ayağa kaldırırken Gallowglass yanıma yaklaşp dirseğimin dibinde durdu.

“Vay vay,” diye mırıldandı ayağa kalkan Verin. “Atta’nın neden karının cazibesine kapıldığını şimdi anlıyorum ama senin böyle bir kadını kaldıracak kadar cesur olduğunu tahmin etmemiştim, Matthew.”

“İşler değişti,” dedi Matthew lafı uzatmadan.

“Belli.” Verin bana değer biçen bir bakış fırlattı.

“Büyükbabama verdiğin sözü tutacak mısın yani?” diye sordu Gallowglass, Verin’e.

“Bakalım,” dedi kadın temkinli bir tavırla. “Karar vermek için aylar var.”

“Zaman geçse de hiçbir şey değişmeyecek.” Baldwin bana gizleyemediği bir tiksintiyle bakıyordu. “Matthew’un karısını tanımanın sonuçları korkunç olacaktır, Verin.”

“Yaşadığım sürece Atta’nın dileklerini onurlandırmaya çalıştım,” dedi Verin. “Ölmüş olması bunları görmezden geleceğim anlamına gelmiyor.”

“Konsil’in Matthew ve eşini arıyor olmasına güvenmeliyiz,” dedi Baldwin. “Kimbilir, aralığa kadar ikisi de ölmüş olur belki.”

Bize son bir küçümseyici bakış fırlattıktan sonra Baldwin odadan çıktı. Verin özür dilercesine Gallowglass’a bakıp Baldwin’i izledi.

“Eh... o kadar da kötü değildi,” diye mırıldandı Gallowglass. “İyi misin yengeciğim, biraz parlamaya başladın.”

“Cadırüzgârı gizlenme büyüsunü yerinden oynattı.” Büyüyü tekrar oluşturmaya çabaladım.

“Bu sabah burada olanları düşünürsek Baldwin evde olduğu sürece büyüü üzerinde tutsan iyi edersin,” diye önerdi Gallowglass.

“Baldwin, Diana’nın gücünü öğrenmemeli. Bu konudaki yardımların için sana minnettar kahrım, Gallowglass. Fernando’ya da.” Matthew bu yardımın nasıl bir yardım olduğunu belirtmedi.

“Elbette. Yengemi hayatı boyunca korudum,” dedi Gallowglass sakın bir edayla. “Şimdi bunu yapmayı bırakacak değilim.”

Bu sözlerle birlikte geçmişimin anlayamadığım parçaları yerli yerine oturdu. Çocukken başka yaratıkların beni izlediğini düşünürdüm, gözleri tenimi dürtüp karıncalandırır, buz gibi bir his bırakırdı. Bu yaratıklardan biri Peter Knox’tu; babamın düşmanı, Sept-Tours’a beni ve Matthew’u bulmak için gelen ve Em’i öldüren cadı. Kardeşim gibi sevdiğim ama on altıncı yüzyıla gidene kadar tanışmadığım bu dev cüsseli adam onlardan biri olabilir miydi?

“Beni izliyor muydun?” Gözlerimi kırparak ağlamamaya çalıştım.

“Büyükbabama seni koruyup kollayacağıma söz verdim. Matthew için.” Gallowglass’ın mavi gözleri yumuşadı. “İyi ki de böyle yapmışın. Tam bir afacandın: ağaçlara tırmanır, bisikletlerin peşinden koşar, kimseye bir şey söylemeden ormana giderdin. Ailenin seninle nasıl başa çıktığını anlamıyorum.”

“Babam biliyor muydu?” Bu soruyu sormam gerekiyordu. Babam her zamanki zaman yürüyüşlerinden birinde Elizabeth Londra’sında Matthew ve benimle karşılaştığında iri yarı Galli’yle de tanışmıştı. Günümüz Massachusetts’inde bile babam, Gallowglass’ı bir görüşte tanırdı. Onu başkasıyla karıştırmak imkânsızdı.

“Kendimi göstermemek için elimden geleni yaptım.”

“Ben bunu sormadım, Gallowglass.” Vampirlerin yarı doğrularını avlamakta gittikçe ustalaşıyordum. “Babam beni koruyup kolladığını biliyor muydu?”

“Annenle birlikte son kez Afrika’ya gitmeden önce Stephen’in beni gördüğünden emin oldum,” diye itiraf etti Gallowglass neredeyse fısıltıyla konuşarak. “Sonları geldiğinde yakında olduğumu bilmesinin yararı olur

diye düşündüm. Küçücük bir şeydin. Matthew’la bir araya gelmenin ne kadar süreceğini düşünmek Stephen’ı çok endişelendirmiş olmalı.”

Matthew ya da ben farkına varmadan Bishop’lar ve de Clermont’lar yıllarca hatta yüzyıllarca bizi sağ salım bir araya getirmeye çalışmıştı.

Gallowglass, babam, Emily, annem.

“Teşekkür ederim, Gallowglass,” dedi Matthew boğuk bir sesle. Bu sabah öğrendiklerine o da en az benim kadar şaşırmıştı.

“Teşekküre gerek yok, amca. Seve seve yaptım.” Gallowglass boğazına takılan yumruyu temizleyerek odadan ayrıldı.

Havaya huzursuz bir sessizlik çöktü.

“Tanrım.” Matthew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sabrının tükendiğinin tipik göstergesiydi bu.

“Ne yapacağız?” dedim, Baldwin’in aniden ortaya çıkmasıyla bozulan dengemi bulmaya çalışıyordum hâlâ.

Odaya yeni birinin girdiğini haber veren nazık bir öksürük Matthew’u cevap vermekten alıkoymdu.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, *milord*.” Kütüphanenin kapısında bir zamanlar Phillipe’in köydeki başhizmetkârı olan Alain Le Merle duruyordu. Üzerindeki gümüş süslemelerin P.C. harflerini oluşturduğu eski bir sandık ve yeşil keten ciltli küçük bir hesap defteri taşıyordu. Kır saçları ve sevecen ifadesi 1590’dan bu yana değişmemişti. Matthew ve Gallowglass gibi o da değişim dolu evrenimdeki sabit yıldızlardan biriydi.

“Ne vardı, Alain?” diye sordu Matthew.

“Madam de Clermont’la görülecek işim var,” diye karşılık verdi Alain.

“İş mi?” diye somurttu Matthew. “Bekleyemez mi?”

“Korkarım hayır,” dedi Alain özür diler bir tavırla. “Zor bir zaman olduğunu biliyorum *milord*, ama *Sieur Philippe*, Madam de Clermont’un eşyalarının en kısa sürede verilmesi konusunda ısrar etmişti.”

Alain bizi kulemize götürdü. Matthew’un masasında gördüğüm şey son bir saatte yaşadıklarımı tamamen unutturdu ve beni soluksuz bıraktı.

Kahverengi deri ciltli küçük bir defter.

Eskimiş nakışlı bir elbise kolu.

Paha biçilmez mücevherler... inciler, elmaslar, safirler.

Uzun bir zincire bağlı altın bir ok başı.

Yüzeyleri süslü bir boyama, gümüşten yapılmış bir teneke.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://tr.mantex.org>

Rengi solmuş bir kurdeleyle bağlanmış mektuplar.

Oyması kararmış gümüş bir fare kapanı.

Bir imparatora yakışır yaldızlı bir astronomi aleti.

Üvez ağacı dalından bir büyüünün oyduğu ahşap bir kutu.

Eşyalar fazla yer kaplamıyordu ama taşıdıkları anlam muazzamdı. Yaşamımızın son sekiz ayını temsil ediyorlardı.

Ellerim titreyerek Matthew'un Woodstock'taki malikânesine gelmemizden kısa bir süre sonra bana verdiği küçük defteri alıp açtım. 1590 sonbaharında defterin cildi sert, yeni sayfaları kaymak gibiydi. Bugünse deri lekelenmiş, yaprakları yıllarla sararmıştı.

Geçmişte kitabı Old Lodge'daki yüksek bir rafa gizlemiştim. İçindeki etiket bana onun artık Seville'deki bir kütüphanenin malı olduğunu söylüyordu. Baş sayfasına kütüphanede bulunduğu rafı gösteren damga, "Manuscrito Gonçalves 4890" basılmıştı. Birisi –Gallowglass'tı kuşkusuz– ilk sayfayı koparmıştı. Bir zamanlar adımı yazmak için yaptığım tereddütlü denemelerimle dolu olan sayfaydı. Kayıp sayfadaki mürekkep lekeleri arkasındaki sayfaya da geçmişti ama 1590'da kullanılan Elizabeth dönemi sikkeleri listem hâlâ okunabiliyordu.

Sayfaları karıştırdım, Elizabeth döneminin ev hanımları gibi görünmek için boş yere yapmaya çalıştığım baş ağrısı kürünü hatırladım. Günlük olaylarla dolu günlüğüm Gece Okulu'yla olan acı tatlı anıları canlandırdı. Zodyak'ın on iki burcunun genel tanınlarına bir düzine sayfa ayırmıştım, birkaç tarif kopyalamış ve Sept-Tours'a geri dönüş yolculuğu için toplanacak eşyaların bir listesini karalamıştım. Geçmiş ve gelecek birbirine sürtünürken hafif bir çan sesi işittim ve şöminenin köşelerindeki mavi ve kehribar rengi iplikleri fark ettim.

"Bunu nereden buldun?" dedim dikkatimi şimdiki ana çevirerek.

"Üstat Gallowglass çok uzun zaman önce Dom Fernando'ya vermiş bunları. Mayısta Sept-Tours'a geldiğinde Dom Fernando eşyaları size geri vermemi söyledi," diye açıkladı Alain.

"Yok olup gitmemiş olmaları bir mucize. Bunca yıl bütün bunları benden saklamayı nasıl başardın?" Matthew gümüş fare kapanını eline aldı. Londra'nın en pahalı saat ustalarından birine Blackfriars'taki tavan arasında dolaşırken bulmuştu. Akşir - <http://www.ayrinday.com> dalgı geçmişti. Mösyö Vallin kapanı bir kedi şeklinde tasarlamıştı, kulakları

“Bu nedir?” Kaşlarını çatarak defteri aldım. Matthew’un çalışma odasında duran Lazarus Şövalyeleri’nin mali kayıtlarının tutulduğu defterlerden çok daha inceydi.

“Hesaplarınız, *madame*.”

“Hesaplarımı Hamish’in tuttuğunu sanıyordum.” İmzalanmayı bekleyen bir yığın belge bırakmıştı bana.

“Bay Osborne, *milord*’dan evlilikte edindiğiniz malların kontrolünü aldı. Bunlar *Sieur Philippe*’ten size kalan birikim.” Alain’in gözleri bir an için Philippe’in beni kızı olarak kabul ettiğini göstermek için kanını alnıma sürdüğü noktaya takıldı.

Merakla mührü kırıp defteri defteri açtım. Küçük hesap defteri yeni sayfalar eklendikçe düzenli olarak yeniden ciltlenmişti. Kalın on altıncı yüzyıl kâğıdına yapılmış ilk kayıtlar 1591 yılına aitti. Bir kayıtta Matthew ile evlendiğimde çeyizimin depozitosu hesaplanmıştı: 20.000 Venedik sikkesi ve 30.000 gümüş Reichsthaler. Bu parayla yapılan bütün yatırımlar, getirdiği faizle satın alınan evler ve araziler Alain’in düzgün el yazısıyla kaydedilmişti. Defterin son sayfalarını çevirdim. Son kayıt Sept-Tours’a geldiğim günün tarihini –4 Temmuz 2010– taşıyordu ve bembeyaz bir senet üzerine yazılmıştı. Mevduat sütununu görünce gözlerim yerinden fırlayacaktı az kalsın.

“Daha fazla olmadığı için üzgünüm,” dedi Alain hemen, tepkimi yanlış anlayıp panik zannederek. “Paranızla kendi parammış gibi yatırım yaptım ama daha kârlı ve tabii daha riskli yatırımlar *Sieur Baldwin*’in onayını gerektirecekti, sizin varlığınızdaki haberdar olmaması gerektiği için de...”

“Bu sahip olmayı hayal edebileceğimden çok daha fazla para, Alain.” Matthew evlilik sözleşmesini yazdığı anda mal varlığının ciddi bir miktarını benim üzerime geçirmişti ama bu para büyük bir miktardı. Philippe, de Clermont ailesindeki diğer kadınlar gibi maddi açıdan bağımsız olmamı istemişti. Bu sabah öğrendiğim gibi kayınpederim ister ölü olsun ister diri, bir şeyi istiyorsa onu mutlaka yapardı. “Teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevkti,” dedi Alain eğilerek. Cebinden bir şey çıkardı. “Son olarak, *Sieur Philippe* size bunu vermemi söyledi.”

Alain ucuz ince kâğıttan yapılmış bir zarfı elime tutuşturdu. Üzerinde adımı yazıyordu. Zayıf yapışkan kuruyalı uzun zaman olmuştu ama zarf

siyah kırmızı halkalar taşıyan mühürle kapatılmıştı. Mühre eski bir sikke gömülüydü: Philippe'in özel sembolü.

"*Sieur* Philippe bu mektubu yazmak için bir saatten fazla uğraştı. Bitirdiğinde söylemek istediklerini ifade ettiğinden emin olmak için bana yüksek sesle okuttu."

"Ne zaman?" dedi Matthew boğuk bir sesle.

"Öldüğü gün." Alain'in yüzünde gördüklerini unutmakta zorluk çeken bir adamın ifadesi vardı.

Titrek el yazısı yaşlı ya da takati kalmamış birinin el yazısıydı. Philippe'in çektiği acıların canlı bir göstergesiydi âdeta. Parmaklarımı adımın üzerinde gezdirdim. Son harfe dokunduğumda parmaklarımı zarfın yüzeyinde sürükledim, harfleri çözülecekleri şekilde çekiştirdim. Zarfın yüzeyinde önce kara bir havuz oluştu, sonra mürekkep bir adamın görüntüsünü meydana getirdi. Acıyla altüst olmuş ama güzelliğini yitirmemiş bir adamdı, bir zamanlar zekâ ve neşeyle parlayan sarımsı kahverengi gözlerinden birinin yerinde boş, derin bir çukur vardı.

"Nazilerin onu kör ettiğini bana söylememiştin." Kayınpederimin işkence gördüğünü biliyordum ama ona bu derece zarar verdikleri aklıma bile gelmemişti. Philippe'in yüzündeki diğer yaraları inceledim. Neyse ki adımda ayrıntılı bir portre oluşturacak kadar harf yoktu. Kayınpederimin yanağına hafifçe dokunduğumda görüntü kayboldu ve geriye sadece bir mürekkep lekesi kaldı. Parmaklarımı salladığımda leke küçük kara bir hortum halinde yükseldi. Hortum dindiğinde harfler yerli yerine oturdu.

"*Sieur* Philippe size sıkıntılarını anlatırdı, Madam de Clermont," dedi Alain yumuşak bir sesle, "çok acı çektiğinde."

"Onunla konuşuyor muydu?" diye sordu Matthew uyuşmuş gibi.

"Hemen her gün," dedi başıyla onaylayan Alain. "Kimse duymasın diye etraftaki herkesi göndermemi emrederdi. Kimsenin onu teselli edemediği zamanlarda Madam de Clermont, *Sieur* Philippe'i rahatlatırdı."

Zarfı çevirip eski sikkedeki kabartıların üzerinde parmaklarımı gezdirdim. "Philippe bu sikkelerin ona geri verilmesini isterdi. Bizzat ona. O ölmüşken bunu nasıl yapabilirim?"

"Belki de cevabı içinde bulacaksın," dedi Matthew.

Parmağımı mührün altına sokarak sikkeyi mühründen ayırdım. İnce kâğıdı zarftan çıkarıp açtım, açarken yırtılacakmış gibi hisirdim.

Philippe'in defne, incir ve biberiyeden oluşan hafif kokusu geldi burnuma.

Kâğıda baktığımda karmaşık el yazılarını çözme yeteneğime şükrettim. Mektubu gözlerime yaklaştırarak yüksek sesle okumaya başladım.

Diana...

Geçmişin hayaletlerinin, geleceğin mutluluğunu çalmasına izin verme.

Elimi tuttuğun için minnettarım.

Artık bırakabilirsin.

Kan ve yeminle baban olan

Philippe

Not. Sikke kayıkçı için. Matthew'a seninle öbür tarafta sağ salım görüşeceğimizi söyle.

Son sözcükleri boğulacakmış gibi okuyabildim. Sessiz odada sesim bir süre yankılandı.

"O halde Philippe sikkesini geri vermemi bekliyor." Styks Nehri'nin kıyısında Kharon'un kayığının beni getirmesini bekliyor olacaktı. Emily de onunla birlikteydi belki, annem ve babam da. Acı veren görüntüleri engellemek için gözlerimi kapadım.

"*Elimi tuttuğun için minnettarım'* derken ne demek istiyor?" diye sordu Matthew.

"Kötü zamanlarında yalnız olmayacağına söz verdim. Yanında olacağıma söz vermiştim." Gözlerim yaşlarla doldu. "Bunu yaptığımı nasıl hatırlamam?"

"Bilmiyorum aşkım ama her nasılsa sözünü tutmuşsun." Matthew eğilip beni öptü, omzumun üzerinden baktı. "Philippe her zamanki gibi son sözü söylediğinden emin oldu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum yanaklarımı silerek.

"Seni özgür iradesiyle seve seve kızı olarak kabul ettiğine dair yazılı bir kanıt bıraktı." Matthew uzun beyaz parmağıyla sayfaya dokundu.

"*Sieur Philippe* bu yüzden bunların en kısa zamanda Madam de Clermont'un eline geçmesini istedi," diye itiraf etti Alain.

"Anlamadım," dedim Matthew'a bakarak.

"Mücevherler, çeyizin ve mektubun varken Philippe'in çocukları -hatta Konsil bile- sana onun iradesi dışında kan yemini verdirdiğini öne süremez," diye açıkladı Matthew.

"*Sieur* Philippe çocuklarını iyi tanıyordu. Geleceklerini bir cadı kadar iyi gördü," dedi Alain başını sallayarak. "Sizi anılarınızla baş başa bırakayım."

"Teşekkür ederim, Alain." Matthew başka bir şey söylemeden önce Alain'in ayak seslerinin uzaklaşmasını bekledi. Endişeli gözlerle bana baktı. "İyi misin, *mon coeur*?"

"Elbette," diye mırıldandım masaya bakarak. Geçmiş üzerine yayılı duruyordu. Hiçbir yerde net bir gelecek görmek mümkün değildi.

"Üzerimi değiştirmek için yukarı çıkacağım. Uzun sürmez," dedi Matthew bana bir öpücük vererek. "Sonra aşağı, kahvaltıya ineriz."

"Acele etme," dedim ve içten olduğunu umduğum bir biçimde gülümsedim.

Matthew gittiğinde, Philippe'in düğünümde takmam için verdiği altın ok başına uzandım. Ağırlığı insana rahatlık veriyordu, metal dokunmamla birlikte hızla ısındı. Zinciri boynuma geçirdim. Ok başı göğüslerimin arasındaydı, kenarları tenimi zedelemeyecek kadar yumuşaktı.

Pantolonumun cebinde bir kıpırtı hissettim ve bir avuç ipek kurdele çıkardım. Dokuyucu ipliklerim geçmişten benimle birlikte gelmişti ve mektupları birbirine bağlayan solmuş ipeğin aksine bu iplikler yeni ve parlaktı. Canlı renkli yılanlar gibi bileklerime dolanıp kıpırdadılar. Bir an yeni renklere bürünüp sonra tekrar kendi tellerine ve renklerine ayrıldılar. Sicimler kollarıma dolanıp bir şey arıyorlarmışçasına saçlarıma süründüler. Onları saçlarımdan kurtarıp, bir kenara kaldırdım.

Bir dokuyucu olmam gerekiyordu sözde. Ama Philippe de Clermont'un beni kızı yaptığı zaman dokuduğu karmaşık ağı anlayabileceğim bir zaman gelecek miydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“de Clermont ailesinin suikastçısı olduğunu bana söyleyecek miydin?” diye sordum greyfurt suyuna uzanarak.

Marthe'nin kahvaltı sofrasını kurduğu masanın ucunda oturan Matthew karşılık vermeden bana baktı. Hector ve Fallon'ı içeri sokmuştu, konuşmamızı ve seçtiğim yiyecekleri ilgiyle takip ediyorlardı.

“Ya Fernando'nun, ağabeyin Hugh ile olan ilişkisini?” diye sordum. “Beni iki kadın yetiştirdi. Onaylamayacağımı düşünerek bunu benden saklamış olamazsın.”

Hector ve Fallon cevap almak için Matthew'a baktı. Cevap gelmeyince köpekler başlarını bana çevirdi.

“Verin iyi biri gibi görünüyor,” dedim onu bilerek tahrik etmeye çahşarak.

“İyi mi?” Matthew kaşlarını çatı.

Stratejimin işe yaradığına sevinerek, “Şey, bir bıçağı olması dışında tabii,” diye itiraf ettim.

“Bıçakları,” diye düzeltti Matthew. “Bir tane çizmesinde, bir tane belinde bir tanesi de sütyenindeydi.”

“Verin izcilik yapmış mıydı?” Kaşlarını kaldırma sırası bana gelmişti.

Matthew karşılık veremeden önce, Gallowglass mavi ve siyah bir yıldırım gibi odaya girdi. Onu Fernando takip ediyordu. Matthew alelacele ayağa kalktı. Köpekler onu izlemek için ayaklanınca yeri işaret etti, hayvanlar hemen tekrar yerlerine oturdu.

“Kahvaltını bitir ve kuleye git,” diye emretti Matthew ortadan kaybolmadan önce. “Köpekleri yanına al. Seni gelip almamı bekle.”

“Neler oluyor?” diye sordum Marthe'ye, aniden boşalan odaya şaşkınlıkla bakarak.

“Baldwin eve döndü,” diye karşılık verdi, yeterli bir cevapmış gibi.

“Marcus,” dedim, Baldwin’in Matthew’un oğlunu görmek için geldiğini hatırlayarak. Ayağa fırladığımda, köpekler de benimle birlikte ayaklandı. “Nerede o?”

“Philippe’in çalışma odasında.” Marthe kaşlarını çatı. “Matthew’un orada olmam istediğini sanmıyorum. Kan dökülebilir.”

“Hayatım böyle geçti.” Bu sözleri omzumun üzerinden bakarak söylemiştim, bu yüzden de dosdoğru Verin’e çarptım. Yanında vakur görünüşlü, uzun, ince, sevecen bakışlı, yaşlı bir adam vardı. Çevrelerinden dolaşmaya çalıştım. “Pardon.”

“Nereye gittiğini sanıyorsun?” diye sordu Verin yolu mu keserek.

“Philippe’in çalışma odasına.”

“Matthew sana kulesine çıkmasını söyledi.” Verin’in gözleri kısıldı. “O senin eşin, bir vampirin eşi gibi kocanın sözünü dinlemelisin.” Hafif bir Alman aksanı vardı; tam olarak Alman da değil; Avusturya, İsviçre ya da üçünün karışımı bir aksanla konuşuyordu.

“Bir cadı olmam sizin için ne büyük talihsizlik.” Konuşmamızı pek de gizlemeye çalışmadığı bir gülümsemeyle izleyen adama elimi uzattım. “Diana Bishop.”

“Ernst Neumann. Verin’in kocasıyım.” Ernst’in aksanı Berlin kökenli olduğunu açık ediyordu. “Neden Diana’nın onun peşinden gitmesine izin vermiyorsun, *Schatz*? Böylece sen de onu takip edebilirsin. Güzel bir tartışmayı kaçırmaktan nefret edersin. Ben salonda diğerleriyle beklerim.”

“İyi fikir, aşkım. Cadının mutfaktan kaçmasında benim bir suçum olmaz.” Verin adama açık bir hayranlıkla bakıp onu uzun uzun öptü. Adamın torunu olabilecek kadar genç görünüyordu ama birbirlerine deli gibi âşık oldukları belliydi.

Gözleri belirgin bir biçimde ışıdayarak, “Arada sırada böyle iyi fikirler gelir aklıma,” dedi Ernst. “Şimdi Diana kaçıp sen arkasından kovalamadan önce söyle bakalım: Kardeşlerinden birinin saldırganlık yapması olasılığına karşı yanına bıçak mı alayım tabanca mı?”

Verin meseleyi düşündü. “Marthe’nin satırı yeterli olur sanırım. Gerbert’i yavaşlatmıştı ki onun derisi hem Baldwin hem de Matthew’dan daha kalın üstelik.”

“Gerbert’a satırla mı saldırdınız?” Ernst’ü gittikçe sevmeye başlıyordum.

"Bu abartı olurdu," dedi Ernst hafifçe kızarak.

"Korkarım, Phoebe ikna yeteneğini kullanmaya çalışıyor," diye araya girdi Verin, beni kavganın koptuğu yöne çevirerek. "Bu Baldwin'de hiç işe yaramaz. Gitmeliyiz."

"Ernst yanına bıçak alıyorsa, ben de köpekleri alıyorum." Parmaklarımı şaklattığımda köpekler müthiş eğlenceli bir oyun oynuyormuşuz gibi kuyruklarını sallayıp havlayarak ayaklarıma dolandı.

Aile odalarına giden ikinci katın merdiven sahanlığını endişeli izleyiciler doldurmuştu: Nathaniel, kucağında Margaret ile duran, gözleri fal taşı gibi açılmış Sophie, üzerinde şal desenli ipek bir ropdöşambır, yüzünün bir tarafı tıraşlı Hamish ve gürültü patırtıdan uyanmış görünen Sarah. Ysabeau'nun böyle şeylerin hep olduğunu söyleyen usanmış bir havası vardı.

"Herkes salona," dedim Sarah'ı merdivenlere doğru çekerek. "Ernst de size katılacak."

Çenesindeki tıraş köpüğünü havluyla temizleyen Hamish, "Marcus'un tepesini ne attırdı bilmiyorum," dedi. "Baldwin onu çağırdı, başta her şey yolunda gidiyordu. Sonra bağırmaya başladılar."

Philippe'in işlerini yürüttüğü küçük oda Matthew, Fernando ve Gallowglass en iyi konumu tutmak için itişip kakışırken vampirler ve testosteronla doluydu. Baldwin ayaklarını masanın üzerine yerleştirebilmek için arkaya eğdiği bir Windsor sandalyesinde oturuyordu. Marcus kıpkırmızı bir suratla masanın diğer yanında. Marcus'un eşi –ilk günümüzden hayal meyal hatırladığım ufak tefek genç kadın, Phoebe Taylor– de Clermont ailesinin reisi ile Lazarus Şövalyeleri'nin büyük ustası arasındaki tartışmaya hakemlik yapmaya çalışıyordu.

"Cadılar ile iblislerin toplandığı bu garip ev halkı derhal dağılmalı," dedi Baldwin, dizginlemeyi başaramadığı bir öfkeyle. Sandalyesi güm diye yere indi.

"Sept-Tours, Lazarus Şövalyeleri'ne aittir! Büyük usta sen değilsin. Burada ne olacağına ben karar veririm!" diye bağırdı Marcus.

"Uzatma, Marcus." Matthew oğlunu dirseğinden tutuyordu.

"Eğer söylediğini şeyi yapmazsan, Lazarus Şövalyeleri diye bir şey olmayacak!" Baldwin ayağa kalktı ve iki vampir burun buruna durdu.

"Beni tehdit etmeyi bırak, Baldwin," dedi Marcus. "Ne babamsın ne de efendim."

"Hayır, ama bu ailenin reisiyim." Baldwin'in yumruğu ahşap masaya odada cınlayan bir gümbürtüyle indi. "Ya beni dinlersin ya da itaatsizliğinin bedelini ödersin, Marcus."

"İkiniz oturup bunu makul bir biçimde konuşmayı denesenez?" dedi Phoebe iki vampiri ayırmak için epey cesur bir hamle yaparak.

Baldwin kadını uyarırcasına hırladı, Marcus amcasının boğazına atıldı.

Matthew, Phoebe'yi yakalayıp yoldan çekti. Genç kadın tir tir titriyordu ama nedeni korku değil öfkeydi. Fernando, Marcus'u çevirip kollarını iki yana nuhladı. Gallowglass mengene gibi Baldwin'in omuzunu kavradı.

Marcus debelenip elinden kurtulmaya çalışınca, "Ona meydan okuma," dedi Fernando sert bir sesle. "Bu evden çıkıp bir daha dönmemeye hazır olmadıkça bunu yapamazsın."

Uzun saniyeler geçtikten sonra Marcus başıyla onayladı. Fernando onu bıraktı ama yanından fazla uzaklaşmadı.

"Bu tehditler saçma," dedi Marcus biraz daha ölçülü bir ses tonuyla. "Konsil ve Lazarus Şövalyeleri yıllardır birlikte çalışıyor. Biz maddi meselelerine bakarız, vampirler arasında düzeni sağlarız. Elbette..."

"Elbette Konsil, de Clermont ailesinden gelecek misillemeyi göze alamaz, değil mi? Sept-Tours'a verilen korunaklı alanı çiğnemez, değil mi?" Baldwin başını salladı. "Bunu çoktan yaptılar, Marcus. Konsil bu kez oyun oynamıyor. Yıllardır Lazarus Şövalyeleri'ni dağıtmak için bir neden arıyorlar."

"Emily'nin ölümü yüzünden Knox'a karşı resmî suçlamada bulunduğum için mi şimdi yapıyorlar bunu?" diye sordu Marcus.

"Kismen. Konsil'in asıl kaldıramadığı, anlaşmanın bir kenara bırakılması konusunda direktmen oldu." Baldwin, Marcus'un eline bir parşömen rulosu tutuşturdu. Rulonun altındaki üç mühür kaba muamele yüzünden hafifçe sallanıyordu. "Talebini tekrar düşündük ve tekrar reddedildi."

Bu kelimenin öznesi –"biz"– eski bir gizemi çözüyordu. Anlaşma imzalandığından ve on ikinci yüzyılda Konsil oluşturulduğundan beri, toplantı masasındaki üç vampir arasında her zaman bir de Clermont bulunmuştu. Şimdiye kadar orada oturan yaratığın kim olduğunu bilmiyordum ama artık öğrenmiştim: Baldwin.

“Bir vampirin cadılar arasındaki anlaşmazlığa müdahale etmesi yeterince kötüydü zaten,” diye devam etti. “Emily Mather’ın ölümü için tazminat talep etmek aptalcaydı, Marcus. Ama anlaşmaya meydan okumaya devam etmek affedilmez bir saflıktı.”

“Ne oldu?” diye sordu Matthew. Phoebe’yi benim gözetimime verdi ama bakışları beni orada görmekten hiç de memnun olmadığını söylüyordu.

“Marcus ve bu küçük isyanın diğer katılımcıları nisanın anlaşmaya son verilmesi çağrısında bulundular. Marcus, Bishop ailesinin Lazarus Şövalyeleri’nin doğrudan koruması altında olduğunu ilan etti ve tarikatı da işin içine soktu.”

Matthew, Marcus’a sert bir bakış fırlattı. Matthew’un oğlunu ailemi korumaya çalıştığı için öpmek ile iyimserliği yüzünden onu azarlamak arasında kalmıştım.

“Mayısta... eh, mayısta ne olduğunu biliyorsun,” dedi Baldwin. “Marcus Emily’nin ölümünü, yaratıklar arasında açık bir çatışma çıkmasını isteyen Konsil üyelerinin giriştiği düşmanca bir hareket olarak tanımladı. Konsil’in, Lazarus Şövalyeleri’yle ateşkes karşılığında, anlaşmayı bırakma talebini tekrar gözden geçirebileceğini düşünüyordu.”

“Tamamıyla makul bir istekti.” Marcus belgeyi açtı ve satırları gözden geçirdi.

“Makul ya da değil, ikiye karşı yedi oyla reddedildi,” diye bildirdi Baldwin. “Sonucunu tahmin edemeyeceğin bir oylamaya izin vermemeliydin, Marcus. Demokrasilerin bu tatsız gerçeğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın.”

“Bu mümkün değil. Bu durumda yalnızca sen ve Nathaniel’in annesi teklifime evet oyu vermiş oluyorsunuz,” dedi Marcus hayretle. Marcus’un dostu Nathaniel’in annesi Agatha Wilson, Konsil’deki üç iblisten biriydi.

“Agatha’yla beraber evet oyu veren başka bir iblisti,” dedi Baldwin soğuk bir tavırla.

“Yani aleyhte mi oy verdin?” Belli ki Marcus ailenin desteğine güvenmişti. Baldwin’le geçirdiğim anları düşününce bunun kesinlikle umutsuz vaka olduğunu ona söyleyebilirdim.

“Şuna bir bakayım,” dedi Matthew. Parşömeni Marcus’un elinden aldı. İfadesi Baldwin’in yaptıklarına bir açıklama getirmesini ister gibiydi.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Baldwin, Matthew'a. "Oğlunun ne kadar büyük bir zarar verdiğinin farkında mısın? Bundan böyle de Clermont aile ağacının önemsiz bir kolundan gelen genç bir görgüsüzün, binlerce yıllık geleneğe karşı bir ayaklanma başlattığını fısıldayacak herkes."

"Önemsiz mi?" Ysabeau'ya yapılan hakaret beni dehşet içinde bırakmıştı. Ama kayınvalidem şaşırmış görünmüyordu. Hatta olan bitenden iyice sıkılmış gibi kusursuz manikürlü tırnaklarını inceliyordu.

"Fazla ileri gidiyorsun, Baldwin," diye homurdandı Gallowglass. "Sen burada değildin. Mayıs'ta buraya gelen Konsil'in başıbozuk üyeleri Emily'yi öldürdü..."

Baldwin sesini bir kez daha yükselterek, "Gerbert ve Knox başıbozuk üyeler değil!" dedi. "Üçte iki çoğunluğun içindeler."

"Umurumda değil. Cadılara, vampirlere ve iblislere, kimseye karışmadan kendi aralarında yaşamalarını söylemenin artık bir anlamı yok, belki de hiç olmadı," diye belirtti Marcus ifadesiz bir yüzle. "Anlaşmayı bırakmak doğru olan şey."

"Bu ne zamandan beri önemli oldu?" Baldwin'in sesi bezgindi.

"Burada Peter Knox'a yasak getirildiği yazıyor," dedi başını belgeden kaldıran Matthew.

"O kadar da değil, Knox görevinden ayrılmaya zorlandı. Gerbert ve Satu, Knox'un Emily'ye kıskırtıldığı için saldırdığını öne sürdüler ama Konsil onun cadının ölümünde parmağı olduğunu yadsıyamazdı." Baldwin tekrar babasının masasının arkasındaki yerini aldı. İri yarı bir adam olmasına rağmen cüssesi Philippe'in yerini doldurmaya tam olarak yetmiyordu sanki.

"Yani teyzemi gerçekten de Knox öldürdü." Öfkem ve gücüm uyanıyordu.

"Onu yalnızca Matthew'un nerede olduğu, bir de Bodleian Kütüphanesi'ndeki bir el yazmasının yeri konusunda sorguladığını iddia ediyor. Anlattığı el yazması biz vampirlerin Hayat Kitabı dediği kutsal metne çok benziyordu," dedi Baldwin. "Knox, anne babası iblis olduğu halde Wilson'ların kızının bir cadı olduğunu öğrendiğinde Emily'nin telaşlandığını söylüyor. Kalp krizini de strese bağlıyor."

"Emily gayet sağlıklıydı," diye itiraz ettim.

Matthew elini omzuma koyup yumuşak bir sesle sordu: “Peki eşimin ailesinden birini öldürdüğü için Knox’un ödeyeceği bedel ne olacak?”

“Knox mevkisinden alındı ve bir daha asla Konsil’e hizmet edemeyecek,” dedi Baldwin. “Marcus en azından bu konuda istediğini yaptırdı ama sonunda bundan pişman olmayacağımızdan hiç emin değilim.” Matthew’la bir kez daha uzun uzun bakaştılar. Burada kaçırdığım, hayati önem taşıyan bir şey vardı.

“Yerini kim alacak?” diye sordu Matthew.

“Bunu söylemek için henüz çok erken. Cadılar İskoç birinin yerine geçmesinde ayak diretiyor, mazeretleri de Knox’un görev süresini doldurmamış olması. Janet Gowdie’nin tekrar görev yapamayacak kadar yaşlı olduğu ortada. Tahminimce McNiven’lardan biri olacak, belki Kate. Jenny Horne da olabilir,” diye karşılık verdi Baldwin.

“İskoçlardan güçlü cadılar çıkar,” dedi Gallowglass ağırbaşlı bir şekilde. “Gowdie’ler, Horne’lar, ve McNiven’lar kuzeydeki en saygıdeğer ailelerdir.”

“Onları idare etmek, Knox’u idare etmek kadar kolay olmayacak. Ama cadıların Hayat Kitabı’nı istediklerine hiç kuşku yok,” dedi Baldwin.

“Hep istedikleri şey,” dedi Matthew.

“Bu şekilde değil. Knox, Prag’da bir mektup bulmuş. Kökenler kitabının ya da Knox’un yorumuyla cadıların ilk büyü kitabının sende olduğuna ya da bir zamanlar sende bulunduğuna dair kanıt sağladığını söylüyor,” diye açıkladı Baldwin. “Konsil’e bunun güce kavuşmak isteyen, açgözlü bir büyücünün hayali olduğunu söyledim ama bana inanmadılar. Eksiksiz bir soruşturma emrettiler.”

Oxford’daki Bodleian Kütüphanesi’nde Ashmole El Yazması 782 numarasıyla saklı olan kadim kitabın içeriği hakkında bir yığın efsane vardı. Cadılar onun yapılan ilk büyüleri içerdiğine inanıyordu, vampirler ise ilk nasıl yapıldıklarını anlattığına. İblisler türleriyle ilgili gizler barındırdığını düşünüyordu. Hangisinin doğru olduğunu bilemeyecek kadar kısa bir süre geçirmiştim kitapla, belki de hiçbiri doğru değildi. Ama Matthew, Gallowglass ve ben Hayat Kitabı’nın konusu ne olursa olsun barındırdığı genetik bilginin yanında sönük kalacağını biliyorduk. Çünkü Hayat Kitabı bir zamanlar yaşayan yaratıkların kalıntılarından yapılmıştı. Kitabın parşömeni derilerinden, mürekkebi kanlarından olu-

şuyordu, sayfaları yaratıkların saçlarıyla birleştirilmiş, kemiklerinden elde edilen zamkla ciltlenmişti.

"Knox, Hayat Kitabı'nın Edward Kelley adında bir iblis tarafından tahrip edildiğini söylüyor. Kelley on altıncı yüzyılda Prag'da kitabın üç sayfasını çıkarmış. Knox bu sayfaların nerede olduğunu bildiğini öne sürdü, Matthew." Baldwin ona açık bir merakla baktı. "Bu doğru mu?"

"Hayır," dedi Matthew dürüstçe ve dosdoğru Baldwin'in gözlerine baktı.

Matthew'un cevaplarının çoğu gibi bu da yarı gerçektir. Hayat Kitabı'nın kayıp iki sayfasının nerede olduğunu bilmiyordu ama kayıp sayfalardan biri güvenli bir biçimde masasının çekmecesinde kilitliydi.

"Tanrı'ya şükür," dedi bu cevaptan tatmin olan Baldwin. "Böyle bir suçlamanın doğru olamayacağına dair Philippe'in ruhu üzerine yemin ettim."

Gallowglass, Fernando'yu sakın gözlerle süzdü. Matthew pencereden dışarı baktı. Yalanın kokusunu cadılar kadar iyi alabilen Ysabeau, gözlerini kısıp beni inceledi.

"Konsil de sözüne inandı mı?" diye sordu Matthew.

"Tam olarak değil," dedi Baldwin gönülsüzce.

"Başka ne güvence verdin, seni küçük yılan?" diye sordu Ysabeau miskin miskin. "Çok tatlı tıshyorsun, Baldwin, ama iğnen orada bir yerde."

"Konsil'e, Marcus ve Lazarus Şövalyeleri'nin anlaşmaya uymaya devam edeceğine söz verdim." Baldwin duraksadı. "Sonra Konsil tarafsız bir delegasyon seçti, bir cadı ve bir vampir. Onları Sept-Tours'u baştan aşağı araştırmakla görevlendirdi. Sept-Tours duvarları içinde hiçbir cadı ya da iblisin ya da Hayat Kitabı'ndan bir kâğıt parçasının bulunmadığından emin olacaklar. Gerbert ve Satu Järvinen bir hafta içinde burada olacak."

Odaya çöken sessizlik kulakları sağır edici nitelikteydi.

"Matthew ve Diana'nın burada olacağını nereden bilebilirdim?" dedi Baldwin. "Ama önemli değil. Konsil'in delegasyonu ziyarete geldiğinde en ufak bir anormallik bile bulamayacak. Bu da Diana'nın gitmesi gerektiği anlamına geliyor."

"Daha başka?" diye sordu Matthew sertçe.

"Dostlarımızı ve ailemizi terk etmemiz yetmiyor mu?" diye sordu Marcus. Phoebe onu rahatlatmak için kolunu beline doladı.

"Anıcan önce her zaman iyi haberleri verir, Marcus," diye açıkladı Fernando. "Gerbert'ın bizi ziyaret edecek oluşu iyi haberse, kötü haberler gerçekten de herbat olmalı."

"Konsil güvence istiyor." Matthew küfretti. "de Clermont'lar ve Lazarus Şövalyeleri'nin uslu durmalarını sağlayacak bir şey."

"Bir şey değil. Birini." Baldwin'in sesi ifadesizdi.

"Kimi?" diye sordum

"Hiç kuşkusuz beni," dedi Ysabeau rahat bir tavırla.

"Kesinlikle olmaz!" Matthew dehşetle Baldwin'e baktı.

"Korkarım öyle. Önce Verin'i teklif ettim ama kabul etmediler," dedi Baldwin. Verin hakarete uğramış gibi suratını buruşturdu.

"Konsil dar görüşlü olabilir ama aptal değildir," diye mırıldandı Ysabeau. "Verin'i kimse yirmi dört saatten fazla rehin tutamaz."

"Cadılar onun Matthew'u saklandığı yerden çıkarabilecek biri olması gerektiğini söylediler. Verin'in bu konuda fazla ikna edici olmayacağını düşündüler," diye açıkladı Baldwin.

"En son zorla alıkonulduğumda beni alıkoyan kişi sendin, Baldwin," dedi Ysabeau fazlasıyla tatlı bir sesle. "Ev sahibi yine sen mi olacaksın?"

"Bu defa değil," dedi Baldwin. "Knox ve Järvinen senin Venedik'te tutulmanı istiyordu, böylece Konsil'in gözü önünde olacaktın ama buna karşı çıktım."

"Neden Venedik?" Baldwin'in oradan geldiğini biliyordum ama Konsil'in neden başka bir yer seçmeyip orayı tercih ettiğini anlayamıyordum.

"Venedik, on beşinci yüzyılda Konstantinopolis'ten kovulduğumuzdan beri Konsil'in karargahı olmuştur," diye açıkladı Matthew. "Kentte Konsil'in haberi olmadan yaprak bile kıpırdamaz. Aynı zamanda Venedik'te Domenico'nun sürüsü dâhil Konsil'le uzun süreli ilişkileri olan birçok yaratık yaşar."

"Nankörler ve dalkavukların iğrenç buluşması," diye mırıldandı Ysabeau hafifçe ürpererek. "Oraya gitmeyeceğime çok sevindim. Domenico'nun klanı orada olmasa bile Venedik yılın bu zamanı çekilmez olur. Bir yığın turist ve herbat sivrisinekler."

Vampir kanının sinek nüfusuna neler yapacağını düşünmek son derece rahatsız ediciydi.

"Konsil'in asıl endişesi senin nerede rahat edeceğin değildi, Ysabeau." Baldwin ona tehditkâr bir bakış fırlattı.

"O halde nereye gideceğin?" diye sordu Ysabeau.

"Aileyle olan eski ilişkisini göz önüne alarak, uygun biçimde isteksizliğini ifade etmesinin ardından Gerbert seni evinde tutmayı kabul etti. Konsil'in ona hayır demesi zordu," diye karşılık verdi Baldwin. "Bu sorun olmaz, değil mi?"

Ysabeau, Gallilere özgü çok şey söyleyen bir omuz silkişle, "Bana göre hava hoş," dedi.

"Gerbert'a güven olmaz." Matthew, Marcus'unki kadar büyük bir hiddetle ağabeyine döndü. "Tanrım, Baldwin. Knox Emily'ye büyü yaparken Gerbert oturup onu izledi!"

"Gerbert kasabımı hâlâ tutuyordur umarım," dedi Ysabeau oğlu hiç konuşmamış gibi. "Marthe benimle gelmeli elbette. Bu işi halledersin, Baldwin."

"Bir yere gitmiyorsun," dedi Matthew. "Ben teslim olurum ondan önce."

Ysabeau ben itiraz edemeden önce konuştu. "Hayır, oğlum. Gerbert ve ben bunu daha önce de yapmıştık, biliyorsun. Göz açıp kapayana kadar geri gelirim, en fazla birkaç ay."

"Buna ne gerek var?" dedi Marcus. "Konsil, Sept-Tours'u araştırıp sakıncalı bir şey bulamadığında bizi rahat bırakacaktır."

"Konsil'in de Clermont'lardan daha güçlü olduğunu göstermek için bir rehineye ihtiyacı var," diye açıkladı Phoebe. Konuyu şaşırtıcı derecede iyi kavramıştı.

Marcus sarsılmış görünüyordu. "Ama *Grand-mère*," diye başladı. "senin yerine ben gitmeliyim. Bu benim suçum."

"Büyükkannen olabilirim ama düşündüğün kadar yaşlı ve savunmasız değilim," dedi Ysabeau bir parça soğuk bir sesle. "Kamım her ne kadar ikinci dereceden de olsa vazifeden kaçmaz."

"Bunun başka bir yolu olmalı," diye karşı çıktım.

"Hayır Diana," diye karşılık verdi Ysabeau. "Ailede herkesin bir rolü vardır. Baldwin bize kabadayılık yapacak. Marcus tarikata göz kulak olacak. Matthew sana göz kulak olacak, sen de benim torunlarıma. Bir

kez daha fidyeye olarak tutulma olasılığım karşısında kendimi canlanmış hissediyorum.”

Kayınvalidemin vahşi gülümsemesi ona inanmamı sağlıyordu.

Baldwin ve Marcus arasında hassas bir barışın sağlanmasına yardım ettikten sonra Matthew ve ben şatonun diğer tarafındaki odamıza döndük. Matthew kapıdan içeri girer girmez müziği açtı ve odayı Bach’ın karmaşık ezgileriyle doldurdu. Müzik evdeki diğer vampirlerin bizi duymasını zorlaştırıyordu, o yüzden Matthew her zaman fonda bir şey çalıyordu.

“Ashmole 782 hakkında Knox’tan daha çok şey biliyoruz neyse ki,” dedim alçak sesle. “Kitabı Bodleian Kütüphanesi’nden bir kez aldım mı, Konsil, Venedik’ten ultiatom vermeyi bırakmak zorunda kalacak ve bizimle doğrudan ilgilenecek. O zaman Knox’u Emily’nin ölümünden sorumlu tutabiliriz.”

Matthew bir an beni sessizce inceledikten sonra kendine biraz şarap koyup bir yudumda içti. Bu saatte yoksunluğunu çektiğim tek şey çaydı. Marcus hamileliğim sırasında kafeinden uzak durmamı tembihlemişti ama bitkisel karışımlar kahvenin yerini tutmuyordu.

“Konsil’in vampir soyları hakkında ne biliyorsun?” Kanepeye oturdum.

“Fazla bilgim yok,” diye karşılık verdi Matthew. Bir bardak şarap daha doldurdu. Kaşlarını çattım. Bir vampirin şişeden içtiği şarapla sarhoş olması imkânsızdı, alkolün etkisini hissetmesinin tek yolu sarhoş birinin kanını içmesiydi ama böyle içmesi de hiç normal değildi.

“Konsil, cadı ve iblislerin soy kütüklerini de tutuyor mu?” diye sordum dikkatini dağıtmayı umarak.

“Bilmiyorum. Cadılar ve iblislerin meseleleriyle hiç ilgilenmedim.” Matthew odanın karşısına yürüyüp şöminenin başında durdu.

“Neyse, önemli değil,” dedim görev bilinciyle. “En büyük önceliğimiz Ashmole 782 olmalı. Bir an önce Oxford’a gitmeliyim.”

“Peki o zaman ne yapacaksın, *ma lionne*?”

“Onu tekrar çağırmanın bir yolunu bulacağım.” Bir an, babamın kitabı kütüphaneye bağlayan büyüye dokuduğu şartları düşündüm. “Babam Hayat Kitabı’nın ihtiyacım olduğunda bana geleceğinden emin olmuştu. Şu anki durumumuz kesinlikle bu şartı karşılıyor.”

"Yani asıl endişen Ashmole 782'nin güvenliği," dedi Matthew tehlikeli bir yumuşaklıkla.

"Elbette. Kitabın güvenliği ve kayıp sayfaları bulmak," dedim. "Onlar olmadan Hayat Kitabı sırlarını bize vermeyecektir."

On altıncı yüzyıl Prag'ında iblis simyacı Edward Kelley kitabın üç sayfasını çıkardığında, kitabın yapımında kullanılan büyüye de hasar vermişti. Metin kendini korumak için parşömene gömülerek yeniden yazılmış sihirli bir parşömen oluşturmuş, sözcükler kayıp harfleri arar gibi birbirini kovalamıştı. Geride kalanları okumak mümkün değildi.

"Onu aldığım zaman, genetik bilgiyi laboratuvarında analiz eder, ona bağlı olan yaratıkları hatta kitabın tarihini öğrenebilirsin," diye devam ettim. Matthew'un bilimsel çalışmaları türlerin kökeni ve soyların tükenmesine odaklanıyordu. "Kayıp iki sayfayı bulduğumda..."

Matthew döndüğünde yüzü sakın bir maske gibiydi. "*Birlikte* Ashmole 782'yi alıp, diğer sayfaları bulduğumuzda demek istiyorsun."

"Matthew, mantıklı ol. Bodleian'da birlikte görülmemiz Konsil'i her şeyden çok kızdıracaktır."

Yüzü daha da yumuşayıp, sesi daha da sakinleşti. "Diana, hamileliğin üç ayı geride kaldı. Konsil üyeleri evimi çoktan istila edip teyzeni öldürdü. Peter Knox, Ashmole 782'yi eline geçirebilmek için sabırsızlanıyor ve senin bunu yapacak güce sahip olduğunu biliyor. Her nasılsa Hayat Kitabı'nın kayıp sayfaları olduğunu da biliyor. Bensiz ne Bodleian Kütüphanesi'ne ne de başka bir yere gidiyorsun."

"Hayat Kitabı'nı tekrar bir araya getirmeliyim," dedim sesimi yükselerek.

"O halde bunu *birlikte* yaparız, Diana. Şu anda Ashmole 782 kütüphanede güvende. Onu olduğu yerde bırak ve Konsil'le olan meselenin yatışmasını bekle." Matthew, babamın kitaba yaptığı büyüü bozabilecek tek cadı olmama belki de fazlasıyla güveniyordu.

"Bu ne kadar sürecek?"

"Belki doğuma kadar," dedi Matthew.

"Bu altı aydan uzun sürebilir," dedim kızgınlığımı bastırarak. "Yani bekleyip gebeliği tamamlamam mı gerekiyor. Senin planın da hiçbir şey yapmadan benimle takvimi takip etmek mi?"

"Baldwin ne emrederse onu yapacağım," dedi şarabını bitirerek.

"Ciddi olamazsın!" diye bağırdım. "Neden bu despotluk saçmalığına katlanıyorsun?"

"Çünkü güçlü bir aile reisi kaosu, boş yere kan dökülmesini ve daha kötülerini engeller," diye açıkladı Matthew. "Benim çok farklı bir zamanda doğduğumu unutuyorsun, Diana. O zamanlarda pek çok yaratığın sorgusuz sualsiz bir başkasına itaat etmesi bekleniyordu; bu ister beyin, ister rahibin, ister baban ya da kocan olsun. Baldwin'in emirlerini yerine getirmek benim için, senin için olduğu kadar zor olmaz."

"Benim için mi? Ben vampir değilim," diye karşılık verdim. "Onu dinlemek zorunda değilim."

"Eğer bir de Clermont'san onu dinlemek zorundasın." Matthew dirseklerimi kavradı. "Konsil ve vampir geleneği bize pek az seçenek bırakıyor. Aralığın ortasında Baldwin'in ailesinin tam yetkili bir üyesi olacaksın. Verin'i tanırım, Philippe'e verilen bir sözden asla dönmez."

"Baldwin'in yardımına ihtiyacım yok," dedim. "Ben bir dokuyucuyum ve kendi gücüm var."

"Baldwin bunu öğrenmemeli," dedi Matthew beni daha sıkı tutarak. "Henüz değil. Sana ya da çocuklarımıza Baldwin ve de Clermont'ların sunacağı güvenliği başka kimse sunamaz."

"Sen bir de Clermont'sun," dedim parmağımla göğsünü dürtükleyerek. "Philippe bunu çok net açıklamıştı."

"Başka vampirlerin gözünde değil." Matthew elimi kavradı. "Philippe de Clermont'un akrabası olabilirim ama onun kanından değilim. Ama sen öylesin. Sırf bu nedenle Baldwin benden ne isterse onu yapacağım."

"Knox'u öldürmek de buna dâhil mi?"

Matthew şaşırmış görünüyordu.

"Baldwin'in suikastçısısn. Knox, de Clermont topraklarına izinsiz girdi, bu ailenin onuruna doğrudan bir meydan okuma demek. Bu durumda Knox senin sorunun oluyor." İfadesiz bir sesle konuşmaya çalışsam da bu epey çaba göstermemi gerektiriyordu. Matthew daha önce de öldürmüştü ama bir biçimde "suikastçı" sözcüğü bütün bu ölümleri rahatsız edici bir hale getiriyordu.

"Dediğim gibi, Baldwin'in emirlerine uyacağım." Yeşile çalan Matthew'un gri gözleri, soğuk ve cansız görünüyordular.

“Baldwin’in emirleri umurumda değil. Bir cadının peşinden gide-mezsın, Matthew, özellikle de bir zamanlar Konsil üyesi olan bir cadının,” dedim. “Bu her şeyi daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz.”

“Emily’ye yaptığı şeyden sonra Knox artık ölü sayılır,” dedi Matthew. Beni bırakıp pencerenin önüne gitti.

Çevresindeki iplikler kırmızı ve siyah parlıyordu. Dünyanın doku-sunu her cadı göremezdi ama ben bir dokuyucu, babam gibi bir büyü oluşturunucusuydum ve bu ipleri açıkça görebiliyordum.

Pencerenin önünde Matthew’a katıldım. Güneş yükseliyor, yeşil tepeleri altın rengine boğuyordu. Huzurlu bir kır manzarasıydı ama altında sevdiğim erkek kadar tehlikeli ve sert kayalar olduğunu biliyordum. Kollarımı Matthew’un beline dolayıp başımı sırtına yasladım. Kendimi güvende hissetmeye ihtiyacım olduğunda bana böyle sarılırdı.

“Benim ya da Baldwin için Knox’un peşine düşmek zorunda değilsin,” dedim ona.

“Hayır,” dedi yavaşça. “Emily için bunu yapmalıyım.”

Em’i Tanrıça’nın kutsal tapınağının yakındaki yıkıntılarına gömmüşlerdi. Oraya daha önce Philippe’le birlikte gitmiştim ve Matthew, teyzemi son-suza kadar kaybettiğim gerçeğiyle yüzleşmem için döndükten kısa bir süre sonra mezarı görmem konusunda ısrar etmişti. O zamandan beri düşünmek için sessizliğe ve yalnızlığa ihtiyacım olduğunda orayı birkaç kez ziyaret etmiştim. Matthew yalnız gitmememi istemişti. Bugünkü refakatçim Ysabeau’ydü. Hem kocamdan hem Baldwin’den hem de Sept-Tours’daki havayı boğucu kılan sıkıntılardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Burası hatırladığım kadar güzel bir yerdi. Serviler, artık zorlukla görülen kırık sütunları bekleyen nöbetçiler gibiydi. Bugün toprak 1590 Aralığında olduğu gibi karla kaplı değildi. Em’in ebedi istirahatگاهını işaretleyen kahverengi dörtgen taş dışında gür yeşilliklerle örtülüydü. Yumuşak toprakta toynak izleri ve tepede hafif bir çöküntü görünüyordu.

Bakışlarımı izleyen Ysabeau, “Beyaz bir erkek karaca mezarın üzerinde uyuyor son günlerde,” diye açıkladı. “Çok enderdirler.”

“Philippe’le düğünden önce Tanrıça’ya adak sunmak için buraya geldiğimizde beyaz bir erkek geyik belirmişti.” O zaman ayaklarımın altında kabarıp çekilen bir güç hissetmiştim. Aynı şeyi şimdi de hissediyordum

ama hiçbir şey söylemedim. Matthew büyümüş kimsenin öğrenmemesi konusunda ısrarcıydı.

“Philippe bana seninle tanışmasını anlattı,” dedi Ysabeau. “Bana Godfrey’in simya kitaplarından birinin cildinde bir not bırakmıştı.” Philippe ve Ysabeau günlük yaşamlarının kolayca unutulabilecek küçük ayrıntılarını onlar aracılığıyla paylaşmıştı.

“Onu çok özleyiyor olmaşın.” Boğazıma takılan yumruyu yuttum. “Olağanüstü biriydi, Ysabeau.”

“Evet,” dedi usulca. “Onun gibisini bir daha göremeyeceğiz.”

Düşüncelere dalarak mezarın başında sessizce durduk.

“Bu sabah olanlar her şeyi değiştirecek,” dedi Ysabeau. “Konsil’in soruşturması sırlarımızı saklamamızı zorlaştıracak. Matthew’un da hepimizden fazla saklayacak şeyi var.”

“Ailenin suikastçısı olması gibi mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi Ysabeau. “Pek çok vampir ailesi, sevdiklerinin ölümünden hangi de Clermont’un sorumlu olduğunu bilmek isterdi.”

“Burada Philippe’le birlikteyken Matthew’un sırlarının çoğunu öğrendiğimi sanıyordum. İntihar girişimini biliyorum, babası için ne yaptığını da.” Philippe’in ölmesine yardım ettiğini söylemek kocamın en zor açtığı sır olmuştu.

“Vampirler söz konusu olunca sırların sonu yoktur,” dedi Ysabeau. “Ama sırlar güvenilmez dostlardır. Bizi güvende olduğumuza inandırırılar ama yaptıkları şey bizi yok etmektir.”

de Clermont ailesinin yıkıcı sırlarından biri olup olmadığını düşündüm. Cebimden çıkardığım zarfı Ysabeau’ya verdim. Kargacık burgacık el yazısını görünce yüzü taş kesildi.

“Notu bana Alain verdi. Philippe onu öldüğü gün yazmış,” diye açıkladım. “Okumamı istiyorum. Mesajı hepimizzeydi sanırım.”

Ysabeau titreyen ellerle kâğıdı dikkatle açtı ve birkaç satırı yüksek sesle okudu. Bir satır beni bir kez daha sarstı: “*Geçmişin hayaletlerinin, geleceğin mutluluğunu çalmasına izin verme.*”

“Ah, Philippe,” dedi kederle. Ysabeau kâğıdı geri verip alınma uzandı. Kalkanlarını indirdiği bir an için bir zamanlar nasıl bir kadın olduğunu gördüm: güçlü kuvvetli ama mutlu olabilen biriydi. Durup parmağını çekti.

Elini yakaladım. Teni oğlununkinden bile daha soğuktu. Buz gibi parmaklarını kaşlarımın arasına götürdüm ve Philippe de Clermont'un beni işaretlediği yere dokunması için sessizce onay verdim. Ysabeau'nun alnında dolaşan parmaklarının baskısı belli belirsiz değişti. Geri çekildiğinde boğazındaki yumruyu yutmaya çalıştığını görebiliyordum.

"Bir şey... hissediyorum. Bir varlık, Philippe'ten bir parça." Ysabeau'nun gözleri parlıyordu.

"Keşke burada olsaydı," diye itiraf ettim. "Bu karmaşayı nasıl çözeceğini bilirdi: Baldwin, kan yemini, Konsil, Knox, hatta Ashmole 782'yi bile."

"Kocam kesinlikle gerekli olmadıkça hiçbir şey yapmazdı," diye karşılık verdi Ysabeau.

"Ama her zaman bir şeyler yapıyordu." Hava şartlarına ve Matthew'un isteksizliğine rağmen Philippe'in 1590'da Sept-Tours yolculuğumuzu nasıl ayarladığını düşündüm.

"Hayır. İzlerdi. Beklerdi. Philippe onların sırlarını toplayıp gelecekte kullanmak üzere saklarken tehlikeleri başkalarının göğüslemesine izin verirdi. Bu kadar uzun zaman yaşamasının nedeni de buydu," dedi Ysabeau.

Ysabeau'nun sözleri, Philippe'in beni kan yeminiyle kızı yaptıktan sonra bana verdiği görevi hatırlatmıştı: "*Düşün ve hayatta kal.*"

Fısıltıya dönüşen bir sesle, "Kitabın için Oxford'a koşmadan önce bunu sakın aklından çıkarma," diye devam etti Ysabeau. "İleriki günlerde de Clermont ailesinin en karanlık sırları açığa çıkarken bunu unutma. Unutmazsan, hepsine yalnızca ismen Philippe de Clermont'un kızı olmadığını göstereceksin."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sept-Tours'da Baldwin'le iki gün geçirdikten sonra artık Matthew'un neden eve bitişik bir kule yaptırdığını anlamıştım. Anlamanın da ötesinde, keşke kuleyi başka bir ilçeye hatta ülkeye yaptırsaydı, diye düşünmeye başlamıştım.

Baldwin şatonun yasal sahibi kim olursa olsun, Sept-Tours'un evi olduğunu açıkça belli etmişti. Her yemeğe başkanlık ediyordu. Alain sabah ilk iş emirlerini almak için yanına gidiyor, gün boyunca ona neler yapıldığını rapor ediyordu. Saint-Lucien'in belediye başkanı ziyarete gelmiş ve salonda onunla oturup yörenin meselelerini konuşmuşlardı. Baldwin, Marthe'nin ev halkına yiyecek sağlama işini gözlemlemiş ve istemeye istemeye mükemmel olduğunu kabul etmişti. Odalara kapıyı çalmadan giriyor, gerçek ya da hayali saygısızlıklar için Matthew ve Marcus'u azarlıyordu. Ysabeau'yu salonun dekorasyonundan büyük salondaki toza kadar her fırsatta iğneliyordu.

Şatodan ayrılan ilk şanslı yaratıklar Nathaniel, Sophie ve Margaret oldu. Gözyaşları içinde Marcus ve Phoebe'yle vedalaşıp, yerleşir yerleşmez onları aramaya söz verdiler. Baldwin Avustralya'ya gitmelerini söylemiş, Nathaniel'in hem bir iblis hem de Konsil üyesi olan annesiyle bir dayanışma gösterisi sunmuştu. Nathaniel başta itiraz ederek Güney Carolina'ya dönerlerse rahatlarının yerinde olacağını söylemişti. Ama başta Phoebe olmak üzere soğukkanlılıklarını koruyabilenler üstün gelmişti.

Daha sonra, Baldwin'i neden bu konuda desteklediği sorulduğunda Phoebe, Marcus'un Margaret'in güvenliği için endişelendiğini ve Marcus'un, bebeğin can güvenliğinden sorumlu olmasına izin veremeyeceğini söylemişti. Bu nedenle Nathaniel, Baldwin'in doğru bulduğu şeyi yapmalıydı. Phoebe'nin ifadesi bu konuda onunla hemfikir değilsem fikrimi kendime saklamamı söylüyordu.

Bu ilk ayrılık dalgasından sonra bile Sept-Tours Baldwin, Matthew ve Marcus'la fazlasıyla kalabalık geliyordu... Verin, Ysabeau ve Gallowglass da cabasıydı. Fernando diğerleri kadar öne çıkmıyor, zamanının çoğunu Hamish ya da Sarah'yla geçiriyordu. Hepimiz o çok ihtiyacımız olan sükunet ve huzuru sağlayacak yerler bulup gizlenmiştik. Bu nedenle Ysabeau, Matthew'un çalışma odasına paldır küldür girip Marcus'un nerede olduğunu ilan edince bir parça şaşırdık.

"Marcus, Sarah'yla birlikte Yuvarlak Kule'de," dedi Ysabeau. Normalde solgun olan yüzü al al olmuştu. "Phoebe ve Hamish de onlarla. Ailenin eski soy kütüklerini buldular."

Bu haberde Matthew'u kalemını elinden fırlattığı gibi ayağa dikkcek ne vardı bilmiyordum. Ysabeau meraklı bakışlarına denk gelince üzüntüyle gülümseyerek karşılık verdi.

"Marcus babasının sırlarından birini öğrenmek üzere," diye açıkladı Ysabeau.

Bu sözler beni de ayaklandırdı.

Matthew'un kulesinin karşısındaki, şatonun ana bölümüyle ondan ayrılan Yuvarlak Kule'ye hiç gitmemiştim. Oraya varır varmaz da neden kimsenin bana burayı gezdirmediğini anladım.

Kule zeminin ortasında yuvarlak bir metal ızgara vardı. Örttüğü derin delikten yılların, ölüm ve umutsuzluğun tanıdık, rutubetli kokusu yükseliyordu.

"Yer altı zindanı." Gördüğüm şey bir an için olduğum yerde kalmama neden olmuştu. Matthew beni işitti ve geri dönüp merdivenlerden aşağı indi.

"Philippe burayı zindan olarak yaptı. Ender kullanırdı." Matthew'un alını endişeyle kırıştı.

"Git," dedim elimi sallayıp onu ve kötü anıları göndererek. "Hemen arkandan geliyoruz."

Yuvarlak Kule'nin zemin katındaki yer altı zindanı unutmak için yapılmıştı ama ikinci katı anımsamak için vardı. Kutular, kâğıtlar, belgeler ve tarihi eserlerle doluydu. Burası de Clermont aile arşivi olmalıydı.

"Emily'nin burada çok zaman geçirmiş olmasına şaşmamalı," dedi Sarah. Yanında Phoebe'yle birlikte yıpranmış bir tezgâhın üzerinde açık

duran uzun parşömen tomarının üzerine eğilmişti. Masada incelenmeyi bekleyen altı tomar daha vardı. "Soy ağacı delisiydi."

"Selam!" Marcus odanın çevresini dolaşan, üzeri kutular ve belgelerle dolu yüksek podyumdan neşeyle el salladı. Ysabeau'nun korktuğu korkunç sırlar henüz açığa çıkmamıştı anlaşılan. "Hamish sizi almaya gelecekti şimdi."

Marcus platformlu tırabzandan aşağı atladı ve Phoebe'nin yanına yumuşak bir iniş yaptı. Ortalıkta merdiven namına bir şey görünmediği için deponun o seviyesine çıkabilmek için kaba taşlara tutunup tırmanmaktan ve aşağı atlamaktan başka yol yoktu. Alın size yüksek seviyede vampir güvenliği.

"Ne anıyorsun?" Matthew'un sesinde tam kıvamında bir merak vardı. Marcus ona tüyo verildiğinden asla kuşkulalmazdı.

"Baldwin'den kurtulmanın bir yolunu elbette," dedi Marcus. Hamish'e yıpranmış bir defter uzattı. "Al bakalım. Godfrey'in vampir yasaları üzerine notları."

Hamish yararlı bir yasal bilgi bulmak için sayfaları çevirdi. Godfrey, Philippe'in üç erkek çocuğunun en küçüğüydü, şeytani zekâsıyla tanınıyordu. Kötü bir şey olacağı hissi içime iyice yerleşmeye başlamıştı.

"Peki buldun mu?" dedi Matthew tomara bakarak.

"Gel de bak." Marcus elini sallayarak bizi masaya çağırdı.

"Buna bayılacaksın, Diana," dedi Sarah okuma gözlüğünü düzelterek. "Marcus bunun de Clermont aile ağacı olduğunu söylüyor. Gerçekten de çok eski görünüyor."

"Öyle zaten," dedim. Soy kütüğü ortaçağdan kalmaydı. Sayfanın en üstünde ayrı ayrı kutuların içinde Philippe ve Ysabeau'nun canlı renklerle boyanmış resimleri vardı. Elleri kare kutuların arasındaki boşlukta birleşiyordu. Renkli şeritler onları aşağıdaki yuvarlak pencerelere bağlıyordu. Her yuvarlağın içinde bir isim yazılıydı. Bazıları tamdıkkken –Hugh, Baldwin, Godfrey, Matthew, Verin, Freyja, Stasia– çoğu yabancıydı.

"On ikinci yüzyıl. Fransız. Sânt-Sever'deki atölyenin üslubunda yapılmış," dedi Phoebe eserin eskiliği konusundaki hissini doğrulayarak.

"Her şey Baldwin'in müdahalesini Gallowglass'a şikâyet etmemle başladı. Bana Philippe'in de ondan aşağı kalır yanı olmadığını ve Hugh her şeyden bıktığında Fernando'yla birlikte kendi yolunu izlediğini anlattı,"

diye açıkladı Marcus. "Gallowglass onlara filiz aile dendiğini söyledi, bazen filiz aile barışın korunabilmesinin tek yoluymuş."

Matthew'un yüzünde bastırılmış bir hiddetin izleri okunuyordu, görünüşe göre amcası onu bulduğunda barışın tadını çıkarmak Gallowglass'ın düşüneceği en son şey olacaktı.

"Filizler hakkında bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Büyükbabam o zamanlar hukuka yöneleceğimi ve Godfrey'in eski görevini üstleneceğimi umuyordu," dedi Marcus.

"Buldum," dedi Hamish parmağıyla bir sayfayı işaret ederek. "*Kendine ait öz çocuğu olan her erkek, atasının ya da klan reisinin onayını aldığı sürece bir filiz aile kurabilir. Yeni filiz aile orijinal ailenin bir parçası sayılacaktır ama diğer açılardan yeni ailenin atası kendi iradesi ve gücünü özgürce kullanacaktır.*" Bu yeterince açık ama işin içinde Godfrey olduğuna göre başka şeyler de olmalı."

"Bir filiz aile oluşturmak... yani senin otoriten altında de Clermont ailesinin farklı bir kolunu kurmak bütün sorunlarımızı çözecektir!" dedi Marcus.

"Her klan lideri filiz ailelere hoşgörüyle bakmaz, Marcus," diye uyardı Matthew.

"Asi doğan asi ölür," dedi Marcus omuz silkerek. "Beni yaptığında bunu biliyordun."

"Ya Phoebe?" Matthew kaşlarını çatı. "Nişanlın da senin devrimci düşüncelerini paylaşıyor mu? Amcan bütün mal varlığına el koyduktan sonra beş parasız Sept-Tours'dan atılmak hoşuna gitmeyebilir."

"Ne demek istiyorsun?" dedi Marcus tedirginlikle.

"Yanlışım varsa düzelt Hamish ama Godfrey'in kitabının bir sonraki bölümünde atanın izni olmadan filiz aile oluşturmanın cezalarını sıralıyor," diye karşılık verdi Matthew.

"Benim atam sensin," dedi Marcus çenesi inatla kasılırken.

"Yalnızca biyolojik anlamda: Sana vampir olarak yeniden doğabilmen için kanımı verdim." Matthew elini saçlarına daldırdı, bu sabrının tükenmekte olduğunu gösteriyordu. "Ve ata sıfatının o bağlamda kullanılmasından ne kadar nefret ettiğimi bilirsin. Kendimi senin baban sayıyorum, kan vericin değil."

"Ben sana bundan daha fazlası ol diyorum," dedi Marcus. "Baldwin anlaşma ve Konsil konusunda yamıyor. Eğer bir filiz aile kurarsan kendi yolunuzu çizebilir, kendi kararlarımızı verebiliriz."

"Kendi filiz aileni kurmanın bir sakıncası mı var, Matt?" diye sordu Hamish. "Diana hamileyken Baldwin'in hâkimiyetinden kurtulmaya can atacağını sanıyordum."

"O kadar basit değil," dedi Matthew ona. "Baldwin'in bu konuda kuşkuları olabilir."

"Phoebe bu nedir?" Sarah'ın parmağı Matthew'un adının altındaki pürüzlü yamayı gösteriyordu. Soy kütükleri, karmaşık yasal meselelerden daha çok çekiyordu ilgisini.

Phoebe yakından baktı. "Bir tür terkin. Burada başka bir pencere varmış. İsmi belli belirsiz okuyabiliyorum. Beia... ah, Benjamin olmalı. Yaygın ortaçağ kısaltmalarını kullanıp, *i* yerine *j* koymuşlar."

"Daireyi kazıyıp yok etmişler ama onu Matthew'a bağlayan küçük kırmızı çizgiyi silmeyi unutmuşlar. Buna göre bu Benjamin, Matthew'un çocuklarından biri," dedi Sarah.

Benjamin'in adını duymak bir anda tüylerimi ürpertmişti. Matthew'un gerçekten de bu isimli bir oğlu vardı ve korkunç bir yaratıktı.

Phoebe başka bir tomanı açtı. Bu soy kütüğü de çok eski görünüyordu ama baktığımız tomardan daha yeniydi. Phoebe somurttu.

"Bu bir yüzyıl sonrasına ait görünüyor." Phoebe parşömeni masaya koydu. "Burada terkin yok ve Benjamin adı da geçmiyor. İz bırakmadan ortadan yok olmuş."

"Benjamin kim?" diye sordu Marcus. Sorusunun nedenini anlayamamıştım. Matthew'un diğer çocuklarının kimliklerini biliyor olmalıydı.

"Benjamin diye biri yok." Ysabeau'nun ifadesi temkinliydi, sözlerini de dikkatle seçmişti.

Zihnimde Marcus'un sorusunu ve Ysabeau'nun garip karşılığının ne anlama geldiğini bir yere oturtmaya çalıştım. Eğer Matthew'un oğlu, Benjamin'den haberdar değilse...

"Bu yüzden mi adı silinmiş?" diye sordu Phoebe. "Hata mı yapılmış?"

"Evet, o bir hataydı," dedi Matthew kuru bir sesle.

"Ama Benjamin var." dedim. Matthew'un gri-yeşil gözlerine baktığımda, mesafeli ve yarı kapalıydılar. "On altıncı yüzyılda Prag'da karıştım onunla."

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordu Hamish.

"Bilmiyorum. Onu on ikinci yüzyılda yaptıktan kısa bir süre sonra öldüğünü sanıyordum," diye karşılık verdi Matthew. "Yüz yıl sonra Philippe Benjamin'in tanımına uyan birini duymuş ama iz emin olana kadar tekrar ortadan kayboldu. On dokuzuncu yüzyılda Benjamin'in hayatta olduğu söyleniyordu ama kanıt bulamadık."

"Anlamıyorum," dedi Marcus. "Ölmüş bile olsa, Benjamin'in soy kütüğünde yer alması gerekirdi."

"Onu reddettim. Philippe de öyle." Matthew meraklı bakışlarımızla karşılaşmamak için gözlerini kapadı. "Kan yeminiyle bir yarattığı ailenin bir parçası yapabildiğin gibi, onu sürerek ailesiz ve vampir yasasının korunmasından yoksun, kendi haline bırakabilirsin. Soyun vampirler için ne kadar önemli olduğunu bilirsin, Marcus. Kabul edilmiş bir soya sahip olmamak vampirler için ciddi bir lekedir, tıpkı bir cadının büyüyle bağlanması gibi."

Baldwin'in neden beni Philippe'in çocuklarından biri olarak de Clermont aile ağacına dâhil etmemek istediğini anlamaya başlıyordum.

"O halde Benjamin *gerçekten* öldü," dedi Hamish. "Kanunen en azından."

"Ve bazen ölümler uyanıp bize musallat olur," diye mırıldandı Ysabeau, bu sözler oğlunun karanlık bakışlarıyla karşılandı.

"Benjamin sana kendi kanını bile reddettirecek ne yaptı tahayyül bile edemiyorum, Matthew." Marcus'un sesi hâlâ kafa karışıklığını yansıtıyordu. "Gençliğimde ben de çok saldırgandım ama beni terk etmedin."

"Benjamin, Kont Emicho'nun ordusuyla birlikte Kutsal Topraklar'a giden Alman haçlılarındandı. Macaristan'da yenilgiye uğradıklarında kardeşim Godfrey'in kuvvetlerine katıldı," diye başladı Matthew. "Benjamin'in annesi Levant'ta güçlü bir tacirin kızıydı. Ailesinin işi nedeniyle biraz İbranice, hatta Arapça öğrenmişti. Başta değerli bir müttefikti."

"Yani Benjamin, Godfrey'in oğlu muydu?" diye sordu Sarah.

"Hayır," diye karşılık verdi Matthew. "Benim oğlumdu. Benjamin, de Clermont aile sırlarını satmaya başladı. Yaratıkların varlığını, yalnızca

vampirleri değil, cadılar ve iblisleri de Kudüs'teki insanlara açıklayacağına yemin etti. İhanetini öğrendiğimde kontrolümü kaybettim. Philippe bizim için Kutsal Topraklar'da korkmadan yaşayabileceğimiz, güvenli bir sığınak oluşturmayı hayal etmişti. Benjamin'in bu umutları söndürecek gücü vardı ve ona bu gücü ben vermiştim."

Suçluluk duygusu ve pişmanlığının ne kadar derin olduğunu tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordum kocamı.

"Onu neden öldürmedin?" diye sordu Marcus.

"Ölüm fazla kolay olurdu. Benjamin'i sahte bir dost olduğu için cezalandırmak istedim. Onun biz yaratıkların çektiği acıları çekmesini istedim. Onu bir vampir yaptım, böylece de Clermont'ları ifşa ettiğinde kendini de ifşa etmiş olacaktı." Matthew duraksadı. "Sonra onu kendi başının çaresine bakması için terk ettim."

"Ona hayatta kalmayı kim öğretti?" dedi Marcus usulca.

"Benjamin kendi kendini eğitti. Cezasının bir parçasıydı bu." Matthew gözlerini oğlundan ayırmadı. "Benim de cezamın bir parçası oldu, bu Tanrı'nın bana kefaret ödetme biçimi. Benjamin'i terk ettiğim için ona damarlarımda dolaşan kan öfkesini verdiğimi de bilmiyordum. Benjamin'in nasıl bir canavara dönüştüğünü ancak yıllar sonra öğrenebildim."

"Kan öfkesi mi?" Marcus babasına inanmayan gözlerle baktı. "Bu imkânsız. Bu seni mantıksız, duygusuz bir katile çevirir. İki bin yıldır kan öfkesi vakası görülmedi. Bana bunu kendin söylemiştin."

"Yalan söyledim," diye itiraf etti Matthew çatlak bir sesle.

"Sende kan öfkesi olamaz, Matt," dedi Hamish. "Aile belgelerinde bu konuya değiniliyordu. Semptomları arasında kör bir hiddet, akıl yürütme yetisini yitirme ve yoğun bir öldürme içgüdüğü var. Sen hiç bu hastalığın belirtilerini göstermedin."

"Onu kontrol etmeyi öğrendim," dedi Matthew. "Çoğu zaman."

Hamish belirgin bir endişeyle, "Konsil bunu öğrenirse, başına ödül konur. Burada okuduğuma göre yaratıklar seni yok etmek için sınırsız yetkiye sahip olur," dedi.

"Sadece beni değil." Matthew'un bakışları yuvarlaklaşan karnıma kaydı. "Çocuklarımı da."

Sarah'ın yüzünde ızdıraplı bir ifade vardı. "Bebekler..."

"Ya Marcus?" Phoebe'nin sesi sakindi ama masayı tutan parmaklarının eklemleri bembeyazdı.

"Marcus yalnızca taşıyıcı." Matthew onu yatıştırmaya çalışıyordu. "Semptomlar kendini hemen gösterir."

Phoebe rahatlamıştı.

Matthew dosdoğru oğlunun gözlerine baktı. "Seni yaptığımda iyileştigime inanıyordum. Neredeyse yüz yıldır bir vaka yaşamamıştım. Akıl çağıydı. Gururla, çiçek hastalığından batıl inanca kadar geçmişteki bütün kötülüklerin yok olduğuna inanıyorduk. Sonra sen New Orleans'a gittin."

"Benim çocuklarım." Marcus sinirli görünüyordu, sonra birden kavradı. "Sen ve Juliette Durand kente geldiniz ve ölüleri bulunmaya başlandı. Onları Juliette'in öldürdüğünü düşünüyordum. Ama sendin. Kan öfkeleri yüzünden öldürdün."

"Babanın başka seçeneği yoktu," dedi Ysabeau. "Konsil New Orleans'ta karışıklık olduğunu biliyordu. Philippe, Matthew'a vampirler nedenini bulmadan sorunu halletmesini emretti. Matthew bunu reddetseydi hepimiz ölürdünüz."

"Konsil'deki diğer vampirler eski kan öfkesi musibetinin yeniden hortladığından emindi," dedi Matthew. "Kenti yerle bir edip haritadan silmek istiyorlardı ama bu çılgınlığın sebebinin kan öfkesi değil, gençlik ve tecrübesizlik olduğunu ileri sürdüm. Hepsini öldürmem gerekiyordu. Hatta seni de, Marcus."

Marcus şaşırmış gibiydi. Ysabeau'nun ifadesi değişmemişti.

"Philippe çok öfkелendi ama yalnızca semptomları gösterenleri yok ettim. Acı ya da korku çekmeden çabucak öldüler," dedi Matthew, sesi ölü gibiydi. Sakladığı sırlardan ve sırlarını saklamak için söylediği yalanlardan nefret ediyordum ama yine de yüreğim onun için sızlıyordu. "Geri kalan torunlarımın aşırılıklarını türlü bahanelerle açıklamaya çalıştım; yoksulluk, sarhoşluk, açgözlülük. Sonra New Orleans'ta olanların sorumluluğunu üstlendim, Konsil'deki mevkimden ayrıldım ve sen yaşıma alana ve bilgilene kadar başka çocuk yapmayacağına yemin ettim."

"Bana başarısız olduğumu, ailenin yüzkarası olduğumu söyledin." Marcus'un sesi duygularını ele vermemek için boğuktu.

"Seni durdurmak zorundaydım. Başka ne yapacağımı bilemiyordum." Matthew bağışlanma dilenmeden günahlarını itiraf etmişti.

"Sırrını başka kim biliyor, Matthew?" diye sordu Sarah.

"Verin, Baldwin, Stasia ve Freyja. Fernando ve Gallowglass. Miriam. Martlie. Alain." Matthew adları sayarken parmaklarını teker teker açtı. "Hugh, Godfrey, Hancock, Louisa ve Louis."

Marcus babasına acı acı baktı. "Her şeyi bilmek istiyorum. En başından itibaren."

"Matthew sana bu hikâyenin başını anlatamaz," dedi Ysabeau alçak sesle. "Bunu yalnızca ben yapabilirim."

"Hayır, *Maman*," dedi Matthew başını sallayarak. "Buna gerek yok."

"Elbette gerek var," dedi Ysabeau. "Hastalığı bu aileye ben getirdim. Ben de Marcus gibi bir taşıyıcıyım."

"Sen mi?" Sarah afallamıştı.

"Hastalık atamdaydı. Hastalığın, bir vampirin kanında taşıyabileceği en büyük lütuf olduğunu düşünüyordu. Çünkü bir vampiri düpedüz korkunç kılabiliyor ve öldürülmesini neredeyse imkânsız hale getiriyordu." Ysabeau'nun "ata" sözcüğünü küçümseme ve tiksintiyle söylemesi, Matthew'un neden bu terimden hoşlanmadığını açıklıyordu.

"O sırada vampirler arasında bitmek bilmeyen savaşlar vardı ve her avantaja dört elle sarılıyordu. Ama ben bir düş kırıklığı oldum," diye devam etti Ysabeau. "Beni yapan vampirin kanı bende istediği etkiyi yaratmamıştı, oysa kan öfkesi diğer çocuklarında güçlü bir biçimde açığa çıkmıştı. Ceza olarak..."

Ysabeau durdu ve titrek bir soluk aldı.

"Ceza olarak," diye tekrarladı yavaşça, "kardeşlerimi eğlendirmek için bir kafese kapatıldım. Üzerimde nasıl öldüreceklerini de çalışıyorlardı. Atam hayatta kalmamı beklemiyordu."

Ysabeau devam edemeyerek bir an parmaklarını dudaklarına götürdü.

"O küçük demir hapisanede çok uzun süre yaşadım. Pislik ve açlık çekerek, ruhum ve bedenim yaralanmış, ölümü arzulayarak ama ölemeyen. Ama karşı koyup hayatta kaldıkça daha ilginç bir yaratığa dönüşüyordum. Atam ve erkek kardeşlerim bana tecavüz etti. Hastalıklı bir merakla bana neyin boyun eğdirebileceğini bulmaya çalışıyorlardı. Ama ben hızlı ve zekiydim. En sonunda atam onun için yararlı olabileceğimi düşünmeye başladı."

“Philippe’in anlattığı hikâye böyle değildi,” dedi Marcus uyuşmuş gibi. “Büyükbaban seni bir kaleden kurtardığını söylemişti. Çok güzeldin, sana başka birinin sahip olmasını istemediği için yaratıcın seni kaçırıp zorla vampir yapmıştı. Philippe atanın, seni karısı olarak hizmet etmek için yaptığını söylemişti.”

“Hepsi doğrudu ama gerçeğin tamamı değildi.” Ysabeau, çekinmeden Marcus’un gözlerine baktı. “Philippe beni gerçekten de bir kalede bulup o korkunç yerden kurtardı. Ama büyükbabanın sonradan anlattığı romantik hikâyelerdeki aksine güzel falan değildim. Beni saçlarımdan yakalamamaları için bir kuşun pencere pervazına düşürdüğü kabukla saçımı tıraş etmiştim. Hâlâ başımda bu yaraları taşıyorum ama onları artık göremezsin. Bir bacağım ve sanırım bir kolum kırıldı,” dedi Ysabeau dalgın bir sesle. “Marthe anımsayacaktır.”

Ysabeau ve Marthe’nin La Pierre’den sonra bana şefkatle bakmaları sürpriz değildi. Biri işkence görmüş, diğeri yaşadıklarından sonra onu iyileştirmişti. Ama Ysabeau’nun anlatacakları henüz bitmemişti.

“Philippe ve askerler geldiğinde dualarım kabul olmuştu,” dedi Ysabeau. “Atamı hemen öldürdüler. Philippe’in adamları, kanlarındaki kötülüğün yayılmaması için atamın bütün çocuklarının öldürülmesini istedi. Bir sabah gelip kardeşlerimi götürdüler. Philippe beni geride bıraktı. Bana dokunmalarına izin vermedi. Büyükbaban benim yaratıcımın hastalığını taşımadığımı söyledi. Beni başka birinin yarattığını ve yalnızca hayatta kalmak için öldürdüğümü söyledi. Ona karşı çıkacak kimse kalmamıştı.”

Ysabeau torununa baktı. “Matthew emir aldığı halde seni öldürmediğinde Philippe onu bu yüzden affetti, Marcus. Philippe birisini, onun haksız yere ölmesini görmek istemeyecek kadar sevmenin ne demek olduğunu biliyordu.”

Ama Ysabeau’nun sözleri Marcus’un gözlerindeki gölgelerin yok olmasını sağlayamamıştı.

“Philippe, Marthe ve ben sırrımı yüzyıllarca sakladık. Fransa’ya gelmeden önce pek çok çocuk yaptım, kan öfkesinin geçmişte kalan bir dehşet olduğunu sanıyordum. Çocuklarım ve ben kan öfkesinden bir iz olmadan uzun yıllar yaşadık. Sonra Matthew oldu...” Ysabeau sözlerini tamamlamadı. Bir damla kırmızı gözyaşı vardı gözünde. Düşmeden gözlerini kırptı.

"Matthew'u vampir yaptığım zamanlarda atam vampirler arasında karanlık bir efsaneydi yalnızca. Kan ve güç arzusuna kendimizi kaptırırsak ne olacağını gösteren ibretlik bir hikâye. Kan öfkesi taşıyan her vampir, onun atası ve çocukları, en ufak bir kuşku duyulsa dahi öldürülecekti," dedi Ysabeau serinkanlılıkla. "Ama kendi çocuğumu öldüremezdim, başka birinin onu öldürmesine de izin vermezdim. Hasta olması Matthew'un hatası değildi."

"Kimsenin hatası değildi, *Maman*," dedi Matthew. "Bu genetik bir hastalık. Şu anda bile onu tam olarak anlamış değiliz. Philippe'in en başında gösterdiği zalimlik ve ailenin gerçeği saklamak için yaptığı onca şey sayesinde Konsil damarlarımda hastalığı taşıdığımı bilmiyor."

"Emin olmayabilirler," diye uyardı Ysabeau, "ama Konsil'in bazı üyeleri şüpheleniyor. Kız kardeşinin hastalığının bizim söylediğimiz gibi delilik değil, kan öfkesi olduğuna inananlar var."

"Gerbert," diye fısıldadım.

Ysabeau başını salladı. "Ve Domenico."

"Durup dururken endişelenmeyelim," dedi Matthew onu teselli etmeye çalışarak. "Hastalık tartışılırken Konsil masasında oturuyordum ve kimse hasta olduğuma dair en ufak bir kuşku bile göstermedi. Kan öfkesinin ortadan kalktığına inandıkları sürece sırrımız güvende."

"Korkarım kötü haberlerim var. Konsil kan öfkesinin yeniden ortaya çıktığından şüpheleniyor," dedi Marcus.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Matthew.

"Vampir cinayetleri," diye açıkladı Marcus.

Matthew'un geçen yıl Oxford'daki laboratuvarında topladığı gazete kupürlerini görmüştüm. Gizemli cinayetler birkaç ay sürmüş ve geniş bir alana yayılmıştı. Dedektifler şaşkına dönmüş, cinayetler insanların dikkatini çekmişti.

"Cinayetler bu kış sona ermiş görünüyordu ama Konsil hâlâ sansasyonel manşetlerle uğraşıyor," diye devam etti Marcus. "Katil yakalanmadı, bu nedenle Konsil cinayetlerin her an başlaması olasılığına kendini hazırlıyor. Gerbert anlaşmanın feshedilmesi için ilk talebimi ilettiğimde, nisanda söyledi bunları."

"Baldwin'in beni kız kardeşi olarak kabul etmekte isteksiz olmasına şaşmamalı," dedim. "Philippe'in kan yemini dikkatleri de Clermont aile-

sinin üstüne çekince birileri soru sormaya başlayabilir. Hepiniz cinayet zanlıları haline gelebilirsiniz.”

“Konsil’in elindeki resmî soy kütüğünde Benjamin’in adı geçmiyor. Phoebe ve Marcus’un buldukları, yalnızca aile kopyaları,” dedi Ysabeau. “Philippe, Matthew’un... düşüncesizce davranışını paylaşmaya gerek olmadığını söylemişti. Benjamin vampire dönüştürüldüğünde, Konsil’in soy kütükleri Konstantinopolis’teydi. Biz çok uzakta, Kutsal Topraklar’daki bölgemizi kaybetmemeye uğraşıyorduk. Onu soy kütüğüne katmazsak bundan kimin haber olacaktı?”

“Ama Haçlı kolonilerinde Benjamin’i tanıyan başka vampirler yok muydu?” diye sordu Hamish.

“O vampirlerin pek azı hayatta kaldı. Philippe’in resmî hikâyesini sorgulayacak olanların sayısı daha da azdır,” dedi Matthew. Hamish kuşkulu görünüyordu.

“Hamish endişelenmekte haklı. Matthew’un Diana’yla evliliği öğrenildiğinde –Philippe’in kan yemini ve ikizlerin varlığını saymıyorum bile– geçmişim hakkında şimdiye kadar sessiz kalanlar artık bunu yapmak istemeyebilir,” dedi Ysabeau.

Hepimizin aklından geçen ismi bu kez Sarah yüksek sesle söyledi. “Gerbert.”

Ysabeau başıyla onayladı. “Birileri Louisa’nın yaramazlıklarını hatırlayacaktır. Sonra başka bir vampir New Orleans’ta Marcus’un çocuklarına olanları hatırlayabilir. Gerbert Konsil’e, bir zamanlar Matthew’un delilik belirtileri gösterdiğini ama sonra bunlardan kurtulmuş görüldüğünü hatırlatabilir. de Clermont’lar böyle bir durumda hiç olmadıkları kadar savunmasız kalabilir.”

“Ayrıca ikizlerden biri ya da ikisi birden hasta olabilir,” dedi Hamish. “Altı aylık bir katil korkunç bir ihtimal. Hiçbir yaratık Konsil’i, gerekli adımları attığı için suçlayamaz.”

“Belki de bir cadının kanı hastalığın yerleşmesini engelleyebilir,” dedi Ysabeau.

“Bir dakika.” Dikkatini toplayan Marcus’un yüzü ifadesizdi. “Benjamin tam olarak ne zaman vampir yapıldı?”

“On ikinci yüzyıl başlarında,” diye karşılık verdi Matthew kaşlarını çatarak. “Birinci Haçlı Seferi’nden sonra.”

“Peki Kudüs'teki cadı, vampir bebeği ne zaman doğurdu?”

“Hangi vampir bebek?” Matthew'un sesi odanın içinde top atışı gibi patladı.

“Ysabeau'nun bize ocak ayında anlattığı bebek,” dedi Sarah. “Anlaşılan dünyadaki tek özel varlıklar sen ve Diana değilsiniz. Bütün bunlar daha önce de olmuş.”

“Yaratıkları birbirine düşürmek için yayılmış bir söylenti sanırdım onu,” dedi Ysabeau titrek bir sesle. “Ama Philippe hikâyeye inanıyordu. Diana eve hamile dönünce...”

“Anlat, *Maman*,” dedi Matthew. “Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Bir vampir Kudüs'te bir cadıya tecavüz etmiş. Cadı bu vampirden gebe kalmış,” dedi Ysabeau bir çırpıda. “Vampirin kim olduğunu öğrenemedik. Cadı onu teşhis etmeyi reddetti.”

Yalnızca dokuyucular bir vampirden hamile kalabilirdi, sıradan cadılar değil. Bu kadarını Londra'da Alsop Nine'den öğrenmiştim.

“Ne zaman?” Matthew'un sesi alçaktı.

Ysabeau düşünceli görünüyordu. “Konsil kurulup anlaşma imzalanmadan hemen önce.”

“Benjamin'i vampir yapmamdan hemen sonra,” dedi Matthew.

“Belki de Benjamin senden kan öfkesinden daha fazlasını miras aldı,” dedi Hamish

“Peki çocuk?” diye sordu Matthew.

“Açlıktan öldü,” diye fısıldadı Ysabeau. “Bebek annesinin sütünü reddetti.”

Matthew ayağa fırladı.

“Yeni doğan bebeklerin çoğu anne sütünü reddeder,” diye itiraz etti Ysabeau.

“Bebek kan mı içiyordu?” diye sordu Matthew sert bir sesle.

“Annesi kan içtiğini öne sürmüştü.” Matthew'un yumruğu masaya inince Ysabeau yüzünü buruşturdu. “Ama Philippe emin değildi. Philippe kucığına aldığı sırada çocuk ölmek üzereydi ve verilen hiçbir şeyi kabul etmiyordu.”

“Philippe, Diana'yla tanıştığında bana bunu anlatmalıydı.” Matthew suçlayan parmağını Ysabeau'ya doğru kaldırdı. “Hadi o anlatmadı diyelim, Diana'yı buraya ilk kez getirdiğimde bunu bana *sen* anlatmalıydın.”

“Herkes yapması gerekeni yapsaydı, dünya cennet olurdu,” dedi Ysabeau sinirlenerek.

“İkiniz de kesin şunu. Babanı ya da anneni senin de yaptığın bir şey için suçlayamazsın, Matthew,” dedi Sarah yumuşak bir sesle. “Üstelik şu anda yeterince derdimiz var, bir de geçmişte olanlar için endişelenemeyiz.”

Sarah’ın sözleri odadaki tansiyonu anında düşürmüştü.

“Ne yapacağız?” diye sordu Marcus babasına.

Matthew soruya şaşırmış görünüyordu.

“Biz bir aileyiz,” dedi Marcus, “Konsil bizi tanısa da tanımasa da. Tıpkı Venedik’teki aptallar neye inanırsa inansın, Diana’yla karı koca olduğunuz gibi.”

Matthew bir an düşündükten sonra, “Şimdilik Baldwin’in istediğini yapmasına izin vereceğiz,” diye karşılık verdi. “Sarah ve Diana’yı Oxford’a götüreceğim. Dedğin doğruysa ve başka bir vampir, muhtemelen Benjamin, bir cadıyı hamile bıraktıysa bazı cadı ve vampirlerin nasıl ve neden çocuk sahibi olabildiğini öğrenmeliyiz.”

“Miriam’a haber vereyim,” dedi Marcus. “Tekrar laboratuvara dönene memnun olacaktır. Orada kan öfkesinin de nasıl etkisini gösterdiğini öğrenmeye çalışabilirsin.”

“Bunca yıldır ne yapıyordum sanıyorsun?” diye sordu Matthew yavaşça.

“Araştırmam,” dedim Matthew’un yaratık evrimi ve genetiğine dair araştırmasını düşünerek. “Yalnızca yaratıkların kökenini aramıyordun. Kan öfkesinin nasıl bulaştığını ve nasıl tedavi edileceğini de bulmaya çalışıyordun.”

“Miriam ve ben laboratuvarda ne yaparsak yapalım, bizi bir tedaviye götürecek bir keşif yapacağımızı umuyoruz her zaman,” diye itiraf etti Matthew.

“Ben ne yapabilirim?” diye sordu Hamish, Matthew’un dikkatini çekerek.

“Senin de Sept-Tours’dan ayrılman gerekecek. Anlaşmayı incelemeni istiyorum. Eski Konsil münazaraları hakkında bir şeyler bulmaya bak. Birinci Haçlı Seferi’nin sonu ile anlaşmanın yasaya dönüştüğü tarih arasında Kudüs’te neler olduğunu aydınlatabilecek bir şeyler.” Matthew çevresine baktı. “Ne yazık ki burada çalışamayacaksın.”

“İstersen sana araştırma konusunda yardım edebilirim,” dedi Phoebe.

“Londra’ya döneceksin herhalde,” dedi Hamish.

“Burada Marcus’la kalacağım,” dedi Phoebe çenesini dikleştirerek. “Ben ne bir cadı ne de iblisim. Sept-Tours’da kalmamı engelleyen bir Konsil kuralı yok.”

“Bu kısıtlamalar geçici,” dedi Matthew. “Konsil üyeleri Sept-Tours’da olağandışı bir şey olmadığını görüp tatmin olunca Gerbert, Ysabeau’yu Cantal’daki evine götürecektir. Bu oyundan sonra da Baldwin çok geçmeden sıkılıp New York’a döner. Sonra hepimiz tekrar burada buluşabiliriz. O zamana kadar daha çok şey öğreneceğimizi ve daha iyi bir plan yapabileceğimizi umalım.”

Marcus başıyla onayladı ama memnun görüldüğü söylenemezdi. “Elbette eğer bir filiz aile kurarsan...”

“İmkânsız,” dedi Matthew.

“*Impossible’ n’est pas français*,” dedi Ysabeau zehir gibi bir sesle. “Babanın sözlüğünde imkânsız diye bir şey yoktu kesinlikle.”

“Bana imkânsız gelen tek şey Baldwin’in klanında ve onun doğrudan kontrolünde kalmaya devam etmek,” dedi Marcus başını büyükannesine doğru sallayarak.

“Bugün açığa çıkan sırlardan sonra hâlâ adıma ve kanıma sahip olmanın gurur verici bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Matthew, Marcus’a.

“Baldwin’dense seni tercih ederim,” dedi Marcus’un babasının bakışına karşılık vererek.

“Beni affetmek şöyle dursun, varlığıma bile nasıl tahammül ettiğini bilmiyorum,” dedi Matthew usulca.

“Seni affetmedim,” dedi Marcus sakın bir tavırla. “Kan öfkesinin çaresini bul. Anlaşmanın feshedilmesi için savaş ve bu haksız yasaları onaylayan Konsil’i desteklemeyi reddet. Baldwin’in soluğunu ensemizde hissetmeden yaşayabilmemiz için bir filiz aile oluşturun.”

“Ya sonra?” dedi Matthew kaşlarını bir parça alayla kaldırarak.

“O zaman seni affetmekle kalmayacak, sana bağlılığını sunan ilk kişi ben olacağım,” dedi Marcus. “Yalnızca babam değil, atam olarak da.”

ALTINCI BÖLÜM

Sept-Tours'da akşam yemekleri çoğunlukla aceleye geliyordu. Herkes istediği yemeği istediği zaman yiyordu. Ama bu gece şatodaki son gecemizdi ve Baldwin diğer yaratıklar gittiği için teşekkür etmek, Sarah, Matthew ve benimle vedalaşmak için tüm ailenin yemekte hazır olmasını emretmişti.

Hazırlıkları yapmak gibi şaibeli bir onur da bana bahşedilmişti. Baldwin beni yıldırabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. 1590'da Sept-Tours sakinlerine yemek verdiğime göre bunu pekâlâ şimdi de yapabilirdim. Hâlâ Sept-Tours'da olan her vampir, cadı ve sıcakkanlıya davetiye göndererek işi olurluna bırakmıştım.

O anda yemek için resmî kıyafet giyilmesini rica ettiğime yanıyordum. Philippe'in incilerini, takmayı alışkanlık haline getirdiğim altın oka eşlik etmesi için boynuma geçiriyordum ama neredeyse kalçama geliyorlar, çok uzun oldukları için pantolona uymuyorlardı. İncileri, Ysabeau'nun verdiği, çene hizama gelen ve ışığı yakalayan parlak küpelerle birlikte kadife astarlı mücevher kutusuna koydum. Küpeleri kulak deliklerime geçirdim.

"Mücevherlerin için bu kadar titizlendiğini hiç görmemiştim." Matthew banyodan çıkmıştı. Bileklerindeki düğme deliklerinden bir çift altın kol düğmesi geçirirken aynadaki aksime baktı. Kol düğmelerinde New College'in arması vardı, bana ve mezun olduğu pek çok okuldan birine olan sadakatini simgeliyorlardı.

"Matthew! Tıraş olmuşsun." Onu uzun zamandır ilk kez Elizabeth bıyığı ve sakalı olmadan görüyordum. Hangi dönemde yaşarsa yaşasın, moda ne olursa olsun Matthew'un görünüşü her zaman çarpıcıydı ama bu benim geçen yıl âşık olduğum zarif, hoş adamdı.

"Oxford'a geri döneceğimize göre bir öğretim görevlisi gibi görünüyüm dedim," dedi parmaklarını pürüzsüz çenesinde gezdirerek. "Ashına bakarsan rahatladım. Sakallar deli gibi kaşındı yapıyordu."

"Tehlikeli prensimin gidip yakışıklı profesörümün geri gelmesine çok sevindim," dedim alçak sesle.

Matthew omuzlarına kömür rengi yün bir ceket geçirdi, tatlı bir sıkılganlıkla inci grisi kollarını çekiştirdi. Gülümsemesi utangaçtı ama ayağa kalktığımda beğeni dolu bir gülümsemeye dönüştü.

"Çok güzelsin," dedi hayranlık dolu bir ışıqla. "İncilerle de incisiz de."

"Victoire mucizeler yaratıyor," dedim. Alain'ın karısı Victoire, vampir tarzımdı ve bana lacivert bir pantolon ve aynı renkte ipek bir gömlek dikmişti. Gömleğin yakası omuzlarıma kadar açıldı ve yumuşak pilileri kalçama kadar iniyordu. Böylece hamile elbisesi giymiş gibi görünmeden karnımı saklayabiliyordum.

"Mavi seni hepten karşı konulmaz yapıyor," dedi Matthew.

"Pek tatlı dillisin." Ceketinin yakasını düzelttim. Yaptığım tamamen gereksizdi, ceket üzerine tam oturuyordu aslında ama bu hareket ona sahip çıkma duygumu tahmin ediyordu. Parmak uçlarımda yükselerek onu öptüm.

Matthew sarılmama heyecanla karşılık verdi. Parmakları sırtıma dökülen bakırmısı saçlara dolandı. Yumuşak ve tatminkâr bir iç çekişle tepki verdim.

"Ah, bu ses çok hoşuma gitti." Matthew'un öpücüğü artık daha tutkuluydu, alçak sesle inlediğimde sırttı. "Bunu daha da çok sevdim."

"Böyle bir öpücükten sonra bir kadının yemeğe geç kalması bağışlanabilir," dedim elimi pantolonunun belinden içeri sokarak.

"Seni fattan kadın." Matthew dudağımı hafifçe ısırp geri çekildi.

Aynaya son bir kez baktım. Neyse ki Victoire saçımı kıvrıp daha karmaşık biçimde taramamıştı, yoksa Matthew'un saçlarıma az önce gösterdiği ilgiden sonra onları bir daha asla toparlayamazdım. Alçak atkuyruğunu sıkıp birkaç tutamı tekrar yerine soktum.

Son olarak çevreme bir gizlenme büyüsi ördüm. Bu güneş giren bir pencereyi perdeyle örtmekten farksızdı. Büyü rengimi matlaştırıyor, yüz hatlarımı yumuşatıyordu. Bu büyüyü Londra'da kullanmaya başlamıştım ve şimdiki zamana döndüğümüzde de kullanmaya devam etmiştim.

Dönüşümüne kaşlarını çatarak bakan Matthew dışında kimse bana bir daha dönüp bakmazdı.

“Oxford’a döndüğümüzde, gizlenme büyüünü kullanmanı istemi-yorum artık.” Matthew kollarını kavuşturdu. “Bu şeyden nefret ediyorum.”

“Üniversitede ısıltı saçarak dolaşamam.”

“Ben de kan öfkesine rağmen etrafta insanları öldürerek dolaşamam,” dedi Matthew. “Herkesin bir derdi var.”

“Gücümün boyutunu kimsenin bilmesini istemediğini sanıyordum.” Bu noktada gücüm yüzünden dışarıdan bakan sıradan birinin bile dikka-tini çekeceğimden endişeleniyordum. Dokuyucuların sayısının daha fazla olduğu bir zamanda yaşıyor olsaydık bu kadar göze batmayabilirdim.

“Baldwin ya da geri kalan de Clermont’ların bilmesini hâlâ iste-miyorum. Ama lütfen Sarah’ya en kısa zamanda söyle,” dedi. “Evinde büyüünü gizlemek zorunda kalmamalıydın.”

“Sabahleyin kalkıp gizlenme büyüünü dokumak, sonra gece bozup sabah tekrar aynı işi yapmak sinir bozucu. Üzerimde tutmam daha ko-lay.” Bu şekilde beklenmedik ziyaretçiler ya da başıboş güç patlamaları tarafından gafil avlanmam imkânsızdı.

“Çocuklarımız annelerinin gerçekte kim olduğunu bilerek büyüyecek. Sana yapılanın tersine, her şeyden haberdar olacaklar.” Matthew’un ses tonu tartışmaya yer olmadığını söylüyordu.

“Sen yaparsan ben de yaparım,” diye cevabı yapıştırdım. “İkizler babalarının kan öfkesi olduğunu bilecekler mi yoksa Marcus gibi bundan habersiz mi olacaklar?”

“Aynı şey değil. Senin büyüün bir yetenek. Kan öfkesi ise bir lanet.”

“Aralarında hiçbir fark yok, sen de bunu biliyorsun.” Ellerini av-cuma aldım. “Utanç duyduğumuz şeyleri saklamaya alıştık ikimiz de. Çocuklarımız doğmadan buna bir son vermeliyiz. Konsil’le çıkan bu son kriz çözüldüğünde bir aile olarak oturup bu filiz aile işini konuşacağız.” Marcus haklıydı: Bir filiz aile kurmak Baldwin’e itaat etmeyeceğimiz anlamına geliyorsa bu düşünmeye değer bir fikirdi.

“Bir filiz aile kurmak, beraberinde sorumluluk ve yükümlülükler getirir. Bir vampir gibi davranman ve eşim olarak aileyi kontrol etmeme yardım etmen beklenecektir.” Matthew başını salladı. “Böyle bir hayat sana göre değil. Bunu senden isteyemem.”

“İstemiyorsun,” diye karşılık verdim. “Ben teklif ediyorum. Ysabeau bilmem gerekenleri bana öğretir.”

“Ysabeau seni vazgeçirmeye çalışacak ilk kişi olacaktır. Philippe’in eşi olarak düşünemeyeceğin kadar büyük bir baskı altındaydı,” dedi Matthew. “Babam Ysabeau’ya ‘generalim’ dediğinde yalnızca insanlar gülerdi. Her vampir onun gerçeği söylediğini biliyordu. Philippe’in emirlerini yerine getirmemiz için Ysabeau bizi kandırır, zorlardı. Philippe bütün dünyayı yönetebilirdi çünkü Ysabeau ailesini demir yumrukla idare ederdi. Ysabeau’nun kararları yasaydı, intikamı tezdi. Kimse ona karşı gelemezdi.”

“Zor ama imkânsız değil,” dedim sakın bir tavırla.

“Bu tam zamanlı bir iş, Diana.” Matthew’un gerginliği artıyordu. “Bayan Clairmont olmak uğruna Profesör Bishop olmaktan vazgeçmeye hazır mısın?”

“Herhalde dikkatin başka yerdeydi, ben *zaten* Bayan Clairmont oldum.”

Matthew irkildi.

“Bir yıldan uzun süredir bir öğrenciye danışmanlık yapmadım, akademik bir yayın okumadım ve makale yayımlamadım,” diye devam ettim.

“Bu geçici,” dedi Matthew sertçe.

“Gerçekten mi?” Kaşlarımı kaldırdım. “Sen Bay Anne olmak için All Souls’taki üyeliğini feda etmeye hazır mısın? Yoksa ben işe döndüğümde sıra dışı olacaklarına hiç şüphe olmayan çocuklarımıza bakması için bir dadı mı tutacağız?”

Matthew’un sessizliği çok şey söylüyordu. Bütün bunların aklına gelmediği çok açıktı. Bir şekilde öğretmenliği ve çocuk bakımını kolayca bir arada götürebileceğini varsaymış olmalıydı. *Tipik* bir Matthew davranışı, diye düşündüm ve devam ettim.

“Geçen yıl şövalye rolünü oynayabileceğini düşünerek Oxford’a koşan koşu döndüğün kısa bir zaman ve şu sinir anı dışında, ki seni affettim, bütün sıkıntıları birlikte göğüsledik. Sana bunun değişeceğini düşündüren ne?”

“Bunlar senin sıkıntılarının değil,” diye karşılık verdi Matthew.

“Seni kabul ettiğimde benim de sıkıntılarım oldular. Çocuklarımızın sorumluluğunu paylaşıyoruz, neden senin sorumluluklarını da paylaşmayalım?”

Matthew bana o kadar uzun bir süre hiç konuşmadan baktı ki dilinin tutulduğunu düşünmeye başladım.

“Bir daha olmayacak,” diye mırıldandı en sonunda başını sallayarak. “Bugünden sonra bu hatayı bir daha asla yapmayacağım.”

“Asla’ sözcüğü ailemizin sözlüğünde yer almıyor, Matthew.” Öfke-
den köpürerek turnaklarımı omuzlarına geçirdim. “Ysabeau, ‘imkânsız
Fransızca değil’ demedi mi? ‘Asla’ da Bishop-Clairmont’ça değil. Bir daha
kullanma. Hatalara gelince, nasıl olur da...”

Matthew beni öperek susturdu. Onu pestile çevirene kadar dövme
isteğim geçip gücüm tükenene kadar omuzlarını yumrukladım. Alaylı
bir gülümsemeyle geri çekildi.

“Sözlerimi tam anlamıyla bitirmemi bir beklesen. Bir daha asla,”
omzuna indirmeme fırsat vermeden yumruğumu havada yakaladı, “bir
daha asla seni hafife almayacağım.”

Matthew hayretimi bu kez daha ayrıntılı bir öpücük almak için
fırsat bildi.

Öpücüğüne son verdiğinde, “Philippe’in her zaman yorgun görünme-
sine şaşmıyorum artık,” dedi. “Evin reisi karırken her şeyin sorumlusu
senmişsin gibi davranmak yorucu olmalı.”

“Saçmalık,” dedim ilişkimiz üzerine yaptığı analizi kuşkulu bularak.

“Hazır dikkatini çekmişken açık açık konuşayım: Sarah’ya doku-
yuculuk konusunu ve Londra’da olanları anlatmanı istiyorum.” Matt-
hew’un sesi sertti. “Bundan sonra da evde gizlenme büyüleri yapmak
yok. Anlaştık mı?”

“Anlaştık.” Parmaklarımı çapraz yaptığımı fark etmediğini umuyordum.

Her zamanki dikkatli ifadesini takınmış ve koyu renk bir takım
elbise giymiş Alain bizi merdivenlerin dibinde bekliyordu.

“Her şey hazır mı?” diye sordum ona.

“Elbette,” diye mırıldandı bana son menüyü uzatarak.

Hızlıca bir göz gezdirdim. “Mükemmel. Davetlilerin yerlerini gösteren
kartlar hazır mı? Şarap hazırlandı mı? Gümüş kupaları buldun mu peki?”

Alain’in dudakları aniden kıpırdadı. “Bütün talimatlarınız harfiyen
yerine getirildi, Madam de Clermont.”

“Buradasınız demek. İkinizin beni aslanlara atıp kaçacağınızı dü-
şünmeye başlamıştım.” Gallowglass’ın yemek için giyinme çabaları eski

kot pantolonun yerine giydiği deri bir şey ve taranmış saçlardan ibaretti. Kovboy çizimleri resmî kıyafete girerdi sanırım. Ne yazık ki üzerinde hâlâ bir tişört vardı. Bu seferkinin üzerinde SAKİN OL, HARLEY'YE DEVAM yazısı okunuyordu, aynı zamanda bol miktardaki dövmesini de gözler önüne seriyordu.

"Tişörtün kusuruna bakma yengeciğim. Siyah," diye özür diledi bakışlarını takip eden Gallowglass. "Matthew kendi gömleklerinden birini gönderdi ama düğmelerini iliklemeye çalıştığımda arkadan patlayıverdi."

"Göz ahcısın," dedim holde diğer konuklarımızı görmeye çalışarak. Onların yerine Corra'yı gördüm. Bir nymphe heykelinin üzerine garip biçimli bir şapka gibi tünemişti. Yarın yola çıktığımızda uslu duracağına söz verme karşılığında bütün günü Sept-Tours ve Saint-Lucien çevresinde uçarak geçirmişti.

"İkiniz bunca zamandır yukarıda ne yapıyordunuz?" Salondan çıkan Sarah, Matthew'u şüpheli gözlerle baştan aşağı süzdü. Gallowglass gibi Sarah'nın da resmî kıyafet anlayışı epey kıttı. Kalçasına kadar inen ley-lak rengi uzun bir tişört ve bilek hizasında bej rengi pantolon giymişti. "Arama ekibi gönderecektik az kalsın."

"Diana ayakkabılarını bulamadı," dedi Matthew hemen. Elinde içki tepsiyle kenarda duran Victoire'a özür dileyen bir bakış gönderdi. Kadıncağız ayakkabılarını yatağın kenarında bırakmıştı elbette.

"Bu Victoire'ın yapacağı bir şey değil." Sarah'nın gözleri kısıldı.

Corra onayını belirtmek için ciyakladı ve dişlerini takırdattı. Soluğunu burnundan verip taş zemine bir kıvılcım yağmuru gönderdi. Neyse ki yerde halı yoktu.

"Elizabeth İngiltere'sinden bakması daha kolay bir şey getiremez miydin, Diana?" Sarah yüzünü ekşiterek Corra'ya baktı.

"Ne gibi mesela? Kar küresi gibi bir şey mi?" diye sordum.

"Önce kuleden akan cadısuyuna maruz kaldın. Şimdi de holimde bir ejderha duruyor. Ailede cadı olursa olacağı bu işte." Ysabeau, Victoire'dan aldığı bardağın içindeki şampanya rengine ipek bir döpiyes giymişti. "Bazen Konsil'in bizi birbirimizden ayırmasına hak vermiyor değilim."

"İçki alır mıydınız, Madam de Clermont?" Victoire bana dönüp, beni ona karşılık vermekten kurtardı.

"Teşekkür ederim," dedim. Tepsisinde yalnızca şarap değil, aynı zamanda mavi hodan çiçekleri ve nane yapraklarının bulunduğu buz ve maden suyuyla dolu bardaklar da vardı.

"Selam kardeş," dedi Ysabeau'nun ardında beliren Verin. Diz hizasında siyah çizmeler ve bembeyaz bacaklarının epeyce büyük kısmını açıkta bıraktığı gibi kalçasına bağlı kının ucunu gösteren aşırı kısa, siyah bir elbise giymişti.

Verin'in neden yemeği silahlı yeme ihtiyacı hissettiğini düşünerek, gergin parmaklarla ok başını gömleğimin üzerine çıkardım. Onu bir tılsım gibi görüyor, her baktığımda Philippe'i hatırlıyordum. Ysabeau'nun soğuk gözleri mücevhere kilitlendi.

"O ok başının sonsuza dek kaybolduğunu sanıyordum," dedi alçak sesle.

"Philippe düğün günümüzde vermişti." Ona ait olduğunu düşünerek zinciri boynumdan çıkarmaya başladım.

"Hayır. Philippe onu senin almanı istemiş, ok başı ona aitti." Ysabeau parmaklarını eski metalin üzerine kapadı. "Ona iyi bak, çocuğum. Çok eskidir ve yerine koymak kolay değil."

"Yemek hazır mı?" diye gümbürdedi Baldwin'ın sesi. Sıcakkanlıların sinir sistemini altüst edeceğini her zamanki gibi hiç düşünmeden bir depresyon aniliğiyle yanımda belirmişti.

"Hazır," diye fısıldadı Alain kulağıma.

"Hazır," dedim neşeyle, suratıma da bir gülümseme yerleştirdim.

Baldwin bana kolunu uzattı.

"İçeri girelim, *Matthieu*," diye mırıldandı Ysabeau, oğlunu elinden tutarak.

"Diana?" Baldwin kolunu uzatmış bekliyordu.

Ona tiksintiyle bakıp uzattığı kolu görmezden gelerek sert adımlarla Matthew ve Ysabeau'yu takip ettim.

"Bu bir rica değil, emirdir. Bana karşı gelirsen seni ve Matthew'u hiç düşünmeden Konsil'e teslim ederim." Baldwin'ın sesi zehir gibiydi.

Birkaç saniye boyunca ona itaat etmemeyi ve sonuçları umursamamayı geçirdim aklımdan.

Böyle yaparsan Baldwin kazanacaktı. *Düşün*, diye hatırlattım kendime. *Ve hayatta kal*. Sonra modern bir kadının yapacağı gibi dirseğini tutmak yerine elimi elinin üzerine koydum. Baldwin'ın gözleri hafifçe irileşti.

"Neden bu kadar şaşırdın, *kardeşim*?" dedim. "Kapıdan içeri girer girmez tam bir derebeyi gibi davrandın. Madem kral rolünü oynamakta ısrarcısın, o zaman bu işi doğru düzgün yapalım."

"Pekâlâ, *kardeşim*." Baldwin parmaklarımın altında yumruğunu hafifçe sıkı. Bu otoritesini ve kudretini hatırlatma amaçlıydı.

Baldwin'le birlikte yemek odasına Greenwich'te kabul salonuna giren İngiltere kral ve kraliçesi gibi girdik. Bizi görünce dudakları kaha-kaha atacakmış gibi kıpırdayan Fernando'ya Baldwin dik dik bakarak karşılık verdi.

"O küçük kadehin içinde kan mı var?" Sarah, gerginliği fark etmemiş gibi yaparak eğildi ve Gallowglass'ın tabağını kokladı.

"Bunlar hâlâ duruyor muydu?" dedi kabartmalı gümüş bardaklardan birini kaldıran Ysabeau. Marcus onu soluna oturturken bana gülümsedi, Matthew da o sırada masanın diğer tarafına geçmiş, Phoebe'yi onun karşısına oturtuyordu.

"Alain ve Marthe'ye onları arattırdım. Philippe onları düğün ziyafetimizde kullanmıştı." Altın ok başına dokundum. Kibar Ernst oturmam için sandalyemi çekti. "Lütfen. Herkes otursun."

"Masa çok güzel düzenlenmiş, Diana," dedi Phoebe beğeniyle. Ama kristallere, değerli porselenlere ya da gümüşlere bakmıyordu. Phoebe geniş gül ağacı masadaki yaratıkların oturma düzenine dikkat ediyordu.

Mary Sidney bir keresinde masadaki öncelik sırasının savaştan önce birliklerin mevzi alması kadar karmaşık bir iş olduğunu söylemişti. Açık bir savaş riskini asgariye indirirken bir yandan da Elizabeth İngiltere'sinde öğrendiğim kurallara harfiyen uymaya çalışmıştım.

"Teşekkür ederim, Phoebe ama her şey Marthe ve Victoire'in eseri. Porselenleri onlar seçti," dedim kasten onu yanlış anlayarak.

Verin ve Fernando önlerindeki tabağa bakıp birbirleriyle bakiştılar. Marthe, Ysabeau'nun on sekizinci yüzyılda ısmarladığı göz kamaştırıcı mavi takıma bayılıyordu. Victoire'in ilk tercihi ise kuğularla süslü, gösterişli yaldızlı takımı olmuştu. İkisinden de nasıl yemek yeneceğini hayal

edemediğim için saygın görünüşlü de Clermont *ouroboros*'unun, taçlı bir C' harfini çevrelediği siyah beyaz neoklasik bir yemek takımını seçmiştim.

"Medenileştirilme tehlikesi içindeyiz," diye mırıldandı Verin. "Üstelik de sıcakkanlılar tarafından."

"Tam zamanında," dedi peçetesini kucığına yerleştiren Fernando.

"Kaybettiğimiz sevdiklerimizin şerefine içiyorum," dedi Matthew kadehini kaldırarak. "Ruhları bu gece ve daima bizimle olsun."

Kadehler kaldırılırken onaylayan mırıltılar ve Matthew'un sözlerinin yankıları işitildi. Sarah gözünden akan bir damla yaşı silerken Gallowglass onun elini tutup hafifçe öptü. Boğazıma takılan yumruyu yutmaya çalışırken Gallowglass'a minnetle gülümsedim.

"Ailemizin yeni üyeleri, kız kardeşim Diana'nın sağlığına ve Marcus'un nişanlısına kadeh kaldırıyorum." Baldwin kadehini bir kez daha kaldırdı.

"Diana ve Phoebe'ye," diye katıldı Marcus.

Bir an Matthew'un kadehinin içindekini doğruca Baldwin'in suratına fırlatabileceğini düşündüm ama masanın çevresinde kadehler kaldırıldı. Sarah köpüklü şarabından tereddütlü bir yudum alıp suratını buruşturdu.

"Haydi yiyeelim," dedi kadehini çabucak bırakarak. "Emily yemeğin soğumasından nefret ederdi, Marthe'nin de aynı şekilde bizi bağışlayacağına sanmam."

Yemek kusursuz bir biçimde devam etti. Sıcakkanlılar için soğuk çorba ve vampirler için küçük gümüş bardaklar içinde kan vardı. Servis edilen alabalıklar yalnızca birkaç saat önce nehirde kaygısızca yüziyordu. Fırında tavuk, av kuşlarının tadına tahammül edemeyen Sarah için gelmişti. Masada geyik eti yiyenler de vardı ama ben ondan uzak durdum. Yemeğin sonunda Marthe ve Alain meyve dolu, ayaklı komposto kâseleri ile fındık fıstık ve peynir dolu çanaklar getirdiler.

"Harika bir yemek," dedi Ernst, sandalyesine yaslanıp zayıf karnına vurarak.

Odadan bu sözleri onaylayan memnuniyet sesleri yükseldi. Sallantılı bir başlangıca rağmen aile olarak güzel bir akşamın tadını çıkarmıştık. Sandalyeme rahatça yerleştim.

"Hepimiz burada olduğumuza göre sizinle bazı haberleri paylaşmak istiyorum," dedi Marcus karşısında oturan Phoebe'ye gülümseyerek. "Bildiğiniz gibi Phoebe benimle evlenmeyi kabul etti."

"Tarih belirlediniz mi?" diye sordu Ysabeau.

"Henüz değil. Bu konuda eski geleneklere bağlı kalmaya karar verdik," diye karşılık verdi Marcus.

Odadaki bütün de Clermont'lar donakalmış yüzlerini Matthew'a çevirdi.

"Böyle bir seçeneğiniz var mı bilmem," diye görüşünü belirtti Sarah, "sonuçta ikiniz bir odayı paylaşıyorsunuz."

"Vampirlerin gelenekleri farklıdır, Sarah," diye açıkladı Phoebe. "Marcus onunla hayatının sonuna kadar birlikte olmak isteyip istemediğini sordu. Ben de evet dedim."

"Ha," dedi Sarah, kafası karışmış bir halde kaşlarını kaldırdı.

"Demek istediğin..." Sözlerini bitirmeden gözlerini Matthew'a dikti.

"Bir vampir olmaya karar verdim." Sonsuza dek kocası olacak Marcus'a bakan Phoebe'nin gözleri mutlulukla ışıldıyordu. "Marcus evlenmeden önce bu duruma alışmam gerektiğini söylüyor, bu nedenle evet nişanımız istediğimizden biraz daha uzun sürebilir."

Phoebe, baştan aşağı biyolojik bir dönüşümden değil de, küçük bir estetik ameliyat ya da saç biçimini değiştirmekten söz eder gibiydi.

"Onun herhangi bir pişmanlık hissetmesini istemiyorum," dedi Marcus yavaşça, yüzünde geniş bir tebessüm vardı.

"Phoebe vampir olmayacak. Buna izin vermiyorum." Matthew'un sesi alçaktı ama bana kalabalık odada çınlamış gibi gelmişti.

"Bu konuda söz hakkın yok. Bu Phoebe ve benim kararım," dedi Marcus. Sonraki sözleri düelloya davet gibiydi. "Ve elbette Baldwin'in. Ailenin reisi o."

Baldwin soruyu düşünüyormuş gibi parmaklarını yüzünün önünde birleştirdi, Matthew ise duyduklarına inanamıyormuş gibi oğluna bakıyordu. Marcus babasına meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi.

"Tek istediğim büyükbabam ve Ysabeau'nunki gibi geleneksel bir evlilik," dedi Marcus. "Mesele aşk olunca ailenin devrimcisi sensin Matthew, ben değil."

"Phoebe vampir olsa bile bunun geleneksel olması imkânsız. Kan öfkesi yüzünden senin kalp damarından asla kan almamalı," dedi Matthew.

"Büyükbabamın Ysabeau'nun kanını içtiğinden eminim." Marcus büyükannesine baktı. "Bu doğru, öyle değil mi?"

“Kanla bulaşan hastalıklar konusunda bildiğimiz bunca şeye rağmen bu tehlikeyi göze almak istiyor musun?” dedi Matthew. “Marcus, Phoebe’yi gerçekten seviyorsan onu değiştirme.”

Matthew’un telefonu çaldı, isteksizce ekrana baktı. “Miriam,” dedi kaşlarını çatarak.

“Laboratuvarda önemli bir şey olmasa bu saatte aramazdı,” dedi Marcus.

Matthew vampirler ve sıcakkanlıların da dinleyebilmesi için hoparlörü açıp çağırıyor cevaplardı. “Miriam?”

“Hayır, baba. Ben oğlun, Benjamin.”

Hattın ucundaki ses kâbuslarda duyulan sesler gibi hem yabancı hem de tanıdıktı.

Ysabeau bembeyaz bir yüzle ayağa fırladı.

“Miriam nerede?” diye sordu Matthew sertçe.

Benjamin, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı miskin bir sesle. “Belki Jason adında biriyledir. Onu birkaç kez aramıştı. Ya da Amira diye biriyle. O da iki kez aradı. Miriam senin köpeğin, baba. Belki parmaklarını şıklatırsan koşu koşu gelir.”

Marcus ağzını açıyordu ki, Baldwin’in uyaran tıslamasıyla hemen kapadı.

“Sept-Tours’da sorun varmış diye duydum. Bir cadıyla ilgili meseleler,” dedi Benjamin.

Matthew oltaya takılmayı reddediyordu.

“Anladığım kadarıyla cadı bir de Clermont sırrını keşfetmiş ama açığa çıkaramadan ölmüş. Ne yazık.” Benjamin alaylı bir anlayış sesi çıkardı. “Prag’da seni büyüleyen cadıya benziyor muydu? Çok ilginç bir yaratıktı.”

Matthew hemen başını çevirerek gayriihtiyari güvende olup olmadığını kontrol etti.

“Bana her zaman ailenin yüzkarası olduğumu söyledin ama sen ve ben birbirimize itiraf etmek istediğinden daha çok benziyoruz,” diye devam etti Benjamin. “Hatta cadıların dostluğuna olan düşkünlüğünü bile paylaşıyorum.”

Matthew’un damarlarında kabaran öfkeyle birlikte odadaki havada bir değişim hissettim. Tüylerim diken dikendi ve sol başparmağında hafif bir zonklama vardı.

"Yaptığın hiçbir şeyle ilgilenmiyorum," dedi Matthew buz gibi bir sesle.

"Hayat Kitabı'yla ilgili olsa bile mi?" Benjamin birkaç saniye bekledi. "Onu aradığını biliyorum. Araştırmacılarla bir ilgisi var mı? Genetik zor konudur."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Matthew.

"İlgini." Benjamin güldü.

Matthew yine sessizleşti.

"Normalde ne söyleyeceğini her zaman bilirsin, Matthew," dedi Benjamin. "Neyse ki dinleme sırası sende. En sonunda seni ve de Clermont'ları yok etmenin yolunu buldum. Ne Hayat Kitabı ne de o zavalı bilimsel görüşlerin seni kurtarabilir artık."

"Seni yalancı çıkarmak bana büyük zevk verecek," diye vadetti Matthew.

"Ah, sanmıyorum." Benjamin büyük bir sır veriyormuşçasına sesini iyice alçalttı. "Anlarsın ya, yıllar önce cadıların ne keşfettiğini ben biliyorum. Ya sen?"

Matthew'un gözleri üzerine kilitlendi.

"Görüşürüz," dedi Benjamin. Bağlantı kesilmişti.

"Laboratuvarı ara," dedim aceleyle. Miriam'ı düşünüyordum.

Matthew hızla numarayı tuşladı.

"Nihayet arayabildin, Matthew. Tam olarak DNA'nda ne aramam gerekiyor, söyler misin? Marcus üreme markörlerine bak demişti. Bu ne demek oluyor şimdi?" Miriam'ın sesi tiz, sinirli ve tamamen normal geliyordu. "Posta kutun taşıyor ve bu arada tatil zamanım geldi."

"Güvende misin?" Matthew'un sesi boğuktu.

"Evet. Neden?"

"Telefonun nerede biliyor musun?" diye sordu Matthew.

"Hayır. Bugün bir yerlerde unuttum. Muhtemelen bir dükkânda. Her kimdeyse eminim beni arar."

"Senin yerine beni aradı." Matthew bir küfür savurdu. "Telefonun Benjamin'de, Miriam."

Karşı taraftan çıt çıkmıyordu.

Miriam dehşet içinde, "Senin Benjamin mi?" diye sordu. "Onun öldüğünü sanıyordum."

"Ne yazık ki ölmemiş," dedi Fernando gerçek bir üzüntüyle.

"Fernando?" Adamın adı Miriam'ın ağzından müthiş bir rahatlamayla döküldü.

"*Sin. Miriam. Tudo bem contigo?*" diye sordu Fernando kibarca.

"Tanrı'ya şükür oradasın. Evet, evet iyiyim." Miriam'ın sesi titriyordu ama kendini tutmak için cesurca bir çaba gösterdi. "Benjamin'den en son ne zaman haber alınmıştı?"

"Yüzyıllar önce," dedi Baldwin. "Yine de, Matthew eve gelesi henüz birkaç hafta olmasına rağmen onunla bağlantı kurmanın bir yolunu buldu."

"Benjamin onu izliyor ve bekliyordu yani," diye fısıldadı Miriam. "Ah, Tanrım."

"Miriam, telefonunda araştırmamızla ilgili bir şey var mıydı?" diye sordu Matthew. "Sakladığın e-postalar, veriler?"

"Hayır. E-postalarımı okuduktan sonra sildiğimi biliyorsun." Duraksadı. "Telefon rehberim. Benjamin telefon numaralarını biliyor artık."

"Numaraları değiştiririz," dedi Matthew hemen. "Evine gitme. Old Lodge'da Amira'yla birlikte kal. İkinizin de yalnız olmasını istemiyorum. Benjamin, Amira'yı adıyla andı." Matthew duraksadı. "Jason'ı da."

Miriam keskin bir soluk aldı. "Bertrand'ın oğlu mu?"

"Sorun yok, Miriam," dedi Matthew yatıştırmaya çalışarak. Miriam, Matthew'un gözlerindeki ifadeyi göremiyordu neyse ki. "Benjamin seni birkaç kez aradığını fark etmiş hepsi bu."

"Telefonunda Jason'ın fotoğrafı var. Benjamin onu gördüğünde tanıyabilir!" dedi Miriam, sesinden şaşkınlığı okunuyordu. "Jason eşimden bana kalan tek şey, Matthew. Eğer ona bir şey olacak olursa..."

"Jason'ın tehlikeden haberdar olmasını sağlayacağım." Gallowglass, Matthew ona baktığında hemen telefonuna el attı.

"Jace?" diye mırıldanarak odadan çıkan Gallowglass kapıyı arkasından sessizce kapadı.

"Benjamin neden şimdi tekrar ortaya çıktı?" diye sordu Miriam uyumuş bir halde.

"Bilmiyorum." Matthew bana baktı. "Emily'nin öldüğünü biliyordu. Genetik araştırmamız ve Hayat Kitabı'ndan söz etti."

Daha büyük bir bulmacanın önemli bir parçasının yerine oturduğunu hissediyordum.

“Benjamin 1591’de Prag’daydı,” dedim yavaşça. “Hayat Kitabı’nı orada duymuş olmalı. Kitap İmparator Rudolf’taydı.”

Matthew beni bakışlarıyla uyarıyordu. Konuştuğunda sesi canlanmıştı. “Endişelenme, Miriam. Benjamin’in neyin peşinde olduğunu öğreneceğiz, sana söz veriyorum.” Matthew, Miriam’a dikkatli olmasını ve Oxford’a döndüğümüzde onu arayacağımızı söyledi. Telefonu kapadığında çöken sessizlik sağır ediciydi.

Gallowglass sessizce odaya dönmüştü. “Jace olağandışı bir şey görmediğini söylüyor. Tetikte olacağına söz verdi. Eee, şimdi ne yapıyoruz?”

“Biz mi?” dedi Baldwin kaşlarını kaldırarak.

“Benjamin benim sorumluluğum,” dedi Matthew vahşice.

“Evet öyle,” diye katıldı Baldwin. “Ysabeau’nun etekleri arkasına saklanıp kan öfkesini tedavi etmek ve yaşamın sırrını bulmak gibi entelektüel hayallere dalmak yerine artık bunu kabul etmenin ve sebep olduğun karmaşayla ilgilenmenin zamanı geldi.”

“Çok fazla beklemiş olabilirsin, Matthew,” diye ekledi Verin. “Yeniden doğduğunda Benjamin’i Kudüs’te yok etmek kolay olurdu ama artık o kadar kolay olmayacak. Benjamin çocuk yapmadan ve kendine müttefikler edinmeden bu kadar uzun süre saklanamazdı.”

“Matthew üstesinden gelir canım. Ailenin suikastçısı değil mi ne de olsa,” dedi Baldwin alayla.

“Ben yardım ederim,” dedi Marcus, Matthew’a.

“Bir yere gitmiyorsun, Marcus. Burada benim yanımda kalıp Kon-sil’in delegasyonunu karşılayacaksın. Gallowglass ve Verin, siz de öyle. Ailenin dayanıştığını göstermek zorundayız.” Baldwin, Phoebe’yi dikkatle süzdü. O da adama kızgın bakışlarla karşılık verdi.

“Vampir olma isteğini düşündüm, Phoebe,” dedi Baldwin, kadını incelemeyi tamamladığında “ve Matthew’un hisleri ne olursa olsun desteklemeye hazırım. Marcus’un geleneksel bir eş isteği Clermont’ların hâlâ eski geleneklere saygı gösterdiğini sergileyecek. Sen de burada kalacaksın.”

“Eğer Marcus öyle yapmamı isterse Ysabeau’nun evinde kalmaktan zevk duyarım. Sakıncası yok ya Ysabeau?” Phoebe kibarlığı ancak İngilizlerin yapabileceği gibi hem silah hem de destek olarak kullanıyordu.

“Elbette,” dedi Ysabeau en sonunda yerine oturarak. Kendini toparlayıp torununun nişanlısına zayıf bir biçimde gülümsedi. “Burada her zaman yerin var, Phoebe.”

Baldwin’e imalı bir bakış fırlatan Phoebe, “Teşekkür ederim, Ysabeau,” diye cevapladı.

Baldwin dikkatini bana çevirdi. “Geriye Diana’yla ne yapacağımıza karar vermek kalıyor.”

“Oğlum gibi, karım da beni ilgilendirir,” dedi Matthew.

“Artık Oxford’a dönemezsin,” dedi Baldwin kardeşinin araya girmesini görmezden gelerek. “Benjamin hâlâ orada olabilir.”

“Amsterdam’a gideriz,” diye karşılık verdi Matthew.

“Orası da olmaz,” dedi Baldwin. “Evin savunulması imkânsız. Eğer onun güvenliğini garanti edemiyorsan, Diana kızım Miyako’yla birlikte kalabilir.”

“Diana, Hachiōji’den nefret edecektir,” dedi Gallowglass tereddütsüz bir sesle.

“Ve tabii Miyako’dan da,” diye mırıldandı Verin.

“O halde Matthew’un görevini yerine getirmesi en iyisi olacak.” Baldwin ayağa kalktı. “Hızla.” Matthew’un ağabeyi odadan öyle hızlı çıktı ki bir anda ortadan kaybolmuş gibi geldi. Verin ve Ernst çabucak iyi akşamlar deyip onu izledi. Onlar gider gitmez, Ysabeau salona geçmemizi önerdi. Orada eski bir müzik sistemi ve en uzun konuşmaları bile boğuklaştıracak kadar çok Brahms vardı.

“Ne yapacaksın, Matthew?” Ysabeau yıkılmış görünüyordu hâlâ. “Diana’nın Japonya’ya gitmesine izin veremezsin. Miyako onu çiğ çiğ yer.”

“Madison’a, Bishop’ların evine gidiyoruz,” dedim. New York’a gideceğimizi açıklamamla birlikte Ysabeau’nun mu Matthew’un mu yoksa Sarah’nın mı daha çok şaşırıldığını kestirmek zordu.

Matthew temkinli bir tavırla, “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedi.

“Em burada, Sept-Tours’da önemli bir şey keşfetti, öğrenilmemesi uğruna canını verdiği bir şey.” Sesimin sakinliğine kendim de hayret ediyordum.

“Böyle düşünmenin sebebi ne?” diye sordu Matthew.

"Sarah, Em'in, de Clermont ailesinin kayıtlarının bulunduğu Yuvarlak Kule'de bir şeyler araştırdığını söylemişti. Eğer Kudüs'teki cadının bebeğini biliyorsa, daha fazlasını bilmek isteyecektir," dedim.

"Ysabeau bebeği ikimize anlatmıştı," dedi Sarah onaylaması için Ysabeau'ya bakarak. "Sonra Marcus'a söyledik. Hâlâ anlamıyorum, bu neden Madison'a gitmemiz gerektiğini açıklamıyor."

"Çünkü Em'in keşfettiği her neyse bu onu ruhları çağırmaya itti," dedim. "Sarah, Emily'nin anneme ulaşmaya çalıştığını düşünüyor. Belki annem de bir şeyler biliyordu. Eğer bu doğruysa Madison'da daha fazlasını öğrenebiliriz."

"Çok fazla belkiler, olabilirler ve ihtimallerden söz ediyorsun yengeciğim," dedi kaşlarını çatan Gallowglass.

Önerime tepki göstermeden dalgın gözlerle şarap kadehini inceleyen kocama baktım. "Sen ne diyorsun, Matthew?"

"Madison'a gidebiliriz," dedi. "Şimdilik."

"Sizine geleceğim," diye mırıldandı Fernando. "Sarah'ya arkadaşlık etmek için." Sarah adama minnetle gülümsedi.

"Göründüğünden daha fazlası var... Knox ve Gerbert da bu işin içinde. Knox Sept-Tours'a 1590'da Prag'da bulduğu Ashmole 782'den söz eden mektup yüzünden geldi." Matthew hüzünlü görünüyordu. "Knox'un mektubu bulmasının Emily'nin ölümü ve Benjamin'in ortaya çıkışıyla kesişmesi tesadüf olamaz."

"Siz Prag'daydınız. Hayat Kitabı Prag'daydı. Benjamin Prag'daydı. Knox Prag'da bir şey buldu," dedi Fernando yavaşça. "Haklısın, Matthew. Bu tesadüf değil. Aralarında bir bağlantı var."

"Başka bir şey daha var... Hayat Kitabı'yla ilgili size söylemediğimiz bir şey," dedi Matthew. "Kitap iblis, vampir ve cadıların derilerinden yapılmış parşömene yazılmış."

Marcus'un gözleri irileşti. "Bu genetik bilgi içerdiği anlamına gelir."

"Doğru," dedi Matthew. "Kitabın Knox'un ya da Tanrı korusun. Benjamin'in eline geçmesine izin veremeyiz."

"Hayat Kitabı'nı ve kayıp sayfalarını bulmak ilk önceliğimiz olarak kalmalı," diye onayladım.

"Bize yaratıkların kökeni ve evrimiyle ilgili bilgi vermekle kalmaz, aynı zamanda kan öfkesini anlamamıza da yardım edebilir," dedi Mar-

cus. "Her şeye rağmen ondan işe yarayacak bir genetik bilgi alamama ihtimali de var."

"Bishop'ların evi kimyasal evliliğin olduğu sayfayı biz geldikten kısa bir süre sonra Diana'ya geri verdi," dedi Matthew. Bölgede oturan cadılar arasında ev sihirli yaramazlıklarıyla meşhurdur, bazen değer verilen eşyaları saklamak için alır ve sahiplerine çok sonra geri verirdi. "Bir laboratuvara ulaşabilirsek onu test edebiliriz."

"Ne yazık ki, öyle son teknoloji genetik laboratuvarlarına elimizi kolumuzu sallayarak girmemiz mümkün değil." Marcus başını salladı. "Üstelik Baldwin haklı. Oxford'a gidemezsin."

"Chris Yale'de sana bir şey bulabilir belki. O da biyokimyacı. Laboratuvarında sana gereken aletler olur mu?" Laboratuvar pratiğine ilişkin bilgim 1715 civarına kadardı.

"Hayat Kitabı'ndan bir sayfayı üniversitenin laboratuvarında analiz etmem," dedi Matthew. "Özel bir laboratuvar arayacağım. Kiralayabileceğim bir yer olmalı."

"Eski DNA çok hassastır. Güvenilir sonuçlar almak istiyorsak bir sayfadan fazlasına ihtiyacımız var," diye uyardı Marcus.

"Ashmole 782'yi Bodleian'dan almamız için bir sebep daha," dedim.

Matthew, "Kitap olduğu yerde güvende, Diana," diye beni yatıştırdı.

"Şimdilik," diye yanıtladım.

"Dışarıda bir yerde kitaptan koparılmış iki sayfa daha yok muydu?" dedi Marcus. "Önce onları arayabiliriz."

"Belki yardım edebilirim," diye gönüllü oldu Phoebe.

"Teşekkür ederim, Phoebe." Marcus'un eşini Yuvarlak Kule'de araştırma başında görmüştüm, yetenekleri çok işime yarayabilirdi.

"Ya Benjamin?" diye sordu Ysabeau. "Senin cadılara olan düşkünlüğünü paylaşıyorum derken ne demek istiyordu, biliyor musun Matthew?"

Matthew başını salladı.

Cadılara özgü altıncı hissini Ysabeau'nun sorusunun cevabının her şeyin anahtarı olabileceğini söylüyordu.

Güneş Aslan'da

Güneş Aslan burcundayken doğan kız çocukları doğuştan zeki ve nüktelidir, öğrenmeye büyük istek duyarlar. Gördüğü ya da duyduğu konular güçlük içeriyorsa hemen kavrama arzusuna kapılırlar. Büyü bilimleri onun için çok uygundur. Prenslerle tanışıp, onlar tarafından sevilecektir. İlk çocuğu kız, ikinci çocuğu erkek olacaktır. Hayatı boyunca pek çok tehlike ve sıkıntıyla karşı karşıya kalacaktır.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 8v

YEDİNCİ BÖLÜM

Sarah'ın erzak odasında durup dalgalı camın yüzeyindeki tozdan içeri baktım. Bütün evin güzelce havalandırılması gerekiyordu. Çerçevenin pirinç mandalı başta açma girişimlerime karşı koyduysa da şişmiş çerçeve en sonunda mücadeleyi bıraktı ve pencere zorlamamdan dolayı sarsılarak yukarı fırladı.

“Şikâyet etme,” dedim aksi bir sesle. Dönüp önümdeki odayı inceledim. Tanıdık gariplikte bir yerdi, ben burada çok az vakit geçirmiştım ama teyzelerim bu odada yıllar geçirmişti. Sarah ahşımlı dağınıklığını eşikte bırakmıştı. Burada her şey derli topluydu, yüzeyler temizdi, raflarda kavanozlar sıralıydı, ahşap çekmecelerin üzerinde içlerinde ne olduğunu söyleyen etiketler vardı:

KONİ ÇİÇEĞİ, KRİZANTEM, DEVE DİKENİ, BALLIBABA, SU KETENİ, CİVANPERÇEMİ, YABANİ EĞRELTİ.

Sarah'nın büyü sanatında kullandığı malzemeler alfabetik sıraya göre yerleştirilmemişti ama bu düzende bir cadılık prensibinin rolü olduğunu biliyordum çünkü ihtiyacı olan her şifalı otu ya da tohumu anında bulurdu.

Sarah, Bishop'ların büyü kitabını Sept-Tours'a götürmüştü ama şimdi kitap ait olduğu yere dönmüş, Em'in, Bouckville'deki antikacıardan birinden aldığı eski kürsü kalıntısı üzerinde duruyordu. O ve Sarah kürsünün sütununu kesmişlerdi, kürsü şimdi on sekizinci yüzyılda ilk Bishop'larla birlikte gelen eski mutfak masasının üzerinde duruyordu. Masanın ayaklarından biri diğerinden belirgin biçimde kısaydı, nede-nini kimse bilmiyordu ama yer tahtaları pürüzlü olduğu için bu yüzeyini şaşırtıcı derecede sağlam ve düz hale getiriyordu. Çocukken bunun sihir olduğunu sanıyordum. Yetişkin olduğumda ise sadece acemi şansı olduğunu anlamıştım.

Sarah'nın tezgâhının üzerinde eski aletler ve parçalanmış bir elektrik prizi dağınık halde duruyordu. Avokado yeşili bir elektrikli tencere, yaşlı bir kahve makinesi, iki kahve öğütücüsü, bir de mikser vardı. Bunlar modern bir cadının aletleriydi ama Sarah eski günlerin hatırına büyük kara bir kazan da bulunduruyordu. Teyzemler elektrikli tencereyi yağ ve iksir yapımında, kahve öğütücüleri ve mikseri tütsü yapımı ve otları toz haline getirmede, kahve makinesini de sıvıları demlemede kullanıyorlardı. Köşede fişi çekik, kullanılmamış, parlak beyaz bir buzdolabı duruyordu.

"Matthew, Sarah'ya son teknoloji bir şeyler bulabilir belki," diye düşündüm yüksek sesle. Bunsen ocağı. Belki birkaç imbik. Mary Sidney'in tam donanımlı on altıncı yüzyıl laboratuvarını özlediğimi fark ettim birden. Baynard Kalesi'nin duvarlarını süsleyen simya işlemlerini betimleyen o güzelim freskleri görmeyi umarcasına başımı kaldırdım.

Freskler yerine açığındaki kirişler arasına gerili iplerden sallanan kurutulmuş şifalı bitkileri ve çiçekleri gördüm. Bazılarını tanıyordum: tohum zarfları şişkin çörek otu, üstü dikenli deve diken, parlak sarı çiçekleri yüzünden cadı mumu olarak anılan uzun saplı sığırkuyruğu ve rezene sapları. Sarah her birini görünüşünden, tadından ve kokusundan tanırdı. Onlarla sihrini yapar, tılsımlar oluştururdu. Kurutulmuş bitkiler tozdan grilemişti ama onlara dokunamayacağımı gayet iyi biliyordum. Sarah erzak odasına girip de saptan başka bir şey göremezse beni asla affetmezdi.

Erzak odası bir zamanlar çiftlik evinin mutfığıydı. Bir duvarda geniş bir ocak, birkaç fırın ile dev bir şömine vardı. Onun üzerinde derme çatma eski bir merdivenle çıkılan tavan arası vardı. Pek çok yağmurlu öğleden sonrayı orada kıvrılıp kitap okuyarak, yağmurun çatıdaki sesini dinleyerek geçirmiştım. Şimdi Corra oradaydı ve tek gözü uyuşuk bir ilgiyle açıktı.

İçimi çekerek toz zerreciklerini hareketlendirdim. Bu odayı tekrar yaşanacak hale getirmek için bolca su ve emek gerekecekti. Annem Hayat Kitabı'nı bulmamıza yardım edecek bir şey biliyorduydu onu bulacağım yer burasıydı.

Yumuşak bir çan sesi geldi. Ardından ikincisi.

Alsop Nine dünyayı yöneten iplikleri nasıl ayırt edeceğimi ve onları çekerek hiçbir büyü kitabında olmayan büyüleri nasıl dokuyacağını öğretilmişti bana. İplikler daima çevremdeydi ve birbirlerine sürttüklerinde bir tür müzik yaratıyorlardı. Uzanıp parmaklarımla birkaç teli yakaladım.

Mavi ve kehribar... geçmiş, şimdi ve geleceğe bağlayan renklerdi. Onları daha önce görmüştüm ama yalnızca her şeyden habersiz yaratıkların zamanın atkı ve çözgüsüne yakalanmayacağı köşelerde.

Doğal olarak zaman, Bishop'ların evinde alışılmadık biçimde davranıyordu. Mavi ve kehribar iplikleri bir düğüm haline getirdim ve onları ait oldukları yere itmeye çalıştım ama geri gelerek havayı anılar ve pişmanlıklarla ağırlaştırdılar. Bir dokuyucunun düğümü buradaki ters gitmiş olan şeyi düzeltemezdi.

Bütün yaptığım, tozları ve kiri bir yerden bir yere taşımak olmuştu ama bedenim terden yapış yapıştı. Madison'ın yılın bu vakti ne kadar sıcak olabileceğini unutmıştım. Bir kova dolusu su alarak erzak odasının kapısını ittim. Kıpırdamadı bile.

"Çekil Tabitha," dedim, kediye yerinden oynatabiline umuduyla kapıyı bir iki santim daha kıpırdatarak.

Tabitha miyavladı. Erzak odasına benimle gelmemişti. Burası Sarah ve Em'in bölgesiydi ve beni davetsiz misafir sayıyordu.

"Üzerine Corra'yı sallarım," diye tehdit ettim.

Tabitha kıpırdadı. Bir patisi aralığın ötesine uzandı, onu diğer pati izleyerek sessizce uzaklaştı. Sarah'nın kedisinin büyümlü hayvanımla savaşıma niyeti yoktu ama gururu hızlı bir kaçış yapmasını engelliyordu.

Arka kapıyı iterek açtım. Dışarısı böceklerin vızıltısı ve biteviye bir çakma sesiyle doluydu. Kirli suyu attım, Tabitha ok gibi fırlayarak bir ayağını odun parçaladığımız kütüğün üzerine dayamış Matthew'un tarlaya çit kazıkları çakmasını izleyen Fernando'nun yanına koştu.

"Hâlâ devam ediyor mu?" diye sordum boş kovayı sallayarak. Çakma işi günlerdir sürüyordu: Önce çatıdaki gevşek kiremitler değiştirilmişti, ardından bahçe parmaklıkları yerine oturtulmuştu, şimdi de çitler tamir ediliyordu.

"Matthew'un zihni, elleriyle çalıştığı zaman sakinleşir," dedi Fernando. "Taş yontsun, kılıçla dövüşsün, yelkenliyle açılsın, bir şiir yazsın, deney yapsın, ne olursa olsun fark etmez."

"Benjamin'i düşünüyor." Eğer öyleyse Matthew'un kendini oyalamak istemesine şaşmamalıydı.

Fernando soğuk dikkatini bana çevirdi. "Matthew oğlunu ne kadar çok düşünürse kendini ya da yaptığı seçimleri sevmeyeceği bir zamana o kadar çok geri dönüyor."

"Matthew, Kudüs'ten fazla bahsetmiyor. Bana hacı nişanını gösterdi ve Eleanor'u anlattı." Matthew'un Kudüs'te epey zaman geçirdiği düşünüldüğünde fazla bir şey anlatmış sayılmazdı. Ve bu kadar eski anılan çoğu zaman cadı öpücüğü bile açığa çıkaramazdı.

"Ah. Güzel Eleanor. Onun ölümü de önlenebilir bir hataydı," dedi Fernando acı acı. "Matthew ikinci defayı bırak, ilk seferde Kutsal Topraklar'a hiç gitmemeliydi. Politika ve katliamı kaldırmak her genç vampir için zordur, özellikle de kan öfkesi taşıyorlarsa. Ama orada başarılı olma umudu Philippe'i elindeki her silahı kullanmaya itti."

Ortaçağ tarihi uzmanlık alanım değildi ama Haçlı kolonileri aklıma kanlı çatışmalar ve Kudüs'ün ölümcül kuşatmasıyla ilgili belli belirsiz birkaç şey getiriyordu.

"Philippe orada bir *manjasang* krallığı kurmayı hayal ediyordu ama bu hayali gerçekleşmedi. Hayatında ilk kez sıcakkanlıkların açgözlülüğünü ve dini fanatizmini hafife aldı. Philippe, Matthew'un Cordoba'da Hugh ve benimle kalmasına izin vermeliydi çünkü Matthew ne Kudüs'te ne Akra'da ne de babasının gönderdiği başka bir yerde ona yardım edebildi." Fernando kütüğe sert bir tekme indirerek yaşlı oduna tutunmuş bir parça yosunu yerinden etti. "Kan öfkesi bir katile ihtiyaç duyduğunda faydalı oluyor anlaşılan."

"Philippe'i sevdiğini sanmıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

"Zamanla ona saygı duymaya başladım ama onu seviyor muydum?" Fernando başını salladı. "Hayır."

Son zamanlarda Philippe söz konusu olduğunda ondan soğuduğum anlar olduğunu hissediyordum. Matthew'u ailenin suikastçısı yapan oydu. Bazen uzayan yaz gölgelerinde yalnız başına dururken ya da pencerenin önünde bir silüetten ibaretken kocama baktığımda omuzlarımda bu sorumluluğun ağır yükünü görüyordum.

Matthew bir çit kazığını toprağa oturtup başını kaldırdı. "Bir şey mi lazım?" diye bağırdı.

"Hayır. Sadece biraz su alacağım," diye seslendim.

"Fernando sana yardım etsin." Matthew boş kovayı işaret etti. Hamile kadınların ağır kaldırmamasını tasvip etmiyordu.

Yorum yapmadan, "Elbette," dedim Matthew işine dönerken.

"Bana kovayı taşımak gibi bir niyetin yok." Fernando üzölmüş gibi elini kalbine götöürdü. "Beni incitiyorsun. Seni gerçek bir şövalye gibi pamuklara sarmama izin vermezsen de Clermont ailesinin yüzüne bir daha nasıl bakarım?"

"Matthew'u garaj yolunu düzleştirmek için bir yol silindiri kiralamaktan vazgeçirirsen, yazın geri kalanında pırıl pırıl bir zırh giymene izin veririm." Fernando'yu yanağından öpüp yanından ayrıldım.

Sıcakta kendimi rahatsız ve huzursuz hissederek boş kovayı mutfakta bıraktım ve teyzemi aramaya gittim. Onu bulmam zor olmadı. Sarah ortak odada büyükannemin sallanan sandalyesinde oturup şöminenin içinden büyüyen abanozlanmış ağaca bakmayı âdet edinmişti. Madison'a geri dönmekle, Sarah Emily'nin kaybıyla bambaşka bir açıdan yüzleşmek zorunda kalmıştı. Bu durum onu sessiz ve durgun yapmıştı.

"Temizlik yapmak için çok sıcak. Kasabada biraz işim var. Benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

"Hayır. Burada iyiyim," dedi Sarah ileri geri sallanarak.

"Hannah O'Neil yine aradı. Bizi Lughnasadh grup yemeğine çağırıldı." Döndüğümüzden beri Madison kovanının üyeleri tarafından telefon yağmuruna tutulmuştuk. Sarah yüce rahibe Vivian Harrison'a gayet iyi olduğunu, ailesinin ona çok iyi baktığını söylemişti. Ondan sonra da kimseyle konuşmamıştı.

Sarah, Hannah'nın davetine ilişkin sözlerimi duymazdan gelerek ağacı incelemeye devam etti. "Hayaletler eninde sonunda geri gelecektir, sen ne diyorsun?"

Döndüğümüzden beri evde hayalet ziyaretçilerimizi görmemiştik. Matthew bu konuda Corra'yı suçluyordu ama Sarah ve ben bunun doğru olmadığını biliyorduk. Em'in ölümünün üzerinden bu kadar kısa bir zaman geçmişken, durmadan Em'in nasıl olduğunu sorarak onları rahatsız etmemizi istemedikleri için bizden uzak duruyorlardı.

"Elbette," dedim, "biraz zaman alabilir ama."

"Ev onlar olmadan öyle sessiz ki. Onları senin gördüğün gibi göremesem de her zaman etrafta olduklarını sezebiliyordum." Sarah hayaletleri bize yaklaştırabilecekmiş gibi daha gayretli sallanmaya başladı.

"Yanmış Ağaç konusunda ne yapacağımıza karar verdin mi?" 1591'den döndüğümüzde ağaç Matthew ve beni bekliyordu. Yamru yumru gövdesi bacanın büyük bir bölümünü dolduruyor, kökleri ve dalları odaya yayılıyordu. Cansız görünmesine rağmen arada sırada garip meyveler verdiğini oluyordu, araba anahtarları ve Ashmole 782'den koparılmış kimyasal evlilik resmi gibi. Kısa bir süre önce 1875'ten kalma bir komposto tarifi ve 1973'ten kalma takma kirpikler vermişti. Fernando ve ben ağacı oradan kaldırmamız, bacayı tamir etmemiz ve lambirileri yamayıp boyamamız gerektiğini düşünüyorduk. Sarah ve Matthew bu konuda bizim kadar hevesli değildi.

"Bilmiyorum," dedi Sarah içini çekerek. "Ona alışıyorum. Noel'de süsleyebiliriz."

"Kış geldiğinde kar doğruca o çatlaklardan içeri girecektir," dedim çantamı alarak.

"Sana sihirli eşyalar hakkında ne öğretmiştim?" diye sordu Sarah, sesinde her zamanki sertliğinden bir parça vardı.

"Onları anlayana kadar dokunma," dedim altı yaşında bir çocuğun sesiyle.

"Sihirle oluşan bir ağacı kesmenin kesinlikle 'dokunmak' sayılacağını kabul edersin herhalde?" Sarah ocakta oturmuş, ağacın kabuğuna bakan Tabitha'yı uzaklaştırdı. "Süte ihtiyacımız var. Ve yumurtaya. Fernando şu süslü pirinçlerden istiyor. Paella yapmaya söz verdi."

"Süt. Yumurta. Pirinç. Anladım." Sarah'ya son bir endişeli bakış fırlattım. "Matthew'a gecikmeyeceğimi söylersin."

Kapıya giderken ön holdeki yer tahtaları şikâyet edercesine hafifçe gıcırdadı. Olduğum yerde mihlanmış gibi kaldım. Bishop'ların evi sıradan bir ev değildi ve geçmişte, içinde kimin oturacağından, panjurlardaki yeni boyanın rengine kadar pek çok konuda ne hissettiğini belli etmişti.

Ama evden başka bir tepki gelmedi. Hayaletler gibi o da bekliyordu.

Dışarıda Sarah'nın yeni otomobili ön kapıda park edilmişti. Eski Honda Civic'i Matthew'la arabayı bıraktığımız Montreal'den dönüşünde ufak bir

talihsizlikle karşılaşmıştı. de Clermont'ların bir çalışanı, arabayı Madison'a getirmekle görevlendirilmişti ama Bouckville ve Watertown arasında bir yerde arabanın motoru arızalanmıştı. Matthew, Sarah'yı teselli etmek için ona metalik mor bir Mini Cooper almıştı, siyah gümüş kenarlı yarış şeritleri ve YENİ SÜPÜRGE yazan özel bir plakası bile vardı. Matthew cadılara özgü mesajın Sarah'nın aracın her yerine tampon etiketi yapıştırma ihtiyacını önleyeceğini ummuştu ama ben bu arabanın da eninde sonunda eskisine benzeyeceğinden endişeleniyordum.

Sarah'nın yeni arabası ve sloganlarının yokluğunun, paganlığının zayıfladığı anlamına geldiği düşünülmesin diye Matthew ona sivri uçlu bir şapkası olan, kızıl saçlı, güneş gözlüklü bir cadı biçiminde anten topu almıştı. Sarah nereye park ederse etsin top istisnasız çalınıyor ama Matthew girişteki dolapta bir kutu yedeğini tutuyordu.

Matthew'un çit kazığını çakmasını bekledikten sonra Sarah'nın Mini'sine atlayıp evden hızla uzaklaştım. Matthew henüz evden yanımda biri olmadan ayrılmamı yasaklayacak kadar ileri gitmemişti, Sarah da nereye gittiğimi biliyordu. Evden uzaklaşmaktan memnun bir halde kasabaya gidene kadar tavan camını temmuz rüzgârına açtım.

İlk durağım postaneydi. Bayan Hutchinson tişörtümün altındaki gergin şişkinliği ilgiyle süzdü ama bir şey söylemedi. Postanede benden başka iki antikacı ve Matthew'un yeni sıkı dostu, nalbur dükkânından Smitty vardı.

"Bay Clairmont balyozundan memnun mu?" diye sordu Smitty, posta tomarını John Deere şapkasının kenarına hafifçe vurarak. "Yıllardır o balyozlardan satmamıştım. Bugünlerde çoğu kişi kazık tokmağı alıyor."

"Matthew gayet memnun görünüyor." *Çoğu kişi bir doksanlık bir vampir değil de ondan,* diye geçirdim içimden. Yöre marketinin broşürünü ve yeni araba lastikleri için cazip fiyat tekliflerini çöpe yolladım.

"İyi bir koca bulmuşsunuz," dedi Smitty nikah yüzüğümü süzerek. "Bayan Bishop'la da iyi geçiniyor görünüşe göre." Sonuncusunu saygı ve bir parça korku taşıyan bir tonla söylemişti.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Kalan katalog ve faturaları toparlayıp çantama koydum. "Kendine iyi bak, Smitty."

"Hoşça kalın, Bayan Clairmont. Bay Clairmont garaj yolu için silindiri almaya karar verince bana haber verin."

"Bayan Clairmont değilim, ben hâlâ... ah neyse boş ver," dedim Smitty'nin allak bulak olmuş ifadesini fark ederek. Kapıyı açıp içeri giren iki çocuğa yol verdim. Çocuklar Bayan Hutchinson'ın tezgâhında bulundduğu lolipopların peşindeydi. Kapıdan çıkmak üzereyken postane müdiresine fısıldayan Smitty'yi duydum.

"Bay Clairmont'la tanıştın mı, Annie? Çok iyi adam. Diana'nın da Bayan Bishop gibi kız kurusu olup çıkacağını sanıyordum, anlarsın ya," dedi Smitty, Bayan Hutchinson'a manalı bir biçimde göz kırparak.

20 numaralı otoyoldan batıya dönerek, yeşil tarlalar ve bir zamanlar yöre sakinlerine yiyecek sağlayan eski çiftlikleri geçtim. Arazilerin çoğu bölünmüş ve toprak farklı amaçlarla kullanılır olmuştu. Okullar ve işyerleri, granit deposu, ahırdan dönme bir yüncü dükkânı vardı.

Hamilton yakınlarındaki süpermarketin otoparkı neredeyse boştu. Kolej açikken bile burası hiçbir zaman tam olarak dolmazdı.

Sarah'nın arabasını kapıların yakınındaki bol miktardaki boş yerden birine, insanların çocukları olduğunda aldıkları minivanlardan birinin yanına park ettim. Minivanın araba koltuklarını kolayca yerleştirmek için sürmeli kapıları ve yere dökülen mısır gevreklerini gizlemek için bej yer döşemeleri vardı. Gelecekteki hayatım gözlerimin önünde bir an belirip kayboldu.

Sarah'nın hızlı, küçük otomobili başka seçeneklerin de olduğunu hatırlatarak insanı rahatlatıyordu, gerçi Matthew ikizler doğduğunda muhtemelen bir tank almakta ısrar edecekti. Antenin üzerindeki komik yeşil cadıyı süzdüm. Birkaç sözcük mırıldandığımda anten, yumuşak top ve cadının şapkasının çevresine dolandı. Benim sorumluluğum altındayken kimse Sarah'nın maskotunu çalamazdı.

"Güzel bir bağlama büyüsü," dedi arkamdan kuru bir ses. "Bunu bildiğimi sanmıyorum."

Hızla döndüm. Ellili yaşlarında, omuz hizasındaki saçları ağarmış, zümrüt yeşili gözleri olan bir kadın duruyordu karşımda. Çevresinde alçak bir güç mırıltısı vardı, gösterişli değildi ama sağlamdı. Bu Madison kovanının yüce rahibesiydi.

"Merhaba, Bayan Harrison." Harrison'lar, Hamilton'ın eski ailelerindendi.

Connecticut'tan geliyorlardı ve Bishop'lar gibi, kadınları kızlık soyadlarını evlendiklerinde bile değıştirmezdı. Vivian'ın kocası Roger evlendiklerinde radikal bir adım atarak soyadını Barker'dan Harrison'a değıştirmiş, geleneğe saygı gösterdiği için de kovan yıllıklarında saygı-değer bir yer kazanmış ve diğer kocalar tarafından güzelce azarlanmıştı.

"Bence bana Vivian diyecek yaşa geldin, sen ne dersin?" Gözleri karnıma kaydı. "Alışverişe mi gidiyorsun?"

"Hı hı." Bir cadı başka bir cadıya yalan söyleyemezdi. Bu koşullar altında yanıtlarımı kısa tutmak en iyisi olacaktı.

"Ne tesadüf. Ben de öyle." Vivian'ın arkasında iki alışveriş arabası diğerlerinden ayrılp kendiliğinden hareket etti.

"Ocakta doğuracaksın demek," dedi içeri girdiğimizde. Elim ayağıma dolandı ve yakındaki çiftlikten gelen bir kese kâğıdı dolusu elmayı az kalsın düşürüyordum.

"Zamanında doğarlarsa. İkiz bekliyorum."

"İkizler ele avuca sığmaz," dedi Vivian kederle. "Abby'ye sor, söylesin." İki kutu yumurta tutan bir kadına el salladı.

"Merhaba, Diana. Tanıştığınızı sanmıyorum." Abby kutulardan birini arabanın bebeklerin oturduğu bölümüne koydu. İnce koltuk kemerini yumurtaları bağlamak için kullandı. "Bebekler doğunca yumurtaların kırılmaması için farklı bir yol bulmak zorunda kalacaksın. Arabada senin için kabağım var, bu yüzden almayı düşünme."

"Kasabadaki herkes hamile olduğumu biliyor mu?" diye sordum. Anlaşılan bugün alışverişe çıkacağım da biliniyordu.

"Yalnızca cadılar," dedi Abby. "Ve Smitty'yle konuşanlar." Çizgili bir tişört giymiş ve Örümcek Adam maskesi takmış dört yaşında bir oğlan hızla yanımızdan geçti. "John Pratt! Kardeşini kovalamayı bırak!"

"Merak etme. Grace'i kurabiye reyonunda buldum," dedi, gri ve kestane rengi bir Colgate Üniversitesi tişörtü giymiş, şortlu, yakışıklı bir adam. Yüzü gözü çikolata ve kurabiye kırıntısına bulanmış, kıpır kıpır bir çocuk vardı kucağında. "Merhaba, Diana. Abby'nin eşiyim. Caleb Pratt. Burada öğretmenlik yapıyorum." Caleb'in sesi yumuşaktı ama çevresinde çığırdayan bir enerji vardı. Belki de bir parça element büyüsüne sahipti?

Sorum çevresini saran ince iplikleri aydınlattı ama ben emin olmadan Vivian dikkatimi dağıttı.

“Caleb antropoloji bölümünde profesör,” dedi Vivian gururla. “Abby ile topluluğumuza katıldıkları için çok mutluyuz.”

“Tanıştığımıza sevindim,” diye mırıldandım. Bütün kovan perşembe günleri bu marketten alışveriş yapıyor olmalıydı.

“Yalnızca iş konuşmamız gerektiğinde,” dedi Abby kolayca zihnimi okuyarak. Anlayabildiğim kadarıyla büyü yeteneği Vivian ve Caleb’dan çok daha azdı ama kanında bir güç taşıdığına kuşku yoktu.

“Bugün Sarah’ı görmeyi ummuştuk ama bizden kaçıyor. İyi mi?”

“Pek sayılmaz.” Duraksadım. Bir zamanlar Madison kovanı kendimle ve Bishop olmakla ilgili inkâr ettiğim her şeyi temsil etmişti benim için ama diğer cadılardan soyutlanmış olarak yaşamının bir bedeli olduğunu Londra cadılarından öğrenmiştim. Ve işin gerçeği şuydu ki Sept-Tours’da olan her şeyden sonra Matthew ve ben tek başımıza yapamazdık.

“Söylemek istediğin bir şey mi var, Diana?” Vivian zeki gözlerle bana bakıyordu.

“Sanırım yardımınıza ihtiyacımız var.” Sözcükler ağzımdan kolayca dökülivermişti. Hayretim suratımdan okunuyor olmalıydı ki üç cadı gülmeye başladı.

“İyi. Bunun için buradayız,” dedi bana onaylayan bir gülümsemeyle bakarak. “Sorun nedir?”

“Sarah bir çıkmazda,” dedim açık açık. “Matthew ve benim de başımız dertte.”

“Biliyorum. Başparmaklarım günlerdir beni rahatsız edip duruyordu,” dedi Grace’i kalçasında hoplatan Caleb. “Başta vampirler yüzünden deyip geçmiştim.”

“Ondan fazlası.” Sesim ciddiye. “Cadılar da bu işin içinde. Ve Konsil. Annemin bununla ilgili bir önsezisi olmuş olabilir ama daha fazla şey bulmak için nereden başlayacağımı bilmiyorum.”

“Sarah ne diyor?” diye sordu Vivian.

“Fazla konuşmuyor. Emily’nin yasını tutuyor. Şöminenin yanında oturuyor, ocaktan çıkan ağacı izliyor ve hayaletlerin geri gelmesini bekliyor.”

“Ya kocan?” Caleb kaşlarını kaldırdı.

“Matthew çit kazıklarını değiştiriyor.” Elimi saçıma daldırıp enseme yapışan terli telleri çektim. Hava biraz daha ısınırsa Sarah’ın arabasının üzerinde yumurta pişirebilirdiniz.

“Farklı bir alana odaklanan saldırganlık ve kesin sınırlar oluşturma ihtiyacının klasik bir örneği,” dedi Caleb düşünceli bir tavırla.

“Bu ne tür bir büyü?” Matthew hakkında söylediğim bir iki şeyden bu kadar çok şey bilmesine hayret etmiştim.

“Antropoloji.” Caleb sırttı.

“Belki bu konuyu başka bir yerde konuşmalıyız.” Vivian meyve sebze reyonundaki sayıları giderek artan izleyicilere sıcak bir gülümseme gönderdi. Dükkândaki insanlar bir araya toplanmış dört doğaüstü yaratığı ister istemez fark ediyordu, kavun ve karpuzların kelek olup olmadığına karar veriyormuş gibi yapan birkaçı da açık açık konuşmamızı dinliyordu.

“Sarah’ın evinde yirmi dakika sonra buluşuruz,” dedim bir an önce uzaklaşmak isteyerek.

“Arborio pirinci beşinci reyonda,” dedi Caleb bana yardımcı olarak. Grace’i Abby’ye uzattı. “Hamilton’da bulabileceğin paella pirincine en yakın pirinç odur. Olmazsa organik gıda dükkânında Mauree’ye de uğrayabilirsin. Senin için özel İspanyol pirinci sipariş eder. Yoksa Syracuse’e kadar gitmek zorunda kalabilirsin.”

“Teşekkür ederim,” dedim zayıf bir sesle. Organik gıda dükkânına uğramayacaktım çünkü orası indirimci dükkânında olmadıkları zaman yöre cadılarının ikinci adresiydi. Arabamı beşinci reyona doğru ittim. “İyi fikir.”

“Sütü unutma!” diye seslendi Abby arkamdan.

Eve döndüğümde Matthew ve Fernando tarlada durmuş, konuşmaya dalmışlardı. Aldıklarını kaldırdım ve kovayı bıraktığım yerde, lavaboda buldum. Parmaklarım otomatik olarak suyu akıtmak için musluğa uzandı.

“Benim neyim var böyle?” diye söylendim, boş kovayı lavabodan çıkararak erzak odasına götürdüm ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Bu oda bir cadı olarak yaşadığım en büyük aşağılanmalara tanık olmuştu. Geçmişte yaşadığım zorlukları bir dokuyucu olduğum ve bü-

yüyle bağlandığım için yaşadığımı biliyordum ama başarısızlık anılarını geride bırakmak kolay değildi.

Ama artık denemenin zamanı gelmişti.

Kovayı ocağa bırakarak her zaman bedenimde hareket eden akıntıyı hissettim. Babam sayesinde yalnızca bir dokumacı değildim, aynı zamanda kanımı suyla doluydu. Kovanın yanına çömelere elimi musluk şekline soktum ve arzularıma odaklandım.

Temiz. Taze. Yeni.

Saniyeler içinde elim metal görüntüsüne kavuştu ve akan sular monoton bir patırtıyla plastik kovaya boşaldı. Kova dolduğunda, elim yine et ve kemikten bir bütün haline gelmişti. Gülümseyerek ağırlığımı topuklarıma verdim. Bishop'ların evinde büyü yapabildiğim için mutluydum. Çevremdeki boşluk renkli ipliklerle pırl pırl parlıyordu. Hava artık ağır ve yoğun değil, canlı ve umut doluydu. Açık pencereden serin bir rüzgâr esti. Belki bütün sorunlarımızı tek bir düğümle çözecektim ama Emily ve annemin ne bildiğini öğrenmek istiyorsam, bir yerden başlamak zorundaydım.

"Birinci düğümle başladı büyü," diye fısıldadım gümüş bir ipliği alıp sıkı sıkı düğümledim.

Göz ucuyla Bridget Bishop'a ait bol eteği ve işlemeli korseyi gördüm.

Evine hoş geldin torunum, dedi hayalet sesi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Matthew balyozu sallayıp kazığın başına indirdi. Kollarında, omuzları boyunca ve sırtından aşağı yankılanan tatmin edici bir tak sesi çıktı. Balyozu tekrar kaldırdı.

“Kazığa üçüncü defa vurmanın gerekli olduğunu hiç sanmam,” dedi Fernando arkasında. “Bir sonraki buz çağına kadar dimdik kalacağı kesin.”

Matthew balyozun ucunu toprağa dayayıp sapına yaslandı. Terli ya da soluksuz değildi. Ama işinin bölünmesine sinirlenmişti.

“Ne oldu, Fernando?”

“Dün gece Baldwin’le konuştuğumu duydum,” diye cevapladı adam.

Matthew karşılık vermeden toprak burgusunu eline aldı.

“Şimdilik burada kalıp sorun çıkarmamanı söyledi anladığım kadarıyla,” diye devam etti Fernando.

Matthew iki keskin bıçağı toprağa sapladı. Bıçaklar, alet normal bir insanın elinde olsa gidebileceğinden çok daha derine girmişti. Aleti çevirdi, topraktan çıkardı ve eline bir kazık aldı.

“Hadi ama *Mateus*. Sarah’nın çitini tamir etmekten daha faydalı bir şeyle geçirebilirsin zamanını.”

“Zamanımı geçirmenin en *faydalı* yolu Benjamin’i bulup aileyi sonsuza kadar bir canavardan kurtarmak olurdu.” Matthew bir buçuk metrelik kazığı tek elinde kalem tutar gibi tuttu ve ucunu yumuşak toprağa itti. “Onun yerine Baldwin’in bana çok uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yapmam için izin vermesini bekliyorum.”

“Hımm.” Fernando kazığı inceledi. “O zaman neden gitmiyorsun? Baldwin ve diktatörlüğünün canı cehenneme. Git, Benjamin’i hallet. Diana ve Sarah’yı korumak benim için sorun değil.”

Matthew, kızgın bakışlarını Fernando’ya yöneltti. “Hamile karımı bu dağ başında yalnız bırakacak değilim, yanında sen bile olsun.”

"Yani planın burada kalmak ve Baldwin sana telefon edip kendi çocuğunu öldürme iznini verene kadar tamir edilecek ne varsa bulmak. Sonra da kendinle birlikte Diana'yı Benjamin hangi sefil delikte kalyorsa oraya sürükleyip karının gözü önünde onun bağırsaklarını deşmek öyle mi?" Ellerin tıksintiyle havaya kaldırdı. "Saçmalama."

"Baldwin itaat dışında bir şeye hoşgörü göstermeyecektir, Fernando. Sept-Tours'da bunu gayet net bir biçimde açıkladı."

Baldwin de Clermont, erkekleri ve Fernando'yu bir gece dışarı çıkarmış, bir itiraz fıslıtısı ya da başkaldırı belirtisi sezerse her birinin başına gelecekleri sert sözcüklerle ayrıntısıyla açıklamıştı. Bundan sonra Gallowglass bile sarsılmıştı.

"Bir zamanlar Baldwin'e üstün gelmekten hoşlanırdın. Ama baban öldüğünden beri ağabeyinin sana korkunç bir şekilde davranmasına izin verdin." Matthew eline alamadan Fernando balyozu yakaladı.

"Sept-Tours'u kaybedemezdim. *Maman*, Philippe'in ölümünden sonra bunu atlatamazdı." Matthew'un annesi o zamanlar yenilmez olmaktan çok uzak, cam kadar hassas bir kadındı. "Şato teknik olarak Lazarus Şövalyeleri'ne ait olabilir ama herkes tarikatın de Clermont'lara ait olduğunu bilir. Eğer Baldwin, Philippe'in vasiyetine karşı çıkıp Sept-Tours'a el koymak isteseydi Ysabeau sokakta kalırdı."

"Ysabeau, Philippe'in ölümünü atlatmış görünüyor. Şimdi bahanen ne?"

"Şimdi karım bir de Clermont." Matthew, Fernando'ya soğuk bir bakış fırlattı.

"Anladım." Fernando burun kıvrıdı. "Evlilik beynini bulamaç yapmış ve sırtını söğüt dalı gibi bükmüş, dostum."

"Onun konumunu tehlikeye atacak bir şey yapmam. Henüz ne anlama geldiğini tam olarak anlamıyor olabilir ama sen ve ben Philippe'in çocuklarından biri olarak görülmenin ne kadar önemli olduğunu biliyoruz," dedi Matthew. "de Clermont adı onu her türlü tehditten koruyacaktır."

"Aileyle pamuk ipliğinden bir bağ uğruna ruhunu şeytana satarsın öyle mi?" Fernando gerçekten şaşırılmıştı.

"Diana için mi?" Matthew sırtını döndü. "Her şeyi yaparım. Her türlü bedeli öderim."

“Aşkın saplantı sınırlarında dolaşıyor.” Matthew gözleri simsiyah ona döndüğünde Fernando geri çekilmedi. “Bu sağlıklı bir durum değil, Mateus. Ne senin ne de onun için.”

“Sarah benim eksikliklerimi sayarak seni dolduruyor, öyle mi? Diana’nın teyzeleri beni hiçbir zaman tam olarak onaylamadı.” Matthew kızgınlıkla eve baktı. Işık oyunu olabilirdi ama ev temelleri üzerinde kahkahalarla sarsılıyor gibiydi.

“Seni yeğenleriyle gördüğümünden beri bunun nedenini anlıyorum,” dedi Fernando ılımlı bir sesle. “Kan öfkesi yüzünden aşırı davranışlara meyillisin. Eşleşmek bunu daha da kötüleştirmiş.”

“Onunla geçirebileceğim otuz yılım var, Fernando. Şanslıysam kırk ya da elli yıl. Sen Hugh’la kaç yüzyıl geçirdin?”

“Altı,” dedi Fernando dişlerinin arasından.

“Bu yeterli miydi peki?” diye patladı Matthew. “Beni eşimin iyiliğine kafayı takmakla yargılamadan önce kendini benim yerime koy ve Hugh’la geçireceğin zamanın bu kadar kısa olacağını bilseydin sen nasıl davranırdın onu hayal et.”

“Kayıp kayıptır, Matthew ve vampirlerin ruhu da sıcakkanlılıklarınki kadar kırılgandır. Altı yüz yıl, altmış yıl ya da altı yıl ne fark eder ki? Eşin öldüğünde ruhunun bir parçası da onunla birlikte ölür,” dedi Fernando yumuşak bir sesle. “Seni teselli etmek için yanında çocukların, Marcus ve ikizler olacak.”

“Diana orada olmadıktan sonra bunların ne önemi var ki?” Matthew umutsuz görünüyordu.

“Marcus ve Phoebe’ye karşı katılığını anlıyorum şimdi,” dedi Fernando. “Diana’yı vampir yapmak en büyük arzun...”

“Asla,” diye sözünü kesti Matthew vahşi bir sesle.

“Ve en büyük korkun,” diye bitirdi Fernando.

“Eğer bir vampir olursa artık benim Diana’m olmayacak,” dedi Matthew. “O başka bir şey... başka biri olacak.”

“Yine de onu aynı şekilde sevmeye devam edebilirsin,” dedi Fernando.

“Diana’yı olduğu gibi severken nasıl yapabilirim bunu?” diye karşılık verdi Matthew.

Fernando’nun buna verecek yanıtı yoktu. Hugh’u vampirden başka bir şey olarak hayal edemiyordu. Vampirliği onu tanımlamış, Fernando’nun

ona âşık olmasını sağlayan boyun eğmez bir cesaret ve hayalperest bir idealizmin benzersiz karışımını vermişti.

"Çocukların Diana'yı değiştirecek. Onlar doğduğunda aşkımıza ne olacak?"

"Hiçbir şey," dedi Matthew kaba bir sesle, sonra da balyoza uzandı, Fernando ağır aleti Matthew'a vermemek için hiç zorluk çekmeden bir elinden diğer eline geçirdi.

"Konuşan kan öfkesi, onu sesinde duyabiliyorum." Balyoz havada uçuştu ve saatte yüz kilometre hızla yol alarak O'Neil'ların bahçesine indi. Fernando, Matthew'un boğazına sarıldı. "Çocukların için korkuyorum. Bunu söylemek, hatta düşünmek bile bana acı veriyor ama senin sevdiğin birini öldürdüğünü gördüm."

"Diana, Eleanor. Değil." Matthew tükürür gibi tek tek konuşmuştu.

"Hayır. Diana'ya hissettiklerin ile Eleanor'a hislerin karşılaştırılmaz. Yine de Baldwin'den gelen küçük bir darbeyle, Eleanor'un seni değil de onu onaylayacağını ima etmesiyle ikisini de parçalamaya hazırdın." Fernando, Matthew'un yüzünü inceledi. "Diana bebeklerin ihtiyacını senin ihtiyaçlarından önde tutarsa ne yapacaksın?"

"Artık kendime hâkimim, Fernando."

"Kan öfkesi bir vampirin bütün içgüdülerini bilenmiş bir çelik kadar keskin hale getirir. Sahiplenme duygun şimdiden tehlikeli boyutta. Onu kontrol edebileceğinden nasıl emin olabilirsin?"

"Tanrım, Fernando. Emin olamam. Söylememi istediğin şey bu mu?" Matthew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Çit inşa etmek ve oluklarla ilgilenmek yerine Marcus'u dinlemeni istiyorum," diye karşılık verdi Fernando.

"Sen de mi? Benjamin dışarıda elini kolunu sallayarak gezerken. Konsil ayaklanmış haldeyken kendi başıma yeni bir aile kurmayı düşünmek bile delilik," diye tersledi Matthew.

"Filiz aile kurmaktan söz etmiyordum." Fernando, Marcus'un fikrinin mükemmel olduğunu düşünüyordu ama ne zaman tavsiyede bulunup ne zaman bulunmaması gerektiğini de bilirdi.

"O halde ne?" dedi Matthew kaşlarını kaldırarak.

"Çalışman. Kan öfkesine odaklanacak olursan Benjamin'in gerçekleştirmeye çalıştığı her neyse tek bir darbe bile indirmeden ona engel

olabilirsin." Fernando sözlerinin iyice anlaşılmasını bekledikten sonra devam etti. "Gallowglass bile laboratuvarda olman ve Hayat Kitabı'nın elinizdeki sayfasını incelemen gerektiğini düşünüyor ki Gallowglass bilimin b'sinden anlamaz."

"Yöredeki üniversitelerin hiçbirinde ihtiyacımı görecektir ekipman yok," dedi Matthew. "Gördüğün gibi yalnızca oluklar için boru alışverişi yapmıyordum. Ve haklısın. Gallowglass'ın araştırmam için ne gerektiği konusunda en ufak bir fikri yok."

Ne de Fernando'nun bu konuda bir fikri vardı. Ama Matthew bu konuda kimin bir şeyler bilebileceğini biliyordu.

"Miriam sen gittiğinden beri bir şeyler yapmıştır eminim. Öyle boş oturacak biri değildir. Son bulgularının üzerinden geçemez misin?" diye sordu Fernando.

"Ona bekleyebileceklerini söyledim," dedi Matthew ters ters.

"Artık Diana ve ikizleri düşünmen gerektiğine göre daha önce toplanmış veriler bile işe yarayabilir." Fernando, Matthew'u pasiflikten çıkarıp harekete geçirmek için her şeyi, Diana'yı bile yem olarak kullanabilirdi. "Belki de hamileliğinin tek açıklaması kan öfkesi değildir. Belki de o ve Kudüs'teki cadı, bir vampirden gebe kalmak için gereken beceriyi kalıtım yoluyla aldılar."

"Bu mümkün," dedi Matthew yavaşça. Sonra dikkatini gevşek çakıl taşları üzerinde yaklaşan Sarah'nın mor Mini Cooper'ı çekti. Matthew'un omuzları gevşedi, gözlerindeki karanlık bir parça dağıldı. Arabanın ilerleyişini izleyerek, "Garaj yolunu düzleştirmem gerek," dedi dalgın dalgın.

Diana arabadan çıkıp onlara el salladı. Matthew gülümseyip karşılık verdi.

"Tekrar düşünmeye başlamalısın," diye karşı çıktı Fernando.

Matthew'un telefonu çaldı. "Ne oldu, Miriam?"

"Düşünüyordum da." Miriam hal hatır sormaya hiçbir zaman zahmet etmezdi. Benjamin'in kısa bir süre önce ona yaşattığı korku bile bunu değiştirmemişti.

"Ne tesadüf," dedi Matthew ifadesiz bir sesle. "Fernando da bana düşün deyip duruyor."

"Geçen ekinde Diana'nın dairesine birisi girmişti, hatırladın mı? O sırada daireye giren kişinin onun hakkında genetik bilgi aradığından korkmuştuk; saç teli, tırnak, deri parçası gibi bir şey."

"Elbette hatırlıyorum," dedi Matthew eliyle yüzünü silerek.

"Sen bunu yapanın Knox ve Amerikalı cadı Gillian Chamberlain olduğundan emindin. Ama ya işin içinde *Benjamin* varsa?" Miriam duraksadı. "Bu konuda için hiç rahat değil, Matthew. Sanki gerçekten güzel bir rüyadan uyanmışım da gerçek hayatta kendimi bir örümceğin ağına takılmış bulmuşum."

"Daireye giren o değildi. Kokusunu alırdım." Matthew kendinden emin görünüyordu ama sesi bir endişe kırıntısı barındırıyordu.

"Benjamin oraya kendisi gitmeyecek kadar akıllı. Onun için çalışan birini ya da çocuklarından birini gönderirdi. Atası olarak onu kokusundan tanıyabilirsin ama koku imzasını torunlarda ayırt etmek neredeyse imkânsızdır." Miriam sabırsızlıkla içini çekti. "Benjamin cadılardan ve araştırmandan söz etti. Sen tesadüflere inanmazsın, unuttun mu?"

Matthew bir zamanlar böyle bir şey söylediğini hatırlıyordu, Diana'yla tanışmasından çok önce. Elinde olmadan evi kontrol etti. Artık karısını koruma ihtiyacı içgüdü ve refleksin bir karışımı haline gelmişti. Matthew, Fernando'nun saplantılı olduğu konusundaki uyarısını aklının uzak bir köşesine itti.

"Diana'nın DNA'sını daha fazla inceleme fırsatı buldun mu?" Geçen yıl kan ve tükürük örneği almıştı.

"Bunca zamandır ne yapıyordum sanıyorsun? Yokluğunun acısını çekip ağladığımı ya da eve çocuklarla gelirsin diye patik ördüğümü mü? Evet ikizleri de biliyorum, geri kalanları da, ki bu da fazla bir şey bilmediğim anlamına geliyor."

Matthew başını üzüntüyle salladı. "Seni özledim, Miriam."

"Özleme. Çünkü bir dahaki karşılaşmamızda senden öyle bir ısırtık alacağım ki izini hayat boyu taşıyacaksın." Miriam'ın sesi titredi. "Benjamin'i uzun zaman önce öldürmeliydin. Onun bir canavar olduğunu biliyordun."

"Canavarlar bile değişebilir," dedi Matthew yumuşak bir sesle. "Bana baksana."

“Sen bir canavar değildin,” dedi Miriam. “Bu bizi kendinden uzak tutmak için söylediğin yalandı.”

Matthew kabul etmedi ama meseleyi uzatmadı. “Peki Diana hakkında ne öğrendin?” “Karı hakkında bilmediklerimizin bildiklerimizden çok daha fazla olduğunu. Nükleer DNA’sı bir labirentten farksız: Eğer içine girersen, büyük ihtimalle kaybolursun,” dedi Miriam, Diana’nın benzersiz genetik parmak izinden söz ederek. “mtDNA’sı da onun kadar kafa karıştırıcı.”

“mtDNA’yı şimdilik bir kenara bırakalım. Bize Diana’nın dişi atalarıyla ortak yanlarından başka bir şey söyleyemez. Ben onu benzersiz yapanın ne olduğunu anlamak istiyorum.”

“Seni endişelendiren nedir?” Miriam, yüksek sesle ifade etmediği şeyleri işitebilecek kadar iyi tanıyordu Matthew’u.

“Başlangıç olarak, benden hamile kalabilmesi.” Matthew derin bir soluk aldı. “Diana on altıncı yüzyıldan bir tür ejderha getirdi bir de. Corra bir ateş ejderi. Ve onun büyüğü hayvanı.”

“Büyüğü hayvan mı? Cadılarla büyüğü hayvanlarının insanların uyurduğu bir efsane olduğunu sanıyordum. Biçim değiştirme genlerinin garipliğini açıklıyor bu durum,” diye mırıldandı Miriam. “Bir ateş ejderi. Bir bu eksikti. Tasmalı falan mı? Kan örneği alma imkânı var mı?”

“Belki,” dedi Matthew kuşkulu bir sesle. “Corra’nın yanak içinden mukoza örneği alınmasına izin vereceğinden emin değilim ama.”

“Diana’yla genleri akraba mı acaba...” Miriam olasılıkları düşünmeye dalarak sözlerini yarım bıraktı.

“Diana’nın cadı kromozomlarında sana doğurganlığı kontrol ettiğini düşündürten bir şey buldun mu?” diye sordu Matthew.

“Bu yepyeni bir istek ve bilim insanların aramadıkları sürece genellikle bir şey bulmadıklarını biliyorsun,” dedi Miriam hoşnutsuz bir sesle. “Bana birkaç gün izin ver, ne bulabilirim bir bakayım. Diana’nın cadı kromozomlarında öyle çok tanımlanmamış gen var ki bazı günler cadı olup olmadığını merak ediyorum.” Miriam güldü.

Matthew sessizdi. Sarah’nın bile haberi yokken Miriam’a Diana’nın bir dokuyucu olduğunu söyleyemezdi.

“Benden bir şey saklıyorsun,” dedi Miriam sesinde suçlayan bir tonla.

"Bana tanımlamayı başardığın herhangi bir şey olduğunda bir rapor gönder," dedi. "Birkaç gün içinde konuşuruz. Benim DNA profilime de bir göz at. Henüz tanımlamadığımız genlere odaklan, özellikle de kan öfkesi genine yakın olanlara. Dikkatini çeken bir şey var mı, bak bakalım."

"An-la-sıl-dı," diye heceledi Miriam. "Güvenli internet bağlantın var değil mi?"

"Baldwin'in parasının satın alabileceği kadar."

"O zaman epey güvenlidir," dedi alçak sesle. "Sonra konuşuruz. Bir de Matthew?"

"Evet?" dedi Matthew kaşlarını çatarak.

"Fırsatın varken Benjamin'i öldürmediğin için seni yine de ısracağım."

"Önce beni yakalamam gerek."

"Orası kolay. Diana'yı yakalamam yeter. Sonra doğruca kollarıma gelirsın," dedi ve telefonu kapadı.

"Miriam forma girmiş," dedi Fernando.

"Her badireyi inanılmaz bir hızla atlatır o," dedi Matthew şefkatle. "Hatırlıyor musun, Bertrand..."

Araba yoluna yabancı bir araba girmişti.

Matthew arabaya doğru ok gibi fırladı. Fernando peşindeydi.

Kaportası göçmüş lacivert Volvo'nun direksiyon başındaki kadın, biri olağanüstü uzun iki vampir tarafından karşılanmaktan şaşırılmış görünmüyordu. Camını indirdi.

"Sen Matthew olmalısın," dedi kadın. "Ben Vivian Harrison. Diana uğrayıp Sarah'yı görmemi istedi. Oturma odasındaki ağaç yüzünden en-dişeli."

"Bu koku da nedir?" diye sordu Fernando, Matthew'a.

"Bergamot," diye yanıtladı Matthew gözleri kısılarak.

"Bu her yerde duyulabilecek bir kokudur! Hem ben yalnızca kovanın yüce rahibesi değil," dedi Vivian kızgınlıkla, "aynı zamanda bir muhasebeciyim. Ya ne kokacaktım, ateş ve kükürt mü?"

"Vivian?" Sarah güneşte gözlerini kısmış, ön kapıda duruyordu. "Biri mi hastalandı?"

Vivian arabadan indi. "Kimse hasta değil. Markette Diana'yla karışlaştım."

"Matthew ve Fernando'yla tanışmışsın," dedi Sarah.

“Tanıştım.” Vivian iki adamı süzdü. “Tanrıça bizi yakışıklı vampirlerden korusun.” Eve doğru yürümeye başladı. “Diana bir sorun yaşadığınızı söyledi.”

“Halledemeyeceğimiz bir şey değil,” diye somurttu Matthew.

“Her zaman böyle söyler. Bazen haklı bile çıktığı olur.” Sarah, Vivian’a işaret etti. “İçeri gel. Diana buzlu çay yaptı.”

“Her şey yolunda, Bayan Harrison,” dedi Matthew, cadıyla birlikte yürüyerek.

Diana, Sarah’nın arkasında belirdi. Ellerini beline koyup öfkeyle Matthew’a baktı.

“Her şey yolunda mı?” dedi sert bir sesle. “Peter Knox, Em’i öldürdü. Şöminede büyüyen bir ağaç var. Senden hamile kaldım. Sept-Tours’dan atıldık. Konsil her an belirip bizi birbirimizden ayırabilir. Sana her şey yolundaymış gibi mi geliyor, Vivian?”

“Diana’nın annesine âşık olan Peter Knox mu? O Konsil üyesi değil mi?” diye sordu Vivian.

“Artık değil,” diye karşılık verdi Matthew.

Vivian parmağını Sarah’ya salladı. “Bana Em kalp krizi geçirdi demiştin.”

“Öyle,” dedi Sarah kendini savunurcasına. Vivan’ın dudakları tik-sintiyle kıvrıldı. “Gerçek bu! Matthew’un oğlu ölüm sebebinin kalp krizi olduğunu söyledi.”

“Aynı zamanda hem doğru hem de yalan söylemekte çok iyisin, Sarah.” Vivian’ın sesi yumuşadı. “Emily topluluğumuzun çok önemli bir bireyiydi. Fransa’da gerçekte ne olup bittiğini bilmek zorundayız.”

“Bunun Knox’un suçu olup olmadığını bilmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Emily geri gelmeyecek.” Parmak uçlarıyla gözlerinde biriken yaşları sildi Sarah. “Kovanın bu işe karışmasını da istemiyorum hem. Çok tehlikeli.”

“Biz senin dostunuz. Zaten bu işin içindeyiz.” Vivian avuçlarını ovuşturdu. “Pazar günü Lughnasadh.”

“Lughnasadh mı?” dedi Sarah şüpheyle. “Madison kovanı Lughnasadh’ı on yıllardır kutlamadı.”

“Normalde öyle büyük bir kutlama yapmıyoruz ama bu sene Hannah O’Neil size eve hoş geldiniz demek ve hepimize Em’e veda etme fırsatını vermek için bütün olanakları seferber ediyor.”

“Ama Matthew... Fernando.” Sarah sesini alçalttı. “Anlaşma.”

Vivian şen bir kakhaha attı. “Diana hamile. Kuralları çiğneme konusunda endişelenmek için biraz geç. Hem bütün kovan Matthew’u biliyor, Fernando’yu da elbette.”

“Biliyorlar mı?” dedi Sarah irkilerek.

“Biliyorlar,” dedi Diana kesin bir tavırla. “Smitty, Matthew’la el aletleri sayesinde kaynaştı ve ne dedikoducu olduğunu bilirsiniz.” Matthew’a yönelttiği hoşgörülü gülümseme sözlerindeki iğnelemeyi bir nebze yumuşatmıştı.

“İlerici bir kovan olarak biliniriz. Şansımız varsa belki Diana bize güvenip gizleme büyüsünün altında örtülü olan şeyi de gösterecektir. Pazar günü görüşürüz.” Matthew’a gülümseyip Fernando’ya el sallayan Vivian arabasına binip uzaklaştı.

“Vivian Harrison bir buldozer,” diye homurdandı Sarah.

“Çok da dikkatli,” dedi Matthew düşünceli bir biçimde.

“Öyle.” Sarah, Diana’yı inceledi. “Vivian haklı. Gizlenme büyüsü taşıyorsun, hem de güçlü bir gizlenme büyüsü. Bunu kim yaptı sana?”

“Hiç kimse. Ben...” Diana yalan söyleyemezdi ama doğruyu söylemeye de isteksizdi, bu yüzden sustu. Matthew kaşlarını çatı.

“Tamam. Bana söyleme.” Sarah oturma odasına döndü. “Ve o yemek gününe gitmeyeceğim. Bütün kovan vejetaryenlik hevesinde, kabak ve Hannah’ın meşhur yenilemez limonlu pastasından başka yiyecek bir şey olmayacaktır.”

“Dul hanım kendine geliyor,” diye fısıldadı Fernando. Sarah’nın peşinden eve girerken Diana’ya başparmağını kaldırdı. “Madison’a dönmek iyi fikirdi.”

“Bishop’ların evine yerleştikten sonra Sarah’ya dokuyucu olduğunu söyleyeceğine söz vermiştin,” dedi Matthew, Diana ile yalnız kaldığında. “Neden söylemedin?”

“Sır saklayan tek kişi ben değilim. Kan yemini meselesinden, hatta vampirlerin kan öfkesi taşıyan vampirleri öldürmesinden bile söz etmiyorum. Hugh ve Fernando’nun eş olduğunu bana söylemeliydin. Philip-

pe'in, senin hastalığını onca yıldır bir silah olarak kullandığını kesinlikle söylemeliydin."

"Sarah, Corra'nın hediyelik eşya değil de büyülu hayvanın olduğunu biliyor mu? Ya Londra'da babanla karşılaştığını?" Matthew kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Uygun zaman değildi," dedi Diana dudak bükerek.

"Ah şu bir türlü gelmeyen uygun zaman." Matthew burun kıvrıdı. "O zaman hiç gelmez, Diana. Bazen tedbiri elden bırakıp sevdiğimiz insanlara güvenmekten başka yapacak bir şey yoktur."

"Sarah'ya güvenmiyor değilim." Diana dudağını ısırıldı. Sözlerini bitirmek zorunda kalmadı. Matthew asıl sorunun Diana'nın kendine ve büyüüne tam olarak güvenememesi olduğunu biliyordu.

"Benimle biraz yürüsene," dedi elini uzatarak. "Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz."

"Çok sıcak," diye karşı çıktı Diana ama yine de elini ona uzattı.

"Seni serinletirim," diye söz verdi Matthew gülümseyerek.

Diana ona ilgiyle baktığında Matthew'un gülümsemesi genişledi. Karısı, kalbi, eşi ve hayatı sundurmadan inip kollarına geldi. Diana'nın gözleri yaz göğünün altın ve mavi rengindeydi. Matthew bu gözlerin içine düşmeyi, kaybolmayı değil bulunmayı her şeyden çok istiyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Lughnasadh’ı kutlamamamıza şaşmamalı,” diye mırıldandı Sarah ön kapıyı iterek. “Yazın bitişi, kışın gelişini anlatan bütün o korkunç şarkılar, Mary Bassett’in tefle eşlik etmesi de cabasıydı.”

“Müzik *o kadar da* kötü değildi,” diye itiraz ettim. Matthew’un yüzündeki ekşimiş ifade Sarah’ın şikâyet etmekte haklı olduğunu ima ediyordu.

“O temperelo şarabından başka var mı, Fernando?” Sarah hol ışıklarını açtı. “Bir içkiye ihtiyacım var. Başım çatlayacak.”

“Tempranillo.” Fernando piknik battaniyelerini holdeki sıranın üstüne attı. “Tempranillo. Unutma: İspanyolca.”

“Fransızca, İspanyolca, her neyse işte... biraz içmem gerek,” dedi, sesi umutsuzdu.

Abby ve Caleb’in içeri girebilmesi için kenara çekildim. John. Caleb’in kollarında kendinden geçmişti ama Grace cin gibiydi. Aşağı inmek için kıpırdanıp duruyordu.

“Bırak onu, Abby. Kimseyi incitecek değil,” dedi Sarah mutfağa yönelerek.

Abby, Grace’i yere bıraktığında çocuk doğru merdivenlere gitti. Matthew güldü.

“Yaramazlık konusunda inanılmaz içgüdüleri vardır. Merdivenlere çıkmak yok, Grace.” Abby, Grace’i havaya kaldırp tekrar yere bırakıp aile odasını işaret etti.

“John’u oturma odasına bıraksana,” diye teklif ettim. John Örümcek Adam maskesini bırakmış, onun yerine Örümcek Adamlı bir tişört giymişti.

“Sağ ol, Diana.” Caleb ıslık çaldı. “Ağaç konusunda ne demek istediğini anladım şimdi, Matthew. Yani ocaktan mı fişkırdı?”

“Ateş ve bir iki damla kanın bu işte rolü olduğunu düşünüyoruz,” diye açıkladı Matthew. Battaniyelerden birini silkip Caleb’i izledi. İkisi hütün gece akademik politikalarından Matthew’un John Radcliffe’teki çalışmaları ve kutup ayılarına kadar konuşmadık konu bırakmamıştı. Matthew, John’un yatabilmesi için yere battaniyeyi sererken, Caleb parmaklarını Yanmış Ağaç üzerinde gezdirdi.

Matthew’un ihtiyacı olan şey bu, diye fark ettim. *Ev. Aile. Sürü.* Korumayı kollayacağı insanlar olmadan, geçmişte yaptıklarının onu rahat bırakmadığı karanlık bir yere çekiliyordu. Benjamin’in yeniden ortaya çıkışıyla birlikte bugünlerde karamsarlığa kapılmaya hepten eğilimliydi.

Benim de buna ihtiyacım vardı. On altıncı yüzyılda hane halkı arasında, insanlarla çevrili yaşamaya alışmışım. Keşfedilme korkum azalmış, onun yerine ait olma duygusu yeşermişti.

Bunun bir sonucu olarak da kovan yemeğinden şaşırtıcı derecede zevk almıştım. Madison cadılarının zihnimde her zaman göz korkutucu bir yeri olmuştu, ama bu gece toplanan cadılar gayet cana yakın, lisedeki düşmanlarım Cassie ve Lydia dışında gayet konukseverdi. Londra’da tanıdığım cadılarla kıyaslandığında ise şaşırtıcı derecede güçsüzdüler. Bir ikisi element büyüüne sahipti ama hiçbir geçmişin su ya da ateş-cadıları kadar kudretli değildi. Ve büyü icra edebilen hiçbir Madison cadısı Sarah’nın yanına bile yaklaşamazdı.

“Şarap, Abby?” dedi Fernando kadına bir bardak uzatarak.

“Olur.” Abby kıkırdadı. “Yemekten canlı çıkabilmen bir mucize, Fernando. Birilerinin sana bir aşk büyüü yapacağından adım gibi emindim.”

“Fernando onları cesaretlendirmemeliydi,” dedim ağırbaşlılık taklidi yaparak. “Betty Eastey’in önünde hem eğilip hem de elini öpmenin gereği yoktu.”

“Zavalı kocası artık günlerce ‘Fernando şöyleydi, Fernando böyleydi’ diye dinler durur,” dedi Abby yine kıkırdayarak.

“Hanımlar yanlış ata binmeye çalıştıklarını anlayınca hayal kırıklığına uğrayacak,” diye yanıtladı Fernando. “Arkadaşların bana ilginç hikâyeler anlattı, Diana. Vampirlerin gerçek aşkı bulduklarında yumuşacık olduklarını biliyor muydun?”

“Matthew henüz oyuncak ayağı dönüşmedi,” dedim kuru bir sesle.

“Ah, öncesini bilmiyorsun tabii.” Fernando huzur bir tavırla gülümsedi.

“Fernando!” Sarah mutfaktan sesleniyordu. “Şu aptal ateşi yakmama yardım eder misin? Bir türlü tutuşturamıyorum.”

Bu sıcakta neden ateş yakmak istediğini anlamam mümkün değildi ama Sarah, En’in Lughnasadh’da hep ateş yaktığını söyleyip konuyu kapamıştı.

“Görev beni bekler,” diye mırıldandı Fernando, Abby’ye hafifçe eğilerek. Betty Eastey gibi o da kızardı.

“Seninle gelelim.” Caleb, Grace’i elinden tuttu. “Hadi tatlım.”

Matthew dudaklarının kenarında dolaşan bir gülümsemeyle Pratt’lerin mutfğa yürümesini izledi.

“Yakında biz de böyle olacağız,” dedim kollarımı boynuna dolayarak.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum.” Matthew beni öptü. “Teyzene dokuyucu olduğunu söylemeye hazır mısın?”

“Pratt’ler gider gitmez.” Her sabah Londra kovanından öğrendiklerimi Sarah’ya söylemeye söz veriyordum ama haberlerimi vermek her geçen gün biraz daha zorlaşıyordu.

“Her şeyi bir anda anlatmak zorunda değilsin,” dedi Matthew ellerini omuzlarımda gezdirerek. “Sadece ona dokuyucu olduğunu söyle, böylece üzerindeki o örtüden kurtulabilirsin.”

Mutfğa diğerlerinin yanına gittik. Sarah’nın ateşi artık neşeyle çıkırdıyor, yaz akşamına sıcaklık katıyordu. Masanın çevresine oturup parti yorumlarımızı paylaşmaya ve kovandaki son olayların dedikodusunu yapmaya başladık. Sonra sohbet beyzbola kaydı. Caleb da babam gibi Red Sox taraftarıydı.

“Harvard erkeklerinin Red Sox düşkünlüğü de ne böyle?” Çay yapmak için ayağa kalktığımda gözüme titreşen bir beyazlık çarptı. Evin kayıp hayaletlerinden biri olduğunu düşünerek gülümsedim ve çaydanlığı ocağa koydum. Sarah hayaletlerden biri görünecek olursa çok mutlu olurdu.

Ama bu hayalet değildi.

İki yaşındaki Grace bacaklarıyla şöminenin önünde zıplıyordu. “Cici,” dedi.

“Grace!”

Çığılımdan irkilen Grace başını çevirdi. Bu da dengesini bozup ateşe doğru düşmesine yeterli oldu.

Aramızda bir mutfak masası ve yedi metre varken ona zamanında yetişmeme imkân yoktu. Cebime uzanıp dokuyucu sicimlerimi çıkardım. Grace'in tiz çığlığı odada çınlarken parmaklarımın arasından geçip bileliğime dolandılar.

Ama büyü yapacak zaman yoktu. Onun yerine içgüdülerimle hareket edip ayaklarımı yere sıkı sıkı bastım. Çevremiz suyla sarılıydı, Bishop arazisini boydan boya kateden derin damarlardan akan suyla. Bu benim de içimdeydi, saf element gücünü odaklamak için mutfakta ve odadaki suyla ilgili her şeyi aydınlatan mavi, yeşil ve gümüş rengi telleri ayırdım.

Hızla şömineye bir su topu yönelttim. Buhar fışkırdı, kömürler çıtırdadı ve Grace pat diye ocaktaki kül ve su bulamacına indi.

"Grace!" Abby peşinde Caleb'la yanımdan hızla geçerek çocuğa koştu.

Matthew beni çekip kollarına aldı. Sırlışıklamdım ve titriyordum. Sırtımı sıvazlayarak beni ısıtmaya çalıştı.

"Su üzerinde böyle bir gücün olduğu için çok şanslıyız, Diana," dedi ağlayan Grace'i tutan Abby.

"İyi mi?" diye sordum. "Düşmemek için tutunmaya çalıştı ama alevlere çok yakındı."

"Eli biraz kızarmış," dedi Caleb çocuğun minik parmaklarını inceleyerek. "Ne dersin, Matthew?"

Matthew, Grace'in elini tuttu.

"Cici," dedi kız alt dudağı titreyerek.

"Biliyorum," diye mırıldandı Matthew. "Ateş çok cicidir. Çok da sıcaktır." Grace'in parmaklarına üflediğinde kız güldü. Fernando ona bir nemli bez ve buz uzattı.

"Bî daha," diye emretti Grace, elini Matthew'un yüzüne doğru uzatarak.

"Bir şey olmamış, su toplamamış," dedi Matthew ama önce zorbanın emrine uyup parmaklarına bir daha üfledi. Bezi çocuğun eline dikkatle sarıp üzerine buzunu tuttu. "Bir şeyi yok."

"Su topu kullanabildiğini bilmiyordum." Sarah beni sert bakışlarla süzüyordu. "İyi misin? Farklı görünüyorsun... parlıyormuşsun gibi."

"İyiyim." Matthew'dan uzaklaşıp gizlenme büyüsinin dağılan parçaların bir araya getirmeye çalıştım. Büyüyü gizlice onarmam gerekirse diye düşürdüğüm dokuyucu sicimlerini bulmak için mutfak masasının çevresini aradım.

"Üzerine ne bulaşmış öyle?" Sarah elimi kapıp avcumu çevirdi. Gördüğüm şey bir anda soluğumu kesti.

Parmaklarımın tam ortasından bir renk çizgisi geçiyordu. Serçe parmağım kahverengi, yüzük parmağım sarıydı. Orta parmağımdan canlı bir mavi geçiyordu. İşaret parmağımdaki kırmızı, uzun bir yaraya benziyordu. Renkli çizgiler avcumda birleşiyor, çok renkli örülmüş bir ip gibi elimin etli kısmına ilerliyor, başparmağımdan aşağı inen yeşil çizgiyle buluşuyordu. Beş renkli büküm bileğime doğru devam ediyor ve beş kesişme yeri olan bir düğüm, beş köşeli bir yıldız oluşturuyordu.

"Dokuyucu sicimlerim. Onlar... içimde." İnanmakta güçlük çekerek Matthew'a baktım.

Ama dokuyucuların çoğu beş değil, dokuz sicim kullanırdı. Sol avcumu çevirdiğimde eksik sicimleri buldum: Başparmağımda siyah, serçe parmağımda beyaz, yüzük parmağımda altın, orta parmağımda ise gümüş rengi. İşaret parmağım renksizdi. Sol bileğime doğru kıvrılan renkler bir *ouroboros*, kuyruğunu yiyen bir yılanı benzeyen, başı ve sonu olmayan bir çember oluşturuyordu. Bu, de Clermont ailesinin amblemiydi.

"Diana... pırlı mı saçıyor?" diye sordu Abby.

Gözlerimi ellerimden ayırmadan parmaklarımı açıp kapadım. Renkli ipliklerin patlaması boşluğu aydınlattı.

"Bu da neydi?" Sarah'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"İplikler. Dünyaları birbirine bağlayıp büyüyü yönetiyorlar," diye açıkladım.

Corra avlanmaktan dönmek için o anı bulmuştu. Odamın bacasından aşağı inip ıslak odunların üzerine kondu. Öksürüp hırıltıyla soluyarak ayağa kalktı.

"O şey... bir ejderha mı?" diye sordu Caleb.

"Hayır, bir hediyelik eşya." dedi Sarah. "Diana onu Elizabeth İngiltere'sinden getirdi."

"Corra hediyelik eşya değil. O benim büyülü hayvanım," diye fıslıdım.

Sarah burun kıvrıdı. "Cadıların büyülü hayvanı yoktur."

"Dokuyucuların vardır ama," dedim. Matthew'un elleri belimde, sessizce bana desteğini veriyordu. "Vivian'ı çağırırsan iyi olur. Sana söylemem gereken şeyler var."

“Yani ejderha...” diye söze girdi Vivian, parmakları buharı tüten bir kupayı sınımsız kavramıştı.

“Ateş ejderi,” diye sözünü kestim.

“Yani o...”

“Kız. Corra dişi.”

“... senin büyümlü hayvanın?” diye bitirdi Vivian.

“Evet. Corra, Londra’da ilk büyümlü dokuduğumda ortaya çıktı.”

“Bütün büyümlü hayvanlar ejderha mı... şey, yani ateş ejderi mi oluyor?” Koltukta oturan Abby bacaklarının pozisyonunu değiştirdi. Olan biten sırasında mışıl mışıl uyuyan John dışında hepimiz televizyonun çevresinde toplanmış oturuyorduk.

“Hayır. Hocam Alsop Nine’nin bir benzeri vardı... Bir çeşit gölgesi. O hava elementine yatkın bir cadıydı, bir dokuyucunun büyümlü hayvanı onun yatkın olduğu elemente göre biçimlenir.” Bu büyü konusunda kurduğum en uzun cümleydi muhtemelen. Büyük bir kısmı da dokuyucularla ilgili hiçbir şey bilmeyen odadaki cadılar için tamamen anlaşılmazdı.

“Ben suya, aynı zamanda ateşe yatkınım,” diye açıkladım devam ederek. “Ejderhaların aksine ateş ejderleri hem denizde hem de ateşte yaşayabilir.”

“Uçabiliyorlar da,” dedi Vivian. “Aslında ateş ejderleri üç element gücünü birden temsil eder.”

Sarah hayretle kadına baktı.

Vivian omuz silkti. “Ortaçağ edebiyatı üzerine yüksek lisans yapmıştım. Ejderler –ya da ateş ejderleri– bir zamanlar Avrupa mitolojisi ve efsanelerinde çok yaygındı.”

“Ama sen... sen benim muhasebecimsin,” dedi Sarah anlamsızca.

“Anadolu edebiyat olan kaç kişinin muhasebeci olduğundan haberin var mı senin?” diye sordu Vivian kaşlarını çatarak. Dikkatini bana çevirdi. “Uçabiliyor musun, Diana?”

“Evet,” diye itiraf ettim isteksizce. Uçmak cadılarda ender rastlanan bir yetenektir. Gösterişliydi bir kere, insanlar arasında sessiz sedasız yaşamak istiyorsanız sahip olmak isteyeceğiniz türde bir yetenek değildi.

“Diğer dokuyucular da senin gibi parlıyor mu?” diye sordu Abby başını yana eğerek.

"Başka dokuyucu var mı, bilmiyorum. On altıncı yüzyılda bile sayıları fazla değildi. İskoç dokuyucu idam edildikten sonra Britanya adalarında kalan tek dokuyucu Alsop Nine'ydi. Prag'da bir tane vardı. Babam da dokuyucuymuş. Aileden gelen bir özellik."

"Stephen Proctor dokuyucu değildi," dedi Sarah. "Asla parlamadı ve hiç büyümlü hayvanı olmadı. Baban tamamen sıradan bir cadıydı."

"Proctor'lardan kaç nesildir birinci sınıf bir cadı çıkmadı," dedi Vivian özür diler gibi.

"Pek çok dokuyucu geleneksel ölçütlere göre hiçbir şeyde birinci sınıf değil zaten." Bu genetik seviyede bile doğrudu. Matthew'un testleri kanımda çelişkili markörler açığa çıkarmıştı. "Bu nedenle büyü sanatında başarılı olamamıştım. Sarah herkese nasıl büyü yapacağını öğretebilirdi ama bana öğretmedi. Bir felakettim." Gülümsemem titrekti. "Babam bana büyülerin bir kulağımdan girip diğer kulağımdan çıkmasına izin vermemi ve kendi büyülerimi oluşturmamı söyledi."

"Stephen sana bunu ne zaman söyledi?" Sarah'nın çatlak sesi odada yankılandı.

"Londra'da. Babam da 1591'deydi. Zaman yürüyüşü yeteneğimi ondan aldım sonuçta." Matthew, Sarah'ya her şeyi bir anda anlatmamamı söylemişti ama hikâye öylece ortaya çıkıyordu.

"Rebecca'yı gördün mü?" Sarah'nın gözleri şaşkınlıkla irileşmişti.

"Hayır, yalnızca babam." Philippe de Clermont'la tanışmak gibi babamı tekrar görmek de yolculuğumuzun beklenmedik armağanlarından biri olmuştu.

"Daha neler," diye mırıldandı Sarah.

"Çok kalmadı, yalnızca birkaç gün ama Londra'da üç dokuyucu vardı. Bütün kent bizi konuşuyordu." Bunun tek sebebi babamın William Shakespeare'i hikâye fikirleri ve diyaloglarla doldurması değildi.

Sarah yayılım ateşi gibi sorularına devam etmek için ağzını açtı ama Vivian susması için elini kaldırdı.

"Dokuyuculuk aileden gelen bir özellikse neden sayıları bu kadar az?" diye sordu Vivian.

"Çünkü uzun zaman önce diğer cadılar bizi yok etmeye başlamış." Matthew'un omuzlarına sardığı havluyu tutan parmaklarını gerildi.

"Alsop Nine bize dokuyuculuğun çocuklara geçmemesi için ailelerin son ferdine kadar öldürüldüğünü anlattı." Matthew'un parmakları boynumdaki gergin kaslara bastırdı. "Hayatta kalanlar saklanmış. Savaş, hastalık ve bebek ölümleri kalan ailelerin sayısını da epey azaltmış."

"Neden dokuyucuları ortadan kaldırırsınlar ki? Her kovan yeni büyü sahibi olmak isteyecektir," dedi Caleb.

"John tuşlarla oynadığında bilgisayarımı donmaktan kurtaracak bir büyü için cinayet işleyebilirim," diye ekledi Abby. "Her şeyi denedim, sıkışan tekerlekler için efsun, kırık kilitler için büyü, yeni girişimlerin hayırlı olması için tılsım. Hiçbiri bu modern elektronik aletlerde işe yaramıyor."

"Belki dokuyucular çok güçlüydü ve diğer cadılar onları kısılandı. Belki yalnızca korkuydu. İşin aslını bakarsınız, yaratıklar da kendilerinden farklı olanı kabul etme konusunda insanlardan farksız..." Sözlerimi tamamlamadığımda bir sessizlik oldu.

"Yeni büyüler." Caleb ıslık çaldı. "Nereden başlıyorsun?"

"Bu dokuyucuya bağlı. Benim için başlangıç noktası bir sorn ya da arzu oluyor. Ona odaklanıp geri kalanı sicimlere bırakıyorum." Ellerimi kaldırdım. "Sanırım bu işi artık ellerim görecek."

"Ellerine bakayım, Diana," dedi Sarah. Ayağa kalktım, önünde durup avuçlarımı açtım.

Sarah renkleri inceledi. Sağ elimdeki beş kesişim yeri olan yıldız parmaklarıyla izledi.

"Bu beşinci düğüm," diye açıkladım incelemesini sürdüren Sarah'ya. "Dokuyucular onu engelleri aşmak ya da tecrübelerini yoğunlaştırmak için büyü yapmada kullanır."

"Beş köşeli yıldız elementleri temsil ediyor." Sarah kahverengi, sarı, mavi ve kırmızı çizgilerin birbirine dolandığı noktaya parmağıyla dokundu. "Bunlar geleneksel olarak toprak, hava, su ve ateşi temsil eden dört renk. Başparmağındaki yeşil ise tanrıçayla ilişkili, özellikle de anne olan tanrıçayla."

"Elin büyüülü bir ilk okuma kitabı gibi, Diana," dedi Vivian, "dört element, Tanrıça ve beş köşeli yıldız, hepsi üzerinde yazılı. Bir cadının büyü uygulamak için ihtiyacı olan her şey burada."

"Bu da onuncu düğüm olmalı." Sarah yavaşça sağ elimi bırakıp sol elimi tuttu. Nabzımın çevresindeki halkayı inceledi. "Sept-Tours'da dalgalanan bayrağın üzerindeki sembole benziyor bu."

"Öyle. Basit görünse bile onuncu düğümü her dokuyucu atamaz." Derin bir soluk aldım. "Bu yaratına ve yok etme düğümüdür."

Sarah parmaklarımı kapatıp elimi yumruk yaptı ve yumruğumu avcunun içine aldı. Vivian'la endişeyle bakiştılar.

"Neden parmaklarımdan birinde renk yok?" dedim birden tedirgin olarak.

"Bunu yarın konuşuruz." dedi Sarah. "Geç oldu. Uzun bir geceydi."

"Çocukları yatırmalıyız." Abby kızını uyandırmamaya dikkat ederek dikkatle ayağa kalktı. "Kovandakiler Diana'nın yeni büyüler yapabildiğini duyunca yer yerinden oynayacak. Cassie ve Lydia kiskançlık krizine girecek."

"Kovana söyleyemeyiz." dedi Sarah sert bir sesle. "Tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmeliyiz önce."

"Diana aşırı parlak." diye vurguladı Abby. "Daha önce fark etmemiştim ama insanlar bile bunu görecektir."

"Gizlenme büyüsüyle örtünüyordum. Bir tane daha yapabilirim." Matthew'un ürkütücü ifadesine bir göz attığımda alelacele ekledim. "Elbette evde kullanmayacağım."

"Gizlenme büyüsü olsun olmasın, O'Neil'lar olağanüstü bir şeyler olduğunu anlamıştır." dedi Vivian.

Caleb ciddi görünüyordu. "Bütün kovana söylememiz gerekmez Sarah, ama birilerine söylemeliyiz. Kime söyleyip kime söyleyemeyeceğimize karar verebiliriz."

"Diana'nın hamileliğini açıklamak, pırlıtsını açıklamaktan çok daha zor olacak." dedi Sarah malumu ilan ederek. "Karnı yeni yeni belli olmaya başladı ama ikizlere hamile olduğu için yakında saklamak imkânsız olacaktır."

"İşte bu yüzden tamamıyla dürüst olmalıyız ya." dedi Abby. "Cadılar yarın gerçeklerin kokusunu yalanın kokusunu aldıkları kadar kolay alırlar."

"Bu kovanın sadakatini ve açık fikirliliğini sunayacaktır." dedi Caleb düşünceli bir edayla.

"Ya bu sınavdan geçemezsek?" diye sordu Sarah.

“Bu bizi sonsuza kadar böler,” diye cevapladı.

“Belki de gitmeliyiz.” Böyle bir bölünmenin neler yapabileceğini ilk elden görmüştüm ve İskoçya’da cadı cadıya düşman olduğunda ve Berwick duruşmaları başladığında olanlar hâlâ rüyalarımın girişiyordu. Madison kovanımı yıkan, insanları nesillerdir sahip oldukları evlerinden, çiftliklerinden koparan kişi olmak istemiyordum.

“Vivian?” Caleb kovanın liderine döndü.

“Kararı Sarah vermelii,” dedi Vivian.

“Bir zamanlar bütün bu dokuyucu meselesinin paylaşılması gerektiğine inanıyordum. Ama cadıların birbirlerine korkunç şeyler yaptığını gördüm ve yalnızca Emily’den bahsetmiyorum.” Sarah bana doğru baktı ama ayrıntılara girmedi.

“Corra’yı içeride tutabilirim... çoğunlukla. Kasabaya da inmeyebilirim. Ama farklı olduğumu sonsuza kadar saklayamam, gizlenme büyüm ne kadar iyi olursa olsun,” diye uyardım toplanmış cadıları.

“Bunu anlıyorum,” dedi Vivian sakince. “Ama bu yalnızca bir sınav değil, aynı zamanda bir fırsat. Yıllar önce cadılar dokuyucuları yok etmeye giriştiğinde, kaybedilen yalnızca hayatlar olmadı. Soy lar yok oldu, uzmanlık, bilgi, hepsini anlayamadığımız bir güçten korktuğumuz için kaybettik. Bu yeniden başlama fırsatımız.”

“*Cebra il denizde ve kıyıda durduğunda,*” diye fısıldadım. “*Fırtına hiddetlenecek ve okyanuslar kükreyecek / Ve üflendiğinde harikulade boynuzunu / Ölecek eski dünya, doğacak yenisi.*” Böyle bir değişimin ortasında mıydık?

“Bunu nereden öğrendin?” Sarah’nın sesi keskindi.

“Alsop Nine’den. Öğretmeni Ursula Ana’nın kehanetiymiş.”

“Kimin kehaneti olduğunu biliyorum, Diana,” dedi Sarah. “Ursula Ana kurnazlığıyla ünlü, güçlü bir kahindi.”

“Öyle mi?” Alsop Nine bana bunu neden söylememişti acaba.

“Öyle. Bir tarihçi olarak cadı ilmi konusunda korkunç cahilsin.” diye yanıtladı Sarah. “Vay canına. Büyü dokumayı Ursula Shipton’ın çıraklarından birinden mi öğrendin yani.” Sarah’nın sesi gerçek bir saygı taşıyordu.

“O zaman seni kaybetmediğimiz sürece,” dedi Vivian alçak sesle, “her şeyi kaybetmiş sayılmayız.”

Abby ve Caleb minivanlarını sandalyeler, kalan yiyecekler ve çocuklarıyla doldurdu. Garaj yolunda durmuş onlara el salladığını sırada Vivian yanına geldi.

“Sarah’nın bunalımdan çıkmasını ve ağaca bakmayı bırakmasını istiyorsan, ona dokuma konusunda daha fazla şey anlat. Nasıl yaptığımı göster, gösterebildiğin kadar.”

“Bu işte henüz çok iyi değilim, Vivian.”

“Sarah’nın yardımını almak için daha da iyi bir sebep. Bir dokuyucu olmayabilir ama Sarah büyülerin mimarisini, tanıdığım her cadıdan daha iyi bilir. Bu, Emily’nin yokluğunda ona bir amaç verir.” Vivian elimi cesaret verircesine sıktı.

“Ya kovan?”

“Caleb bunun bir sınav olduğunu söylüyor,” diye yanıtladı. “Bakalım bu sınavı geçebilecek miyiz.”

Vivian arabasının farlarıyla çiti aydınlatarak garaj yolundan çıktı. Eve geri döndüm, ışıkları kapadım ve yukarı, kocamın yanına çıktım.

“Ön kapıyı kilitledin mi?” diye sordu Matthew kitabımı bırakarak. Boyuna ancak yeten yatakta yayılmış yatıyordu.

“Kapatamadım. Sarah anahtarı kaybetmiş.” Gözlerim evin daha önce yardımsever biçimde sunduğu yatak odamızın kapısının anahtarına kaydı. O gece yaşadıklarımızı hatırlayınca gülümsedim.

“Dr. Bishop, aklınızdan bir ahlaksızlık mı geçiyor yoksa?” Matthew’un sesi bir okşama kadar baştan çıkarıcıydı.

“Evliz, değil mi?” Ayakkabılarımı çıkarıp gömleğimin üst düğmelerini çözmeye başladım. “Seninle ilgili şehvetli arzularımın olması benim karılık görevim.”

“Onları tatmin etmek de benim kocalık görevim.” Matthew yataktan masaya ışık hızıyla hareket etti. Düğmelerimi açan parmaklarımın yerini onun parmakları aldı ve teker teker düğmeleri açtı. Açtığı her düğmeyle ortaya çıkan çıplak tenimi bir öpücük ve dişlerinin hafif baskısıyla ödüllendirdi. Beş düğme sonra hafif nemli yaz havasında titriyordum.

“Titriyor olman çok tuhaf,” diye mırıldandı, sütyenimin kopçasını açmak için ellerini kaydırarak. Matthew’un dudakları kalbimin yanındaki hilal şeklindeki yara izini sıyırdı. “Tenin soğuk değil.”

“Her şey göreceli, vampir.” Parmaklarımı saçlarına daldırdığımda kıkırdadı. “Benimle sevişecek misin yoksa ateşimi mi ölçeceksin?”

Daha sonra beyaz ışıktaki elimi kaldırıp bir o yana bir bu yana çevirdim. Sol elimin orta parmağıyla yüzük parmağında biri ay ışığı, öbürü güneş renginde iki çizgi vardı. Diğer sicimlerin izleri biraz solmuştu ama iki bileğimde de inci rengi bir düğüm silik de olsa görünüyordu.

“Sence bütün bunlar ne anlama geliyor?” diye sordu Matthew, dudakları saçlarımı hafifçe kıpırdatırken parmakları omuzlarımızda sekizler ve daireler çizdi.

“Dövmeli kadınla ya da uzaylıların bedenini ele geçirdiği bir biriyle evlendiğin anlamına.” İçimde büyüyen canlar, Corra ve şimdi de dokuyucu sicimleriyle artık bedenimin içinde daralmaya başladığımı hissediyordum.

“Bu gece seninle gurur duydum. Hızla Grace’i kurtaracak bir yol düşündün.”

“Hiç düşünmedim ki. Grace çılgık attığında içimde bir şalter attı sanki. İçgüdülerime güvendim sadece.” Kollarında döndüm. “Şu ejderha hâlâ sırtımda mı?”

“Evet. Eskisinden koyu üstelik.” Matthew’un eli belime kayarak yüzüme bakmak için bedenimi kendisine çevirdi. “Nedeniyle ilgili bir fikrin var mı?”

“Henüz değil.” Cevap çok yakındaydı ama ona ulaşamıyordum. Beni beklediğini hissediyordum.

“Belki gücünle ilgili bir şeydir. Şimdi hiç olmadığı kadar güçlüsün.” Matthew bileğimi dudaklarına götürdü. Kokumu içine çektikten sonra dudaklarını damarlarıma bastırdı. “Hâlâ yaz yıldırımları gibi kokuyorsun ama şimdi dinamit gibi yanan fitilin barutla temas ettiği anı andıran bir şey de var.”

“Yeteri kadar gücüm var, daha fazlasını istemiyorum,” dedim Matthew’a iyice sokularak.

Ama Madison’a döndüğümüzden beri kanımı hareketlendiren kararlılık bir arzu duyuyordum.

Yalancı, diye fısıldadı tanıdık bir ses.

Tenim binlerce cadının bakışı üzerimdeymiş gibi karıncalandı. Ama artık beni seyreden tek bir yaratık vardı: *Tarıca*.

Çevreme bakındım ama Tanrıça'dan iz yoktu. Matthew Tanrıça'nın varlığını sezerse bana cevabını vermek istemediğim sorular sormaya başlardı. Ve hâlâ sakladığım bir sırrı açığa çıkarabilirdi.

"Neyse ki," diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Matthew.

"Hayır," diye yalan söyledim, Matthew'a biraz daha sokuldum. "Gaipten sesler duyuyor olmalısın."

ONUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah sendeleyerek merdivenlerden indim, cadısuuyuyla yaptıklarım ve ardından gelen canlı rüyalar yüzünden bitkin bir haldeydim.

“Ev dün gece çok sessizdi.” Sarah, Bishop’ların büyü kitabı önünde açık, okuma gözlüğü burnunun ucunda, kızıl saçları dağınık, eski rahlenin arkasında duruyordu.

Bu haliyle Emily’nin Püriten atası Cotton Mather’ı sinir krizine sokabilirdi.

“Gerçekten mi? Hiç fark etmedim.” Esneyip parmaklarımı yeni toplanmış lavanta dolu eski ahşap hamur teknesi üzerinde gezdirdim. Yakında otlar kurutulmak için kırışlerin arasına gerili sicimlere asılacaktı. Bir örümcek kırışlerin arasında gerili faydalı ağa kendi ipeksi ağını eklemekle meşguldü.

“Sabah sabah epey iş görmüşsün,” dedim konuyu değiştirerek. Deve dikenini başları çoktan süzgece konmuş, tohumları ayıklanmak üzere sallanmayı bekliyordu. Sarı çiçekli sedef otları ve ortası sarı koyungözleri iple bağlanmış, asılmaya hazırды. Sarah çiçek presini çıkarmıştı ve bir tepside duran uzun, hoş kokulu yapraklar içine girmeyi bekliyordu. Tezgâhta duran yeni toplanmış çiçekler ve otlara henüz ne yapılacağı belli değildi.

“Yapacak çok iş var,” dedi Sarah. “Biz yokken bahçeye bakan biri vardı ama onların da bakacak kendi toprakları var, kış ve ilkbahar tohumları da toprağa girmedir.”

Bishop’ların evindeki bahçenin boyutu göz önüne alındığında biri değil, “birileri” olmalıydı. Yardım etmek için sedef otu demetine uzandım. Bu koku bana her zaman Satu ve beni Sept-Tours’dan alıp La Pierre’e götürdükten sonra yaşadığım korkunç anları hatırlatacaktı. Sarah hızla uzanıp beni durdurdu.

"Hamile kadınlar sedef otuna dokunmaz, Diana. Bana yardım etmek istiyorsan, bahçeye git ve biraz sedef çiçeği kes. Şunu kullan." Beyaz sapsız bıçağı işaret etti. Bıçağı en son, damarımı açıp Matthew'u kurtarmak için elimde tutmuştum. İkimiz de bunu unutmamıştık, ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

"Sedef çiçeği yapraklarında tohumları andı, değil mi?"

"Mor çiçekli. Uzun sapsız. Kâğıt gibi düz tohum zarfları var." Sarah her zamankinden daha büyük bir sabır göstererek tarif ediyordu. "Bitkinin köküne yakın yerden keseceksin. Kurutmadan önce çiçeklerini ayıklayacağız."

Sarah'nın bahçesi elma ağaçlarının seyreldiği ve ormanın meşe ve servilerinin henüz toprağı gölgelemediği yerdeydi. Etrafı metal direkler, tel ağlar, kazıklar ve paletlerle çevriliydi... Sarah tavşanları, fareleri ve kokarcaları uzak tutacak her şeyi kullanırdı. Fazladan önlem olarak alan yılda iki kez ilaçlanır ve koruyucu büyülerle çevrenirdi.

Sarah bu çevrili alanda bir cennet yaratmıştı. Bahçenin geniş yollarının bazıları eğrelti otlarının ve başka kırılğan bitkilerin uzun ağaçların gölgesine sığındığı girintilere gidiyordu. Bazı yollar sırtıkları ve çitleriyle evin en yakınında bulunan yükseltilmiş sebze tarhlarıyla kesişiyordu. Normalde burası bezelye ve her türden fasulyeyle yemyeşil olurdu... ama bu yıl hepsi cılızdı.

Sarah'nın küçük eğitim bahçesinin (burada kovanın çocuklarına, bazen de yetişkinlerine bitki, çiçek ve otların elementlerle olan ilişkilerini öğretirdi) çevresinden dolaştım. Sarah'nın küçük öğrencileri boya karıştırıcıları, söğüt dalları ve şeker çubuklarıyla kendi kutsal alanlarını büyük bahçeden ayırmıştı. Andız otu ve civanperçemi gibi yetiştirilmesi kolay bitkiler çocukların büyü sanatında her cadının kılavuzu olan doğum, büyüme ve çürüme gibi mevsimsel döngüleri kavramasına yardım ediyordu. Boş bir kütük nane ve diğer istilacı bitkiler için bir kap niyetine kullanılıyordu.

Bahçenin merkezi iki elma ağacıyla işaretliydi, ağaçların arasına bir hamak kuruluydu. Hamak Sarah ve Em'in oturabilmesine yetecek kadar genişti, burası hayal kurdukları, sıcak yaz gecelerinde geç saatlere kadar sohbet ettikleri yerdi.

Elma ağaçlarının arkasındaki ikinci bir çit kapısından geçip profesyonel bir cadının bahçesine girdim. Sarah'nın bahçesi benim kütüphanelerimle aynı amaca hizmet ediyordu: Burası hem esin kaynağı olan bir sığınak hem de işini yapmak için gereken bilgi ve araçları barındıran yerdi.

Sarah'nın istediği mor çiçekli bir metrelik bitkileri buldum. Seneye kendi kendini tohumlayabileceği kadarını bırakmaya dikkat ederek bitkileri sepete doldurup eve döndüm.

Teyzemle birlikte dostça bir sessizlik içinde çalıştık. Sarah rayihalı bir yağ yapacağı bitkinin çiçeklerini temizleyip sapları bana veriyor, ben de tohum zarflarına zarar vermemek için saplarını tek tek sicimle bağlıyordum.

"Tohum zarflarını nasıl kullanacaksın?" diye sordum ipe düğüm atarak.

"Koruma muskalarında. Okul birkaç hafta içinde başlayınca onlara ihtiyaç olacak. Sedef çiçeği çocuklar için özellikle faydalıdır, canavarlar ve kâbusları uzak tutar."

Erzak odasının çatı arasında uyuklayan Corra, Sarah'nın tarafındaki gözünü açıp burnundan ve ağzından çıkardığı dumanlarla küçümsemesini ifade etti.

"Senin için başka şeyler düşündüm," dedi bıçağıyla ateş ejderini işaret ederek.

Corra aldırış etmeden sırtını döndü. Uzun kuyruğu bir sarkaç gibi sarkıyor, kürek biçimindeki ucu hafifçe ileri geri sallanıyordu. Eğilerek altından geçtim ve kirişe bir sap daha astım.

"Ne kadar zamanda kururlar?" diye sordum masaya dönerek.

"Bir hafta," dedi Sarah başını bir an için kaldırarak. "O zaman tohum zarflarının derisini sıyrabiliriz. Altında gümüş bir göbek vardır."

"Ay gibi. Ayna gibi," dedim başımı sallayarak. "Kâbusu kendine yansıtır, böylece çocuğu rahatsız edemez."

Sarah kavrayışından memnun olarak başını salladı.

"Bazı cadılar bu bitkinin tohum zarfıyla geleceği görür," diye devam etti Sarah birkaç saniye sonra. "Lisede kimya dersi veren Hamilton'daki cadı bana simyacıların onlarla mayıs çiyni toplayıp yaşam suyunun temeli olarak kullandığını söylemişti."

“Bunun için epeyce sedef çiçeği gerekir,” dedim gülerek, Mary Sidney’le deneylerde kullandığımız onca suyu hatırladım. “Bence koruma muskasından şaşmamalıyız.”

“Tamam o zaman.” Sarah gülümsedi. “Çocuklar için muskaları rüya yastıklarına koyuyorum. Kuklalar ya da böğürtlen kamışlarından yapılma beş köşeli yıldızlar kadar ürkütücü değil. Bir tane yapacak olsan içini hangi malzemeyle doldururdun?”

Derin bir soluk alıp soruya odaklandım. Rüya yastıklarının fazla büyük olması gerekmezdi, elim büyüklüğünde bir yastık yeterli olurdu.

Avcumun içi. Normalde esin vermeleri ve bana rehberlik etmeleri için parmaklarımı dokuyucu sicimlerimin üzerinde gezdirirdim. Ama sicimler artık içimdeydi. Ellerimi çevirip parmaklarımı açtığımda pınlıtlı düğümler bileklerimdeki damarların üzerinde belirdi, sağ elimin baş ve serçe parmağı büyüünün kahverengi ve yeşil renkleriyle parladı.

Sarah’nın kavanozları pencereden gelen ışıktaki parlıyordu. Kavanozların yanına gidip dirençle karşılaşana kadar serçe parmağımı etiketlerin üzerinde dolaştırdım.

“Kızılyaprak.” Başka bir rafa gittim. “Pelin otu.”

Ruh çağırma tahtasındaki ibre gibi kullanarak, serçe parmağımı arkaya yatırdım.

“Anason.” Parmağım aşağı indi. “Şerbetçi otu.” Karşı yöne doğru çapraz çizgi boyunca yükseldi. “Kedi otu.”

Kokusu nasıl olacaktı? Fazla mı keskin?

Baş parmağım karıncalandı.

“Defne yaprağı, birkaç tutam hiberiye ve bir parça kekik,” dedim.

Ama ya çocuk yine de uyanır da yastığı kavrarsa?

“Ve beş tane kurutulmuş fasulye.” Fasulyeler garip bir eklemeydi ama dokuyucu içgüdülerim bana onların farklı bir soluk getireceğini söylüyordu.

“Vay canına.” Sarah gözlüğünü kafasına kaldırdı. Bana hayretle bakıp sırttı. “Büyük büyükannenin topladığı eski muskaya benziyor ama onunkinin içinde fasulye değil, sığırkuyruğu ve mine çiçeği vardı.”

“Yastığa önce fasulyeleri koyardım,” dedim. “Yastığı sallayınca birbirlerine çarpıp tıkırdamalılar. Çocuğa bu sesin canavarlara karşı onu koruyacağını söyleyebilirsin.”

"Güzel detay," diye itiraf etti Sarah. "Sedef çiçeğinin zarfları... onları toz haline mi getirdirdin yoksa bütün olarak mı bıraktırdın?"

"Bütün," diye cevapladım, "yastığın önüne dikerdim."

Ama otlar bir koruma muskasının yalnızca ilk yarısıydı. Otların yanı sıra sözlerle ihtiyaç vardı. Başka bir cadının bunu kullanabilmesi için de bu sözlerin gizli bir güç taşıması gerekiyordu. Londra cadılarından çok şey öğrenmişim ama yazdığım büyüler sayfa üzerinde kalıyor, benden başka biri söylediğinde bir etkisi olmuyordu. Pek çok büyü hem akılda kolayca kalması hem de daha canlı olması için kafiyeli yazılırdı. Ama ben, Matthew ve dostları gibi şair değildim. Duraksadım.

"Ne oldu?" dedi Sarah.

"Gramaryem berbat," diye itiraf etim sesimi alçaltarak.

"Eğer bunun ne olduğunu bilseydim senin için üzülebilirdim," dedi Sarah soğuk bir sesle.

"Gramarye bir dokuyucunun sözcüklere sihir vermesine denir. Büyü oluşturabilir ve onları kendim yapabilirim ama gramarye olmadan başka cadılar onları kullanamaz." Bishop'ların büyü kitabını işaret ettim. "Yüzlerce, binlerce dokuyucu bu büyülerin sözcüklerini buldu ve cadılar onları nesilden nesle aktardı. Büyüler şimdi bile güçlerini koruyor. *Benim* büyülerimse şanslı günümde bir saat etkisini koruyor."

"Sorun nedir?" diye sordu Sarah.

"Büyüleri sözcükler değil, renkler ve biçimler halinde görüyorum." Başparmağım ve işaret parmağımın altındaki renkler soluktu. "Ateş büyüme kırmızı mürekkebin faydası oldu. Sayfanın üzerinde sözcükleri bir çeşit resim oluşturacak bir düzene sokmak da."

"Gösterece," dedi Sarah, önüme bir parça kâğıt ve alazlanmış bir dal parçası itti. Açıklık getirmesi için dalı kaldırdığımda, "Cadı fındığı," diye açıkladı. "Bir büyüüyü ilk kez kopyalıyorsam onu kalem olarak kullanırım. Ters giden bir şey olursa sonraki etkileri... şey, mürekkep kadar kalıcı olmuyor." Hafifçe kızardı. Zapt edilmez büyülerinden biri banyoda bir hortuma yol açmıştı. Ondan sonra haftalar boyunca en olmadık yerlere sıçrayan güneş losyonu ve şampuanları temizlemiştik.

Sözleri söyleyip büyüüyü harekete geçirmemeye dikkat ederek, bir şeyleri tutuşturmak için tasarladığım büyüüyü yazdım. Bitirdiğimde sağ elimin işaret parmağı kırmızı renkte parlıyordu.

“Bu benim ilk gramarye denemenidi,” dedim, Sarah’ya vermeden önce kâğıdı ciddiyetle süzdüm. “İlkokul öğrencileri bile daha iyisini becerirdi.”

Ateş
Tutuş şimdi
En sonunda yok et
Şafaqlarla karanlık geceyi

“O kadar da kötü değil,” dedi Sarah. Kırgın bir halde durduğumu görünce çabucak ekledi: “Daha kötülerini gördüm, akrostiş yapman akılcıca olmuş. Ama neden üçgen biçiminde?”

“Bu büyüün yapısı. Ashnda çok basit. Üç kesişimli bir düğüm yalnızca.” Eserimi inceleme sırası bana gelmişti. “İşin tuhafı üçgen, simyacıların ateş için kullandığı simgedir.”

“Üç kesişimli düğüm mü?” Sarah gözlüğünün üzerinden bana baktı. “Gene Yoda’laştın sen.” Bu fazla gösterişli sözcükler kullandığımda Sarah’nın söylediği şeydi.

“Elimden geldiği kadar basit anlatmaya çalışıyorum, Sarah. Eğer sicimlerim elimin içinde olmasaydı sana ne demek istediğimi göstermek daha kolay olurdu.” Ellerimi kaldırıp parmaklarımı oynattım.

Sarah bir şeyler mırıldandığında, bir yumak ip masaya yuvarlandı. “Normal ip işini görür mü, Yoda?”

Yumağın yuvarlanmasını durduracak sihirli sözleri söyledim. Yumak toprağın gücüyle ağırlaşmıştı ve etrafı üç kesişimli düğümlerle çevriliydi. Sarah şaşkınlıkla irkildi.

“Elbette,” dedim teyzemin tepkisine sevinerek. İpi bıçağıyla kestikten sonra aşağı yukarı yirmi santim uzunluğunda bir tanesini elime aldım. “Her düğümden farklı sayıda kesişim vardır. Büyüde ikisini kullanırsın. ilmek ve çift düğüm. İkisi bütün cadıların bildiği dokuyucu düğümlerdir. İşler üçüncü düğüme geldiğimizde karışıyor.”

Mutfak siciminin göstermek istediğim şeyi yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Dokuyucu sicimlerimle yaptığım düğümler üç boyutlu ama elimde sıradan bir ip olduğu için düz çalışmaya karar verdim. İpin bir ucunu sol elimle tutarak sağa doğru bir halka yaptım, ipi gevşetke

halkının bir altından, bir üstünden geçirdim, uçları birleştirdim ve üçgene benzeyen yonea biçiminde bir düğüm yaptım.

“Gördün mü, üç kesişim,” dedim. “Sen dene.”

Elini ipten çektiğimde uçları birbirine kaynayarak çözülmez bir düğümün tanıdık piramidini oluşturdu. Sarah keskin bir soluk aldı.

“Süper,” dedim. “Alelade bir ip de işe yarıyormuş.”

“Tıpkı baban gibi konuştun.” Sarah düğümü parmağıyla tırtıkladı. “Her büyüde bunlardan biri gizli, öyle mi?”

“En az biri. Karmaşık büyülerde iki üç düğüm olabilir, her biri dün gece salonda gördüğün, dünyayı bağlayan ipliklere bağlanır.” Gülümse-dim. “Samuram gramarye, büyüünün iç mekanizmasını gizleyen bir çeşit gizleme büyü.”

“Sen sözcükleri söyleyince de bu mekanizmayı açığa çıkarıyor,” dedi Sarah düşünceli bir biçimde. “Seninkini bir deneyelim o zaman.”

Onu uyarmama fırsat olmadan Sarah büyüünün sözlerini sesli okudu. Kâğıt aniden alev aldı. Bir miktar su çağırıp Sarah’nın masaya fırlattığı tutuşmuş kâğıdın üzerine boşalttım.

“O büyüünün mum yakmak için olduğunu sanıyordum, evi yakmak için değil!” dedi kararmış kâğıda bakarak.

“Affedersin. Büyü daha epey yeni. Eninde sonunda oturacaktır. Gramarye sonsuza kadar bir büyüüyü bir arada tutamaz, bu nedenle büyü zamanla zayıflar. Büyüler bu nedenle bir süre sonra işe yaramaz oluyor,” diye açıkladım.

“Gerçekten mi? O halde büyülerin yaşını çıkarabilirsin.” Sarah’nın gözleri parlıyordu. Geleneklere baylırdı ve bir büyü ne kadar eskisiyse o kadar çok hoşuna giderdi.

“Olabilir,” dedim şüpheyle, “ama büyülerin başarısız olmasının başka nedenleri de var. Bir kere dokuyucuların becerileri farklıdır. Ayrıca cadılar onları kopyaladığında sözcükler atlanmış ya da değiştirilmişse, bu büyüüyü de tehlikeye atacaktır.”

Ama Sarah çoktan büyü kitabının başına geçmiş, sayfaları çeviriyordu.

“İşte, şuna bak.” Eliyle beni yanına çağırdı. “Bishop büyü kitabındaki en eski büyüünün bu olduğundan kuşulanmıştım hep.”

“Herhangi bir yere temiz hava çekmek için olağanüstü güzel bir muska,” diye okudum yüksek sesle. “Yaşlı Maude Bishop’tan miras

kaldı, ben Charity Bishop tarafından 1705 yılında kanıtlandı.” Sayfanın kenarındaki boşluklarda büyükannem dâhil daha sonra bu büyüye hâkim olan başka cadıların notları vardı. Sarah’ın sert notu şöyle diyordu: “İşe yaramaz.”

“Eee?” diye sordu Sarah.

“1705 tarihli,” dedim.

“Evet ama tarihçesi bundan da eski. Em, Maude Bishop’ın kim olduğunu hiçbir zaman bulamadı, belki de Bridget’in İngiltere’den bir akrabasıydı.” Bu yarım kalmış soy araştırması Sarah’ın Em’in adını ilk kez sesinde keder olmadan anmasına vesile olmuştu. Vivian haklıydı. Benim burada olmaya ne kadar ihtiyacım varsa Sarah’ın da bana o kadar ihtiyacı vardı.

“Olabilir,” dedim yine, boş yere onu umutlandırmamaya çalışarak.

“Kavanozlarla yaptığın şeyi yap. Parmaklarınla oku,” dedi Sarah rahleyi bana iterek.

Parmak uçlarımı yavaşça büyü’nün sözleri üzerinde gezdirdim. Te-nim büyüye dokunmuş malzemeleri fark ettikçe karıncalanıyordu. Yüzük parmağımın çevresinde hava esiyor, orta parmağımın tırnağı altında sanki sıvı dolaşüyor ve serçe parmağıma yoğun kokular tutunuyordu.

“Çördük otu, mercanköşk ve bolca tuz,” dedim düşünceli bir biçimde. Bunlar her cadının evinde ve bahçesinde bulunabilecek sıradan malzemelerdi.

“O zaman neden işe yaramıyor?” Sarah bir kahinmiş gibi yukarı kaldırdığım sağ elime bakıyordu.

“Emin değilim,” diye itiraf ettim. “Bunu bin kez tekrar etsem de benim için yine de işlemeyebilir.” Sarah ve kovandaki dostları Maude Bishop’ın büyü’sünün neden işe yaramadığını kendi başlarına bulmak zorunda kalacaktı. En kötü ihtimalle hava temizleyici bir sprey alabilirlerdi.

“Tamir edebilirsin ya da bir yama yapabilirsin ya da senin gibi cadılar her ne yapıyorsa işte.”

Senin gibi cadılar. Maksadı bu olmasa da sözleri kendimi tedirgin ve yalnız hissetmeme yol açmıştı. Gözlerimi büyü kitabına indirip dokuyucuların hedef alınma sebebinin, emredildiğinde büyü yapamamaları olup olmadığını merak ettim.

“İşler öyle yürümüyor.” Ellerini açık kitabın üzerinde kavuşturdum ve dudaklarımı kapayıp bir yengeç gibi kabuğuma çekildim.

“Dokumanın bir soruyla başladığını söylemiştin. Büyüye yanlışlığını ne olduğunu sor,” diye önerdi Sarah.

Maude Bishop’ın hava temizleme büyüsünü hiç görmemiş olmayı diliyordum. Dahası, keşke Sarah da onu hiç görmemiş olsaydı diye düşünüyordum.

“Ne yapıyorsun?” Sarah dehşetle Bishop’ların büyü kitabını işaret etti.

Ellerimin altında yazıların süslü kıvrımları çözülüyordu. Yazdan geriye kalan mürekkep lekeleri dışında sayfa bomboştu. Saniyeler içinde Maude Bishop’ın büyüsünden geriye, sıkı, küçük bir mavi-sarı düğüm dışında hiçbir şey kalmamıştı. Düğüme hayretle baktım, içimden bir ses ona...

“Dokunma ona!” diye bağırdı Sarah, Corra’yı uykusundan uyandırarak. Sıçrayarak kitaptan uzaklaştım, Sarah kitaba atlayıp düğümü bir kavanozun altında hapsetti.

Tanımlanamayan büyülü cisme baktık ikimiz de.

“Şimdi ne yapıyoruz?” Büyüleri her zaman soluk alıp veren, canlı varlıklar olarak düşünmüştüm. Onu bir kavanoza hapsedmek zalimlik gibi geliyordu.

“Fazla bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum.” Sarah sol elimi alıp çevirdi, başparmağım siyahtı.

“Üzerine mürekkep gelmiş,” dedim.

Sarah başını salladı. “Mürekkep değil. Bu ölümün rengi. Büyüyü öldürdün.”

“Öldürdün de ne demek?” Elim çikip kurabiye çalarken yakalanan bir çocuk gibi arkama sakladım.

“Panik yapma,” dedi Sarah. “Rebecca bunu kontrol etmeyi öğrenmişti. Sen de yapabilirsin.”

“Annem mi?” Sarah ve Vivian’ın dün geceki uzun uzun bakışmasını düşündüm. “Böyle bir şeyin olabileceğini biliyordun.”

“Yalnızca sol elini gördükten sonra. Şeytan çıkarma ve kehanet gibi yüksek büyülerin renklerini taşıyor, tıpkı sağ elinin sanatın renklerini gösterdiği gibi.” Sarah duraksadı. “Kara büyülerin renklerini de taşıyor.”

"İyi ki sağ elimi kullanıyorum." Şaka yapmaya çalışıyordum ama sesimdeki titreme beni ele vermişti.

"Sağ elini kullanmıyorsun. İki elini birden kullanabiliyorsun. Sağ elini daha çok kullanmanın tek sebebi, ilkokul birinci sınıftaki o korkunç öğretmeninin solak çocukların şeytanla ilişkisi olduğunu söylemesi." Sarah kadının okuldan uzaklaştırılmasını sağlamıştı. Bayan Somerton, Madison'da ilk Cadılar Bayramı'nı geçirdikten sonra istifasını vermişti.

Yüksek büyülerle de ilgilenmediğimi söylemek istiyordum ama ağzımdan tek kelime çıkmadı.

Sarah üzüntüyle bana baktı. "Başka bir cadıya yalan söyleyemezsin, Diana. Özellikle de böyle bir palavrayı."

"Kara büyü yok." Emily bir ruhu çağırıp bağlamak isterken ölmüştü, muhtemelen annem de öyle. Peter Knox da büyüünün karanlık tarafıyla ilgileniyordu. Ashmole 782'ye de kara büyüler hapsedilmişti... tek bir başparmağın yapabileceğinden çok daha fazla ölüm.

"Kara demek kötü demek değildir," dedi Sarah. "Yeni ay kötü mü?"

Başımı salladım. "Karanlık ay yeni başlangıçların zamanıdır."

"Baykuşlar? Örümcekler? Yarasalar? Ejderhalar?" Sarah öğretmen sesiyle konuşuyordu.

"Hayır," diye itiraf ettim.

"Hayır. Kötü değil. Ay ve gece yaratıkları hakkındaki bütün o hikâyeleri insanlar, onlar bilinmeyeni temsil ettiği için uydurdu. Bu hayvanların aynı zamanda bilgeliği simgelemesi tesadüf değil. Bilgiden daha güçlü hiçbir şey yoktur. Bu nedenle kara büyülerini birine öğretirken çok dikkatli davranınız." Sarah elimi tuttu. "Siyah, yaşlı kadın olarak tanrıçanın, gizlenmenin, uğursuz emarelerin ve ölümün rengidir."

"Ya bunlar?" Kalan üç parmağımı oynattım.

"Buradakiler bakire ve avcı tanrıçanın renkleri," dedi gümüş rengindeki orta parmağımı bükerek. Şimdi Tanrıça'nın sesinin neden öyle çıktığını anlayabiliyordum. "Ve burada da dünyevi gücün rengi var." Altın rengi yüzük parmağımı bükü. "Küçük parmağına gelince beyaz, kehanet ve geleceği görmenin rengidir. Aynı zamanda lanetleri kırmak ve istenmeyen ruhları kovmak için kullanılır."

"Ölüm dışında, bunlar kulağa o kadar korkunç gelmiyor."

"Dediğim gibi karanlık ille de kötü anlamına gelmez," dedi Sarah. "Dünyevi gücü düşün. İyi ellerde iyiliğin gücü olabilir. Ama kişisel çıkar ya da başkalarına zarar vermek için kullanılırsa yıkıcı olabilir. Karanlık cadiya bağlıdır."

"Emily'ni yüksek büyülerde iyi olmadığını söylemiştin. Ya annem?"

"Rebecca'nın eline kimse su dökemezdi. Basit bir büyüden, doğruca ayı yeryüzüne indirmeye kadar ilerledi," dedi Sarah dalgın bir sesle.

Bir kâse suyla hayaletleri çağırmak gibi, küçükken annemin yaptığına tanık olduğum şeylere bir anlam verebiliyordum şimdi. Bu Peter Knox'un ona duyduğu ilgiyi de açıklıyordu.

"Rebecca babanla tanıştıktan sonra yüksek büyülere olan ilgisini kaybetmiş gibiydi. O zamanlar ilgilendiği tek şey antropoloji ve babandı. Bir de sen tabii," dedi Sarah. "Sen doğduktan sonra fazla yüksek büyü yaptığını sanmıyorum."

Babam ve benim görebileceğim bir yerde yapmadı tabii, diye düşündüm. "Bana neden söylemedin?" dedim yüksek sesle.

"Büyüyle bir ilgin olmasını istemiyordun, unuttun mu?" Sarah'nın ela gözleri yüzümden ayrılmadı. "Yetenek göstermen ihtimaline karşı Rebecca'nın bazı eşyalarını sakladım, geri kalanlarıysa ev aldı."

Sarah odayı kırmızı, sarı ve yeşil renkte aydınlatan ipliklere dayanan bir açma büyüğü mırıldandı. Eski şöminenin solunda, taş duvarın içine yapılmış bir dolap ve çekmeceler belirdi. Oda inci çiçeği ve içimde rahatsız edici, keskin hisler uyandıran bir şeyin ağır ve egzotik kokusuyla doldu: Boşluk ve özlem, aşinalık ve dehşet duyuyordum. Sarah çekmecelerden birini açıp reçineli kırmızı bir külçe çıkardı.

"Ejderha kanı. Bu kokuyu ne zaman alsam aklıma Rebecca geliyor." Sarah onu kokladı. "Bugünlerde bunun kadar iyi bir şey alamazsın, üstelik bir servet ödemek zorunda kalırsın. Bunu satıp parasıyla 1993'teki kar fırtınasında çöken çatıyı tamir ettirecektim. Ama Em bana engel oldu."

"Annem bunu ne için kullanıyordu?" dedim boğazımdaki yumruya rağmen.

"Rebecca bundan mürekkep yapardı. Bir efsunu kopyalamak için o mürekkebi kullandığında kasabanın yarısının elektriğini emertdi. Annenin gençlik yıllarında Madison'da sık sık elektrikler kesilirdi." Sarah kısık

sesle güldü. "Büyü kitabı da buralarda bir yerde olmalı, ben yokken ev onu yutmadıysa tabii. Kitaptan daha fazla şey öğrenebilirsin."

"Büyü kitabı mı?" Kaşlarını çatıttım. "Bishop'ların büyü kitabının nesi vardı ki?"

"Yüksek kara büyülerle uğraşan cadıların çoğu kendi büyü kitaplarını tutar. Gelenek böyle," dedi Sarah dolabı altüst ederek. "Yok. Burada değil."

Sarah'nın sesindeki hayal kırıklığına rağmen rahat bir soluk aldım. Hayatında gizemli bir kitap vardı zaten, bir tane daha olmasını istediğinden emin değildim, bu kitap Emily'nin Sept-Tours'da neden annemin ruhunu çağırma çalıştığını aydınlatacak bile olsa.

"Ah, olamaz." Sarah yüzünde bir dehşet ifadesiyle dolaptan uzaklaştı.

"Fare mi var?" Londra'da yaşadıklarım yüzünden her tozlu köşede bir farenin saklandığına inanmaya hazırdım. Dolabın kuytu köşelerine baktım ama otlar ve köklerle dolu pis kavanozlar ve eski bir saatli radyo-dan başka bir şey göremedim. Radyonun kahverengi kablosu raftan aşağı sarkmış, esintide Corra'nın kuyruğu gibi hafifçe sallanıyordu. Hapşırıldım.

İşaret verilmiş gibi, duvarların içinden müzik kutusuna atılan bozuklukların sesine benzeyen tuhaf metalik bir tıngırtı ve yıvarlanma sesi gelmeye başladı. Eski bir pikapta çalınan 33'lük plağı andıran ahenkli ses çok geçmeden yerini tanıdık bir şarkıya bıraktı.

Başımı yana eğdim. "Bu... Fleetwood Mac mi?"

"Hayır. Yine mi!" Sarah hayalet görmüş gibiydi. Çevreme bakındım ama odada görünen tek varlık Stevie Nicks ve Rhiannon adındaki Galli cadıydı. Yetmişlerde bu şarkı pek çok cadı ve büyücünün marşı haline gelmişti.

"Ev uyanıyor sanırım." Belki de Sarah'yı tedirgin eden buydu.

Sarah kapiya koşup mandalı kaldırdı ama kapı yerinden oynamadı bile. Ahşap panelleri yumrukladı. Müziğin sesi yükseldi.

"Benim de en sevdiğim Stevie Nicks şarkısı değil," dedim onu yatıştırmaya çalışarak, "ama sonsuza kadar çalacak değil ya. Sonraki şarkıyı seversin belki."

"Bundan sonra *Over My Head* geliyor. Lanet albümünü ezbere biliyorum. Annen hamileliği boyunca onu dinleyip durdu. Aylarca. Sonra tam Rebecca takıntısından kurtuldu derken, Fleetwood Mac'in yeni albümü çıktı. Cehennem azabı gibiydi." Sarah saçını başını yoluyordu artık.

“Gerçekten mi?” Annem ile babam hakkındaki detayları duymaya hevesliydim. “Fleetwood Mac daha çok babamın zevkine uyan bir grup aslında.”

“Müziği durdurmamız gerek.” Sarah pencereye gitti, pencere kanadı yerinden oynamayınca sinirle çerçeveyi yumrukladı.

“Bir de ben deneyeyim.” Ne kadar zorlarsam müziğin sesi o kadar yükseliyordu. Stevie Nicks, Rhiannon hakkında şakımayı bitirdi, bir iki saniyelik duraksamanın ardından Christine McVie bize kafa karışıklığının güzelliklerinden bahsediyordu. Pencere hâlâ kapalıydı.

“Bu bir kâbus!” diye patladı Sarah. Sesi duymamak için kulaklarını tıkadı, sonra büyü kitabına koşup sayfaları çevirdi. “Prudence Willard’ın köpek ısırtığı kürü. Patience Severance’ın sütü ekşitme yöntemi.” Çevirmeye devam etti. “Clara Bishop’ın bacadan gelen dumanı yok etme büyüü! Bu işe yarayabilir!”

“Ama bu duman değil ki, müzik,” dedim Sarah’nın omzu üzerinden metne bakarak.

“İkisi de havayla taşınıyor.” Sarah kollarını sıvadı. “Eğer bu işe yaramazsa başka bir şey deneriz. Yıldırım belki. Yıldırımda iyiyimdir. Bu enerjiyi kesip müziği yok edebilir.”

Şarkıyı mırıldanmaya başladım. 1970’lere özgü bir akılda kalıcılığı vardı.

“Sakin başlama.” Sarah’nın gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. Büyü kitabına geri döndü.

“Biraz göz otu versene bana. Kahve makinesinin de fişini tak.”

Sözünü dinleyip eski prizın başına gittim, makinenin fişini taktığımda mavi ve turuncu kıvılcımlar fırladı. Geriye zıpladım.

“Aşırı gerilim koruyucusu gerek sana... mümkünse geçtiğimiz on yılda alınmış bir tane, yoksa evde yangın çıkaracaksın,” dedim Sarah’a.

Kahve makinesine kâğıt filtreyi ve çeşitli otlardan oluşan bir yığıcı koyarken kendi kendine mırıldanmaya devam ediyordu.

Erzak odasında kapalı kaldığımızı ve Sarah da yardımımı istemediğine göre, çocuklar için kâbus kovucu büyümün sözleri üzerinde çalışmamın kimseye zararı olmazdı. Annemin dolabına gidip siyah mürekkep, tüy kalem ve bir parça kâğıt buldum.

Matthew camı tıklattı. “İyi misiniz? Yanık kokusu aldım.”

“Küçük bir elektrik sorunu!” diye bağırdım tüy kalemimi sallayarak. Sonra Matthew’un vampir olduğunu ve beni taşın, kiremidin, ahşabın ve bir camın arkasından işitebileceğini hatırladım. Sesimi alçalttım. “Endişe edecek bir şey yok.”

Over My Head bitti ve *You Make Loving Fun* başladı. *Güzel seçim*, diye düşündüm Matthew’a gülümseyerek. Sihirli bir radyonuz varken DJ’e kimin ihtiyacı olurdu ki?

“Ah, Tanrım. Ev ikinci albüme geçti,” diye inledi Sarah. “*Rumours*’tan nefret ediyorum.”

“Müzik nereden geliyor?” Matthew kaşlarını çatı.

“Annemin eski saatli radyosu.” Kalemle radyoyu işaret ettim. Fleetwood Mac severdi.” Elleriyle kulaklarını tıkamış, Clara Bishop’ın bü-yüsünü okumakta olan teyzeme baktım. “Sarah seviyor.”

“Ah.” Matthew’un yüzü düzeldi. “Ben sizi rahatsız etmeyeyim.” Elini cama koyarak sessizce elveda dedi.

Kalbim sevgiyle doldu. Tek yapmak istediğim şey Matthew’u sevmek değildi ama benim için ondan başkasının olmayacağı kesindi. Aramızda cam olmasaydı bunu ona söyleyebilirdim.

Cam da nihayetinde kum ve ateşten başka bir şey değildi. Bir nefes dumandan sonra boş çerçevede bir yığın kumdan başka bir şey kalmamıştı. Boşluktan uzanıp elini sıkı sıkı tuttum.

“Bize bakmaya geldiğin için teşekkür ederim. İlginç bir öğleden sonra oldu. Sana anlatacak bir sürü şeyim var.”

Matthew birleşmiş ellerimize baktı şaşkınlıkla.

“Beni çok mutlu ediyorsun, biliyor musun.”

“Deniyorum,” dedi utangaç bir sırıtışla.

“Başarıyorsun. Fernando Sarah’ı kurtarabilir mi dersin?” Sesimi alçalttım. “Ev erzak odasının kapı ve pencerelerini açmamıza izin vermiyor ve Sarah’nın patlamasına çok az kaldı. Dışarı çıktığında sigara ve sert bir içkiye ihtiyacı olacak.”

“Fernando uzun zamandır zor durumdaki bir bayanı kurtaramadı ama nasıl yapılacağını hatırladığına eminim,” diye güvence verdi Matthew. “Ev ona izin verir mi?”

“Ona beş dakika ver ya da müzik durana kadar, hangisi önce olursa artık.” Elimi çekip ona bir öpücük gönderdim. Her zamankinden fazla

ateş ve su içeriyordu ve arkasında da yanağına şap diye inecek kadar hava vardı. Tezgâha dönüp annemin tüy kalemini böğürtlen ve ceviz kokan mürekkebe bandırdım. Elizabeth dönemi yazı gereçleriyle deneyimim sayesinde tek bir damla mürekkep sıçratmadan Sarah'nın rüya yastıkları için yaptığım büyüyü yazdım.

Aynalar
Parıldayacak
Canavarlar titreyecek
Uyanıncaya dek
Tüm kâbuslar
Gidecek

Mürekkebi kurutmak için yavaşça üfledim. Gayet iyi olduğuna karar verdim. Ateş çağırma büyümden çok daha iyi olmuştu, çocukların hatırlayabileceği kadar da basitti.

Tohum zarfları kuruduğunda ve kâğıdımsı kabukları ovalanarak sıyrıldığında gümüşü yüzeylerine büyüyü küçük harflerle yazacaktım.

Eserimi Sarah'ya göstermek için sabırsızlanarak tabureden indim. Yüzüne bakar bakmaz da bu işi teyzem sigarasını ve içkisini içtikten sonraya bırakmam gerektiğine ikna oldum. Yıllarca büyüye ilgi duymamı beklemişti, Uyku Efsunlarına Giriş dersinden alacağım notu öğrenmek için yirmi dakika daha bekleyebilirdim.

Arkamdaki hafif bir ürperti bir hayaletin varlığını haber veriyordu, bir an sonra omuzlarımda tüy kadar hafif bir kucaklanma hissettim.

"Aferin, fıstık," diye fısıldadı tanıdık bir ses. "Müzik zevkin de bir harika."

Başımı çevirdiğimde bulanık yeşil bir lekeden başka bir şey göremedim ama görmeden de babamın orada olduğunu biliyordum.

"Teşekkür ederim, baba," dedim yavaşça.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Matthew annemin yüksek büyülerde usta olduğu haberini beklediğimden çok daha iyi karşıladı. Basit büyüler ile element büyülerinin parlak patlamaları arasında bir şeylerin olduğundan uzun zamandır kuşkulanıyordum. Arada oluşumun bir başka göstergesi olarak böyle bir büyü yeteneğim olduğuna şaşırmamıştı. Onu şaşırtan bu yeteneğin bana annemin kanından geçmesiydi.

“mtDNA sonuçlarını daha ayrıntılı incelemeliyim,” dedi annemin mürekkeplerinden birini koklayarak.

“İyi fikir.” Matthew genetik araştırmasına dönmek için ilk kez bir istek gösteriyordu. Oxford, Baldwin, Hayat Kitabı ya da kan öfkesini hiç anmadan günler geçirmiştik. Matthew, Ashmole 782’de genetik bilgi gizlendiğini unutmuş olabilirdi ama ben unutmamıştım. El yazmasını tekrar ele geçirdiğimizde şifresini çözmek için Matthew’un bilimsel becerilerine ihtiyacımız olacaktı.

“Haklısın. İçinde kesinlikle kan var, bir de reçine ve akasya.” Matthew mürekkebi çalkaladı. Akasyanın mürekkebin kıvamının daha yoğun olmasını sağlayan Arap zamkının kaynağı olduğunu bu sabah öğrenmiştim.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ashmole 782’de kullanılan mürekkebin içinde de kan vardı. Bu düşündüğümde daha yaygın bir uygulama olmalı,” dedim.

“Bir parça da aselbent var,” dedi Matthew, Hayat Kitabı’nı anmama aldırış etmeden.

“Ah. Egzotik kokuyu veren o olmalı.” Biyokimya merakına hitap edecek bir şey bulma umuduyla şişeleri karıştırdım.

“O ve kan elbette,” dedi Matthew kuru bir sesle.

“Eğer annemin kanıysa DNA’mla ilgili daha fazla bilgi verebilir,” dedim. “Yüksek büyü yeteneğimi de aydınlatabilir.”

"Hımm," dedi Matthew ifadesizce.

"Ya bu?" Mavi yeşil bir şişenin tıpasını açtığımda havaya bir yaz bahçesinin kokusu yayıldı.

"Süsenden yapılmış," dedi Matthew. "Londra'da yeşil mürekkep aramanı hatırlıyor musun?"

"Demek Üstat Platt'ın o çok pahalı mürekkebi böyle bir şeydi!" Güldüm.

"Floransa'dan ithal köklerle yapılmış, dediğine göre." Matthew masayı ve üzerindeki mavi, kırmızı, siyah, yeşil, mor, macenta sıvılarla dolu hokkaları inceledi. "Seni bir süre idare edecek kadar mürekkebin var görünüşe göre."

Haklıydı: Beni önümüzdeki birkaç hafta boyunca idare ederdi bunlar. Zaten birkaç haftadan sonrasını da tahmin edemiyordum, sol elimin serçe parmağının geleceğin beklentisiyle zonklamasına rağmen.

"Sarah'nın bana vereceği işleri hesaba katınca bile yeter," diye onayladım. Masanın üzerindeki açık kavanozların her birinin altında Sarah'nın geniş el yazısıyla yazılmış bir not bulunuyordu. "*Sivrisinek ısırtıkları*," diyordu biri. "*Cep telefonlarının daha iyi çekmesi için*," diyordu bir başkası. İstekleri insana kendini fast-food restoranındaki bir servis görevlisi gibi hissettiriyordu. "Yardıma için teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen," dedi Matthew bana bir veda öpücüğü verdi.

Evin yerçekim merkezi olan Em'in güvenilir varlığından yoksun olmamıza rağmen sonraki birkaç gün boyunca günlük yaşamın rutini, bizi Bishop evine ve birbirimize sınıksız bağladı.

Fernando tam bir ev despotu çıkmıştı -Em'den çok daha kötüydü-. Sarah'nın diyeti ve egzersiz programında radikal ve katı değişiklikler yapmıştı. Teyzemi karalahana ve pazı gibi sebze teslimatı yapan yöre tarımını destekleyici derneklerden birine üye yapmış, teyzem ne zaman sigara kaçağı yapmaya kalkışsa onunla araziyi sınırlayan çitin çevresinde yürür olmuştu. Fernando yemek pişiriyor, temizlik yapıyor, hatta yastıkları kabartıyordu; bu durumda ister istemez Hugh'la hayatımı nasıl olduğunu merak etmiştim tabii.

"Hizmetkârlarımız olmadığında -ki çoğunlukla olmazdı- eve ben bakardım," diye açıkladı giysileri ipe asarken. "Hugh'un yapmasını bek-

leseydim sefalet içinde yaşırdık. O çarşafaların temiz olup olmadığını değil, şarabımızın olup olmadığını umursardı. Hugh ya şiir yazar ya da üç aylık kuşatma planları yapardı. Günlük hayatında ev işlerine yer yoktu.”

“Ya Gallowglass?” diye sordum ona bir mandal uzatarak.

“Gallowglass ondan beterdir. Evinde eşya olup olmasını bile umursamaz. Bir gece eve geldiğimizde hırsızlar her şeyi götürmüştü, Gallowglass ise denize açılmaya hazır bir Viking savaşçısı gibi masada uyuyordu.” Fernando başını salladı. “Hem ev işi yapmak hoşuma gidiyor. Evi idare etmek, savaş için silahlarını hazırlamak gibi bir şey. Tekrardan ibaret ve yatıştırıcı bir iş.” Bunu itiraf etmesi bütün yemekleri yapmasına izin verdiğim için duyduğum vicdan azabını bir nebze hafifletmişti.

Fernando’nun mutfak dışındaki diğer nüfuz alanı alet odasıydı. Kırık olan aletleri ayırıp atmış, kalanları temizlemiş ve bilemişti, tırpan gibi eksik olduğunu gördüğü aletleri satın almıştı. Budama makaslarının kenarları artık o kadar keskindi ki domates bile kesebilirdiniz. Sıradan ev aletleriyle yapılmış bütün o savaşlar geliyordu aklıma ve Fernando’nun bizi sessiz sedasız bir savaş için mi silahlandırıldığını düşünüyordum.

Sarah ise yeni rejime homurdansa da uyuyordu. Huysuzlaştığında –ki oldukça sık oluyordu bu– sinirini evden çıkarıyordu. Ev henüz tam anlamıyla uyanık değildi ama düzenli gümbürtüleri kendi kendini yatırdığı kış uykusunun sona erdiğini haber veriyordu. Enerjisinin çoğunu Sarah’ya harcıyordu. Bir sabah kalktığımızda evdeki bütün içkileri lavaboya dökülmüş, boş şişeler ve çatal bıçak takımlarını mutfaktaki aydınlatma teçhizatına iğreti bir oyuncak gibi asılmış bulduk. Matthew ve ben gülmüştük ama Sarah açısından bu savaş ilanı demekti. O andan itibaren teyzem ve ev topyekûn bir üstünlük savaşına girişmişti

En büyük silahı Fleetwood Mac sayesinde ev savaşı kazanıyordu. Sarah annemin eski radyosunu bulmamızdan iki gün sonra, bitmez tükenmez bir *The Chain* konseri sırasında paramparça etmişti. Ev de buna dolaplardaki bütün tuvalet kâğıdı rulolarını alıp yerine müzik çalabilecek her türlü elektronik aleti koyarak karşılık vermişti. Uyanmak için canlandırıcı bir alardı.

Evin grubun ilk iki albümünden seçme parçalar çalmasını hiçbir şey engelleyemiyordu. Sarah’nın üç pikabı, sekiz kanallı bir kayıt aletini ve eski bir diktafonu pencereden aşağı atması bile. Ev bu defa da müziği

bacadan yayımlanmaya başlamış, bas notalar hava kanallarında yankılanırken tiz sesler borularla taşınır olmuştı.

Bütün öfkesini eve yönelten Sarah bana karşı şaşırtıcı derecede sabırlı ve yumuşak davranıyordu. Annemin büyü kitabını bulmak için erzak odasının altını üstüne getirmiş, dolaptaki bütün çekmeceleri ve rafları bile boşaltmıştık. Bir çekmecenin gizli bölmesinde 1820'lerden kalma şaşırtıcı açıklıkta aşk mektupları, rafların arkasındaki sürme bir panelin arkasında düzenli bir biçimde sıralanmış kemirgen kafataslarından oluşan ürkütücü bir koleksiyon bulmuştuk. Ama büyü kitabından iz yoktu. Ev onu bize hazır olduğunda verecekti.

Müzik ve Emily ile annemle babamın anıları dayanılmayacak hale geldiğinde Sarah'yla birlikte bahçeye ya da ormana kaçıyordum. Bugün teyzem bana zehirli bitkilerin nerede bulunacağını göstermeyi teklif etmişti. Bu gece dolunay olacaktı, yeni bir büyüme döngüsünün başlangıcı demekti bu. Yüksek büyüler için malzeme toplamamın tam zamanıydı. Sebzelerin ekili olduğu alanı ve eğitim bahçesini geçerken Matthew bir gölge gibi bizi izliyordu. Cadılık malzemelerini yetiştirdiği bahçeye geldiğimizde Sarah yürümeye devam etti. Bahçeyle orman arasındaki sınır dev bir borazan çiçeği sarmaşığıyla kaphıydı. Çiti ve altındaki kapıyı gizleyerek dört bir yana yayılıyordu.

"Ben açayım, Sarah." Matthew kapı mandalını açmak için öne ilerledi. Şimdiye kadar çiçeklerle ilgileniyormuş gibi yaparak bizi takip etmişti. Ama arkamızda kalarak ideal savunma pozisyonunu aldığını biliyordum. Kapıdan geçti, tehlike olmadığından emin olduktan sonra Sarah ve benim geçebilmemiz için sarmaşıkları kaldırdı. Başka bir dünyadaydık.

Bishop'ların arazisi pek çok büyülu yer barındırıyordu... Tanrı'ya adanmış meşe ağaçları, porsuk ağaçları arasındaki, hâlâ yiyecek ve odun yüklü vagonların tekerlek izlerinin görüldüğü bir zamanların eski yolları, hatta eski Bishop mezarlığı. Ama benim en sevdiğim yer bahçe ile orman arasındaki bu küçük koruydu.

Tam ortasına ağaçların yaprakları arasından güneş ışığı vuruyor ve çevresindeki servilerin arasında hareket ediyordu. Eski çağlarda buraya peri halkası denebilirdi çünkü toprak şapkah mantarlarla kaphıydı. Çocukken burada büyüyen bitkilere el sürmem yasaktı. Nedenini şimdi

anıyordum: Buradaki her bitki ya zehirli ya da cadılığın karanlık yönleriyle ilişkiydi. Korunun ortasında iki patika kesişiyordu.

“Bir kavşak.” Donakalmıştım.

“Kavşak evden daha uzun zamandır burada. Bu patikaların İngilizler buraya yerleşmeden önce Oncida tarafından yapıldığı söylenir.” Sarah öne çıkmamı işaret etti. “Gel ve şu bitkiye bak. Güzelavrat otu mu yoksa it üzümü mü olduğunu söyle?”

Onu dinlemek yerine büyülenmiş gibi korunun ortasındaki X işaretine bakıyordum.

Burada güç ve bilgi gizleniyordu. Açıklığı bu patikalarda daha önce yürüyenlerin gözünden görürken korku ve arzunun tanıdık çekimini ve itişini hissettim.

“Ne oldu?” diye sordu Matthew, içgüdüleri ona yanlış bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Ama zayıf olmalarına rağmen dikkatimi çeken başka sesler vardı: Annem ve Emily, babam, büyükannem ve tanımadığımı başka insanlar. *Kurthoğan*, diye fısıldadı sesler. *Ballıbaba*. *Uyuz otu*. *Yılandili*. *Cadı süpürgesi*. Monoton sesleri uyarılar ve önerilerle bölünüyor, anlattıkları büyüler peri masallarındaki bitkileri içeriyordu.

Dolunay vakti gücünün sınırlarını genişletmek için beşparmak otu topla.

Çöpleme gizlenme büyülerini çok daha etkili kılar.

Ökseotu aşk ve çocuk getirir sana.

Geleceği net görmek için siyah banotu kullan.

“Diana?” Sarah elleri belinde dikleşti.

“Geliyorum,” diye mırıldandım, dikkatimi zayıf seslerden ayırıp itaatkâr bir biçimde teyzemin yanına gittim.

Sarah korudaki bitkiler hakkında binbir türlü talimat sıraladı. Söyledikleri bir kulağımdan girip öbür kulağımdan çıktı ve babamın göğsünü kabartacak şekilde içimden akıp gitti. Teyzem zehirli ya da yararlı her yabani çiçeğin, zararlı otun, kökün ve şifalı otun Latincesini ve halk dilindeki adını, yararlarını ve zararlarını ezbere biliyordu ama onun ustalığı okumak ve çalışmaktan geliyordu. Kitaba dayanan bilginin sınırlarını Mary Sidney’in simya laboratuvarında, bir araştırmacı olarak yıllarca yazdığım ve okuduğum şeyleri uygulamanın zorluklarıyla yüzleştiğimde

öğrenmiştim. Orada simya metinlerini ezbere bilmenin deneyimle boy ölçüşemeyeceğini keşfetmiştim. Ama annem ve Emily bana yardım edemezdi artık. Eğer yüksek büyülerin karanlık yolundan gideceksem bunu yalnız yapmak zorundaydım.

Bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

Ay doğmadan hemen önce Sarah beni bu ay yapacağı işlerde kullanacağı bitkileri toplamak için onunla ormana gelmeye çağırırdı.

Çok yorgun olduğumu söyleyerek teklifini geri çevirdim. Ama onu reddetmemin asıl sebebi dört yol ağzındaki seslerin ısrarlı çağrılarıydı.

“Bu akşam ormana gitmek istememenin bu öğlen yaptığımız geziyle bir ilgisi var mı?” diye sordu Matthew.

“Belki,” dedim camdan dışarı bakarak. “Sarah ve Fernando geri döndü.”

Teyzem elinde yeşillik dolu bir sepet taşıyordu. Mutfağın kapı si-nekliği arkasından kapandı, sonra erzak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. Birkaç dakika sonra Fernando’yla birlikte üst kata çıkıyorlardı. Sarah’nın solukları geçen haftaki kadar hırıltılı değildi. Fernando’nun sağlık programı işe yarıyordu.

“Yatağa gel,” dedi Matthew örtüleri açarak.

Yıldızların ışığı dışında gece zifiri karanlıktı. Gece ile gündüz arasındaki zamana, gece yarısına az bir zaman kalmıştı. Dört yol ağzındaki sesler yükseliyordu.

“Gitmem gerek.” Matthew’un yanından sıyrılıp aşağı yöneldim.

“Gitmemiz gerek,” dedi beni takip ederek. “Seni durdurmaya ya da müdahale etmeye çalışmayacağım. Ama ormana tek başına gidemezsin.”

“Orada güç var, Matthew. Karanlık güç. Hissedebiliyorum. Güneş battığından beri beni çağırıyor!”

Matthew beni dirseğinden tutup ön kapıdan dışarı çıkardı. Konuşmanızı diğerlerinin duymasını istemiyordu.

“O halde çağırısına cevap ver,” diye çıkıştı. “Evet ya da hayır de ama burada oturup sessizce senin dönmeni bekleyeceğimi sanma.”

“Ya evet dersem?” dedim sertçe.

“Her neyse birlikte yüzleşiriz.”

“Sana inanmıyorum. Bana yaşam ve ölüm meselelerini kurcalamamı söylemiştin daha önce. Ormanda patikaların kesiştiği yerde beni

bekleyen güç böyle bir şey işte. Ve ben onu istiyorum!” Dirseğimi elinden sertçe çekip parmağınla göğsünü dürttüm. “İstedığım için kendimden nefret ediyorum ama istiyorum!”

Gözlerinde göreceğimi bildiğim tiksinden kaçmak için başımı çevirdim. Matthew yüzümü tekrar kendine çevirdi.

“Mabon’da, Bodleian Kütüphanesi’nde seni diğer cadılardan saklanırken bulduğum andan beri içinde karanlık olduğunu biliyordum.”

Soluğum kesilmişti, Matthew gözlerini üzerimden ayırmadı.

“Onun çekimini hissettim, benim içimdeki karanlık senin karanlığına yöneldi. O zaman ben de mi kendimden nefret etmeliyim?” Matthew’un sesi zor duyulur bir fısıltıya dönüştü. “Sen de mi kendinden nefret etmelisin?”

“Ama demiştin ki...”

“Sana yaşam ve ölüm meselelerini kurcalamanı istemediğimi söylemiştim. Bunu yapamayacağını değil.” Matthew ellerimi avuçlarının içine aldı. “Kana bulandığım oldu, bir adamın geleceğini ellerimde tuttum, bir kadının kalbinin tekrar atıp atmayacağına karar verdim. Birinden birini seçerken ruhunda bir şeyler ölür her zaman. Juliette’in ölümünün, Champier’nin ölümünün sana ne yaptığını gördüm.”

“Seçme şansım yoktu o sırada. Gerçek anlamda bir seçme şansım yani.” Champier bütün anılarımı alacak, bana yardım etmeye çalışan insanları incitecekti. Juliette ise Matthew’u öldürmeye çalışmıştı ve Tanrıça’nın yardımına başvurmasam bunu başaracaktı da.

“Hayır, vardı.” Matthew dudaklarını parmak eklemelerime bastırdı. “Onlar için ölümü seçtin, tıpkı benim için ve sana zarar vermek istemelerine rağmen Louisa ile Kit için yaşamı seçtiğin gibi. Jack’i açlıktan ölmeye terk etmek yerine Blackfriars’taki evimize getirdiğinde, Grace’i alevlerin içine düşmekten kurtardığında da onların yaşamalarını seçtin. Fark etsen de etmesen de her seferinde bir bedel ödedin.”

O bilmese de Matthew’un yaşaması için ödediğim bedeli biliyordum: Hayatımı istediği sürece Tanrıça’ya aitti.

“Yaşam ve ölüm arasında senin kadar hızlı ve içgüdüsel seçim yapan bir tek yaratık tanıdım, o da Philippe’ti. Philippe’in ödediği bedel, zaman geçtikçe büyüyen korkunç bir yalnızlıktı. Ysabeau’nun bile gi-

deremediği bir yalnızlık." Matthew alnını alnıma dayadı. "Kaderin bu olsun istemiyorum."

Ama kaderim kendi ellerimde değildi. Matthew'a bunu söylemenin zamanı gelmişti. "Seni kurtardığım geceyi hatırlıyor musun?" diye sordum.

Matthew başıyla onayladı. Ölümün kıyısından döndüğümüz o geceyi konuşmak hoşuna gitmiyordu.

"Yaşlı kadın ve bakire... Tanrıça'nın iki tezahürü de oradaydı." Kalbim güm güm atıyordu. "Yaralarım baktıktan sonra Ysabeau'yu çağırdık ve ona onları gördüğümü söyledim." Yüzünde beni anladığını gösteren bir işaret aradım ama hâlâ şaşkın görünüyordu. "Seni ben kurtarmadım, Matthew. Tanrıça kurtardı. Bunu yapmasını ondan ben istedim."

Parmakları koluma gömüldü. "Bunun karşılığında onunla bir anlaşma yapmadığını söyle bana."

"Ölüyordun ve seni iyileştirecek gücüm yoktu." Gömleğini kavradım. "Kanım yeterli olmazdı. Ama Tanrıça o yaşlı meşe ağacının yaşam gücünü çekti, ben de damarımdan onu sana verdim."

"Karşılığında ne verdin?" Matthew'un elleri beni havaya kaldırmaya başlamıştı, ayaklarım neredeyse yerden kesilecekti. "Senin tanrıça ve tanrıların karşılıksız iyilik yapmazlar. Philippe bunu bana öğretmişti."

"Seni kurtarması karşılığında ona kimi isterse neyi isterse vereceğimi söyledim." Matthew birdenbire beni bıraktı. "Emily mi?"

"Hayır." Başımı salladım. "Tanrıça bir can karşılığında başka bir can istiyordu, bir cana karşılık bir ölü değil. Benim hayatımı seçti." Yüzünde beliren ihanete uğramışlığın ifadesiydi. Gözlerim doldu. "İlk büyüümü dokuyana kadar onun kararını bilmiyordum. O zaman gördüm. Tanrıça hâlâ onun için yapmam gereken işler olduğunu söyledi."

"Bu işi düzeltereğiz." Matthew beni sürüklercesine bahçe kapısına doğru götürdü. Karanlık gökyüzünün altında borazan çiçekleri yolumuzu bulabilmemizi sağlayan tek kılavuzdu. Çabucak dört yol ağzına ulaştık. Matthew beni merkeze doğru itti.

"Yapamayız," diye itiraz ettim.

"Eğer onuncu düğümü dokuyabilirsen, Tanrıça'ya verdiğin sözü geçersiz kılabilirsin," dedi kaba bir sesle.

"Hayır!" Midem düğümleniyordu, göğsüm alev alev yanmaya başlamıştı. "Elimi sallayıp anlaşmayı öylece yok edemem."

Tanrıça'nın Matthew'un yaşaması için kurban ettiği yaşlı meşe ağacının ölü dalları zorlukla görünüyordu. Ayaklarının altında toprak kıpırdamaya başlamıştı. Dört yol ağzının her iki tarafında durduğumu fark ettim. Kalbimdeki yanma hissi kollarıma ve parmak uçlarıma yayıldı.

"Geleceğini kaprisli bir ilaheye bağlamayacaksın. Benim için bunu yapamazsın," dedi Matthew, sesi öfkeyle titriyordu.

"Burada Tanrıça hakkında kötü konuşma," diye uyardım. "Ben kiliseye gidip senin tanrınla alay etmedim."

"Tanrıça'ya verdiğin sözü bozmayacaksan, o zaman büyüünü kullanıp çağır onu." Matthew yanıma, patikaların birleştiği yere geldi.

"Kavşaktan uzaklaş, Matthew." Ayaklarının dibinde rüzgâr büyüü bir fırtına gibi fırl fırl dönüyordu. Corra gece göğünde kuyruklu yıldız gibi ateşten bir iz bırakarak tiz bir uyarı çığlığı attı.

"Sen onu çağırana kadar bir yere gitmiyorum." Matthew yerinden kıpırdamadı. "Hayatıma karşılık kendi hayatını vermeyeceksin."

"Bu benim seçimimdi." Saçlarım yüzümün çevresinde çatırdıyor, alev dilleri ensemde kıpırdıyordu. "Ben seni seçtim."

"Buna izin vermem."

"Çoktan oldu bile." Kalbi yüreğimin gümbürtüsünü yankılıyordu. "Tanrıça amacına hizmet etnemi istiyorsa o zaman bunu seve seve yaparım. Çünkü sen benimsin ve seninle henüz işim bitmedi."

Son sözlerim Tanrıça'nın bir zamanlar bana söylediği sözlerle aynıydı neredeyse. Güçle çınladılar, rüzgârı ve Corra'nın çığlıklarını susturdular. Damarlarımda dolaşan ateş yatıştı, yanma hissi, Matthew'la aramdaki bağ, bizi birbirimize bağlayan halkalar güçlendi ve parladı.

"Tanrıça'dan istediğim şey ya da ona karşılık ödediğim bedel yüzünden pişman olmamı bekleme," dedim. "Ona verdiğim sözü de tutacağım. Eğer sözümünden dönersem ne olacağını hiç düşündün mü?"

Matthew ses çıkarmadan beni dinliyordu.

"Sen olmasaydın Philippe'i tanıyamazdım veya kan yeminini alamazdım. Çocuklarını taşıyor olmazdım. Babamı göremezdim, bir dokuyucu olduğumu öğrenemezdim. Anlamıyor musun?" Yüzünü avuçlarının arasında tuttum. "Senin hayatını kurtararak kendi hayatımı da kurtarmış oldum."

"Ne yapmam istiyor?" Matthew'un sesi boğuktu.

"Bilmiyorum. Ama bir şeyden eminim: İsteddiği şeyi yapabilmek için hayatta olmam gerekiyor."

Matthew elini çocuklarımızın uyuduğu karnıma koydu.

Yumuşak bir çırpınma hissettim. Sonra bir tane daha. Panikle Matthew'a baktım.

Tenimin üzerindeki eli kasılıp hafifçe bastırduğunda karnımda daha güçlü bir kıpırtı hissettim.

"Kötü bir şey mi var?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır. Bebekler uyandı." Matthew'un yüzünde hem rahatlamış hem korkmuş bir ifade vardı.

İçimde bir kıpırdanma daha olmasını bekledik. Geldiğinde beklenmedik bir sevince kapılarak ikimiz de güldük. Başımı geriye attım. Yıldızlar daha parlaktı, yeni ayın karanlığını ışıkla dengeliyorlardı.

Kavşak sessizdi ve karanlık ayın altında olmak artık yakıcı bir ihtiyaç olmaktan çıkmıştı. Beni buraya getiren ölüm değil, yaşamdı. Matthew'la el ele eve döndük. Mutfak ışığını açtığımda beni umulmadık bir şey bekliyordu.

"Doğum günü hediyesi almam için henüz çok erken," dedim garip ambalajlı paketi süzerek. Matthew paketi incelemek için yaklaştığında, elimi uzatıp onu durdurdum. "Ona dokunma."

Şaşıarak bana baktı.

"Üzerinde bir orduyu geri püskürtecek kadar büyümlü koruma var," diye açıkladım. Paket ince bir dikdörtgen biçimindeydi. Bir araya getirilmiş farklı ambalaj kâğıtlarıyla kaplanmıştı: leylekli pembe bir kâğıt, dört sayısını oluşturan tırtıllı kırmızı, mavi, sarı renkte bir kâğıt, yılbaşı ağacı şeklinde cafcacılı bir paket kâğıdı ve düğün çanları şeklinde gofreleri olan, gümüş folyo. Paketin üzeri renkli fiyonklarla kaplıydı.

"Bu nereden geldi ki?" diye sordu Matthew.

"Galiba evden." Paketi parmağımla yokladım. "Ambalaj kâğıtlarının birkaçını geçmiş doğum günlerimden anımsıyorum."

"Senin için olduğuna emin misin?" Matthew kuşuklu görünüyordu.

Başımla onayladım. Paket kesinlikle benim içindi. Dikkatle elime aldım. Daha önce kullanıldıkları için yapışkanları kurumuş fiyonklar bir anda mutfak tezgâhının üzerine yağdı.

"Sarah'ı çağırayım mı?" diye sordu Matthew.

“Hayır. Hallettim bile.” Ellerim karıncalanıyordu ve gökkuşağının renklerini taşıyan her çizgi, paketi açarken belirginleşmişti.

Paketin içinde bir kompozisyon defteri vardı, siyah beyaz kapaklı, sayfaları kalın bir iple dikilmiş bir defter. Adın yazıldığı beyaz kutunun üzerine bir papatya yapıştırılmıştı ve ÇİZGİLİ DEFTER yazısının üzeri çizilerek CADILI DEFTER yazılmıştı.

Papatyanın üzerine kalın siyah mürekkeple yazılmış yazıyı yüksek sesle okudum. “*Rebecca Bishop’ın Gölgeler Kitabı.*” Bu annemin yüksek büyüler için kullandığı kayıp büyü kitabı.”

Defterin kapağını açtım. Ashmole 782’yle yaşadığımız onca sorundan sonra gizemli resimlerden şifreli yazıya kadar karşılaşabileceğim her şeye hazırdım. Bunlar yerine annemin çocuksu el yazısı çıktı karşıma.

“*Yeni ölmüş bir kimsenin ruhunu çağırıp ona soru sormak için yapılacak büyü*” kitaptaki ilk büyüydü.

“Annem tumturaklı girişlere baylıyormuş,” dedim Matthew’a sayfayı göstererek. Büyünün altındaki notlar Emily’yle birlikte büyü üzerinde çalışmaya başladıkları tarihi ve sonuçları kaydediyordu. İlk üç denemede başarısız olmuşlardı. Dördüncü denemede başarmışlardı.

O sırada ikisi de on üç yaşındaydı.

“Tanrım,” dedi Matthew. “Bebek yaştayken hem de. Ölülerle ne işleri varmış o yaşta?”

“Burada yazdığına göre Bobby Woodruff’ın Mary Bassett’ı sevip sevmediğini öğrenmek istemişler,” dedim sıkışık el yazısına dikkatle bakarak.

“Bobby Woodruff’a niye sormamışlar acaba?” diye merak etti Matthew.

Sayfaları çevirdim. Bağlama büyüler, uzaklaştırma büyüler, koruyucu büyüler, element güçlerini çağırma büyüler... hepsi buradaydı. Aşk büyüler ve diğer zorlayıcı efsunlar. Parmaklarım hareketsiz kaldı. Matthew havayı kokladı.

Defterin arkasına eklenmiş bir sayfaya ince, neredeyse saydam bir şey yapıştırılmıştı. Aynı el yazısının olgunlaşmış haliyle şöyle yazılmıştı:

Diana:

İyi ki doğdum!

Bunu senin için sakladım. Büyük bir cadı olacağının ilk belirtisiydi bu.

*Belki bir gün ihtiyacım olur.
Sevgiler, Annen*

"Anniyon zarım." Matthew'a baktım. "Sence bebeklerin hareket ettiği gün bunu almış olmamın bir anlamı var mı?"

"Hayır," dedi Matthew. "Annenle babanın en başından beri bildiği bir şeyden kaçmayı en sonunda bıraktığın için, evin onu sana bu gece vermiş olması çok daha büyük bir ihtimal."

"Neymiş o?" Kaşlarımı çattım.

"Annen ve baban, birbirinden farklı büyü yeteneklerinin olağanüstü bir birleşimine sahip olacağını biliyordu," diye cevapladı.

Onuncu düğüm bileğimi yakıyordu. Elimi çevirip kıvrılan düğüme baktım.

"Bunun için onuncu düğümü atabiliyorum," dedim ilk kez gücün nereden geldiğini kavrayarak. "Yaratabilirim çünkü babam bir dokuyucuydu, yok edebilirim çünkü annem kara büyülere hükmedebiliyordu."

"Zatların birlikteliği," dedi Matthew. "Annenle babanın ki de bir simya evliliği idi. Birleşmelerinin harikulade bir meyvesi oldu."

Büyük kitabını dikkatle kapadım. Annemin hatalarından öğrenmek ve aynı sonuçları yaratacak kendi büyülerimi yaratmak aylarımı, belki de yıllarımı alacaktı. Bir elimle annemin büyü kitabını göğsüme bastırırken öbür elimi karnıma koydum. Arkama yaslanıp Matthew'un ağır kalp atışlarını dinledim.

"*Karanlık ve gölgeliyim diye reddetme beni,*" diye fısıldadım Matthew'un kütüphanesinde okuduğum simya metnindeki bir pasajı alıntılayarak. "*Aurora Consurgens*'teki bu satır bana seni hatırlatırdı ama şimdi annemle babamı aklıma getiriyor, ayrıca büyümü ve ona nasıl karşı koyduğumu hatırlıyorum."

Matthew başparmağıyla bileğimi okşadı, onuncu düğüm rengârenk, capcanlı parlıyordu.

"Bu bana *Aurora Consurgens*'in başka bir bölümünü hatırlatıyor," diye mırıldandı.

"*Ben sonsam, aşkım da başlangıçtır. Yaratılışın tümündeğim ve bütün bilgi benim içimde.*"

"Sence ne anlama geliyor bu?" Yüzünü görebilmek için başımı çevirdim.

Gülümsemi, kolların belime doladı, bir eli bebeklerin üzerindeydi. Babalarının dokunuşunu tanımış gibi hareketlendiler.

“Çok şanslı bir adam olduğum anlamına,” diye karşılık verdi Matt-hew.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Uyandığımda Matthew'un serin elleri pijama üstümden içeri kayıyor, dudakları terli enseme serinletiyordu.

"İyi ki doğdun," diye mırıldandı.

"Benim özel iklimim," dedim ona sokularak. Tropikal ortamlarda vampir bir kocanın ideal olduğuna kuşku yoktu. "Ne kadar ince bir hediye."

"Dahası da var," dedi ağır, hınzır bir öpücükle.

"Fernando ve Sarah?" Sevişmemizi kimin duyacağını umursamayınca henüz tam anlamıyla bırakmış değildim.

"Dışarıdalar. Bahçe hamağında. Gazetelerle."

"Acele edelim o zaman." Yerel gazetelerde bolca reklam, az sayıda haber olurdu. Okumak on, okul malzemelerindeki indirimleri ve çamaşır suyunu en düşük fiyata hangi market zincirinde bulacaklarını merak ediyorlarsa on beş dakikalarını alırdı.

"Bu sabah *New York Times* almak için çıkmıştım," dedi.

"Her zaman hazırlıklısın." Uzanıp ona dokundum. Matthew Fransızca küfretti. "Aynı Verin gibisin. Tam bir izci çocuk."

"Her zaman değil," dedi gözlerini kapayarak. "Şu an kesinlikle değil."

"Çok da kendinden eminsin." Ağzımı muzipçe dudaklarında kaydırdım. "*New York Times*. Ya yorgun olsaydım? Keyifsiz? Ya da hormonların azmış olsaydı? Albany gazetesi onları meşgul etmeye yeter de artardı o zaman."

"Seni yumuşatmak için hediyelerime güveniyordum."

"Eh, bilemiyorum." Elimi büktüğümde Fransızca bir küfür daha duyuldu. "Bunu açmayı bitireyim, olur mu? Sonra başka neyin var, onlara bakarız."

Doğum gününün sabahında saat on bir olduğu halde sıcaklık otuz iki derecenin üzerindeydi. Ağustos sıcağı geçecek gibi görünmüyordu. Sarah'nın bahçesi için endişeleniyordum. Bu yüzden yeni bir bağlama büyüü ve bir parça bant kullanarak dört hortumu birleştirdim, böylece bütün çiçek tarhlarına uzanabilecektim. Kulaklıklarım kulağında Fleetwood Mac dinliyordum. Ev bir şeyler olmasını bekliyormuşçasına ürkütücü bir sessizliğe gömülünce, annemle babamın en sevdikleri grubun müziğini özlediğimi fark etmiştim.

Hortumu çimenlikte sürüklerken dikkatim ambarın tepesindeki büyük demir rüzgâr gülüne takıldı. Dün orada böyle bir şey yoktu. Evin neden ek binaları kurcalamaya başladığını merak ettiğim sırada çatı direğinde iki rüzgâr gülü daha belirdi. Bir an yeni baş vermiş çiçekler gibi titredikten sonra deli gibi dönmeye başladılar. Hareketsiz kaldıklarında hepsi de kuzeyi işaret ediyordu. Yağmurun gelmekte olduğunu haber verdiklerini umuyordum. O zamana kadar elimdeki hortumlarla idare edecektim.

Biri beni sımsıkı kucakladığında bitkileri güzelce suluyordum.

"Tanrı'ya şükür! Seni öyle merak ettim ki." Kalın sesi, gitarlar ve davullar boğuyordu ama kime ait olduğunu hemen tanımıştım. Kulaklıkları kulağımdan çekip en iyi dostuma döndüm. Koyu kahverengi gözleri endişeyle doluydu.

"Chris!" Kollarımı geniş omuzlarına doladım. "Burada ne işin var?" Bir değişiklik görmek için yüzünü araştırdım ama Chris aynı Chris'ti. Kısa kesilmiş kıvrık saçlar, esmer ten, çıkık elmacık kemikleri, düz kaşlar ve geniş bir ağız.

"Seni arıyordum!" dedi Chris. "Neler oluyor? Geçen kasım ortalıktan kayboldun. Telefonunu ya da e-postalarını yanıtlamıyorsun. Sonra sonbahardaki eğitim programını gördüm ama sen yoktun! Senin hastalık iznine çıktığını tarih bölümünün başkanını sarhoş ederek öğrenebildim. Öldüğünü falan düşünüyordum, hamile olduğun aklıma bile gelmedi."

Eh söylemem gereken şeylerden biri aradan çıkmıştı en azından.

"Özür dilerim, Chris. Bulduğum yerde cep telefonu çekmiyordu. İnternetim de yoktu."

"Beni buradan arayabilirdin," dedi beni öyle kolayca bırakmaya niyeti yoktu anlaşılan. "Teyzenlere mesaj bıraktım, mektup gönderdim. Kimseden yanıt alamadım."

Matthew'un soğuk ve talepkâr bakışlarını, Fernando'nun merakını hissedebiliyordum.

Matthew yanıma gelerek, "Kim bu Diana?" diye sordu alçak sesle.

"Chris Roberts. Asıl *sen* kimsin?" diye çıkıştı Chris.

"Bu Matthew Clairmont, Oxford Üniversitesi All Souls College'da akademi üyesi."

Duraksadım. "Kocam olur."

Chris'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Chris!" Sarah arka sundurmadan el sallıyordu. "Buraya gel de sarıl bana!"

"Selam, Sarah!" Chris elini kaldırarak onu selamladı. Bana dönüp suçlayan bir bakış fırlattı. "Evlendin mi?"

"Hafta sonu için geldin, değil mi?" diye seslendi Sarah.

"Duruma bağlı, Sarah." Chris'in zeki gözleri bir bana, bir Matthew'a baktıktan sonra yine bana döndü.

"Neye bağlıymış?" Matthew'un kaşları aristokratlara özgü bir küçümsemeyle çatıldı.

"Diana'nın neden senin gibi biriyle evlendiğini ve onu hak edip hak etmediğini ne kadar zamanda öğreneceğime bağlı. Sakın bana evin lordu numaraları yapmaya kalkma çünkü soyumda bir sürü çiftlik işçisi vardı. Hiç etkilenmedim," dedi Chris, uzun adımlarla eve yürüdü. "Em nerede?"

Sarah bembeyaz bir yüzle donakaldı. Fernando bir çırpıda sundurma basamaklarını çıkıp yanına koştu.

"Neden içeri girmiyoruz?" diye mırıldandı kadını Chris'ten uzaklaştırmaya çalışarak.

Elini Chris'in koluna koyan Matthew, "Biraz konuşalım mı?" diye sordu.

"Önemi yok, Matthew. Diana'ya söyledim. Chris'e de söyleyebilirim." Sarah yutkundü. "Emily kalp krizi geçirdi, mayısta onu kaybettik."

"Tanrım, Sarah. Çok üzüldüm." Chris, Sarah'ya beni kucakladığından daha nazik bir biçimde sarıldı. Gözleri sımsıkı kapalı hafifçe sallandı. Sarah ona ayak uydurdu, bedeni rahat, gözleri açık ama kederliydi. Teyzem henüz Emily'nin ölümünü kabullenememişti –Fernando gibi o da bu kaybın üstesinden asla gelemeyebilirdi– ama tekrar yaşama döndüğünü gösteren küçücük işaretler vardı.

Chris'in koyu gözleri açıldı ve Sarah'nın omzu üzerinden beni aradı. Kızgınlık ve incinme, üzüntü ve cevapsız sorular okunuyordu gözlerinden. *Neden bana söylemedin? Neredeydin? Neden yardım etmeme izin vermedin?*

"Chris'le konuşmak istiyorum," dedim yavaşça. "Yalnız."

"Oturma odasında rahat edersiniz." Sarah, Chris'ten uzaklaşıp gözlerini sildi. Bana başını sallaması aile sırrımızı anlatmamı onayladığını söylüyordu. Çenesindeki kasılmaya bakılırsa Matthew kendini onun kadar cömert hissetmiyordu.

"Bana ihtiyacın olursa çağır." Matthew elimi dudaklarına götürdü. Uyarı niteliğinde elimi hafifçe sıktı, yüzük parmağımın boğumunda hissettığım hafif ısırtık, karı koca olduğumuzu hatırlatır gibiydi. Matthew beni isteksizce bıraktı.

Chris ve ben eve girip oturma odasına geçtik. İçeri girdiğimizde kapıları kapadım.

"Matthew Clairmont'la mı evlisin?" diye patladı Chris. "Ne zamandan beri?"

"On ay kadar oldu. Her şey çok hızlı gelişti," dedim özür dilercesine.

"Şu işe bak!" Chris sesini alçalttı. "Seni kadınlarla ünü konusunda uyarmıştım. Clairmont büyük bir bilim insanı olabilir ama aynı zamanda kötü şöhretli bir serseri! Hem senin için çok yaşlı."

"Yalnızca otuz yedi yaşında, Chris." Aşağı yukarı bin beş yüz. "Ve seni uyarmam gerek, Matthew ve Fernando söylediğimiz her şeyi dinliyor." Etrafta vampirler varken kapalı kapılar özel konuşma yapabileceğinizin garantisi değildi.

"Nasıl? Erkek arkadaşın, kocan, eve dinleme cihazı mı yerleştirdi?" Chris'in sesi sertti.

"Hayır, o bir vampir. İşitme duyuları olağanüstü güçlüdür." Bazen en iyi yöntem dürüstlüktü.

Mutfakta ağır bir tencere tangırtyla yere düştü.

"Vampir." Chris bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. "Televizyondaki gibi mi?"

"Tam olarak değil," dedim temkinli bir biçimde devam ederek. İnsanlara dünyanın gerçekte nasıl işlediğini anlatmak onları altüst edebilirdi. Bunu daha önce yalnızca bir kez denemiş, büyük bir hata olduğumu

anlamıştım. Üniversitedeki oda arkadaşım Melanie gözümün önünde bayılmıştı.

“Vampir,” diye tekrarladı Chris yavaşça, her şeyi baştan düşünüyormuş gibi bir hali vardı.

“Otursan iyi olur.” Kanepeyi işaret ettim, düşüp başını çarpmasını istemiyordum.

Teklifimi duymazdan gelip kendini berjere bıraktı. Koltuğun daha rahat olduğu kesindi ama sevmediği ziyaretçileri üzerinden atmak gibi bir huyu olduğu için onu temkinle süzdüm.

“Sen de mi vampirsin?” diye çıkıştı Chris.

“Hayır.” Dikkatle büyükannemin sallanan iskemlesinin ucuna tünedim.

“Clairmont’un vampir olduğundan kesinlikle emin misin? Karnındaki onun çocuğu değil mi?” Chris her şey vereceğim yanıtı bağlıymış gibi öne doğru oturdu.

“Çocuklar.” İki parmağımı yukarı kaldırdım. “İkizler.”

Chris ellerini havaya kaldırdı. “Eh, *Buffy*’de vampirler kimseyi hamile bırakmamıştı. Spike bile. Tanrı biliyor, güvenli seks yaptığı pek olmamıştır Spike’ın.”

Annemin kuşağı cadıları *Tath Cadi*’yla tanımıştı. Benim kuşağım ise doğaüstü yaratıkları *Vampir Avcısı Buffy* sayesinde tanımıştı. Joss Whedon’ı dünyamıza sokan hangi yaratıksa verilecek hesabı vardı. İçimi çektim.

“Babalarının Matthew olduğundan kesinlikle eminim.”

Chris gözlerini boynuma çevirdi.

“Beni oradan ısırmıyor.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Nereden...” Başını salladı. “Hayır sakın söyleme.”

Bu sınır çizmek için garip bir noktaydı. Chris normalde muhafazakâr ya da çabuk sarsılan bir tip değildi. Gerçi şu ana kadar bayılmamış olması da cesaret vericiydi.

“Bütün bunları iyi karşıladın,” dedim, soğukkanlılığına minnettardım.

“Ben bir bilim insanıyım. Şüphelerimi askıya alıp, yanlış olduğu kanıtlanana kadar her şeye açık fikirlilikle yaklaşmak üzere eğitildim.” Chris şimdi Yanmış Ağaç’a bakıyordu. “Şöminede niye bir ağaç var?”

"Güzel bir soru. Aslına bakarsan bilmiyoruz. Ama yanıtlayabileceğim başka soruların vardır belki." Bu garip bir davetti ama hâlâ bayılacak diye korkuyordum.

"Birkaç sorum olacak." Chris koyu gözlerini yine üzerime dikti. Bir cadı olmamasına rağmen bunca yıldır ona yalan söylemek epey güç olmuştu. "Clairmont'un vampir olduğunu söyledin ama ben değilim diyorsun. *Sen* nesen, Diana? Diğer insanlara benzemediğini bilecek kadar uzun süredir tanıyorum seni."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Sevdiğiniz birine, kendinizi tanımlayan bir özelliğinizden bahsetmediğinizi nasıl söylerdiniz ki?

"Ben senin en iyi dostunum... ya da Clairmont hayatına girene kadar öyleydim. Herhalde bana sırrını açacak kadar güveniyorsundur," dedi Chris. "Ne olursa olsun, aramızdaki dostluğu zedelemeyecektir."

Chris'in omzunun arkasında yeşil bir leke belirerek Yanmış Ağaç'a doğru yol aldı ve bir süre sonra nakış yeleği ve kabarık etekleriyle Bridget Bishop'm belirsiz şekline büründü.

Kurnaz ol, kızım. Rüzgâr kuzeyden esiyor, yaklaşan savaş haberi veriyor. Kim seninle savaşacak, kim sana karşı savaşacak?

Düşmanım çoktu, tek bir dostu bile kaybetmeyi göze alamazdım.

"Belki bana yeterince güvenmiyorsun," dedi Chris, cevap vermem gecikince.

"Ben cadıyım." Sesim duyulamayacak kadar alçaktı neredeyse.

"Tamam." Chris bekledi. "Ve?"

"Ve ne?"

"Bu kadar mı? Bana söylemekten korktuğun şey bu muydu?"

"Paganım ama ben neo-paganlıktan bahsetmiyorum, Chris. Ben abrakadabradan, büyü yapma, iksir hazırlamadan söz ediyorum." Bu durumda Chris'in televizyon dizilerine olan düşkünlüğü yararlı bile olabilirdi.

"Değneğin var mı?"

"Hayır ama bir ateş ejderini var. Bir tür ejderha."

"Müthiş." Chris sırttı. "Çok klas. Bu yüzden mi New Haven'dan uzak durdun? Onu ejderha eğitimine falan mı götürdün?"

"Matthew ve benim kasabadan hemen ayrılmamız gerekiyordu. hepsi bu. Sana söylemediğim için özür dilerim."

"Neredeydiniz?"

"1590'da."

"Bilimsel araştırma yaptın mı?" Chris düşünceli görünüyordu. "Bu durum alıntı yaparken pek çok soruna yol açabilir sanırım. Dipnotlarına ne koyacaksın? William Shakespeare'le yaptığın özel konuşmaları mı?" Güldü.

"Shakespeare'le karşılaşmadım. Matthew'un dostları ondan pek hoşlanmıyordu." Duraksadım. "Kraliçe'yle tanıştım ama."

"Daha da iyi," dedi Chris başını sallayarak. "Ama yine dipnot koyma olanaksız."

"Şoke olman gerekiyordu." Beklediğim tepki bu değildi. "Kanıt istemiyor musun?"

"MacArthur Vakfı beni aradığından beri hiçbir şeye şaşırıyorum artık. Eğer onlar beni arayabiliyorsa hayatta her şey olabilir." Chris başını salladı. "Vampirler ve cadılar. Vay canına."

"İblisler de var ama gözleri karanlıkta parlamıyor ve kötülük yapmıyorlar. Yani diğer türler ne kadar kötüyse onlar da o kadar kötü."

"Diğer türler mi?" Chris'in sesi merakla yükseldi. "Kurtadamlar var mı?"

"Kesinlikle yok!" diye bağırды Matthew uzaktan.

"Hassas bir konu." Chris'e çekingen bir biçimde gülümsedim. "Yani bütün bunları rahatça kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Neden kabul etmeyeyim ki? Devlet uzayda uzaylı arayacağım diye milyonlar harcıyor ama uzaylılar dibimizdeymiş meğer. Nasıl bir bağış parasının boşa kalacağını hayal edebiliyor musun?" Chris hiç bıkmadan fizik departmanının önemini azaltmanın bir yolunu arardı.

"Kimseye söyleyemezsin," dedim çabucak. "Bizi bilen insanların sayısı çok az ve bu şekilde olmaya devam etmesi gerekiyor."

"İnsanlar eninde sonunda öğrenecektir," dedi Chris. "Hem pek çok kişi böyle bir şey karşısında heyecan duyar."

"Öyle mi dersin? Yale'in dekanı bir cadıyı kadroya aldıklarına memnun mu olur sanıyorsun?" Kaşlarımı çattım. "Öğrencilerimin aileleri, sevgili çocuklarının bilim devrimini bir cadıdan öğrendiklerini anlayınca mutlu olurlar mı?"

"Dekan memnun olmayabilir." Chris sesini alçalttı. "Matthew sessiz kalmam için beni ısırmaz değil mi?"

“Isırmaz,” diye yatıştırdım onu.

Ayağını odanın kapıları arasına koyan Fernando bedeniyle iterek kapıları açtı.

“Onun yerine ben seni ısırırdım ama çok nazıkçe istemen gerekiyor,” Fernando masaya bir tepsi bıraktı. “Sarah kahve istersin diye düşündü. Ya da daha kuvvetli bir şey. Başka bir şey isterseniz seslenin. Bağırmanıza gerek yok.” Lughnasadh yemeğinde kovanın kadın üyelerine sunduğu baş döndürücü gülümsemeyi Chris’e yöneltti bu kez.

“Yanlış ata oynuyorsun, Fernando,” diye uyardım giderken.

“O da mı vampir?” diye fısıldadı Chris.

“Evet. Matthew’un eniştesi.” Viski şişesiyle kahve demliğini kaldırdım. “Kahve mi? Viski mi?”

“İkisi de,” dedi Chris fincana uzanarak. Panikle bana baktı. “Bu cadı meselesini teyzenden saklamadın, değil mi?”

“Sarah da bir cadı. Em de öyleydi.” Fincanına bol miktarda viski döküp üzerini kahveyle doldurdum. “Bugünkü üçüncü ya da dördüncü demlik, o yüzden büyük ölçüde kafeinsiz. Yoksa Sarah’yı tavandan temizlemek zorunda kalırız.”

“Kahve uçmasına mı neden oluyor?” Chris bir yudum alıp tadına baktı, sonra biraz daha viski ekledi.

“Öyle de denebilir,” dedim suyu açıp büyük bir yudum alarak. Bekler kıpırdandığında hafifçe karnımı okşadım.

“Hamile olduğuna inanamıyorum.” Chris ilk kez hayret dolu bir sesle konuşmuştu.

“Az önce geçen yılın büyük bölümünü on altıncı yüzyılda geçirdiğimi, etrafının iblisler, vampirler ve cadılarla dolu olduğunu ve benim bir ateş ejderim olduğunu öğrendin ve hamileliğime şaşırıyorsun, öyle mi?”

“İnan bana, tatlım,” dedi Chris, Alabamalılara özgü bir biçimde sözcükleri uzata uzata, “bu en akıl almaz olanı.”

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Telefon çaldığında dışarısı zifiri karanlıktı. Silkinerek uyandım ve Matthew'u uyandırmak için kolumu uzattım ama orada değildi.

Yuvarlamp komodinden cep telefonunu aldım. Miriam'ın adı ve arama zamanı görünüyordu ekranda. Pazartesi sabahıydı ve saat üçtü. Nabzım endişeyle hızlandı. Bu saatte aramasına yalnızca acil bir durum sebep olabilirdi.

"Miriam?" dedim cevaplama tuşuna bastıktan sonra.

"Matthew nerede?" Miriam'ın sesi titriyordu. "Onunla konuşmam gerek."

"Onu bulurum. Ya aşağıdadır ya da avlanmak için dışarı çıkmıştır." Yatak örtülerini bir kenara attım. "Bir şey mi oldu?"

"Evet," dedi Miriam sert bir sesle. Sonra anlayamadığım bir dille konuşmaya başladı. Ama temposunu tanımamam imkânsızdı. Miriam Shephard dua ediyordu.

Matthew arkasında Fernando'yla birlikte paldır küldür içeri girdi.

"Matthew burada." Hoparlör düğmesine basıp ona telefonu uzattım. Bu konuşma gizli olmayacaktı.

"Ne oldu, Miriam?" dedi Matthew.

"Posta kutumda bir not vardı. Üzerinde de bir internet adresi." Bir küfür, sonra kesik bir hıçkırık duyuldu, ardından Miriam dua etmeye devam etti.

"Bana adresi mesajla gönder, Miriam," dedi Matthew sakın bir sesle. "Bu o, Matthew. Benjamin," diye fısıldadı Miriam. "Zarfta damga yoktu. Hâlâ burada olmalı. Oxford'da."

Sabah serinliğinde titreyerek yataktan dışarı fırladım.

"Bana adresi yaz," diye tekrarladı Matthew.

Koridorun ışığı yandı.

"Neler oluyor?" Chris gözlerini uykulu uykulu ovuşturarak eşikte duran Fernando'nun yanında belirdi.

"Matthew'un Oxford'daki meslektaşlarından biri, Miriam Shephard. Laboratuvarda bir sorun çıkmış," dedim ona.

"Ha." Chris esnedi. Uyku mahmurluğunu üzerinden atmak için başını sallayıp kaşlarını çattı. "Hayvanat bahçesindeki hayvanlar arasında melezlemenin heterozigosite kaybına yol açması üzerine o klasik makaleyi yazan Miriam Shephard mı yoksa?" Bilim insanlarıyla çok vakit geçirmiştım ama neden bahsettiklerini anlamama pek de yardımcı olmamıştı bu durum.

"Ta kendisi," diye mırıldandı Matthew.

"Onun öldüğünü sanıyordum," dedi Chris.

"Tam değil," dedi Miriam keskin soprano sesiyle. "Kiminle konuşuyorum?"

"Chris... Christopher Roberts. Yale Üniversitesi," diye kekeleydi Chris. İlk konferansına çıkmış kendini tanıtan yeni mezunlara benziyordu.

"Ah. *Science*'ta yayımlanan son makalenı beğendim. Araştırma modelin çok etkileyici, sonuçlar baştan aşağı yanlış gerçi." Başka bir araştırmacıyı eleştirmek Miriam'ı normale döndürmüş gibiydi. Matthew da kadının sesindeki değişikliği fark etmişti.

Matthew, Chris'i, "Onu konuşturmaya devam et," diye teşvik ettikten sonra Fernando'ya sesiz bir emir verdi.

"Konuşan Miriam mı?" diye sordu Sarah sabahlığını üzerine geçirirken. "Vampirlerin saati yok mu? Saat sabahın üçü!"

"Sonuçlarının nesi varmış?" diye gümbürdedi Chris.

Fernando geri dönmüştü, sessizce Matthew'a dizüstü bilgisayarını uzattı. Çoktan açılmış, ekranının pırıltısı odayı aydınlatıyordu. Sarah kapıdan elini uzatıp ışığı yakarak, odayı tam bir aydınlığa kavuşturdu ama buna rağmen evi kuşatan gölgeleri hissedebiliyordum.

Matthew yatağın kenarına tüneyip bilgisayarı kucağına koydu. Fernando'nun ona fırlattığı cep telefonunu yakalayıp bilgisayara bağladı.

"Benjamin'in mesajını gördün mü?" Miriam'ın sesi artık daha sakindi ama korkudan incecik çıkıyordu.

"Şimdi bağlanıyorum," dedi Matthew.

"Sarah'nın internet bağlantısını kullanma!" Telaşı sesinden okunuyordu. "Site trafiğini kontrol ediyor. IP adresinden seni bulabilir."

"Sorum yok, Miriam," dedi Matthew yatıştırıcı bir sesle. "Fernando'nun cep telefonunu kullanıyorum. Baldwin'in adamları bilgisayar kimsenin beni izlemeyeceği bir hale getirdiler."

Baldwin'in Sept-Tours'dan ayrılırken hepimize yeni cep telefonları vermesinin nedenini şimdi anlıyordum. Bütün aboneliklerimizi değiştirmiş ve Sarah'nın internet hizmetini iptal etmişti.

Ekranda boş bir odanın görüntüsü belirdi. Beyaz fayanslar, boruları açıkta bir lavabo ve muayene masası dışında bir eşya yoktu. Yerde bir gider ağzı görünüyordu. Sol alt köşede tarih ve zaman yazılıydı. Saatin rakamları geçen her saniyeyle hızla değişiyordu.

"Oradaki küçük kitle de neyin nesi?" Chris yerdeki kıpırdayan paçavra yığınına işaret etti.

"Bir kadın," dedi Miriam. "On dakika önce siteye girdiğimden beri orada yatıyor."

Miriam sözünü bitirir bitmez, kadının zayıf kollarını, göğüs ve karın kıvrımını seçmeye başladım. Üzerindeki kumaş parçası onu soğuktan korumaya yetmediği için titreyip inliyordu.

"Ya Benjamin?" dedi Matthew gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Odaya girdi ve kadına bir şeyler söyledi. Sonra doğruca kameraya bakıp gülümsedi."

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Matthew.

"Evet. 'Merhaba, Miriam.'"

Chris, Matthew'un omzu üzerinden eğilip ekrandaki görüntüyü büyüttü.

"Yerde kan var ve o kadın duvara zincirlenmiş." Chris gözlerini bana çevirdi. "Benjamin kim?"

"Oğlum." Matthew'un gözleri bir anlığına Chris'e kaydı, sonra tekrar ekrana kilitlendi.

Chris kollarını göğsünde kavuşturup gözünü bile kırpmadan ekrana baktı.

Bilgisayar hoparlöründen yumuşak bir müzik geldi. Gözleri korkuyla büyüyen kadın duvara sokularak büzüldü.

"Hayır," diye inledi. "Ne olur yapma. Lütfen. Hayır." Doğrudan kameraya baktı. "Yardım edin."

Ellerim rengârenk parladı, bileklerimdeki düğümler yanıyordu. Hafif ama kesin bir karıncalanma hissettim.

"O bir cadı. O kadın bir cadı." Ekrana dokundum. Elimi çektiğimde parmağımın ucuna yeşil ince bir iplik takılıydı.

İp koptu.

"Bizi duyabilir mi?" diye sordum Matthew'a.

"Hayır," dedi Matthew allak bullak olmuş bir halde. "Sanmıyorum. Benjamin onu dinlememi istiyor."

"Ziyaretçilerimizle konuşmak yok." Matthew'un oğlundan bir iz yoktu ama bu soğuk sesi taniyordum. Kadın hemen durgunlaşıp kollarını bedenine sardı.

Benjamin yüzü ekranın büyük kısmını kaplayana kadar kameraya yaklaştı. Kadını omzunun üzerinden görebiliyorduk. Bu gösteriyi dikkatle planlamıştı.

"Başka bir ziyaretçi katıldı aramıza... hiç kuşkusuz Matthew. Yerini gizlemen ne kadar zekice. Bakıyorum, sevgili Miriam da hâlâ bizimle." Benjamin yine gülümsedi. Miriam'ın sarsılmış olması normaldi. Bu dehşet verici bir görüntüydü: Kıvrılan dudakları ve ölü gözleri Prag'dan hatırlıyordum. Dört yüz yıl sonra bile Benjamin'i hâlâ Haham Loew'in Herr Fuchs diye adlandırdığı adam olarak tanımak mümkündü.

"Laboratuvarımı nasıl buldun?" Benjamin koluyla geniş bir daire çizerek odayı gösterdi. "Seninki kadar iyi donanımlı değil, Matthew ama fazla şeye ihtiyacım yok. Deneyim en iyi öğretmen gerçekten de. Tek ihtiyacım olan işbirliğine gönüllü bir denek. Ve sıcakkanlılar hayvanlardan çok daha öğretici."

"Tanrım," diye mırıldandı Matthew.

"Bir sonraki konuşmamızda son başarılı deneyimi konuşuruz diye umuyordum ama işler planladığım gibi gitmedi." Benjamin başını çevirdi, sesi tehditkâr bir tona büründü. "Öyle değil mi?"

Müzik sesi yükseldi, yerdeki kadın inleyerek kulaklarını kapamaya çalıştı.

"Eskiden Bach'ı çok severdi," dedi Benjamin sahte bir üzüntüyle. "Özellikle de *St. Matthew Passion*'ını. Ne zaman ona sahip olsam onu

çalmaya dikkat ediyorum. Şimdi de ilk notaları duyar duymaz açıklanamaz bir biçimde sıkıntıya kapılıyor.” Müziğe uyarak mırıldandı.

“Kastettiği şey anladığım şey mi?” dedi Sarah tedirgin bir halde.

“Benjamin o kadına sürekli tecavüz ediyor,” dedi Fernando öfkesini güçlüğüyle dizginleyerek. Fernando’nun rahat görünüşü altındaki vampiri ilk görüşümdü bu.

“Neden?” diye sordu Chris. Kimsenin cevap vermesine fırsat kalmadan Benjamin konuşmaya devam etti.

“Hamile kaldığına dair bir belirti görünür görünmez müzik duracak. Bu cadının görevini yapıp beni memnun etmesinin ödülü. Bazen doğanın farklı fikirleri oluyor ama.”

Benjamin’in sözlerinin anlamı bir anda kafama dank etti. Uzun zaman önce Kudüs’te olduğu gibi bu cadı da bir dokuyucu olmalıydı. Kusmamak için ağzımı kapadım.

Benjamin’in gözlerindeki ısıltı yoğunlaştı. Kameranın açısını ayarlayıp kadının bacaklarındaki ve yerdeki kanlara odakladı.

“Ne yazık ki düşük yaptı.” Benjamin’in sesi araştırma bulgularından söz eden bir bilim insanının kayıtsızlığını taşıyordu. “Dördüncü aydaydı. Şimdiye kadar en uzun süren hamileliğiydi. Oğlum onu geçen aralıkta hamile bırakmıştı ama sekizinci haftada çocuğu düşürdü.”

Ben de ilk çocuğuma aralıkta hamile kalmış ve Benjamin’in cadısıyla neredeyse aynı zamanda düşük yapmıştım. Yerde oturan kadınla aramdaki bu yeni bağlantıyı düşününce titremeye başladım. Matthew kolunu belime dolayarak beni sakinleştirdi.

“Çocuk yapma yeteneğimin, bana verdiğin ve benim de çocuklarımla paylaştığım kan öfkesiyle bağlantılı olduğundan oldukça emindim. Cadının ilk düşüğünden sonra oğullarım ve ben iblisleri ve insanları hamile bırakmaya çalıştık ama başarısız olduk. Kan öfkesine sahip vampirler ile cadılar arasında özel bir üreme bağlantısı olması gerektiği sonucuna vardım. Ama bu başarısızlıklar, hipotezimi tekrar incelemem gerektiği anlamına geliyor.” Benjamin, arkasındaki kadının artan paniğine aldırmadan kameranın önüne bir tabure çekti. Arkada Bach durmaksızın çalmaya devam ediyordu.

“Üzerinde düşünmem gereken bir bilgi daha var: Evliliğin. Yeni eşin kalbinde Eleanor’un yerini aldı mı? Deli Juliette’in? Zavalh Celia’nın?

Prag'da tanıştığım o büyüleyici cadının?" Benjamin hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmaklarını şaklattı. "Adı neydi? Diana?"

Fernando tısladı. Chris'in tüyleri diken diken oldu. Gözlerini Fernando'dan ayırmadan bir adım geriledi.

"Yeni karının da cadı olduğunu söylediler. Neden fikirlerini benimle paylaşmıyorsun? Anlayacağımı biliyor olmalısın." Benjamin bir sır verircesine kameraya yaklaştı. "İkimiz de aynı dürtülerle hareket ediyoruz sonuçta: güç tutkusu, dinmez bir kana susamışlık ve intikam arzusu."

Müzik şiddetlendi, yerdeki kadın sakın kalabilmek için ileri geri sallanmaya başlamıştı.

"Kanındaki gücü ne kadar zamandır bildiğini ister istemez merak ediyorum. Cadıların bildiğine kuşku yok. Hayat Kitabı'nda başka nasıl bir sır olabilir?" Benjamin bir cevap duymayı bekler gibi duraksadı. "Bana söylemeyeceksin ha? Tamam o zaman. Deneyime geri dönmekten başka çarem yok. Endişelenme. Bu cadıyı ya hamile bırakmanın bir yolunu bulacağım ya da bunu denerken onu öldüreceğim. Sonra yeni bir cadı aramaya başlayacağım. Belki seninki bana uyar."

Benjamin gülümsedi. Korkumu sezmesini istemediğim için Matthew'dan uzaklaştım ama yüzündeki ifade korktuğumu bildiğini söylüyordu.

"Şimdilik hoşça kal." Benjamin kaygısızca elini salladı. "Bazen insanların beni çalışırken izlemesine izin veriyorum ama bugün havamda değilim. Enteresan bir gelişme olursa sana haber veririm. Bu arada sen de bildiklerini paylaşmayı düşün istersen. Karma sorma zahmetine girmekten kurtulmuş olurum böylece."

Benjamin kamerayı ve sesi kapadı. Köşede akmaya devam eden rakamlar dışında ekran karanlıktı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Miriam.

"Başlangıç olarak o kadını kurtaracağız," dedi Matthew belirgin bir öfkeyle.

"Benjamin gizlendiğin yerden çıkıp kendini açık etmeni istiyor," diye uyardı Fernando. "Saldırıyı çok iyi planlamalı, kusursuz bir biçimde yürütmelisin."

"Fernando haklı," dedi Miriam. "Onu yok edebileceğinden emin olmadan Benjamin'in peşine düşmemelisin. Yoksa Diana'yı tehlikeye atarsın."

“O cadı daha fazla dayanamaz!” diye bağırdı Matthew.

“Acele davranır da Benjamin’i dize getirmeyi başaramazsan, bir başka cadıyı tutsak edecek ve aynı kâbusu başka bir masum yaratık yaşayacak,” dedi Matthew’un kolunu kavrayan Fernando.

“Haklısın.” Matthew ekrandan gözlerini güçlkle çevirdi. “Amira’yı uyandırabilir misin, Miriam? Benjamin’in elinde bir cadı olduğundan ve muhtemelen bir başka cadıyı daha kaçırabileceğinden haberdar olmak.”

“Amira bir dokuyucu değil. Benjamin’den hamile kalamayacaktır,” dedim.

“Benjamin’in dokuyucular hakkında bir şey bildiğini sanmıyorum. Henüz.” Matthew çenesini sıvazladı.

“Dokuyucu nedir?” dedi Miriam ve Chris aynı anda. Cevap vermek için ağzımı açmışım ki Matthew başını hafifçe sallayarak beni susturdu.

“Sana bunu daha sonra anlatırım, Miriam. Dediğimi yapacak mısın?”

“Elbette, Matthew,” diye kabul etti Miriam.

“Beni daha sonra arayıp durumu bildir.” Matthew’un endişeli bakışları üzerimde sabitlendi.

“Kendini alamıyorsan Diana’yı aşırı ilgiye boğabilirsin ama benim bebek bakıcısına ihtiyacım yok. Hem de işim var.” Miriam telefonu kapadı.

Bundan birkaç saniye sonra da Chris’in yumruğu Matthew’un çenesine indi. Ardından bir sol kroşe geliyordu ki Matthew bu darbeyi avcuyla durdurdu.

“O yumruğu Diana’nın hatırı için yedim.” Matthew avcunu Chris’in yumruğu üzerine kapadı. “Karım insanların koruma içgüdüsünü uyandırır ama şansını zorlama.”

Chris ödüün vermedi. Fernando içini çekti.

“Bırak onu, Roberts. Bir vampirle yapacağın dövüşü kazanamazsın.” Fernando elini Chris’in omzuna koyup gerektiğinde onu çekmeye hazırlandı.

Chris, gözlerini Matthew’dan ayırmadan, “Eğer o piçin Diana’nın elli kilometre yakınına yaklaşmasına izin verirsen bir gün daha yaşamayacaksın, ister vampire ol ister başka bir şey. Anlaşıldı mı?” diye çıkıştı.

“Çok net anladım,” diye karşılık verdi Matthew. Chris kolunu indirdi, Matthew tuttuğu yumruğunu bıraktı.

"Olanlardan sonra bu gece kimsenin uyuyacağını sanıyam," dedi Sarah. "Konuşmamız gerek. Bolca kahve lazım ve sakın kafeinsiz kahve kullanayın deme, Diana. Ama önce, Fernando ne derse desin bir sigara yakmam gerek." Sarah kararlı adımlarla odadan çıktı. "Mutfakta görüşürüz," diye seslendi.

"O siteyi kapatına. Benjamin kamerayı açarken, yeri hakkında ipucu verecek bir şey yapabilir ya da söyleyebilir." Matthew bilgisayarı ve hâlâ takılı olan cep telefonunu Fernando'ya uzattı. Ekran hâlâ karanlıktı ve geçip giden saniyeleri gösteren o korkunç saatten başka bir şey görünmüyordu. Matthew başını kapıya çevirdi. Fernando, Sarah'nın ardından odadan çıktı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım. Matthew'un Kötü Tohum'u ev laboratuvarında kalıtımla ilgili genetik bir araştırmayla uğraşıyor, bir cadı kaçırmış ve soy ıslahıyla ilgili ahmakça görüşleri var." Chris kollarını göğsünde kavuşturdu. Birkaç ayrıntı eksikti ama durumu neredeyse anında özetlemişti. "Dün bana anlattığın masalda, konudaki bazı önemli detayları atlamışsın, Diana."

"Benjamin'in bilimsel merakından haberi yoktu. Hiçbirimiz bilmiyorduk." Matthew ayağa kalktı.

"Kötü Tohum'un bir manyak olduğunu biliyordun herhalde. O senin oğlun." Chris gözlerini kastı. "Söylediklerine bakılırsa ikinizde de bu kan öfkesi denen şey varmış. Bu ikinizin de Diana için tehlike oluşturduğu anlamına gelir."

"Onun dengesiz olduğunu biliyordum, evet. Adı da Benjamin." Matthew, Chris'in son sözlerine yorum yapmamayı tercih etti.

"Dengesiz mi? Herif psikopat. Vampir-cadılardan oluşan bir ırk yaratmaya çalışıyor. O halde neden bu Kötü To... yani Benjamin bir yerde kapalı tutulmuyor? Böylece insanları kaçırıp tecavüz ederek Sims. Verschuer, Mengele ve Stanley gibi adamların yanına adını yazdırmak için insan kaçırıp tecavüz etmezdi."

"Mutfağa gidelim." İkisini merdivenlere doğru ittim.

"Önden sen," diye mırıldandı Matthew elini belime koyarak. İtiraz etmediği için rahat bir soluk alarak aşağı inmeye başladım.

Bir patırtı ve boğuk bir küfür duydum.

Chris kapıya mıblanmıştı, Matthew'un eli soluk borusunu kavramıştı.

"Son yirmi dört saat içinde ağzından çıkan iğrenç laflara bakılırsa, Diana'yı askerlik arkadaşım sanıyorsun." Araya girmek için geri döndüğümde Matthew bana uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ama değil. O benim karım. Onun yanında bozuk ağzını toplarsan çok memnun olurum. Anlaşıldı mı?"

"Çok net anladım." Chris onu nefretle süzdü.

"Bunu duyduğuma sevindim." Matthew bir anda yanımda belirdi, eli ateş ejderinin çıktığı yerde, belkemiğimin ucundaydı yine. "Merdivenlere dikkat et, *mon coeur*," diye mırıldandı.

Zemin kata ulaştığımızda arkamdaki Chris'e kaçamak bir bakış fırlattım. Garip bir canlıyla karşılaşmış gibi Matthew'u süzüyordum, bir bakıma haklı da sayılırdı. Kendimi üzgün hissediyordum. Matthew ilk birkaç çatışmayı kazanmış olabilirdi ama en iyi dostum ile kocam arasındaki savaş henüz başlamıştı.

Sarah mutfakta aramıza katıldığında saçlarından sigara ve sundurma parmaklıklarının önüne ekilmiş şerbetçi otunun kokuları yayılıyordu. Elimi burnumun önünde salladım –sigara kokusu hamileliğim ilerlemiş olmasına rağmen hâlâ midemi bulandıran birkaç şeyden biriydi– ve kahve yaptım. Hazır olduğunda buharı tüten kahveyi Sarah, Chris ve Fernando için kupalara doldurdum. Matthew ve ben su içiyorduk. Sessizliği ilk bozan Chris oldu.

"Yani, Matthew, sen ve Dr. Shephard kan öfkelerini anlayabilmek için onlarca yıldır vampir genetiğini inceliyorsunuz."

"Matthew, Darwin'i tanıyormuş. Yaratıkların kökeni ve evrimini onlarca yıldan daha uzun bir süredir araştırıyor." Chris'e ne kadar uzun zamandır araştırma yaptığımı söylemeyi amaçlamamıştım ama Matthew'un yaşını öğrendiğinde benim gibi hazırlıksız olmasını istemiyordum.

"Araştırıyoruz. Oğlum da bizimle çalışıyor." Matthew bana yatıştırıcı bir bakış fırlattı.

"Evet, onu gördüm," dedi Chris, yanağında bir kas seğirdi. "Ben olsam bununla övünmezdim."

"Benjamin değil, diğer oğlum, Marcus Whitmore."

"Marcus Whitmore." Chris güler gibi oldu. "Durumu tüm detaylarıyla ele alıyorsunuz yani. Sen evrimsel biyoloji ve sinirbilimle ilgileniyorsun, Miriam Shephard nüfus genetiği üzerinde uzman, Marcus Whitmore da

işlevsel morfoloji üzerine araştırmaları ve fenotipik esnekliği çürütme girişimleriyle tanınıyor. Esaslı bir araştırma ekibi toplamışsın, Clairmont.”

“Çok talihliyim,” dedi Matthew kibarca.

“Bir dakika.” Chris hayretle Matthew’a baktı. “Evrimsel biyoloji. Nüfus genetiği. Evrimsel fizyoloji. Kan öfkesinin nasıl aktarıldığını bulmak tek amacın değil, evrimsel soy ağacının şemasını çıkarıyorsun. Yalnızca insan dalları üzerinde değil Yaşam Ağacı’nın bütünü üzerinde çalışıyorsun.”

“Şöminedeki ağaca böyle mi deniyor?” diye sordu Sarah.

“Sanmıyorum.” Matthew onun elini okşadı.

“Evrin. Vay canına.” Chris mutfak masasından uzaklaştı. “Pekâlâ, insanlarla ortak akrabanızı keşfettiniz mi?” dedi eliyle bizi göstererek.

“Sizler’ derken yaratıkları, iblisleri, vampirleri ve cadıları kastedi-yorsan, hayır keşfetmedim.” Matthew kaşlarını çatı.

“Pekâlâ. Aramızdaki en önemli genetik farklılıklar neler?”

“Vampir ve cadıların fazladan bir çift kromozomu var,” diye açıkladı Matthew. “İblisler ise bir tane fazla kromozom taşıyor.”

“Bu yaratık kromozomlarının genetik haritasını çıkardın mı?”

“Evet,” dedi Matthew.

“O halde bu küçük proje üzerinde 1990’dan önce çalışmaya başla-mış olmalısın.”

“Doğru,” dedi Matthew. “İle de bilmek istiyorsan 1968’den beri de kan öfkesinin nasıl kuşaktan kuşağa aktarıldığını öğrenmek için çalışıyorum.”

“Tabii ya. Donahue’nun aile ağaçlarını kullanım yöntemini kuşaklar arasındaki gen aktarımını saptamak için uyarladın.” Chris başını salladı. “İsabetli. Dizilimde ne kadar ilerledin peki? Kan öfkesi geninin yerini belirleyebildin mi?”

Matthew cevap vermeden ona baktı.

“Ee?” dedi Chris.

“Bir zamanlar senin gibi bir hocam vardı,” dedi Matthew soğuk bir sesle. “Beni çıldırtmıştı.”

“Benim de senin gibi öğrencilerim var. Laboratuvarımda uzun süre barınamazlar.” Chris masanın üzerinden eğildi. “Anladığım kadarıyla hastalığımı dünya üzerindeki bütün vampirler taşıyor. Kan öfkesinin nasıl kuşaktan kuşağa aktarıldığını ve neden bazılarına bulaşırken ba-zılarına bulaşmadığının sebebini tam olarak belirledin mi?”

"Tam olarak değil," diye itiraf etti Matthew. "Vampirlerin durumu biraz daha karışık. Üç ebeveynimiz olduğu düşünülürse."

"Elini çabuk tutmalısın, dostum. Diana hamile. İkiz doğuracak." Chris anlamlı bakışlarla beni süzdü. "İkinizin tam bir genetik profilini çıkardığını ve çocuklarınız arasında kan öfkesi dâhil başka şeylerin kalıtsal şeması konusunda tahminler yaptığını varsayıyorum?"

"Yılın çoğunu on altıncı yüzyılda geçirdim." Matthew'un sorguya çekilmekten hoşlanmadığı apaçık belliydi. "Fırsatım olmadı."

"O halde işe başlamamızın zamanı geldi de geçiyor," dedi Chris sakın bir tavırla.

"Matthew bir şey üzerinde çalışıyordu." Doğrulaması için Matthew'a baktım. "Hatırladın mı? O, X ve O'larla dolu kâğıdı buldum."

"X'ler ve O'lar mı? Ulu Tanrım." Chris'in en büyük korkusu doğrulanmış gibiydi. "Bana üç ebeveynin olduğunu söyledin ama Mendelci bir kalıtım modeliyle çalışıyorsun. İnsan dağlar kadar yaşlı olup Darwin'i tanıyınca böyle oluyor demek ki."

"Mendel'le de tanışmıştım bir keresinde," dedi Matthew buz gibi bir sesle. O da kızgın bir profesör gibi konuşmaya başlamıştı. "Hem kan öfkesi Mendelci bir özellik olabilir. Bu ihtimali yok sayamayız."

"Çok düşük bir ihtimal," dedi Chris. "Ve yalnızca bu üç ebeveyn meselesi yüzünden de değil, ki onu da ayrıntısıyla ele almamız gerekecek. Bu durum verileri altüst ediyor olmalı."

"Açıkla." Matthew parmaklarını yüzünün önünde birleştirdi.

"All Souls'ta görevli bir akademi üyesine Mendelci olmayan kalıtımın özeti vermek zorundayım, öyle mi?" Chris kaşlarını çatı. "Birilerinin Oxford Üniversitesi'ndeki atama politikalarını gözden geçirmesi gerekiyor."

"Söylediklerinden bir şey anlıyor musun?" diye fısıldadı Sarah.

"Üçte birini," dedim özür dileyen bir tonla.

"Gen dönüşümünü kastediyorum. Bulaşıcı kalıtım. Genomik damgalama. Mozaisizm." Chris parmaklarıyla saydı. "Aklına bir şeyler geldi mi, Profesör Clairmont yoksa lisans öğrencilerime verdiğim derse devam mı edeyim mi?"

"Mozaisizm de bir tür kimerizm değil mi?" Bu tanıdığım tek kelimeydi.

Chris onaylayarak başını salladı.

"Ben bir kimerayım, faydası olursa."

"Diana," diye homurdandı Matthew.

"Chris benim en iyi dostum, Matthew," dedim. "Eğer vampirler ile cadıların nasıl üreyebildiğini –hastalığın tedavisinden söz etmiyorum bile– öğrenmene yardım edecekse her şeyi bilmeli. Buna genetik testimin sonuçları da dâhil."

"Bu bilgi yanlış ellerde ölümcül olabilir," dedi Matthew.

"Matthew haklı," diye katıldı Chris.

"Böyle düşünmene ne kadar sevindim bilemezsin." Matthew'un sözlerinden zehir damlıyordu.

"Bana üstünlük taslama, Clairmont. İnsanların denek olduğu araştırmaların tehlikelerinden haberim var. Ben Alabamalı bir zenciyim ve Tuskegee'nin gölgesinde büyüdüm." Chris bana döndü. "Genetik bilgini bu odada bulunanlardan başka kimseye verme, beyaz bir önlük giyiyor olsalar bile. Özellikle beyaz bir önlük giyiyorlarsa verme."

"Katkın için teşekkürler, Christopher," dedi Matthew sertçe. "Fikirlerini ekibimin diğer üyelerine ileteceğim."

"Pekâlâ, bu durumda ne yapacağız?" diye sordu Fernando. "Daha önce acelemiz yoktu ama şimdi..." Onu yönlendirmesi için Matthew'a baktı.

"Kötü Tohum'un üreme programı her şey değiştiriyor," dedi Chris, Matthew'a fırsat vermeden. "Önce gebeliğin kan öfkesi yüzünden mi mümkün olduğunu yoksa birkaç faktörün birleşiminin sonucu mu olduğunu öğrenmeliyiz. Diana'nın çocuklarının hastalığı alma ihtimalini konuşmalıyız. Bunun için vampir ve cadıların genetik haritalarına ihtiyacımız olacak."

"Benim DNA'm da gerekli sana," dedim alçak sesle. "Her cadı çocuk sahibi olamaz."

"Bunun için iyi cadı mı olman gerek? Kötü cadı mı?" Chris'in şakaları genelde beni gülümsetirdi ama bu gece gülümseyemiyordum.

"Dokuyucu olman gerek," diye karşılık verdim. "Özellikle genom dizilimini yapman ve diğer cadılarınkiyle karşılaştırmaman gerek. Aynı şeyi Matthew için de yapıp kan öfkesi taşımayan vampirlerle karşılaştırmahısın. Kan öfkesini tedavi edebilecek kadar iyi anlamalıyız, yoksa Benjamin ve çocukları tehlike oluşturmaya devam edecek."

"Anlaştık o halde." Chris baldırına bir şaplak attı. "Bir laboratuvar gerekli bize ve yardım. Bolca veri ve bilgisayar, bir de zaman. Bu işe öğrencilerimi verebilirimi."

"Kesinlikle hayır." Matthew ayağa fırladı. "Benim de laboratuvarım var. Miriam bir süredir kan öfkesinin yarattığı sorunlar ve yaratık genomları üzerinde çalışıyor."

"O halde hemen buraya gelmeli ve çalışmalarını da getirmeli. Öğrencilerim yeteneklidir, Matthew. En iyileri. Senin ve benim görmemeye koşullandığımız şeyleri göreceklerdir."

"Evet, vampirler ve cadılar gibi." Matthew elini saçlarının arasından geçirdi. "Daha fazla insanın bizi öğrenmesi fikri hoşuma gitmiyor."

Matthew'un sözleri bana Benjamin'in son mesajını *bilmesi* gereken kişiyi hatırlattı. "Marcus. Marcus'a söylemeliyiz." Matthew numarasını tuşladı.

"Matthew? Her şey yolunda mı?" dedi Marcus telefonu açar açmaz.

"Pek sayılmaz. Bir sorunuz var." Matthew ona Benjamin ve tutsağı olan cadıyı anlattı çabucak. Sonra Marcus'a nedenini söyledi.

"Sana internet adresini gönderirsem, Nathaniel Wilson'ın Benjamin'in gönderdiklerini 7/24 izlemesini sağlayabilir misin? Sinyalin nereden geldiğini bulabilirse, bu bize epey zaman kazandırır," dedi Matthew.

"Olmuş bil," diye karşılık verdi Marcus.

Matthew telefonunu kapatır kapatmaz benim telefonum çaldı. "Şimdi kim arıyor?" dedim saate bakarak. "Alo?"

"Tanrı'ya şükür uyanıksın," dedi Vivian Harrison rahatlamış bir sesle.

"Ne oldu?" Siyah başparmağıma iğneler batıyordu.

"Sorunumuz var," dedi ciddi bir sesle.

"Ne tür bir sorun?" diye sordum, kulağımı ahizeye bastıran Sarah'ı uzaklaştırmaya çalışarak.

"Sidonie von Borcke'den bir mesaj aldım," dedi Vivian.

"Sidonie von Borcke de kim?" Bu adı ilk kez duyuyordum.

"Konsil'in cadılarından biri," dedi Vivian ve Sarah bir ağızdan.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Kovan sınavı geçemedi.” Vivian büyük çantasını mutfak masasına bırakıp kendine bir bardak kahve koydu.

“O da mı cadı?” diye fısıldadı Chris.

Chris’i fark eden Vivian, “Öyleyim,” dedi benim yerime.

“Ah.” Chris onu değer biçercesine süzdü. “Yanağınızdan mukoza örneği alabilir miyim? Acıtmaz.”

“Belki sonra.” Vivian’ın aklı başına gelir gibi oldu. “Pardon, siz kimsiniz?”

“Chris Roberts, Vivian, Yale’den arkadaşım. Moleküler biyologdur kendisi.” Kadına şekeri uzatıp sessiz olması için Chris’in kolunu çimdirdim. “Oturma odasında konuşmamız mümkün mü? Başım çatıyor, ayaklarım da balon gibi şişti.”

“Birileri Konsil’e Madison County’de anlaşmanın kurallarının çiğnendiğini şikâyet etmiş,” dedi Vivian hepimiz televizyonun karşısındaki koltuklara ve kanepeye yerleştığımızda.

“Kim olduklarını biliyor musun?” diye sordu Sarah.

“Cassie ve Lydia.” Vivian asık suratla kahvesine baktı.

“Ponpon kızlar bizi öğretmene mi ispiyonlamış yani?” Sarah şaşırmıştı.

“Anlaşıldı,” dedim. İkisi çocukluklarından beri birbirlerinden hiç ayrılmamıştı, gençliklerinden beri çekilmezdi ve liseden beri dalgalı, sarı saçları ve mavi gözleriyle ikiz gibiydiler. Cassie ve Lydia’nın cadı kökenleri onları dikkat çekmekten alıkoymamıştı hiçbir zaman. Birlikte ponpon kızlar ekibinin kaptanı olmuşlardı, cadılar onların her şarkı ve numaraya zafer büyülerini katarak Madison’a tarihindeki en başarılı futbol sezonunu yaşattığına inanırlardı.

“Suçlamalar nedir tam olarak?” Matthew avukat karakterine bürünmüştü.

"Diana ve Sarah'ın vampirlerle düşüp kalkması," diye mırıldandı Vivian.

"Düşüp kalmak mı?" dedi Sarah öfkesini gizlemeden.

Vivian teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Biliyorum. Biliyorum. Kulağa bir garip geliyor ama inanın, Sidonie aynen böyle söyledi. Neyse ki Sidonie Las Vegas'ta ve durumu soruşturmak için şahsen buraya gelemiyor. Clark County kovanları da gayrimenkul işine epey yatırım yapmış durumda ve konut piyasasındaki fiyatları desteklemek için büyü kullanıyorlar."

"Şimdi ne olacak peki?" diye sordum Vivian'a.

"Cevap vermeliyim, yazılı olarak."

"Tanrı'ya şükür, yalan söyleyebilirsin bu durumda," dedim rahat bir nefes alarak.

"İmkânsız, Diana. Çok akıllıdır. İki yıl önce Sidonie'nin Spring Caddesi'nde, tam Cadılar Bayramı geçit töreninin başladığı yerde perili ev açan SoHo kovanını sorgulamasını izlemiştim. Usta bir sorgucu." Vivian ürperdi. "Geçit töreninde fokurdayan bir kazanı altı saat boyunca nasıl tepelerinde asılı tuttuklarını bile açıklattırılmıştı onlara. Sidonie'nin ziyaretinden sonra kovan tam bir yıl cezalı kaldı, uçmak yok, bedenini yer değiştirmesi yok, şeytan çıkarma yok. Hâlâ kendilerini toparlayabilmiş değiller."

"Ne tür bir cadı bu kadın?" diye sordum.

"Güçlü bir cadı," dedi Vivian küçümseyerek. Ama kastettiğim şey bu değildi.

"Element gücü mü var yoksa sanata mı dayanıyor?"

"Büyüleri üstün bir şekilde kavradığı söyleniyor," dedi Sarah.

"Sidonie uçabilir, ayrıca saygı duyulan bir kahindir," diye ekledi Vivian.

Chris elini kaldırdı.

"Evet, Chris?" dedi Sarah ilkokul öğretmeni gibi.

"Zeki, güçlü, kanatlı, hiçbirinin önemi yok. Diana'nın çocuklarını öğrenmesine izin veremezsiniz. Özellikle de Kötü Tohum'un son araştırma projesi ve hepinizi endişelendiren şu anlaşma meselesi varken."

"Kötü Tohum mu?" Vivian boş gözlerle Chris'e baktı.

“Matthew’un oğlu bir cadıyı hamile bırakmış. Clairmont’ların üreme becerisi görünüşe bakılırsa aileden gelme.” Chris, Matthew’a ters ters baktı. “Ve hepinizin kabul ettiği şu anlaşma. Cadıların vampirlerle görüşmemesi gerekiyor anladığım kadarıyla.”

“Ya da iblislerle. Bu durum insanları rahatsız eder,” dedi Matthew.

“Rahatsız mı eder?” Chris kuşkulu görünüyordu. “Zencilerin otobüste beyazların yanına oturması da bir zamanlar insanları rahatsız ediyordu. Ayrımcılık çözüm değil.”

“Karışık gruplarda olduğumuzda insanlar bizleri fark ediyor,” dedim Chris’i yatıştırmayı umarak.

“Diana, sen sabahın onunda Temple Caddesi’nde yürürken bile fark ediliyorsun,” dedi Chris, herkes gibi görüldüğüm konusundaki son cılız umudumu da yerle bir ederek.

“Konsil bizi anlaşmaya uymaya zorlamak için kuruldu. Bizi insanların dikkatinden ve müdahalesinden korumak için,” dedim söylediklerini kabul etmeden. “İnsanların siyasetinden ve dinlerinden uzak kalmamız karşılığında.”

“Ne düşünürsen düşün ama zorla ayırmak ya da süslü bir terim kullanmak istiyorsanız anlaşma, çoğu zaman ırkı saf tutma endişesiyle yapılır.” Chris ayaklarını sehpaye dayadı. “Anlaşmanızın oluşturulma sebebi muhtemelen cadıların vampir çocuklar doğurmasıydı. İnsanları ‘rahatsız etmemek’ işlerine gelen bir bahaneydi yalnızca.”

Fernando ve Matthew bakişti.

“Diana’nın hamile kalmasını daha büyük bir tablonun parçası olarak değil, Tanrıça’nın işi olarak düşünmüştüm hep.” Vivian dehşet içindeydi. “Doğüstü gücü olan çok sayıda uzun ömürlü yaratık korkunç olurdu.”

“Eğer amacın üstün ırk yaratmak değilse o zaman böyle bir yaratık genetik bir başarı olurdu,” diye görüşünü belirtti Chris. “Vampir genetiğiyle ilgilenen bir megalomanyak tanıyor muyuz? Ah, bi dakika. Bir değil iki tane tanıyoruz.”

“Ben bu işleri Tanrı’ya bırakmayı tercih ederim, Christopher.” Matthew’un alnında koyu renkli bir damar atıyordu. “Soy ıslahıyla ilgim yok.”

“Unuttum. Sen türlerin evrimiyle ilgileniyordun, bir başka deyişle tarih ve kimyayla. Ne tesadüf, bunlar da Diana’nın araştırma alanı.” Chris gözlerini kıstı. “Kulak misafiri olduğum şeylere dayanarak sana iki

sorum olacak, Profesör Clairmont. Soyları tükenenler yalnızca vampirler mi, yoksa aynı şey cadılar ve iblisler için de geçerli mi? Ve bu türlerden hangisi irksal safhğı daha fazla umursuyor?”

Chris gerçek bir dâhiydi. Her zekice soruyla, Hayat Kitabı'ndaki gizemlerin, de Clermont ailesinin sırlarının, benim ve Matthew'un kanındaki esrarın biraz daha derinine iniyordu.

“Chris haklı,” dedi Matthew şüphe uyandıran bir çabuklukla. “Konsil'in Diana'nın hamileliğini keşfetme tehlikesini göze alamayız. Eğer bir itirazın yoksa *mon coeur*, vakit geçirmeden Fernando'nun Seville'deki evine gitmeliyiz. Sarah da bizimle birlikte gelebilir elbette. Bu şekilde kovamn itibarı zedelenmez.”

“Ben Kötü Cadı'mın, Diana'nın durumunu öğrenmesine izin veremezsin demiştim. Diana'nın kaçması gerektiğini söylemedim,” dedi Chris tiksinti dolu bir ifadeyle. “Benjamin'i unuttun mu?”

“Bu savaşı aynı anda bir sürü cephede savaşarak kazanamayız. Christopher.” Matthew'un yüzündeki ifade sesinin tonunu yansıtmış olmalıydı ki Chris hemen sakinleşti.

“Tamam. Seville'e gideceğim.” Gitmek istemiyordum ama Madison cadılarının benim yüzümden başının derde girmesini de istemiyordum.

“Hayır, tamam değil,” dedi Sarah sesini yükselterek. “Konsil yanıt mı istiyor? Pekâlâ, ben de istiyorum. Sidonie von Borcke'ye geçen ekimden beri vampirlerle *düşüp kalktığımı* söyle... Satu Järvinen yeğenimi kaçırıp işkence ettiğinden, Peter Knox da öylece oturup seyrettiğinden beri. Bu anlaşılmayı çiğnediğim anlamına geliyorsa ne kötü. de Clermont'lar olmasaydı Diana şimdi ölmüş olacaktı, ya da daha kötüsü.”

“Bunlar ciddi iddialar,” dedi Vivian. “Bunları ifade etmek istediğinden emin misin?”

“Evet,” dedi Sarah inatçı bir tavırla. “Knox, Konsil'den uzaklaştırıldı bile. Satu'nun da cezasını çekmesini istiyorum.”

“Knox'un yerine geçecek kişiyi arıyorlar şu anda,” dedi Vivian. “Janet Gowdie'nin inzivadan çıkıp onun yerini alacağı söyleniyor.”

“Janet Gowdie neredeyse doksan yaşında,” dedi Sarah. “Bu görevi yapabilmesi çok zor.”

“Knox, yerine büyü yapma yeteneğiyle tanınan bir cadının geçmesi için ısrar ediyor. Hiç kimse Janet Goudie bile büyü icra etmede onunla yarışamaz,” dedi Vivian.

“Henüz,” diye kestirip attı Sarah.

“Başka bir şey daha var, Sarah. Bu Konsil cadılarının karşısına çıkmadan önce bir kez daha düşünmen gerekebilir.” Vivian duraksadı. “Sidonie, Diana hakkında bir rapor istedi. Büyü yetenekleri geliştirmeyen cadıların ne durumda olduğunu görmenin standart bir prosedür olduğunu söylüyor.”

“Eğer Konsil benim yeteneklerimle ilgileniyorsa, Sidonie'nın isteğinin Sarah ile benim vampirlerle içli dışlı olmamızla hiçbir ilgisi yok,” dedim.

“Sidonie, Diana'nın çocukken yapılan bir değerlendirmesinin elinde olduğunu söylüyor. Buna göre geleneksel olarak cadılarla ilişkilendirilen normal güçleri göstermesi beklenmiyormuş.” Vivian ızdırap çekiyormuş gibi görünüyordu. “Değerlendirmeyi Peter Knox yapmış. Rebecca ve Stephen bulgularını onaylamış ve imzalarını atmışlar.”

“Konsil'e Rebecca ve Stephen'ın kızlarının büyü yeteneğine ilişkin değerlendirmelerinin en küçük ayrıntısına kadar doğru olduğunu söyle.” Sarah'nın gözleri öfkeyle parlıyordu. “Yeğenimin güçleri sıradan değil.”

“Aferin, Sarah,” dedi Matthew, Sarah'nın dikkatli bir biçimde gerçeği söylemesini takdir ettiği her halinden belliydi. “Kardeşim Godfrey'e layık bir cevaptı.”

“Teşekkürler, Matthew,” dedi Sarah başını hafifçe sallayarak.

“Knox benim hakkımda küçüklüğümünden beri bir şey biliyor ya da bir şeyden şüpheleniyor.” Matthew'un karşı çıkmasını bekliyordum ama bunu yapmadı. “Annemle babamın benim de babam gibi bir dokuyucu olduğumu sakladığını düşünüyorduk. Ama artık annemin yüksek büyülerle ilgilendiğini biliyoruz. Bunun Knox'un ilgisinde bir rol oynayıp oynamadığını merak ediyorum.”

“Yüksek büyülere kendini adanmış bir büyücü o,” diye yüksek sesle düşündü Vivian. “Yeni kara büyüler tasarlayabilme yeteneğine sahipsen, sanırım Knox onları elde edebilmek için her şeyi yapardı.”

Ev inledi ve içeriye tanıdık bir gitar melodisi doldu. Annemin en sevdiği albümdeki beni en çok duygulandıran parça *Landslide* çalıyordu.

Onu her duyduğumda beni kucağına oturtup bu şarkıyı mırıldandığını hatırlıyordum.

“Annem bu şarkıyı çok severdi,” dedim. “Her şeyin değişeceği bir zamanın geldiğini biliyordu ve şarkıdaki kadın gibi o da korkuyordu. Ama artık korkmak gibi bir lüksümüz yok.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Diana?” diye sordu Vivian.

“Annemin beklediği değişim zamanı geldi çatı,” dedim lafı uzatmadan.

“Daha fazlası da yolda,” dedi Chris. “Yaratıkların varlığını daha fazla insanlardan saklayamazsınız. Sırrınızın açığa çıkması bir otopsiye, bir genetik danışmanlık toplantısına, ev tipi bir genetik test takımına bakar.”

“Saçmalık,” dedi Matthew.

“Gerçek. İki seçeneğiniz var. Bu olduğunda iplerin elinizde olmasını mı istiyorsunuz, Matthew, yoksa gafil avlanmayı mı?” Chris bekledi. “Seni tanıdığım kadıyla A seçeneğini tercih edeceğini tahmin ediyorum.”

Matthew başını ovup Chris’e dik dik baktı.

“Öyle düşünmüştüm.” Chris sandalyesini arkaya yatırdı. “O halde Yale Üniversitesi size bu zor durumunuzda nasıl yardımcı olabilir, Profesör Clairmont?”

“Hayır.” Matthew başını salladı. “Yaratık DNA’sını analiz etmek için araştırma öğrencileri ve yüksek lisans öğrencilerini kullanmıyorsun.”

“Çok korkutucu, biliyorum.” Chris konuşmasına daha nazik bir sesle devam etti. “Hepimiz kendimizi güvende hissettiğimiz bir yere saklanmayı ve zor kararları başkasının vermesini isteriz. Ama birilerinin ayağa kalkıp doğru olan şey için savaşması gerekiyor. Fernando bana senin güçlü bir savaşçı olduğunu söyledi.”

Matthew gözünü kırpmadan Chris’e baktı.

“Eğer bir yardımı olacaksa sizin yanınızdayım,” diye ekledi Chris, “yarı yolda benimle buluşmanız koşuluyla.”

Matthew yalnızca güçlü değil, aynı zamanda etkileyici bir savaşçıydı. Yenildiğini biliyordu.

“Sen kazandın, Chris,” dedi usulca.

“Güzel. Başlayalım o halde. Yaratıkların genetik haritalarını görmek istiyorum. Sonra üç yaratık türünün genomlarını dizmek ve yeniden düzenlemek istiyorum, böylece insan genomuyla karşılaştırabilirim.” Chris yapılması gerekenleri sıraladı. “Kan öfkesinden sorumlu geni doğru

tanımladığınızdan emin olmak istiyorum. Ve Diana'nın senden hamile kalmasını mümkün kılan genin izole edilmesini istiyorum. Onu aramaya başladığınızı bile sanmıyorum."

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Matthew kaşlarını çatı.

"Aslında var." Chris'in sandalyesi gümbürtüyle yere indi. "Miriam Shephard'a pazartesi sabahı kıcımlı doğruca Kline Biyoloji Kulesi'nde görmek istediğimi söyle. Science Hill'de. Bulmamasına imkân yok. Laboratuvarım beşinci katta. Saat on birdeki ilk ekip toplantımızdan önce *Science* dergisindeki sonuçlarımın nesi yanlışmış bilmek istiyorum."

"Mesajımı iletirim." Matthew ve Fernando bakıştı, Fernando, *kendi bilir* der gibi omuz silkti. "Sadece bir hatırlatma yapmak istiyorum, Chris. Şu ana kadar özetlediğin araştırmayı bitirmek yıllar sürer. Çok uzun süre Yale'de kalmayız. Diana'yla ekimde Avrupa'ya dönmemiz gerek, ikizler orada doğacaksa. Diana bu tarihten sonra uzun mesafe yolculuğu yapamaz."

"Bu nedenle proje üzerinde mümkün olduğu kadar çok insan çalışmalı ya." Chris ayağa kalkıp elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Matthew uzun bir tereddütten sonra uzatılan eli sıkı.

"Akıllıca karar verdin," dedi Chris, Matthew'un elini sıkarak. "Umarım çek defterini yanında getirmişsindir, Clairmont. Yale'deki Genom Analiz Merkezi ve DNA Analiz Tesisleri epey pahalı hizmet verir ama hızlı ve isabetlidirler." Saatine baktı. "Çantam arabamda zaten. İkiniz ne zaman yola çıkabilirsiniz?"

"Birkaç saat sonra," dedi Matthew.

Chris, Sarah'yı yanağından öpüp bana sarıldı. Sonra parmağını uyarmak için kaldırdı. "Pazartesi sabah on birde, Matthew. Geç kalma."

Bu sözlerden sonra evden ayrıldı.

"Ben ne yaptım?" diye mırıldandı Matthew ön kapı çarptığında. Dumura uğramış gibi bir hali vardı.

"Her şey yolunda gidecek, Matthew," dedi Sarah şaşırtıcı bir iyimserlikle. "İçimden bir ses güzel şeylerin olacağını söylüyor."

Birkaç saat sonra arabaya bindik. Ağlamamaya çalışarak ön koltuktan Sarah ve Fernando'ya el salladım. Sarah gülümsüyordu ama kollarını bedenine öyle sıkı sarmıştı ki parmaklarının eklem yerleri bembeyazdı.

Fernando, Matthew'la kısa bir süre konuşup de Clermont'ların tanıdık tarzında iki eliyle onun kolunu sıktı.

Matthew direksiyonun başına geçti. "Hazır mıyız?"

Başım la onayladım. Parmağıyla kontak düğmesine bastı ve motor çalıştı.

Ses sisteminden tiz gitar sesinin eşlik ettiği klavye davul sesleri yükseldi. Matthew müziği kısmak için kontrolleri kurcaladı. Başaramayınca kapatmaya çalıştı. Ama ne yaparsa yapsın Fleetwood Mac bize yarım düşünmekten vazgeçmememizi söylüyordu. En sonunda ellerini teslim olmuş bir halde havaya kaldırdı.

"Ev bizi kibarca gönderiyor galiba." Başını sallayıp vitesi geçirdi.

"Endişelenme. Araziden çıktığımızda şarkıya devam edemez."

Range Rover'ın süspansiyonları sayesinde fazla sarsılmadan uzun garaj yolundaki çukurları geçip yola çıktık. Matthew, Bishop çiftliğinden çıkacağımız zaman dönüş sinyalini verdiğinde koltuğumda hafifçe kıpırdandım ama şarkının sözleri tekrar ileriye bakmama sebep oldu.

"Arkana bakma," diye fısıldadım.

Güneş Başak'ta
Güneş Başak burcundayken çocukları okula gönderin.
Bu burç yer değişikliklerini simgeler.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 9r

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“Bir çay daha, Profesör Bishop?”

“Hımm?” Yanıtımı bekleyen genç adama baktım. “Ah. Evet. Tabii. Teşekkür ederim.”

“Hemen geliyor.” Masadaki beyaz porselen demliği kaptı.

Kapıya baktım ama Matthew hâlâ ortalıkta yoktu. İnsan kaynaklarında kimlik kartını çıkartıyordu, ben de yakınlardaki New Haven Lawn Club’ın neziht ortamında onu bekliyordum. Ana binanın içinin sessizliği tenis toplarının patırtısını ve yaz tatilinin son haftasında havuzun tadını çıkaran çocukların çığlıklarını boğuyordu. Üç gelin adayı ve anneleri burada evlenmeye karar verdikleri takdirde kutlamanın yapılacağı tesislere göz atmak üzere oturduğum odaya getirilmişti.

“Buyurun, Profesör.” İlgili garsonum nane kokuları eşliğinde geri gelmişti. “Nane çayı.”

New Haven’da Matthew’la yaşamaya kendimi alıştırmam gerekecekti. Ağaçların sıralı olduğu Court Sokağı’nın arabaların giremediği kısımda bulunan küçük evim, geçen yıl kaldığımız her yerden daha sadeydi. Bit pazarından alınma aksesuarlar, yüksek lisans öğrencisi olduğum günlerden kalma çam mobilyalar, kitaplar ve dergilerle dolu raflar. Yatağında cibinlik bir yana, başında ya da ayak ucunda tahta bile yoktu. Ama döşeyişim geniş ve rahattı, Madison’dan geldiğimizde ikimiz de yorgunlukla inleyerek kendimizi yatağa atmıştık.

Hafta sonunun çoğunu New Haven’da yaşayan normal bir çift gibi eve gerekli malzemeleri almakla geçirmiştik: Whitney Bulvarı’ndaki dükkândan Matthew için şarap, benim için meyve sebze, bir bilgisayar laboratuvarını dolduracak kadar elektronik malzeme. Matthew yalnızca bir dizüstü bilgisayarım olduğunu öğrenince dehşete kapılmıştı. Broadway’deki bilgisayarıcıdan elimizde çifter çifter malzemeyle çıkmıştık.

Sonra Harkness Kulesi'nde çanlar çalarken yurtlu kolejlerin yollarında yürüdük. Kolej ve kasaba, bahçelerde birbirini bağırarak selamlayan, okuma listeleri ve ders programlarından şikâyet eden, tatilden dönmüş öğrencilerle dolup taşıyordu.

"Geri dönmek güzel," diye fısıldamıştım, Matthew'un kolundayken. Baş başa yeni bir maceraya atılıyor gibi hissediyordum.

Ama bugün farklıydı. Kendimi uyumsuz ve tuhaf hissediyordum.

"İşte buradasın." Matthew dirseğimin dibinde belirterek bana uzun bir öpücük verdi. "Seni özledim."

Güldüm. "Ayrılmış bir buçuk saat oldu daha."

"Tamı tamına. Çok uzun bir süre." Dikkati masaya kaydı, dokunulmamış demliğe, sarı not defterime ve Science Hill'e giderken bölümdeki dolup taşmış posta kutumdan çıkardığımız paketi açılmamış *American Historical Review*'un son sayısına baktı. "Sabahın nasıl geçti?"

"Bana iyi baktılar."

"Öyle yapmalılar." Büyük tuğla binaya yürürken Matthew, Marcus'un özel kulübün kurucu üyelerinden biri olduğunu ve tesisin bir zamanlar sahibi olduğu arsa üzerine yapıldığını açıklamıştı.

"Bir şey ister miydiniz, Profesör Clairmont?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kocamın zeki gözleri arasında küçük bir kıvrıklık belirdi.

"Teşekkür ederim, Chip ama kalkıyoruz sanırım."

Tam zamanıydı. Ayağa kalkıp eşyalarımı topladım ve ayaklarımın dibinde duran büyük postacı çantasına koydum.

"Hesabı Dr. Whitmore'un adına yazabilir misiniz?" diye mırıldandı Matthew sandalyemi çekerken.

"Tabii," dedi Chip. "Hiç sorun değil. Dr. Whitmore'un ailesini burada ağırlamak büyük zevk."

Bir kez olsun Matthew'dan önce kendimi dışarı attım.

"Araba nerede?" dedim otoparkı arayarak.

"Gölgeye park ettim." Matthew çantayı omzumdan aldı. "Laboratuvara yürüyerek gideceğiz. Üyelerin arabayı burada bırakmasına izin veriyorlar, laboratuvara çok yakınız." Anlayışlı görünüyordu. "İkimiz için de tuhaf ama bu yabancılığı atlatacağız."

Derin bir soluk alıp başımı salladım. Matthew çantamı sapından tutarak taşıdı.

“Kütüphaneye girdiğimde her şey daha iyi olacak,” dedim kendim kadar onu da avutmak için. “İşe başlayalım mı?”

Matthew boştaki elini uzattı. Elini tuttuğumda ifadesi yumuşadı. “Yolu göster,” dedi.

Dinozor heykelleriyle dolu bahçenin yanından yürüyerek Whitney Bulvarı’nı geçtik, Peabody’nin arkasındaki kestirme yoldan yürüyüp Chris’in laboratuvarlarının bulunduğu yüksek binaya yaklaştık. Adımlarımı yavaşlattım. Matthew binanın sonunu görebilmek için uzun bir süre yukarı baktı.

“Hayır. Burası olmasın. Beinecke’den beter.” Gözleri Kline Biyoloji Kulesi’nin ya da kampüste bilinen adıyla KBK’nin çirkin hatlarına dikilmişti. İç bo boş kareler biçiminde oyulmuş beyaz mermer duvarlarıyla Beinecke’yi dev bir buza benzetmişti. “Bu bana...”

“Oxford’daki laboratuvarın da güzellik abidesi sayılmazdı hatırladığım kadarıyla,” dedim, aklıma kazınacak başka bir benzetme yapmasına fırsat vermeden. “Gidelim.”

İsteksiz olma sırası Matthew’a gelmişti. Homurdanarak binaya yürüdü, kapıdaki güvenlik rica ettiğinde mavi-beyaz Yale kimlik kartını boynuna takmayı reddetti, asansörde şikâyetle devam etti ve Chris’in laboratuvarının kapısını ararken öfkeden köpürüyordu.

“Her şey yolunda gidecek, Matthew. Chris’in öğrencileri seninle tanışmaktan çok mutlu olacak,” diye yatıştırdım onu. Matthew uluslararası ün sahibi bir bilim insanıydı ve Oxford Üniversitesi’nin bir üyesiydi. Oxford, Yale’i etkileyebilen az sayıdaki kurumdan biriydi.

“En son öğrencilerin arasına Hamish’le birlikte All Souls’ta öğretmenlik yaparken karışmıştım.” Matthew gerginliğini saklamak için başını çevirdi. “Bir araştırma laboratuvarı benim için daha uygun olurdu.”

Kolunu çekştirip onu bana bakmaya zorladım.

Elizabeth Londra’sında bizimle birlikte yaşayan iki çocuğa nasıl davrandığını hatırlatarak, “Jack’e bir sürü şey öğrettin, ve Annie’ye,” dedim ona.

“O farklıydı. Onlar bizim...” Matthew sözlerini tamamlamadı, gözleri bir anlığına gölgelendi.

“Ailemiz miydi?”

Cevap vermesini bekledim. Gönülsüzce başımı salladı.

“Öğrenciler de Annie ve Jack’in istediğini ister, senin ilgini, dürüstlüğü. günü ve onlara inanmanı. Bu işte çok başarılı olacaksın. Söz veriyorum.”

“Yeterli olmaya razıyım,” diye mırıldandı Matthew. Holü gözden geçirdi. “Christopher’ın laboratuvarı orada. Gidelim. Geç kalırsam kimlik kartımı almakla tehdit etti.”

Chris’in yorgun argın açtığı kapıyı Matthew yakalayıp ayağıyla iterek açtı.

“Bir dakika daha gecikseydin sensiz başlayacaktım, Clairmont. Selam Diana,” dedi Chris yanağımdan öperek. “Seni burada görmeyi beklemiyordum. Beinecke’de değil miydin sen?”

“Özel teslimat.” Postacı çantasını işaret ettiğimde Matthew onu bana uzattı. “Ashmole 782’nin sayfası, hatırladın mı?”

“Ah. Tamam.” Chris’in sesi ilgisizdi. O ve Matthew başka sorunlara yoğunlaşmıştı anlaşılan.

“İkiniz söz verdiniz,” dedim.

“Tamam. Ashmole 782.” Chris kollarını göğsünde kavuşturdu. “Miriam nerede?”

“Miriam’a davetini ilettim, sana cevabım söylemeyeceğim. Canı isterse ve ne zaman isterse burada olacak.” Matthew kimlik kartını gösterdi. Personel bürosu bile onu fotoğrafta kötü çıkaramamıştı. Fotomodel gibi görünüyordu. “Resmî görevliymişim, öyle dediler.”

“İyi. Gidelim.” Chris yakındaki raftan beyaz bir önlük alıp üzerine geçirdi. Matthew’a da bir tane uzattı.

Matthew şüpheyle önlüğe baktı. “Onlardan birini giymem ben.”

“Sen bilirsin. Önlük yoksa aletlere dokunamazsın. Sana kalmış.” Chris arkasını dönüp gitti.

Elinde kâğıtlar olan bir kadın ona yaklaştı. Laboratuvar önlüğüne CONNELLY adı işlenmişti, üstünde de kırmızı markörle “Beher” adı yazılıydı.

“Sağ ol, Beher.” Chris kâğıtları gözden geçirdi. “İyi. Herkes kabul etmiş.”

“Onlar nedir?” diye sordum.

"Gizlilik formları. Chris sizin imzalamanıza gerek olmadığını söyledi." Beher, Matthew'a bakarak onu başıyla selamladı. "Sizi aramızda görmekten onur duyuyoruz, Profesör Clairmont. Ben Joy Connelly, Chris'in yardımcısıyım. Şu anda laboratuvar yöneticimiz yok, bu nedenle Chris, Rahibe Teresa ya da Mussolini'yi bulana kadar bu görevi ben yürütüyorum. Geliş zamanınızı kaydedebilmemiz için kartınızı okutabilir misiniz? Kayıtların doğru tutulabilmesi için giderken de okutmanız gerekecek." Kapının yanındaki okuyucu işaret etti.

"Teşekkürler Dr. Connelly." Matthew itaatkâr bir biçimde kartını okuttu ama laboratuvar önlüğünü hâlâ giymemişti.

"Profesör Bishop'ın da okutması gerekecek. Laboratuvar protokolü. Ve lütfen bana Beher deyin, herkes öyle der."

"Neden?" diye sordu Matthew, kimlik kartımı bulmak için çantamı karıştırdığım sırada. Her zamanki gibi en dibe kaçmıştı.

"Chris takma adları daha kolay hatırlıyor," dedi Beher.

"İlk yılında lisans öğrencileri arasında on yedi tane Amy on iki Jared vardı," diye ekledim. "Ondan sonra bir daha kendine gelemedi."

"Neyse ki hafızam mükemmeldir, Dr. Connelly. Katalitik RNA üzerine olan araştırmanız gibi." Matthew gülümsedi. Dr. Connelly mutlu görünüyordu.

"Beher!" diye gürledi Chris.

"Geliyorum!" diye seslendi Beher. "Umarım Rahibe Teresa'yı en kısa sürede bulur," diye mırıldandı bana. "Bir Mussolini daha fazla gelir."

"Rahibe Teresa öldü," diye fısıldadım kartımı okuyucudan geçirerek.

"Biliyorum. Chris laboratuvar yöneticisinin iş tanımını yazarken aranan nitelikler arasında 'Rahibe Teresa ya da Mussolini' vardı. Elbette yeniden yazdık. İnsan kaynakları yayımlamamızı onaylamazdı yoksa."

"Chris bir önceki laboratuvar yöneticisine ne diyordu?" diye sordum korkarak.

"Caligula." Beher içini çekti. "Onu çok özliyoruz."

Matthew içeri girmemizi bekleyip kapıyı bıraktı. Beher bu kibarlık karşısında şaşkına dönmüş gibiydi. Kapı arkamızdan kapandı.

İçeride bizi her yaştan ve tipten, beyaz önlüklü, gürlütlü bir kalabalık bekliyordu. Aralarında Beher gibi kıdemli araştırmacılar, yorgun görünümlü doktora sonrası öğrenciler ve kalabalık bir grup yüksek lisans

öğrencisi vardı. Çoğu laboratuvar tezgâhlarının önüne çekilmiş taburelere oturuyordu, bazıları da lavabolara ya da dolaplara yaslanmış dinleniyordu. Bir lavabonun üzerindeki el yazısı oranın tehlikeli maddelere ayrıldığını söylüyordu. Chris'in bezmiş yönetici asistanı Tina, doldurulmuş gizlilik formlarını Chris'in açmakta olduğu dizüstü bilgisayarını kıpırdatmadan gazoz kutusunun altından çekmeye çalışıyordu. İçeri girdiğimizde mırıltılar kesildi.

"Aman Tanrım. Bu..." Bir kadın Matthew'a bakıp eliyle ağzını kapadı. Matthew tanınmıştı.

"Merhaba, Profesör Bishop!" Yüksek lisans öğrencilerinden biri ön-lüğünü düzelterek ayağa kalktı. Matthew'dan daha gergin görünüyordu. "Jonathan Garcia. Beni hatırladınız mı? Kimya tarihi dersinden? İki yıl önce?"

"Hatırlamaz mıyım. Nasılsın Jonathan?" Odadaki gözler üzerime çevrildiğinde birkaç dürten bakış hissettim. Chris'in laboratuvarında iblisler vardı. Kim olduklarını anlamaya çalışarak çevreme bakındım. Sonra bir vampirin soğuk bakışını yakaladım. Beher ve bir başka kadınla birlikte kilitli bir dolabın önünde duruyordu. Matthew onu benden önce fark etmişti.

"Richard," dedi Matthew soğuk bir tavırla başını sallayarak. "Berkeley'den ayrıldığını bilmiyordum."

"Geçen yıl." Richard'ın ifadesi hiç değişmemişti.

Chris'in laboratuvarında yaratıkların olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Onu yalnızca birkaç kez, yalnız çalışırken ziyaret etmiştim. Postacı çantam aniden sızlar ve olası bir felaketle ağırlaşmış gibiydi.

"Clairmont'la daha sonra yeniden bir araya gelmenizi kutlarsınız. Çifte," dedi Chris dizüstü bilgisayarı bir projektöre bağlayarak. Takdir dolu gülüşmeler oldu. "Işıklar lütfen, Beher."

Işıklar kararırken ortalık sessizleşti. Chris'in araştırma ekibi beyaz tahtaya yansıyan görüntüyü görmek için öne eğildi. Sayfanın üzerindeki siyah beyaz çubuklar hareket etti ve akan çubuklar aşağıda bir düzene girdi. Her bir çubuk ya da Matthew'un bana geçen gece açıkladığı gibi ideogram, bir kromozomu temsil ediyordu.

“Bu sömestr yepyeni bir araştırma projemiz var.” Chris beyaz tahtaya yaslandı, siyah teni ve beyaz önlüğüyle ekrandaki ideogramlardan biri gibi görünüyordu. “İşte konumuz. Bunun ne olduğunu kim söylemek ister?”

“Canlı mı ölü mü?” diye sordu soğuk bir kadın sesi.

“Güzel soru, Scully.” Chris sırttı.

“Neden soruyorsun?” Matthew dikkatle öğrenciye baktı. Scully rahatsız bir biçimde yerinde kıpırdandı.

“Çünkü eğer ölüyse, ah bu arada denek erkek,” diye açıkladı, “ölüm nedeninin, genetik bir bileşeni olabilir.”

Değerlerini kanıtlamak isteyen yüksek lisans öğrencileri hızla ender rastlanan ölümcül genetik bozuklukları saymaya başladı.

“Tamam tamam.” Chris elini kaldırdı. “Hayvanat bahçemizde zebralara yer kalmadı. Konuya dönelim lütfen.”

Matthew’un gözleri gülümsemeyle parlıyordu. Kafam karışmış bir halde ona baktığımda açıkladı.

“Öğrenciler gözlerinin önündeki açıklamalar yerine daha egzotik açıklamalara girmeye meyillidir. Bir hastanın sıradan grip yerine SARS’a yakalandığını düşünürler örneğin. Onlara ‘zebralar’ deriz çünkü toynak sesi işittiklerinde akıllarına önce at değil, zebralar gelir.”

“Teşekkür ederim.” Takma adlar ve vahşi hayvanlar derken doğal olarak başım dönmüştü.

“Birbirinizi etkilemeyi bırakıp ekrana bakın. Ne görüyorsunuz?” dedi Chris kıızıyan yarışı durdurarak.

“Bir erkek,” dedi papyon takmış, çelimsiz görünüşlü bir genç adam. Bilgisayar yerine geleneksel bir laboratuvar defteri kullanıyordu. Çifte ve Beher birbirlerine bakıp gözlerini yuvarladılar ve başlarını salladılar.

“Scully bunu söyledi zaten.” Chris sabırsızca onlara baktı. Parmaklarını şaklattı. “Beni Oxford Üniversitesi’nin önünde rezil etmeyin yoksa eylül boyunca benimle birlikte ağırlık kaldırırsınız.”

Herkes inledi. Chris’in bedensel formu ve Yale’in ne zaman maçı olsa eski bir Harvard futbol süveteri giyme geleneği dillere destandı. Sınıfta alenen ve düzenli olarak yuhalanan tek profesördü.

“Bu adam her kimse, insan değil,” dedi Jonathan. “Yirmi dört çift kromozomu var.”

Chris saatine baktı. "Dört buçuk dakika. Düşündüğümünden iki dakika uzun sürdü ama Profesör Clairmont'un beklediğinden daha hızlıydınız."

"Tuş, Profesör Roberts," dedi Matthew kibarca. Chris'in ekibi Matthew'a kaçamak bakışlar fırlattı, bir Oxford profesörünün Yale araştırma laboratuvarında ne aradığını hâlâ merak ediyorlardı.

"Bir dakika. Pirinçte yirmi dört kromozom bulunur. *Pirinci* mi inceliyoruz?" diye sordu Branford College'da yemek yerken gördüğüm genç bir kadın.

"İncelediğimiz şey pirinç değil," dedi Chris sabırsızca. "Pirincin ne zamandan beri cinsiyeti var, Tehlikeli Madde?" Tehlikeli Madde diye işaretlenmiş lavabonun sahibi olmalıydı.

"Şempanze?" Öneri mavi gömleklî, dalgalı kahverengi saçlı, yakışıklı bir delikanlıdan gelmişti.

Chris tahtanın en tepesindeki ideogramlardan birini kırmızı bir markörle halka içine aldı. "Bu bir şempanzenin 2A kromozomu gibi mi görünüyor?"

"Hayır," diye cevapladı genç adam düş kırıklığıyla. "Üst kolu fazla uzun. 2 numaralı insan kromozomuna benziyor."

"2 numaralı insan kromozomu çünkü." Chris kırmızı işareti silip ideogramları numaralamaya başladı. Yirmi dördüncü kromozomu halka içine aldı. "Bu sömestr bunun üzerine yoğunlaşacağız. 24 numaralı kromozom, şu andan itibaren YK diyeceğiz ona, böylece Osborn'da genetik değişime uğramış pirinç üzerinde çalışan araştırma ekibinin aklı başından gitmez. Yapacak çok işimiz var. DNA dizilimi yapıldı ama yalnızca birkaç genin işlevi belirlendi."

"Kaç baz çifti var?" diye sordu Çifte.

"Kırk milyon civarında," diye karşılık verdi Chris.

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Çifte, doğruca Matthew'a bakarak. Bana yüksek bir rakam gibi gelmişti ama keyifli görünmesi memnuniyet vericiydi.

"YK ne anlama geliyor?" diye sordu ufak tefek Asyalı bir kadın.

"Cevabı vermeden önce bu odada bulunan herkesin, yazılı bir gizlilik sözleşmesini imzalayıp Tina'ya verdiğini hatırlatmak istiyorum."

"Patenti alınacak bir şeyle mi ilgileniyoruz?" Bir yüksek lisans öğrencisi ellerini ovuşturdu. "Mükemmel."

“Geniş kapsamlı sonuçları olacak, son derece hassas ve gizli bir araştırma projesi üzerinde çalışıyoruz. Bu laboratuvarda olanlar burada kalacak. Arkadaşlarınızla konuşmayacaksınız. Ailenize söylemeyeceksiniz. Kütüphanede böbürlenmek yok. Konuşan gider. Anlaşıldı mı?” Başlar sallandı.

“Kişisel bilgisayar, cep telefonu ve fotoğraf makinesi olmayacak. İnternet erişimi tek bir terminalden sağlanacak ve erişim şifresi yalnızca Beher, Çifte, ve Sherlock’ta olacak,” diye devam etti Chris, kıdemli araştırmacıları işaret ederek. “Eskisi gibi el yazısıyla laboratuvar defteri tutacağız, kartınızı okutup laboratuvarıdan ayrılmadan önce bütün defterler Beher’e teslim edilecek. Kalem tutmayı unutan varsa İskelet nasıl yapacağınızı gösterecek.”

Defterli çelimsiz genç olan İskelet kendinden memnun görünüyordu. Öğrenciler cep telefonlarını Beher’in odada dolaştırdığı plastik kovaya isteksizce bıraktı. Çifte dizüstü bilgisayarları toplayıp dolaba kilitledi. Laboratuvar kaçak elektronik aletlerden temizlendikten sonra Chris konuşmaya devam etti.

“Zamanı gelip de bulgularımızı kamuya açıklamaya karar verdiğimizde, evet Profesör Clairmont bir gün yayımlanacaklar çünkü bilim insanlarının işi budur,” dedi Chris, Matthew’a bakarak, “bir daha hiçbiriniz kariyeriniz konusunda endişelenmeyeceksiniz.”

Herkes gülümsüyordu.

“YK ‘yaratık kromozomu’ demek.”

Yüzlerdeki gülümsemeler anında silindi.

“Ya-yaratık mı?” diye sordu İskelet.

“Size uzaylılar var demiştim,” dedi Tehlikeli Madde’nin yanında oturan adam.

“O uzaylı değil, Mulder,” dedi Chris.

“Güzel isim,” dedim şaşkın görünen Matthew’a. Bir televizyonu yoktu elbette. “Sana nedenini sonra söylerim.”

“Kurtadam mı?” diye sordu Mulder umutla. Matthew kaşlarını çatı.

“Başka tahmin istemiyorum,” dedi Chris aceleyle. “Pekâlâ, ekip. İblis olanlar elini kaldırsın.”

Matthew’un ağzı bir karış açık kaldı.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım Chris’e.

"Araştırma," dedi çevresine göz gezdirerek. Birkaç saniye odadan çıt çıkmadı, Chris parmaklarını şaklattı. "Haydi. Utanmayın."

Asyalı kadın ve uzun boynu ve kızıl saçlarıyla zürafaya benzeyen genç bir adam elini kaldırdı.

"Atari ve Xbox olduğunu tahmin etmeliydim," diye mırıldandı Chris. "Başka var mı?"

"Papatya," dedi kadın, pencereden dışarı bakarak kendi kendine bir şarkı mırıldanan, canlı sarılar ve beyazlar içindeki hülyalı gözünü yaratığı işaret ederek.

"Emin misin Atari?" Chris'in sesi kuşkuluydu. "O çok... şey, düzenlidir. Dakik. Sana ve Xbox'a hiç benzemiyor."

"Papatya henüz bilmiyor," diye fısıldadı Atari, alını endişeyle kırıştırmıştı, "ona karşı dikkatli ol. Gerçekten ne olduğunu öğrenmek insanı ürktürebilir."

"Kesinlikle anlaşılır bir durum," dedi Chris.

"İblis nedir?" diye sordu Scully.

"Bu araştırma ekibinin kurallara uymayan çok değerli bir üyesi." Chris'in karşılığı yıldırım gibi geldi. Çifte gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ah," dedi Scully nezaketle.

"Ben de iblis olmalıyım o zaman," dedi İskelet.

"Özenti," diye mırıldandı Atari.

Matthew'un dudakları seğiriyordu.

"Vay canına. İblisler. Yale'in Johns Hopkins'den iyi bir tercih olduğunu biliyordum," dedi Mulder. "Bu Xbox'un DNA'sı mı?"

Xbox sessiz bir ricayla Matthew'a baktı. Papatya mırıldanmayı bırakmış, konuşmayı temkinli bir biçimde takip ediyordu.

Matthew, Çifte ve ben bu durumda yetişkinlerdik. İnsanlara yaratıkları anlatma işi öğrencilere kalmamalıydı. Cevap vermek için ağzımı açmıştım ki Matthew elini omzuma koydu.

"Meslektaşınızın DNA'sı değil," dedi. "Benim DNA'm."

"Sen de mi iblissin?" Mulder, Matthew'u ilgiyle süzdü.

"Hayır, ben vampirim." Matthew öne çıkıp projektörün ışığı altında duran Chris'e katıldı. "Siz sormadan söyleyeyim, gündüzleri dolaşabilirim. saçlarım güneşte alev almaz ve haç taşıyan bir Katolik'im. Uyuduğumda

ki bunu çok sık yapınam, tabut yerine yatakta yatmayı tercih ederim. Eğer kalbine bir kazık saplamaya çalışırsanız, tahta muhtemelen derime girmeden parçalanır.”

Dişlerini gösterdi. “Köpek dişlerim de yok. Son bir şey daha: Parlamam, hayatımda hiç parlamadım.” Matthew’un yüzü sözlerini vurgulamak için karardı.

Matthew’la daha önce de pek çok kez gurur duymuştum. Onun bir kraliçeye, şumark bir imparatora ve kendi ürkütücü bahasına karşı çıktığını görmüştüm. İster kılıçla dövüşsün ister içindeki şeytanlarla savaşınsın, cesareti iliklerine işlemiştir. Ama öğrenci ve bilim insanlarının önünde durup ne olduğunu dürüstçe söylemesini izlemek hepsinden daha çok etkilemişti beni.

“Kaç yaşındasınız?” diye sordu Mulder, heyecandan soluksuz bir haldeydi. Adaşı gibi Mulder da harikulade ve garip şeylere inanıyordu.

“Otuz yedi.”

Hayal kırıklığı nidaları duyuldu. Matthew hallerine insaf gösterdi.

“Aşağı yukarı bin beş yüz yaşındayım.”

“Vay canına!” diye kaçırdı ağzından Scully. Akla dayanan dünyası altüst olmuş gibiydi. “Bu yaşlıdan da yaşlı. Yale’de bir vampir olduğuna inanamıyorum.”

“Astronomi bölümüne hiç gitmedin berhalde,” dedi Atari. “O fakültede dört vampir var ve şu yeni ekonomi profesörü –MIT’den aldıkları kadın– kesinlikle vampir. Kimya bölümünde de birkaç tane olduğunu söylüyorlar ama fazla sokulgan değiller.”

“Yale’de cadılar da var.” Sesim alçaktı. Çifte’nin gözlerine bakmaktan kaçınıyordum. “Binlerce yıldır insanlarla yan yana yaşıyoruz. Üç yarattığın kromozomlarını incelemek istersiniz, değil mi Profesör Roberts?”

“İsterim.” Chris’in gülümsemesi ağır ve içtendi. “DNA’nızı vermeye gönüllü müsünüz, Profesör Bishop?”

“Önce elimizdeki yarattığın kromozomlarına yoğunlaşalım.” Matthew, Chris’i bakışlarıyla uyardı. Öğrencilerin genetik bilgisini kurcalamalarına izin vermeye istekli olabilirdi ama benimkine bakmalarına izin verme konusunda henüz ikna olmuş değildi.

Jonathan beni alıcı gözle süzdü. “Peki parlayanlar cadılar mı?”

"Daha çok ısıltı diyelim," dedim. "Her cadıda olmayabilir. Ben şanslılardan biriyim, sanırım." Bu sözleri söylemek prangalarından kurtulmak gibiydi, içim umut ve rahatlamayla doldu ve delice bir gülme isteğine kapıldım.

"Işıklar lütfen," dedi Chris.

Işıklar yavaş yavaş yandı.

"Birkaç proje üzerinde çalıştığımızı söylediniz," dedi Beher.

"Bunu da analiz edeceksiniz." Postacı çantamdan büyük zarfı çıkardım. İçindekiler zedelenmesin diye kartonların arasına koymuştuk. Zarfın iplerini çözüp Hayat Kitabı'nın sayfasını çıkardım. Sol ve Luna'nın mistik birleşmesini tasvir eden resmin canlı renkleri floresan ışıkları altında parladı. Birisi ılık çaldı. Çifte gözlerini sayfadan ayırmadan dikleşti.

"Hey, bu cıva ile sülfürün kimyasal birleşmesi," dedi Jonathan. "Sizin derste böyle bir şey gördüğümü hatırlıyorum, Profesör Bishop." Eski öğrencimi başımı sallayarak onayladım.

Çifte, "Onun Beinecke'de olması gerekmiyor mu?" diye sordu Matthew'a. "Ya da güvenli başka bir yerde?" Güvenli sözcüğündeki vurgu o kadar hafifti ki hayal etmiş olabileceğimi düşündüm. Matthew'un ifadesi hayal etmediğini söylüyordu.

"Burada da güvende, değil mi Richard?" Matthew'un gülümsemesi suikastçı-prensin gülümsemesine dönüşmüştü. Matthew'un ölümcül kişiliğini test tüpleri ve şişeler arasında görmek tedirgin ediciydi.

"Bununla ne yapacağız peki?" diye sordu Mulder açık bir merakla.

"DNA'sını analiz edin," dedim. "Resim deri üzerine yapılmış. Derinin yaşını ve ne tür bir yaratıktan geldiğini öğrenmek istiyorum."

"Kısa bir süre önce bu tür araştırmalar hakkında bir şeyler okudum," dedi Jonathan. "Ortaçağ kitapları üzerinde mtDNA analizi yapıyorlar. Bunun kitapların nerede yapıldığını ve tarihini belirlemede yardımcı olacağını düşünüyorlar." Mitokondriyal DNA, bir organizmanın anne tarafından gelen kalıtımını kaydediyordu.

"Bu makaleleri senin kadar bilgi sahibi olmayan meslektaşların için toplayabilirsin belki." Matthew, Jonathan'ın güncel literatürü takip etmesine memnun olmuş görünüyordu. "Ama hem nükleer DNA hem de mtDNA'yı çıkaracağız."

“Bu imkânsız,” diye karşı çıktı Çifte. “Parşömen deriyi yazı yazılabilir bir hale getirmek için kimyasal işleminden geçmiş. Üzerinde çalışılabilecek kadar DNA çıkarılsak bile hem yaşı hem de imalat sırasında geçirdiği değişiklikler yüzünden DNA’sı hasar görmüş olacaktır.”

“Zor ama imkânsız değil,” diye düzeltti Matthew. “Yaşlı, hassas ve hasarlı DNA’larla çok çalıştım. Yöntemlerim bu örnekte de işe yarayacaktır.”

Araştırma planlarının önemi yavaş yavaş anlaşılırken gruptakilerin bakışlarını heyecan bürüdü. Bu projeler kariyerinin hangi aşamasında olursa olsun her bilim insanının gerçekleştirmek istediği türden bir çalışmaydı.

“O sayfanın inek ya da keçi derisinden yapılmış olabileceğini sanmıyorsunuz, değil mi Dr. Bishop?” Beher’in tedirgin sesi odayı sessizleştirdi.

“Hayır. İnsan, iblis, vampir ya da cadı derisi olduğunu düşünüyorum.” İnsanlara ait olduğunu sanmıyordum ama bu ihtimali tamamen göz ardı edemezdim.

“İnsan mı?” Scully’nin gözleri yerinden fırladı. Başka yaratıkların bir kitap yapmak için derilerinin yüzülmüş olması onu panikletmemiştir.

“Antropodermik ciltleme,” diye fısıldadı Mulder. “Bunun efsane olduğunu sanıyordum.”

“Teknik olarak antropodermik ciltleme değil,” dedim. “Bu sayfanın ait olduğu kitap yalnızca yaratık artıkları kullanılarak ciltlenmemiş, tamamen kalıntılardan yapılmış.”

“Neden?” diye sordu İskelet.

“Neden olmasın?” diye gizemli bir cevap verdi Papatya. “Olağandışı durumlar olağandışı yöntemlerle çözülür.”

“Aceleci davranmayalım,” dedi Matthew sayfayı elimden alarak. “Bizler bilim insanlarıyız. Neden sorusu ‘ne’ sorusundan sonra gelir.”

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedi Chris. “Ara vermeye ihtiyacınız varmış gibi görünüyorsunuz.”

“Benim biraya ihtiyacım var,” diye mırıldandı Jonathan.

“Vakit henüz erken ama seni çok iyi anlıyorum. Sakın unutmayın, konuşun gider,” dedi Chris ciddi bir sesle. “Bu duvarların dışında birbirinizle de konuşmayacaksınız anlamına geliyor bu. Kimsenin konuştuğunuza kulak misafiri olmasını istemiyorum.”

"Biri vampirler ve cadılar hakkında konuştuğumuzu duyacak olsa bile bilgisayar oyunu oynadığımızı zanneder," dedi Xbox. Atari başıyla onayladı.

"Konuşmak. Yok." diye tekrarladı Chris.

Kapı hışırtıyla açıldı. Mor mini etek, kırmızı çizmeler, üzerinde GERİ ÇEKİL, BİLİME BAŞVURACAĞIM yazılı siyah tişört giymiş, ufak tefek bir kadın girdi içeri.

Miriam Shephard laboratuvara gelmişti.

"Sen de kimsin?" dedi Chris sertçe.

"En kötü kâbusun, yeni laboratuvar yöneticin. Merhaba Diana." Miriam gazoz kutusunu işaret etti. "Kimin o?"

"Benim," dedi Chris.

"Laboratuvarda yeme ve içme yasaktır. Özellikle de sana yasak, Roberts," dedi Miriam parmağını Chris'in gözüne sokacakmış gibi kaldırarak.

"İnsan kaynakları bana aday göndereceğini haber vermedi," dedi şaşırان Beher.

"Ben aday değilim. Bu sabah kâğıtları doldurdum, işe alındım ve taslamamı aldım." Miriam kordona takılı kimlik kartını gösterdi.

"Ama önce benim görüşmem..." diye söze girdi Chris. "Adınız neydi?"

"Miriam Shephard. İnsan kaynakları onlara bunu gösterince görüşmeden vazgeçti." Miriam cep telefonunu eteğinin kemerinden çıkardı.

"Okuyorum: 'Pazartesi sabahı kıcını doğruca Kline Biyoloji Kulesi'ne getir ve iki saat içinde hatalarımı saymaya hazır ol... bahane istemem.'"

Miriam dizüstü bilgisayarlar ve kâğıtlarla dolu çantasından iki kâğıt çıkardı. "Tina kim?"

"Benim." Gülümseyen bir Tina öne çıktı. "Merhaba, Dr. Shephard."

"Merhaba. Sana işe alınma belgesi midir sağlık sigortası muafiyeti midir her neyse onu vermem gerek. Bu da Roberts'ın hakaret içerikli mesajı için resmî knama. Dosyala bunları." Miriam kâğıtları kadına uzattı. Çantayı omzundan indirip Matthew'a fırlattı. "İstedığın her şeyi getirdim, Matthew."

Bütün laboratuvar ağzı açık bir halde bilgisayar dolu çantanın havada uçmasını ve Matthew'un tek bir bilgisayara bile zarar gelmeden tutmasını izledi. Chris açık bir hayranlıkla Miriam'ın atışı yapan koluna bakıyordu.

"Teşekkür ederim, Miriam," diye mırıldandı Matthew. "Yolculuğunun olaysız geçtiğini umarım." Sesinin tonu ve sözleri resmîydi ama onu gördüğü için rahatladığı belliydi.

"Buradayım, değil mi?" dedi sertçe. Miriam mini eteğinin arka cebinden bir kâğıt daha çıkardı. Bir göz attıktan sonra, "Beher hanginiz?" diye başını kaldırdı.

"Buradayım." Beher elini uzatarak Miriam'a doğru yürüdü. "Joy Connelly."

"Ah. Affedersin. Elimdeki tek şey popüler kültür çöplüğünden çıkarılmış saçma sapan takma adlar ve kısaltılmış isimler." Miriam, Beher'in elini sıktı, çizmesinden çıkardığı kalemle bir şeyin üzerini çizdi ve yanına bir şeyler karaladı. "Tanıştığımıza sevindim. RNA üzerine olan çalışman hoşuma gitti. Sağlam iş. Çok yararlı. Gidip kahve alalım ve burayı nasıl yola getireceğimizi konuşalım."

"En yakındaki içilebilir kahveye ulaşmak için biraz yürümemiz gerekiyor," dedi Beher özür dileyen bir sesle.

"Kabul edilemez." Miriam kâğıda başka bir not yazdı. "En kısa sürede bodruma bir kafe lazım. Buraya gelirken binayı gezdim ve orası boşa duruyor."

"Seninle geleyim mi?" diye sordu Chris tedirginlikle kıpırdanarak.

"Şu anda değil," dedi Miriam. "Eminim yapacak daha önemli işlerin vardır. Saat birde dönerim. Döndüğümde de," duraksayıp listesini gözden geçirdi, "Sherlock, Atari ve Scully'yi görmek istiyorum."

"Ya ben, Miriam?" diye sordu Çifte.

"Sonra konuşuruz, Richard. Tanıdık bir yüz görmek güzel." Listesine baktı. "Roberts sana ne diyor?"

"Çifte." Richard'ın dudakları seğirdi.

"Eminim insanları avlamayı adet edindiğin için değil, hızlı dizilim yaptığın içindir." Miriam gözlerini kıstı. "Burada yapacağımız sorun yaratacak mı, Richard?"

"Niye yaratsın ki?" dedi Richard hafifçe omzunu silkerek. "Konsil ve sorunları benim maaş derecemi çok aşar."

"Güzel." Miriam merakları yüzlerinden okunan yeni öğrencilerini inceledi. "Eee? Ne bekliyorsunuz? Yapacak bir şey istiyorsanız, agaroz jeli hazırlayın ya da malzeme kutularını açın. Koridorda bir dolu kutu var."

Herkes dağıldı.

"Doğru düşünmüşüm." Tedirgin görünen Chris'e gülümsedi. "Sana gelince Roberts, saat ikide görüşürüz. Daha makaleni konuşacağız. Protokollerini gözden geçireceğiz. Sonrasında beni akşam yemeğine götürebilirsin. Bifteği ve zengin şarap seçeneği olan güzel bir yer olsun."

Chris sersemlemiş bir halde başıyla onayladı.

"Bize bir dakika verebilir misiniz?" dedim Chris ve Beher'e. Ağzı kulaklarına varan Beher ve burnunun köprüsünü sıkıyan Chris bir kenara çekildiler. Matthew yanıma geldi.

"On altıncı yüzyıla gidip gelmiş biri için çok iyi görünüyorsun, Matthew. Diana da belli ki *enceinte*," dedi Miriam Fransızca "hamile" sözcüğünü kullanarak.

"Teşekkür ederim. Marcus'un yerinde misin?" diye sordu Matthew.

"Orange Sokağı'ndaki o berbat yer mi? İmkânsız. Yeri güzel ama ev tüylerimi diken diken ediyor." Miriam ürperdi. "İçerisi maun dolu."

"Court Sokağı'nda bizimle kalabilirsin," diye teklif ettim. "Üçüncü katta fazla bir oda var. Kimse sana karışmaz."

"Teşekkür ederim, ama hemen köşedeyim. Gallowglass'ın apartman dairesinde," diye karşılık verdi Miriam.

"Hangi apartman dairesi?" Matthew kaşlarını çatı.

"Wooster Meydanı'nda satın aldığ. Kiliseden bozma. Güzel bir yer. dekoru fazla Danimarka işi ama Marcus'un karanlık, kasvetli tarzına tercih ederim." Miriam sert gözlerle Matthew'u süzdü. "Gallowglass sana benimle geldiğini söylemedi mi?"

"Hayır, söylemedi." Matthew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Kocamın nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum: de Clermont'lar aşırı korumacı konuma geçmişti. Ama şimdi yalnızca beni değil, Matthew'u da koruyorlardı.

ON ALTINCI BÖLÜM

“Korkarım haberler kötü.” Lucy Meriweather’ın dudakları anlayışlı bir somurtmayla büküldü.

Beinecke’nin kütüphanecilerinden biriydi, bana yıllarca yardım etmişti, hem kendi araştırmamda hem de öğrencilerimi nadir kitapları kullanabilmeleri için kütüphaneye getirdiğimde. “408 numaralı el yazmasına bakmak için bir küratörle birlikte özel bir odaya girmek zorundasın. Otuz dakika zaman sınırı var. Okuma salonunda onu kullanmana izin vermiyorlar.”

“Otuz dakika mı? Küratörle mi?” Son on ayı kurallara ve düzenlemelere hiç aldırış etmeyen Matthew’la geçirdikten sonra bu kısıtlamalar karşısında afallanmıştım. “Ben bir Yale profesörüyüm. Neden bir küratörün bana bakıcılık yapması gerekiyor ki?”

“Kurallar böyle, bizim fakültemiz için bile aynı şey geçerli. *Her şey online,*” diye hatırlattı Lucy bana.

Ama ne kadar yüksek çözünürlükte olursa olsun bir bilgisayar görüntüsü bana istediğim bilgiyi vermeyecekti. Voynich el yazmasını – Beinecke Kütüphanesi’ndeki adı MS 408’di– en son 1591’de, Matthew kitabı Dr. Dee’nin kütüphanesinden alıp Hayat Kitabı’yla değiş tokuş etmeyi umarak Prag’da İmparator Rudolf’a götürdüğünde görmüştüm. Kitabın, Edward Kelley’nin Hayat Kitabı’nın kayıp sayfalarını ne yapmış olabileceği konusunda beni aydınatabileceğini umuyordum.

Madison’a vardığımızdan beri kayıp sayfaların nerede olduğuna dair bir ipucu bulmaya çalışıyordum. Birinde pullu, uzun kuyruklu iki yarıtık yuvarlak bir kaba kanlarını akıtıyordu. Diğer resim dalları çiçekler, meyveler ve yapraklar taşıyan, gövdesi eğri büğrü insanlardan oluşan bir ağaç tasviriydi. Arama motorları ve dijital görüntüler çağında basit bir iş olacağını düşünmüştüm ama işler şimdilik planladığım gibi gitmiyordu.

"Belki asıl kitabı neden görmek istediğini açıklarsan..." Lucy sustu. Ama Lucy'ye kitabı, üzerinde büyü yapmak için istediğimi nasıl söyleyebilirdim?

Tanrı aşkına, burası Beinecke Kütüphanesi'ydi.

Eğer biri öğrenecek olursa kariyerim mahvolurdu.

"Voynich'e yarın bakarım." O zamana kadar başka bir plan yapmayı umuyordum çünkü bir küratörün önünde annemin gölgeler kitabını çıkarıp yeni bir büyü tasarlamama imkân yoktu. Cadı benliğimle bilim insanı benliğini dengelemenin epey zor olduğu ortaya çıkıyordu. "İstedğim kitaplardan gelen var mı?"

"Geldiler." Lucy, kaşları hafifçe çatılarak ortaçağ büyü yazmalarını ve basılı eski kitaplardan birkaçını önüme kaydırırken. "Araştırma konunu mu değiştiriyorsun?"

Ashmole 782'yi çağırma ve kayıp sayfalarını yerine koyma zamanı geldiğinde her türlü büyü ihtimaline hazırlıklı olmak için istemiştim bu kitapları. Yeni yüksek büyüler dokumama yardım edebileceklerini umuyordum. Annemin büyü kitabı değerli bir kaynaktı ama modern cadıların geçmişteki cadılara göre ne kadar güçsüz olduklarını kendi deneyimimden biliyordum.

"Simya ve büyü birbirinden o kadar da farklı değil," dedim Lucy'ye savunmacı bir tonla. Sarah ve Em yıllarca bunu anlamam için çabalanmıştı. Nihayet onlara inanıyordum.

Okuma salonuna yerleştiğimde büyü el yazmalarının umduğum kadar ilgi çekici olduğunu gördüm. Dokuyucuların düğümlerini hatırlatan mühürleri, güçlü ve kesin gramaryeleri vardı. Ama cadılık üzerine yazılmış ilk modern kitaplar –çoğunun ünlerini ve adlarını biliyordum– korkunçtu. Her kitaptan cadılar ve toplum kurallarına uymayı reddedenlere, farklı ve isyankâr olanlara yönelik nefret fıskırıyordu.

Saatler sonra cadılar ve şeytani eylemleriyle ilgili bütün kötü fikirlerin hakkı olduğunda ısrar eden Jean Bodin'e öfkeyle köpürerek, kitapları ve el yazmalarını Lucy'ye geri verdim. Ertesi sabah saat dokuzda başküratörle birlikte Voynich el yazmasını görmek için randevu aldım.

Merdivenlerden kütüphanenin ana katına çıktım. Burada cam muhafaza içindeki kitaplar Beinecke'nin omurgasını oluşturuyordu. koleksiyon bu bilgi ve fikirler çerçevesinde inşa edilmişti. Işığın altında raflar

boyunca ender kitaplar sıralıydı. Soluk kesici manzara bir tarihçi olarak bana amacımı hatırlatıyordu: bu eski, tozlu ciltlerde bulunan unutulmuş gerçekleri su yüzüne çıkarmak Matthew dışında Beinecke'nin keskin hatlı heykellerin doldurduğu bahçesine bakan alçak duvara yaslanmış, beni bekliyordu. Bacaklarını birbiri üzerine atmış, telefonundaki mesajları gözden geçiriyordu. Varlığını sezerek başını kaldırdı ve gülümsedi.

Bu gülümsemeye ya da gri-yeşil gözlerdeki dikkate hiç kimse karşı koyamazdı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu beni öptükten sonra. Bana sürekli mesaj çekmemesini söylediğimde alışılmadık biçimde sözümü dinlemişti. Dolayısıyla günümün nasıl geçtiğini gerçekten biliyordu.

"Biraz sinir bozucu. Araştırma yeteneklerim biraz paslanmış galiba. Hem," sesimi alçalttım, "kitaplar gözüme bir tuhaf görünüyor. On altıncı yüzyıla göre hepsi eski ve yırtık pırtık."

Matthew başını arkaya atıp bir kahkaha attı. "Bu aklıma gelmemişti. Çevren de değişti, en son Baynard Kalesi'nde simya üzerinde çalışmıştın." Omzunun üzerinden Beinecke'ye baktı. "Kütüphanenin değerli bir mimari eser olduğunu biliyorum ama yine de buz küpüne benziyor."

"Öyle," diye onayladım gülümseyerek. "Sen yapmış olsaydın Norman kalesine ya da Roma manastırına benzerdi herhalde."

"Ben çok daha modern, şöyle Gotik bir şeyler düşünüyordum," diye dalga geçti. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Hazır ötesi," dedim, Jean Bodin'den uzaklaşmak isteyerek.

Kitap çantamı işaret etti. "Taşıyayım mı?"

Matthew genelde sormadan çantamı alırdı. Ama aşırı korumacılığını dizginlemeye, beni boğmamaya çalışıyordu. Onu bir gülümsemeyle ödüllendirip bir şey söylemeden çantamı verdim.

Saatime bakarak, "Roger nerede?" diye sordum Lucy'ye. Voynich el yazmasıyla otuz dakikam vardı ve görünürlerde küratör falan yoktu.

"Roger arayıp hasta olduğunu söyledi. İlk ders gününde hep böyle yapar. Telaştan ve yeni öğrencilerin yer sormasından nefret ediyor. Bana kaldın yani." Lucy, Beinecke MS 408'in bulunduğu kutuyu kaldırdı.

"Bana uyar." Sesimdeki heyecanı gizlemeye çalıştım, bu aradığım fırsat olabilirdi.

Lucy beni pencereleri okuma salonuna bakan, loş aydınlatmalı ve köpükten bir okuma beşiği olan küçük bir özel odaya götürdü. Okurların Beinecke'nin paha biçilmez kitaplarından birine zarar vermesini ya da çalmasını engellemek için duvarlara güvenlik kameraları takılmıştı.

"Sen kitabı açana kadar zaman tutmaya başlamayacağım." Lucy bana kutuyu uzattı. Elinde kâğıt cep telefonu ya da okuyacak bir şeyi yoktu. Tek işi beni denetlemektir.

Normalde resimlere bakmak için el yazmalarının sayfalarını karıştırırdım ama Voynich el yazmasına acele etmeden bakmak istiyordum. El yazmasının yumuşak tirşe cildi parmaklarımın arasında kaydı. Zihnim görüntülerle doldu. Cilt kitap yazıldıktan birkaç yüzyıl, Dee'nin kütüphanesinde elimde tutmaktan en az elli yıl sonra yapılmıştı. Sırtına dokunduğumda on yedinci yüzyıl saç stiliyle ciltçinin yüzünü görebiliyordum.

Voynich'i dikkatle köpükten beşiğe koyup açtım. Burnum neredeyse ilk lekeli sayfaya dokunana kadar başımı indirdim.

"Ne yapıyorsun, Diana? Kitabı kokluyor musun?" Lucy hafifçe güldü.

"Aşına bakarsan kokluyorum." Lucy'nin bu sabah yapacağım garip isteklere ses çıkarmamasını istiyorsam, mümkün olduğu kadar dürüst olmalıydım.

Lucy meraklanmıştı, yanıma gelerek o da Voynich'i güzelce kokladı.

"Eski el yazması kokusu. Kitap kurtları çok hasar vermiş." Okuma gözlüğünü indirip kitabı yakından incelemek için eğildi.

"Robert Hooke on yedinci yüzyılda kitap kurtlarını mikroskop altında incelemiş ve onlara 'zamanın dişleri' adını takmış." Voynich el yazmasının ilk sayfasına baktığımda nedenini görebiliyordum. Sağ üst köşesi ve alt kenarı lekeli ve delik deşikti. "Kitap kurtlarını, okuyanların elinden parşömene geçen yağ çekiyor sanırım."

"Neden böyle söyledin?" diye sordu Lucy. Bu tam beklediğim tepkiydi.

"Bir sonraki tirşeye geçmek için dokunulan yerde hasar en fazla." Bir şey gösterir gibi parmağımı sayfanın köşesine koydum.

Bu bir anlık temas birbirine geçen yüzlerden oluşan bir patlama yarattı. İmparator Rudolf'un ağgözlü ifadesi, farklı çağların giysileri içinde tanımadığım adamlar, iki din adamı, dikkatle not alan bir kadın, kutulan kitaplarla dolduran bir başka kadın. Voynich'in kapağına bir şey gizleyen iblis Edward Kelley.

"Alt kenarı da epey zarar görmüş, el yazmasını taşıırken burayı bedenlerine yaslanmış olmaları." Üçüncü gözümün önündeki slayt gösterisinden habersiz, sayfaya dikkatle baktı. "O dönemin giysileri epey yağlıydı muhtemelen. Çoğu insan yün giymiyor muydu?"

"Yün ve ipek." Duraksadım, sonra her şeyi riske atmaya karar verdim; kütüphane kartım, itibarım, belki de işim. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim, Lucy?"

Temkinli gözlerle beni süzdü. "Bu ne isteyeceğine bağlı."

"Bir sayfaya avcumu koymak istiyorum. Bir saniye sürecek yalnızca."

Güvenlik görevlilerini çağırma planlayıp planlamadığını anlamak için onu dikkatle izledim.

"Sayfalara dokunamazsın, Diana. Bunu biliyorsun. Sana izin veririm işimden olurum."

Başımı salladım. "Biliyorum. Seni zor duruma soktuğum için özür dilerim."

Merakı uyanan Lucy, "Neden dokunman gerekiyor?" diye sordu bir anlık sessizlikten sonra.

"Eski kitaplarla ilgili bir tür altıncı hissim var. Bazen onlarla ilgili çıplak gözle görülemeyecek şeyler öğrenebiliyorum." Bu kulağa beklediğimden daha garip geliyordu.

"Nesin sen, bir tür kitap cadısı mı?" Lucy gözlerini kıstı.

"Tam üstüne bastın," dedim gülerek.

"Sana yardım etmek isterdim, Diana ama burada kameralar var... neyse ki bizi duyamazlar. Bu odada olan her şey kaydediliyor, oda dolu olduğunda monitörün başında izleyen biri oluyor." Başımı salladı. "Çok riskli."

"Ya ne yaptığımı göremezlerse?"

"Kamera bağlantısını keser ya da merceğe sakız falan yapıştırırsan, ve evet bunu yapmaya çalışsan oldu, güvenlik beş saniye içinde burada olur," diye yanıtladı Lucy.

"Sakız kullanmayacağımı, kullanacağım şunun gibi bir şey." Gizlenme büyümünü çevreme örttüm. Yaptığımı büyülerin görünmez olmasını sağlayacaktı. Sonra sağ elimi çevirip yüzük parmağımın ucunu başparmağıma değdirerek odayı küçük bir yığınla dolduran yeşil ve sarı iplikleri çektim. İki renk birleşerek aldatma ve sersemletme büyülerine faydalı.

doğadışı sarı-yeşil rengi oluşturdu. Güvenlik kameraları aşılması zor bir engel olduğu için onları beşinci düğümde bağlamayı düşünüyordum. Beşinci düğümün imgesi sağ bileğimi beklentiyle yakıyordu.

“Güzel dövme,” dedi ellerime bakan Lucy. “Neden gri mürekkep seçtin?”

Gri mi? Havada büyü varken ellerim gökkuşağının renklerine bürünüyordu. Gizlenme büyüm işe yarıyor olmalıydı.

“Çünkü gri her şeye uyar.” Aklıma gelen ilk şeyi söylemiştim.

“Ah. İyi düşünmüşsün.” Hâlâ şaşkın görünüyordu.

Büyüme döndüm. İçine sarı ve yeşille birlikte siyah da koymam gerekiyordu. Sol başparmağımla, çevremi saran ince siyah iplikleri çekip sağ başparmağım ve yüzük parmağımla yaptığım halkadan geçirdim. Yogadaki el pozisyonlarından biri olan tuhaf bir mudraya benziyordu.

“Beşinci düğümle büyüsün büyü,” diye mırıldandım üçüncü gözümle dokumanın bütününe hayal ederek. Sarı-yeşil ve siyah büklüm beş kesişim yeri olan bir düğüme dönüştü.

“Az önce Voynich’e büyü mü yaptın sen?” diye fısıldadı Lucy panikle.

“Elbette hayır.” Büyülü el yazmalarıyla yaşadıklarımın sonradan böyle bir şeyi kolay kolay yapamazdım. “Çevresindeki boşluğu büyüledim.”

Ne kastettiğimi göstermek için elimi ilk sayfanın birkaç santim üzerinde gezdirdim. Büyü, parmağımı kitabın kenarında duruyormuş gibi gösteriyordu.

“Şey, Diana? Her ne yapmaya çalıştıysan işe yaramadı. Sadece olması gerektiği gibi sayfanın altına dokunuyorsun,” dedi Lucy.

“Ashında elim şurada.” Parmaklarımı kitabın üst kenarından görünecek şekilde oynattım. Bu sihirbazların bir kadını kutuya koyup testereyle ikiye bölme numarasına benziyordu. “Denesene. Sayfaya dokunma, sadece metnin üzerini kapatacak şekilde elini hareket ettir.”

Elimi çekerek Lucy’ye elini sokması için yer bıraktım. Talimatlarımı izleyip elini Voynich el yazmasıyla gizleme büyüsü arasına soktu. Eli kitabın kenarında duruyormuş gibiydi ama dikkatli baktığınızda koluyla eli arasındaki mesafenin kısaldığını görebilirdiniz. Kızgın tavaya dokunmuş gibi hızla elini çekti. Bana baktı.

“Sen bir cadıydın.” Lucy yutkundu, ardından gülümsedi. “Çok rahatladım. Hep bir şeyler sakladığından kuşkulanıyordum, tatsız hatta

yasadışı bir şeyler olmasından korkuyordum.” Chris gibi o da cadıların gerçekten var olmasına şaşırmanış görünüyordu.

“Kuralları çiğnememe izin verecek misin?” Voynich’e baktım.

“Bana öğreneceğin şeyi söylemen şartıyla. Lanet el yazması hayatımızı zehir etti. Her gün onu görmek için on başvuru alıyoruz. Neredeyse hepsini geri çeviriyoruz.” Lucy yerine dönüp izlemeye başladı. “Ama dikkatli ol. Biri seni görecektse kütüphane ayrıcalıklarını kaybedersin. Beinecke’ye girmen yasaklanırsa hayatta kalabileceğini sanmam.”

Derin bir soluk alıp açık kitaba baktım. Büyümü harekete geçirmemin anahtarı meraktı. Ama baş döndürücü bir yüzler karmaşasından başka bir şey görmek istiyorsam, elimi parşömene koymadan önce isabetli bir soru oluşturmalıyım. Voynich’in Hayat Kitabı ve kayıp sayfaları hakkında önemli ipuçları içerdiğinden hiç olmadığım kadar emindim. Ama bu ipuçlarını keşfetmek için tek bir şansım olacaktı.

“Edward Kelley, Voynich’in içine ne koydu ve ona ne oldu?” diye fısıldadım ve elimi yavaşça el yazmasının ilk sayfasının üzerine koydum.

Hayat Kitabı’nın kayıp sayfalarından biri gözümün önünde belirdi: Gövdesi kıvranan insan bedenlerinden oluşan ağacın tezhibi. Gri ve belli belirsizdi, elimi ve Voynich’in ilk sayfasını görebileceğim kadar şeffaftı.

Birinci sayfanın üzerinde gölgelere bürünmüş ikinci sayfa belirdi: Kanları altlarındaki kâseye akan iki ejderha.

Belirsiz üçüncü bir sayfa daha göründü: simya evliliğinin tezhibi.

Bir an metin ve imge katmanları Voynich’in lekeli parşömeni üzerinde, yeniden yazılmış büyülü bir parşömen gibi bir arada durdu. Sonra simya evliliği, ardından iki ejderha yavaşça gözden kayboldu, geriye yalnızca ağacın olduğu sayfa kaldı.

İmgenin somutlaştığını umarak elimi sayfadan çektim. Büyünün merkezindeki düğümü toplayıp kalemimin silgisine sapladım, düğüm bir an onu görünmez hale getirdi, sonra Beinecke MS 408’i açığa çıkardım. Sonuç düş kırıklığıydı. Hayat Kitabı’nın kayıp sayfası burada değildi.

“Beklediğin şey değil mi?” Lucy anlayışla bakıyordu.

“Hayır. Bir zamanlar burada bir şey varmış, başka bir el yazmasından birkaç sayfa ama artık burada değiller.” Burnumun köprüsünü sıktım.

“Belki satış kayıtları onlardan bahsediyordur. Voynich’in alım satım belgeleriyle dolu bir sürü kutu var. Onları görmek ister misin?” diye sordu.

Kitap satışlarının tarihleri, onları alıp satan insanların adları, bir kitabın, geçmişten bugüne tarihini oluşturan bir soy kütüğü biçiminde düzenlenebilirdi. Voynich örneğinde Kelley'nin Hayat Kitabı'ndan aldığı ağaç ve ejderha resimlerinin kimde olduğu konusunda bana ipucu verebilirdi.

"Kesinlikle!" diye yanıtladım.

Lucy, Voynich'i kutusuna koyup kilitli kasasına götürdü. Bir süre sonra dosyalar, kutular, defterler ve bir rulo kutusu yığılı bir el arabasıyla geri döndü.

"Voynich'le ilgili her şey burada. Araştırmacılar binlerce kez bunların üzerinden geçti ama hiç kimse bir el yazmasının kayıp üç sayfasını aramamıştı." Özel odamızı işaret etti. "Gel. Bunları ayırman için sana yardım edeyim."

Uzun masanın üzerine materyalleri yerleştirmek bile yarım saatimizi aldı. Bazıları işimize yaramazdı: rulo kutusu ve koleksiyoncu Wilfrid Voynich'in 1912'de onu satın almasından sonra el yazması hakkında yazılmış makaleler, konferanslar, eski fotokopiler ve gazete kupürleriyle dolu defter. Ama geriye hâlâ yazışmalar, el yazısıyla yazılmış notlarla dolu dosyalar ve Wilfrid'in eşi Ethel'in tuttuğu bir dizi günlük kalıyordu.

"El yazmasının kimyasal analizinin kopyası, katalog bilgisinin çıktısı ve son üç yılda el yazmasına erişim izni verilenlerin bir listesi burada." Lucy bana bir yığın kâğıt uzattı. "Bunlar sende kalabilir. Ama kütüphane müşterilerinin listesini verdiğimi kimseye söyleme."

Kimya analizine Matthew'la birlikte bakmam gerekecekti, ikimizin de ilgisini çeken bir konu, el yazmasında kullanılan mürekkeplerle ilgiliydi. El yazmasını görenlerin listesi oldukça kısaydı. Son zamanlarda kimse ona bakmamıştı. Erişim izni verilenlerin çoğu akademisyendi... Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden bir bilim tarihçisi, Cal State Fullerton'dan bir başkası, Princeton'dan bir matematikçi-kriptografi uzmanı, Avustralya'dan bir başkası. Ziyaretçilerden biriyle Oxford'a gitmeden önce kahve içmiştim. Simyayla ilgilenen bir roman yazarıydı. Ama sayfadaki bir isim dikkatimi çekti.

Peter Knox, Voynich'i geçen mayıs Emily ölmeden önce görmüştü.

"Sefil herif." Parmaklarım karıncalandı ve bileklerindeki düğümler uyarırcasına yanmaya başladı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu Lucy.

“Listede umulmadık bir adla karşılaştım.”

“Ah. Rakip bir akademisyen.” Bilmiş bir tavırla başını salladı.

“Öyle de denebilir.” Ama Knox’la aramdaki mesele rakip tarih yorumlarıyla ilgili bir tartışmadan çok daha fazlasıydı. Bu savaştı. Ve eğer kazanmak istiyorsam, bu kez onun önüne geçmem gerekiyordu.

Sorun şu ki, el yazmalarının izini sürme ve kökenlerini belirleme konusunda fazla tecrübem yoktu. En iyi bildiğim belgeler kimyacı Robert Boyle’a aitti. Yetmiş dört cilt olarak 1769’da Royal Society’ye sunulmuştu ve Royal Society arşivlerindeki her şey gibi titizlikle kataloglanmış, dizinlenmiş ve çapraz referanslandırılmıştı.

Materyallere bakarak, “Voynich’in sahiplerinin izini sürmeye nereden başlamalıyım?” diye sesli düşündüm.

“En hızlı yol birimizin el yazmasının kökenlerinden başlayıp oradan devam etmesi. Birimiz de el yazmasının Beinecke tarafından alınmasından başlayıp geriye doğru gider. Şanslıysak ortada bir yerde buluşuruz.” Lucy bana dosyayı uzattı. “Tarihçi sensin. Eskileri sen al.”

II. Rudolf ile ilgili bir şey görmeyi bekleyerek dosyayı açtım. Onun yerine Prag’daki bir matematikçinin yazdığı bir mektup buldum, 1665 tarihli mektup Latince yazılmış, Roma’da “*Christo Pater’in Reverende et Eximie Domine*”si olarak hitap edilen birine gönderilmişti. Ahacı bir din adamıydı, muhtemelen Voynich’in ilk sayfasına dokunduğumda gördüğüm adamlardan biriydi.

Metnin kalanına hızla göz gezdirdim. Söz konusu din adamı, Peder Athanasius’tu ve Marci’nin mektubuna deşifre edilmesi gereken gizemli bir kitap eşlik etmişti. Bu kitap Hayat Kitabı olabilir miydi?

Marci daha önce de Peder Athanasius’la bağlantı kurulmaya çalışıldığını ancak mektupların cevapsız kaldığını yazmıştı. Heyecanlanarak okumaya devam ettim. Üçüncü paragrafta Peder Athanasius’un kim olduğunu okuyunca heyecanım yerini ümitsizliğe bıraktı.

“Voynich el yazması bir zamanlar Athanasius Kircher’e mi aitmiş?” Eğer kayıp sayfalar Kircher’in eline geçmişse herhangi bir yerde olabilirlerdi.

“Korkarım öyle,” diye yanıtladı Lucy. “Onun... şey, geniş bir ilgi yelpazesi olduğunu duymuştum.”

“Bu azımsamak olur,” dedim. Athanasius Kircher’in mütevazı hedefi evrensel bilgi olmuştı. Kırk kitap yayımlamıştı, uluslararası bir çoksatan yazar ve aynı zamanda bir mucitti. Kircher’in ender ve eski eşyalar müzesi Avrupa turlarında ünlü bir uğrak yeri idi. Yazışmaları çok çeşitli, kütüphanesi genişti. Kircher’in külliyyatının üzerinden geçecek dil becerilerine sahip değildim. Dahası, zamanım yoktu.

Cebimde titreyen telefonla irkildim.

“Affedersin, Lucy.” Telefonu çıkarıp ekrana baktım. Matthew’dan mesaj gelmişti.

Neredesin? Gallowglass seni bekliyor. Beş dakika içinde doktorla randevumuz var.

Sessizce bir küfür savurdum.

Birazdan Beinecke’den çıkıyorum, diye yazdım.

“Kocamla buluşmalıyım, Lucy. Yarın bunlara tekrar bakmam gerekecek,” dedim Marci’nin Kircher’e yazdığı mektubun bulunduğu dosyayı kapatarak.

“Güvenilir bir kaynak bana kampüste uzun boylu, yakışıklı bir adamla dolaştığını söyledi.” Lucy sırttı.

“O kocam işte,” dedim. “Bunlara yarın bakabilir miyim?”

“Bunları bana bırak. Şu an fazla iş yok. Ne bulabileceğime bir bakayım.”

“Yardıma için teşekkür ederim, Lucy. Az zamanım kaldı ve uzatamayacak durumdayım.” Kalemimi, bilgisayarımı ve not defterini toplayıp Gallowglass’la buluşmaya koştum. Matthew beni koruma görevine geçici olarak yeğenini getirmişti. Gallowglass aynı zamanda Benjamin’in internet yayını izlemekten sorumluydu ama şimdilik ekran boştu.

“Selam yengeciğim. Pek güzelsin bugün.” Beni yanağımdan öptü.

“Kusura bakma, geç kaldım.”

“Elbette geç kaldın. Kitaplarınla birlikteydin. Bir saat daha beklerim sanıyordum,” dedi Gallowglass özürümü geçiştirerek.

Laboratuvara vardığımızda Ashmole 782’nin simya evliliği resmi Matthew’un önünde duruyordu, resme öyle dalmıştı ki kapının sesine bile

başını kaldırmadı. Chris ve Sherlock omzunun dibinde durmuş dikkatle izliyorlardı. Scully tekerlekli bir tabureye oturuyor, Atari ise elindeki küçük aleti el yazması sayfasına tehlikeli bir yakınlıkta tutuyordu.

“Her geçen gün biraz daha berduş oluyorsun, Gallowglass. Saçını en son ne zaman taradın?” Miriam kartını kapıdaki okuyucudan geçirdi. Üzerinde ZİYARETÇİ yazıyordu. Chris güvenlik işini epey ciddiye alıyordu.

“Dün.” Gallowglass saçının tepesini ve yanlarını düzeltti. “Neden, kuş yuvası mı olmuş?”

“Neredeyse.” Miriam bana doğru başını salladı. “Merhaba, Diana. Matthew birazdan yanına gelir.”

“Ne yapıyor?” diye sordum

“Biyoloji ve laboratuvar işlemleri konusunda bilgisiz bir yüksek lisans öğrencisine parşömendeki DNA örneklerini nasıl çıkaracağını gösteriyor.” Miriam onaylamayan bakışlarla Matthew’un çevresindeki grubu süzdü. “Roberts’ın neden agoroz jeli bile hazırlayamayan yaratıkları finanse ettiğini bilmiyorum ama ben sadece bir laboratuvar yöneticisiyim sonuçta.”

Atari odanın karşı tarafında yılmış halde bir küfür savurdu.

“Bir tabure çek. İşleri uzun sürebilir.” Miriam gözlerini devrildi.

“Endişelenme. Zamanla yaparsın,” dedi Matthew Atari’yi sakinleştirmek için. “Ben de senin bilgisayar oyununu beceremem. Tekrar dene.”

Tekrar mı? Ağzım kurudu. Sürekli sıyrılmak yeniden yazılmış parşömene zarar verebilirdi. Kocama doğru hamle yaptığım sırada Chris beni fark etti.

“Selam, Diana.” Yolumu keserek bana sarıldı. Gallowglass’a baktı. “Chris Roberts. Diana’nın arkadaşısıym.”

“Gallowglass. Matthew’un yeğeni.” Gallowglass çevresine göz gezdirdi ve burnunu buruşturdu. “Leş gibi kokuyor.”

“Yüksek lisans öğrencileri Matthew’a küçük bir şaka yaptı.” Chris sarımsak başlarından çelenklerle süslenmiş bilgisayar terminaline işaret etti. Arabaların dikiz aynası için yapılmış bir haç *mouse pad* e iliştirilmişti. Chris tam anlamıyla vampirlere özgü bir ilgiyle gözlerini Gallowglass’ın boynuna dikmişti. “Güreş yapıyor musunuz?”

“Şey, spor için güreştiğim oldu.” Yanaklarında gamzeleri beliren Gallowglass çekingen bir tavırla gözlerini yere indirdi.

"Grekoromen mi yoksa?" diye sordu Chris. "Partnerim dizini incitti, aylarca tedavi görecek. Kendime geçici bir partner arıyordum."

"Greko olmalı. Romen kısmından pek emin değilim."

"Nerede öğrendin?" diye sordu Chris.

"Büyükbabam öğretti." Gallowglass düşünürken yüzünü buruşturdu.

"Galiba bir zamanlar bir devle güreşmişti, amansız bir dövüşçüydü."

"Bu vampir bir büyükbaba mı?" diye sordu Chris.

Gallowglass başıyla onayladı.

"Vampirlerin güreşmesini izlemek eğlenceli olurdu." Chris sırıttı.
"Timsah güreşi gibi ama kuyruksuz."

"Güreşmek yok. Ben ciddiym, Chris." Dolaylı yoldan da olsa bir MacArthur dehasının fiziksel olarak zarar görmesinden sorumlu olmak istemiyordum.

"Mızıkçı." Chris tiz bir ışıık çaldı. "Kurtadam! Karın geldi."

Kurtadam mı?

"Onu fark ettim, Christopher." Matthew'un sesi buz gibiydi ama zevkle ürpermeme yol açan sıcak bir gülümseme vardı yüzünde. "Selam, Diana. Janette'le işim biter bitmez yanına geliyorum."

"Atari'nin adı Janette miymiş?" diye mırıldandı Chris. "Kim tahmin ederdi ki?"

"Ben. Matthew da. Belki bana benim laboratuvarımda ne işi olduğunu söylersin," diye sordu Miriam. "Janette doktora derecesini bilişimsel biyoenformasyon üzerine yapacak. Test tüpleriyle değil, bilgisayar terminalleriyle dolu bir odada olması gerek."

"Aklının çalışma tarzını beğeniyorum," dedi Chris omuz silkerek. "Bilgisayar oyuncusu ve laboratuvar sonuçlarında bizim normalde kaçıracağımız düzenleri fark edebiliyor. Biyolojide yüksek yapmadı. Kimin umurunda? Burası biyolog kaynıyor zaten."

Matthew ve Atari'ye bakıp başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Matthew araştırma laboratuvarında harcıyor. Kocanın bir sınıfta olması gerek. Doğuştan öğretmen." Chris, Gallowglass'ın kolunu dürttü. "Spor salonunda bılışınmak istersen beni ara. Numaram Diana'da var."

Chris işine döndüğünde dikkatini Matthew'a çevirdim. Kocanın bu yönünü çok kısa süreliğine, Londra'da Annie ve Jack'le olan ilişki-

sinde görmüştüm ama Chris haklıydı. Bir öğretmenin tüm imkânlarını kullanıyordu: örnek oluşturma, destek verme, sabır, ölçülü övgü ve bir parça espri.

“Neden yüzeyi tekrar sıyıramıyoruz?” diye sordu Atari. “Fare DNA’sı çıktığını biliyorum ama yeni bir yerden sıyırsak farklı olabilir.”

“Belki,” dedi Matthew, “ama ortaçağ kütüphaneleri fare kaynıyordu. Yine de bu örneği aldıktan sonra sıyırma yapabilirsin istersen.”

Atari içini çekip elini sabit tuttu.

“Derin soluk al, Janette.” Matthew cesaret vermek için başını salladı. “Acele etme.”

Atari büyük bir dikkatle, neredeyse görünmeyecek kadar ince bir iğneyi parşömenin tam kenarına sapladı.

“İşte oldu,” dedi Matthew yavaşça. “Yavaş yavaş.”

“Yaptım!” diye bağırdı Atari. Atomu parçalamış gibi sevinmişti. Destek tezahüratları geldi, eller çakıldı ve Miriam’dan bir “Nihayet” mırıltısı geldi. Ama önemli olan Matthew’un tepkisiydi. Atari umutla ona döndü.

“Evreka,” dedi Matthew ellerini açarak. Atari’nin ağzı kulaklarına vardı. “Aferin, Janette. Seni de genetikçi yapacağız sonunda.”

“İmkânsız. Tekrar bunu yapmaktansa yedek parçalardan bilgisayar kurarım daha iyi.” Atari çabucak eldivenlerini çıkardı.

“Merhaba sevgilim. Günün nasıldı?” Matthew ayağa kalkıp yanığımdan öptü. Gallowglass’a bakarak tek kaşını kaldırdığında her şeyin yolunda olduğu onayını aldı.

“Bir bakayım... Beinecke’de biraz büyü yaptım.”

“Kaygılanmam gerekir mi?” diye sordu Matthew, belli ki cadırüzgârı ve cadısuyunun yol açabileceği kargaşayı düşünüyordu.

“Hayır,” dedim. “Ashmole 782’nin kayıp sayfalarından birinin nerede olabileceği konusunda bir ipucum var.”

“Hızlı olmuş. Doktorun muayenehanesine giderken yolda anlatırsın,” dedi kartını okuyucudan geçirerek.

“Sen Diana’yla acele etme. Sonuçta burada acil işlerimiz yok. Yüz elli vampir geni tanımlandı, geriye yalnızca dört yüz tane kaldı,” diye seslendi Miriam. “Chris dakikaları sayacak.”

“Beş yüz gen kaldı!” diye bağırdı Chris.

“Gen tahminin çok yanlış,” diye karşılık verdi Miriam.

“Yüz dolar öyle olmadığını söylüyor.” Chris baktığı rapordan başını kaldırdı.

“Bu kadarını mı yapabiliyorsun?” Miriam dudaklarını büzdü.

“Eve gidince kumbaramı açıp sana haber veririm, Miriam,” dedi Chris. Miriam’ın dudakları hafifçe kıvrıldı.

“Gidelim,” dedi Matthew, “yoksa başka bir şey yüzünden kavgaya başlayacaklar.”

“Ah, kavga etmiyorlar,” dedi, kapıyı geçmemiz için açık tutan Gallowglass, “ona flört denir.”

Ağzım hayretle açıldı. “Neden böyle düşündün?”

“Chris insanlara takma ad vermekten hoşlanıyor.” Gallowglass, Matthew’a döndü. “Chris sana kurtadam diyor. Ya Miriam’a ne diyor?”

Matthew bir an düşündü. “Miriam.”

“Kesinlikle.” Gallowglass’ın ağzı kulaklarına vardı.

Matthew küfretti.

“Endişelenme, amca. Miriam, Bertrand öldürüldüğünden beri kimseyle birlikte olmadı.”

“Miriam... ve bir insan?” Matthew afallamış gibiydi.

Asansör kapıları açılırken, “Bundan bir iş çıkmaz,” dedi Gallowglass yatıştırıcı bir biçimde. “Chris’in kalbini kıracak elbette, ama yapabileceğimiz bir şey yok.”

Miriam’a derin bir minnet duyuyordum. Artık Matthew ve Gallowglass benden başka biri için endişelenebilirdi.

“Zavallı adam.” Gallowglass içini çekip asansör kapılarını kapatan düğmeye bastı. İnerken parmaklarını çıtlattı. “Belki de onunla güreşirim. Şöyle güzelce hırpalanmak insanın aklını başına getirir.”

Birkaç gün önce vampirlerin Yale’de öğrenciler ve öğretim üyelerinin arasından sağ çıkamayacağını düşünerek endişelenirken şimdi Yale’in vampirlerin elinden nasıl kurtulacağını düşünüyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Buzdolabının önünde durup ellerimi karnıma koyarak çocuklarımızın görüntüsüne baktım. Eylül ayı çok çabuk geçmişti. Bebek A ve Bebek B'nin üç boyutlu ultrason görüntüsü –Matthew da ben de iki çocuğumuzun cinsiyetini öğrenmeyi istememiştik– çok net görünüyordu. Arkadaşlarımın hamilelik taramalarında gördüğüm tanıdık hayaletimsi silüetler yerine bunlar kırışık alınlı yüzlerin ayrıntılı görüntüleri idi. Başparmakları ağızlarındaydı, dudaklarının kıvrımı kusursuzdu. Parmağımı uzatıp Bebek B'nin burnuna dokundum.

Serin eller arkadan belime dolandı, uzun kash bir beden, dayanabileceğim kusursuz bir sütun oluverdi. Matthew kasık kemiğimin birkaç santim üzerindeki noktaya bastırdı.

“O görüntüde B'nin burnu tam şurada,” dedi yavaşça. Diğer eli biraz daha yukarıda, karnımdaydı. “Bebek A buradaydı.”

Beni Matthew'a bağlayan zincir bu iki kırılğan, parlak halkayı içerecek şekilde genişlerken sessizce durduk. Matthew'un çocuklarının, bizim çocuklarımızın içinde büyüdüğünü aylardır biliyordum ama böyle hissetmemiştim. Oluşmak gibi zor bir işi yaparken dikkatle kırışan yüzlerini gördükten sonra her şey değişmişti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Matthew, sessizliğimin neden uzadığını merak ederek.

“Düşünmüyorum, hissediyorum.” Ve hissettiğim şeyi kelimelere dökmem imkânsızdı.

Matthew bebeklerin uykusunu bölmek istemiyormuşçasına hafifçe güldü

“İkisi de iyi,” diye kendi kendimi yatıştırdım. “Normal. Kusursuz.”

“Tamamen sağlıklılar. Ama çocuklarımız hiçbir zaman normal olmayacak. Bunun için de Tanrı'ya şükretmeliyiz.” Beni öptü. “Bugünkü programın ne?”

“Kütüphanede çalışmaya devam edeceğim.” Hayat Kitabı'nın kayıp sayfalarından en az birinin akubetini açığa çıkarmayı vadeden ilk baştaki büyüyle elde ettiğim ipucu, haftalarca süren, ağır ve zor bir araştırmaya dönüşmüştü. Lucy ile ben Voynich el yazmasının Athanasius Kircher'in eline nasıl geçtiğini, sonra Yale'e nasıl geldiğini bulmak için durmadan çalışıyor, Voynich'in üzerine birkaç değerli saniye boyunca yansıyan gizemli ağaç resminin bir izini bulmayı umuyorduk. Kampımızı büyülediğim küçük özel odada kurmuştuk, böylece Beinecke'nin bitişikteki okuma salonunu dolduran öğrenci ve öğretim üyelerini rahatsız etmeden konuşabiliyorduk. Burada kütüphane listeleri, Kircher'in yazışma dizinlerini gözden geçiriyorduk, Amerika Birleşik Devletleri ve dışında çeşitli uzmanlara düzinelerce mektup yazmış ama hiçbirinden somut bir sonuç elde edememiştik.

“Doktorun mola verme konusunda söylediğini hatırlıyorsun, değil mi?” diye sordu Matthew. Ultrason dışında doktor ziyaretimiz aklımı başıma getirmişti. Prematüre doğum ve preeklampsinin tehlikelerini iyice kafama sokmuş, susuz kalmamam gerektiğini ve bedenimin fazladan dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemişti.

“Tansiyonum iyi.” Bu en büyük risklerden biriydi: Su kaybetme, yorgunluk ve stres aniden tansiyonumun yükselmesine yol açabilirdi.

“Biliyorum.” Tansiyonumu ölçmek vampir kocamın görevlerinden biriydi ve o da bunu ciddiye alıyordu. “Ama kendini zorlarsan bu durum değişebilir.”

“Hamileliğimin yirmi sekizinci haftasındayım, Matthew. Neredeyse ekim ayına geldik.”

“Bunu da biliyorum.”

1 Ekim'den sonra doktorun yasakları başlıyordu. Çalışmaya devam edebileceğimiz New Haven'da kahrşak Bodleian Kütüphanesi'ne gitmenin tek yolu gemi, uçak ve arabanın bir birleşimini kullanmaktı. Şimdi bile üç saatten uzun sürecek bir uçak yolculuğu yapmam yasaktı.

“Hâlâ Oxford'a uçakla gidebiliriz.” Matthew endişelerini biliyordu. “Montreal'de durmalyız ve Newfoundland'de, İzlanda ve İrlanda'da.

Ama ille de Londra'ya gitmen gerekiyorsa bunu başarabiliriz." İfadesi Atlas Okyanusu'nu bu şekilde geçmeyi gerektirecek sebep konusunda çok farklı fikirlerimiz olabileceğini ima ediyordu. "Tabii eğer istersen şimdi de Avrupa'ya gidebiliriz."

"Gereksiz yere endişelenmeyelim." Ondan uzaklaştım. "Bana kendi gününü anlat."

"Chris ve Miriam kan öfkesini anlamak için yeni bir yaklaşım bulduklarını düşünüyor," dedi. "Marcus'un protein kodlamayan DNA'yla ilgili kuramlarından birini kullanarak genomumu taramayı planlıyorlar. Şu anki hipotezleri, bu DNA'nın içinde, kan öfkesinin belirli bir bireyde nasıl ve ne ölçüde ortaya çıktığını kontrol eden tetikleyicileri içerebileceği yönünde."

"Bu Marcus'un çöp DNA'sı... genomun protein kodlamayan yüzde seksenlik bölümü, doğru mu?" Susuz kalmama konusuna ne kadar bağlı olduğumu göstermek için buzdolabından bir şişe su aldım ve kapağını açtım.

"Doğru. Ben hâlâ bu görüşe karşıyım ama topladıkları kanıtlar ikna edici." Matthew alaycı görünüyordu. "Ben gerçekten de Chris'in dediği gibi Mendelci bir fosilim."

"Evet ama sen benim Mendelci fosilimsin," dedim. Matthew güldü. "Ve Marcus'un hipotezi doğruysa bunun tedavi bulmak açısından anlamı nedir?"

Matthew'un gülümsemesi silindi. "Tedavisi olmayabileceği anlamına gelebilir. Kan öfkesinin çok sayıda faktöre bağlı olarak gelişen kalıtsal bir genetik hastalık olduğu anlamına. Bir mikrop ya da tek bir genin mutasyonu gibi tek ve kesin bir sebebi olan bir hastalığın tedavisini bulmak daha kolaydır."

"Benim genomumun içeriği yardımcı olabilir mi?" Ultrasona girdiğimden beri bebekler çok tartışılmış, bir cadının –özellikle de bir dokuyucunun– kanının kan öfkesi genini üzerinde nasıl bir etkisi olabileceği konusunda görüşler ortaya atılmıştı. Çocuklarının bilimsel deneye dönüşmesini istemiyordum, özellikle de Benjamin'in korkunç laboratuvarını gördükten sonra ama bilimde ilerleme için kendi üzerime düşeni yapmaya bir itirazım yoktu.

“DNA’n üzerinde daha fazla bilimsel araştırma yapılmasını istemiyorum.” Matthew uzun adımlarla pencereye yürüdü. “Oxford’dayken senden o örneği hiç almamalıydım.”

İçimi çekmemek için kendini tuttum. Matthew’un bana zar zor bağışladığı her yeni özgürlükle, beni aşırı sahiplenmeciliğiyle bunaltmamak için sarf ettiği her bilinçli çabayla otoriter tarafı yeni bir çıkış yolu buluyordu. Azgın bir nehre baraj kurmasını izlemek gibi bir şeydi bu. Benjamin ve tutsak cadının yerini bulamaması her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Benjamin’in yeri konusunda aldığı her ipucu Ashmole 782’nin kayıp sayfalarını bulma çabam gibi boş çıkmıştı. Onu ikna etmeme fırsat kalmadan telefonum çaldı. Kolayca ayırt edilebilecek bir zil tonuydu... *Sympathy for the Devil*’in giriş kısmı çalıyordu ve henüz onu değiştirmeyi başaramamıştım. Telefon programlandığında biri onu geri alınamaz biçimde kişi listemdeki birine ayarlamıştı.

“Ağabeyin arıyor.” Matthew’un tonu Old Faithful gayzerini donduracak kadar soğuktu.

“Ne istiyorsun, Baldwin?” Kibar bir giriş yapmaya gerek yoktu.

“Bu güvensizliğin beni kırıyor, kız kardeşim.” Baldwin güldü. “New York’tayım. New Haven’a gelip rahatınızın yerinde olup olmadığınızdan emin olayım dedim.”

Matthew’un vampir kulakları Baldwin’le yaptığım konuşmanın her kelimesini işitebiliyordu. Ağabeyinin sözlerine karşılık dudak uçuklatıcı bir küfür savurdu.

“Matthew benimle birlikte. Gallowglass ve Miriam bir blok ötede. Kendi işine bak sen.” Kapatmaya can atarak telefonu kulağımdan uzaklaştırdım.

“Diana.” Baldwin’in sesi, sınırları belli insan kulaklarımın bile rahatça duyabileceği yükseklikteydi.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm.

“Matthew’un laboratuvarında çalışan başka bir vampir var, bugünlerde Richard Bellingham adıyla anılıyor.”

“Evet.” Gözlerimi pencerenin önünde bedeni aldatıcı bir rahatlık içinde duran Matthew’a kaydı. Bacakları ayırık, elleri arkasında kenetlenmiş duruşu her şeye hazır olduğunu gösteriyordu.

“Ona dikkat edin.” Baldwin’ın sesi ifadesizleşti. “Matthew’a Bellingham’dan kurtulması emrini vermemi istemezsin. Ama bunu hiç tereddüt etmeden yaparım, eğer aile için... sorun çıkarabilecek... bir bilgiye sahip olduğumu düşünürsem.”

“Benim cadı olduğumu biliyor ve hamile olduğumu.” Baldwin’ın New Haven’daki hayatımızla ilgili epey bilgi sahibi olduğu belliydi. Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu.

“O kasabadaki her vampir biliyor. Ve New York’a sık sık gelip gidiyorlar.” Baldwin duraksadı. “Benim ailemde herkes kendi pisliğini temizler ya da bunu Matthew bizim için yapar. Seçenekleriniz bunlar.”

“Sesini duymak her zaman büyük bir zevk, *kardeşim*.”

Baldwin yalnızca güldü.

“Başka bir şey var mı, *milord*?”

“*Sieur*’ diyeceksin. Sana vampir yasaları ve görgü kurallarını hatırlatayım istersen.”

“Hayır,” dedim tükürür gibi.

“Güzel. Matthew’a söyle telefonlarımı engellemesin, böylece bu konuşmayı bir daha yapmak zorunda kalmayız.” Telefon kapandı.

“Ha si...” diye başladım.

Matthew telefonu elimden kapıp odanın karşısına savurdu. Kullanılmayan şöminenin rafına çarptığında tatmin edici bir şangırtıyla camı kırdı. Ardından bu şiddet anı bir hayalmiş gibi yüzümü avuçladı.

“Şimdi yeni bir telefon almak zorunda kalacağım.” Matthew’un fırtınalı gözlerine baktım. Neler düşündüğünü anlayabileceğim güvenilir bir kaynaktı onlar: Rahatken açık griydi, duyguları öne çıkıp gözbebekleri büyüdüğünde yeşil. O anda gri ve yeşil üstünlüğü elde etmek için savaşıyordu.

“Baldwin akşam olmadan bir tane yollar buraya, bundan eminim.” Matthew’un dikkati boğazımda atan nabzın üzerindeydi.

“Teslimatı ağabeyin bizzat yapmaya kalkmasın da.”

Matthew’un gözleri dudaklarıma kaydı. “O benim değil, *senin* ağabeyin.”

“Merhaba ev!” Gallowglass’ın neşeyle gürleyen sesi alt katın holünden yükseldi.

Matthew'un öpücüğü sert ve talepkârdı. Ona ihtiyacı olan şeyi verdim, omurgam ve dudaklarım yumuşadı, böylece en azından bu anda her şeyin kontrolünde olduğunu hissedebilirdi.

"Ah. Pardon. Sonra mı geleyim?" dedi Gallowglass merdivenlerden. Kocamın güçlü karanfil kokusunu aldığı anda burun delikleri genişledi. "Bir şey mi oldu, Matthew?"

"Baldwin'in aniden kazara ölmesiyle düzelmeyecek bir şey yok," dedi Matthew korkutucu bir sesle.

"Ah her şey yolunda demek ki. Yengeme kütüphaneye kadar eşlik etmemi istersin diye düşündüm."

"Neden?" diye sordu Matthew.

"Miriam aradı. Çok huysuz ve 'Diana'mın dizinin dibinden ayrılıp laboratuvara gelsin' diyor." Gallowglass yazıyla kaplı avcuna baktı. "Evet. Tam olarak böyle söyledi."

"Gidip çantamı alayım," diye mırıldandım Matthew'dan uzaklaşarak.

"Merhaba, Ayva ve Bezelye." Gallowglass sersem sersem buzdolabının üzerindeki görüntüye baktı. Onlara Bebek A ve Bebek B demenin yakışık almayacağını düşünerek kendi takma adlarını koymuştu. "Bezelye'nin parmakları büyükanneminkiler gibi. Fark ettin mi, Matthew?"

Gallowglass kampüs yürüyüşümüzde ciddi konulara girmeden benimle durmadan şakalaştı. Matthew, Baldwin'in her an önümüzdeki kaldırımda yeni bir telefon ve başka bir korkunç uyarıyla belirmesini bekliyormuş gibi Beinecke'ye kadar bizimle yürüdü.

de Clermont'ları geride bırakıp araştırma odamızın kapısını açtığımda rahat bir soluk aldım.

"Hiç bu kadar karmaşık bir köken görmemiştim!" diye bağırды Lucy odaya girmemle birlikte. "Demek Voynich, gerçekten de John Dee'deydi."

"Doğru." Not defterimi ve kurşun kalemimi masaya bıraktım. Büyüm dışında taşıdığım tek malzemelerdi. Neyse ki gücüm metal dedektörlerinin ötmesine sebep olmuyordu. "Dee, Voynich'i Ashmole 782 karşılığında İmparator Rudolf'a verdi." Gerçek bundan biraz daha karmaşıktı, bir şeyin el değiştirilmesinde işin içine Gallowglass ve Matthew girdiğinde çoğunlukla böyle olurdu zaten.

“Bodleian Kütüphanesi’ndeki üç sayfası kayıp olan el yazması mı?” Lucy başını ellerinin arasına alıp masayı dolduran notlara, kupürlere ve mektuplara baktı.

“Edward Kelley, Ashmole 782 İngiltere’ye yollanmadan önce sayfaları almış. Güvende olmaları için bir süreliğine Voynich’in içine koymuş. Bir noktada iki sayfayı vermiş. Ama birini elinde tutmuş... ağaç tezhibinin olduğu sayfayı.” Çözülmesi imkânsız bir karımaşaydı bu.

“Yani Voynich el yazmasını –ağaç resmiyle birlikte– ilk sayfanın arkasında imzası bulunan, İmparator Rudolf’un botanikçisi Jacobus de Tepenecz’e veren Kelley olmalı.” Mürekkep zamanla silinmişti ama Lucy bana sayfanın morötesi ışık altında çekilmiş fotoğraflarını göstermişti.

“Muhtemelen,” dedim.

“Botanikçiden sonra da bir simyacıda mıymış?” Voynich’le ilgili tuttuğu zaman çizelgesine birkaç dipnot aldı. Düzeltmeler ve eklemelerle dolu çizelge karıman çorman görünüyordu.

“Georg Baresch. Onun hakkında fazla bir şey öğrenemedim.” Notlarımı baktım.

“Baresch, de Tepenecz ile arkadaşmış ve Marci, Voynich’i ondan almış.”

“Voynich el yazmasının garip bitki resimlerinin bir botanikçinin ilgisini çekeceğine kuşku yok, Ashmole 782’nin ağaç tezhibinin de öyle. Ama neden bir simyacı onlarla ilgilensin ki?” diye sordu Lucy.

“Çünkü Voynich’in resimlerinden bazıları simya aparatlarını andırıyor. Filozof taşıyı yapmak için gerekli malzemeler ve işlemler kıskançça korunan sırlardı. Simyacılar bunları genellikle sembollerin içinde gizlerdi: bitki, hayvan hatta insan sembolleri.” Hayat Kitabı gerçek ve singelerin aynı güçlü birleşimini barındırıyordu.

“Athanasius Kircher de semboller ve sözcüklerle ilgileniyormuş. Bu nedenle ağaç tezhibi ve Voynich’le ilgilenmiş olabileceğini düşünüyorsun,” dedi Lucy yavaşça. “Evet. Bu yüzden Georg Baresch’in Kircher’e 1637’de gönderdiğini söylediği kayıp mektup bu kadar önemli.” Önüne bir dosya kaydardım. “Stanford’dan tanıdığım Kircher uzmanı Roma’da. Kircher’in yazışmalarının büyük kısmının bulunduğu Papalık Gregoryen Üniversitesi arşivlerine gidip bakabileceğini söyledi. Bana Baresch’in Kircher’e 1639’da yazdığı mektubun transkripsiyonunu gönderdi. Mektupta değiş

tokuşlarından söz etmiş ama Cizvitler mektubun orijinalinin bulunamadığını söylemişler.”

“Kütüphaneciler bir şeyin ‘kayıp’ olduğunu söylediğinde bunun doğruluğundan şüphe ederim hep,” diye homurdandı.

“Ben de.” Buruk bir şekilde Ashmole 782’yle yaşadıklarını düşündüm.

Lucy dosyayı açıp inledi. “Bu Latince, Diana. Bana ne yazdığını söylemen gerekecek.”

“Baresch, Kircher’in Voynich’in sırlarını çözebileceğini düşündüğünü yazmış. Kircher Mısır hiyeroglifleri üzerinde çalışıyormuş. Bu nedenle uluslararası ün kazanmış, insanlar ona dünyanın dört bir yanından gizemli metinler ve yazılar gönderiyormuş,” diye açıkladım. “Kircher’in ilgisini daha çok çekebilmek için, Baresch Voynich’ten birtakım transkripsiyonları 1637 ve 1639’da Roma’ya göndermiş.”

“Ama ağaç resminden söz edilmiyor,” dedi Lucy.

“Evet. Ama Baresch’in ek bir yem olarak onu Kircher’a göndermiş olması olası.

Voynich’in resimlerinden çok daha yüksek bir kalitede.” Arkama yaslandım. “Korkarım bundan fazla ilerleme kaydedemedik. Wilfrid Voynich’in el yazmasını aldığı kitap satışı hakkında ne öğrendin?”

Lucy cevap vermek için ağzını açtığı sırada, bir kütüphane görevlisi kapıyı çalıp içeri girdi.

“Kocanız telefonda, Profesör Bishop.” Beni hoşnutsuzca süzdü. “Ona otel santralı olmadığımızı ve kütüphaneye gelenler için telefon alamayacağımızı söyleyebilir misiniz lütfen?”

“Affedersiniz,” dedim sandalyemden kalkarak. “Bu sabah telefonum bozuldu da. Kocam biraz... şey, aşırı korumacıdır da.” Özür diler gibi yuvarlak karnımı işaret ettim.

Kütüphane görevlisi biraz yumuşamış görünüyordu, duvardaki ışığı yanıp sönen telefonu işaret etti. “Bunu kullanın.”

Telefon bağlandığında, “Baldwin nasıl bu kadar çabuk gelebildi?” diye sordum Matthew’a. Matthew’un beni kütüphanenin telefonundan aramasının başka bir sebebi olamayacağını düşünüyordum. “Helikopterle mi gelmiş?”

“Baldwin değil. Ashmole 782’deki kimyasal evlilik resmiyle ilgili garip bir şey bulduk.”

“Nasıl garip?”

“Gel ve gör. Telefonda konuşmamayı tercih ederim.”

“Hemen geliyorum.” Telefonu kapatıp Lucy’ye döndüm. “Affedersin, Lucy ama gitmem gerek. Kocam laboratuvarında bir sorunla karşılaşmış, yardım etmemi istiyor. Daha sonra devam edebilir miyiz?”

“Elbette,” dedi.

Duraksadım. “Benimle gelmek ister misin? Matthew’la tanışır ve Ashmole 782’nin sayfalarından birini görebilirsin.”

“Kaçak sayfalardan biri mi?” Lucy ayağa fırladı. “Bana bir dakika ver, seninle yukarıda buluşuruz.”

Hızla dışarı çıktığımızda doğruca korumama tosladık.

“Yavaş yengeciğim. Bebekleri sarsmak istemezsin.” Gallowglass den-gemi bulana kadar beni dirseğimden tuttu, sonra ufak tefek arkadaşına baktı. “İyi misiniz bayan?”

“Be-ben?” diye kekeledi Lucy iri yarı Gallinin gözlerine bakabilmek için boynunu uzatarak. “İyiyim.”

“Emin olayım dedim,” dedi Gallowglass nezaketle. “Bir kadırga kadar iriyimdir. Bana çarpan sizden çok daha güçlü kuvvetli adamların yıkıldığı oldu.”

“Bu kocamın yeğeni, Gallowglass. Gallowglass, Lucy Meriweather. Bizimle birlikte geliyor.” Hızlı tanıştırma faslından sonra, çantam kalçama çarpa çarpa Kline Biyoloji Kulesi’ne koştum. Birkaç kez sendelediğimde Gallowglass çantayı kendi koluna aldı.

“Kitaplarını mı taşıyor?” diye fısıldadı Lucy.

“Ve alışveriş poşetlerini,” diye fısıldadım. “Bıraksam beni de taşıyacak.” Gallowglass homurdandı.

“Acele et,” dedim, eski spor ayakkabılarım Matthew ve Chris’in çalıştığı binanın cilalı zemininde gıcırdadı.

Chris’in laboratuvarının kapısında kimlik kartımı okuttum. Kapılar açıldığında Miriam saatine bakarak bizi içeride bekliyordu.

“Tamam!” diye seslendi. “Kazandım. Yine. On dolar rica edeyim, Roberts.”

Chris inledi. “Gallowglass’ın onu yavaşlatacağından emindim.” Laboratuvar bugün fazla kişi olmadığından sessizdi. Beher’e el salladım. Scully de oradaydı, Mulder’la birlikte dijital bir terazinin yanında duruyorlardı.

"Araştırmamı böldüğüm için kusura bakma ama sana ne bulduğumu hemen göstermek istedim." Matthew, Lucy'ye baktı.

"Matthew, bu Lucy Meriweather. Lucy'nin Ashmole 782 sayfasını görmesi gerektiğini düşündüm. Kayıp kardeşlerini bulmak için o da çok çabalıyor," diye açıkladı.

"Memnun oldum, Lucy. Gel de Diana'ya bulması için yardım ettiğin şeye bak." Matthew'un temkinli ifadesi yumuşadı ve Mulder ile Scully'ye işaret etti. "Miriam, Lucy'yi ziyaretçi olarak kaydedebilir misin?"

"Ettim bile." Miriam, parmağıyla Chris'in omzunu dürttü. "O genetik haritaya bakmanın sana bir faydası olmuyor, Robert. Biraz mola ver."

Chris kalemini fırlattı. "Daha fazla veri gerek bize."

"Bizler bilim insanıyız. Elbette daha fazla veri gerek bize." Chris ve Miriam'm arasındaki gerginlik havayı elektrikle dolduruyordu. "Gel de güzel resme bak."

"Ah tamam." Chris homurdanarak Miriam'a utangaç bir biçimde sırtı.

Simya evliliği resmi ahşap bir kitap standında duruyordu. Resmi birçok defa görmeme rağmen her seferinde hayran kalıyordum: yalnızca sülfür ve cıvanın kişileştirilmiş halleri Matthew'la bana benzediği için de değildi. Kimya çiftinin çevresi öyle çok ayrıntıyla sarılıydı ki. Kaya-lık manzara, düğün konukları, törene tanıklık eden efsanevi ve mitik hayvanlar, sahneyi kanatlarıyla saran Zümrüdüanka. Sayfanın yanında, tepsisinde boş bir parşömen yaprağı duran, düz metalden teraziye benzer bir alet vardı.

"Scully bize ne bulduğunu anlatacak." Matthew konuşmayı öğren-ciye bıraktı.

"Bu tezhipli sayfa çok ağır," dedi Scully, kalın camlı gözlüğünün arkasında gözlerini kırıştıtarak. "Yani tek bir sayfanın olması gerektiğinden çok daha ağır."

"Sarah ve ben de ağır olduğunu düşünmüştük." Matthew'a baktım. "Evin bize Madison'da sayfayı verdiği zamanı hatırladın mı?" diye hatırlattım fısıltıyla.

Başıyla onayladı. "Belki bu bir vampirin algılayamayacağı bir şey. Scully'nin kanıtını gördüğüm halde sayfa bana tamamen normal geliyor."

"İnternetteki geleneksel bir kâğıt yapımcısından tirşe ısmarladım," dedi Scully. "Bu sabah geldi. Tabakayı aynı boyutta kestim –yirmi iki buçuğa yirmi dokuz santim– ve tarttım. Arta kalan kısmı alabilirsiniz, Profesör Clairmont. Geliştirdiğiniz şu sonda cihazıyla pratik yapsak iyi olur."

"Sağ ol, Scully. İyi fikir. Karşılaştırmak adına da modern tirşeden çekirdek numune de alacağız," dedi Matthew gülümseyerek.

"Gördüğünüz gibi," diye devam etti Scully, "yeni tirşenin ağırlığı kırk iki gramdan biraz fazlaydı. Profesör Bishop'ın sayfasını ilk tarttığımda ise sayfa üç yüz altmış sekiz gram geliyordu, dokuz tabaka sıradan tirşe ağırlığında yani." Scully dana derisinden yeni sayfayı alıp yerine Ashmole 782'nin sayfasını koydu.

"Bu kadar farklı olmasının sebebi mürekkebin ağırlığı değil." Lucy dijital okumaya bakabilmek için gözlüğünü taktı. "Üstelik Ashmole 782'nin sayfası daha ince görünüyor."

"Tirşenin kalınlığının yarısı kadar. Ölçtüm." Scully gözlüğünü burunun üzerine itti.

"Ama Hayat Kitabı yüz sayfadan fazla, neredeyse iki yüz sayfa içeriyor." Hızla hesapladım. "Eğer tek bir sayfa üç yüz altmış sekiz gramsa, kitabın tamamı neredeyse altmış sekiz kilo gelirdi."

"Hepsi bu değil. Sayfa her zaman aynı ağırlıkta kalmıyor," dedi Mulder. Tartının dijital rakamlarını gösterdi. "Bakın, Profesör Clairmont. Ağırlık yine düştü. Şimdi yüz doksan sekiz gram." Matthew bir not panosuna zamamı ve ağırlığı not etti.

"Sabah boyunca rastgele değişti," dedi. "Neyse ki Scully sayfayı terazinin üzerinde bırakmayı akıl etti. Eğer hemen alsaydı bunu fark etmeyebilirdik."

"Bunu kasıtlı yapmadım." Scully kızarıp sesini alçalttı. "Tuvalete gitmem gerekiyordu, döndüğümde sayfa neredeyse dört yüz elli üç gramdı."

"Bundan çıkardığın sonuç nedir, Scully?" diye sordu Chris öğretmen sesiyle.

"Bir sonuca varamıyorum," dedi yılgın bir halde. "Tirşelerin ağırlaşmış hafifleştiği nerede görülmüş. Tirşe dediğin cansızdır. Burada gözlemlediğim şeyler mümkün olamaz!"

"Bilim dünyasına hoş geldin, dostum," dedi Chris gülerek. Scully'nin dostuna döndü. "Ya sen, Mulder?"

"Sayfanın bir tür büyüğü muhafaza olduğu çok açık. İçinde başka sayfalar var. Ağırlığı değişiyor çünkü bir biçimde hâlâ el yazmasının geri kalanıyla bağlantılı." Mulder bana kaçamak bir bakış fırlattı.

"Sanırım haklısın, Mulder," dedim gülümseyerek.

"Onu tartının üzerinde bırakıp, on beş dakikada bir ağırlığını kaydetmeliyiz. Belki belirli bir düzen elde edebiliriz," diye önerdi Mulder.

"O halde dediğin gibi yapalım." Chris, Mulder'ı bakışlarıyla onayladı.

"Pekâlâ, Profesör Bishop," dedi Mulder temkinli bir biçimde, "sizce bu sayfanın içinde başka sayfalar olabilir mi gerçekten?"

"Bu durumda Ashmole 782 yeniden yazılmış bir parşömen olur," dedi Lucy, hayal gücü harekete geçerek. "Sihirli bir yeniden yazılmış parşömen."

Bugün laboratuvarında olanlardan benim çıkardığım sonuç insanların yaratıkların düşündüğünden daha zeki olduğuydu.

"Gerçekten de yeniden yazılmış bir parşömen," diye doğruladım. "Ama Ashmole 782'yi hiç öyle düşünmemiştim... sihirli bir... ne demiştin ona Mulder?"

"Sihirli muhafaza," diye yineledi memnun olarak.

Ashmole 782'nin metni ve genetik bilgisi yüzünden değerli olduğunu biliyorduk ama Mulder haklıysa kimbilir başka neler içeriyordu.

"Birkaç hafta önce aldığınız örneğin DNA sonuçları geldi mi, Matthew?" Parşömenin hangi yaratıktan yapıldığını öğrenirsek bu, durumu biraz olsun aydınlatabilirdi.

"Bir dakika. Bu el yazmasından bir parça alıp üzerinde kimyasal analiz mi yaptınız yoksa?" Lucy dehşete kapılmış gibiydi.

"Yalnızca sayfanın çekirdeğinden küçük bir parça aldık. Kenarına mikroskopik bir sonda soktuk. Orada açığı küçücük deliği büyüteçle bile göremezsin," diye güvence verdi Matthew.

"Böyle bir şeyi ilk kez duyuyorum," dedi Lucy.

"Çünkü bu teknolojiyi geliştiren Profesör Clairmont ve sınıfa da bunun nasıl işlediğini henüz anlatmadı." Chris, Matthew'a onaylamayan bir bakış fırlattı. "Ama bu durum değişecek, değil mi Matthew?"

"Öyle görünüyor," dedi Matthew.

Miriam omuz silkti. "Direnme, Matthew. Yıllardır türlü türlü doku örneğinden DNA almak için kullandık onu. Bırak da biraz başkaları eğlensin onunla," dedi.

"Sayfayı sana bırakacağız, Scully." Chris konuşmak istediğini belli ederek başıyla laboratuvarın diğer ucunu işaret etti.

Gözünü sayfadan ayıramayan Lucy, "Dokunabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette. Bunca yıldır hâlâ sağlam ne de olsa," dedi Matthew. "Mulder, Scully, Bayan Meriweather'a yardımcı olabilir misiniz? Gitmek istediğin zaman haber ver, Lucy. Sizi işe götürürüz."

Lucy'nin heyecanlı ifadesine bakılırsa konuşmak için epey zamanımız olacaktı.

"Ne oldu?" diye sordum Chris'e. Öğrencilerinden uzaklaştığımızda yüzünde haberlerin kötü olduğunu söyleyen bir ifade belirmişti.

"Kan öfkesi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsak bize veri gerekiyor," dedi Chris. "Sen söylemeden söyleyeyim, Miriam, senin ve Matthew'un şu ana kadar bulabildiğiniz şeyleri eleştirmeye niyetim yok. DNA örneklerinizin çoğunun uzun zaman önce ölmüş olanlardan, daha doğrusu ölmeyenlerden geldiği düşünülürse mümkün olanın en iyisi. Ama DNA zamanla bozulur. Seni farklı kılan şey konusunda isabetli sonuçlar çıkarmak istiyorsak, iblisler ve cadıların genetik haritalarını çıkarmalı ve genomlarını da dizmeliyiz."

"O zaman daha fazla veri buluruz," dedim rahatlayarak. "Ciddi bir şey olduğunu sanmıştım."

"Ciddi zaten," dedi Matthew karamsar bir yüzle. "Cadı ve iblislerin genetik haritalarının eksik olmasının sebebi yaşayan donörlerden DNA örneği almanın iyi bir yolunu bulamamış olmam. Amira, Hamish ve Amira'nın Old Lodge'daki yoga dersine katılan birkaç öğrencisi canı gönülden DNA örneği verdiler elbette."

"Ama yaratıkların daha geniş bir kesitinden örnek almak isteyecek olursak, alacağımız örneği nasıl kullanacağımız konusundaki sorularını cevaplamak gerekir." Şimdi anlıyordum.

"Başka bir sorununuz daha var," dedi Chris. "Matthew'un soyundan yeterli DNA'ya sahip değiliz, dolayısıyla bize kan öfkesinin kalıtım yoluyla nasıl alındığını söyleyebilecek bir şecere oluşturamıyoruz. Matthew, annesi ve Marcus Whitmore'un DNA'sından başka bir şey yok elimizde."

"Miriam, Marcus'u neden New Orleans'a yollamıyorsun?" diye sordu Matthew'a.

"New Orleans'ta ne var?" diye sordu Chris hemen.

"Marcus'un çocukları," dedi Gallowglass.

"Whitmore'un çocukları mı var?" Chris, Matthew'u duyduklarına inanmıyormuş gibi süzdü. "Kaç tane?"

"Birkaç tane," dedi Gallowglass başını yana eğerek. "Torunları bile var. Deli Myra'nın payına da kan öfkesinden epey büyük bir parça düşmüş. Onun DNA'sının elinde olmasını istersin muhakkak."

Chris tezgâha yumruğunu indirdiğinde bir dizi deney tüpü kemikler gibi tıkrdadı.

"Lanet olsun, Matthew! Bana başka yaşayan çocuğum yok demiştin. Torunların ve torunlarının çocukları Bourbon Sokağı'nda gezinirken ben üç örneğe dayanan sonuçlarla vakit kaybediyorum burada, öyle mi?"

"Marcus'u rahatsız etmek istemedim," diye kestirip attı Matthew. "Başka meşguliyetleri var."

"Ne mesela? Başka bir psikopat kardeş gibi bir şey mi? Kötü Tohum'un video yayınladığı sitede haftalardır bir şey yok ama bu sonsuza kadar böyle devam etmeyecek. Benjamin bir kez daha ortaya çıktığında onu alt etmek için öngörücü model ve önsezilerden daha fazlasına ihtiyacımız olacak!" diye bağırdı Chris.

"Sakin ol, Chris." Miriam, elini adamın koluna koydu. "Vampir genomu şimdiden hem cadı hem de iblis genomundan daha iyi veri içeriyor."

"Ama hâlâ şüpheli," diye karşı çıktı Chris. "Çöp DNA'ya baktığımız için şu anda hepten sağlıksız. Derhal daha fazla cadı, iblis ve vampir DNA'sına ihtiyacım var."

"Atari, Xbox ve Papatya, hepsi örnek vermeye gönüllü oldu," dedi Miriam. "Modern araştırma protokollerini çiğniyoruz ama daha sonra bu konuda şeffaf olman kaydıyla bu da aşılmaz bir sorun değil, Chris."

"Xbox, Crown Sokağı'nda iblislerin takıldığı bir kulüpten söz etti." Chris yorgun gözlerini ovdu. "Gidip birkaç gönüllü bulacağım."

"Oraya gidemezsin. İnsan ve profesör olman hemen göze batar," dedi Miriam kesin bir sesle. "Ben giderim. Senden çok daha korkutucuyum."

"Yalnızca hava karardıktan sonra." Chris ona yavaşça gülümsedi.

“İyi fikir, Miriam,” dedim çabucak. Miriam’m hava karardıktan sonra nasıl bir şeye dönüştüğünü ayrıntısıyla öğrenmeye niyetim yoktu.

“Benden de örnek alabilirsin,” dedi Gallowglass. “Matthew’un soyundan değilim ama faydası dokunabilir. New Haven’da pek çok vampir var hem. Eva Jäeger’i bir ara.”

“Baldwin’in Eva’sı mı?” Matthew afallamıştı. “Eva’ynı, 1911’de Almanya’da borsanın çöküşünde Baldwin’in parmağı olduğunu öğrendiği ve onu terk ettiği günden beri görmedim.”

“Senin bu kadar boşboğaz olmanı ikisi de pek takdir etmezdi, Matthew,” dedi Gallowglass.

“Tahmin edeyim: Ekonomi bölümüne yeni alınan hoca,” dedim. “Harika. Baldwin’in eski sevgilisi. Bir bu eksikti.”

“Peki New Haven’daki bu vampirlerden başkasıyla karşılaştın mı?” diye sordu Matthew.

“Birkaçıyla,” dedi Gallowglass.

Matthew sorularına devam etmek için ağzını açmıştı ki Lucy konuşmamızı böldü.

“Ashmole 782 sayfası ben orada dururken tam üç kez ağırlığını değiştirdi.” Başını hayretle salladı. “Gözümle görmemiş olsam inanmazdım. Sizi böldüğüm için özür dilerim ama Beinecke’ye geri dönmem gerek.”

“Seninle geliyorum, Lucy,” dedim. “Bana hâlâ Voynich hakkında ne öğrendiğini anlatmadın.”

“Bu kadar bilim işinden sonra pek heyecanlı gelmeyecek,” dedi özür diler gibi.

“Benim için heyecanlı.” Matthew’u öptüm. “Evde görüşürüz.”

“Akşamüstü gelirim.” Beni koluna geçirip dudaklarını kulağıma dayadı. Sesi öyle alçaktı ki bir vampir bile duymakta zorlanırdı. “Kütüphanede fazla kalma, doktorun ne söylediğini unutma.”

“Unutmam, Matthew,” diye söz verdim ona. “Hoşça kal, Chris.”

“Görüşürüz.” Chris bana sarılıp hemen geri çekildi. Çıkkı karnımı sitemkâr bir bakışla süzdü. “Çocuklarından biri az önce beni dirseğiyle dürttü.”

“Ya da tekmeledi.” Gülerek elimle karnımı okşadım. “Bugünlerde epey hareketliler.”

Matthew'un gururlu, şefkatli ve bir parça da endişeli gözleri üzerimdeydi. Yeni yağmış karların üzerine atlamaya benziyordu; hem taze hem de yumuşacıktı. Evde olsak beni kollarına alır, o da tekmeleri hisseder ya da önümde diz çöküp ellerin ayakların oynamasını izlerdi.

Ona utangaç bir biçimde gülümsedim. Miriam boğazını temizledi.

"Dikkatli ol, Gallowglass," diye mırıldandı Matthew. Bu sıradan bir vedalaşma değil, bir emirdi.

Yeğeni başıyla onayladı. "Karın benim karımmış gibi."

Voynich ve Ashmole 782'den konuşarak hızlı adımlarla Beinecke'ye döndük. Lucy kendini gizeme iyiden iyiye kaptırmıştı. Gallowglass bir şeyler yememizde ısrar edince Wall Sokağı'ndaki pizzacıya girdik. Eski bölmelerden birinde kartotek fişleri ve kocaman bir alkolsüz içecek oturan tanıdık bir tarihçiye el salladım ama kadın işine öyle dalmıştı ki beni görmedi bile.

Gallowglass'u Beinecke'nin dışındaki nöbet yerine bırakarak geç öğlen yemeğimizle personel odasına girdik. Diğerleri çoktan yemeğini yediği için oda bize kalmıştı. Lucy yemek yerken bir yandan da bana şimdiye kadar bulduklarını anlatıyordu.

"Wilfrid Voynich, Yale'in gizemli el yazmasını 1912 yılında Cizvitlerden satın almış," dedi sağlıklı salatasından ağzına attığı salatayı çiğneyerek. "Roma dışındaki Villa Mondragone'de sessiz sedasız koleksiyonlarını tasfiye etmişler."

"Mondragone mu?" Corra'yı düşünerek başımı salladım.

"Doğru. Adımı takvimi düzenleyen Papa XIII. Gregorius'un armasından almış. Bu konuda benden daha çok bilgin vardır muhtemelen."

Başım la onayladım. On altıncı yüzyıl sonları Avrupa'sında yolculuk yaparken hangi günde olduğumu bilmek için Gregorius'un reformlarına aşına olmam gerekmişti.

"On dokuzuncu yüzyılın sonlarında Roma'daki Cizvit Koleji'nden üç yüzden fazla kitap Villa Mondragone'a taşınmış. Ama İtalyan birliğinin kurulması sırasında kilise mallarına bir tür el koyma yaşanmış." Lucy çatalını soluk renkli bir kiraz domatese sapladı. "Villa Mondragone'a yollanan kitaplar söylenenlere göre Cizvit kütüphanesindeki en değerli kitaplarmış."

“Hımm. Kitapların bir listesini bulabilir miyim acaba?” Stanford’lı arkadaşşıma borcum arttıkça artıyordu ama beni kayıp sayfalardan birine götürebilirdi.

“Denemeye değer. Kitaplarla ilgilenen tek koleksiyoncu Voynich değilmiş elbette.

Villa Mondragone satışı yirminci yüzyılın en önemli açık artırma- larından biriymiş. Voynich el yazmasını isteyen iki alıcı daha varmış. Voynich, el yazmasını az kalsın onlara kaptırıyormuş.”

“Kim olduklarını biliyor musun?” diye sordum.

“Henüz değil ama üzerinde çalışıyorum. Biri Prag’danmış, başka da bir şey öğrenemedim.”

“Prag mı?” Bayılacak gibiydim.

“İyi görünmüyorsun,” dedi Lucy. “Eve gidip dinlenmelisin. Ben çalışmaya devam ederim, yarın görüşürüz,” diye ekledi boşalan yemek kabının kapağını kapatarak.

“Yengeciğim. Erkencisin,” dedi Gallowglass binadan çıktığımda.

“Araştırma çıkmaza girdi,” diye içimi çektim. “Bütün gün iki ileri bir geriden ibaretti. Umarım Matthew ve Chris laboratuvarında bir ilerleme kaydeder çünkü zamanımız daralıyor. Ya da belki benim zamanım daralıyor demeliyim.”

“Her şey eninde sonunda yoluna girecek,” dedi Gallowglass başını bilgece sallayarak. “Hep öyle olur.”

Çimenleri ve adliye sarayı ile belediye binası arasındaki boşluğu geçtik. Court Sokağı’ndaki demiryolundan karşıya geçip eve yöneldik.

“Wooster Meydanı’ndaki apartman dairesini ne zaman aldın, Gallowglass?” de Clermont’lar ve New Haven’la ilişkileriyle ilgili kafamı kuralayan pek çok sorudan birini sorabilmişim nihayet.

“Sen buraya öğretmen olarak geldikten sonra,” dedi Gallowglass. “Yeni işinde iyi olduğundan emin olmak istedim. Marcus evine hırsız girdiğinden ya da arabasına zarar verildiğinden bahsedip durmuştu.”

“Marcus o sırada buradaki evinde yaşamıyordu sanırım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Tanrım, hayır. On yıllardır New Haven’a gelmedi o.”

"Eh, burada tamamen güvendeyiz." Trafiğe kapalı Court Sokağı'na baktım. Kentin göbeğinde iki yanı ağaçlık bir mahalleydi. Her zamanki gibi kara bir kedi ve saksı içindeki bitkiler dışında ortalık ıssızdı.

"Belki," dedi Gallowglass kuşkuyla.

Ön kapıya çıkan merdivenlere ulaşmıştık ki siyah bir araba az önce geçtiğimiz Court ve Olive sokaklarının birleştiği kavşağa yaklaştı. Araba boşta çalışırken yolcu koltuğundan uzun ince, sarışın bir genç adam indi. Kol ve bacadan ibaretmiş gibi görünen biri için epey geniş omuzları vardı. Üniversite öğrencisi olmalıydı, Yale öğrencilerinin standart üniformalarından birini giymişti: siyah kot pantolon ve siyah bir tişört. Gözünde güneş gözlüğü vardı, eğilip sürücüyle konuştu.

"Ulu Tanrım." Gallowglass hayalet görmüş gibiydi. "Olamaz."

Üniversite öğrencisini tanıyamadan inceledim. "Onu tanıyor musun?" Genç adamla göz göze geldim. Aynalı camlar bir vampirin soğuk bakışının etkisini azaltamazdı. Gözlüğünü çıkarıp sırttı.

"Sizi bulmak ne kadar zor, Bayan Roydon."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

O ses. En son duyduğumda tiz olan o ses artık kalınlaşmıştı.

O gözler. Altın ve yaprak yeşilinin tonlarına karışan sarı-kahverengi gözler. Hâlâ daha yaşlı birine ait gibiydiler.

Gülümsemesi. Ağzının sol köşesi her zaman sağ taraftan yukarı kalkardı.

“Jack?” Kalbim sıkışırken boğazımdaki yumruyu yuttum.

Doksan kiloluk beyaz bir köpek arka koltuktan öne atlayıp açık kapıdan dışarı fırladı. Jack onu tasmaşından tuttu.

“Otur, Lobero.” Jack boncuk gibi kara gözlerini ortaya çıkararak köpeğin tüylü başını okşadı. Köpek ona taparcasına baktı, kuyruğunu yere vurdu, dili bir karış dışarıda, emirlerini beklemek üzere oturdu.

“Merhaba, Gallowglass.” Jack yavaşça bize doğru yürüdü.

“Jackie.” Gallowglass'ın sesi boğuktu. “Öldüğünü sanıyordum.”

“Ben de öyle. Sonra bir de baktım yaşıyorum.” Jack hoş karşılanıp karşılanmayacağından tereddüt ederek bana baktı.

Şüpheye yer bırakmayacak bir biçimde boynuna atıldım.

“Ah, Jack.” Jack çocukken sıcak ekmek gibi kokardı ama artık kömür ateşi ve sisli bir sabahın kokusunu taşıyordu. Bir saniyelik tereddüitten sonra o da uzun ince kollarıyla bana sarıldı. Büyümüş ve boyu uzamıştı ama bu olgun görünüşü bir kabuktan başka bir şey değilmiş gibi kollarmının arasında hâlâ kırılğandı.

“Sizi özledim,” diye fısıldadı Jack.

“Diana!” Matthew hâlâ iki bloktan uzak bir mesafedeydi ama Court Sokağı'nın girişini kapatan siyah arabayı ve bana sarılan genç adamı fark etmişti. Gallowglass yanımda olduğu halde onun bakış açısından tuzağa düşürülmüş gibi görünüyor olmalıydım ki Matthew'un içgüdüleri baskın geldi, bedeni bulanık bir leke halinde koştu.

Lobero gürültüyle havladı. Komondor köpekleri vampirlere benzerdi. Sevdiklerini korurlardı, aileye sadıktılar, kurtlar ve ayılarla kapışacak kadar iriydiler ve başka bir varlığa boyun eğmektense ölüneyi tercih ederlerdi.

Jack kaynağını göremiyordu ama tehlikeyi sezmişti. Gözümün önünde kâbuslardan fırlamış dişleri açıkta, gözleri simsiyah camlara dönüşmüş bir yaratık haline geldi. Beni sımsıkı kavrayıp arkadaki tehlikeye karşı önümde bir kalkan oluşturdu. Ama bu durum nefes almamı da epey güçleştiriyordu.

Kalan son nefesimi de, "Hayır! Sen yapma bari," demek için harcadım. Şimdi Matthew'u birisinin akıllı, hassas oğlumuza kan öfkesi verdiği konusunda uyarmamın imkânı kalmamıştı.

Matthew arabanın kaportası üzerinden atlayamadan, sürücü koltuğundan bir adam çıkıp onu kavradı. *Matthew'u tutabilecek kadar güçlü olduğuna göre, o da bir vampir olmalı,* diye düşündüm başım dönerek.

"Dur, Matthew. O Jack." Adamın gür, derin sesi ve belirgin Londra aksanı, bir vampirin bekleyen ağzına düşen bir damla kanın hatırlamak istemediğim anılarını uyandırdı.

Andrew Hubbard. Londra'nın vampir kralı New Haven'daydı. Kararan gözlerimin kenarlarında şimşekler çakıyordu.

Matthew hırlayıp bedenini büktü. Hubbard'ın sırtı arabanın metal kaportasına ezici bir güçle çarptı.

"O Jack," diye yineledi Hubbard, Matthew'u ensesinden kavrayıp kendisini dinlemeye zorlayarak.

Bu defa mesajını iletmeyi başarmış olmalıydı. Matthew'un gözleri irileşti ve bize doğru döndü.

"Jack?" Matthew'un sesi kısıktı.

"Üstat Roydon?" Matthew'un sesi kan öfkesinin kara sisini yararken, Jack arkasına dönmeden başını bir yana eğdi. Beni tutan kolları gevşedi.

Derin bir soluk alıp şimşeklerin çıktığı karanlığı uzaklaştırmaya çabaladım. Elim içgüdüsel olarak karnıma giderek yatıştırıcı dürtmeleri hissetti. Efendisiyle nasıl bir ilişkim olduğunu anlamak istercesine ayaklarını koklayan Lobero en sonunda önüme çöküp Matthew'a hırladı.

"Bu da başka bir rüya mı?" Kalın sesi bir zamanların kayıp çocuğunun izlerini taşıyordu, Jack uyanma korkusuyla gözlerini sımsıkı kapadı.

“Rüya değil, Jack,” dedi Gallowglass yavaşça. “Bayan Roydon’dan uzaklaş. Matthew eşine tehlike arz etmiyor.”

“Ah, Tanrım. Ona dokundum.” Jack’in sesi dehşet içindeydi. Yavaşça döndü ve Matthew’un kendisine vereceği cezaya hazırmış gibi teslimiyet içinde ellerini kaldırdı. Jack’in normale dönüşmeye başlayan gözleri tekrar karardı ama kızgın değildi. O halde kan öfkesi neden tekrar kendini belli ediyordu?

“Tamam,” dedim yavaşça kolunu indirerek. “Bana binlerce kez dokundun. Matthew bunu umursamaz.”

“Ama daha önce... böyle... değildim.” Jack’in sesi olduğu şeye duyduğu tiksintiyle gergindi.

Matthew, Jack’i ürkütmemek için ağır ağır yaklaştı. Andrew Hubbard arabanın kapısını çarpıp onu izledi. Yüzyıllar, rahip gelenekleri ve her yaştan, her türden yarattığı evlat edinerek oluşturduğu ailesiyle ünlü Londra vampirini değiştirmemişti. Aynı görünüyordu: Tıraşlı solgun yüzü, sarı saçları. Barut rengi gözleri ve koyu giysisi solgun görünüşüyle tezat oluşturuyordu bir tek. Bedeni hâlâ ince ve uzun, omuzları geniş, sırtı hafif kamburdu.

İki vampir yaklaşırken köpek, dişlerini göstererek tehlikeli bir tonda hırlamaya başladı.

“Gel Lobero,” diye emretti Matthew. Çömelip köpeğin önündeki seçenekleri düşünmesini bekledi.

“Onun tek bir efendisi vardır,” diye uyardı Hubbard. “Jack’ten başkasını dinlemez.”

Lobero ıslak burnunu elime dayadı, sonra da efendisini kokladı. Matthew ve Hubbard’a doğru gitmeden önce başını kaldırıp başka kolları da aldı. Lobero, Peder Hubbard’ı tanıyordu ama Matthew’u titiz bir değerlendirmeye tabi tuttu. İşini bitirdiğinde kuyruğu soldan sağa kaydı. Tam olarak kuyruğunu salladığı söylenemezdi ama köpek içgüdüsel olarak sürüdeki alfayı kabul etmişti.

“Aferin oğlum.” Matthew ayağa kalkıp topuğunu işaret ettiğinde Lobero itaatkâr bir biçimde etrafında döndü ve yanımıza doğru gelen Matthew’u izledi.

“İyi misin, *mon coeur*?” diye mırıldandı Matthew.

“Elbette,” dedim, bir parça nefes nefese.

“Ya sen, Jack?” Matthew elini Jack’in omzuna koydu. Bu de Clermont’ların alışılmış kucaklaşması değildi. Uzun bir ayrılıktan sonra oğluna kavuşan, onun korkunç şeyler yaşadığından endişe eden bir babanın selamıydı.

“Artık daha iyiyim.” Jack doğrudan sorulan sorular karşısında asla yalan söylemezdi. “Şaşırdığımda aşırı tepki veriyorum.”

“Ben de öyle.” Matthew, Jack’in kolunu bir an sıkıp bıraktı. “Özür dilerim. Sırtın dönüktü ve seni bir daha hiç göremeyeceğimi sanıyordum.”

“Çok zor oldu, uzak durmak yani.” Jack’in sesindeki hafif titreme ne kadar zor olduğunu açığa vurur gibiydi.

“Tahmin edebiliyorum. İçeri girelim de bize bütün hikâyeyi anlat, olur mu?” Bu öylesine bir davet değildi. Matthew onun ruhunu olanca çıplaklığıyla ortaya koymasını istiyordu. Jack endişeli görünüyordu.

“Bize anlatacakların sana kalmış, Jack,” diye onu yatıştırdı Matthew. “İstersen hiçbir şey anlatma, istersen her şeyi anlat ama bu işi içeride yapalım. Son Lobero’n ilki kadar gürültücü. Daha fazla havlarsa komşular polis çağırarak.”

Jack başıyla onayladı.

Matthew başını yana eğdi. Bu hareketiyle biraz da Jack’e benziyordu. Gülümsedi. “Bizim küçük oğlana ne olmuş böyle? Artık gözlerine bakmak için çömelmem gerekmiyor.”

Matthew’un nazikçe takılmasıyla Jack’in bedenindeki gerginlik yok oldu. Utangaç bir biçimde sırtarak Lobero’nun kulaklarını kaşdı.

“Peder Hubbard bizimle geliyor. Gallowglass, arabayı alıp yolu kapatmayacağı bir yere park eder misin?” diye sordu Matthew.

Hubbard anahtarlarını Gallowglass’ın uzattığı eline bıraktı.

“Bagajda bir evrak çantası var,” dedi Hubbard. “Gelirken onu da getir.”

Gallowglass dudaklarını sımsıkı birbirine bastırarak başıyla onayladı. Hubbard’a kızgın bir bakış fırlattıktan sonra arabaya yürüdü.

“Beni hiç sevmedi.” Hubbard siyah tişört üzerine giydiği siyah ceke-tinin yakasını düzeltti. Altı yüz yıl sonra bile vampir hâlâ din adamlığını bırakmamıştı. Orada olduğunu ilk kez kabul ederek bana başını salladı. “Bayan Roydon.”

"Adım Bishop." Son kez birbirimizi gördüğümüz zamanı ve önümdeki kanıtı dayanarak bozduğunu gördüğüm anlaşılmamızı hatırlatmak istiyordum ona.

"Dr. Bishop, o zaman." Hubbard'ın tuhaf, çok renkli gözleri kısıldı.

"Sözünü tutmadın," diye tısladım. Jack'in tedirgin gözleri ensemeye dikilmişti.

"Hangi söz?" dedi Jack arkamdan.

Kahretsin. Jack çocukken de iyi duyardı ama artık doğaüstü duyuları olduğunu unutmuşum.

"Bayan Roydon'a, sana ve Annie'ye göz kulak olacağıma dair söz vermiştim," dedi Hubbard.

"Peder Hubbard sözünü tuttu," dedi Jack alçak sesle. "Yoksa şu anda burada olamazdım."

"Ona minnettarız," dedi minnettar olmaktan çok uzak görünen Matthew. Bana evin anahtarlarını attı. Çantam hâlâ Gallowglass'taydı, çantam olmadan da evin kapısını açmamın bir yolu yoktu.

Hubbard benim yerime anahtarları yakaladı, kilide sokup çevirdi.

"Lobero'yu yukarı götürüp ona biraz su ver, Jack. Mutfak birinci katta." Matthew anahtarları Hubbard'ın elinden aldı, önden yürüyüp onları antredeki masada duran kâsenin içine koydu.

Jack, Lobero'yu çağırdı ve boyalı eski basamakları tırmandı.

"Kendini ölü say, Hubbard... Jack'i vampir yapan adam da artık ölü sayılır." Matthew'un sesi mırıltı düzeyindeydi ama Jack yine de onu işitti.

"Onu öldüremezsiniz, Üstat Roydon." Jack, Lobero'nun tasmağını sıkı sıkı kavramış, merdivenlerin tepesinde duruyordu. "Peder Hubbard torununuz. Aynı zamanda beni yapan kişi."

Jack döndü, dolap kapakları açılıp kapandı ve musluktan akan suyun sesi duyuldu. Bu sesler az önce bomba patladığı düşünülürse tuhaf bir biçimde basit ve rahatlatıcıydı.

"Torunum mu?" Matthew, şoke olmuş bir halde Hubbard'a baktı. "Ama bunun anlamı..."

"Benjamin Fox benim atam." Andrew Hubbard'ın kökenleri bir muamma olarak kalmıştı. Londra efsaneleri onun 1349'da İngiltere'deki ilk veba salgını sırasında rahip olduğunu söylüyordu. Hubbard'ın cemaati vebadan ölünce adam kendi mezarını kazıp içine girmişti. Gizemli bir

vampir Hubbard'ı ölümden döndürmüştü ama bu vampirin kim olduğunu bilen yoktu.

"Oğluna gelince, ben yalnızca bir araçtım onun için... İngiltere'deki hedeflerini gerçekleştirmesine yardım etmek için dönüştürdüğü bir adam. Benjamin benim kan öfkesini taşıyacağını düşünüyordu," diye devam etti Hubbard. "de Clermont'lar ve müttefiklerine karşı savaşabilecek bir ordu kurmasına yardım edeceğimi de düşünüyordu. Ama her iki düşüncesinde de yanıldı. Onu sürümden ve kendimden uzak tutmayı başardım. Şu ana kadar."

"Ne oldu?" diye sordu Matthew pat diye.

Hubbard aynı çabuklukta cevap verdi. "Benjamin, Jack'i istiyor. Oğlana tekrar ele geçirmesine izin veremem."

"Tekrar mı?" O manyak, Jack'in yanında bulunmuştu. Kör gözlerle merdivene döndüm ama Matthew bileklerimden tutup beni göğsüne dayadı.

"Bekle," diye emretti.

Büyük bir evrak çantası ve kitap çantamı taşıyan Gallowglass kapıdan içeri girdi. Manzarayı görür görmez elindekileri yere attı.

"Şimdi ne oldu?" diye sordu, bir Matthew'a bir Hubbard'a bakarak.

Jack'in kulağı bizde olduğu için, mümkün olduğu kadar ifadesiz bir sesle, "Peder Hubbard, Jack'i vampir yapmış," dedim.

Gallowglass, Hubbard'ı duvara yapıştırdı. "Seni aşağılık herif. Üzerinde kokunu almıştım zaten. Sandım ki..."

Bu sefer yere atılma sırası Gallowglass'taydı. Hubbard cilalı siyah ayakkabısını Galli'nin göğüs kemiğine bastırdı. İskelet gibi görünen birinin sergilediği bu kuvvet karşısında afallamıştım.

"Ne sanmıştın, Gallowglass?" Hubbard'ın sesi zehir saçıyordu. "Bir çocuktan istifade ettiğimi mi?"

Üst katta, Jack'in endişesi büyüyordu. Sıradan tartışmaların şiddete dönüşebileceğini küçük yaştan itibaren öğrenmişti. Çocukken Matthew'la aramızda en ufak bir anlaşmazlık olduğunda bile gerginleşirdi.

"Corra!" diye bağırdım içgüdüsel olarak desteğini isteyerek.

Ateş ejderim yatak odasından aşağı inip tırabzan başlığına tüneyene kadar, Matthew kan dökülmesiyle sonuçlanacak kavga tehlikesini Gallowglass ve Hubbard'ı yakalarından tutup dişleri takırdayana kadar sarsarak savuşturmuştu.

Corra kızgın bir çığlık kopardı ve en kötü bakışını Peder Hubbard'a dikti, haklı olarak uykusunu bölen kişinin o olduğundan kuşkulanıyordu.

"Vay canına." Jack'in kumral saçlı başı tırabzandan aşağı uzandı. "Corra'nın zaman yürüyüşünü sağ salim atlatacağını size söylememiş miydim, Peder H?" Sevinçli bir çığlık atıp boyalı ahşabı yumrukladı. Bir zamanlar tanıdığım o neşeli çocuk gözümün önüne gelince ağlamamak için gözlerimi kırptırdım.

Corra hoş geldin dercesine bir çığlık topardı, ardından da girişi mutlulukla dolduran bir ateş seli ve şarkı geldi. Havalandı, kanatlarıyla Jack'i esir alıp başını başmın üzerine koydu ve mırıldanmaya başladı. Kuyruğu kaburga kemiklerine sarılmıştı, böylece kürek biçimli ucuyla hafifçe onun sırtını okşayabiliyordu. Lobero efendisine doğru yürüyüp Corray'ı kuşkuyla kokladı. Aileden biri gibi kokuyor olmalıydı, bu yüzden de sorumlu olduğu çok sayıda kişiye bir yenisi eklenmiş sayılırdı. Jack'in yanında yere çöktü, başını patilerine koydu ama gözleri hâlâ temkinliydi.

"Dilin Lobero'nunkinden bile uzun," dedi Jack, Corra ensesini gıdık-larken kıkırdamamaya çalışıyordu. "Beni hatırladığına inanamıyorum."

"Hatırlamaz olur mu! Kuş üzümlü çöreklerle onu şımartan birini nasıl unutabilir?" dedim gülümseyerek.

Court Sokağı'na bakan salona yerleştiğimizde kan öfkesi Jack'in damarlarından çekilmişti. Ev hiyerarşisindeki düşük konumunu göz önüne alan Jack herkesi bekledikten sonra oturdu. Yerdeki köpeğin yanına çökmeye hazırdı ama Matthew kanepenin minderine hafifçe vurdu.

"Yanıma otur, Jack." Matthew'un daveti hafif bir emir tonu taşıyordu. Jack kot pantolonunun dizlerini yukarı çekerek oturdu.

"Yirmilerinde görünüyorsun," dedi Matthew onu konuşturmayı umarak.

"Yirmi, belki yirmi bir," dedi Jack. "Leonard ve ben... Leonard'ı hatırlıyorsunuz değil mi?" Matthew başıyla onayladı. "İspanyol donanmasını hatırladığım için bu yaşta olduğuma karar verdik. Çok net hatırlamıyorum tabii. Sadece sokaklarda İspanyol istilasının korkusunu, fenerlerin yakılışını, zafer kutlamalarını falan. 1588'de bunları hatırladığıma göre en az beş yaşında olmalıydım." Hızla hesapladım, demek ki Jack 1603'te vampir yapılmıştı. "Veba."

Hastalık o yıl Londra'yı kırıp geçirmişti. Boynunda, kulağının hemen altında bir leke fark ettim. Bir veba yarasından kalan iz olmalıydı. Yara izi Jack'in vampir olmasından sonra bile görüldüğüne göre Hubbard onu ölmesine ramak kala kurtarmış olmalıydı.

"Doğru," dedi Jack, ellerine bakıp bir o yana bir bu yana çevirerek. "On yıl sonra Annie vebadan öldü, Üstat Marlowe'un Deptford'da öldürülmesinden kısa bir süre sonra."

Annie'mize ne olduğunu sık sık merak etmiş, onu kendi işini kurmuş bir terzi olarak hayal etmiştim. İyi bir adam bulup evlendiğini, çocukları olduğunu ummuştum. Ama hayatı gerçek anlamda başlamadan bitmiş, yetişkin olamadan ölmüştü.

"1593 korkunç bir yıldır, Bayan Roydon. Ölüler her yerdeydi. Peder Hubbard'la onun hasta olduğunu öğrendiğimizde artık çok geçti," dedi Jack üzüntülü bir ifadeyle.

"Bana Diana diyebilecek kadar büyüdün," dedim yumuşak bir sesle.

Jack cevap vermeden önce kot pantolonunu çekti. "Peder Hubbard siz gittiğinizde beni yanına aldı," diye devam etti. "Sör Walter'ın başı dertteydi ve Lord Northumberland da sarayda çok meşgul olduğu için benimle ilgilenemiyordu." Jack sevgiyle Hubbard'a gülümsedi. "Çeteyle Londra'da dolaştığımız zamanlar güzel zamanlardı."

"Senin o güzel dediğin zamanlarda polis teşkilatıyla epey yakınlaşmıştım," dedi Hubbard kuru bir sesle. "Sen ve Leonard iki oğlanın yapabileceği her yaramazlığı yapıyordunuz."

"Yok canım," dedi Jack sırtarak. "Sör Walter'a kitaplarını ve Leydi Raleigh'in yazdığı mektubu götürmek için kuleye gizlice girdiğimiz zaman dışında ciddi bir sorun çıkarmadık."

"Siz ne yap..." Matthew ürpererek başını salladı. "Tanrım, Jack. Asıl malik bir suç ile sıradan suç arasındaki farkı hiç ayırt edemezdin zaten."

"Artık ayırt edebiliyorum," dedi Jack neşeyle. Sonra yüzünde yine tedirgin bir ifade belirdi. Lobero başını dikerek burnunu Jack'in dizine dayadı.

"Peder Hubbard'a kızmayın. O yalnızca kendisinden istediğim şeyi yaptı, Üstat Roydon. Vampir olmamdan çok önce Leonard bana yaratıkları anlatmıştı, sizin ve Davy'nin ne olduğunu biliyordum. Ondan sonra her şey yerli yerine oturdu." Jack duraksadı. "Ölümlü yüzleşip onu kabul

edecek kadar cesur olmalıydım ama sizi tekrar görmeden ölemezdim. Hayatım o zaman... eksik kahr gibi hissediyordum."

"Ya şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Matthew.

"Uzun. Yalnız. Ve zor... düşündüğümden daha zor." Jack, Lobero'nun tüylerini büktü ve sıkı bir ip oluşturacak şekilde yuvarladı. Boğazını temizledi. "Bugün her şeye değdiğini anladım," diye devam etti yavaşça. "Her şeye."

Matthew uzun koluyla Jack'in omzunu kavrayıp sıkı ve çabucak bıraktı. Kocamın gözlerinde bir an için umutsuzluk ve kederi gördüm, sonra her zamanki sakın maskesini taktı. Bu bir vampirin gizlenme büyüsyüdü.

"Peder Hubbard bana kanının beni hasta edebileceğini söyledi, Üstat Roydon." Jack omzunu silkti. "Ama ben zaten hastaydım. Bir hastalığın yerine başkası gelmiş, ne fark ederdi ki?"

Hiç fark etmez tabii, diye düşündüm. Sadece biri seni öldürürken diğeri de katil yapabilir.

"Andrew sana söylemekte haklıydı," dedi Matthew. Peder Hubbard bu sözlerle şaşırılmış gibiydi. "Büyükatanın ona aynı itirafı yaptığını sanmıyorum." Matthew Hubbard ve Jack'in Benjamin'le olan ilişkilerini açıklamak için kullandıkları terimleri kullanmaya dikkat ediyordu.

"Hayır. Bunu yapmazdı. Büyükatam yaptıklarını kimseye açıklama gereği duymuyor." Jack ayağa fırlayıp peşinde Lobero'yla odada amaçsızca dolaşmaya başladı. Parmaklarını kapının tirizleri üzerinde gezdirdi. "Sizin de kanınızda aynı hastalık var, Üstat Roydon. Greenwich'ten hatırlıyorum. Ama o büyükatam ve bende olduğu gibi sizi hâkimiyeti altına almamış."

"Bir zamanlar ben de aynı durumdaydım." Matthew, Gallowglass'a bakıp hafifçe başını salladı.

"Matthew'un vahşi ve elinde kılıçla yenilmez olduğu günleri hatırlıyorum. En cesur erkekler bile dehşet içinde kaçardı ondan." Gallowglass, dizleri açık, elleri birbirine kenetli bir şekilde öne eğildi.

"Büyükatam bana Matthew'un geçmişini anlatmıştı bir keresinde." Jack ürperdi. "Matthew'un öldürmeye olan yeteneğini taşıdığımı söyledi. Bu yeteneğime bağlı kalmalıydım, yoksa beni asla kendi kanından biri olarak kabul etmeyecektin."

Benjamin'in akla hayale sığmaz zalimliğini, umutları ve korkuları nasıl bir silah gibi kullanıp bir yaratığın benlik duygusunu yok ettiğini

görmüştüm. Jack'in Matthew'a olan duygularını da aynı şekilde kullandığını düşündükçe öfkeden gözlerim kararıyordu. Yumruklarımı sıktım, parmaklarındaki ipleri büyü derimi yarıp patlayacak hale gelene kadar gerdim.

"Benjamin beni sandığı kadar iyi tanımıyor." Matthew'un öfkesi de yavaş yavaş artıyor, baharat kokusu keskinleşiyordu. "Benim kanımdan olmasan bile seni bütün dünyanın önünde kendi oğlum olarak tanımaktan çekinmem."

Hubbard tedirgin görünüyordu. Dikkatini Matthew'dan Jack'e çevirdi.

"Beni kan yeminiyle oğlun yapar mıydın?" Jack yavaşça Matthew'a döndü. "Philippe'in Bayan Roydon'a... yani Diana'ya yaptığı gibi?"

Matthew gözleri hafifçe irileşerek başıyla onayladı. Kendisi henüz haberdar değilken Philippe'in onun torunlarını tanıyor olduğunu özümsemeye çalışıyordu. Yüzü ihanete uğramış gibi gölgelendi.

"Philippe Londra'ya her geldiğinde beni ziyaret ederdi," diye açıkladı Matthew'daki değişikliği fark etmeyen Jack. "Bana kan yemini dinlememi, onun çok yüksek olduğunu ve Bayan Roydon'ı görmeden bile muhtemelen onu duyabileceğimi söylemişti. Haklıymışsınız, Ba... Diana. Matthew'un babası gerçekten de imparatorun ayısı kadar iri bir adamdı."

"Babamla tanıştıysan, benim kötülüklerim hakkında da epey hikâye dinlemiş olmalısın." İhanete uğradığı hissi öfkeye dönüşürken Matthew'un çenesindeki kas seğirmeye başladı. Öfkenin hâkimiyeti artıkça gözbebekleri de büyüyordu.

"Hayır," dedi Jack, alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Philippe yalnızca sana duyduğu hayranlıktan ve senin, kanımın bana söylediği şeye karşı koymayı bana öğreteceğinden söz ederdi."

Matthew yumruk yemiş gibi irkildi.

"Philippe kendimi Bayan Roydon'a ve sana yakın hissetmemi sağladı. Beni sakinleştirirdi." Jack yine gerginleşti. "Ama Philippe'i görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Savaşta esir düştü," diye açıkladı Matthew, "yaşadığı acı nedeniyle öldü."

Dikkatle söylenmiş bir yarı gerçektir bu.

"Peder Hubbard söyledi. İyi ki Philippe yaşayıp da..." Bu kez Jack tepeden tırnağa ürperdi. Gözleri ansızın dehşet ve yılgıyla simsiyah oldu.

Jack'in acısı Matthew'un dayanmak zorunda olduğu acıdan çok daha korkunçtu. Matthew yalnızca kan öfkesini dışa vuran güçlü bir hiddet hissediyordu. Ama Jack'te pek çok duygu kan öfkesini tetikleyebiliyordu.

"Tamam, geçti artık." Matthew göz açıp kapayana kadar oğlanın yanında belirdi, bir eliyle boynunu kavrayıp diğer elini yanağına koydu. Lobero, *bir şeyler yap* dercesine Matthew'un paçasını tırmalıyordu.

"Ben böyleyken bana dokunma," diye homurdandı Jack. Matthew'un göğsünü itip kendinden uzaklaştırmaya çalıştı ama Matthew yerinden kıpırdamadı bile. "Daha da kötüleştireceksin."

"Bana emir verebileceğini mi sanıyorsun, evlat?" Matthew'un kaşları çatıldı. "Korkunç olduğunu düşündüğün şey her neyse söyle artık. Anlattığında kendini daha iyi hissedeceksin."

Matthew'un teşvikiyle birlikte Jack'in itirafı korkunç ve kötü her şeyi sakladığı karanlık bir yerden dökülmeye başladı.

"Benjamin beni birkaç yıl önce buldu. Beni beklediğini söyledi. Büyükatam beni sana götüreceğine söz verdi ama önce gerçekten Matthew de Clermont'un kanından olduğumu kanıtlamam gerekiyordu."

Gallowglass bir küfür savurdu. Jack'in gözleri hemen ona kaldı ve ağzından bir hırıltı yükseldi.

"Gözlerini benden ayırma, Jack." Matthew'un ses tonu direndiği takdirde hızlı ve sert bir karşılık alacağını söylüyordu. Kocam olanaksız bir denge gösterisi yapıyordu, bu hem koşulsuz bir sevgi hem de üstünlüğünü sarsılmadan dayatmasını gerektiriyordu. Sürü dinamiği zorluklar içeriyordu. Kan öfkesiyle her şey bir anda ölümcül hale gelebilirdi.

Jack dikkatini Gallowglass'tan uzaklaştırdı, omuzları bir parça gevşedi.

"Sonra ne oldu?" diye anlatması için teşvik etti Matthew.

"Öldürdüm. Tekrar tekrar. Öldürdükçe daha çok öldürmek istiyordum. Kan yalnızca beni değil, kan öfkesini de besliyordu."

"Bunu çabuk anlayan zekice olmuş," dedi Matthew.

"Bazen kendime geliyordum, o zaman yaptığım şeyin yanlış olduğunu anlıyordum. Sıcakkanlıları kurtarmaya çalışıyordum ama içmeyi durduramıyordum," diye itiraf etti Jack. "İki avımı vampir yapmayı başardım. Benjamin o zaman memnun oldu."

"Yalnızca iki kişiyi mi?" Matthew'un yüzünden bir gölge gelip geçti.

“Benjamin daha fazla kişiyi kurtarmamı istiyordu ama kontrol etmem imkânsızdı. Ne yaparsam yapayım çoğu ölüyordu.” Jack’in siyah gözleri kan yaşlarıyla doldu, gözbebekleri kırmızıya boyandı.

“Bu ölümler nerede oldu?” Matthew’un sesinde hafif bir merak vardı ama altıncı hissim bana bu sorunun Jack’in başına gelenleri anlamakta kritik bir önem taşıdığını söylüyordu.

“Her yerde. Sürekli yer değiştirmek zorundaydım. Öyle çok kan vardı ki. Kaçmak zorundaydım; polisten, gazetelerden...” Jack ürperdi.

LONDRA’DA KOL GEZEN VAMPİR! manşetini ve Matthew’un dünyanın dört bir yanından topladığı “vampir cinayetleri” ile ilgili gazete kupürlerini hatırladım. Jack’in, Avrupa’da polisin aradığı katil olduğunu bildiğimi gizlemek için başımı önüme eğdim.

“Ama en çok acıyı yaşayanlar çekti,” diye devam etti Jack, sesi git-tikçe cansızlaşıyordu. “Büyükatam çocuklarımı benden aldı, bana onların doğru şekilde yetiştirileceğinden emin olacağını söyledi.”

“Benjamin seni kullandı.” Matthew, Jack’in gözlerine bakıp ona ulaşmaya çalıştı. Jack başını salladı.

“O çocukları yaptığım da Peder Hubbard’a ettiğim yemini bozdu. Dünyanın daha fazla vampire ihtiyacı olmadığını söylemişti... kendimi yalnız hissedersen, aileleri tarafından istenmeyen yaratıklarla ilgilenilebilir dim. Peder Hubbard’ın benden tek istediği çocuk yapmamamdı ama onu tekrar tekrar hayal kırıklığına uğrattım. Elime bu kadar kan bulaşmışken Londra’ya gidemezdim. Büyükatamın yanında da kalamazdım, Benjamin’e gitmek istediğimi söyledüğimde korkunç bir öfkeye kapıldı ve çocuklarımdan birini öldürdü. Oğulları beni yakalayıp zorla izlettirdiler.” Jack feryadını bastırdı. “Kızım da. Onlar. Kızıma...”

Öğürdü. Eliyle ağzını kapatmakta geç kalmıştı, kusarken kanların boşalmasına engel olamadı. Çenesinden aşağı akan kanlar gömleğini ıslatıyordu. Lobero gürültüyle havlayarak sıçradı, patileriyle Jack’in sırtını tırmalıyordu.

Daha fazla uzak durmama imkân yoktu. Jack’in yanına koştum.

“Diana!” diye bağırdı Gallowglass. “Yapma...”

“Bana ne yapıp yapamayacağımı söyleme. Bir havlu getir!” diye tersledim.

Jack elleri ve dizlerinin üzerine düşerken Matthew'un güçlü kolları onu tuttu. Midesindekileri boşaltırken yanına diz çöktüm. Gallowglass'ın uzattığı havluyla Jack'in kanla kaplı yüzünü ve ellerini sildim. Kusmasını durdurmaya çabalarken havlu kısa sürede sırlıklam ve buz gibi oldu. vampir kanma dokunan parmaklarım uyuşmuş, ellerim donmaya başlamıştı.

"Kusmasıyla midesi ya da boğazındaki bir kan damarını zedelemiş olmalı," dedi Matthew. "Andrew, bir sürahi su getirebilir misin? İçine bolca buz koy."

Hubbard mutfığa gidip saniyeler içinde geri döndü.

"İşte," diye sürahiyi uzattı.

"Başını kaldır, Diana," dedi Matthew. "Onu tut, Andrew. Bedeni kan istiyor ve suyu almamak için mücadele edecek."

"Ben ne yapayım?" dedi Gallowglass boğuk bir sesle.

"Lobero'nun patilerini evin her yerine kan bulaştırmadan önce sil. Jack'in olanları hatırlamasına gerek yok." Matthew, Jack'in çenesini kavradı. "Jack!"

Jack'in siyah donuk gözleri Matthew'a çevrildi.

"Şunu iç," diye emretti Matthew, Jack'in çenesini birkaç santim kaldırarak. Jack tükürüp uzaklaşmak için kıvrandı. Ama Hubbard, Jack'i sürahinin boşalmasını sağlayacak kadar uzun bir süre hareketsiz tutmayı başardı.

Jack hıçkırdığında Hubbard kollarını gevşetti.

"Aferin, Jackie," dedi Gallowglass.

Jack görünür bir biçimde inip kalkan midesini tutarak tekrar öne eğildiğinde alına yapışan saçları çekip arkaya yatırdım.

"Üstüne kan bulaştırdım," diye fısıldadı gömleğimdeki kan izlerini görtünce.

"Kesinlikle," dedim. "İlk kez üzerime vampir kanı bulaşmış değil, Jack."

"Dinlenmeye çalış," dedi Matthew ona. "Çok yoruldu."

"Uyumak istemiyorum." Jack bulantısını bastırmak için yutkundu.

"Şişti." Boynunu ovuşturdum. "Sana söz veriyorum, kâbus görmeyeceksin."

"Nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Jack.

“Sihir.” Alnına beşinci düğümün şeklini çizdim ve fısıldadım: “Aynalar parıldayacak, canavarlar titreyecek, uyanmncaya dek tüm kâbuslar gidecek.”

Jack’in gözleri yavaşça kapandı. Birkaç dakika sonra kıvrılmış, huzur içinde uyuyordu.

Bir büyü daha dokudum, bu ona özel bir büyüydü. Sözlere gerek yoktu çünkü benden başkası kullanmayacaktı. Jack’in çevresindeki iplikler kırmızı, siyah ve sarıdan oluşan bir karmaşaydı. Çevremdeki sağaltıcı yeşiller ile lanetleri bozacak, yeni başlangıçlar yapmaya yardım edecek beyazları çektim. Onları bir araya getirip büktüm ve Jack’in bileğine bağladım, örgüyü altı kesişim yeri olan bir düğümle sabitleştirdim.

“Misafir odası yukarıda,” dedim. “Jack’i oraya yatıralım. Corra ve Lobero uyandığında bize haber verir.”

“Sakıncası var mı?” diye sordu Matthew, Hubbard’a.

“Konu Jack olduğunda benim iznime ihtiyacın yok,” diye cevapladı Hubbard.

“Hayır, var. Onun babasısın,” dedi Matthew.

“Ben onun atasıyım yalnızca,” dedi Hubbard alçak sesle. “Jack’in babası sensin, Matthew. Her zaman sendin.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Matthew, Jack'i bir bebek gibi kucaklayıp üçüncü kata götürürken Lobero ve Corra bize eşlik ediyordu. İkisi de görevlerinin farkındaydı. Matthew, Jack'in kanla sırlıslıkla olmuş gömleğini çıkarırken, dolabı karıştırarak üzerine uygun bir şeyler aradım. Jack bir seksenin üzerindeydi ama Matthew'dan daha zayıf yapıydı. Bazen gecelik olarak kullandığım Yale erkek kürek takımının bol bir tişörtünü buldum. Matthew, Jack'in gevşek kollarını tişörtten geçirip düşen başının üzerinden aşağı indirdi. Büyüm onu tam anlamıyla nakavt etmişti.

Sadece gerekli olduğunda konuşarak birlikte onu yatağa yatırdık. Örtüyü Jack'in omuzları üzerine çekerken Lobero oturduğu yerden her hareketimi izliyordu. Lambaya tünemiş, ağırlığıyla gölgeliği tehlikeli bir biçimde yana eğmiş Corra da pür dikkatti.

Jack'in açık kumral saçlarına, boynundaki koyu lekeye dokundum, ardından elimi kalbinin üzerine bastırdım. Uyuyordu ama her parçasının kontrolü ele geçirmek için savaştığını hissedebiliyordum: bedeni, ruhu ve zihni. Hubbard sayesinde Jack sonsuza kadar yirmi bir yaşında olacaktı ama onu neredeyse altmışında gibi gösteren bir yorgunluk taşıyordu.

Jack, Benjamin yüzünden onca acı yaşamıştı. O delinin yeryüzünden silinmesini istiyordum. Sol elimdeki parmaklar açıldı, düğümün nabzımı çevrelediği yerde bir iğnelenme hissettim. Büyü bir arzunun gerçekleşmesinden başka bir şey değildi, damarlarımdaki güç dile getirilmemiş intikam isteğime karşılık veriyordu.

"Jack bizim sorumluluğumuzdu, onun yanında olamadık." Alçak ve kızgındı sesim. "Ve Annie..."

"Artık Jack için buradayız." Matthew'un gözleri üzüntü ve öfkemi yansıtıyordu. "Annie için yapabileceğimiz bir şey yok, ruhu için dua etmekten başka."

Duygularımı dizginlemekte zorluk çekerek başımı salladım.

“Bir duş al, *ma lionne*. Hubbard’ın teması ve Jack’in kanı...” Matthew tenimde başka bir yaratığın kokusunu almaya dayanamıyordu. “Ben onunla kalırım. Sonra sen ve ben aşağı inip... torunumla konuşacağız.” Son sözlerini dilini söylemeye alıştırır gibi ağır ve vurgulayarak söylemişti.

Matthew’un elini sıkıp, Jack’i hafifçe alından öptüm, gecenin olaylarından arınmak için boş bir çabayla isteksizce banyoya yürüdüm.

Otuz dakika sonra Gallowglass ve Hubbard’ı çam masada karşılıklı otururken bulduk. Dik dik birbirlerini süzüyor, gözlerini birbirlerinin üzerinden ayırmadan homurdanıyorlardı. Jack bu sahneyi görmediği için memnundum.

Matthew elimi bırakıp mutfığa girdi. Benim için bir soda, kendileri için de üç şişe şarap çıkardı. Şarapları dağıttıktan sonra tirbuşon ve dört bardak götürdü.

“Kuzenim olabilirsin ama senden hâlâ hoşlanmıyorum, Hubbard.” Gallowglass’ın hırıltısı alçalarak daha da rahatsız edici hayvani bir sese dönüştü.

“Hislerimiz karşılıklı.” Hubbard evrak çantasını masaya, ulaşabileceği bir yere koydu.

Matthew şarabı açarken yeğeni ile Hubbard’ın birbirleriyle çekişmesini sessizce izledi. Kendine bir bardak şarap koyup iki yudumda bitirdi.

“Baba olmaya uygun değilsin sen,” dedi gözlerini kısan Gallowglass.

“Kim uygun ki?” diye cevabı yapıştırdı Hubbard.

“Yeter.” Matthew sesini yükseltmemiştir ama sesinde tüylerimi diken diken eden, Gallowglass ve Hubbard’ı anında susturan bir tını vardı. “Andrew, kan öfkesi Jack’i hep bu şekilde mi etkiliyordu, yoksa Benjamin’den sonra mı kötüleşti?”

Hubbard yüzünde alaycı bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. “Buradan başlamak istiyorsun değil mi?”

“O halde *sen* bana onun kan öfkesi taşıyacağımı bile bile Jack’i neden vampir yaptığını anlatarak başla!” Öfkem bu olaylar olmadan önce Hubbard’a gösterebileceğim her türlü kibarlığı silip süpürmüştü.

“Ona bir seçim şansı verdim, Diana,” diye karşı çıktı Hubbard “ve yaşama fırsatı.”

"Jack vebadan ölüyordu!" diye bağırdım. "Nasıl bir seçim yapabirdi? Yetişkin sendin. O yalnızca bir çocuktu."

"Jack tam yirmi yaşındaydı... bir erkekti, Lord Northumberland'a bıraktığımız çocuk değil. Üstelik boş yere sizin geri dönmenizi bekleyerek çok acı çekmişti!" dedi Hubbard.

Jack'i uyandıracağımızdan korkarak sesimi alçalttım. "Jack ve Annie'ye göz kulak olman için sana yığınla para bıraktım. İkisinin de hiçbir şeyinin eksik olmaması gerekiyordu."

"Sence sıcak bir yatakta yatmak, karnını doyurmak, Jack'in kırık kalbini tamir eder miydi?" Hubbard'ın doğadı gözleri soğuktu. "*On iki yıl* boyunca sizi her yerde aradı. Avrupa'dan gelen gemileri karşılamak için limana gitmekle, Amsterdam ya da Lübeck ya da Prag'da sizi gören olup olmadığını sormak için Londra'daki her yabancıyla konuşarak geçirdiği on iki yıl! Ünlü büyücü Diana Roydon'a ait resmini, cadı olduğundan kuşkulandığı herkese göstererek geçirdiği on iki yıl. Onu veba değil, Kraliçe'nin yargıçları öldürecek az kalsın!"

Yüzüm bembeyaz kesildi.

"Senin de bir seçeneğin vardı," diye hatırlattı Hubbard. "Bu nedenle Jack vampir oldu diye suçlayacak birini arıyorsan kendini ya da Matthew'u suçla. O sizin sorumluluğunuzdu. Onu siz bana bıraktınız."

"Anlaşmamız bu değildi, biliyorsun!" Sözcükler ağızımdan düşünmeden dökülüverdi. Yüzümde bir dehşet ifadesiyle donakaldım. Bu Matthew'dan sakladığım bir başka sırda, güvenle geçmişte bıraktığımı düşündüğüm bir sır hem de.

Gallowglass şaşkınlıkla tısladı. Matthew'un buz gibi bakışı etime saplanıyordu. Sonra odaya korkunç bir sessizlik çöktü.

"Torunum ve karımla yalnız konuşmam gerekiyor, Gallowglass," dedi Matthew, "karım" ve "torunum"u hafifçe ama net bir biçimde vurgulayarak.

Gallowglass hoşnutsuzca somurtarak ayağa kalktı. "Yukarı, Jack'in yanına çıkayım."

Matthew başını salladı. "Evine git ve Miriam'ı bekle. Andrew ve Jack yanınıza gelmeye hazır olunca seni ararım."

"Jack burada kalacak," dedim sesimi yükselterek, "bizimle. Ait olduğu yerde."

Matthew'un bana yönelttiği ürkütücü bakış karşısında hemen sustum. Yirmi birinci yüzyılda bir Rönesans prensine yer yoktu, bir yıl önce olsa bu zorbalığına karşı koyardım ama artık kocamın kontrolü elinde pamuk ipliğiyle tuttuğunu biliyordum.

"Ben bir de Clermont'la aynı çatı altında kalmam. Özellikle de onunla," dedi Hubbard, Gallowglass'ı işaret ederek.

"Unuttun galiba, Andrew," dedi Matthew, "sen bir de Clermont'sun. Jack de öyle."

"Asla de Clermont olmadım ben," diye karşı çıktı Hubbard hararetle.

"Benjamin'in kanından bir kez içtin mi başka bir şey olamazsın." Matthew sözcükleri yutarak konuşuyordu. "Bu ailede ben ne diyorsam onu yapacaksın."

"Aile mi?" diye dudak büktü Hubbard. "Sen Philippe'in sürüsünün bir parçasıydın. Şimdi de Baldwin'in emirlerini dinliyorsun. Kendine ait bir ailen yok."

"Görünüşe göre var." Matthew'un ağzı pişmanlıkla kıvrıldı. "Gitme zamanı, Gallowglass."

"Pekâlâ, Matthew. Bu defa beni göndermene izin vereceğim ama fazla uzağa gitmiyorum. Eğer bela kokusu alırsam geri gelirim ve o zaman da vampir gelenekleri ile yasalarının canı cehenneme." Gallowglass ayağa kalkıp beni yanağımdan öptü. "Bana ihtiyacın olursa seslen, yengeciğim."

Matthew ön kapı kapanana kadar bekledikten sonra Hubbard'a döndü. "Eşimle tam olarak nasıl bir pazarlık yaptın?" diye çıkıştı.

"Benim suçum, Matthew. Hubbard'a giden bendim..." diye başladım. itiraf edip bir an önce olayın kapanmasını istiyordum.

Masa Matthew'un yumruğuyla sarsıldı. "Cevap ver, Andrew."

"Ona ait olan herkesi korumayı kabul ettim, seni bile," diye özetledi Hubbard. Bu anda sapına kadar de Clermont'tu, yalnızca açıklaması gereken kadarını söylüyordu.

"Karşılığında?" diye sordu Matthew sert bir sesle. "Karşılığında aynı değerde bir şey almadıkça böyle bir söz vermezsin sen."

"Eşin bana bir damla kan verdi, tek bir damla," dedi Hubbard küskün bir sesle. Asıl istediğini vermeden Hubbard'ın isteğini yerine getirerek ona bir oyun oynamıştım. Andrew Hubbard kin tutuyordu görünüşe göre.

“O sırada senin büyükbaban olduğumu biliyor muydun?” diye sordu Matthew. Bunun neden önemli olduğunu anlayamıyordum.

“Evet,” dedi Andrew, bir parça sararmıştı.

Matthew masanın karşı tarafına uzanıp onu kendine çekti. Artık ikisi burun burunaydı. “Peki o bir damla kandan ne öğrendin?”

“Gerçek adının Diana Bishop olduğunu. Başka bir şey yoktu, yemin ederim. Cadı bir şey öğrenmemem için büyüsunü kullanmış.” Hubbard “cadı” kelimesini tiksinti verici bir şey gibi telaffuz ediyordu.

“Bir daha asla karımın korumacı içgüdülerinden yararlanmayacaksın, Andrew. Eğer böyle bir şey yaparsan seni öldürürüm.” Matthew onu kendine iyice yaklaştırdı. “Şehvet düşkünlüğün düşünülürse, bunu yaptığımda hiçbir vampir beni suçlamaz.”

“Kapalı kapılar arkasında ne iş çevirdiği umurumda değil ama başkaları benim gibi düşünmeyecektir çünkü eşin yüzde yüz hamile ve üzerinde başka bir erkeğin kokusundan iz yok.” Hubbard dudaklarını onaylamayan bir tavırla büzdü.

Matthew’un başta sorduğu sorunun anlamını en sonunda anlamıştım. Bilerek kanımı aldığı, düşüncelerim ve anılarımı öğrenmek istediği için vampir anlayışında Andrew Hubbard büyükannesiyle büyükbabasının sevişmesini izlemiş sayılıyordu. Kanın akışını yavaşlatmanın bir yolunu bulmamış, ona istediği bir damla kandan fazlasını vermiş olsaydım, Hubbard özel hayatımızı görecekti, Matthew’un ve benim sırlarımızı öğrenmiş olacaktı. Bunun verebileceği zararlar kafama dank ettiğinde gözlerimi kapadım.

Andrew’un evrak çantasından dikkatimi dağıtan bir mırıltı yükseldi. Bazen sınıfta bir öğrencinin telefonu aniden çaldığında işittiğim gürültüye benziyordu.

“Telefonunu hoparlörde bırakmışsın,” dedim alçak konuşma sesine odaklanarak. “Birisi mesaj bırakıyor.”

Matthew ve Andrew kaşlarını çatı.

“Ben bir şey duymuyorum,” dedi Matthew.

“Benim cep telefonum bile yok ki,” diye ekledi Hubbard.

“Bu ses nereden geliyor o zaman?” diye sordum çevreme bakınarak. “Biri radyoyu mu açtı?”

“Evrak çantamdaki tek şey bu.” Hubbard çantanın pirinç tokasını açtı ve içinden bir şey çıkardı.

Bedenime giren güç akımıyla birlikte konuşma sesi şiddetlendi. Her bir duyum keskinleşti, dünyayı bağlayan iplikler aniden çalkalanarak çınladılar. Andrew Hubbard’ın elinde tuttuğu tirşe ile aramdaki boşlukta birbirlerine dolanıp büküldüler. Kanım Hayat Kitabı’nın sayfasında kalmış belli belirsiz büyü tortusuna karşılık verdi, oda rutubet ve asırların tanıdık kokusuyla dolarken bileklerim yandı.

Hubbard sayfanın yüzünü bana çevirdi ama ne göreceğimi çoktan biliyordum: birbirine kenetlenmiş iki simya ejderhası ve çıplak soluk figürlerin yükseldiği, yaralarından akan kanın damladığı kâse. Simya işleminde Ay Kraliçe ile Güneş Kral’ın simya evliliğinin ardından gelen aşamayı tasvir ediyordu: *conceptio*, zıtların birlikteliğinden –erkek ve kadın, karanlık ve aydınlık, güneş ve ay– yeni ve güçlü maddenin doğuşu.

Ashmole 782’nin kayıp sayfalarını bulmak için Beinecke’de haftalar geçirdikten sonra hiç umulmadık bir biçimde, kendi yemek odamda karşımda duruyordu.

“Edward Kelley bana bunu siz gittikten sonra sonbaharda yolladı. Onu gözümün önünden ayırmamamı söyledi.” Hubbard sayfayı önüme sürdü.

Bu tezhibi Rudolfun sarayında kısa süreliğine görmüştük. Daha sonra Matthew ile iki ejderha olduğunu düşündüğümüz şeyin aslında bir *ouroboros* ve bir ateş ejderi olabileceğini konuşmuştuk. Simyasal ejderhalardan biri gerçekten de iki ayaklı ve kanatlı bir ateş ejderiydi, diğeri ise kuyruğunu ağzında tutan bir yılanı. Bileğimdeki *ouroboros* onu tanıyarak kıvrıldı, renkleri olasılıklarla parıltıladı. Resim büyüleyiciydi, onu doğru düzgün inceleyince ufak ayrıntıları gözüme çarptı: birbirlerinin gözlerine bakarken ejderhanın yüzündeki kendinden geçmiş ifade, doğdukları kâseden yükselen evlatlarının yüzlerindeki merak, iki güçlü yaratık arasındaki çarpıcı denge.

“Jack ne olursa olsun Edward’ın resminin güvende olduğundan emin oldu. Veba, savaş ya da yangın... çocuk onun hiçbir şeyden zarar görmemesini sağladı. O Bayan Roydon’a ait deyip duruyordu,” dedi Hubbard düşüncelerimi bölerek.

“Bana mı?” Sayfanın kenarına dokunduğumda, ikizlerden birinin güçlü bir tekme attığını hissettim. “Hayır. O hepimize ait.”

“Yine de onunla özel bir bağlantın var. Konuştuğunu duyan tek kişi sensin,” dedi Andrew. “Uzun zaman önce himayem altında olan cadılardan biri onun cadıların ilk büyü kitabından geldiğini düşünüyordu. Ama Londra’ya yolu düşen yaşlı bir vampir onun Hayat Kitabı’nın bir sayfası olduğunu söylemişti. Umarım iki hikâye de doğru değildir.”

“Hayat Kitabı hakkında ne biliyorsun?” diye gürledi Matthew.

“Benjamin’in onu istediğini biliyorum,” dedi Hubbard. “Jack’e o kadarını söyledi. Ama atam o kitaptan daha önce de söz etmişti. Benjamin beni vampir yapmadan çok önce o kitabı Oxford’da aramış.”

Buna göre Benjamin Hayat Kitabı’nı aramaya 1350’lerden önce başlamıştı. Matthew’un kitapla ilgilenmeye başlamasından çok daha önce.

“Atam onu Oxford’lu bir büyücünün kütüphanesinde bulabileceğini düşünüyormuş. Benjamin cadıya kitap karşılığında bir hediye götürmüş: geleceği haber verdiği söylenen pirinç bir baş.” Hubbard’ın yüzü kederli bir ifadeye büründü. “Akıllı insanların bu tür batıl inançlara kapıldığını görmek hep üzücüdür. *‘Putlara tapmayın. Dökme ilahlar yapmayın’* der Tanrı.”

Aurillac’lı Gerbert’in böyle mucizevi bir eşyaya sahip olduğu söylenirdi. Ashmole 782’yle en çok ilgilenen Konsil üyesinin Peter Knox olduğunu düşünmüştüm. Gerbert’in bunca yıldır Benjamin’le çalışıyor olması ve Peter Knox’un yardımını isteyen kişinin o olması mümkün müydü?

“Oxford’daki cadı pirinç başı almış ama kitabı vermemiş,” diye devam etti Hubbard. “On yıllar sonra bile atam oynadığı oyun yüzünden hâlâ ona lanet ediyordu. Cadının adını hiç öğrenemedim.”

“Ben onun Roger Bacon olduğunu sanıyorum... cadı, simyacı ve filozof.” Matthew bana baktı. Hayat Kitabı bir zamanlar Bacon’ın elindeydi ve ona “sırların gerçek sırrı” diyordu.

“Simya, cadının böbürlendiği pek çok şeyden biriydi,” dedi Hubbard aşağılayarak. Yüzünü endişe bürüdü. “Çocuklarım bana Benjamin’in İngiltere’ye döndüğünü söylüyor.”

“Öyle. Benjamin bir süredir Oxford’daki laboratuvarımı gözlüyor.” Matthew Hayat Kitabı’nın aynı laboratuvarını iki adım uzağında oldu-

ğunu dile getirmedi. Hubbard torunu olabilirdi ama bu Matthew'un ona güvendiği anlamına gelmiyordu.

Matthew'a, "Benjamin İngiltere'deyse onu Jack'ten nasıl uzak tutacağız?" diye sordum telaşla.

"Jack Londra'ya dönecek. Senin gibi atam da orada istenmiyor, Matthew." Hubbard ayağa kalktı. "Jack benimle olduğu sürece güvende olacaktır."

"Benjamin ortalıkta gezerken kimse güvende değil. Jack, Londra'ya dönmüyor." Matthew'un sesi buyurucu tona bürünmüştü yine. "Sen de dönmüyorsun, Andrew. Henüz değil."

"Sen olmadan da şimdiye kadar gayet güzel idare ettik," diye karşı çıktı Hubbard. "Yaşlı bir Romalı baba gibi çocuklarına emir yağdırmak için geç kaldın."

"Aile reisi kavramı. İlginç bir gelenek." Matthew şarap kadehini kavrayarak arkasına yaslandı. Artık bir prens değil, krala benziyordu. "Bir adam düşün ki karısı, çocukları, hizmetkârlarının yaşamını elinde tutsun. Ailesine katılan herkesin, babasız yakın akrabalarının bile yaşayıp yaşamayacağını o belirlesin. Bana Londra'da yapmaya çalıştığın şeyi hatırlatıyor bu."

Matthew şarabını yudumladı. Hubbard her geçen dakika biraz daha tedirgin görünüyordu.

"Benim çocuklarım bana kendi iradeleriyle itaat eder," dedi cansız bir sesle. "Tanrı'ya bağlı çocukların yapması gerektiği gibi beni onurlandırılar."

"Ne idealistçe," dedi Matthew alayla. "Aile reisliği kavramını kimin bulduğunu biliyorsundur eminim."

"Dediğim gibi, Romalılar," dedi Hubbard sertçe. "Bu konuda şüphelerin olabilir, Matthew ama ben eğitilmiş biriyim."

"Hayır, Philippe'ti." Matthew'un gözleri kâhkaha atacakmış gibi parlıyordu. "Philippe vampir aile disiplinin, babanın önemini hatırlatan bir şeyin Roma toplumuna iyi geleceğini düşündü."

"Philippe de Clermont kibir günahından suçluydu. Tek gerçek baba Tanrı'dır. Sen bir Hristiyanısın, Matthew. Buna itiraz edemezsin." Hubbard'ın gözleri gerçek bir inananın ateşiyle parlıyordu.

"Belki," dedi Matthew, torununun iddiasını ciddiyetle tartıyormuş gibiydi. "Ama Tanrı bizi çağırma kadar benimle idare edeceksin. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Andrew, başka vampirlerin gözünde senin aile baban benim. Klanın reisi, alfa, ne sıfat koyarsan koy. Bütün çocukların, Jack ve ister iblis, vampir ya da cadı olsun, evlat edindiğin bütün o yersiz yurtsuzlar da vampir yasalarına göre *bana* ait."

"Hayır." Hubbard başını salladı. "de Clermont ailesinin bir parçası olmayı hiçbir zaman istemedim."

"Ne istediğinin artık bir önemi yok." Matthew şarabını bırakıp elimi tuttu.

"Sadakatime sahip olmak için atanı, Benjamin'i, oğlun olarak kabul etmek zorundasın, bunu da asla yapmazsın," dedi Hubbard kaba bir tavırla. "de Clermont'ların başı olarak, Baldwin aile onurunu ve konumunu çok ciddiye alır. Kanındaki o musibeti taşıdığın sürece aileden ayrılıp kendi soyunu kurmana izin vermeyecektir."

Matthew, Andrew'un meydan okumasına karşılık veremedi. Corra ciyaklayarak bizi uyardı. Jack'in uyandığını anlayarak yanına gitmek için ayağa kalktım. Çocukken yabancı bir odada uyanmaktan çok korkardı.

"Burada kal," dedi Matthew elimi daha sıkı tutarak.

"Bana ihtiyacı var!" diye karşı çıktım.

"Jack'in ihtiyacı olan kaya gibi biri ve değişmez sınırlar," dedi Matthew nazikçe. "Onu sevdiğini biliyor ama şu anda böyle güçlü duygularla başa çıkabilecek durumda değil."

"Ona güveniyorum." Sesim kırgınlık ve öfkeyle titriyordu.

"Ben güvenmiyorum," dedi Matthew sertçe. "Kan öfkesini tetikleyen sadece öfke değil. Sevgi ve sadakat duyguları aynı zamanda."

"Bana onu görmezden gelmemi söyleme." Matthew'un bir süre aile reisi rolünü bırakıp, gerçek bir baba gibi davranmasını istiyordum.

"Affedersin, Diana." Matthew'un gözlerine bir daha hiç görmeyeceğimi düşündüğüm bir gölge yerleşti. "Jack'in ihtiyaçlarına öncelik vermeliyim."

"Ne ihtiyaçları?" Jack kapıda duruyordu. Esnediğinde bin tüy yığını belirgin bir telaşla harekete geçti. Lobero efendisinin yanından geçip başarıyla yerine getirdiği görevi için aferin almak üzere doğruca Matthew'a gitti.

“Avlanmalısın. Ay parlak ama ne yazık ki ben bile gökyüzünü kontrol edemem.” Matthew’un yalanı ağzından bal gibi damlıyordu. Lobero’nun kulaklarını kaşıdı.

“Hepimiz gidiyoruz... sen, ben, baban, hatta Gallowglass. Lobero da gelebilir.”

Jack’in yüzü buruştu. “Aç değilim.”

“O halde beslenme. Ama yine de avlanacaksın. Gece yarısı hazır ol. Seni almaya gelirim.”

“Beni almaya mı geleceksin?” Jack bir bana bir de Hubbard’a baktı. “Burada kalacağımızı sanıyordum.”

“Andrew ile birlikte Gallowglass ve Miriam’ın yanında kalacaksınız, hemen köşede olacaksınız,” diye yatıştırdı Matthew. “Bu ev bir cadı ve üç vampir için fazlasıyla küçük. Bizler gece yaratıklarıyız, Diana ve bebeklerin uyuması gerekiyor.”

Jack özlemle karnıma baktı. “Hep bir erkek kardeşim olsun istemişimdir.”

“Onun yerine iki kız kardeşle bulabilirsin kendini,” dedi Matthew gülerek. Bebeklerden biri güçlü bir tekme attığında elim gayriihtiyari karnıma gitti. Jack ortaya çıktığından beri hiç durmamışlardı.

“Hareket ediyorlar mı?” diye sordu Jack hevesle. “Onlara dokunabilir miyim?”

Matthew’a baktım, Jack’in gözleri de ona çevriliydi.

“Sana nasıl yapacağını göstereyim.” Matthew’un ses tonu rahattı ama gözleri dikkatliydi. Jack’in elini tutup karnımın yanına koydu.

“Bir şey hissetmiyorum,” dedi Jack dikkatle kaşlarını çatarak.

Rahim duvarıma sert bir tekme, sivri bir dirsek darbesi indi.

“Vay canına!” Jack’in birkaç santim uzağımdaki yüzü hayretle canlandı. “Bütün gün böyle tekmeliyorlar mı?”

“Bana öyle geliyor.” Jack’in dağınık saçlarını okşamak, ona sarılıp bir daha hiç kimsenin onu incitemeyeceğini söylemek istiyordum. Ama ona bu tesellilerin hiçbirini veremezdim.

Anaç bir ruh haline büründüğümü sezen Matthew, Jack’in elini kaldırdı. Reddedildiğini zanneden Jack’in yüzü düştü. Matthew’a kızarak Jack’in elini çekip karnına götürmek için uzandım. Matthew elini

bileğine koyup beni yanına çekti. Yanılığa yer bırakmayan bir sahip-
lenme hareketiydi.

Jack'in gözleri karardı.

Hubbard araya girmek için ayağa kalktığında Matthew tek bir ba-
kışla onu yerine mıhladı.

Beş saniye içinde Jack'in gözleri normale döndü. Bir kez daha ye-
şil-kahverengi olduklarında Matthew onaylayan bir biçimde gülümsedi.

"Diana'yı koruma içgüdün tamamen yerinde," dedi ona. "Ama onu
benden koruman gerektiğine inanman yersiz," dedi Matthew ona.

"Özür dilerim, Matthew," diye fısıldadı Jack. "Bir daha olmayacak."

"Özrünü kabul ediyorum. Ne yazık ki bu bir daha olacak. Hastalı-
ğımı kontrol etmek kolay ya da hemen olacak bir iş değil." Matthew'un
sesi sertleşti. "Diana'ya iyi geceler öpücüğü ver ve Gallowglass'ın evine
yerleş, Jack. Hemen köşeyi dönünce, eski bir kilise. Kendini evinde
hissedeceksin."

"Duydunuz mu, Peder H?" Jack sırttı. "Çan kulesinde sizinkinde
olduğu gibi yarasalar var mıdır acaba?"

"Artık yarasa sorunum yok," dedi Hubbard suratını ekşiterek.

Jack, "Peder H hâlâ kentteki bir kilisede oturuyor," diye açıkladı
aniden canlanarak.

"Sizin geldiğiniz kilisede değil. O eski enkaz yandı. Aslına bakarsanız
yenisinin de büyük bir kısmı yandı."

Güldüm. Jack eskiden beri hikâye anlatmaya bayılırdı, bu işte epey
de yetenekliydi.

"Şimdi yalnızca kulesi ayakta. Peder H onu öyle güzel tamir etti ki
bir moloz yığını olduğunu anlamazsınız bile." Jack, Hubbard'a sırtıp
yanağıma üstünkörü bir öpücük kondurdu. Kan öfkesinin etkisinden
çıkıp neşesine kavuşması epey kısa sürmüştü. Merdivenlerden aşağı
uçarcasına indi. "Gel, Lobero. Gidip Gallowglass'la güreşelim."

"Gece yarısı," diye seslendi Matthew arkasından. "Hazır ol. Miri-
am'a nazık davran, Jack. Yoksa seni yeniden doğduğuna pişman eder."

"Endişelenme, geçinmesi zor kadınlarla uğraşmaya alışkınım!" diye
karşılık verdi Jack. Lobero heyecanla havlayıp bir an önce dışarı çıkmaları
için Jack'in çevresinde döndü.

“Resim sizde kalsın, Bayan Roydon. Hem Matthew hem de Benjamin onu istiyorsa benden mümkün olduğu kadar uzakta olmasını tercih ederim,” dedi Andrew.

“Ne kadar cömertsin, Andrew.” Matthew’un eli hızla hareket edip Hubbard’ın boğazını kavradı. “Gitmene izin verene kadar New Haven’da kal.”

Gözleri birbirine kenetlendiğinde ilk başını çeviren Andrew oldu.

“Haydi, Peder H!” diye bağırdı Jack. “Gallowglass’ın kilisesine gidelim, Lobero’nun da yürümesi gerekiyor.”

“Gece yarısı, Andrew.” Matthew’un dostça sözlerinin altında uyaran bir ton vardı.

Kapı kapandı, Lobero’nun havlamaları yavaş yavaş uzaklaştı. Ortalık sessizleştğinde Matthew’a döndüm.

“Nasıl yapabil...”

Matthew’u başı elleri arasında gördüğümde aniden durdum. Kızgınlığım bir anda uçup gitti. Üzüntü ve suçluluğun perişan ettiği gözlerini kaldırdı.

“Jack... Benjamin...” Ürperdi. “Tanrı yardımcım olsun, ben ne yaptım?”

YIRMINCI BÖLÜM

Matthew, Diana'nın uyuduğu yatağın karşısındaki kırk koltuğa oturmuş, Chris'le yarınki toplantıda araştırma stratejilerini değerlendirebilmeleri için bir dizi yararsız test sonucunun üzerinden geçiyordu. Saat çok geç olduğu için telefonunun ekranı aydınlandığında irkildi.

Karısını uyandırmamak için dikkatle hareket ederek sessizce odadan çıktı. Alt kata, sesinin duyulmayacağı mutfaka indi.

"Gelmen gerekiyor," dedi Gallowglass hırçın ve alçak bir sesle. "Hemen."

Matthew'un tüyleri diken diken oldu, gözleri alçıyı ve zemin tahtalarını delip odayı görebilecekmiş gibi tavana, yatak odasına çevrildi. İlk içgüdüğü her zaman onu korumaktı ama bu defa tehlike başka yerdeydi.

Matthew'un yaptıklarını görüyormuş gibi, "Yengemi evde bırak," dedi Gallowglass kesin bir sesle. "Miriam yolda." Telefon kapandı.

Matthew ekran kararana kadar sabahın erken saatlerine sahte bir neşe katan telefonun ekranındaki canlı renklere baktı.

Ön kapı gıcırdayarak açıldı.

Miriam kapıdan içeri girdiğinde Matthew çoktan merdivenlerin tepesine ulaşmıştı. Matthew onu dikkatle inceledi. Tanrı'ya şükür, kadının üzerinde kan yoktu. Ama Miriam'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzünde de tekinsiz bir ifade vardı. Eski dostunu ve meslektaşını pek az şey korkutabilirdi ama Miriam'ın dehşete kapılmış olduğu çok açıktı. Matthew bir küfür savurdu.

"Ne oldu?" Üçüncü kattaki merdivenlerden inen Diana'nın bakır saçları evdeki bütün ışığı yansıtıyordu âdeta. "Jack mi?"

Matthew başıyla onayladı. Gallowglass başka bir sebeple aramazdı.

"Hemen geliyorum," dedi Diana giyinmek için geri dönerek.

"Hayır, Diana," dedi Miriam alçak sesle.

Diana eli tırabzanda donakaldı. Dönüp Miriam'a baktı.

“O öldü mü?” diye fısıldadı uyuşmuş gibi. Matthew bir saniye içinde onun yanında belirdi.

“Hayır, *mon coeur*. Ölmedi.” Matthew doğru düzgün vedalaşma fırsatı olmadan sevdiği birini kaybetmenin Diana’nın en kötü kâbusu olduğunu biliyordu. Ama Wooster Meydanı’nda her ne oluyorsa bundan çok daha kötüydü.

“Miriam’la birlikte kal.” Matthew, Diana’nın kaskatı dudaklarına dudaklarını bastırdı. “Birazdan dönerim.”

“Çok iyiydi,” dedi Diana. Jack, New Haven’a geleli bir hafta olmuştu ve kan öfkesinin şiddeti ve sıklığı azalma göstermişti. Matthew’un kesin sınırları ve tutarlı beklentileri şimdiden çok şey fark ettirmişti.

“Terslikler olabileceğini biliyorduk,” dedi Matthew ipeksi bir tutam saçı Diana’nın kulağının arkasına atarak. “Uyumayacağını biliyorum ama en azından dinlenmeye çalış.” Haberlerle dönene kadar evde ileri geri yürüyüp pencereden dışarı bakmaktan başka bir şey yapmayacağından endişeleniyordu.

“Beklerken bunları okuyabilirsin.” Miriam çantasından kalın bir makale yığını çıkardı. Soğuk ve gerçekçi görünmek için elinden geleni yapıyordu ama kasnı ve nar karışımı acı tatlı kokusu güçleniyordu. “İstediğin her şey burada, ilgini çekebilecek hırkaç makaleyi de ekledim: Matthew’un kurtlarla ilgili araştırmasının tümü, kurt aile eğitimi ve sürü davranışı üzerine klasik araştırmalar. Modern vampir ebeveyn için el kitabı sayılır.”

Matthew hayretle Diana’ya döndü. Karısı onu bir kez daha şaşırtmayı başarmıştı. Diana kızarak Miriam’dan makaleleri aldı.

“Bu vampir ailesi işinin nasıl yürüdüğünü anlamam gerekiyor. Git. Jack’e onu sevdiğimi söyle,” dedi Diana çatlak sesle. “Söyleyebilirsen.”

Matthew cevap vermeden onun elini sıktı. Bu konuda söz veremeyecekti. Jack, Diana’yla bir araya gelebilmesinin kendi davranışına ve Matthew’un onayına bağlı olduğunu biliyordu.

Matthew yanından geçerken, “Hazırlıklı ol,” diye mırıldandı Miriam. “Benjamin’in oğlun olması umurumda değil. Bunu gördükten sonra onu sen öldürmezsen ben öldürürüm.”

Saat geç olmasına rağmen Gallowglass'ın evi semtteki tek aydınlık ev değildi. Ne de olsa New Haven bir üniversite kasabasıydı. Wooster Meydanı'nın gece kuşlarının çoğu perdeleri ve storları açık çalışarak birbirlerine arkadaşlık ediyorlardı. Vampirin evinde diğerlerinin aksine storlar inikti, evde birilerinin hâlâ uyanık olduğunu ele veren tek şey pencerelerin kenarlarından sızan sarı ışıktı.

Evin içinde lambaların ışığı az sayıdaki özel eşyayı aydınlatıyordu. Birkaç parça Danimarka tarzı modern mobilyanın arasında tek tük antikalar ve canlı renkler vardı. Gallowglass'ın en değerli eşyalarından birisi –Davy Hancock'la birlikte, sevgili kargo gemileri *Earl of Pembroke* yeniden donatılıp *Endeavour* adını almasından önce aldıkları, yırtık pırtık kızıl bayrak– yerde duruyordu.

Matthew havayı kokladı. Evin içi Diana'nın kömür ateşi kokusuna benzettiği acı, kekre bir kokuyla doluydu, alçak sesle Bach çalıyordu. *St. Matthew's Passion...* Benjamin'in tutsak cadiya işkence etmek için laboratuvarında çaldığı müzikti bu. Matthew'un midesi düğümlendi.

Köşeden dönüp oturma odasına girdi. Gördüğü manzara karşısında olduğu yere mihlanıp kaldı. Bej duvarların her bir santimi siyah ve gri duvar resimleriyle kaplıydı. Jack eşyalardan yaptığı derme çatma bir iskelenin üzerinde duruyordu. Elinde yumuşak bir ressam kalemi vardı. Zemin ufalmış kalemier ve karakalemlerin soyulmuş artıklarıyla doluydu.

Matthew yerden tavana kadar duvarı inceledi. Ayrıntılı manzaralar, neredeyse mikroskobik detaylarıyla yapılmış hayvan ve bitki resimleri gördü. Titizlikle yapılmış portreler resimsel mantığa aykırı soluk kesici çizgiler ve biçimlerle birbirine bağlanmıştı. Toplu olarak çok güzel ama tedirgin ediciydi, Picasso'nun *Guernica*'sının Anthony van Dyck tarafından resmedilmiş hali gibiydi.

"Tanrım." Matthew sağ eliyle hiç düşünmeden haç çıkardı.

"Jack'in kâğıdı iki saat önce bitti," dedi Gallowglass, ön pencerenin yanında duran şövaleleri işaret ederek. Her birinde tek bir yaprak vardı ama üçayakların yanındaki kâğıt yığınları onların bir dizi çizimin parçası olduğunu gösteriyordu.

"Matthew." Chris bir bardak sütsüz kahve yudumlayarak mutfaktan çıktı. Kavrulmuş kahve çekirdeklerinin kokusu Jack'in acı kokusuna karıştı.

"Burası bir sıcakkanlı için uygun bir yer değil, Chris," dedi Matthew gözüünü Jack'ten ayırmadan.

"Miriam'a kalacağına söz verdim." Chris eski bir hasır koltuğa oturup kahve kupasını geniş kolçağa koydu. Kıpırdadığında altındaki koltuk yelken açmış bir gemi gıcırdadı. "Jack torunlarından biri demek."

"Şimdi olmaz, Chris. Andrew nerede?" dedi Matthew, Jack'i çahşırken izlemeye devam ederek.

"Yukarıda kalem buluyor." Chris kahvesinden bir yudum aldı, kara gözleriyle Jack'in o an çizdiği resmin ayrıntılarını inceliyordu: başını ızdırapla geriye atmış çıplak bir kadın. "Papatya çizmeye geri dönmesini gerçekten çok istiyorum."

Matthew midesinden kalkan ekşi tattan kurtulabilmek için eliyle ağzını sildi. Diana kendisiyle gelmediği için Tanrı'ya şükretti. Eğer bunu görecekt olsaydı Jack bir daha asla onun yüzüne bakamazdı.

Saniyeler sonra Hubbard oturma odasına döndü. Jack'in ayakta durduğu merdivene yeni malzemeleri bıraktı. Jack, Matthew'un varlığına bir tepki vermediği gibi Hubbard'ı da fark etmemiş görünüyordu.

"Beni daha önce çağırmalıydınız." Matthew sesinin sakın çıkmasına özen gösterdi. Ama bütün çabasına rağmen Jack, kan öfkesi odadaki gerginliğe tepki verirken, cam gibi kör gözlerini ona çevirdi.

"Jack bunu daha önce de yapmıştı," dedi Hubbard. "Yatak odasının duvarlarına, kilisenin mahzen mezarına çiziyordu. Ama bu kadar çok şeyi bu kadar hızlı çizdiği hiç olmadı. Ve onu... hiç çizmedi." Başını kaldırdı.

Bir duvar Benjamin'in gözleri, burnu ve ağzıyla kaplıydı. Jack'e kötülük ve açgözlülük karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Hatlarındaki zalimliği görmemek imkânsızdı ve yüzü bir insan yüzünden büyük olduğu için her nasılsa daha uğursuz görünüyordu.

Jack, Benjamin'in portresinden biraz uzaklaşmış, duvarın boş kalan son bölümde çalışmaya başlamıştı. Odayı çevreleyen resimler Jack'in Hubbard onu vampir yapmadan önceki, Londra'daki yaşamını bugüne kadar izliyordu. Pencerenin yanındaki şövaleler Jack'in tedirgin edici imgeler döngüsünün başlangıç noktasıydı.

Matthew onları inceledi. Her biri taslak, daha geniş bir sahnenin parçasıydı, bunlar bir ressamın konpozisyon ya da perspektife özgü sorunları anlamasına yardım ederdi. İlk çizim, derisi çalışmaktan ya da

yoksulluktan çatlamış, nasırlaşmış bir insan eliydi. Başka bir şövalede dişleri eksik, zalim ifadeli bir ağız vardı. Üçüncüsü bir erkek pantolonunun çapraz bağlarıydı, çengel biçiminde bir parmak onları çözmeye hazır bekliyordu. Sonuncusu bir bıçaktı. Bir oğlanın kalça kemiğine bastırılmış, ucu etine girmek üzereydi.

St. Matthew Passion gümbürdemeye devam ederken Matthew im-geleri tek tek zihninde birleştirdi... el, ağız, pantolon, bıçak. Gözünün önünde beliren korkunç taciz görüntüsü karşısında bir küfür savurdu.

“Jack’in ilk anılarından biri,” dedi Hubbard.

Matthew, Jack’le ilk karşılaşmasını anımsadı. Diana müdahale et-mese oğlanın kulağına yapışacaktı. Jack’e şefkat yerine şiddet gösteren yaratıklardan biri olacaktı.

“Resim ve müzik olmasa Jack şimdiye kadar kendini öldürürdü. Philipe’in hediyesi yüzünden sık sık Tanrı’ya şükrettik.” Andrew köşede duran viyolonseli işaret etti.

Matthew enstrümanın özgün kıvrımını görür görmez fark etmişti. Geniş ama zarif kıvrımları nedeniyle enstrümanı yapan Signor Montagnana ile birlikte adını “Marlborough Düşesi” koymuşlardı. Matthew Düşes’i çalmaya lavtanın gözden düştüğü, yerini keman, viyola ve viyolonsellerin aldığı dönemde öğrenmişti. Düşes, o New Orleans’ta Marcus’un çocuk-larını cezalandırdığı sırada gizemli bir biçimde ortadan kaybolmuştu. Matthew döndüğünde, Philippe’e enstrümana ne olduğunu sormuştu. Babası omuz silkip Napolyon ve İngilizlerle ilgili bir şeyler gevelemişti.

“Jack resim yaparken Bach ım dinler hep?” diye mırıldandı Matthew.

“Beethoven’ı tercih ediyordu. Bach dinlemeye başlaması, ondan sonra oldu... ne olduğunu biliyorsun.” Hubbard’ın dudağı büküldü.

“Resimler Benjamin’i bulmamıza yardım edebilir belki,” dedi Gallowglass.

Matthew’un gözleri, ipucu sağlayabilecek yüzlerin ve yerlerin üze-rinde hızla gezindi.

“Chris fotoğraf çekti,” dedi Gallowglass.

“Ve bir video,” diye ekledi Chris, “şey... onu çizmeye başladığında.” Chris de Benjamin’in adını söylemekten kaçınarak Jack’in sessizce bir şeyler mırıldanarak çizmeye devam ettiği yeri işaret etti.

Matthew susmaları için elini kaldırdı.

“Kralın atlıları ve kralın adamları geldi ama / Birleştiremediler Jack’i yeniden.” Jack ürperdi ve elindeki kısacık kalmış kalemi bıraktı. Andrew ona başka bir kalem verdiğinde bu defa yalvarırcasına uzanan bir erkek eli çizmeye başladı.

“Tanrı’ya şükür. Krizin sonuna yaklaşıyor.” Hubbard’ın gergin omuzları bir parça gevşedi. “Jack yakında kendine gelecek.”

Bu durumdan yararlanmak isteyen Matthew sessizce viyolonselini yanına gitti. Aleti boynundan tutup Jack’in öylesine bırakmış olduğu yayı yerden aldı.

Matthew ahşap bir koltuğun kenarına oturdu. Kulağını enstrümana yaklaştırdı, yayı tellerin üzerinden geçirdi, viyolonselini kalın sesini, yakındaki kitaplığa sabitlenmiş hoparlörlerden gelen müziğe rağmen duyabiliyordu.

“Şu gürültüyü kapat,” dedi Gallowglass’a. Akort vidalarını çalmaya başlamadan önce son kez düzeltti. Çalmaya başladığında viyolonselini sesi bir an koro ve orkestrayla çarpıştı. Sonra Bach’ın koro için yazılmış eseri sustu. Matthew sessizliği, Bach’ın aşırı duygusal tınıları yerine Jack’in duygusal dengesini bulmasına yarım edecek bir müzikle doldurdu.

Matthew parçayı dikkatle seçmişti: Johann Christian Bach’ın *Requiem*’inden *Lacrimosa*. Müzikteki değişiklikten irkilen Jack durdu. Müzik devam ederken solukları yavaşladı, daha düzenli bir hale geldi. Çizmeye devam etti ama artık acı çeken başka bir yarattığı değil, Westminster Manastırı’nın dış hatlarını resmediyordu.

Çalarken Matthew’un başı yakarıyormuş gibi eğildi. Bir koro olsaydı, bestecinin amaçladığı gibi ölümler için yapılan ayinde okunan şarkıyla müziğe eşlik ederdi. Ama Matthew tek başına çaldığı için viyolonselini yasal tonlarının insan seslerini taklit etmesini sağlıyordu.

Lacrimosa dies illa, diyordu Matthew’un viyolonseli. “Hüzün dolu olacak o gün / Küllerin içinden uyandırılıp / Hükmü verilecek günahkâr insanlığın.”

Merhamet, ey Tanrım bizlere. Matthew müziğin sonraki notalarını çalarken dua ediyor, yayının her bir darbesine inancını akıttıyordu.

Lacrimosa’nın sonuna ulaştığında Beethoven’ın F Majör Viyolonsel Sonatı No. 1’in nağmelerine geçti. Beethoven aynı parçayı piyano için de

yazmıştı ama Matthew, Jack'in eksik notaları dolduracak kadar müziğe aşina olduğunu umuyordu.

Jack'in karakaleminin darbeleri biraz daha yavaşladı, her geçen saniye biraz daha yumuşadı. Matthew Özgürlük Heykeli'nin meşalesini ve New Haven'daki Merkez Kilisesi'nin kulesini tanıdı. Jack'in geçici deliliği şimdiki zamana yaklaştıkça sona ermeye başlıyordu ama Matthew oğlanın henüz tam anlamıyla kendine gelmediğini biliyordu.

Bir sahne eksikti.

Jack'i devam etmeye teşvik etmek için Matthew en sevdiği melodilerden birine başladı: Fauré'nin ilham verici, umutlu *Requiem*'i. Diana'yla tanışmasından çok önce, en sevdiği şeylerden biri New College'a gidip bu parçayı korodan dinlemektir. Son bölüm *In Paradisum*'un ezgisi başladığında, Jack'in elleri nihayet Matthew'un beklediği imgeyi resmetmeye başladı. O ana kadar bedeni viyolonsel çaldığı huzur dolu şarkının ritmiyle sallanarak, müziğin temposuna göre çizmişti.

"*Meleklerin safları karşılarsın seni, Lazarus ile / Bir zamanlar yoksuldun, istirahat et şimdi ebediyen.*" Matthew bu dizeleri ezbere biliyordu çünkü bunlar Matthew gibi bir yaratığın tadamayacağı bir huzur mekânına, mezara giden bir ölüye eşlik eden sözlerdi. Matthew, Philippe'in cansız bedeninin başında hiç durmadan yinelemişti bu sözleri. Hugh öldüğünde ağlayarak aynı sözleri söylemiş, Eleanor ve Celia öldüğünde kendini onlarla cezalandırmış, sıcakkanlı karısı Blanca ve oğlu Lucas'ın yasını tuttuğu on beş yüzyıl boyunca yinelemişti.

Ama bu gece aynı tanıdık sözler Jack ve onunla birlikte Matthew'a ikinci fırsatların verildiği yere giden yolu gösteriyordu. Matthew büyülenmiş gibi Jack'in Diana'nın tanıdık güzel yüzünü krem rengi duvara çizmesini izledi. Gözleri iri ve mutluydu, dudakları hayretle açılmış, tebessüm edecek gibi kıvrılmıştı. Matthew, Diana'nın Jack'i tanıdığı o değerli anı kaçırmıştı ama şimdi gözünün önünde beliyorlardı.

Diana'nın portresini görmek Matthew'un kuşklarını doğrulamıştı. Jack'in yaşam döngüsünü tamamlayabilecek kişi Diana'ydı. Matthew, Jack'e bir baba gibi davranarak kendini güvende hissetmesini sağlayabilirdi ama Diana ona sevildiğini hissettiriyordu.

Matthew çalmaya devam etti, parmakları akorlara bastı, yayları çekti. Jack nihayet durdu, kalem uyuşmuş parmaklarının arasından yere düştü.

Diana'nın resmini daha iyi görmek için öne eğilen Chris, "Müthiş bir ressamın, Jack," dedi.

Jack, Chris'e dönüp bakarken omuzları bitkinlikle kamburlaştı. Gözleri yorgunluktan gölgelenmişti ama kan öfkesinin bütün izleri silinmiş görünüyordu. Bir kez daha kahverengi, yeşil karışımı renklerine bürünmüşlerdi.

"Matthew," Jack iskelenin tepesinden aşağı bir kedi çevikliğiyle atlayıp sessizce yere indi.

"Günaydın, Jack." Matthew viyolonseli kenara bıraktı.

"Müziği çalan... sen miydin?" diye sordu kafası karışmış bir halde kaşlarını çatan Jack.

"Daha az Barok bir şey iyi gelir diye düşündüm," dedi Matthew ayağa kalkarak. "On yedinci yüzyıl, vampirlere fazla gösterişli gelebilir. Dozunu makul ayarlamakta fayda var." Bakışları duvara kaydı, Jack ne yaptığını fark ettiğinde titrek bir elle alnını sildi.

"Özür dilerim," dedi ızdırapla. "Duvarı boyarım, Gallowglass. Bugün. Söz veriyorum."

"Hayır!" diye bağırdı Matthew, Gallowglass, Hubbard ve Chris bir ağızdan.

"Ama duvarlar," diye itiraz etti Jack. "Onları mahvettim."

"da Vinci ya da Michelangelo kadar," dedi Gallowglass dostça bir sesle. "Ya da Matthew kadar, Prag'da İmparator'un sarayına yaptığı karamaları düşünürsek." Jack'in gözleri bir neşeyle parladı ama sonra tekrar gölgelendi.

"Koşan bir geyiğin resmi tamam da bunu kimsenin görmek isteyeceğini sanmıyorum, ben bile görmek istemiyorum," dedi Jack. Nehirde yüzüstü yüzen çürüyen bir cesedin tüyler ürpertici resmine baktı.

"Resim ve müzik kalpten gelir," dedi Matthew. Torununun omuzlarını kavradı. "En karanlık taraflarımız bile gün ışığına çıkınak zorunda. yoksa büyüyüp bizi yutacak hale gelirler."

Jack'in gözleri umutsuzdu. "Ya çoktan yutmuşlarsa?"

"Karanlık her yerini kaplamış olsaydı o kadını kurtarmaya çalışmazdın." Matthew kendisine uzanmış ele bakan perişan haldeki kadını işaret etti. El Jack'in eliydi, başparmağının altındaki yaraya kadar çizilmişti.

"Ama onu kurtarmadım. O kadar korkmuştu ki yardım etmeme izin vermedi. Korktuğu kişi bendim!" Jack, Matthew'un elinden kurtulmaya çabaladı ama Matthew onu bırakmadı.

"Onu durduran *kendi* karanlığıydı, *kendi* korkusu. Sen değil," diye belirtti Matthew.

"Sana inanmıyorum," dedi Jack, kan öfkesinin onu ne olursa olsun suçlu yaptığına inanıyordu. Matthew kendisi de bir zamanlar inatçı bir biçimde ayak diretirken Philippe ve Ysabeau'nun neler çektiğini anlar gibi oldu.

"Çünkü içinde iki kurt savaşıyor. Hepimiz aynı durumdayız." Chris, Matthew'un yanında belirdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jack temkinli bir tavırla.

"Eski bir Cherokee efsanesidir. Büyükanmem Bets de kendi büyü-kannesinden dinlemiş."

"Cherokee'ye iç benzemiyorsun sen," dedi Jack gözlerini kısarak.

"Soyumu öğrensen şaşırırdın. Fransız ve Afrikalı kanı taşıyorum, İngiliz, İskoç, İspanyol, Kızılderili karışımını da unutma. Aslında ben de senin gibiyim. Fenotip yanıltıcı olabilir," dedi Chris gülümseyerek. Jack'in kafası karışmış gibiydi. Matthew temel bir biyoloji kitabı almayı aklına not etti.

"Hı hı," dedi Jack kuşkuyla, Chris güldü. "Ya kurtlar?"

"Büyükanmemin insanlarına göre herkesin içinde iki kurt yaşar, bu kartların biri iyi biri kötüdür. Tüm zamanlarını birbirlerini yok etmeye çalışarak geçirirler."

Bugüne kadar Matthew'un kan öfkesi olmayan birinden duyduğu en akla yatkın tanımdı bu.

"Kötü kurdum kazanıyor." Jack üzgün görünüyordu.

"Kazanmak zorunda değil," diye söz verdi Chris. "Büyükanmem hangi kurdu beslersen onun kazanacağını söylerdi. Kötü kurt öfke, suçluluk, üzüntü, yalanlar ve pişmanlıklarla beslenir. İyi kurdun sevgi ve dürüst-lükle beslenmesi gerekir. Yanında da kaşıklar dolusu şefkat ve inanç. Bu yüzden iyi kurdun kazanmasını istiyorsan diğerini açlıktan öldürmelisin."

"Ya kötü kurdu beslemeyi bırakamazsam?" Jack endişeli görünüyordu. "Ya onu aç bırakmayı başaramazsam?"

"Başaracaksın," dedi Matthew kesin bir sesle.

Chris başını sallayarak Matthew'u onayladı. "Başarmanı sağlayacağız," dedi. "Bu odada beş kişiyiz. Büyük kötü kurdun hiç şansı yok."

"Beş mi?" diye fısıldadı Jack, Matthew ve Gallowglass'a, Hubbard'la Chris'e baktı. "Hepiniz bana yardım mı edeceksiniz?"

"Her birimiz," diye söz verdi Chris, Jack'in elini tutarak. Chris başıyla işaret ettiğinde Matthew elini ikisinin eli üzerine koydu.

"Birimiz hepimiz, hepimiz falan filan işte." Chris, Gallowglass'a döndü. "Ne bekliyorsun? Buraya gelip bize katılsana."

"Pah. Silahşörler ahmaklı," dedi Gallowglass. Kaşlarını çatarak onlara doğru yürüdü. Umursamaz sözlerine rağmen Matthew'un yeğeni koca elini onlarınkinin üstüne koydu. "Baldwin'e sakın bunu anlatma delikanlı, yoksa kötü kurduna çift porsiyon yemek veririm."

"Ya sen, Andrew?" diye seslendi Chris.

"*Un pour tous, tous pour un,*' dediklerine eminim. 'Birimiz hepimiz, hepimiz falan filan işte' değil."

Matthew yüzünü buruşturdu. Kelimeler doğruydı da, Hubbard'ın aksanıyla söylendiğinde hiçbir şeye benzemiyorlardı. Philippe viyolonselde birlikte bir de Fransızca hocası göndermeliydi onlara.

Hubbard'ın sıkı eli birliğe son katılan eldi. Matthew rahibin başparmağını yukarıdan aşağıya, sağdan sola hareket ettirerek bu garip anlaşılmayı kutsadığını gördü. Tuhaf bir ekip olmuşlardı. Kan bağı olan üç yaratık, sadakat bağı olan dördüncüsü ve iyi bir insan olması dışında onlara katılmak için bir nedeni olmayan beşincisi, diye düşündü Matthew.

El birliğiyle Jack'i iyileştirebileceklerini umuyordu.

Hummalı faaliyetinin sonrasında Jack oturup konuşmak istemişti. Oturma odasında Matthew ve Hubbard'la oturup, çevresi geçmişiyse sarılı olduğu halde dehşet verici deneyimlerinin bir kısmını Matthew'la paylaştı. Konu Benjamin'e gelince ağızından tek kelime çıkmadı. Matthew buna şaşırmadı. Benjamin'in elinden çektiklerini nasıl söze dökebilirdi?

"Haydi Jackie," diye araya girdi Gallowglass, Lobero'nun tasmaını kaldırarak. "Paspasın yürüyüşe ihtiyacı var."

"Ben de temiz hava almak istiyorum." Andrew garip görünüşlü kırımızı koltuktan kalktı. Modern bir mobilya olmasına rağmen Matthew onun şaşırtıcı derecede rahat olduğunu keşfetmişti.

Ön kapı kapanırken Chris, taze kahveyle oturma odasına girdi. Matthew damarlarında bu kadar çok kafeinle adamın sağ kalmasına hayret ediyordu.

“Bu gece diğer oğlun Marcus’la konuştum.” Chris hasır koltukta her zamanki yerini aldı. “İyi bir delikanlı. Zeki de. Onunla gurur duyuyor olmalısın.”

“Duyuyorum,” dedi Matthew dikkatle. “Marcus neden aramış?”

“Biz onu aradık.” Chris kahvesini yudumladı. “Miriam onun videoyu görmesi gerektiğini düşündü. Gördükten sonra da Marcus, Jack’ten kan örneği almamızı onayladı. İki örnek aldık.”

“Ne yaptınız?” Matthew dehşet içinde kalmıştı.

“Hubbard izin verdi. Jack’in en yakın akrabası,” diye yanıtladı Chris sakın bir sesle.

“Hasta yakını rızası konusunda mı endişeleniyorum sanıyorsun?” Matthew öfkesini zorlukla dizginledi. “Kan öfkesinin etkisindeki bir vampirden kan almak... öldürülebilirdiniz.”

“Kan öfkesinin başlangıç aşamasındaki değişimleri gözlemlemek için kusursuz bir fırsattı,” dedi Chris. “Semptomları hafifletecek bir ilaç oluşturmayı denemek istiyorsak bu bilgiye ihtiyacımız olacak.”

Matthew kaşlarını çatı. “Semptomları hafifletmek mi? Biz tedavi arıyoruz.”

Chris uzanıp bir dosya aldı ve Matthew’a uzattı. “Son bulgular.”

Hubbard ve Jack’ten yanak içinden mukoza örneği alınmış, ikisi de kan örneği vermişti. Örnekler hızla işleme sokulmuştu, genom raporları her an gelebilirdi. Matthew içinde bulacaklarından korkarak uyuşmuş parmaklarla dosyayı aldı.

“Üzgünüm, Matthew,” dedi Chris içten bir pişmanlıkla.

Matthew sayfaları çevirerek hızla sonuçları okudu

“Marcus onları teşhis etti. Başka kimse yapamazdı. Doğru yere bakmıyormuşuz,” dedi Chris.

Matthew gördüklerini özümsemekte güçlük çekiyordu. Bunlar... her şeyi değiştiriyordu.

“Jack’in protein kodlamayan DNA’sında seninkinden daha fazla tetikleyici var.”

Chris duraksadı. “Bunu sormam gerekiyor, Matthew. Jack’in Diana’nın etrafında dolaşması güvenli mi?”

Matthew cevap vermeden ön kapı açıldı. Ne Jack’in neşeli konuşması ne Gallowglass’ın neşeli ıslığı ne de Andrew’un vaazları işitiliyordu. Lobero’nun alçak sesle uluması dışında ortalık sessizdi.

Matthew’un burun delikleri açıldı. Test sonuçlarını yere saçarak ayağa fırladı. Yıldırım gibi kapıya koştu.

“Neler oluyor?” dedi Chris arkasından gelerek.

“Yürüyüş yaparken biriyle karşılaştık,” dedi Gallowglass, girmek istemeyen Lobero’yu içeri sokarak.

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

“Kımlıda,” diye emretti Baldwin, Jack’i ensesinden tutuyordu. Matthew aynı elin bir vampirin başını tuttuğu gibi kopardığına tanık olmuştu.

Jack bu vahşi olayı görmemişti ama yine de Baldwin’in insafında olduğunu biliyordu. Bembeyaz, iri gözleri fal taşı gibi açılmış, gözbebekleri irileşmiş oğlan sorgusuz sualsiz Baldwin’in dediğini yaptı.

Lobero da efendisinin hayatının Baldwin’in elinde olduğunu biliyordu. Gallowglass tasmayı tutuyordu ama köpek, gözlerini efendisine dikmiş, Galli’nin çevresinde dönüyordu.

“Bir şey yok, Paspas,” diye fısıldadı Jack köpeği yatıştırmak için ama Lobero onu dinlemiyordu.

“Sorun mu var, Matthew?” Chris o kadar yakındı ki Matthew adamın soluğunu hissedebiliyordu.

“Sorun eksik olmaz zaten,” dedi Matthew yılgınlıkla.

“Evine git,” dedi Jack, Chris’e. “Paspas’ı da götür ve...” Jack yüzünü buruşturarak sustu.

Baldwin’in parmak uçları oğlanın boynunda kanın toplandığı koyu bir morluk oluşturunuyordu.

“Burada kalıyorlar,” diye tısladı Baldwin.

Jack stratejik bir hata yapmıştı. Baldwin’in en büyük zevki insanların sevdikleri şeyleri yok etmektir. Bu dürtüsü geçmişte yaşadığı bir olaydan kaynaklanıyor olmalıydı ama Matthew bunun ne olduğunu hiç öğrenememişti. Baldwin istediği şeyi alana kadar Chris ve Paspas’ın gitmesine asla izin vermeyecekti.

“Emirleri sen vermiyorsun. Sen emir alıyorsun.” Baldwin oğlanı Matthew’la arasında tutmaya dikkat ederek onu oturma odasına doğru itti. Bu acılı anıları geri getiren, basit ve tahrip edici etkisi olan bir taktikti.

Jack, Eleanor değil, diye hatırlattı Matthew kendine. Jack de bir vampirdi. Ama oğlan Matthew'un kanındandı ve Baldwin, Matthew'u dize getirmek için onu kullanabilirdi.

"Meydanda yaptığın gibi bir numara daha yapmaya kalkma sakın, seni soysuz." Baldwin'in tişörtünün omzunda diş izleri vardı, yırtık kumaşın çevresinde de kan damlaları.

Tanrım. Jack, Baldwin'i ısırmıştı.

"Ben sana ait değilim." Jack'in sesi ümitsizlik içindeydi. "Ona sana ait olduğumu söyle, Matthew!"

"Matthew kime ait dersin?" Baldwin kulağına sinsice fısıldadı.

"Diana'ya," diye hırladı Jack, onu tutan adama dönerek.

"Diana mı?" Baldwin'in gülüşü alaycıydı, Jack'e indirdiği darbe ise onun iki katı cüssede bir sıcakkanlıyı dümdüz edebilirdi. Jack sert tahta zemin üzerine diz üstü düştü. "İçeri gir, Matthew. Ve o köpeği sustur."

Hubbard, Matthew yanından geçerken onu kolundan yakaladı. "Jack'i de Clermont atası önünde reddedersen seni kendi ellerimle öldürürüm," dedi.

Matthew'un soğuk bakışlarını gören Hubbard kolunu indirdi.

"Onu bırak. O benim kanımdan." Matthew uzun adımlarla odaya yürüdü. "Sonra da Manhattan'a, ait olduğun yere dön, Baldwin."

"Ah." Chris aniden aydınlanmış gibiydi. "Tabii ya, Central Park'ta yaşıyorsun değil mi?"

Baldwin cevap vermedi. Gerçek şuydu ki Beşinci Cadde'nin büyük kısmı ona aitti ve Baldwin yatırımlarını yakından takip etmeyi severdi. Son günlerde Meatpacking District'teki av sahasını geliştiriyor, kasap dükkânlarını tamamlayan gece kulüpleri açıyordu ama kural olarak beslendiği yerde oturmazdı.

"Her şeyi kendine hak gören bir herif gibi davranmana şaşmamalı," dedi Chris. "Pekâlâ, dostum, artık New Haven'dasın. Burada kurallarımız farklıdır."

"Kurallar mı?" dedi Baldwin uzata uzata. "New Haven'da mı?"

"Evet ya. Birimiz hepimiz, hepimiz falan filan işte." Bu Chris'in silahlanma çağrısıydı. Matthew adama o kadar yakındı ki Chris'in kaslarının gerildiğini hissedebiliyordu, bu nedenle küçük bıçak kulağının yanından geçtiğinde hazırды. Bıçağın keskin kenarı o kadar inceydi ki

Baldwin'in kalın postunu delmek şöyle dursun, bir insana bile fazla zarar veremezdi. Matthew uzandı, bıçağın hedefine ulaşmasına izin vermeden onu parmak uçları arasında tuttu. Chris ona sitemle kaşlarını çatığında Matthew başını salladı.

"Yapma." Matthew Chris'in şiddetli bir yumruk savurmasına izin verebilirdi belki ama Baldwin sıcakkanlılara tanınması gereken ayrıcalıklar konusunda daha dar görüşlüydü. Matthew, Baldwin'e döndü. "Git buradan. Jack benim kanımdan, o benim sorunum."

"Bütün eğlenceyi kaçırıyım mı yani?" Baldwin, Jack'in başını yana eğdi. Jack, Baldwin'e karanlık ve ölümcül bakışlarla bakıyordu. "Sana çok benziyor, Matthew."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Matthew soğukkanlılıkla, Jack'e gülümsedi. Lobero'nun tasmaını Gallowglass'ın elinden aldı. Köpek hemen sessizleşti. "Baldwin susamıştır. Ona bir içki ikram et, Gallowglass."

Belki bu Baldwin'i, Jack'i ondan uzaklaştıracak kadar yumuşatabilirdi. Matthew onu Hubbard'la birlikte Marcus'un evine gönderebilirdi. Diana'nın Court Sokağı'ndaki evinden daha iyi bir alternatifti. Eğer karısı Baldwin'in geldiğini duyacak olursa bir ateş ejderiyle birlikte soluğu Wooster Meydanı'nda alıp şimşekler yağdırabilirdi.

"Kilerim dolu," dedi Gallowglass. "Kahve, şarap, su, kan. Amcam istiyorsa baldıran ve bal bile bulurum bir yerlerden."

"İstediğim şeyi yalnızca oğlan verebilir." Bir uyarıda bulunmaksızın ya da gerekçe göstermeden Baldwin dişlerini Jack'in boynuna geçirdi. Isırığı kasti olarak vahşiydi.

Bu vampir adaletiydi... hızlı, katı, acımasız. Küçük suçlarda atanın cezası yalnızca herkesin gözü önünde gerçekleşen bu teslim ettirme gösterisi olurdu. Ata bu kanla, soyundan gelen kişinin en derin düşüncelerini ve anılarını alırdı. Bu ritüel bir vampirin ruhunu çınlıçplak gözler önüne serer, onu utanç verici bir biçimde kırılğan hale getirirdi. Ne şekilde olursa olsun bir başka yaratığın sırlarını elde etmek bir vampir için avlanmak kadar doyurucuydu. Ruhunun her zaman daha fazlasına sahip olma arayışındaki parçasını doyururdu.

Eğer önemli bir suç işlenmişse teslim ettirme ritüelinin devamında ölüm gelirdi. Başka bir vampiri öldürmek fiziksel olarak yorucu, duygusal olarak yıpratıcı, ruhsal olarak yıkıcı bir eylemdi. Bu nedenle vampir

ataların çoğu bu işi aileden birine yaptırmırdı. Philippe ve Hugh yüzyıllar boyunca de Clermont'ların adını leke kalmayana kadar parlatmıştı ama evin bütün kirli işlerini yapan Matthew'du.

Bir vampiri öldürmenin yüzlerce yolu vardı ve Matthew hepsini biliyordu. Matthew'un, Philippe'e yaptığı gibi bir vampirin kanını son damlasına kadar içebilirsiniz. Kanını yavaş yavaş akıtarak fiziksel olarak zayıflatabilir, yaşamını askıya alarak çok korkulan köle durumuna getirebilirsiniz. Savaşamayan vampir işkenceyle itirafa zorlanabilir ya da merhamet edilerek yaşamasına izin verilirdi.

Kafa kesme ve iç organların çıkartılması da öldürme yöntemleri arasındaydı ama kimileri göğüs kafesini bir yumrukle parçalayarak kalbini çıkarma gibi eski moda yöntemden şaşmazdı. Şah damarını kesmek de bir yöntemdi. Gerbert'ın güzel suikastçısı Juliette bu yöntemi Matthew üzerinde deneyip başaramamıştı.

Matthew Jack'in kanını ve anılarını almanın bu gecelik Baldwin'i tatmin etmesi için dua etti.

Jack'in anılarının açığa çıkmaması gerektiğini hatırladığında çok geçti. Yaz fırtınaları ve hanımeli kokusu aldığında da çok geçti.

Diana'nın Corra'yı serbest bıraktığını gördüğünde de iş iştenden geçmişti.

Diana'nın ateş ejderi hanımının omuzlarından havaya yükseldi. Corra bir çığlık atarak Baldwin'e saldırdı. Kanatları alev alevdi, pençelerini çıkardı. Baldwin serbest eliyle ateş ejderinin bacağına yakaladı ve bedenini zorla kendinden uzaklaştırdı. Corra kanatları buruşarak duvara çarptı. Diana koluna saplanan ani acıyla iki büklüm oldu ama kararlılığı sarsılmadı.

"Ellerini. Oğlumun. Üzerinden. Çek." Diana'nın teni parlıyordu. gizlenme büyüsü olmadan belli olan çevresindeki hafif ışık halkası artık belirgin, prizmatik bir ışıktı. Derisinin altından rengârenk ışıklar fışkırdı, yalnızca ellerinden değil, kollarından, boynundaki tendonlardan bükülerek, helezonlar çizerek fışkırıyorlardı. Parmaklarındaki ipler bütün bedenine yayılmış gibiydi.

Lobero, Corra'nın yanma gitmek için tasmaşını çektiğinde Matthew gitmesine izin verdi. Lobero ateş ejderinin başına çökerek yüzünü yalamaya, Diana'ya yardıma gitmek için kalkmaya çalışan yaratığı buruyla dürtmeye çalıştı.

Ama Diana'nın yardımı ihtiyacı yoktu... Matthew'un, Lobero'nun, hatta Corra'nın bile yardımına ihtiyacı yoktu. Karısı doğruldu, sol elini avcu yere bakacak şekilde açtı ve parmaklarıyla yeri işaret etti. Döşeme tahtaları parçalanıp bölünerek incecik kamışlar halinde kendilerini Baldwin'in ayaklarına dolanıp onu olduğu yere mihladılar. Kamışlardan çıkan uzun, sivri dikenler kumaşı delip etine girdiler.

Diana gözünü Baldwin'den ayırmadan sağ eliyle uzandı. Jack'in bileği sanki Diana'ya iple bağlıymış gibi aniden hareket etti, bedeninin geri kalanı da bir saniye sonra Baldwin'in uzağına yığılıp kalmıştı.

Matthew Lobero'nunkine benzer bir konum alıp Jack'i korumak için onun başında durdu.

"Yeter, Baldwin." Matthew'un eli havayı yarıdı.

"Özür dilerim, Matthew," diye fısıldadı Jack yerden kalkmadan. "Birdenbire ortaya çıktı ve doğrudan Gallowglass'ı hedef aldı. İrkildiğim zaman..." Ürpererek sustu, dizlerini göğsüne çekti. "Kim olduğunu bilmiyordum."

Miriam odaya girdi. Önündeki manzarayı inceledikten sonra dizginleri eline aldı. Gallowglass ve Hubbard'a Jack'in yanına gitmelerini işaret etti. Oturma odasına kök salmış gibi gözünü kırpmadan hareketsiz duran Diana'ya endişeli bir bakış fırlattı.

"Jack iyi mi?" diye sordu Chris gergin bir sesle.

Miriam onu rahatlatmaya çalıştı. "İyi olacak. Her vampir, atası tarafından en az bir kere ısırılmıştır," dedi. Yaratıkların aile yaşamıyla ilgili öğrendiklerinin Chris'i rahatlatmış söyleyemezdi.

Matthew, Jack'in ayağa kalkmasına yardım etti. Boynundaki yara berbat görünse de fazla derin değildi ve iyileşmesi uzun sürmezdi. Matthew, Miriam'ın söz verdiği gibi her şeyin yoluna gireceği konusunda ona güven vermek için hafifçe oğlanın boynuna dokundu.

Matthew, Jack'i Gallowglass ve Hubbard'a teslim ederken, "Corra'ya bakabilir misin?" diye sordu Miriam'a.

Miriam başıyla onayladı.

Matthew çoktan odanın karşısına geçmişti ve elleri Baldwin'in boğazına uzanıyordu.

"Diana seni bırakırsa bu gece burada olanlar için ona dokunmayacağına söz vereceksin."

Matthew'un parmakları daraldı. "Söz vermezsen hiç kuşkun olmasın seni öldürürüm."

"Burada işimiz bitmedi, Matthew," diye uyardı Baldwin.

"Biliyorum." Matthew Baldwin başını yukarı aşağı sallayana kadar gözünü ondan ayırmadı.

Sonra Diana'ya döndü. Derisinin altında nabız gibi atan renkler, Diana'nın, dokuyucu olduğunu öğrenmelerinden önce Madison'da ona verdiği parlak enerji topunu hatırlatıyordu. Büyüsü serbest kalmayı bekliyormuş gibi, en parlak renkler parmak uçlarındaydı. Matthew yüzeye bu kadar yakın olduğunda kendi kan öfkesinin ne kadar öngörülemez olabileceğini biliyordu, bu yüzden karısına yaklaşıırken temkinliydi.

"Diana?" Matthew, kadının saçlarını yüzünden çekti. Kadının mavi-altın rengi gözlerinde onu tanıdığına dair bir belirti aradı. Ama onun yerine boşluk vardı, Diana görünmeyen bir manzaraya dikmişti gözlerini. Taktik değiştirerek onu şimdiye döndürmeye çalıştı.

"Jack, Gallowglass ve Andrew'la birlikte, *ma lionne*. Baldwin ona bu gece zarar veremeyecek." Matthew dikkatle konuşuyordu. "Onu eve götürmelisin."

Chris itiraz etmek için ağzını açtı.

"Belki Chris de seninle birlikte gelir," diye devam etti Matthew yumuşak bir sesle. "Corra ve Lobero da."

"Corra," dedi Diana çatlak bir sesle. Göz kapakları kıpırdadı ama ateş ejderi için duyduğu endişe bile sabit bakışlarını bozmadı. Diana onların göremediği neyi görüyordu ve ondan neden gözlerini ayıramıyordu? Rahatsız edici bir kıskançlık acısı hissetti.

"Miriam, Corra'yla birlikte." Matthew gözlerini Diana'nın lacivert gözlerinden alamıyordu.

"Baldwin... onu incitti." Kafası karışmış gibiydi, vampirlerin diğer yaratıklardan farklı olduğunu unutmıştu sanki. Dalgın dalgın kolunu ovuşturdu.

Matthew, Diana'yı etkisi altına alan şeyin zayıfladığını ve yerini mantığa bırakmaya başladığını düşünürken Diana'nın öfkesi bir anda alevlendi. Kokusunu alabiliyor, ağzında tadını duyuyordu.

“Jack’i incitti.” Diana’nın parmakları aniden kasılarak açıldı. Dokuyucu ile gücü arasına girmenin akıllıca olup olmadığını artık umursamayan Matthew, Diana büyüünü serbest bırakmadan onun elini yakaladı.

“Baldwin, Jack’i eve götürmene izin verecek. Karşılığında Baldwin’i bırakman gerekiyor. İkinizin savaşmasına izin veremeyiz. Bu, aileyi yok eder.” Bu gece gördükleri düşünülürse, iş önüne çıkan engelleri yok etmeye geldiğinde Diana’nın da Baldwin kadar inatçı olduğu ortadaydı.

Matthew, Diana’nın ellerini kaldırıp dudaklarıyla eklem yerlerine hafifçe dokundu. “Londra’da çocuklarımızdan konuştuğumuz zamanı hatırlıyor musun? Neye ihtiyaçları olduğundan konuşmuştuk.”

En sonunda Diana’nın ilgisini çekebilmişti. Gözleri ona odaklandı.

“Sevgi,” diye fısıldadı. “Sorumluluklarını üstlenebilecek bir yetişkin. Düşebilecekleri yumuşak bir yer.”

“Doğru.” Matthew gülümsedi. “Jack’in sana ihtiyacı var. Baldwin’i serbest bırak.”

Diana’nın büyü, tepeden tırnağa titremesine yol açan bir ürper-tiyle bozuldu. Parmaklarını Baldwin’e doğru şaklattı. Dikenler etinden çekildi, kumşlar gevşedi ve vampirin çevresindeki parçalanmış döşeme tahtalarıyla birleştiler. Baldwin serbestti ve Gallowglass’ın evi normal, sessiz haline döndü.

Büyüsü yavaş yavaş çözülürken Diana, Jack’in yanına giderek oğlanın yüzünü avuçları arasına aldı. Ensesindeki deri birleşmeye başlamıştı bile ama yaranın tamamen kapanması birkaç gün alacaktı. Diana’nın dolgun dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

“Endişelenme,” dedi Jack ona. Utanarak yarasını eliyle kapadı.

“Haydi, Jackie. Diana ve seni Court Sokağı’na götüreceğiz. Açlıktan ölüyor olmalısın.” Gallowglass Jack’in omzunu kavradı. Jack yorgundu ama Diana’nın üzülmemesi için biraz daha canlı görünmeye çalışıyordu.

“Corra,” dedi Diana ateş ejderini çağırarak. Corra topalladı ama hanımına yaklaştıkça güçlendi. Dokuyucu ve Corra birbirine dokunabilecek kadar yaklaştığında Corra görünmez oldu ve Diana’yla aynı bedende birleşti.

“Chris seni eve götürsün,” dedi Matthew, karısı ile duvarlardaki rahatsız edici resimler arasına bedeniyle set çekti. Neyse ki Diana duvarları inceleyemeyecek kadar yorgundu.

Matthew, Miriam'ın Baldwin dışında herkesi aynı yerde topladığını görünce memnun oldu. Chris, Andrew, Lobero ve Miriam girişte Diana, Gallowglass ve Jack'i bekliyordu. Çocuğa ne kadar çok yaratık destek çıkarsa o kadar iyiydi.

Gitmelerini izlerken Matthew'un bütün gücüyle kendini kontrol etmesi gerekti. Kendini Diana ona son bir kez daha dönüp baktığında cesaret verici bir biçimde el sallamaya zorladı. Court Sokağı'nın evleri arasında kaybolduklarında Baldwin'e döndü.

Ağabeyi duvar resimlerinin son bölümüne bakıyordu, gömleği Jack'in dişleri ve Diana'nın dikenli dallarının bıraktığı kanlarla lekelenmişti

"Vampir katil, Jack'miş. Bunu düşüncelerinde gördüm, şimdi de duvarlarda görüyorum. Onu bir yıldan uzun süredir arıyoruz. Nasıl oldu da bunca zamandır Konsil'den kaçmayı başardı?" diye sordu Baldwin.

"Benjamin'le birlikteymiş. Sonra sürekli kaçmış." Matthew, Benjamin'in etrafındaki, bedeninden ayrılmış parçalara bakmaktan kaçındı. Tüm bunlar vampirlerin yüzyıllar boyu yaptığı zalimliklerden farklı değildi. Olanları katlanılmaz kılan, Jack'in yapmış olmasıydı.

"Jack durdurulmalı." Baldwin'in sesi duygusuzdu.

"Tanrı beni affetsin." Matthew başını indirdi.

"Philippe haklıydı. Hristiyanlığın seni gerçekten de bu iş için biçilmiş kaftan yapıyor," diye küçümsedi Baldwin. "Başka hangi inanç, itiraf ettiğinde günahlarını temizler ki?"

Baldwin kefaret kavramını tam anlamıyla hiçbir zaman öğrenememişti ne yazık ki. Matthew'un inancına ticari bir işlem gibi bakıyordu, kiliseye gider, itirafınızı yapıp temiz bir adam olarak çıkardınız. Ama kurtuluş çok daha karmaşık bir işti. Matthew'un affedilme ihtiyacını sinir bozucu ve mantıksız bulsa da Philippe bunu en sonunda anlamıştı.

"de Clermont'lar arasında yerin olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun. Hastalığı bu resimlerin ima ettiği kadar ciddiye böyle bir şey olamaz." Baldwin, Jack'te Benjamin'in gördüğü şeyi görüyordu: olabilecek en ölümcül şekilde biçimlendirilebilecek, tehlikeli bir silah. Benjamin'in aksine, Baldwin'in vicdanı vardı.

Eline beklenmedik biçimde geçen silahı kullanmayacaktı ama başkası tarafından da kullanılmasına izin vermeyecekti.

Matthew anılar ve pişmanlıkla ağırlaşmış başını kaldırmadı. Baldwin'ın bundan sonra söyleyeceklerini tahmin etse de yine de her sözü birer darbe gibi hissetti.

“Öldür onu,” diye emretti de Clermont ailesinin reisi.

Matthew eve döndü, kırmızı süsleri ve siyah alınlığı olan kapıyı ardına kadar açtı.

Diana onu bekliyordu. Serinlikten korunmak için üzerine Matthew'un eski hırkalarından birini geçirmişti. O gece temas ettiği başka yaratıkların kokusunu azaltıyordu. Yine de Matthew'un merhaba öpücüğü kaba ve sahipsizdi, kendini çektiğinde de bunu istemeyerek yaptı.

“Ne oldu?” Diana'nın parmakları Philippe'in ok başına uzandı. Enişesinin arttığını gösteren, güvenilir bir işaret olmuştu zamanla. Parmak uçlarındaki renk lekeleri de her an biraz daha belirginleşerek aynı şeyi söylüyordu.

Matthew ona yol göstermesi umuduyla gökyüzüne baktı. Ama bir rehber yerine, yıldızsız bir boşluk gördü. Mantıklı insan yönü, şehir ışıkları ve dolunay yüzünden yıldızları göremediğini biliyordu ama vampir içgüdüleri harekete geçmişti. Böyle bir yerde ona kılavuzluk edecek hiçbir şey yoktu.

“Gel.” Matthew, antreden Diana'nın paltosunu aldı, karısını elinden tutup basamaklardan indirdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Diana Matthew'a ayak uydurmaya çalışırken.

“Yıldızları görebileceğim bir yere,” diye karşılık verdi Matthew.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Matthew, yanında Diana'yla kuzeye ve batıya yönelerek şehirden uzaklaştı. Arabayı alışılmadık bir biçimde hızlı sürüyordu, on beş dakika içinde yörede Uyuyan Dev olarak bilinen zirvelerin gölgesine sokulmuş, sessiz bir yola çıkmışlardı. Matthew arabayı karanlık bir garaj yoluna çekip motoru kapadı. Bir sundurma ışığı yandı, yaşlıca bir adam karanlığa dikkatle baktı.

"Siz misiniz, Bay Clairmont?" Adamın sesi ince ve zayıftı ama gözlerinde keskin bir zekânın pırıltıları vardı.

"Benim, Bay Phelps," dedi Matthew başını sallayarak. Arabanın etrafından dolaşıp Diana'nın inmesine yardım etti. "Karım ve ben kulübeye gidiyoruz."

"Tanıştığımıza sevindim, hanımefendi," dedi Bay Phelps, elini alına götürerek. "Bay Gallowglass beni arayıp işlerin nasıl olduğunu görmek için uğrayacağınızı söylemişti. Birilerinin geldiğini duyarsan endişelenme demişti."

"Sizi uyandırdığımız için kusura bakmayın," dedi Diana.

"Ben yaşlı bir adamım, Bayan Clairmont. Bugünlerde pek gözümü kırptığım yok. Öldüğümde uyuyacağım zaten," dedi Bay Phelps hırıltılı bir kahkahayla. "Dağda ihtiyacınız olan her şeyi bulacaksınız."

"Kulübeye göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim," dedi Matthew.

"Bir aile geleneği," dedi Bay Phelps. "Benim eski Gator'ı kullanmak istemiyorsanız Bay Whitmore'un Ranger'ını ahırın yanında bulacaksınız. Eşinizin o kadar yolu yürümek isteyeceğini sanmam. Park kapıları kapalı ama nasıl içeri gireceğinizi biliyorsunuz. İyi geceler."

Bay Phelps içeri girdi ve tel kapı arkasından metalik bir çınlamayla kapandı.

Matthew, Diana'yı dirseğinden tutarak onu bir golf arabasıyla kum aracı karışımı, olağanüstü kalın tekerlekli bir araca götürdü. Onu yalnızca arabaya binmesine yetecek kadar bir süre bıraktı.

Parkın giriş kapısı o kadar iyi gizlenmişti ki neredeyse görünmezdi, toprak patika da ışıksız ve işaretsizdi ama Matthew ikisini de kolayca buldu. Sık bir ormanın kıyısından dağın zirvesine doğru birkaç keskin dönemeçten döndü, en sonunda ağaçların arasında küçük ahşap bir evin olduğu bir açıklığa geldiler. İçinde yanan ışıklar onu masallardaki kulübelere kadar cazip ve sıcak gösteriyordu.

Matthew, Marcus'un Ranger'in motorunu susturup el frenini çekti. Çam ağaçlarının ve çiy düşmüş otların kokusunu içine çekmek için derin bir nefes aldı. Aşağıdaki vadi çıplak görünüyordu. Vadiyi bu kadar düşmanca gösteren şeyin gümüş ay ışığı mı yoksa kendi ruh hali mi olduğuna karar veremedi.

"Zemin engebeli. Düşmeni istemiyorum." Matthew, elini uzatıp tutup tutmama kararını Diana'ya bıraktı.

Diana ona endişeli bir bakış fırlatıp elini adamın avcuna bıraktı. Matthew yeni bir tehdit aramaktan kendini alamayarak ufkı taradı. Sonra gözlerini gökyüzüne çevirdi.

"Bu gece ay parlak," dedi dalgın dalgın. "Burada bile yıldızları görmek zor."

"Mabon olduğu için," dedi Diana usulca.

"Mabon mu?" Matthew irkildi.

Diana başıyla onayladı. "Bir yıl önce Bodleian Kütüphanesi'nin kapısından doğruca kalbime girdin. Muzip dudaklarınla gülümsediğinde ve hiç tanışmamamıza rağmen gözlerini beni tanımış gibi ışıldadığında hayatımın bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyordum."

Diana'nın sözleri, Matthew'un, Baldwin'in emrinin ve Chris'in haberlerinin verdiği gerginlikten kurtulup bir an soluk almasını sağladı. Kısa bir süre de olsa dünya yokluk ve arzu, kan ve korku, yazın sıcaklığı ile kışın soğuğu arasında dengede durdu.

"Ne oldu?" Diana adamın yüzünü inceledi. "Jack mi? Kan öfkesi mi? Baldwin mi?"

"Evet. Hayır. Bir bakıma." Matthew elini saçlarının arasından geçirip Diana'nın zeki bakışlarından kaçmak için hızla başını çevirdi. "Baldwin

Avrupa'daki sıcakkanlıları Jack'in öldürdüğünü biliyor. Jack'in vampir katil olduğunu da biliyor."

"Bir vampirin kana susamışlığının, beklenmedik ölümlerle sonuçlandığı ilk örnek bu değil eminim," dedi Diana tansiyonu düşürmeye çalışarak.

"Bu kez farklı." Bunu söylemenin kolay bir yolu yoktu. "Baldwin, Jack'i öldürmemi emretti."

"Hayır. Buna izin vermem." Diana'nın sözleri yankılandı ve doğudan bir rüzgâr esti. Diana sırtını çevirdiğinde Matthew onu yakaladı. Adamın elinden kurtulmak için mücadele ederek ayaklarının dibine fırl fırl dönen gri-kahverengi bir hava akımı gönderdi.

"Bana sırtım dönme." Diana bunu yaparsa kendini kontrol edebileceğinden emin değildi. "Mantıklı olmalısın."

"Hayır." Yine ondan kaçmaya çalıştı. "Jack'ten vazgeçemezsin, kan öfkesini ilelebet taşıyacak. Tedavisini bulacaksın."

"Kan öfkesinin tedavisi yok." Matthew bu gerçeği değiştirebilmek için seve seve hayatını verebilirdi.

"Ne?" Diana şoke olmuştu.

"Yeni DNA örneklerini işliyoruz bir süredir. İlk kez, Marcus'tan sonrasına uzanan çok kuşaklı bir soy ağacı çıkarabildik. Chris ve Miriam kan öfkesi geninin izini Ysabeau'dan bana, benden Andrew ve Jack'e kadar sürdüler." Matthew, Diana'nın bütün dikkatini çekmeyi başarmıştı sonunda.

"Kan öfkesi gelişimsel bir anormallik," diye devam etti. "Genetik bir bileşeni var ancak kan öfkesi genini tetikleyen şeyin protein kodlamayan DNA'da bulunduğunu sanıyoruz. Jack ve bende bu şey var. *Maman*, Marcus ve Andrew'da yok."

"Anlamıyorum," diye fısıldadı Diana.

"Yeniden doğuşum sırasında protein kodlamayan insan DNA'daki bir şey, bünyeme giren yeni genetik bilgiye tepki gösterdi," dedi Matthew sabırla. "Vampir genlerinin acımasız olduğunu biliyoruz, yeni değiştirilmiş hücrelerde baskın gelmek için insana ait genleri bir kenara itiyorlar. Ama her şeyin yerini almıyorlar. Eğer alsalardı Ysabeau'yla genomlarımız özdeş olurdu. Ama ben onun çocuğuyum, insan ebeveynimden ve ondan aldığım genetik malzemenin bir karışımıyım."

"Yani Ysabeau seni vampir yapmadan önce mi kan öfkesi taşıyordun?" Diana'nın kafasının karışması doğaldı.

"Hayır. Ama kan öfkesi geninin kendini ifade edebilmesi için gereken tetikçileri taşıyordum," dedi Matthew. "Marcus protein kodlamayan belirli DNA bölgeleri tespit etti, onların bir rolü olduğuna inanıyor."

"Çöp DNA dediğin şeyde mi?" diye sordu Diana.

Matthew başıyla onayladı.

"O halde bir tedavi mümkün," diye belirtti. "Birkaç yıl içinde..."

"Hayır, *mon coeur*." Diana'nın boş yere umutlanmasına izin veremezdi. "Kan öfkesi genini anladıkça ve protein kodlamayan genler hakkında daha çok şey öğrendikçe tedavi ihtimalimiz artabilir ama kesin bir tedavisi yok. Tek umudumuz ortaya çıkmasını engelleyebilmek ve Tanrı isterse semptomlarını azaltmak."

"Bunu yapana kadar Jack'e hastalığı nasıl kontrol edeceğini öğretebilirsin." Diana'nın inatla sertleşen çizgileri yumuşamamıştı. "Onu öldürmeye gerek yok."

"Jack'in semptomları benimkilerden çok daha kötü. Hastalığı tetiklediğini düşündüğümüz genetik faktörler onda çok daha yüksek seviyelerde bulunuyor." Matthew kanlı gözyaşlarının gelişini hissedip gözlerini kırparak onları uzaklaştırdı. "Acı çekmeyecek. Sana söz veriyorum."

"Ama *sen* çekeceksin. Yaşam ve ölüm meseleleriyle uğraştığım için bir bedel ödediğimi söylüyorsun. Sen de öyle. Jack ölmüş olacak ama sen kendinden nefret ederek yaşamaya devam edeceksin," dedi Diana. "Philippe'in ölümünün sana neye mal olduğunu düşün."

Matthew başka bir şey düşünemiyordu zaten. Babasının ölümünden bu yana başka yaratıkları öldürmüştü ama yalnızca kendi hesaplaşmaları için. Bu geceye kadar ona öldürme emri veren son de Clermont, atası Philippe'ti ve öldürülmesini emrettiği kişi kendisiydi.

"Jack acı çekiyor, Diana. Bu acısına son vermenin bir yolu olabilir." Matthew, Diana'nın kaçınılmazı kabul etmesi için Philippe'in kullandığı sözleri kullanıyordu.

"Onun için belki. Bizim için değil." Diana'nın eli yuvarlak karnına gitti. "İkizlerde de kan öfkesi olabilir. Onları da öldürecek misin?"

Matthew'un söylediklerini inkâr etmesini, bunu düşündüğü için çıldırmış olması gerektiğini söylemesini bekledi. Ama Matthew bunu yapmadı.

"Konsil Jack'in yaptıklarını öğrenince –ki öğrenmeleri an meselesi– onu öldürecekler. Jack'in ne kadar korktuğu, ne kadar acı çektiği umurlarında olmayacak. Ondan önce Baldwin, Konsil'i aile meselelerinden uzak tutmak için Jack'i öldürmeye çalışacaktır. Eğer kaçarsa Jack Benjamin'in eline düşebilir. Bu olursa Benjamin, ihaneti yüzünden Jack'ten korkunç bir intikam alacaktır." Matthew'un yüzü ve sesi ifadesizdi ama Diana'nın gözlerinden gelip geçen acı sonsuza dek aklından çıkmayacaktı.

"O halde Jack kaybolur. Onu kimsenin bulamayacağı uzak bir yere gider."

Matthew sabırsızlığını bastırdı. İlk tanıştığında Diana'nın inatçı olduğunu biliyordu. Bu onu sevmesinin nedenlerinden biriydi, bazen dikkatini dağıtsa da. "Bir vampir tek başına hayatta kalamaz. Kurtlar gibi bir sürü halinde olmalıyız, aksi takdirde aklımızı yitiririz. Onu terk ettiğimde Benjamin'e olanları düşün, Diana."

"Onunla birlikte gideriz," dedi, Jack'i kurtarmak için her çareyi deniyordu.

"Bu yalnızca Benjamin ya da Konsil'in onu avlayıp yakalamasını kolaylaştırır."

"O halde Marcus'un söylediği gibi derhal bir filiz aile kurmalısın," dedi Diana. "Jack'in onu koruyacak bir ailesi olur."

"Eğer böyle yaparsam Benjamin'i tanımak zorunda kalırım. Bu da hem benim hem de Jack'in kan öfkesinin öğrenilmesine yol açar. Ysabeau, Marcus ve ikizleri de korkunç bir tehlikeye atarız. Baldwin'in desteği olmadan Konsil'e karşı çıkarsak tek acı çeken onlar da olmaz." Matthew kesik bir soluk aldı. "Eğer benim yanımdaysan, eşimsen, Konsil hem senin hem de benim boyun eğmemizi talep ederler."

"Boyun eğmek mi?" dedi Diana zayıf bir sesle.

"Savaştayız, Diana. Savaşan kadınların da başına bu gelir. Annemin hikâyesini dinledin. Vampirlerin elinde kaderin daha farklı mı olur sanıyorsun?"

Diana başını salladı.

“Bana inanmalısın: Kendi ailemizi kurmak yerine Baldwin’in ailesinin bir parçası olarak kalmamız daha iyi,” diye diretti.

“Yanıyorsun. Ben ve ikizler, Baldwin’in yönetimi altında asla tam anlamıyla güvende olmayacağız. Jack de öyle. Direnmek geleceğe ilerlememiz için elimizdeki en iyi şans. Diğer bütün yollar geçmişe gidiyor,” dedi Diana. “Geçmişin geçici bir sığınaktan başka bir şey olmadığını ikimiz de deneyimlerimizden biliyoruz.”

“Eğer bunu yaparsam karşımıza alacağımız güçleri anlamıyorsun. Çocuklarım ve torunlarımın yaptığı ve yapacağı her şeyin suçu üstüme yıkılacak. Vampir cinayetleri mi? Onları ben işledim. Benjamin’in kötülükleri mi? Suçlusu benim.” Matthew, Diana’nın bu kararın bedelini anlamasını sağlamak zorundaydı.

“Benjamin ve Jack’in yaptıkları için seni suçlayamazlar,” diye karşı çıktı Diana.

“Bunu yapabilirler.” Matthew kadının ellerini avuçları arasına aldı. “Benjamin’i ben yaptım. Eğer onu yapmış olmasaydım, bu suçların hiçbirini işlenmeyecekti. Benjamin’in atası ve Jack’in büyükatası olarak onları dizginlemek, bunu yapamazsam öldürmek benim görevim.”

“Bu barbarca.” Diana, Matthew’un eline asıldı. Matthew karısının derisinin altında yanan gücü hissedebiliyordu.

“Hayır bu vampir onuru. Vampirler üç inanç sistemiyle sıcakkanlıların arasında hayatta kalabilir: yasa, onur, ve adalet. Bu gece vampir adaletinin nasıl işlediğini gördün,” dedi Matthew. “Hızlı ve serttir. Kendi filiz ailemin atası olacaksam benim de adalet dağıtmam gerekecektir.”

“Baldwin’dense bunu yapanın sen olmasını tercih ederim,” diye karışık verdi Diana. “İpler Baldwin’in elinde oldukça, her gün beni ve ikizleri korumaktan ne zaman sıkılıp ölmemizi emredeceğini merak edeceğim.”

Karısı haklıydı. Ama bu Matthew’u bir çıkmaza sokuyordu. Jack’i kurtarmak için Baldwin’in emirlerine karşı gelmesi gerekecekti. Baldwin’in emirlerine karşı gelirse kendi filiz ailesinin atası olmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Bu da asi bir vampir sürüsünü, liderliğini kabul etmeleri için ikna etmesi ve saflarındaki kan öfkesini açığa çıkararak kendi sonlarını getirme tehlikesini göze almasını gerektirecekti. Kanlı, şiddet dolu ve karmaşık bir süreç olacaktı.

“Lütfen, Matthew,” diye fısıldadı Diana. “Sana yalvarıyorum, Baldwin’in emrini yerine getirme.”

Matthew karısının yüzünü inceledi. Gözlerinde gördüğü acıyı ve çaresizliği hesaba kattı. Onu reddetmesi mümkün değildi.

“Pekâlâ,” diye karşılık verdi Matthew istemeye istemeye. “New Orleans’a gideceğim, tek bir şartla.”

Diana gözle görünür biçimde rahatladı. “Ne olursa. Söylemen yeter.”

“Benimle gelmeyeceksin.” Matthew’un sesi ifadesizdi ama eşinden ayrı kalmanın lafı bile damarlarındaki kanın öfkeyle hızlanmasına yol açıyordu.

“Bana burada kalmamı emretmeye kalkışma sakın!” diye parladı Diana.

“Ben bunu yaparken yanımda olamazsın.” Yüzlerce yıllık deneyim karısının tedirginliğine rağmen Matthew’un kendi duygularını kontrol etmesini sağladı. “Sensiz bir yere gitmek istemiyorum. Tanrım, seni gözümün önünden ayırmaya bile katlanamıyorum. Ama ben torunlarımla savaşıırken New Orleans’ta olman seni büyük bir tehlikenin içine atacaktır. Ve güvenliğini tehlikeye sokan Konsil ya da Baldwin de olmayacak. Ben olacağım.”

“Beni asla incitmezsin.” Diana ilişkilerinin başından beri bu inanca sarılmıştı. Ona doğruyu söylemenin zamanı gelmişti.

“Eleanor da böyle düşünüyordu bir zamanlar. Sonra onu bir çılgınlık ve kıskançlık anında öldürdüm. Jack bu ailede sadakat ya da sevgi yüzünden kan öfkesi tetiklenen tek vampir değil.” Matthew’un gözleri karısının gözleriyle buluştu. “Ben de öyleyim.”

“Sen ve Eleanor sevgiliydiniz yalnızca. Biz eşiz.” Diana’nın ifadesi onun yavaş yavaş anlamaya başladığını gösteriyordu. “Başından beri sana güvenmemem gerektiğini söylemiştin. Bana başkasının dokunmasındansa beni kendi ellerinle öldüreceğine yemin etmiştin.”

“Sana gerçeği söyledim.” Matthew’un parmak uçları Diana’nın elmacık kemiğini izledi, gözünün kenarından yuvarlanmak üzere olan bir damla gözyaşını yakaladı.

“Ama bütün gerçeği değil. Neden bana eşleşme bağının kan öfkesini kötüleştirceğini söylemedin?” diye bağırdı Diana.

“Bir tedavi bulacağımı sanıyordum. O zamana kadar duygularımı kontrol ederim diyordum,” diye yanıtladı Matthew. “Ama benim için kan ya da nefes kadar vazgeçilmez hale geldin. Kalbim artık seni ve beni birbirinden ayıramıyor. Seni gördüğüm an güçlü bir cadı olduğunu anlamıştım ama benim üzerimde bu kadar gücün olacağını nereden bilebilirdim?”

Diana ona yanıt vermek yerine, Matthew’u irkiletecek kadar ateşli bir öpücük vermeyi seçti. Matthew ona aynı yoğunlukla karşılık verdi. Birbirlerinden uzaklaştıklarında ikisi de sarsılmıştı. Diana titreyen ellerle dudaklarına dokundu. Matthew başını onun başına yasladı, kalpleri duygularının yoğunluğuyla çarpıyordu.

“Yeni bir filiz aile kurmak bütün dikkatimi gerektirecek, dizginler tam anlamıyla elimde olmalı,” dedi Matthew en sonunda konuşabildiğinde. “Eğer başarırım...”

“Başarman gerek,” dedi Diana emin bir sesle. “Başaracaksın.”

“Pekâlâ, *ma lionne*. Başardığımda, yine de meseleleri kendi başıma halletmek zorunda kalacağım zamanlar olacak,” diye açıkladı Matthew. “Bu sana güvenmediğim için değil, kendime güvenmediğim için.”

“Jack’i ele aldığın gibi,” dedi Diana. Matthew başıyla onayladı.

“Senden ayrı kalmak cehennem azabı olacak ama dikkatimin dağılması korkunç tehlikelere yol açabilir. Kontrolüme gelince... sen etrafta olduğunda kendimi kontrol etmekte zorlandığımı biliyorsun.” Bu defa dudakları baştan çıkarıcı bir biçimde kadının dudaklarına dokundu. Diana’nın yanakları kızardı.

“Sen New Orleans’tayken ben ne yapacağım?” diye sordu Diana. “Sana yardım edebilmemin bir yolu olmalı.”

“Ashmole 782’nin kayıp sayfasını bul,” diye karşılık verdi Matthew. “Ben ve Marcus’un çocukları arasında ne olursa olsun, bir avantaj olarak kullanmak için Hayat Kitabı’na ihtiyacımız var.” Ek bir yararı da, bu aptalca plan başarısız olursa Diana’nın felaketin ortasında kalmasını önleyecek oluşuydu. “Phoebe üçüncü resmi aramana yardım edecek. Sept-Tours’a git. Beni orada bekle.”

“İyi olduğunu nasıl bileceğim?” diye sordu Diana. Ayrılık vaktinin yaklaştığını yavaş yavaş idrak ediyordu.

“Bir yolunu bulurum. Ama telefon konuşması yok. E-posta yok. Eğer Baldwin ya da kendi kanından biri beni ihbar edecek olursa Konsil’in

takip edebileceği izler bırakamayız,” dedi Matthew. “Bir de Clermont olarak tanınana kadar onunla iyi geçinmelisin.”

“Ama buna aylar var!” Diana’nın yüzünden çaresizlik okunuyordu. “Ya çocuklar erken doğarsa?”

“Marthe ve Sarah doğuma yardımcı olur,” dedi Matthew yavaşça. “Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum, Diana.” *Yıllar alabilir*, diye düşündü.

“Çocuklarıma babalarının neden yanlarında olmadığını nasıl anlatacağım?” diye sordu, onun dile getirmedeği düşünceleri duyarak.

“İkizlere onları ve annelerini tüm kalbimle sevdiğim için uzakta olduğumu söylersin.” Matthew’un sesi çatladı. Diana’yı kollarına çekti ve kaçınılmaz olan gidişini erteleyebilecekmiş gibi onu bırakmadı.

“Matthew?” Karanlıktan tanıdık bir ses seslendi.

“Marcus?” Diana onun yaklaştığını duymamıştı ama Matthew dağa tırmanan oğlunun ayak seslerini duymuş ve kokusunu almıştı.

“Merhaba, Diana.” Marcus gölgelerin içinden ay ışığının aydınlığına çıktı.

Diana endişeyle kaşlarını çatı. “Sept-Tours’da bir şey mi oldu?”

“Fransa’da her şey yolunda. Matthew’un bana burada ihtiyacı olduğunu düşündüm,” dedi Marcus.

“Ya Phoebe?” diye sordu Diana.

“Alain ve Marthe’yle birlikte.” Marcus’un sesi yorgundu. “İstemeden de olsa planlarınıza kulak misafiri oldum. Bir kez harekete geçtiğimizde durmamızın bir yolu olmayacak. Filiz aile kurma konusunda emin misin, Matthew?”

“Hayır,” dedi Matthew yalan söyleyemeden. “Ama Diana emin.” Karısına baktı. “Chris ve Gallowglass sizi yolun aşağısında bekliyor. Artık git, *mon coeur*.”

“Şu anda mı?” Diana yapmak üzere oldukları şeyin muazzamlığı karşısında korkmuş görünüyordu.

“Hiçbir zaman kolay olmayacak. Benden uzaklaşmak zorundasın. Arkana dönüp bakma. Ve Tanrı aşkına koşma.” Bunu yaparsa kendini kontrol etmesi mümkün değildi.

“Ama...” Diana dudaklarını birbirine bastırdı. Başını salladı ve elinin tersiyle Matthew’un yanağını okşayıp aniden dökülen gözyaşlarını sildi.

Matthew'un son öpücüğü bin yıllık özlemiyle doluydu.

"Ben asla..." diye başladı Diana.

"Şişş." Matthew onu dudaklarıyla susturdu. "Bizim için asla diye bir şey yok, unuttun mu?"

Matthew, Diana'yı kendinden uzaklaştırdı. Yalnızca birkaç santim vardı aralarında ama binlerce kilometreymiş gibi geliyordu ona. Bunu yapar yapmaz da kanı damarlarında uludu. Dostlarının fenerlerinin ışığını görebileceği tarafa çevirdi onu.

"Bu işi onun için daha fazla zorlaştırma," dedi Marcus nazikçe. "Şimdi git. Yavaş yavaş."

Matthew birkaç saniye Diana'nın başarabileceğinden emin değildi. Parmak uçlarından sarkan altın ve gümüş rengi iplikleri görebiliyordu, ansızın kopan bir şeyi onarmak istercesine parlıyor, kıvılcım saçıyorlardı. Diana ürkek bir adım attı. Ardından bir adım daha. Matthew sakinliğini korumaya çalışan karısının sırtındaki kasların titrediğini gördü. Diana başını eğdi. Sonra omuzlarını dikleştirip yavaş yavaş uzaklaştı.

Diana yanına geldiğinde, "En başından beri onun kalbini kıracağını biliyordum," diye seslendi Chris, Matthew'a. Diana'yı kolları arasına aldı.

Ama asıl kırılan ve soğukkanlılığını, mantığını ve insanlığının son izlerini de beraberinde götürən Matthew'un kalbiydi.

Gallowglass ve Chris, Diana'yı götürürken Marcus gözünü kırpmadan Matthew'u izledi. Gözden kaybolduklarında Matthew öne atıldı. Marcus onu yakaladı.

"Onsuz mu yapabilecek misin?" diye sordu Marcus babasına. Phoebe'den ayrılalı henüz on iki saat olmamıştı ama şimdiden ayrı kaldıkları için gergindi.

O anda nasıl yapacağını hayal edemiyordu ama, "Yapmam gerek," dedi Matthew.

"Diana ayrı kalmanızın sana ne yapacağını biliyor mu?" Marcus hálá Ysabeau'nun Philippe'in esareti ve ölümü sırasında çektiği acılara ilgili kâbuslar görüyordu. Uyuşturucuyu bırakan birini izlemek gibi bir şeydi; titremeler, mantıksız davranışlar, fiziksel acı. Üstelik büyükannesi ile büyükbabası eş olmalarına rağmen uzun süre birbirinden ayrı kalabilen, talihli vampirlerdendi. Matthew'un kan öfkesi bunu inkânsız kılıyordu. Matthew ve Diana gerçek anlamda eşleşmeden önce bile Ysa-

beau, Diana'nın başına bir şey gelecek olursa babasına güvenilemeyeceği konusunda Marcus'u uyarmıştı.

"Biliyor mu?" diye yineledi Marcus.

"Tam olarak hayır. Burada kalıp ağabeyime itaat edersem olabilecek biliyor ama." Matthew silkinerek oğlunun elinden kurtuldu. "Benimle birlikte bu işe girmek zorunda değilsin. Hâlâ bir seçeneğin var. Baldwin ondan af dilemen koşuluyla seni tekrar kabul edecektir."

"Ben seçimimi 1781'de yaptım, unuttun mu?" Marcus'un gözleri ay ışığında gümüş rengiydi. "Bu gece doğru kararı verdiğimi kanıtladın."

"Bunun işe yarayacağının bir garantisi yok," diye uyardı Matthew. "Baldwin filiz aileyi onaylamayı reddedebilir. Konsil işimiz bitmeden ne yaptığımızı haber alabilir. Tanrı biliyor ya, senin çocuklarının da buna karşı çıkmak için geçerli nedenleri var."

"İşini kolaylaştırmayacaklardır ama çocuklarım ben ne dersem onu yapar. Eninde sonunda. Hem," dedi Marcus, "artık benim korumam altındasın."

Matthew ona şaşkınlıkla baktı.

"Senin, eşinin ve karnında taşıdığı ikizlerin güvenliği Lazarus Şövalyeleri'nin en önemli önceliği artık," diye açıkladı Marcus. "Baldwin seni istediği kadar tehdit edebilir ama emrim altında binden fazla vampir, iblis ve hatta cadı var."

"Ne için savaşmalarını istediğini öğrendiklerinde," dedi Matthew, "sana asla itaat etmeyeceklerdir."

"Onları en başında nasıl emrim altına aldım sanıyorsun?" Marcus başını salladı. "Konsil'in kısıtlamalarından bir tek siz hoşnutsuz değilsiniz."

Ama Matthew karşılık veremeyecek kadar dalgındı. Diana'nın peşinden gitmek için ilk huzursuz dürtüyü hissetmeye başlamıştı bile. Kısa bir süre sonra içgüdüleri ona her dakika Diana'ya gitmesini söylemeye başlayacaktı. Sonrası daha da kötü olacaktı.

"Haydi." Marcus kolunu babasının omzuna attı. "Jack ve Andrew bizi bekliyor. Sanırım o korkunç köpek de New Orleans'a bizimle gelecek."

Matthew hâlâ karşılık vermiyordu. Diana'nın sesini, kimseninkine benzemeyen adımlarını, kalp atışlarının ritmini duymak için kulak kabartmıştı.

Oysa yalnızca sessizlik ve ışıkları evin yolunu gösteremeyecek kadar zayıf yıldızlar vardı.

Güneş Terazî'de

Güneş terazi burcuna girdiğinde yolculuk için en ideal zamanı sunar. Açık düşmanlara, savaşa, itilafa karşı temkinli olun.

— Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 9r

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“İçeri girmeme izin ver, Miriam, lanet kapıyı kıracağım yoksa.” Gallowglass oyun oynayacak durumda değildi.

Miriam kapıyı ardına kadar açtı. “Matthew gitmiş olabilir ama şüphe uyandıracak bir şey yapayım deme. Gözüm üzerinde.”

Gallowglass buna şaşırmadı. Jason bir keresinde ona Miriam’ın rehberliği altında vampir olmayı öğrenmenin insanı her şeyi gören ve bilen, kinci bir üstün varlığa inandırdığını söylemişti. Ama kutsal kitapta yazanların aksine bu bir tanrı değil, sivri dilli bir kadındı.

“Matthew ve diğerleri sağ salım yola çıktı mı?” diye sordu Diana merdivenlerin tepesinden. Yüzü bembeyazdı, ayaklarının dibinde küçük bir bavul duruyordu. Gallowglass bir küfür savurup yukarı fırladı.

“Çıktılar,” dedi, kadın aptalca bir şey yapıp valizi kendisi taşımaya kalkışmadan önce valizi aldı. Diana’nın ikizlerin ağırlığı altında devrilmesinin Gallowglass her geçen saat biraz daha hayret verici buluyordu.

“Neden bavulunu topladın?” diye sordu Chris. “Neler oluyor?”

“Yengem yolculuğa çıkıyor.” Gallowglass hâlâ New Haven’dan ayrılmanın iyi bir fikir olmadığı kanısındaydı ama Diana onunla ya da onsuz gitme niyetinde olduğunu açıkça belirtmişti.

“Nereye?” diye sordu Chris. Gallowglass omuz silkti.

“Ashmole 782’den aldığımız DNA örnekleri ve kan öfkesi üzerinde çalışmaya devam edeceğine söz ver bana,” dedi Diana merdivenlerden inerken.

“Araştırmalarımı yarım bırakmadığımı bilirsin.” Chris, Miriam’a döndü. “Diana’nın gideceğini biliyor muydun?”

“Bilmememe imkân var mı? Bavulu dolaptan çıkarırken ve pilotu ararken o kadar çok gürültü yaptı ki.” Miriam, Chris’in kahvesini kaptı. Bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Çok şekerli.”

"Paltonu al, yengeciğim." Gallowglass, Diana'nın ne planladığını bilmiyordu, uçak havalandığında anlatacağını söylemişti ama rüzgârda sallanan palmiyeleri olan, sıcak rüzgârların estiği Karayipler'de bir adaya gitmeyeceklerinden emindi.

Diana bir kez olsun Gallowglass'ın etrafında dolaşmasına itiraz etmedi.

"Çıkarken kapıyı kilitleyin, Chris. Kahve makinesi de fişte mi diye kontrol edin." Parmak uçlarında yükselip arkadaşını yanağından öptü. "Miriam'a iyi bak. Vampir olsa da New Haven Green'de geceleri yürümesine izin verme."

"İşte," dedi Miriam ona büyük bir zarf vererek. "İstedğin gibi."

Diana zarfın içine göz attı. "Bunlara ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Elimizde bolca örnek var," dedi Miriam.

Chris, Diana'nın gözlerine baktı. "İhtiyacın olursa beni ara. Ne zaman, ne sebeple, nerede olursan ol, ilk uçuşta yanına gelirim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı, "idare ederim. Gallowglass benimle."

Gallowglass bu sözlere sevinmediğini fark etti şaşkınlıkla. Bu kadar teslimiyetle söylendiğinde nasıl sevinebilirdi ki?

de Clermont jeti New Haven Havaalanı'ndan kalktı. Gallowglass telefonu dizinde ritim tutarak camdan dışarı bakıyordu. Uçak yan yattı, Gallowglass havayı kokladı, kuzey-kuzeydoğu yönü.

Diana gözleri kapalı, dudakları bembeyaz, yanında oturuyordu. Bir eli teselli etmek istercesine Ayva ve Bezelye'nin üzerindeydi. Yanaklarında ıslak izler vardı.

"Ağlama. Dayanamam," dedi Gallowglass kaba bir sesle.

"Affedersin. Elimde değil." Diana aksi yöne bakacak şekilde koltuğunda döndü. Omuzları titriyordu.

"Kahretsin, yenge. Başını çevirmenin bir faydası olmuyor." Gallowglass kemerini çözüp Diana'nın deri koltuğunun yanında çömeldi. Kadının dizini sıvazladı. Diana onun elini tuttu. Güç derisinin altında nabız gibi atıyordu. de Clermont'ların atasını dikenli çalılarla hapsettiğinden beri biraz geri çekilmişti ama hâlâ belirgindi. Gallowglass, Diana'nın uçağa binene kadar giydiği gizlenme büyüünün ardından bile görmüştü onu.

"Marcus, Jack'e nasıl davrandı?" diye sordu gözlerini açmadan.

"Marcus onu tam bir amca gibi karşıladı, çocukları ve yaptıkları maskarabıkları anlatarak eğlendirdi. Tanrı biliyor, epey eğlencelidirler," dedi Gallowglass alçak sesle. Ama Diana'nın asıl sorduğu bu değildi.

"Matthew beklenebileceği kadar iyi kaldırdı," diye devam etti daha nazik bir sesle. Matthew bir an Hubbard'ı boğacak gibi olmuştu ama Gallowglass böylesine mükemmel bir şeye endişelenecek biri değildi.

"Chris'le birlikte Marcus'u aradınız iyi ki," diye fısıldadı Diana.

"Miriam'ın fikriydi," diye itiraf etti Gallowglass. Onun Diana'ya göz kulak olması gibi, Miriam da Matthew'u yüzyıllardır koruyordu. "Miriam test sonuçlarını görür görmez, Matthew'un oğluna ihtiyaç duyacağını anladı."

"Zavallı Phoebe," dedi Diana, sesi bir parça endişeliydi. "Marcus'un ona açıklama yapacak zamanı bile olmamıştır."

"Phoebe için endişelenme." Gallowglass kızla iki ay geçirmiş ve hakkında bir yargıya varmıştı. "O da senin gibi yürekli ve inatçı bir kız."

Gallowglass, Diana'ya uyuması için ısrar etti. Uçağın kabinindeki koltuklar yatağa dönüşebiliyordu. Diana'nın uyuduğundan emin olduktan sonra kokpite yürüyüp pilota nereye gittiklerini sordu.

"Avrupa," dedi pilot ona.

"Avrupa' da ne demek?" Amsterdam'dan Auvergne ve Oxford'a kadar her yer olabilirdi Avrupa.

"Madam de Clermont varış noktasını henüz söylemedi. Bana Avrupa'ya gitmemi söyledi, ben de oraya gidiyorum."

"Sept-Tours'a gidiyor olmalı. Gander'a git o zaman," dedi Gallowglass.

"Benim de planım buydu efendim," dedi pilot ifadesizce. "Onu siz uçurmak ister miydiniz?"

"Evet. Hayır." Gallowglass'ın istediği, bir şeyleri yumruklamaktı aslında. "Baksana, sen kendi işini yap, ben de kendi işimi yapayım."

Gallowglass'ın bazen, savaşta Hugh de Clermont dışında birine yenilseydim keşke, diye dilediği zamanlar oluyordu.

Gander'daki havaalanına sağ salım indikten sonra Gallowglass, doktorun dediği gibi Diana'nın bacaklarını esnetmesi için merdivenlerden inmesine yardım etti.

“Newfoundland’e uygun giyinmemişsin,” dedi, omuzlarına eski bir deri ceket koyarak. “Rüzgâr senin o palto dediğin şeyi paramparça eder.”

“Teşekkür ederim, Gallowglass,” dedi Diana ürpererek.

“Son varış noktamız neresi, yengeciğim?” diye sordu küçük toprak pistteki ikinci turlarından sonra.

“Önemi var mı?” Diana’nın sesinde teslimiyet yerine yılgınlık ya da daha kötü bir şey vardı artık.

Umutsuzluk.

“Hayır, yengeciğim. Doğrusu Nar-SAR-svak... NUR-sar-skavk değil,” diye açıkladı Gallowglass, kuş tüyü battaniyelerden birini Diana’nın omuzlarına sararak. Grönland’ın güney ucundaki Narsarsuaq, Gander’dan bile soğuktu. Diana yine de buz gibi havada yürüyüş yapmakta ısrar etmişti.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu aksilenerek, dudakları maviye çalıyordu.

“Biliyorum işte.” Gallowglass uçuş görevlisine işaret edip getirdiği buharı tüten çayı aldı. İçine bir parça viski koydu.

“Kafein ya da alkol yok,” dedi Diana eliyle çayı reddederek.

“Annem hamileliğinin her gününde viski içmiş, bak ben ne kadar sağlıklı ve gürbüz olmuşum,” dedi Gallowglass kupayı ona doğru tutarak. Yaltaklanmaya başladı. “Haydi ama naz yapma. Bir yudumdan bir şey olmaz. Üstelik Ayva ve Bezelye için soğuktan donmak kadar kötü olamaz.”

“Onlar iyi,” dedi Diana sertçe.

“Ah, tabii. Çok şahanedirler.” Gallowglass çayın aromasının Diana’yı içmeye ikna edebileceğini umarak elini biraz daha uzattı. “İskoç kahvaltı çayı. En sevdiğinden.”

“Çekil önümden, şeytan,” diye homurdandı Diana kupayı alarak “Annen sana hamileyken viski içmiş olamaz hem. İskoçya ve İrlanda’da viski on beşinci yüzyıldan sonra damıtılmaya başlandı. Sen çok daha yaşlısın.”

Gallowglass, Diana’nın tarih konusunda titizlendiğini görünce rahat bir nefes almamak için kendini tuttu.

Diana telefonunu çıkardı.

“Kimi arıyorsun, yengeciğim?” diye sordu Gallowglass temkinle.

“Hamish.”

Matthew'un en iyi dostu, telefonu Gallowglass'ın beklediği sözlerle açtı.

"Diana? Ne oldu? Neredesin?"

"Evimin yerini hatırlamıyorum," dedi açıklama olarak.

"Evinin mi?" Hamish'in kafası karışmış gibiydi.

"Evim," diye yineledi Diana sabırsızca. "Matthew'un bana verdiği Londra'daki ev. Sept-Tours'dayken bana onarım faturalarım imzalatmıştın."

Londra mı? Vampir olmanın şu anki durumunda ona hiçbir fayda getirmediğini fark etti, Gallowglass. Cadı olarak doğmuş olmak çok daha iyi olurdu. Belki o zaman bu kadının aklından geçenleri anlayabilirdi.

"Mayfair'de, Connaught yakınında, küçük bir cadde üzerinde. Neden sordun?"

"Anahtara ihtiyacım var. Adrese de." Diana bir an durup bir şeyleri düşündükten sonra konuştu. "Şehirde dolaşmak için bir şoföre de ihtiyacım olacak. İblisler metroyu seviyor, belli başlı taksi şirketleri de vampirlerin."

Elbette taksi şirketlerinin sahibi vampirlerdi. Taksi ruhsatı almak için ezberlenmesi gereken Charing Cross'un on kilometre çevresindeki üç yüz yirmi beş yolu, yirmi beş bin sokağı ve yirmi bin kent simgesini ezberlemek için başka kimin zamanı vardı?

"Şoför mü?" dedi Hamish hızla.

"Evet. Ve şu sahip olduğum süslü Coutts hesabı, yüksek bir harcama limiti olan bir kart veriyor mu?"

Gallowglass bir küfür savurdu. Diana buz gibi bakışlarla onu süzdü.

"Evet," dedi Hamish daha temkinli bir sesle.

"İyi. Birkaç kitap almam gerek. Athanasius Kircher'in yazdığı her şeyi. İlk ya da ikinci edisyon olabilir. Hafta sonundan önce araştırabilir misin dersin?" Diana, Gallowglass'm delici bakışlarından kaçınmaya özen gösterdi.

"Athanasius ne?" diye sordu Hamish. Gallowglass kâğıdı karalayan kalemin sesini işitebiliyordu.

"Kircher." Adama tek tek harfleri yazdırdı. "Nadir kitap satıcılarına gitmen gerekecek. Londra'da birkaç kopya olmalı. Parası önemli değil."

"Büyükannem gibi konuşuyorsun," diye söylendi Gallowglass. Bu bile endişe etmek için yeterli sebepti.

“Kitapları gelecek hafta sonuna kadar bulamazsan, British Library’ye gitmem gerekecek. Ama göz dönemi başladı, bu yüzden nadir kitapların bulunduğu oda cadı dolu olacaktır. Evde kalmam daha iyi olur, eminim.”

“Matthew’la konuşabilir miyim?” dedi Hamish hafifçe soluksuz kalarak.

“Burada değil.”

“Yalnız mısın?” şoke olmuş gibiydi.

“Tabii ki hayır. Gallowglass yanımda,” diye karşılık verdi Diana.

“Gallowglass British Library’nin halka açık odalarında oturup bu... neydi adı? Athanasius Kircher’in kitaplarını okuma planından haberdar mı?  ıldırдын mı sen! Bütün Konsil seni arıyor!” Hamish’in sesi giderek yükseldi ve konuşmasını bağırarak bitirdi.

“Konsil’in ilgisinin farkındayım, Hamish. Bu nedenle senden kitapları almanı istiyorum ya,” dedi Diana sakin bir sesle.

“Matthew nerede?” diye sordu Hamish.

“Bilmiyorum.” Diana parmaklarını çapraz yaparak yalan söyledi.

Uzun bir sessizlik oldu.

“Havaalanında buluşuruz. Gelmeden bir saat önce ara beni,” dedi Hamish.

“Buna gerek yok,” dedi Diana.

“ nmeden bir saat önce beni ara.” Hamish duraksadı. “Bir de Diana? Neler olup bittiğini bilmiyorum ama bir şeyden eminim: Matthew seni seviyor, kendi hayatından bile fazla.”

Diana, “Biliyorum,” diye fısıldayıp telefonu kapadı. Sesi artık umutsuz değil,  l yd .

Uçak güneye ve batıya çevirdi yönünü. Kumandadaki vampir konuşmayı duymuş, ona göre yönlerini belirlemişti.

“Bu salak ne yapıyor?” diye homurdandı Gallowglass. Ayağa fırladığında çay tepsisine çarpıp kurabiyeleri yere döktü. “Doğruca Londra’ya gidemezsin!” diye bağırdı kokpite.

“Uçuş dört saat sürer...    saatten fazla havada olmaması gerekiyor.”

“Nereye gideyim o zaman?” dedi pilotun boğuk sesi, uçak yavaşça rotasını değiştirdi.

“Stornoway’e gitmek    saatten az sürer. Oradan Londra’ya geçe-biliriz,” diye karşılık verdi Gallowglass.

Buraya kadardı. Marcus'un Matthew, Jack, Hubbard ve Lobero'yla yolculuğu ne kadar korkunç olsa da bunun yanında cennet kalırdı.

"Çok güzel." Diana saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Şafak vaktiydi ve güneş Minch'in üzerinden yeni yükselmeye başlamıştı. Gallowglass ciğerlerini evinin tanıdık havasıyla doldurdu ve Diana Bishop'ın, atalarının topraklarında durduğunu sık sık hayal ettiğini hatırladı.

"Evet." Dönüp jete doğru yürüdü. Işıklar açık, kalkışa hazır bekliyordu.

"Hemen geliyorum." Diana ufku gözden geçirdi. Sonbahar tepelerdeki yeşillikleri altın rengine boyamıştı. Rüzgâr cadının kızıl saçlarını kor gibi parlayan bir şerit halinde havalandırdı.

Gallowglass dikkatini neyin çektiğini merak etti. Uzun, sarı bacakları bedenini taşıyamayacak kadar güçsüz görünen, gri, yolunu kaybetmiş bir balıkçıdan başka bir şey yoktu görünürlerde.

"Haydi gel, yengeciğim. Orada donacaksın." Gallowglass deri ceketini Diana'ya verdiği için her zamanki üniforması tişört ve kot pantolonundan başka bir şey yoktu üzerinde. Artık soğuğu hissetmiyordu ama dünyanın bu bölümünde sabah havasının ne kadar soğuk olabileceğini hatırlıyordu.

Balıkçı bir an Diana'ya baktı. Başını indirip kaldırdı, kanatlarını açıp bir çığlık attı. Sonra havalanarak denize doğru süzülde.

"Diana?"

Diana mavi-altın rengi gözlerini Gallowglass'a çevirdi. Kadının gözlerinde Gallowglass'ın tüylerini diken diken eden, olağanüstü bir şey vardı. Ona çocukluğunu, büyükannesinin rün taşlarıyla geleceği okuduğu karanlık odayı hatırlattı.

Uçak havalandıktan sonra bile Diana'nın gözleri görünmeyen uzak bir manzaraya takılı kalmaya devam etti. Gallowglass camdan dışarı bakıp güçlü bir kuyruk rüzgârı için dua etti.

"Sence bir gün kaçmayı bırakacak mıyız?" Sesi Gallowlass'ı irkiltti.

Gallowglass cevabı bilmiyordu, ona yalan söylemeye de gönlü elvermiyordu, sessiz kaldı.

Diana yüzünü elleri arasına gömdü.

"Geçti geçti." Kadını göğsünde salladı. "En kötüsünü düşünmemelisin. Sen böyle yapamazsın."

“Öyle yorgunum ki, Gallowglass.”

“Haklısın. Geçmiş ve gelecek arasında yorucu bir yıl geçirdin.” Gallowglass kadının başını çenesinin altına aldı. Diana, Matthew’un aslanı olabiliyordu ama aslanların bile gözlerini kapayıp dinlenmeye ihtiyacı vardı.

“Bu Corra mı?” Diana’nın parmakları Gallowglass’ın kolundaki ateş ejderinin üzerinde gezindi. Gallowglass ürperdi. “Kuyruğu nereye gidiyor?”

Gallowglass onu durduramadan Diana adamın kolunu sıyırdı. Gözleri irileşti.

“Bunu görmemen gerekiyordu,” dedi Gallowglass. Kadını bırakıp yumuşak kumaşı indirdi.

“Göster bana.”

“Yenge, bence en iyisi...”

“Göster,” diye yineledi Diana. “Lütfen.”

Gallowglass tişörtünü başının üzerinden geçirip çıkardı. Dövmeleri karmaşık bir hikâyeyi anlatıyordu ama yalnızca birkaç bölümü Matthew’un karısının ilgisini çekebilirdi. Diana elini ağzına götürdü.

“Ah, Gallowglass.”

Kalbinin üzerindeki bir kayada bir siren oturuyordu, siren sicim tuttuğu elini sol pazısına doğru uzatıyordu. Sicimler kolundan aşağı inerek Corra’nın kıvrılan kuyruğuna dönüşüyor, dirseğinin çevresinden dolaşarak ateş ejderinin bedeniyle birleşiyordu. Siren Diana’nın yüzünü taşıyordu.

“Seni bulmak çok zor ama unutmaması daha da zor.” Gallowglass tişörtünü giydi.

“Ne kadardır?” Diana’nın gözleri üzüntü ve anlayışla masmaviydi.

“Dört aydır.” Bunun kalbine işlemiş benzer imgelerin en sonuncusu olduğunu ona söylemedi.

“Kastettiğim bu değildi,” dedi Diana alçak sesle.

“Ha.” Gallowglass dizlerinin arasından halı kaplı zemine baktı. “Aşağı yukarı dört yüz yıl.”

“Çok üzgü...”

“Engel olamadığın bir şey için üzülmene izin veremem,” dedi Gallowglass onu eliyle susturarak. “Asla benim olmayacağını biliyordum. Önemi yok.”

“Matthew’un olmadan önce senindim ben,” dedi Diana lafı uzatmadan.

“Sadece senin büyüyerek Matthew’un karısı olmanı izlediğim için,” dedi boğuk bir sesle.

“Büyükbabamın şeytani bir yeteneği vardı. Bize hep reddedemeyeceğimiz ya da yaparken ruhumuzun bir parçasını yitireceğimiz görevler verirdi.” Gallowglass derin bir soluk aldı.

“Leydi Pembroke’un laboratuvar defteriyle ilgili o gazete haberini görene kadar kaderin bana bir sürpriz yapabileceğini düşündüm,” diye devam etti. “Farklı ya da Matthew’suz döner mi, onun seni sevdiği kadar onu sevmeyebilir mi acaba diyordum.”

Diana sesini çıkarmadan dinledi.

“Bu yüzden seni beklemek için Sept-Tours’a döndüm. Büyükbabama söz verdiğim gibi. Emily ve Sarah zaman yürüyüşünün meydana getirebileceği değişikliklerden konuşuyorlardı sürekli. Minyatürler ve teleskoplar başka şey ama senin için her zaman tek bir erkek olacaktı, Diana. Tanrı biliyor, Matthew için de her zaman tek bir kadın oldu.”

“Adımı söylediğini duymak ne tuhaf,” dedi Diana yavaşça.

“Sana yenge dediğim sürece kalbinin kime ait olduğunu unutmu-yorum,” dedi Gallowglass kısık sesle.

“Philippe bana göz kulak olmanı senden beklememeliydi. Bu zalimlik,” dedi Diana.

“Philippe’in senden beklediği şeyden daha zalimce değildi,” diye karşılık verdi Gallowglass. “Ve büyükbabamın kendinden beklediği şeylerin yanında lafı bile olmaz.”

Diana’nın şaşırdığını gören Gallowglass devam etti.

“Philippe kendi ihtiyaçlarını her zaman en son düşünürdü,” dedi Gallowglass. “Vampirler ve yaratıkları arzuları yönetir, hayatta kalma içgüdüleri sıcakkanlılarınkinden çok daha güçlüdür. Ama Philippe bizlere benzemezdi. Büyükkannem huzursuz olup gittiğinde kalbi kırılırdı hep. O zamanlar büyükkannemin neden gitme gereği duyduğunu anlamıyordum. Hikâyesini dinledikten sonra şimdi düşünüyorum da galiba Philippe’in sevgisi onu korkutuyordu. Öyle derin ve özverili bir sevgiydi ki büyükkannem atasının elinde yaşadıklarından sonra ona güvenmekte zorluk çekiyordu. Bir parçası Philippe’in ona ihanet etmesini, ondan veremeyeceği bir şey istemesini bekliyordu hep.”

Diana düşünceli görünüyor.

"Matthew'un ihtiyacın olan özgürlüğü sana vermek için, önemsiz bulduğun ama onun için beklemek ve endişelenmek anlamına gelen bir şeyi yapmana izin vermek için mücadele ettiğini gördüğümde Philippe'i hatırlıyorum," dedi Gallowglass hikâyesini bitirerek.

"Şimdi ne yapacağız?" Londra'ya vardıkları zaman ne yapacaklarını sormuyordu ama Gallowglass soruyu böyle anlamış gibi davrandı.

"Şimdi Matthew'u bekleyeceğiz," dedi ifadesiz bir sesle. "Onun bir aile kurmasını istedin. O da bunu yapmaya gitti."

Diana'nın derisi altında büyü hareketli bir pırıltıyla nabız gibi atmaya başladı yine. Gallowglass'a bir zamanlar babasıyla büyükbabasının yaşadığı tepelerin altındaki kumsaldan uzun geceler boyunca izlediği kuzey ışıklarını hatırlatıyordu.

"Endişelenme. Matthew uzun süre senden uzak kalmaz. Farklı bir şey bilmediğin için karanlıkta dolanmak başka, tam ışıktan keyif alırken onun elinden alınması bambaşka bir şey," dedi Gallowglass.

"Ne kadar emin konuşuyorsun," diye fısıldadı.

"Eminim. Marcus'un çocukları ele avca sığmaz tiplerdir ama Matthew onları dize getirecektir." Gallowglass sesini alçalttı. "Londra'yı seçmenin iyi bir sebebi vardır herhalde?"

Diana bakışlarını kaçırdı.

"Öyle düşünmüştüm. Sadece son kayıp sayfayı aramıyorsun. Ashmole 782'nin peşindesin. Saçmaladığımı söyleme sakın," dedi Gallowglass, Diana ağzını itiraz etmek için açtığında elini kaldırarak. "Çevrende insanların olmasını isteyeceksin o zaman. Ölümüne güvenebileceğin insanlar; büyükannem, Sarah ve Fernando mesela." Telefonunu çıkardı.

"Sarah, Avrupa'ya gitmek üzere yolda olduğumu biliyor. Yerleştiğimde ona yerimi haber vereceğimi söyledim." Diana kaşlarını çatarak telefona baktı. "Ysabeau hâlâ Gerbert'in tutsağı. Dış dünyayla ilişkisi yok."

"Ah, büyükannemin kendine has yöntemleri vardır," dedi Gallowglass sakın bir tavırla, parmakları hızla tuşların üzerinde dolaştı. "Ona mesaj gönderip nereye gittiğimizi söyleyeceğim. Sonra Fernando'ya haber vereceğim. Bu işi, planlarını tek başına gerçekleştirmene imkân yok, yeneceğim."

"Tüm bunları epey iyi karşıladın, Gallowglass," dedi Diana minnetle. "Matthew olsa beni vazgeçirmeye çalışırdı."

“Yanlış adama âşık olursan böyle olur işte,” dedi Gallowglass duyulmayacak bir sesle.

Ysabeau de Clermont ince kırmızı telefonunu eline alıp aydınlanan ekrana baktı. Saat sabah 07.37’yi gösteriyordu. Sonra mesajı okudu. Aynı sözcük üç kez yinelenmişti:

SOS

SOS

SOS

Phoebe, Marcus’un gecenin bir yarısı aniden, gizemli bir biçimde Matthew’un yanına gittiğini haber verdiğinden beri Gallowglass’ın kendisiyle temas kurmasını bekliyordu.

Ysabeau ve Gallowglass işler ters gittiğinde birbirlerine haber verecekleri bir yolları olması gerektiğine çok önceden karar vermişlerdi. Sistemleri yıllar boyunca değişmişti; işaret ateşlerinden soğan suyuyla yazılan gizli şifre ve simgelere, sonra da postayla açıklama olmadan gönderilen paketlere. Artık telefonu kullanıyorlardı.

Başta Ysabeau bu aletleri kullanmaya şüpheyle yaklaşmıştı ama son olaylardan sonra telefonunu geri aldığına memnundu. Gerbert, onu daha yumuşak başlı yapacağına dair boş bir umutla Ysabeau’nun Aurillac’a gelmesinden hemen sonra telefonuna el koymuş, telefonu birkaç hafta önce Ysabeau’ya geri vermişti.

Cadıları memnun etmek, Konsil’in gücü ve etkisini dosta düşmana göstermek için tutsak alınmıştı. Gerbert mahkûmundan Matthew’u bulmalarına yardım edecek en ufak bir bilgi alamayacağını biliyordu pekâlâ. Ama Ysabeau’nun bu gösteriye ses çıkarmadan katılmasına minnettardı. Gerbert’in evine geldiğinden beri Ysabeau örnek bir mahkûm gibi davranmıştı. Gerbert uyumlu davranışlarının ödüllü olarak telefonu geri verdiğini söylemişti ama Ysabeau nedenin büyük ölçüde Gerbert’in gün boyunca çalan alarmları nasıl susturacağını bilmemesi olduğunu biliyordu.

Ysabeau dünyasını değiştiren olayların bu küçük hatırlatıcılarından hoşlanıyordu: öğlenden hemen önce Philippe ve adamlarının hapishanesine girdiği ve ilk umut ışığını gördüğü an. Güneş batmadan iki

saat önce Philippe'in ona aşkını itiraf ettiği an. Öğleden sonra saat üçte Matthew'un yaralı bedenini, inşaatı tamamlanmamış Saint-Lucien kilisesinde bulunduğu an. Gece 01.23 Matthew'un Philippe'in acıyla harap olmuş bedenindeki son damla kanı içtiği an. Hugh ve Godfrey'in ölüm anını, Lousia'nın kan öfkesini ilk kez gösterdiği, Marcus'un aynı hastalıktan etkilenmediğini gösterdiği zamanı haber veren alarmlar da vardı. Geri kalan günlük alarmlar Ysabeau'nun dostum dediği kral ve kraliçelerin doğum tarihleri, katıldığı ve galip geldiği savaşlar ve dikkatli planlarına rağmen kaybettiği savaşlar gibi önemli tarihsel olaylar içindi.

Alarmlar, her biri dikkatle seçilmiş farklı bir melodiyle gece gündüz çalışıyordu. Gerbert sabahın beş buçuğunda –ayaklanan halkın 1789'da Bastille kapılarından içeri girdiği andı– avaz avaz *Chant de Guerre pour l'Armée du Rhin* çalmasına epey söylenmişti. Ama bu melodiler Ysabeau'nun zamanla unutulup gidecek yüzleri ve yerleri hatırlamasına yardım ediyorlardı.

Ysabeau, Gallowglass'ın mesajının devamını okudu. Başka birisine gemiciler için hava durumu, havacılık tehlike sinyali, ay, ikizler ve teraziye göndermelerle dolu günlük burç yorumu ve bir dizi eylem boylam koordinatının anlaşılmasız karışımından başka bir şey değildi. Ysabeau mesajı iki kere okudu: birincisi doğru anladığından emin olmak içindi, ikincisi de Gallowglass'ın talimatlarını ezberlemek için. Sonra cevap yazdı.

Je Viens¹

“Korkarım gitme zamanım geldi, Gerbert,” dedi Ysabeau hiç üzüntü belirtisi göstermeden. Sahte Gotik tarzda döşenmiş korkunç odanın karşısındaki oymalı masada bilgisayar başında oturan gardiyanına baktı. Masanın karşısında sanki Gerbert'in çalışma alanı kilise mihrabıymış gibi, iki yanında kalın, beyaz mumlar bulunan bir rahlenin üzerinde ağır bir kutsal kitap duruyordu. Ysabeau'nun dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. Bu yapmacıklığa on dokuzuncu yüzyıldan kalma ağır ahşaplar, kanepelere dönüştürülmüş sıralar, şövalye armalarıyla süslü mavi ve

1 (Fr.) Geliyorum. (ç.n.)

yeşil duvar kâğıdı eşlik ediyordu. Odadaki tek otantik eşyalar dev taş sömine ve önündeki büyük satranç masasıydı.

Gerbert dikkatle ekrana bakıp klavyede bir tuşa bastı ve inledi.

“Bilgisayarla hâlâ sorun yaşıyorsan Jean-Luc Saint-Lucien’den gelip yardım edebilir,” dedi Ysabeau.

Ysabeau yemek sofrasındaki sohbetlerden öğrendiği iki Sept-Tours dedikodusunu –Nathaniel Wilson’ın gelecekte savaşların internet üzerinden olacağına inandığını ve Marcus’un Lazarus Şövalyeleri’nin hesaplarını online kanallardan idare etmeyi planladığını– adama anlattıktan sonra Gerbert da nazik genci evde bir bilgisayar ağı kurmak için tutmuştu. Baldwin ve Hamish torununun olağanüstü fikrini kabul etmemişti ama Gerbert’in bunu bilmesine gerek yoktu tabii.

Jean-Luc, Gerbert’in alelacele toparlanmış bilgisayar parçalarını takarken danışmak için birkaç kez iş yerini aramıştı. Saint-Lucien’deki bu küçük iş yerini, Marcus’un sevgili dostu Nathaniel, köylüleri modern çağla tanıştırmak için kurmuştu. Artık Avustralya’daydı ama bu durum engin tecrübesine gerek duyulduğunda eski çalışanına seve seve yardım etmesine engel değildi. Bu kez Jean-Luc’un Gerbert’in istediği güvenlik konfigürasyonlarını yapmasına yardımcı olmuş, elbette kendi istediği birkaç değişikliği de araya katmıştı.

Bunun sonucunda da Ysabeau ve Nathaniel, Aurillac’lı Gerbert hakkında Ysabeau’nun hayal edebileceğinden, hatta bilmek istediğinden fazla şeyi öğrenmişlerdi. Bir insanın internette yaptığı alışverişin karakteri ve yaptıkları hakkında bu kadar çok şeyi açığa çıkarması hayret vericiydi.

Ysabeau, Jean-Luc’a Gerbert’in elini meşgul tutup yoluna çıkması için vampiri birkaç sosyal medya sitesine kaydetmesini söylemişti. Bütün bu sitelerin logolarında mavinin bir tonunu kullanmasına akıl sır erdiremiyordu. Mavi ona göre yatıştırıcı, huzur veren bir renkti ama sosyal medya gürültü patırtı ve karşı tarafı etkileme üzerine kuruluydu. Versay Saray’ından bile beterdi. Şimdi düşününce, Louis-Dieudonné’un da maviyi sevdiğini hatırlıyordu.

Gerbert’in yeni sanal kişiliğiyle ilgili tek şikâyeti kullanıcı adı olarak “Pontifex Maximus”u alamamış olmasıydı. Ysabeau ona, bazı yaratıklar bunu anlaşılanın ihlali olarak görebileceği için bunun o kadar da kötü bir şey olmadığını söylemişti.

İnternet müptelası olmanızın interneti en iyi şekilde kullanacağınızı garantilememesi Gerbert için talihsiz, Ysabeau için talihli bir durumdu. Gerbert girdiği siteler yüzünden sürekli bilgisayar virüsleriyle boğuşmak zorunda kalıyordu. Aşırı karmaşık şifreler seçtiği, hangi siteleri ziyaret ettiğini ve onları nasıl bulduğunu unuttuğu için de Jean-Luc'a sık sık telefon açmak zorunda kalıyor, Jean-Luc onun sorunlarını çözüyor, böylelikle Gerbert'in online bilgilerine erişimlerini güncel tutuyordu.

Gerbert bunlarla meşgulken, Ysabeau şatoda dilediği gibi dolaşmış, adamın eşyalarını karıştırmış, vampirin çok sayıdaki adres defterinden şaşırtıcı kayıtlar kopyalamıştı.

Gerbert'in tutsağı olarak yaşamak son derece aydınlatıcı olmuştu.

"Gitme zamanım geldi," diye yineledi Ysabeau. Gerbert nihayet gözlerini ekrandan ayırabilmişti. "Beni burada daha fazla tutman için bir neden kalmadı. Konsil kazandı. Ailemden Matthew ve Diana'nın artık birlikte olmadığı haberini aldım az önce. Sanırım baskı kızcağıza çok ağır geldi. Bu durum seni memnun eder."

"Ben duymadım. Ya sen?" Gerbert'in yüzü kuşkuluydu. "Sen memnun musun?"

"Elbette. Cadılardan nefret ettim her zaman." Gerbert'in Ysabeau'nun duygularının ne ölçüde değiştiğini bilmesine gerek yoktu.

"Hımm." Hâlâ temkinli görünüyordu. "Matthew'un cadısı Madison'a mı gitmiş? Diana Bishop oğlunu terk ettiyse, teyzesinin yanında olmak isteyecektir kuşkusuz."

"Evini özlediğinden eminim," dedi Ysabeau. "Ne de olsa gönül yarası insanları alışkın oldukları şeyleri aramaya iter."

Ysabeau, bu yüzden Diana'nın Matthew'la birlikte mutlu yaşadıkları bir yere dönmesinin umut verici bir işaret olduğunu düşünüyordu. Gönül yarasına gelince, Matthew yakında büyük bir vampir klanının atası olacaktı. Onun eşi olarak yaşayacağı acıyı ve yalnızlığı hafifletmenin pek çok yolu olacaktı. Ysabeau bu yöntemleri vampirlerin ummadığı kadar dayanıklı çıkan geliniyle paylaşmayı dört gözle bekliyordu.

"Gitmem için birilerinden izin alınan gerekiyor mu? Domenico? Belki Satu?" diye sordu Ysabeau sabırsızca.

"Onlar beni dinler, Ysabeau," dedi Gerbert kaşlarını çatarak.

Egosu söz konusuysa Gerbert'i manipüle etmek son derece kolaydı. Egosunu da hiç istisnasız her şeye karıştırırdı. Ysabeau tatminkâr te-bessümünü gizledi.

"Seni bırakırsam Sept-Tours'a gidip orada kalacak mısın?" diye sordu Gerbert.

"Elbette," dedi hemen.

"Ysabeau," diye homurdandı adam.

"de Clermont topraklarını savaş sona erdiğinden beri terk etmedim," dedi bir parça sabırsızlıkla. "Konsil beni tekrar tutsak etmeye karar vermediği sürece de Clermont topraklarını terk etmeyeceğim. Yalnızca Philippe beni böyle bir şey yapmaya ikna edebilir."

"Neyse ki Philippe de Clermont'un gücü bile bize mezardan emir vermeye yetmez," dedi Gerbert, "gerçi bunu yapmayı çok isterdi eminim."

Çok şaşırırdın, seni kurbağa kılıklı herif, diye düşündü Ysabeau.

"Pekâlâ. Gitmekte özgürsün." Gerbert içini çekti. "Ama savaşta olduğumuzu unutmamaya çalış, Ysabeau. Görünüşü kurtarmak için."

"Ah, savaşta olduğumuzu asla unutmam, Gerbert." Bir saniye daha orada kalırsa kendini kontrol edemeyip şöminenin demir maşasını yaratıcı bir biçimde kullanacağından korkan Ysabeau, Marthe'yi bulmaya gitti.

Güvenilir dostu *Köstebek*'in yıpranmış bir kopyası ve buharı tüten bir bardak sıcak şarapla tertemiz mutfakta şöminenin başında oturuyordu. Gerbert'in kasabı doğrama kütüğünün başında, efendisinin kahvaltısı için bir tavşan kesiyordu. Duvarlardaki fayanslar ortamı garip bir biçimde neşeli gösteriyordu.

"Eve gidiyoruz, Marthe," dedi Ysabeau.

"Nihayet." Marthe inleyerek ayağa kalktı. "Aurillac'tan nefret ediyorum. Buranın havası berbat. *Adiu siatz*, Theo."

"*Adiu siatz*, Marthe," diye homurdandı Theo şanssız tavşanı döverek.

Gerbert vedalaşmak için onlarla ön kapıda buluştu. Ysabeau'yu, ateşin üzerinde asılı tahnit edilmiş yaban domuzu başının bakışları altında iki yanağından öptü. "Enzo'nun sizi arabayla bırakmasını ister misiniz?"

"Yürürüz sanırım." Böylece Marthe'yle plan yapma fırsatı bulabilirdi. Gerbert'in çatısı altında haftalarca casusluk yaptıktan sonra aşırı temkinli olmayı bir anda bırakması zor olacaktı.

"Yüz kilometre," diye hatırlattı Gerbert.

“Allanche’ta mola verip öğlen yemeği yeriz. Bir zamanlar oradaki ormanlarda büyük bir geyik sürüsü dolaşırdı.” O kadar uzağa yürümeyeceklerdi, Ysabeau, Murat dışında onları beklemesi için Alain’e haber göndermişti bile. Alain onları alıp Clermont-Ferrand’a götürecekti, oradan da Baldwin’in cehenneminden çıkmış uçan makinelerinden birine binip Londra’ya gideceklerdi. Marthe doğal bulmadığı uçak yolculuğundan nefret ederdi ama Diana’nın soğuk bir eve gelmesine de izin veremezdi. Ysabeau, Jean-Luc’un kartvizitini Gerbert’in eline tutuşturdu. “Şimdilik hoşça kal.”

Ysabeau ve Marthe kol kola, kuru ve soğuk şafakta yürüdü. Château des Anges Déchus’un kuleleri arkalarında giderek küçüldü ve en sonunda gözden kayboldu.

“Yeni bir alarm kurmalıyım, Marthe. Sabah yedi otuz yediye. Bana hatırlat. ‘Marche Henri IV’ çok uygun olur diye düşünüyorum,” diye fısıldadı Ysabeau. Hızlı adımlarla eski yanardağların uyuyan zirveleri arasından kuzeye, geleceklerine doğru ilerlediler.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Burası benim evim olamaz, Leonard.” Londra’nın en lüks semtlerinden birinde yükselen dört katlı tuğla bina, saray yavrusu gibi bir malikâneydi. Geniş cephesinde beş penceresi vardı. Bu nedenle buranın benim olması imkânsızdı. Ama hafif bir üzüntü hissettim elimde olmadan. Uzun pencerelerinin pervazları sıcak renkli tuğlayla zıtlık oluşturacak biçimde beyaza boyanmıştı, eski camlar öğlen güneşinin altında göz kırpyordu. Evin içi apaydınlık olmalıydı. İki yerine üç bacası olduğu için sıcacıktı muhtemelen. Üstüne üstlük ön kapıda bir bando kuracak kadar çok cilalanmış pirinç vardı. Burası ev denemeyecek kadar görkemli bir tarihî eserdi.

“Buraya gelmem söylendi, Bayan... eee, Bayan... Diana.” Jack’in eski dostu, Hubbard’ın kötü şöhretli oğlanlar çetesinin bir üyesi olan Leonard Shoreditch, Hamish’le birlikte bizi Docklands’taki Londra Kent Havaalanı’nın özel bekleme salonundan almıştı. Leonard Mercedes’i park ederken başını arkaya uzatıp talimatlarını bekledi.

“Seni temin ederim ki burası senin evin, yengeciğim. Hoşuna gitmediyse başkasıyla değiştiririz ama gayrimenkul alışverişini görülebileceğimiz bir yerde değil de içeride konuşalım. Valizi al, evlat.” Gallowglass ön kapıdan inip arkasından kapıyı çarptı. Hâlâ bizi Mayfair’e getiren o olmadığı için kızgındı. Ama Gallowglass’la Londra’da bir kere salla gezinmek bana yettiği için şansımı Leonard’la denemeyi tercih etmiştim.

Malikâneye bir kez daha şüpheyle baktım.

“Endişelenme, Diana. Evin içi, dışı kadar görkemli değil. Bir merdiveni ve süslü bir alçı kaplaması var tabii,” dedi Hamish arabanın kapısını açarken. “Aslına bakarsan evin tamamı gösterişli diyebiliriz.”

Leonard bagajdan küçük bavulumu ve bizi karşıladığında elinde tuttuğu yazılı levhayı aldı. Hamish’in dediğine göre Leonard her şeyi usulüne göre yapmak istemişti, bu nedenle levhada büyük harflerle

CLAIRMONT yazıyordu. Hamish ona temkinli davranmamız gerektiğini söylediğinde Clairmont'un üstünü çizip, altına daha da koyu bir markörle ROYDON yazmıştı.

"Leonard'ı aramak nereden aklıma geldi?" diye sordum arabadan inmeme yardım eden Hamish'e. Leonard'ı en son 1591'de gördüğümde Amen Corner adında bir çocukla birlikteydi. Matthew ikisine birden Peter Hubbard'dan bir mesaj getirdiler diye hançer fırlatmıştı. Kocamın iki oğlanla hâlâ bağlantısı olabileceğini aklım almıyordu.

"Gallowglass bana numarasını gönderdi. İşleri mümkün olduğu kadar aile içinde halletmemiz gerektiğini söyledi." Hamish meraklı gözlerini üzerime çevirdi. "Matthew'un kiralık araba işine girdiğini bilmiyordum."

"Şirket Matthew'un torununa ait." Havaalanından gelirken yolda şoför koltuğunun arkasındaki cepte duran ve "1917'den beri Londra'nın değişen ulaşım ihtiyaçlarına cevap veren" Houndsditch'li Hubbard Ailesi Ltd.'nin tanıtım broşürlerine bakarak vakit geçirmiştım.

Daha fazla açıklama yapamadan yaşımı almış, geniş kalçalı, ufak tefek bir kadın kemerli mavi kapıyı açtı. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Müthiş görünüyorsun, Marthe." Gallowglass eğilip kadını öptü. Sonra dönüp kaldırımdan eve çıkan basamaklara kaşlarını çatı. "Neden hâlâ kaldırımın kenarındasın, yengeciğim?"

"Marthe neden burada?" Kuruyan boğazımdan çıkan ses çatıktı.

"O Diana mı?" Ysabeau'nun sesi kentin alçak gürültüsü üzerinden çınladı. "Marthe ve ben sana yardım etmek için geldik tabii."

Gallowglass ıslık çaldı. "Zorla alıkonulmak sana yaramış, büyükanne. Victoria taç giydiğinden beri seni bu kadar hayat dolu görmemiştım."

"Seni yağcı." Ysabeau torununun yanağını okşadı. Sonra soluksuz bir halde bana baktı. "Diana bembeyaz, Marthe. Onu içeri sok, Gallowglass. Hemen."

"Onu duydun, yengeciğim," dedi, beni kolumdan tuttuğu gibi üst basamağa çıkarıp.

Ysabeau ve Marthe beni, siyah-beyaz mermerden ve dudak uçuklatacak kadar görkemli bir kıvrılan merdiveni olan havadar antreden geçirdiler. Dört kat merdivenin tepesinde kubbe şeklinde bir çatı penceresi vardı. İçeri giren güneş ışığı süslü tirizlerin ayrıntılarını ortaya çıkarıyordu.

Buradan sakın bir kabul odasına götürüldüm. Pencereleerde, krem rengi duvarlarla güzel bir tezat oluşturan gri ipek perdeler asılıydı. Döşemeler griyle uyumlu arduaz mavisi, kızıl, kremi renklerdeydi. Karanfil ve tarçın kokusu sinmişti hepsine. Pirinç telleri parlayan küçük güneş sistemi modelinden Japon işi porselen bir parçaya, sıcak renkli halıya kadar her yerde Matthew'un zevki kendini gösteriyordu.

"Merhaba, Diana. Çay istersin diye düşündüm." Phoebe Taylor leylak kokuları ve gümüş ve porselen tıngırtıları eşliğinde içeri girdi.

Ysabeau ve Marthe kadar şaşırtmıştı beni burada olması. "Sen neden Sept-Tours'da değilsin?" diye sordum.

"Ysabeau bana burada ihtiyaç olduğunu söyledi." Phoebe'nin sık siyah topuklu ayakkabıları cilalı ahşap zeminde tıkırdadı. Aksini görebileceğim kadar parlatılmış zarif bir masaya çay tepsisini bırakırken Leonard'ı süzdü. "Çok özür dilerim ama tanışmadık sanıyorum. Çay ister miydiniz?"

"Leonard Shoreditch, ba-bayan, hizmetinizdeyim," dedi Leonard hafifçe kekeleyerek. Gergin bir biçimde eğilerek selam verdi. "Teşekkür ederim. Çay çok iyi olurdu. Sütü. Dört şeker lütfen."

Phoebe buharı tüten çayı bir fincana doldurup üç şeker koyarak Leonard'a verdi.

Phoebe ve Leonard'ı şahin gibi gözetlemeye kararlı görünen Marthe burun kıvrarak çay masasının yanındaki düz sırtlı iskenleye oturdu.

"Çok şeker dişlerini çürütür, Leonard," dedim anaç bir müdahale bulunmaktan kendimi alamayarak.

"Vampirler diş çürümesini pek önemsemezler... şey... Bayan... uh... Diana." Leonard'ın elleri tehlikeli bir biçimde titreyerek Japon tarzı kırmızı süslemeleri olan küçük fincan ile tabağı tıkırdattı. Phoebe'nin yüzü kireç gibi oldu.

"Elindeki Chelsea porseleni ve oldukça da eskidir. Aslında bu evdeki her şey V&A Müzesi'nde dolaplar içinde olmalı." Phoebe kenarında gümüş bir kaşık duran fincan ve tabağı bana uzattı. "Bir şey kırılacak olursa kendimi asla affetmem. Paha biçilmez eşyalar."

Phoebe, Marcus'la evlenmeyi planlıyorsa çevresinde müzelik eşyalar bulunmasına da alışmak zorunda kalacaktı.

Kaynar yoğun çaydan bir yudum alıp zevkle içimi çektim. Odaya bir sessizlik çöktü, çevreme bakındım. Gallowglass kash bacaklarını açmış,

köşedeki Kraliçe Anne koltuğunda oturuyordu. Ysabeau yüksek sırtı, damasko döşemesi ve gümüş varaklarıyla odanın en süslü koltuğuna kurulmuştu. Hamish ve Phoebe maun ikili kanepeyi paylaşıyorlardı. Leonard çay sehpasının yanındaki koltuklardan birine tünemişti.

Herkes bekliyordu. Matthew orada olmadığı için dostlarımız ve ailemiz yol göstermem için beni bekliyordu. Omuzlarımda sorumluluğun ağırlığını hissediyordum. Matthew'un tahmin ettiği gibi pek de rahat bir his değildi.

"Konsil seni ne zaman serbest bıraktı, Ysabeau?" diye sordum çaya rağmen ağzım hâlâ kupkuruydu.

"Gerbert ve ben sen İskoçya'ya indikten kısa süre sonra bir anlaşmaya vardık," dedi lakayt bir tavırla ama gülümsemesi hikâyenin bununla bitmediğini söylüyordu.

"Marcus burada olduğunu biliyor mu, Phoebe?" İçimden bir ses Marcus'un en ufak bir fikri olmadığını söylüyordu.

"Sotheby's'ten istifam pazartesi gününden itibaren geçerli olacak. Masamı toplamam gerektiğini biliyordu." Phoebe sözcükleri dikkatle seçmişti ama alttan alta sorunun cevabının hayır olduğunu ima ediyordu. Marcus hâlâ nişanlısının Londra'da havadar bir evde değil, Fransa'da korunaklı bir kalede olduğunu sanıyordu.

"İstifa mı?" Şaşırmıştım.

"Sotheby's'e dönmek istersem bunun için yüzyıllarım olacak." Phoebe çevresine bakındı. "Gerçi de Clermont ailesinin eşyalarını kataloglamanın birkaç yüz yılını alacağı kesin."

"Hâlâ vampir olmaya kararlısın demek?" diye sordum.

Phoebe başını yukarı aşağı salladı. Onu bu kararından vazgeçirmeye çalışmalıyım. Eğer ters bir şey olursa kanı Matthew'un ellerine bulaşacaktı. Ve bu ailede her zaman bir şeyler ters giderdi.

"Onu kim vampir yapacak?" diye fısıldadı Leonard, Gallowglass'a. "Peder H mi?"

"Peder Hubbard'ın yeterince çocuğu var. Sence de öyle değil mi, Leonard?" Hazır konu açılmışken onların sayısını ve kaçının iblis, kaçının cadı olduğunu da öğrenmeliydim.

"Sanırım öyle, Ba-Bayan... şey..."

"*Sieur* Matthew'un eşine '*Madame*' demelisin. Bundan böyle Diana'yla konuşurken ona bu unvanla hitap et," dedi Ysabeau bir çırpıda. "Bu işleri kolaylaştırır."

Marthe ve Gallowglass şaşkınlıkla Ysabeau'ya döndüler.

"*Sieur* Matthew," diye yineledim alçak sesle. Şimdiye kadar Matthew, ailesi için "*Milord*"du. Ama Philippe'e 1590'da "*Sieur*" diyorlardı. "*Bana herkes 'Sieur' ya da 'baba,' der,*" demişti Philippe ona nasıl hitap edeceğimi sorduğumda. O sırada bu unvanın eski bir Fransızca saygı ifadesi olduğunu düşünmüştüm ama artık öyle olmadığını biliyordum. Matthew'a "*Sieur*" denmesi onu vampir klanının reisi yapıyordu. Ysabeau'ya göre Matthew'un yeni filiz ailesi kurulmuştu bile.

Kafası karışan Leonard, "*Madame* ne?" diye sordu.

"Sadece *Madame*," diye yanıtladı Ysabeau sakince. "Bana Madam Ysabeau diyebilirsin. Phoebe, *Milord* Marcus'la evlendiğinde, *Madame* de Clermont olacak. O zamana kadar Bayan Phoebe diyebilirsin."

"Ah." Leonard'ın yüzündeki yoğun dikkat ifadesi vampirlere özgü görgü kurallarını özümsemeye çalıştığını gösteriyordu.

Oda tekrar sessizleşti. Ysabeau ayağa kalktı.

"Marthe seni Matthew'un yatak odasının bitişiğindeki Orman Odası'na yerleştirsin, Diana," dedi. "Çayını bitirdiyse seni yukarıya çıkarayım. Birkaç saat dinlenip bize neye ihtiyacın olduğunu anlatırsın."

"Teşekkür ederim, Ysabeau." Fincanı ve tabağını dirseğimin dibindeki küçük yuvarlak masaya bıraktım. Çayım bitmemişti ama ince porselenin içinde çabucak soğumuştur. Ne istediğime gelince, nereden başlamalıydım?

Ysabeau'yla birlikte antreden geçip zarif merdivenden birinci kata çıktık, sonra çıkmaya devam ettik.

"İkinci katta seni kimse rahatsız etmez," diye açıkladı Ysabeau. "O katta iki yatak odası, Matthew'un çalışma odası ve küçük bir oturma odası bulunuyor. Ev artık senin olduğuna göre her şeyi istediğin gibi düzenleyebilirsin tabii."

"Sizler nerede kalıyorsunuz?" diye sordum Ysabeau ikinci kat sahanlığında dönerken.

"Phoebe ve benim odam senin üst katında. Marthe zemin katta, kahya odasında kalmayı tercih ediyor. Kalabalık yaptığımızı düşünüyorsan

Phoebe ve ben Marcus'un evine taşınabiliriz. Ev St. James Sarayı'nın yakınlarında, bir zamanlar Matthew'a aitti."

"Bunun gerekli olacağını sanmam," dedim evin boyutlarını düşünerek.

"Göreceğiz. Yatak odan." Ysabeau parlak pirinç kulplu geniş bir kapıyı açtığı anda soluğumu tuttum.

Odadaki her şey yeşil, gümüş, açık gri ve beyaz tonlarındaydı. Duvar kâğıtları açık gri bir fonun üzerine elle çizilmiş dallar ve yapraklardan oluşuyordu. Araya katılan gümüşler ay ışığı etkisi yaratıyor, tavanın alçı kaplamasının ortasındaki aynalı ay odayı aydınlatıyordu. Aynada solgun yüzlü bir kadın huzurla gülümsüyordu. Dörde bölünmüş tavanın her parçasında gece tanrıçası Nyx'in bir tasviri vardı. Dalgalandan duman grisi duvağı o kadar gerçekçi resmedilmişti ki gerçek kumaştan farksız görünüyordu. Duvağına dolanmış gümüş yıldızlar pencerelerden gelen ve aynadan yansıyan ışığı yakalıyordu.

"Bence de olağanüstü," dedi Ysabeau tepkimden memnun olarak. "Matthew ormanda ay ışığıyla aydınlanan bir gece etkisi yaratmak istedi. Yatak odasının dekorasyonu bittiğinde buranın kullanılmayacak kadar güzel olduğunu söyleyip bitişik odaya taşındı."

Ysabeau pencerelere gidip perdeleri açtı. Aydınlıkta büyüklüğünü bir nebze azaltmak için duvardaki girintiye yerleştirilmiş dört direkli, sayvanlı eski bir karyola görüldü. Yatağın ipek perdelerinde duvar kâğıtlarının deseni vardı. Şöminenin üzerindeki büyük boy ayna duvar kâğıdının üzerindeki ağaçları yansıtıyordu. Parlak yüzeyinde odadaki mobilyalar da görünüyordu: büyük pencerelerin arasındaki küçük şifonyer, ateşin yanındaki şezlong, alçak ceviz komodine oyulmuş çiçekler ve yapraklar. Odanın dekorasyonu ve mobilyaları Matthew'a bir servete mal olmuş olmalıydı.

Yere oturmuş, sihir sembolleri çizen bir büyücü resmine takıldı gözlerim. Yatağın karşısında, yüksek pencerelerin arasına asılmıştı. Duvaklı bir kadın, büyücü kadının işini bölüyor, uzanan eli cadının yardımını istediğini akla getiriyordu. Bir vampirin evi için garip bir seçimdi.

"Burası kimin odasıydı, Ysabeau?"

"O zamanlar bilmiyordu belki ama sanırım Matthew burayı senin için yaptırdı." Ysabeau bir perdeyi daha açtı.

"Burada başka bir kadın kaldı mı hiç?" Bir zamanlar Juliette Du-rand'ın kaldığı bir odada huzurlu bir uykuyu uyuyamazdım.

"Matthew âşıklarını başka yerlere götürürdü," dedi Ysabeau aynı açık sözlülükle. İfademi görünce sesini yumuşattı. "Matthew'un çok sayıda evi vardır. Çoğu onun için bir şey ifade etmez. Ama bazıları önemlidir. Bu ev onlardan biri. Sana kendisinin değer vermediği bir şeyi hediye olarak vermezdi."

"Ondan ayrılmanın bu kadar zor olacağı aklıma gelmemişti," dedim alçak sesle.

"Bir vampir ailesinde eş olmak kolay değildir," dedi Ysabeau hü-zünlü bir gülümsemeyle. "Bazen ayrılık bir arada kalmanın tek yoludur. Matthew'un bu defa senden ayrılmaktan başka çaresi yoktu."

"Philippe'in seni hiç yanından uzaklaştırdığı oldu mu?" Soğukkanlı kayıvalidemi açık bir merakla inceledim.

"Elbette. Philippe dikkatinin dağılmasını istemediği zamanlarda beni yanından gönderirdi. Bazen bir felaket yaklaştığı zamanlarda beni işin içine sokmamak için... bu ailenin yakası da felaketlerden kurtulmaz." Gülüm-sedi. "Kocam işlerine burnunu sokmaktan kendimi alıkoyacağımı bildiği ve güvenliğimden endişelendiği zamanlarda hep gitmemi emrederdi."

"O halde Matthew aşırı korumacı olmayı Philippe'ten mi öğrendi?" diye sordum bana zarar gelmesini önlemek için kendini tehlikeye attığı zamanları düşünerek.

"Matthew sevdiği kadının üzerine titreme sanatında vampir olma-dan çok önce uzmanlaşmıştı," diye yanıtladı Ysabeau yumuşak bir sesle. "Bunu biliyorsun."

"Her zaman Philippe'in emirlerine itaat eder miydin?"

"Senin Matthew'a itaat ettiğin kadar." Ysabeau'nun sesi bir sır pay-laşırçasına alçaldı.

"Matthew birilerine ataerkil davranırken kendi kararlarını almakta asla özgür olamayacağını da kısa zamanda fark edeceksin. Belki de benim yaptığım gibi bu ayrılık zamanlarını iple çekiyor olacaksın."

"Emin değilim." Belime bastırarak krampların acısını azaltmaya çalıştım. Genelde bunu benim için Matthew yapardı. "Sana New Haven'da olanları anlatmalıyım."

“Matthew’un eylemleri için kimseye açıklama yapmamalısın,” dedi Ysabeau sert bir sesle. “Vampirlerin hikâye anlatmamasının bir nedeni vardır. Bizim dünyamızda bilgi güçtür.”

“Sen Matthew’un annesisin. Senden sır saklamamam gerekir.” Son birkaç günün olaylarını elekten geçirdim. “Matthew, Benjamin’in çocuklarından birinin kimliğini öğrendi. Ve var olduğunu bile bilmediği torununun torunuyla tanıştı.” Hayatımızı karıman çorman eden olayların en önemlisi, Jack ve babasıyla bir araya gelmemizdi. Yalnızca Peder Hubbard’ın kentinde olmamız da değildi bunu önemli kılan. “Adı Jack Blackfriars, 1591’de bizimle birlikte yaşıyordu.”

“Oğlum sonunda Andrew Hubbard’ı öğrendi demek,” dedi Ysabeau ifadesiz bir yüzle.

“Biliyor muydun?” diye bağırdım hayretle.

Ysabeau’nun gülümsemesi bir zamanlar kanımı dondurabilirdi. “Hâlâ bana karşı dürüst olmanı hak ettiğimi düşünüyor musun kızım?”

Matthew bir vampir sürüsüne liderlik edecek donanıma sahip olmadığımı konusunda beni uyarmıştı.

“Sen bir atanın eşisin, Diana. Başkalarına yalnızca bilmeleri gerektiği kadarını söylemeyi öğrenmelisin, daha fazlasını değil,” dedi.

İlk dersimi alıyordum ama arkasının geleceğine kuşku yoktu.

“Bana öğretir misin, Ysabeau?”

“Evet.” Tek kelimelik cevabı uzun yeminlerden çok daha güvenilirdi. “İlk önce dikkatli olmayı öğrenmelisin, Diana. Sen Matthew’un eşisin ama aynı zamanda bir de Clermont’sun ve bu filiz aile meselesi halledilene kadar da öyle kalmalısın. Philippe’in ailesindeki statün Matthew’u koruyacaktır.”

“Matthew, Konsil’in Benjamin ve kan öfkesini öğrendiğinde Jack’i ve onu öldürmeye çalışacağını söyledi,” dedim.

“Çalışacaklar. Onlara izin vermeyeceğiz. Ama şimdilik dinlenmelisin.” Ysabeau

yatağın ipek örtüsünü çekip yastıkları kabarttı.

Direklerden birini tutarak geniş yatağın çevresinden dolaştım. Dokunduğum oymalar tanıdıktı. *Bu yatakta daha önce uyudum.* Bu başka bir kadının yatağı değildi. 1590’da Blackfriars’taki evimizdeki karyolaydı.

Her nasılsa yüzyıllar sonra Matthew'un ay ışığı ve sihre adadığı bu odaya gelmişti.

Ysabeau'ya fısıltıyla teşekkür ettikten sonra başımı yumuşak yastıklara koyup huzursuz bir uykuya daldım.

Neredeyse yirmi dört saat uyudum. Daha da uyuyabilirdim ama tiz bir araba alarmı beni rüyalarımından ayırıp yabancı, yeşile çalan bir karanlığa soktu. Neden sonra diğer sesleri de bilinçli olarak algıladım: pencerenin dışındaki trafiğin gürültüsü, evin bir yerinde kapanan bir kapı, holde hemen sessizleşen bir konuşma.

Sıcak suyun altında kaskatı bedenimi rahatlatıp kafamı boşaltma umuduyla beyaz bir kapının arkasındaki çok sayıdaki küçük odayı keşfe çıktım. Yalnızca bir duş değil, aynı zamanda çok daha büyük bavulları taşımak için tasarlanmış, katlanabilir askılıkta bavulumu da buldum. İçinden Ashmole 782'nin iki sayfasını ve dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Birkaç iç çamaşırı, kolsuz gömlek, artık üzerime olmayan yoga taytları, tekleri ayrı ayrı bir çift ayakkabı, siyah hamile pantolonu. Yanıma bunlardan başka bir şey almamıştım. Neyse ki Matthew'un dolabında bir sürü ütülenmiş gömlek vardı.

İnce pamuktan gri bir gömleği üzerime geçirip hiç kuşkusuz yatak odasına açılan kapıya dokunmadan, kolumda bilgisayarım ve Hayat Kitabı'nın sayfaları, yalınayak aşağı indim. Birinci kattaki geniş odalar boştu... Versay'ı yenileyecek kadar bol kristal ve yaldızlı boyanın olduğu yankılı bir balo odası, piyano ve birkaç müzik aletinin bulunduğu daha küçük bir müzik odası, Ysabeau tarafından döşenmiş benzeyen resmi bir salon, sonsuza uzanıyor gibi görünen yirmi dört kişilik maun yemek masasıyla bir yemek odası, on sekizinci yüzyıl kitaplarıyla dolu bir kütüphane, yeşil çuha kaplı masalarıyla Jane Austen romanlarından fırlamışa benzeyen bir oyun odası.

Daha sıcak bir ortam bulma arzusuyla zemin kata indim. Oturma odası boştu, bu nedenle üst kattakinden daha samimi bir yemek odası bulana kadar çalışma odalarına, küçük salonlara ve sabah odalarına göz attım. Bulduğum yemek odası evin arka tarafında, küçük özel bahçeye bakıyordu. Tuğla görünümü verecek şekilde boyanmış duvarlar odaya sıcak ve cazip bir hava katıyordu. Burada da maun bir masa vardı ama

kare değil yuvarlak ve etrafına sekiz iskemle dizilmişti. Masanın üzerinde tuhaf biçimde yerleştirilmiş eski kitaplar duruyordu.

Phoebe içeri girip üzerinde çay ve kızarmış ekmek olan bir tepsiyi küçük büfeye bıraktı. “Marthe bana her an uyanabileceğini söylemişti. Önce buna ihtiyacı olacak dedi. Doymazsan mutfağa inip yumurta ve sosis yiyebilirmişsin. Kural olarak burada yemek yemiyoruz. Yemeği merdivenlerden yukarı çıkarana kadar buz gibi oluyor çünkü.”

“Bunlar nedir?” Masayı işaret ettim.

“Hamish’ten istediğin kitaplar,” diye açıkladı Phoebe hafifçe yamulmuş bir kitabı düzelterek. “Gelmesini beklediğimiz birkaç kitap var hâlâ. Tarihçi olduğun için onları kronolojik olarak sıraladım. Bir sakıncası yoktur umarım.”

“Ama onları perşembe istemiştin,” dedim şaşırarak. Bugün pazar sabahıydı. Böylesine inanılmaz bir işin üstesinden nasıl gelebilmişti? Kâğıtlardan birinin üzerine düzgün, kadınsı bir el yazısıyla bir kitap adı ve tarih –*Arca Noë* 1675– yazılmış, fiyatı, kitap satıcısının adı ve adresi de eklenmişti.

“Ysabeau Londra’daki bütün kitap satıcılarını tanıyor.” Phoebe’nin dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldığında çekiciliği bir anda güzelliğe dönüştü. “Boşuna değil tabii. ‘Fiyatı önemli değil’ cümlesi her müzayede evini ayaklandırır, isterse gecenin bir yarısı ya da hafta sonu olsun.”

Elime başka bir kitap aldım –Kircher’in *Obeliscus Pamphilius*’u– ve kapağını açtım. Matthew’un geniş imzası kitabın başındaki boş sayfadaydı.

“Başta buradaki ve Pickering Meydanı’ndaki kitaplıkları didik didik aramak zorunda kaldım. Zaten sahip olduğun bir kitabı tekrar almanın bir anlamı yoktu,” diye açıkladı Phoebe. “Matthew’un geniş kapsamlı bir kitap zevki var. Pickering Meydanı’nda *Paradise Lost*’un bir ilk edisyonu ve yukarıda *Fakir Richard*’ın *Almanağı*’nın Franklin tarafından imzalanmış bir ilk edisyonu var.”

“Pickering Meydanı mı?” Kendimi tutamadan, parmaklarını Matthew’un imzası üzerinde gezdirdim.

“Marcus’un St. James Sarayı yakınlarındaki evi. Anladığım kadarıyla Matthew’un hediyesiymiş. Clairmont Malikânesi’ni yaptırmadan önce orada oturuyormuş,” dedi Phoebe. Dudakları büzüldü. “Marcus kendini siyasete kaptırmış olabilir ama Magna Carta ve Bağımsızlık Bildirisi’nin

orijinal kopyalarından biri kişiye özel bir mal olmamalı. Eminim sen de benimle aynı fikirdesindir.”

Parmağımı sayfadan kaldırdım. Matthew’un yüzü bir an imzasının bulunduğu boş noktaun üzerinde asılı kaldı. Phoebe’nin gözleri irileşti.

“Özür dilerim,” dedim, mürekkebi tekrar sayfaya bıraktım. Kıvrılarak sayfanın üzerinde yeniden kocamın imzasını oluşturdu. “Sıcakkanlıların önünde büyü yapmamalıyım.”

“Ama büyü sözler söylemedin ya da bir tılsım yazmadın.” Phoebe şaşırmişti.

“Bazı cadıların büyü yapmak için sihirli sözler söylemesine gerek yoktur.” Ysabeau’nun sözlerini hatırlayarak açıklamamı kısa tuttum.

“Ah.” Başımı salladı. “Yaratıklar hakkında öğrenmem gereken çok şey var hâlâ.”

“Benim de öyle.” Sıcak gülümsememe Phoebe çekingen bir tebesümle karşılık verdi.

“Kircher’in imgeleriyle ilgileniyorsun sanırım?” diye sordu Phoebe kalın ciltlerden birini dikkatle açtı. Manyetizma üzerine olan kitabıydı: *Magnes sive De Arte Magnetica*. Oymalı başlık sayfasında dalları bilgi meyvelerini taşıyan uzun bir ağaç görünüyordu. Meyveler ortak bağlarını ima etmek için birbirine zincirlenmişti. Tam ortada Tanrı’nın ilahi gözü arketip ve gerçeklerin dünyasından bakıyordu. Ağacın dalları ve meyveleri arasından, üzerinde Latince bir özdeyiş –*Omnia nodis arcanis connexa quiescunt*– yazılı bir kurdele dolaşıyordu. Özdeyişleri çevirmek, kasten muammalı bir anlam taşıdıkları için zordu ama çoğu bilgin bu özdeyişin Kircher’in dünyaya birlik verdiğine inandığı görünmez manyetik etkilere gönderme yaptığında hemfikirdi: “*Her şey sakın, gizli düşümlerle birbirine bağlyken.*”

“*Gizli düşümlerle bağlanmış, sessizce bekliyorlar,*” diye mırıldandı Phoebe. “Bekleyenler kim? Ve neyi bekliyorlar?”

Kircher’in manyetizmayla ilgili düşüncelerini ayrıntısıyla bilmeyen Phoebe özdeyişten tamamıyla farklı bir anlam çıkarmıştı.

“Ve şu dört daire neden daha büyük?” diye devam etti. Sayfaun ortasını gösteriyordu. Üç daire, daima açık gözün içinde bulunduğu dairenin çevresinde bir üçgen oluşturunuyordu.

“Emin değilim,” diye itiraf ettim, resimlere ilişik Latince tanımları okuyarak. “Göz, arketipler dünyasını temsil ediyor.”

“Ah. Canlıların kökeni.” Phoebe resme yakından baktı.

“Ne dedin sen?” Üçüncü gözüm Phoebe Taylor’ın söyleyeceklerine ani bir merak duyarak açıldı.

“Arketipler ilk örneklerdir. Bak, ay altı dünyası, cennet ve insan,” dedi, sırayla arketip gözü çevreleyen üç yuvarlağa dokunarak. “Her biri arketipler dünyasına –ilk çıkış noktalarına– ve birbirlerine bağlı. Özdeyiş, zincirleri düğüm olarak görmemizi ima ediyor. Bunun önemli olup olmadığından emin değilim.”

“Ah bence önemli,” dedim duyulmayacak kadar alçak bir sesle. Athanasius Kircher ve Villa Mondragone satışının, Prag’daki Edward Kelley’den son kayıp sayfaya giden olaylar dizisindeki önemli bağlantılar olduğundan emin olmuştum artık. Peder Athanasius nasıl olduysa, yaratıklar dünyasını öğrenmiş olmalıydı. Ya öğrenmişti ya da kendisi de bir yaratıktı.

“Yaşam Ağacı da kendi içinde güçlü bir arketiptir elbette,” diye sesli düşündü Phoebe. “Yaratılmış dünyanın parçaları arasındaki ilişkileri tanımlar. Soy bilimi uzmanlarının nesilleri göstermek için aile ağaçlarını kullanmasının bir nedeni vardır.”

Ailede bir sanat tarihçisinin olması hem araştırma açısından hem de sohbet etme açısından beklenmedik bir lütuftu. En sonunda gizli ilimlerin imgeleri üzerine konuşabileceğim birini bulmuştum.

“Bilimsel imgelerde de bilgi ağaçlarının ne kadar önemli olduğunu biliyorsun zaten. Hepsi bu kadar betimleyici değil ama,” diye hayıflandı Phoebe. “Çoğu Darwin’in *Türlerin Kökeni Üzerine*’deki Yaşam Ağacı gibi basit dallanan diyagramlar. Bütün kitaptaki tek resim bu. Darwin’in Kircher gibi hakiki bir ressamı, gerçekten muhteşem bir şey ortaya koyacak birini kullanmayı düşünememiş olması çok yazık.”

Çevremde sessizce bekleyen düğümlü ipler çınlamaya başladı. Gözden kaçırdığım bir şey vardı. Erişebileceğim mesafede güçle bir bağlantı ama keşke bir...

“Herkes nerede?” Hamish başını odaya doğru uzattı.

“Günaydın, Hamish,” dedi Phoebe içten bir gülümsemeyle. “Leonard, Sarah ve Fernando’yu almaya gitti. Kalanlar da bir yerlerde işte.”

"Selam, Hamish." Gallowglass bahçe penceresinden el salladı. "Uyumak iyi geldi mi, yengceğim?"

"Çok iyi geldi, teşekkür ederim." Ama dikkatim Hamish'in üzerindeydi.

"Aramadı," dedi Hamish sessiz sorumu nazikçe cevaplayarak. Şaşırmanmıştım. Yine de hayal kırıklığımı saklamak için başımı yeni kitaplarıma eğdim.

"Günaydın, Diana. Merhaba, Hamish." Ysabeau odaya süzülüp yanıgım iblise uzattı. Hamish itaatkâr bir tavırla onu öptü. "Phoebe ihtiyacın olan kitapları buldu mu, Diana yoksa bakmaya devam etsin mi?"

"Phoebe inanılmaz bir iş başarmış, hem de çok hızlı. Ama korkarım hâlâ yardıma ihtiyacım var."

"Eh, biz de bunun için buradayız." Ysabeau torununa içeri gelmesini işaret edip bana yatıştırıcı bir bakış fırlattı. "Çayın soğumuş. Marthe başka getirsin, sonra bize ne yapılması gerektiğini anlat."

Marthe görev duygusuyla kapıda belirdi (Phoebe'nin koyduğu siyah sert çay yerine naneli ve kafeinsiz bir karışım getirmişti). Gallowglass yanımıza geldi, ben de Ashmole 782'nin iki sayfasını çıkardım. Hamish ışıltı çaldı.

"Bunlar on altıncı yüzyılda Hayat Kitabı'ndan –bugün onu Ashmole 782 adıyla biliyoruz– alınan iki tezhip. Üçüncüsünü henüz bulamadık: Bir ağaç resmi. Şuna benziyor biraz." Kircher'in manyetizma kitabının başındaki resimli sayfayı gösterdim. "Onu başka biri, yani Knox, Benjamin ve Konsil bulmadan biz bulmalıyız."

"Hayat Kitabı'nı bu kadar çok istemelerinin nedeni ne?" Phoebe'nin zeki, zeytin renkli gözleri dürüsttü. Bir de Clermont ve vampir olduktan sonra daha ne kadar böyle kalacaklarını merak ettim.

"Hiçbirimiz gerçek nedenini bilmiyoruz," diye itiraf ettim. "Bir büyü kitabı mı? Kökenlerimizin hikâyesi mi? Bir çeşit kayıt mı? Kitabı iki kez elime aldım: Oxford'da Bodleian'da hasarlı durumdayken, bir keresinde de eksiksiz haliyle İmparator Rudolf'un harikalar odasında. Hâlâ neden bunca yaratığın onu aradığından emin değilim. Kesin olarak söyleyebileceğim tek bir şey var, o da kitabın büyük güç içerdiği, güç ve sırlar."

"Cadılar ve vampirlerin onu elde etmeye bu kadar hevesli olmasına şaşmamalı," dedi Hamish soğuk bir sesle.

“İblisler de kitabı istiyor, Hamish,” dedim. “Nathaniel’in annesi Agatha Wilson’a sorsana. O da kitabı istiyor.”

“İkinci sayfayı nasıl oldu da buldun?” Ejderha resmine dokundu.

“Biri onu New Haven’a getirdi.”

“Kim?” diye sordu Hamish.

“Andrew Hubbard.” Ysabeau’nun uyarılarından sonra olanların ne kadarını açık etmemi gerektiği konusunda emin değildim ama Hamish bizim avukatımızdı. Ondan sır saklayamazdım. “Bir vampir.”

“Ah, Andrew Hubbard’ın kim ya da ne olduğunun farkındayım. Ben Londra’da çalışan bir iblisim ne de olsa,” dedi Hamish gülerek. “Sadece Matthew’un onun yakınına gelmesine izin vermesine şaşırdım. O adamdan nefret eder.”

İşlerin ne kadar değiştiğini ve nedenini açıklayabilirdim ama Jack Blackfriars’ın hikâyesi Matthew’un anlatması gereken bir hikâyeydi.

“Kayıp ağaç resminin Athanasius Kircher’le ne ilgisi var?” diye sordu Phoebe dikkatleri tekrar önümüzdeki meseleye çekerek.

“New Haven’dayken arkadaşım Lucy Meriweather, Hayat Kitabı’nın başına gelenlerin izini sürmeme yardım etti. Rudolf’un gizemli el yazmalarından biri Kircher’in eline geçmiş. Ağaç tezhibinin de bu gizemli el yazmasının içinde olabileceğini düşündük.” *Magnes sive De Arte Magnetica*’nın başındaki resimli sayfayı işaret ettim. “Bu illüstrasyona dayanarak Kircher’in en azından resmi gördüğünden artık tamamen eminim.”

“Kircher’in kitaplarını ve belgelerini gözden geçirsen olmuyor mu?” diye sordu Hamish.

“Bunu yapabilirim,” dedim gülümseyerek, “kitaplar ve belgelerin yerini bulabildiğimiz sürece. Kircher’in özel koleksiyonu, saklanmak üzere eski bir papalık ikametgahına gönderilmiş, İtalya’da Villa Mondragone’ye. Yirminci yüzyılın başlarında Cizvitler gelirlerini artırmak için gizlice kitapların bazılarını satmaya başlamışlar. Lucy ve ben sayfanın o zaman satıldığını düşünüyoruz.”

“Bu durumda satışın bir kaydı olmalı,” dedi Phoebe düşünceli bir biçimde. “Cizvitlerle temasa geçtin mi?”

“Evet.” Başımı salladım. “Satışa dair bir kayıtları yok, varsa bile göstermiyorlar. Lucy belli başlı müzayede evlerine de yazdı.”

"Bundan bir sonuç alacağını sanmam. Satış bilgileri gizlidir," dedi Phoebe.

"Bize de öyle söylendi." Phoebe'nin sormaya çekindiği şeyi kendiliğinden teklif etmesine yetecek kadar uzun bir süre duraksadım.

"Bugün Sylvia'ya bir e-posta atıp ona masamı planladığım gibi yarın boşaltamayacağımı söylerim," dedi Phoebe. "Sotheby's'i sonsuza kadar oyalayamam ama kontrol edebileceğim başka kaynaklar ve eğer doğru biçimde yaklaşırsa benimle konuşabilecek insanlar var."

Ona yanıt vermeme fırsat kalmadan kapı zili çaldı. Bir anlık duraksamadan sonra tekrar çaldı. Sonra bir daha. Dördüncü seferde gelen her kimse parmağını düğmeden çekmiyormuş gibi, zil hiç susmadan çalmaya devam etti.

"Diana!" diye bağırdı tanıdık bir ses. Zil sesi yerini yumruklamaya bıraktı.

"Sarah!" diye bağırdım ayağa fırlayarak.

Evin içinde esen taze bir ekim rüzgârı, kükürt ve safran kokularını beraberinde getirdi. Antreye koştum. Sarah oradaydı. Yüzü bembeyazdı, kızıl saçları karman çorman omuzlarına dökülüyordu. Fernando arkasında durmuş, iki ağır bavulu elinde mektupmuş gibi tutuyordu.

Sarah kızarmış gözleriyle bana baktıktan sonra Tabitha'nın sepetini yere pat diye bıraktı. Kollarını açtığında hiç düşünmeden ona sarıldım. Em çocukken korktuğumda ya da yalnız kaldığımda beni her zaman rahatlatmıştı ama şimdi ihtiyacım olan Sarah'ydı.

"Her şey yoluna girecek, hayatım," diye fısıldadı bana sıkı sıkı sarılarak.

"Az önce Peder H'yle konuştum, bana talimatlarınızı harfiyen yerine getirmemi söyledi Bayan... Madam..." dedi Leonard Shoreditch neşeyle. Yanımızdan geçip eve girdi ve beni kaygısızca selamladı.

"Andrew başka bir şey söyledi mi?" diye sordum teyzemi bırakarak. Hubbard Jack ya da Matthew'la ilgili bir şey söylemişti belki de.

"Bir düşüneyim." Leonard uzun burnunun ucunu çekiştirdi. "Peder H Londra'nın nerede başlayıp bittiğini bildiğinizden emin olmanızı söyledi. Bir terslik olduğu takdirde doğruca St. Paul'e gitmenizi ve çok geçmeden yardımın size ulaşacağını da söyledi."

İçten sırt sıvazlamaları Fernando ve Gallowglass'ın birbirine kavuştuğunu gösteriyordu.

“Sorun var mı?” diye mırıldandı Gallowglass.

“Yok, sadece birinci sınıfın tuvaletindeki duman dedektörünü devre dışı bırakmaması için Sarah’ı ikna etmek zorunda kaldım. Sigara içmek istiyordu da,” dedi Fernando sakın bir sesle. “Bir daha uçağında, de Clermont’ların uçaklarından birini yollayın. Bekleyebiliriz.”

“Onu buraya çabucak getirdiğin için teşekkür ederim, Fernando,” dedim minnettar bir gülümsemeyle. “Keşke bunları hiç tanımasaydım, diyorsundur. Bishop’lar seni, de Clermont’lar ve sorunlarına bulaştırmaktan başka bir işe yaramıyor.”

“Tam tersine,” dedi yumuşak bir sesle, “beni onlardan kurtarıyorsunuz.” Fernando bavulları bıraktığı gibi önümde diz çöktü. Şaşkınlıkla irkildim.

“Ayğa kalk. Lütfen.” Onu kaldırmaya çalıştım.

“Son kez bir kadının önünde diz çöktüğümde Castile’li Isabella’nın gemilerinden birini kaybetmiştim. Ondan af dilemem için iki muhafızı bana kılıç zoruyla diz çöktürdü,” dedi Fernando dudaklarını alayla kıvrarak. “Bu defa kendi isteğimle yaptığım için bırak sonuna kadar devam edeyim.”

İçeri giren Marthe, Fernando’yu yerde görünce irkildi.

“Eşim dostum yok. Beni yapan kişi öldü. Eşim öldü. Çocuğum yok.” Fernando bileğini ısırp yumruğunu sıktı. Yaradan sızan kan, koluna ve siyah beyaz zemine aktı. “Kanımı ve bedenimi ailenin hizmeti ve onuruna adıyorum.”

“Vay canına,” diye heyecanla soludu Leonard. “Peder H böyle yapmıyor.” Andrew Hubbard’ın bir yarattığı sürüsüne katmasını izlemiştim, iki tören birebir aynı olmasa da amaç ve tavır benzerdi.

Bir kez daha evdeki herkes vereceğini karşılığı bekliyordu. Muhtemelen izlenmesi gereken kurallar ve gelenekler vardı ama o anda ne olduklarını ne biliyor ne de umursuyordum. Fernando’nun kanlı elini tuttum.

“Matthew’a güvendiğin için teşekkür ederim,” dedim lafı uzatmadan.

“Ben ona her zaman güvendim,” dedi Fernando, zeki bakış gözlerini kaldırarak. “Artık Matthew’un kendine güvenme zamanı geldi.”

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

“Buldum.” Phoebe, George tarzı yazı masasının işlemeli derisinin üzerine, çıktısı alınmış bir e-posta bıraktı. Kapıyı kibarca çalmadan içeri girmesi heyecan verici bir gelişme olduğunu gösteriyordu.

“Ne çabuk?” Ona hayretle baktım.

“Eski yöneticime de Clermont ailesi için bir parça aradığımı söyledim, Athanasius Kircher tarafından çizilmiş bir ağaç resmini.” Phoebe çevresine bakındığında uzman gözü tezgâhta duran siyah yıldızlı Çin tarzı sandığa, bir sandalyenin sahte bambu oymalarına, pencerenin yanındaki şezlonga dağılmış renkli ipek minderlere takıldı. Duvarlara bakarak Jean Pillement adını mırıldandı, bir yandan da “imkânsız”, “paha biçilmez” ve “müzelik” diye söyleniyordu.

“Ama Hayat Kitabı’nın illüstrasyonlarını Kircher çizmedi ki.” E-postaya bakarak kaşlarını çattım. “Üstelik resim de değil. Bir el yazmasından koparılmış bir sayfa.”

“Atıf ve köken iyi bir satışta hayati önem taşır,” diye açıkladı Phoebe. “Resmi Kircher’le ilişkilendirmeye, karşı konulmaz bir istek duymuş olmalılar. Ve parşömenin kenarları temizlenir ve metin görünmez hale getirilirse tek başına bir çizim ve resim olarak daha yüksek bir fiyata satılır.”

Mesajı gözden geçirdim. Phoebe’nin istifası ve gelecekteki evliliğiyle ilgili bir iğnelemeyle başlıyordu ama asıl dikkat çekici olan bunu izleyen satırlardı:

Satışın kaydını ve “bir zamanlar, Roma’daki Athanasius Kircher, SJ müzesinde sergilenmiş, Yaşam Ağacı’nın bir alegorisinin” satın alındığına dair bir kayıt buldum. de Clermont’ların aradığı resim bu olabilir mi?

"Kim satın almış?" diye fısıldadım soluk almaya çekinerek.

"Sylvia bana söylemiyor," dedi Phoebe, e-postanın son satırlarına işaret etti. "Satış bu yakınlarda olmuş ama ayrıntılar gizli. Satış fiyatını açıkladı: bin altı yüz elli sterlin."

"Hepsi bu mu?" dedim şaşkınlıkla. Phoebe'nin bana satın aldığı kitaplar bile bundan çok daha fazla tutmuştu.

"Kircher elinden çıktığının kesin olarak kanıtlanamaması olası alıcıları daha fazla para teklif etmekten caydırmış olmalı," dedi.

"Satıcının kim olduğunu bulabilmemizin bir yolu yok mu gerçekten?" Büyü kullanıp nasıl daha fazlasını öğrenirim diye düşünmeye başladım.

"Sotheby's müşterilerinin gizli bilgilerini vermeyi göze alamaz." Phoebe başını salladı. "Ysabeau kendi bilgileri ifşa edilse ne tepki verirdi, düşünsene."

"Beni mi çağırdın, Phoebe?" Kayınvalidem tohum halindeki planım filizlenmeden kemerli kapıda belirdi.

"Sotheby's'te aradığıma çok benzeyen bir resmin yakın zamanda satıldığını öğrendi," diye açıkladım Ysabeau'ya. "Kimin aldığını söylemiyorlar."

"Satış kayıtlarının nerede tutulduğunu biliyorum," dedi Phoebe. "Anahtarlarımı teslim etmek için Sotheby's'e gittiğimde onlara bir göz atabilirim."

"Hayır, Phoebe. Bu çok riskli. Bana tam olarak nerede tutulduklarını söyleyebilirsen onlara ulaşmanın bir yolunu bulabilirim." Büyüm ve Hubbard'ın yankesiciler ve kayıp çocuklardan oluşan çetesi el ele verirse bu işi becerebilirdim. Ama kayınvalidemin başka bir fikri vardı.

"Ysabeau de Clermont, Lord Sutton'la görüşmek istiyorum." Ysabeau'nun berrak sesi odanın yüksek tavanında yankılandı.

Phoebe şoke olmuş gibiydi. "Sotheby's'in direktörünü arayıp öylece emirlerini yerine getirmesini bekleyemezsin."

Ysabeau'nun böyle bir şeyi beklediği belliydi, nitekim de öyle oldu.

"Charles. Çok uzun zaman oldu." Ysabeau kendini bir koltuğa attı ve inci kolyesini parmaklarının arasından geçirdi. "Çok meşguldün, Matthew da olmasa hiç haber alamayacaktım. Ayarlamana yardım ettiği şu finansman, umduğun gibi gitti mi?" Ysabeau yumuşak, teşvik edici ilgi sesleri çıkardı, adamın zekâsını takdir eden sıfatlar kullandı. Davranışını

tarif edecek olsam, bir yavru kediye benzediğini söyledim, yavru kedinin Bengal kaplamı yavrusu olması koşuluyla.

"Ah, çok sevindim, Charles. Matthew işe yarayacağından emindi." Ysabeau ince parmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Acaba ufak bir işte bana yardımcı olabilir misin diye soracaktım. Marcus, çalışanlarınızdan biriyle evleniyor, biliyorsun. Ocakta benim için bulduğun o minyatürleri almaya geldiğinde tanışmışlar."

Lord Sutton'ın ne karşılık verdiğini duyamadım ama sesindeki memnuniyet mırıltısı çok açıktı.

"Çöpçatanlık sanatı." Ysabeau çınlayan bir kahkaha attı. "Çok muzipsin, Charles. Marcus, Phoebe'ye özel bir hediye almayı çok istiyor. Çok uzun zaman önce görmüş, bir aile ağacının resmi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hey!" Elimi salladım. "Aile ağacı değil, o..."

Hattın diğer ucunda mırıltıların coşkusu artarken Ysabeau beni önemsemeyerek elini salladı.

"Sanırım Sylvia bu parçanın izini sürüp yakın zamanlarda satıldığını öğrenmiş. Ama elbette bana kimin aldığı söylemeyecek kadar ağzı sıkı." Ysabeau karşı taraf özürlerini sıralarken başını salladı. Sonra yavru kedi avına atladı. "Sahibiyle benim için bağlantıya geçeceksin, Charles. Torunumun böyle mutlu bir zamanda hayal kırıklığına uğramasına dayanamam."

Lord Sutton sessizliğe gömüldü.

"de Clermont'lar Sotheby's ile uzun ve verimli bir ilişkileri olmasından dolayı talihli. Samuel Baker'la tanışmasa Matthew'un kulesi kitapların ağırlığından çökerdi."

"Ulu Tanrım." Phoebe'nin ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Matthew'un Amsterdam'daki evinin çoğunu da boşaltmayı başardın. O adamı da resimlerini de hiç sevedim zaten. Hangisi biliyorsun. Adı neydi? Resimleri hep yarım kalmış gibi görünen?"

"Frans Hals," diye fısıldadı Phoebe, fal taşı gibi açılmıştı gözleri.

"Frans Hals." Ysabeau müstakbel gelinine onaylayarak baktı. "Şimdi el birliğiyle onu üst katın salonundaki şöminenin üzerinde asılı duran iç karartıcı başbakanın portresinden kurtulmaya ikna etmemiz gerek."

Phoebe hafif bir çığlık attı. Yakın zamanda el atacağı kataloglama macerasına Amsterdam'a bir yolculuğun da dâhil olacağından kuşkulanıyordum.

Lord Sutton'ın sesi yatıştırıcıydı ama Ysabeau onu dinlemedi bile.

"Sana güvenim sonsuz, Charles," diye sözünü kesti adamın... oysa herkes özellikle de Lord Sutton böyle bir güvenin var olmadığını açıkça görebiliyordu. "Bunu yarın kahve içerken konuşuruz."

Cıyıklama sırası Lord Sutton'a gelmişti. Aceleyle yapılan açıklamalar ve bahaneler izledi bunu.

"Fransa'ya gelmene gerek yok. Londra'dayım. Aslına bakarsan Bond Caddesi'ndeki büronuza çok yakın bir yerdeyim." Ysabeau parmağıyla yanağında hafifçe tempo tuttu. "On birde mi? Tamam. Henrietta'ya saygılarımı ilet. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapadı. "Ne var?" diye sordu bir bana bir Phoebe'ye bakarak.

"Az önce Lord Sutton'ı tartakladın!" dedi Phoebe dehşetle. "Diplomasinin şart olduğunu söylememiş miydin?"

"Diplomasi gerekli, evet ama dolambaçlı planlara gerek yok. Ne kadar basit o kadar iyi." Ysabeau kaplan sırtışıyla gülümsedi. "Charles, Matthew'a çok şey borçlu. Phoebe, zamanla sana da birçok yaratık borçlu olacak. O zaman istediğini yaptırmanın ne kadar kolay olduğunu göreceksin." Ysabeau dikkatle beni süzdü. "Solgun görünüyorsun, Diana. Hayat Kitabı'nın üç kayıp sayfası yakında elinde olacak, mutlu değil misin?"

"Evet," dedim.

"O halde sorun nedir?" Ysabeau'nun kaşları çatıldı.

Sorun ne miydi? Üç kayıp sayfayı elime geçirdikten sonra el yazmasını Bodleian'dan çalmakla aramda hiçbir engel kalmayacaktı. Çok yakında bir kitap hırsızı olacaktım.

"Hiçbir şey," dedim zayıf bir sesle.

Çin Odası ismini hak eden odadaki masaya döndüğümde Kircher'in gravürlerine bir daha baktım. Phoebe ve Ysabeau kayıp sayfayı bulursa neler olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. Kircher'in çok sayıdaki yapıtındaki her bir ağaç gravürünü bulmaya daha fazla konsantre olamadan kalkıp pencereye gittim. Çocuğuyla birlikte kaldırımda ilerleyen bir ebeveyn ya da haritayla dolaşan geçen birkaç turist dışında sokak sakindi.

Matthew kısa bir şarkı, espri ya da daha da iyisi bir öptücükle beni endişelerimden sıyırmayı başarırdı her zaman. Ona yakın olma ihtiyacıyla boş ikinci katın holüne inip çalışma odasına yürüdüm. Elim bir an kapı kulpuğun üzerinde kararsızca kaldı. Sonra kulpu çevirdim.

Karanfil ve tarçın kokusu etrafımı sardı. Matthew son on iki ayda buraya girmiş olamazdı, yine de yokluğu ve hamileliğim beni kokusuna daha duyarlı hale getirmişti.

Gösterişli yatak odamı ve sabahı geçirdiğim şekerlemeye benzeyen oturma odasını tasarlayan dekoratör her kimse buraya sokulmamıştı. Duvarlarında pencereler ve kitaplıklar sıralı bu oda erkeksi ve sadeydi. Biri gökyüzüne, öbürü yeryüzüne ait iki harika küre ahşap ayaklıklar üzerinde duruyor, coğrafya ya da astronomiyle ilgili bir soruda danışılmayı bekliyordu. İlginç nadir eşyalar küçük sehpaaların üzerinde duruyordu. Matthew'u geri getirecek bir büyü dokuyormuşum gibi saat yönünün tersine yürüyerek odayı dolaştım. Arada sırada bir kitaba bakmak ya da gök küresini çevirmek için duruyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf koltukla karşılaşınca biraz daha uzun süre durmam gerekti. Yüksek, derin bir kavisi olan sırtına deri kaplı bir kitap sehpası sabitlenmişti, oturma yeri eyer biçimindeydi. Koltuğa, Gallowglass'm yemek masasında iskemleyi ters çevirip oturduğunda yaptığı gibi, bacaklarınızı açarak oturmanız gerekiyordu. Yüzü kitap rahlesine dönük, ata biner gibi koltuğa oturan biri, rahlenin kitabı ya da yazı malzemesini ideal yükseklikte tuttuğunu görebilirdi. Bacağımı yastıklı oturma yerinin üzerinden attım. Şaşırtıcı derecede rahattı. Matthew'u burada oturmuş, pencerelerden gelen aydınlıkta kitap okurken hayal ettim.

Koltuktan inip döndüğümde gördüğüm şey karşısında soluğumu tuttum: Philippe ve Ysabeau'nun gerçek boyutta yapılmış çifte portresi.

Matthew'un annesi ile babası on sekizinci yüzyıl ortasından –kadınların elbiselerinin henüz kuş kafesine benzemediği, erkeklerinse önceki yüzyılın uzun lüleleri ve topuklularını geride bıraktığı, modanın o mutlu döneminden– kalma, muhteşem giysiler içindeydi. Parmaklarım resmin yüzeyine dokunmak için kaşınıyordu, tuval yerine ipek ve dantellere dokunacağımdan emindim âdeta.

Portrenin en çarpıcı yanı yüz hatlarının canlılığı değil (zaten Ysabeau'yu tanımamak olanaksızdı), ressamın Philippe ve karısı arasındaki

ilişkiyi yansıtmış şekliydi. Philippe de Clermont krem rengi ve mavi ipek bir takım içinde resme bakana dönüktü. Geniş omuzları tuvali dolduruyor, sağ eli takdim ediyormuş gibi Ysabeau'ya uzanıyordu. Dudaklarındaki hafif bir tebessümün izi yüzünün ve kemerinde asılı uzun kılıcın sert çizgilerini yumuşatıyordu. Bedeninin pozisyonuna göre gözlerinin benimle buluşması gerekirdi ama Philippe bunun yerine göz ucuyla Ysabeau'ya bakıyordu. Hiçbir şey onu, dikkatini sevdiği kadına yöneltmekten vazgeçiremiyor gibiydi. Ysabeau dörtte üç profil kılıbında resmedilmişti, bir eli hafifçe kocasının parmakları arasındaydı, diğer eli, Philippe'e doğru yürüyecekmiş gibi krem rengi sırmalı ipek elbisesinin eteğini kaldırmıştı. Ama Ysabeau kocası yerine, resme bakana bakıyordu, böyle özel bir anda rahatsız edildiği için şaşırmış gibi dudakları aralanmıştı.

Arkamda ayak sesleri duydum ve bir cadının bakışının karıncalanmasını hissettim.

"O Matthew'un babası mı?" diye sordu Sarah, yanımda durup büyük tuvale bakarak.

"Evet. İnanılmaz derecede benziyor," dedim başımı sallayarak.

"Ressamın Ysabeau'yu birebir yapmasından anlaşılıyor." Sarah dikkatini bana çevirdi. "İyi görünmüyorsun, Diana."

"Normal değil mi bu?" dedim. "Matthew dışarıda bir yerde bir aile toplamaya çalışıyor. Bu işin sonunda ölebilir ve bunu yapmasını ondan ben istedim."

"Sen bile Matthew'a yapmak istemediği bir şeyi yaptıramazsın," dedi Sarah sözünü esirgmeden.

"New Haven'da olanları bilmiyorsun, Sarah. Matthew, Benjamin'in oğlu olan bir torunu olduğunu, bu torunun da bir oğlu olduğunu öğrendi."

"Fernando bana Andrew Hubbard, Jack ve kan öfkesiyle ilgili her şeyi anlattı," diye karşılık verdi Sarah. "Baldwin'in Matthew'a oğlanı öldürmesini emrettiğini ama ona izin vermediğini de anlattı."

Philippe'e baktım, onun Matthew'u neden de Clermont ailesinin celladı yaptığını anlamak istiyordum. "Jack bizim çocuğumuz gibiydi. Sarah, Matthew, Jack'i öldürürse, ikizlerde de kan öfkesi çıkacak olursa onları da mı öldürecek?"

"Baldwin, Matthew'dan kendi kanından canından olan birini öldürmesini istemez," dedi Sarah.

"Hayır," dedim üzüntüyle. "İster."

"O halde bana kalırsa Matthew yapması gerekeni yapıyor," dedi keskin bir tavırla. "Sen de üzerine düşeni yapmalısın."

"Yapıyorum," dedim kendimi savunarak. "İşim Hayat Kitabı'nın kayıp sayfalarını bulmak ve kitabı bütünleştirmek, böylece onu Baldwin'e, Benjamin'e, hatta Konsil'e karşı bir baskı unsuru olarak kullanabiliriz."

"İkizlerle de ilgilenmelisin," diye belirtti Sarah. "Burada kendi kendine hayallere dalmanın ne sana ne de onlara faydası var."

"Bana karşı bebekleri koz olarak kullanmaya kalkma sakın," dedim soğuk bir öfkeyle. "Şu anda kendi çocuklarımdan ve Jack'ten nefret etmemek için kendimi güç tutuyorum." Haksızca ya da mantıksız olabildi ama Matthew'un aile kurmasına ben ısrar ettiğim halde ayrılığımız yüzünden onları suçluyordum.

"Ben de senden bir süre nefret ettim." Sarah'nın sesi ifadesizdi. "Sen olmasan Rebecca hâlâ hayatta olurdu, en azından kendime söylediğim şey buydu."

Sözlerine şaşırma mıştım. Çocuklar büyüklerin ne düşündüğünü her zaman anlardı. Em bana annem ile babamın ölümünün benim suçum olduğunu hiç hissettirmemişti. Elbette ne planladıklarını ve neden planladıklarını biliyordu. Ama Sarah'yla durum başkaydı.

"Sonra bunun üstesinden geldim," diye devam etti Sarah alçak sesle. "Sen de geleceksin. Bir gün ikizleri göreceksin ve Matthew'un orada olduğunu, sekiz yaşındaki bir çocuğun gözlerinden sana baktığını anlayacaksın."

"Matthew olmadan hayatımın bir anlamı yok," dedim.

"Bütün dünyan Matthew'dan ibaret olamaz, Diana."

"Ama çoktan öyle oldu," diye fısıldadım. "Ve eğer de Clermont'lardan kurtulmayı başarırsa yanında olmama ihtiyacı olacak. Tıpkı Ysabeau'nun Philippe'in yanında olduğu gibi. Onun yerini asla dolduramayacağım."

"Saçmalık." Sarah yumruklarını beline koydu. "Eğer Matthew'un, senin annesi gibi olmam istediğini sanıyorsan delirmişsin demektir."

"Vampirler hakkında öğrenecek çok şeyin var." Her nedense bu sözleri bir cadı söylediğinde kulağa pek de inandırıcı gelmiyordu.

"Ah. Şimdi meseleyi anladım." Sarah gözlerini kıstı. "Em bize farklı, bütünleşmiş olarak döneceğini söylemişti. Ama görüyorum ki hâlâ olma-

diğın bir şey olmaya çalışıyorsun.” Parmağını suçlarcasına bana doğru kaldırdı. “Yine vampirleştin.”

“Yapma Sarah.”

“Matthew vampir bir gelin isteseydi istediğini seçebilirdi. Kahretsin, geçen ekimde, Madison’da seni vampir yapabilirdi,” dedi. “Ona canı gönülden kanının çoğunu verirdin.”

“Matthew beni değiştirmezdı,” dedim.

“Bunu biliyorum. Gitmenizden önce bana bu sözü verdi.” Sarah bana ters ters bakıyordu. “Matthew senin bir cadı olmanı umursamıyor. Sen niye umursuyorsun?” Cevap vermediğimde elimi kavradı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum teyzem beni aşağı sürüklerken.

“Dışarı.” Sarah antrede dikilen vampir kalabalığının önünde durdu. “Diana’nın kim olduğunu hatırlaması gerekiyor. Sen de geliyorsun, Gallowglass.”

“Peki,” dedi Gallowglass tedirgin bir biçimde heceleri uzatarak. “Uzağa mı gidiyoruz?”

“Nereden bileyim?” diye tersledi Sarah. “Londra’ya daha önce gelmedim ki. Diana’nın eski evine gidiyoruz. Elizabeth döneminde Matthew’la oturdukları eve.”

“Evim Büyük Yangın’da yandı,” dedim kaçmaya çalışarak.

“Yine de gideceğiz.”

“Ah, Tanrım.” Gallowglass, Leonard’a araba anahtarlarını attı. “Arabayı getir, Lenny. Pazar gezisine çıkıyoruz.”

Leonard sırttı. “Tamam.”

Evin arkasına fırlayan sıska vampirin arkasından bakan Sarah, “Neden bu çocuk hep buralarda geziniyor?” diye sordu.

“Andrew’a ait,” diye açıkladım.

“Bir başka deyişle sana ait,” dedi başını sallayarak. Afalladım. “Ah, evet. Vampirler ve saçma sapan geleneklerini biliyorum.” Fernando vampirlerin hikâyelerini anlatma konusunda Matthew ve Ysabeau kadar isteksiz değildi anlaşılan.

Leonard lastikleri tiz bir sesle bağırtarak arabayı evin önüne çekti. Göz açıp kapayana kadar arabadan çıkıp arka kapıyı açmıştı. “Nereye gidiyoruz, madam?”

Sonradan düşününce Leonard'ın ilk kez bana tereddütsüz hitap ettiğini fark ettim.

"Diana'nın evine, Lenny," diye cevapladı Sarah. "Bu fazla süslü toz yumağı tapınak değil, asıl evine."

"Özür dilerim ama artık öyle bir ev yok, madam," dedi Leonard, büyük Londra yangınından o sorumluymuş gibi. Leonard'ı tanıdıktan sonra bu insana hiç de olmayacak bir şey gibi gelmiyordu.

"Vampirlerin hayal gücü yok mu?" diye iğneledi Sarah. "Beni eskiden evin olduğu yere götür."

"Ah." Leonard iri gözlerle Gallowglass'a baktı. Gallowglass omzunu silkti. "Hanımı duydun," dedi yeğenim. Londra'da doğu yönünde hızla ilerledik, Temple Bar'ı geçip Fleet Caddesi'ne çıktığımızda Leonard sola, nehir yönüne döndü.

"Bu doğru yol değil," dedim.

"Tek yönlü sokaklar yüzünden, madam," dedi. "Son geldiğinizden bu yana işler epey değişti." Blackfriars İstasyonu'nun önünden keskin bir dönüş yaptı. Dışarı çıkmak için elimi kapının koluna götürdüğümde çocuk kilitlerinin devreye girdiğini gösteren bir tıkırtı duydum.

"Arabada kal, yengeciğim," dedi Gallowglass.

Leonard direksiyonu bir kez daha aniden sola çevirdiğinde kaldırıma çıkıp indik ve pürüzlü yolun üzerine çıktık.

"Blackfriars Yolu," dedim hızla yanından geçtiğimiz tabelayı okuyarak. Kapının kolunu kurcaladım. "Bırakın ineyim."

Araba bir yük rıhtımının girişini kapatarak aniden durdu.

"Eviniz, madam," dedi Leonard bir tur rehberi ciddiyetiyle. Elini sallayarak üzerimizde yükselen kırmızı ve krem rengi iş yerini gösterdi. Kapı kilitlerini açtı. "Çevre güvenli. Lütfen engebeli kaldırıma dikkat edin. Peder H'ye bacağınızı nasıl kırığınızı açıklamak zorunda kalmak istemem."

Taş kaldırıma ayak bastım. Geçmişte Water Yolu adıyla andığımız zamanlardaki gibi çamur ve balçık içinde değildi yol. Hiç düşünmeden St. Paul Katedrali'ne doğru yürümeye başladım. Sırtında bir el hissettim.

"Amcamın, yanında kimse olmadan şehirde dolaşmana ne diyeceğini biliyorsun." Gallowglass bir uşak gibi eğildi. "Hizmetinizdeyim, Madam Roydon."

"Tam olarak neredeyiz?" diye sordu Sarah yakındaki ara yollara bakarak. "Burası yerleşim bölgesine benzemiyor."

"Blackfriars. Bir zamanlar burada yüzlerce insan yaşıyordu." Birkaç adımda eski Blackfriars Manastırı'na giden dar, taşlı sokağa ulaştım. Kaşlarını çatıp işaret ettim. "Cardinal's Hat şurada değil miydi?" Burası Kit Marlowe'un en sevdiği meyhanelerden biriydi.

"Hafızan iyiymiş, yengeciğim. Artık buraya Playhouse Yard diyorlar."

Evimiz eski manastırın arkasındaydı. Gallowglass ve Sarah arkamdan çıkıncı sokağa girdiler. Bir zamanlar burası tacirler, zanaatkarlar, ev kadınları, cıracılar ve çocuklarla dolu bir yerdi. Arabalar, köpekler ve tavuklar da kalabalığa dâhildi tabii. Ama bugün ıssızdı.

Yetişmekte zorlanan Sarah, "Yavaşla," dedi huysuz bir tavırla.

Eski semtin ne kadar değiştiği önemli değildi. Kalbim bana nereye gitmem gerektiğini söylüyordu, ayaklarım da hiç düşünmeden onu izledi. 1591'de olsaydık, çevremde eski manastırın içindeki köhne evler ve eğlence tesisi olurdu. Şimdi burada iş yerleri, varlıklı şirket yöneticilerinin yaşadığı küçük bir rezidans, başka iş yerleri ve Londra'nın eczacı merkezleri vardı.

Kızgınlığı giderek artan Sarah, "Şimdi nereye gidiyor?" diye sordu Gallowglass'a.

"Yanılmıyorsam, yengem Baynard Kalesi'nin yolunu arıyor.

Kilise Girişi denen dar bir yolun başında, nerede olduğumu anlamak için durdum. Yönümü tam olarak tayin edebilirsem, Mary'nin evini bulabilirdim. Field'ların matbaası ne taraftaydı? Uyumsuz modern binaların dikkatimi dağıtmaması için gözlerimi kapadım.

"Hemen şurada," diye işaret ettim. "Field'ların dükkânı oradaydı. Eczacı yolun biraz ilerisindeydi. Bu yol rıhtıma gidiyordu." Dönmeye devam ettim, kollarımla zihnimde gördüğüm binaları izliyordum. "Mösyö Vallin'in gümüşçüsü buradaydı. Bu noktadan arka bahçemizi görebilirdiniz. Baynard Kalesi'ne gitmek için kullandığım eski kapı burada." Bir an durup eski evimin tanıdık kokularını içime çektim ve gözlerimi açtığımda kendimi Pembroke Kontesi'nin odasında bulmayı diledim. Mary içinde bulunduğum açmazı anlardı ve hanedan ve siyaset üzerine olan tavsiyelerini esirgemezdi.

"Tanrım," diye soludu Sarah.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Dağılmakta olan saydam taş duvarda onun kadar saydam ahşap bir kapı vardı. Büyülenmiş bir halde ilerlemeye çalıştım ama bacaklarıma sarılan mavi ve kehribar rengi iplikler beni engelliyordu.

“Kıpırdama!” Sarah paniğe kapılmış gibiydi.

“Neden?” Sarah’ı Elizabeth döneminin dükkânlarının ince ön cep-
heleri arasından görebiliyordum.

“Ters saat büyüü yaptın. Geçmiş zamanların görüntülerini geriye alır, tıpkı bir film gibi,” dedi Sarah, Üstat Prior’un fırınının pencereleri arasından bana bakarak.

“Büyü.” Gallowglass inledi. “Bir bu eksikti.”

Şık lacivert bir hırka ve açık mavi bir döpiyes giymiş yaşlıca bir kadın yakındaki apartmandan dışarı çıktı. Tamamıyla şimdi ve buraya aitti.

“Büyü açısından Londra’nın bu bölümünü biraz karmaşık bulabilirsiniz,” diye seslendi. Belli bir yaş ve sosyal statüdeki İngiliz kadınlarına özgü neşeli otoriter bir sesi vardı. “Daha fazla büyü yapmak istiyorsanız, bazı önemler almanız gerekebilir.”

Kadın yaklaşırken bir dejavu hissine kapıldım. Bana 1591’de tanıdığım cadılardan birini, ilk büyüümü dokumama yardım eden Marjorie Cooper adındaki toprakcadısını hatırlatıyordu.

“Linda Crosby.” Gülümsediğinde Marjorie’ye olan benzerliği daha da arttı. “Eve hoş geldin, Diana Bishop. Seni bekliyorduk.”

Şaşkına dönerek kadına bakakaldım.

“Diana’nın teyzesiyim,” dedi Sarah sessizliği bozarak. “Sarah Bishop.”

Sarah’nın elini sıkıan Linda, “Memnun oldum,” dedi içtenlikle. İki cadı ayaklarına baktı. Kısa tanışmamız sırasında zamanın mavi ve kehribar rengi bağları biraz olsun gevşemiş, teker teker Blackfriars’ın dokusuna karışmıştı. Ama Mösyö Vallin’in kapısı hâlâ net bir biçimde görünüyordu.

“Birkaç dakika daha beklerdim yerinizde olsam. Ne de olsa bir zaman yürüyüşçüsünüz,” dedi Linda, yuvarlak bir tuğla çiçekliğin kenarına tünelererek. Tuğla çiçeklik Cardinal’s Hat’in bahçesindeki kuyunun bulunduğu yerdeydi.

“Hubbard’ın ailesinden misiniz?” diye sordu Sarah, cebine uzanıp yasak sigaraları çıkardı ve Linda’ya ikram etti.

“Ben bir cadıyım,” dedi Linda bir sigara alarak. “Ve Londra’da yaşıyorum. Bu yüzden, evet. Peder Hubbard’ın ailesinden biriyim ve bundan gurur duyuyorum.”

Gallowglass cadıların sigarasını yakıp kendine de bir tane yaktı. Üçü bana gelmemesine dikkat ederek dumanlarını uzağa üfledi ve baca gibi tüttü.

“Hubbard’la henüz tanışmadım,” diye itiraf etti Sarah. “Tanıdığım vampirlerin çoğu onu pek sevmiyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Linda merakla. “Ne tuhaf. Peder Hubbard burada çok sevilir oysa. İblis, vampir ya da cadı kimseyi ayırt etmeden herkesin çıkarlarını korur. O kadar çok yaratık onun bölgesine taşınmak istedi ki kalacak yer sorunu oldu. Ne kadar gayrimenkul alırsa alsın talebi karşılamaya yetmiyor.”

“Hâlâ yavşağın teki,” diye söylendi Gallowglass.

“Diline hâkim ol!” dedi Linda şoke olmuş bir halde.

“Şehirde kaç cadı var?” diye sordu Sarah.

“Üç düzine,” diye karşılık verdi Linda. “Sayıyı sınırlı tutuyoruz elbette, yoksa Square Mile’da her şey birbirine girer.”

“Madison kovani da aynı sayıda,” dedi Sarah onaylayarak. “Toplantı yapmanın daha kolay olduğu kesin.”

“Biz ayda bir kez Peder Hubbard’ın yer altı mezarında toplanıyoruz. Greyfriars Manastırı’nın yıkıntılarında yaşıyor, hemen şurada.” Linda sigarasıyla Playhouse Yard’ın kuzeyini işaret etti. “Bugünlerde kentteki yaratıkların çoğu vampir, finansçılar, serbest fon işletmecileri falan filan. Toplantı odalarını cadılara kiralamaktan hoşlanmıyorlar. Üstünüze alınmayın, beyefendi.”

“Alınmadım,” dedi Gallowglass.

“Greyfriars mı? Leydi Agnes başka bir yere mi gitti?” diye sordum şaşırarak. Hayaletin tuhafınlıkları orada yaşadığım sırada dilden dile dolaşıyordu.

“Ah hayır. Leydi Agnes hâlâ orada. Peder Hubbard’ın yardımıyla. Kraliçe Isabella’yla aralarını bulduk. Artık iyi geçiniyorlar. Aynı şeyi Elizabeth Barton’ın hayaleti için söyleyemeyeceğim. Cronwell hakkındaki o roman çıktığından beri zapt edilmesi zorlaştı.” Linda karnımı şüpheyle

süzdü. “Bu yılki Mabon çayımızda, Elizabeth Barton ikiz doğuracağını söyledi.”

“Öyle.” Londra’nın hayaletleri bile hayatımda neler olup bittiğini biliyordu.

“Çılgınlık eşliğinde geldiğinden, Elizabeth’in kehanetlerinden hangisini ciddiye alacağını bilmiyor insan. Son derece... bayağı.” Linda küçümseyerek dudaklarını büzdü. Sarah anlayışlı bir tavırla başını salladı.

“Şey, sizi bölmek istemem ama sanırım şu saati tersine çeviren büyüünün süresi doldu.” Ayak bileğimi görebiliyordum (elbette bunun için ayağımı kaldırmam gerekiyordu yoksa karnım araya giriyordu), üstelik Mösyö Vallin’in kapısı da tamamen kaybolmuştu.

“Süresi doldu mu?” Linda güldü. “Büyünün son kullanma tarihi varmış gibi konuşuyorsun.”

“Onu benim durdurmadığım kesin,” diye homurdlandım. Gerçi başlamasını da söylememiştim.

“Durdu çünkü onu yeterince sıkı kurmadın,” dedi Sarah. “Ters saat büyüünü iyice çevirmezsen bozulur.”

“Ve ters saat büyüünü yaptığında üzerinde durmanı da tavsiye etmeyiz,” dedi Linda, ortaokuldaki beden eğitimi hocam gibi konuşarak. “Büyüyü gözünü kırpmadan yöneltirsin, sonra da son dakikada ondan uzaklaşsın.”

“Benim hatam,” diye mırıldandım. “Artık hareket edebilir miyim?”

Linda kaşlarını çatarak Playhouse Yard’ı gözden geçirdi. “Evet artık güvenli olduğundan eminim,” diye bildirdi.

İnleyip sırtımı ovuşturdum. Uzun süre hareketsiz kalmak sırtımı ağrıtmıştı, ayaklarım da patlayacak kadar şişmişti. Bir ayağımı Sarah ve Linda’nın oturduğu banka kaldırıp spor ayakkabılarımın bağcıklarını çözmek için eğildim.

“Bu da ne böyle?” dedim bankın suntaları arasından bakarak. Uzanıp kırmızı kurdeleyle bağlanmış bir kâğıt rulosu çıkardım. Ruloya dokunduğumda sağ elimin parmakları karıncalandı ve bileğimdeki beş köşeli yıldız renklenerek dalgalandı.

“İnsanların avluya büyü dileklerini bırakması gelenektir. Bu bölge her zaman güçlerin bir arada toplandığı bir yer oldu.” Linda’nın sesi yumuşadı. “Bir zamanlar burada kudretli bir cadı yaşamış. Efsaneye göre bir gün

geri dönecek ve bize bir zamanlar olduğumuz ve yine olabileceğimiz şeyi hatırlatacak. Onu unutmadık, onun da bizi unutmayacağından eminiz.”

Blackfriars'ta geçmişteki hayaletim dolaşıyordu. Londra'dan ayrıldığımızda bir parçam ölmüştü. Bu Matthew'un karısı, Annie ve Jack'in annesi, Mary Sydney'in simya asistanı ve eğitim gören bir dokuyucu olmayı bir arada dengelemeyi becerebilen parçamdı. Bir başka parçam New Haven'da Matthew'un yanından uzaklaşıp gittiğimde mezarda ona katılmıştı. Başımı ellerimin arasına gömdüm.

“Her şeyi berbat ettim,” diye fısıldadım.

“Hayır, boyundan büyük işlere kalkıştın yalnızca,” diye yanıtladı Sarah. “Matthew'la birlikte olmaya başladığınızda Em ve ben bundan endişelenmiştik işte. Öyle acele hareket ettiniz ki ikinizin de bu ilişkinin neler gerektireceğini düşünmediğini biliyorduk.”

“Karşımıza bir sürü engelin çıkacağını biliyorduk.”

“Ah, talihsiz âşıklar kısmını iyi anlamıştınız... ikinizin bütün dünyayı karşısına almasının ne kadar romantik bir his olabileceğini anlıyorum.” Sarah güldü. “Em ve ben de talihsiz âşıklardık ne de olsa. New York taşrasında 1970'lerde iki kadının birbirine âşık olmasından daha büyük bir talihsizlik olamaz.”

Sesi ciddileşti. “Ama sabah olduğunda her zaman güneş doğar. Peri masalları gündüz vakti talihsiz âşıklara ne olacağını sana söylemez ama bir biçimde mutlu olmayı öğrenirsin.”

“Burada mutluyduk,” dedim alçak sesle. “Öyle değil mi, Gallowglass?”

“Öyle, yengeciğim. Casus şebekesinin soluğu Matthew'un ensesindeyken ve bütün ülke cadıları ararken bile.” Gallowglass başını salladı. “Nasıl becerdiğinizizi hiç anlamadım.”

“Başardınız çünkü ikiniz de olmadığınız biri olmaya çalışmıyordunuz. Matthew uygar biriymiş gibi davranmaya çalışmıyordu, sen de insan olmaya çalışmıyordun,” dedi Sarah. “Rebecca'nın mükemmel kızı, Matthew'un mükemmel karısı ya da Yale'de kadrolu profesör olmaya da çalışmıyordun.”

Kâğıdı tutan ellerimi aldı ve avuçlarını açtı. Dokuyucu sicimlerim soluk tenimde parlıyordu.

“Sen bir cadısın, Diana. Bir dokuyucu. Gücünü inkâr etme. Onu kullan.” Sarah sol elime imalı bir bakış fırlattı. “Hepsini.”

Ceketimin cebinde telefonum vızıldadı. Telaşla telefonu çıkardım. Her şeye rağmen Matthew'dan bir mesaj gelmiş olabileceğini umuyordum, bana nasıl olduğunu haber vereceğine söz vermişti. Ekranda ondan bir mesaj görünüyordu. Heyecanla açtım.

Mesajda Konsil'in bize karşı kullanabileceği sözler yerine Jack'in bir fotoğrafı vardı. Bir sundurmada oturmuş, yüzünde geniş bir sırıtmayla birini dinliyordu. Konuşan adamın sırtı kameraya dönüktü ve bir tek yakasına inen siyah kıvrıkcık saçları görünüyordu, bir güneylinin tatlı diliyle bir hikâye anlatıyor olmalıydı. Marcus bir elini oğlanın omzuna atmış, Jack'in arkasında duruyordu. O da Jack gibi sırıtıyordu.

Hafta sonu eğlenen, sıradan genç adamlar gibi görünüyorlardı. Jack, Marcus'un ailesine kusursuz bir uyum göstermişti.

"Marcus'un yanındaki kim?" dedi Sarah omzumun üzerinden bakarak.

"Jack." Yüzüne dokundum. "Diğer adamı tanıdığımı sanmıyorum."

"O Ransome," diye dudak büktü Gallowglass. "Marcus'un en büyük oğlu. Şeytanı bile oyuna getirir. Jack için ideal bir rol modeli değil ama Matthew en iyisini bilir."

"Oğlana baksanıza," dedi Linda sevecen bir sesle. Fotoğrafa bakabilmek için ayağa kalkmıştı. "Jack'i Diana hakkında hikâyeler anlatırken bu kadar mutlu gördüm sadece."

St. Paul'un çanları çalarak saati haber verdi. Telefonumun düğmesine basarak ekranı kararttım. Yalnız kaldığında fotoğrafa tekrar bakacaktım.

"Gördün mü, tatlım? Matthew gayet iyi," dedi Sarah yatıştırıcı bir sesle.

Ama gözlerini görmeden, omuzlarının duruşunu ölçmeden, sesinin tonunu duymadan bundan emin olamazdım.

"Matthew işini yapıyor," diye hatırlattım kendime. Ayağa kalktım. "Benim de kendi işime dönmem gerek."

"Bu 1591'de yaptığın gibi aileni bir arada tutmak için her şeyi, yüksek büyüler de dâhil yapmaya hazır olduğun anlamına mı geliyor?" Sarah kuşkuyla kaşlarını çatı.

"Evet." Sesim hissettiğimden çok daha emin çıkmıştı.

"Yüksek büyüler mi? Kulağa leziz biçimde karanlık geliyor." Linda'nın gözleri parladı. "Yardım edebilir miyim?"

"Hayır," dedim hemen.

“Muhtemelen,” dedi Sarah da aynı anda.

“Eh, bize ihtiyacınız olursa arayın. Leonard bana nasıl ulaşacağını biliyor,” dedi Linda. “Londra kovam hizmetinizdedir. Toplantılarımızdan birine katılmak isterseniz moralleri epey yükseltecektir.”

“Bakarız,” dedim belirsizce, tutamayacağım bir söz vermek istemiyordum. “Durum karışık, kimsenin başını belaya sokmak istemem.”

“Vampirler her zaman beladır,” dedi Linda onaylamayan bir bakışla. “Kin tutmak, düşüncesizce şu ya da bu kan davasına girmek. Gerçekten çok yorucu. Yine de Peder Hubbard’ın hatırlattığı gibi, hepimiz büyük bir aileyiz.”

“Büyük bir aile.” Eski mahallemize baktım. “Belki de Peder Hubbard başından beri doğru yoldaydı.”

“Eh, bize göre öyle. Bir sonraki toplantımıza gelmenizi öneririm. Doris harika Battenberg pastası yapar.”

Sarah ve Linda ne olur ne olmaz diye birbirlerinin telefon numarasını aldılar. Gallowglass, Eczacılar Hanı’na gidip kulak tırmalayıcı bir ıslıkla Leonard’a arabayı getirmesi işaretini verdi. Bu fırsattan yararlanıp Playhouse Yard’ın fotoğrafını çekip yazı eklemeyi Matthew’a gönderdim.

Büyü gerçekleşen arzudan başka bir şey değildi ne de olsa.

Dile getirmediğim dileklerim Thames’ten gelen ekim rüzgârıyla gökyüzüne taşınarak, Matthew’un bana sağ salım dönmesi için bir büyü dokudular.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

İçi damalı, ıslak, pembe-sarı, dışı ise kanarya sarısı kremalı bir dilim Battenberg pastası ve kaçak siyah çay Wolseley'deki kuytu masada önümde duruyordu. Demliğin kapağını kaldırıp çayın demli kokusunu mutlulukla içime çektim. Blackfriars'ta Linda Crosby'yle beklenmedik karşılaşmadan beri canım çay ve pasta istiyordu.

Buranın kahvaltı müdavimlerinden olan Hamish, dolup taşan Piccadilly restoranında bütün sabah için büyük bir masaya el koymuş, masayı ve restoran çalışanlarını kendi iş yerindeymiş gibi kullanmaya girişmişti. Şu ana kadar bir düzine telefon görüşmesi yapmış, birkaç öğle yemeği randevusu vermiş (üçünü gelecek hafta aynı güne verdiğini fark etmiştim panikle) ve Londra'da çıkan günlük gazeteleri baştan sona okumuştur. Pasta şefini normal servisinden bir saat önce pastamı getirmeye de ikna etmiş, bahane olarak da hamileliğimi göstermişti. Rica o kadar hızlı yerine getirilmişti ki bu ya Hamish'in çok önemli biri olduğunu ya da mutfaktaki genç adamın hamile kadınlar ve şeker arasındaki o özel ilişkiyi anladığının işaretiydi.

"Hiç bitmeyecek galiba," diye söylendi Sarah. Rafadan yumurtayı kızarmış ekmekle yutmuş, litrelerce kahve içmişti, o zamandan beri de bir saatine bir kapıya bakıyordu.

"Zorbalık söz konusuysa büyükannem işi ağırdan alır," dedi Gal-lowglass. Yakındaki masada oturan ve dövme kollarını hayran hayran süzen kadınlara nezaketle gülümsedi.

"Gelmeleri biraz daha uzun sürerse Westminster'a bu kadar kafeinle tek başıma yürüyeceğim." Hamish müdürü yanına çağırdı. "Bir kapuçino daha, Adam. Kafeinsiz olsa daha iyi."

"Tabii, efendim. Başka kızarmış ekmek ve reçel getireyim mi?"

“Lütfen,” dedi Hamish, Adam’a boş ekmek sepetini vererek. “Çilekli. Bilirsin çileğe asla hayır demem.”

“Büyükanнем ile Phoebe’yi neden evde beklemediğimizi bir daha söyler misiniz?” Gallowglass küçük iskemlesinde rahatsızca kıpırdandı. İskemle onun cüssesinde biri için değil, milletvekilleri, sosyetik simalar, televizyondaki sabah programcıları gibi zayıf tipler için yapılmıştı.

“Diana’nın komşuları zengin ve paranoyak. Bir yıldır eve giren çıkan yok, şimdi aniden yirmi dört saat hareket var ve Allens of Mayfair her gün teslimat yapıyor.” Hamish kapuçinosu için masada yer açtı. “Uluslararası uyuşturucu kaçakçısı olduğunu düşünüp polis çağırmalarımızı istemeyiz. West End Central istasyonu cadılarla dolu, özellikle de sivil polis olanlarıyla. Ve unutma: Şehir sınırlarının dışında Hubbard’ın koruması altında değilsin.”

“Hııh. Endişen polisler falan değil. Hiçbir şeyi kaçırmak istemedin sadece.” Gallowglass parmağını ona doğru salladı. “Seni yakaladım, Hamish.”

“Fernando geliyor.” Sarah’nın sesinde “en sonunda kurtulduk” ifadesi vardı.

Fernando, Ysabeau’ya kapıyı açmaya yeltendi anıa Adam ondan önce davranmıştı. Kayınvalidem genç bir film yıldızı gibi görünüyordu, arkasında Phoebe’yle içeri girdiğinde salondaki bütün erkeklerin başları ona döndü. Fernando, siyah paltosuyla Ysabeau’nun kırk beyaz ve kahverengi döpiyesine mükemmel bir fon oluşturarak onları geriden izliyordu.

“Ysabeau’nun evden çıkmamasına şaşmıyorum,” dedim. Sisli bir günde görünen deniz feneri gibi dikkat çekiyordu.

“Philippe her zaman bir kuşatmaya direnmenin, kalabalık bir salonda Ysabeau’nun yanında gitmekten daha kolay olduğunu söylerdi. Hayranlarını ondan uzak tutmak için kızılık sopasından başka şeyler de kullandığını söyleyeyim.” Gallowglass büyükannesi yaklaşırken ayağa kalktı. “Merhaba, büyükanne. Taleplerini kabul ettiler mi?”

Ysabeau adamın öpmesi için yanağını uzattı. “Elbette.”

“Bir kısmını,” dedi Phoebe çabucak.

“Sorun çıktı mı?” diye sordu Gallowglass, Fernando’ya.

“Kayda değer bir şey olmadı.” Fernando bir sandalye çekti. Ysabeau ince bacaklarını hafifçe yana eğerek zarifçe oturdu.

"Çiğnemesini istediğim prensipleri düşünecek olursan Charles oldukça uyumluydu," deyip Adam'ın ona uzattığı menüyü hoşnutsuzca dudak bükerek geri çevirdi. "Şampanya lütfen."

"Elinden aldığım o korkunç resim fazlasıyla telafi eder bunu," dedi Fernando, Phoebe'yi yerine oturttu. "Ne diye aldın o resmi, Ysabeau?"

"Korkunç değil o resim, gerçi soyut ekspresyonizmin zamanla edinilen bir zevk olduğunu kabul etmeliyim," diye itiraf etti. "Soğuk, gizemli ve hassas. Onu Louvre'a verip Parislilerin zihinlerini zorla genişleteceğim. Demedi deme: Gelecek yıl bu zamanlarda Clyfford Still adı her müzenin istek listesinin üst sırasında olacak."

"Coutts'tan telefon bekle," diye mırıldandı Phoebe, Hamish'e. "Pazarlık yapmadı."

"Endişeye gerek yok. Sotheby's de Coutts da parayı ödeyeceğimi biliyor." Ysabeau ruhan çantasından bir kâğıt çıkarıp bana uzattı. "Voilà."

"T. J. Weston, Esquire." Başımı kâğıttan kaldırdım. "Ashmole 782'nin sayfasını alan kişi bu mu?"

"Muhtemelen." Phoebe'nin cevabı kısaydı. "Dosyada sadece satış belgesi vardı, nakit ödeme yapmış... ve altı tane yanlış yönlendirilmiş yazışma. Weston'ın adreslerinden hiçbirisi geçerli değil."

"Onu bulmak fazla zor olmasa gerek. T. J. Weston adında kaç kişi olabilir ki?" dedim.

"Üç yüzden fazla," diye karşılık verdi Phoebe. "Rehberi kontrol ettim. T. J. Weston'ın bir adam olduğunu da sanmıyorum. Alıcının cinsiyetini ya da uyruğunu bilmiyoruz. Adreslerden biri Danimarka'da."

"Bu kadar olumsuz olma, Phoebe. Sağa sola telefon ederiz. Hamish'in bağlantılarını kullanırız. Leonard dışarıda. Bizi gitmemiz gereken yere götürecektir." Ysabeau kaygısız görünüyordu.

"Bağlantılarım mı?" Hamish başını ellerinin arasına gömüp inledi. "Bu haftalar sürebilir ve insanlarla sürekli kahve içmek zorunda kalacağımı düşünürsen Wolseley'de yaşayayım daha iyi."

"Haftalar sürmeyecek, ne kadar kafein alacağım konusunda da endişelenme." Kâğıdı cebime koydum, postacı çantamı omzuma geçirdim ve neredeyse masayı devirerek ayağa kalktım.

"Tanrı bizi korusun, yengeciğim. Her dakika karnın biraz daha büyüyor."

"Fark ettiğin için teşekkür ederim, Gallowglass." Kendimi portmanto, duvar ve bir iskemle arasına sıkıştırmayı başarmıştım. Gallowglass beni kurtarmak için ayağa fırladı.

Phoebe kadar şüpheli görünen Sarah, "Nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu bana.

Sessizce ellerimi kaldırdım. Rengârenktiler ve parlıyorlardı.

"Ah. Diana'yı eve götürelim," dedi Ysabeau. "Ben nasıl evimde ejderha görmekten hoşlanmıyorsam, restoran sahibinin de mekânında bir ejderhanın belirmesinden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Ellerini cebine koy," diye tısladı Sarah. Gerçekten de epey parlaktılar.

Hamileliğim henüz yalpalayacağım kadar ilerlememişti ama birbirine yakın masaların arasından ellerim yağmurluğun cebindeyken geçmek beni epey zorladı.

"Lütfen gelinim için yolu açın," dedi Ysabeau amirane bir tavırla. Beni dirseğimden tutup arkasından çekerken adamlar ayağa kalktı, sandalyelerini çekti ve yanlarından geçen Ysabeau'ya gülümsediler.

"Kocamın üvey annesi," diye fısıldadım, çatahnı silah gibi tutan kıvrın bir kadına. Ysabeau on iki yaşından büyük bir çocuğa sahip olamayacak kadar genç görüldüğü için belli ki kadıncağz on iki yaşında bir oğlan çocuğuyla evlenip ondan hamile kaldığını düşünmüştü. "İkinci evliliği. Daha genç bir eş. Bilirsiniz."

"İyi ki dikkat çekmeyecektik," diye mırıldandı Hamish. "Bu mahal-
ledeki her yaratık Ysabeau de Clermont'un şehirde olduğunu öğrenecek şimdi. Onu kontrol edemez misin, Gallowglass?"

"Büyükanne mi kontrol etmek mi?" Gallowglass kahkahayı basıp Hamish'in sırtına vurdu.

"Bu bir kâbus," dedi başka başların onlara döndüğünü gören Hamish. Ön kapıya ulaştı. "Yarın görüşürüz, Adam."

"Her zamanki tek kişilik masa mı efendim?" diye sordu Adam, Hamish'e şemsiyesini uzatarak.

"Evet. Tanrı'ya şükür."

Hamish Kent merkezindeki ofisine dönmek üzere bekleyen araca bindi. Leonard beni Phoebe'yle birlikte Mercedes'in arka koltuğuna yerleştirdi. Ysabeau ve Fernando ön koltuğa oturdular. Gallowglass bir sigara yakıp fabrika bacası gibi tüterek tembel adımlarla kaldırımında ilerledi.

Elile bir içki içeceğini işaret etti ve Coach and Horses'ın dışında onu gözden kaybettik.

"Korkak," dedi Fernando başını sallayarak.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Sarah, Clairmont evinin sıcak sabah odasına geri döndüğümüzde. Ön salon daha rahat ve samimiydi ama bu küçük oda evin içinde en çok sevdiğim yerd. Blackfriars'taki evimizden gelen bir tabure dâhil, mobilyaları oradan buradan toplanmıştı ve dekore edilmiş bir yerden çok yaşanan bir yer hissini veriyordu.

"Şimdi her kimse T. J. Weston'ı bulacağız." İnleyerek bacaklarımı yıllarla kararmış Elizabeth dönemi taburesinin üstüne koydum ve çatırdayan ateşten gelen sıcaklığın sızlayan kemiklerimi ısıtmasına izin verdim.

"Samanlıkta iğne arayacağız yani," dedi Phoebe, kendine küçük bir nezaketsizlik izni verip içini çekti.

"Diana büyüsünü kullanırsa böyle bir şey olmayacak," dedi Sarah kendinden emin bir biçimde.

"Büyü mü?" Ysabeau başını çevirdi, gözleri parlıyordu.

"Cadıları onaylamadığımı sanıyordum?" Kayınvalidemin bu konudaki düşüncelerini Matthew'la ilişkimin başından beri herkes biliyordu.

"Ysabeau cadılardan hoşlanmayabilir ama büyüye karşı hep hayranlık duymuştur," dedi Fernando.

"Araya pek ince bir sınır koymuşsun, Ysabeau," dedi Sarah başını sallayarak.

"Ne tür büyü?" Gallowglass kimse fark etmeden geri dönmüştü, saçından ve paltosundan sular damlatarak antrede duruyordu. İmparatorun geyik avında uzun bir koşudan dönen Lobero'yu andırmıyor değildi.

"Kayıp bir eşyayı arıyorsan mum büyüsi işe yarayabilir," dedi Sarah düşünceli bir tavırla. Em evin içinde ve Madison'da eşyalarını sürekli kaybetmekle ünlü olduğundan mum büyülerini üzerine bir tür uzman sayılırdı.

"Biraz toprak ve bir parça düğümlenmiş kumaş kullanan bir cadı hatırlıyorum," dedi Ysabeau. Sarah ve ben ağzımız bir karış açık kalarak ona döndük. Dikleşip bizi kibirli bakışlarla süzdü. "Öyle şaşkın şaşkın bakmayın. Yıllar boyunca pek çok kudretli cadı tanıdım ben."

Fernando, Ysabeau'yu duymazdan gelip Phoebe'yle konuştu. "T. J. Weston'ın verdiği adreslerden birinin Danimarka'da olduğunu söyledin. Peki ya diğerleri?"

"Hepsi Birleşik Krallık'ta: Dördü İngiltere'de ve biri Kuzey İrlanda'da," dedi Phoebe. "İngiltere'deki adreslerin hepsi güneydeydi... Devon, Cornwall, Essex, Wiltshire."

"Gerçekten büyü işini kurcalaman mı gerekiyor, yengeciğim?" Gallowglass endişeli görünüyordu. "Nathaniel bilgisayarla bu kişiyi bulamaz mı? Adresleri yazdın mı, Phoebe?"

"Elbette." Arkası yazıyla kaplı kırıksık bir Boots faturası çıkardı. Gallowglass şüpheyle kâğıda baktı. "Dosya odasına elimde defterle girmem çok şüpheli görünürdü."

"Çok akıllıca," diye yatıştırdı onu Ysabeau. "Adresleri Nathaniel'a göndereyim de araştırmaya başlasın."

"Ben hâlâ büyüünün daha hızlı olacağını düşünüyorum... sadece ne büyüü yapmam gerektiğini bulmalıyım," dedim. "Görsel bir şeye ihtiyacım var. Görsel bir şey mumlardan daha çok işime yarar."

"Haritaya ne dersin?" diye önerdi Gallowglass. "Matthew'un yukarıdaki kütüphanede bir iki haritası vardır mutlaka. Yoksa Hatchards'a gidip ellerinde ne var ne yok bakayım." Daha yeni dönmesine rağmen Gallowglass buz gibi yağmura çıkmaya hevesliydi belli ki. Büyük olasılıkla Atlantik'in ortasındaki havaya bu kadar benzeyen bir havayı bulamaya-çağı içindi.

"Harita işe yarayabilir, yeterince büyük olursa tabii," dedim. "Büyü T. J. Weston için Wiltshire'dan başka bir yeri işaret edemezse bir gelişme kaydedemeyiz." Leonard'ın beni bir kutu mumla bölgede gezdirmesi mümkün olur muydu acaba?

"Shoreditch yakınında harika bir haritacı var," dedi Leonard, dükkânı bizzat oraya koymuş gibi gururluydu. "Duvarlara asılan büyük haritalardan yapıyorlar. Onları arayayım."

"Harita dışında neye ihtiyacın var?" diye sordu Sarah. "Bir pusula?"

"İmparator Rudolfun bana verdiği matematik aletin bende olmaması çok kötü," dedim. "Bir şeyleri bulmaya çalışır gibi sürekli vızıldayarak dönüp duruyordu." Başta hareketlerinin, birinin beni ve Matthew'u aradığını işaret ettiğini düşünmüştüm. Zamanla onun birisi

Hayat Kitabı'nı aramaya başladığında harekete geçip geçmediğini merak etmeye başlamıştım.

Phoebe ve Ysabeau bakişti.

"Öziir dilerim." Phoebe odadan çıktı.

"Annie ve Jack'in cadı saati dediği o pirinç zamazingo mu?" Gallowglass kıkırdadı. "Bunun fazla yararı olacağını sanmam, yengeciğim. Zamanı bile doğru göstermiyordu, hem Üstat Habermel'in enlem haritaları, nasıl derler... biraz süslüydü." Habermel, Yeni Dünya'ya bir referansı da dâhil etmesini istediğimde hezimete uğramış ve muhtemelen izlemeye kalksam beni Tierra del Fuego'ya gönderecek bir koordinat seçivermişti.

"Kehanet yöntemini izlemeliyiz," dedi Sarah. "Dört ana yöne; kuzey, doğu, güney ve batıya dört mum koyacağız, sonra sen bir kâse suyla ortalarında oturup suda ne çıkacağına bakacaksın."

"Eğer su kullanarak kehanette bulunacaksam, buradan daha geniş bir yere ihtiyacım olacak." Kahvaltı odası anında cadısuyla dolardı.

"Bahçeyi kullanabiliriz," diye önerdi Ysabeau. "Ya da yukarıdaki balo salonunu. Truva Savaşı freskolar için uygun bir konu değil zaten, yani hasar görürlerse de büyük bir kayıp olmaz."

"Başlamadan önce üçüncü gözünü de ayarlamamız gerekecek," dedi Sarah, alnının ortasını bir radyoymuş gibi alıcı gözle süzerek.

Phoebe elinde küçük bir kutuyla geri dönüp onu Ysabeau'ya verdi.

"Önce bunu deneyebiliriz belki." Ysabeau, Üstat Habermel'in usturlabını kutudan çıkardı. "Alain, kendini evinde hissetmen için Sept-Tours'daki eşyalarının bir kısmını toplayıp buraya göndermişti."

Usturlap pirinçten yapılmış, parlaması için altın ve gümüş yaldızlanmış, usta işi, güzel bir aletti. Kalem ve kâğıt konulacak bir bölmeden pusulaya, enlem tablolarına ve küçük bir saate kadar bir sürü kolaylıkla donatılmıştı. O anda alet delirmiş gibiydi. Usturlabın yüzeyindeki ibreler dönüyor, çarkların vızıltısı duyuluyordu.

Sarah alete baktı. "Kesinlikle büyüü." "

"Bozulacak." Gallowglass kalın parmağını uzatıp yavaşlatmak için saatin ibrelerine dokunmaya hazırlandı.

"Dokunma sakın," dedi Sarah sertçe. "Büyüü bir nesnenin dışarıdan müdahaleye nasıl tepki vereceği belli olmaz."

"Bunu kimyasal evlilik resminin yanına koymayı denedin mi, yengiciğim?" diye sordu Gallowglass. "Eğer haklıysan ve Üstat Habermel'in oyuncuğu, biri Hayat Kitabı'nı aradığında harekete geçiyorsa, belki sayfayı görünce durur."

"İyi fikir. Kimyasal evlilik resmi Çin Odası'nda, ejderhaların resmi de orada." Ayağa kalktı. "Onları iskambil masasının üzerinde bırakmıştım."

Ysabeau ben yerimden doğrulamadan odadan çıkmıştı bile. İki kâğıdı her an kırılabilir cam gibi elinde tutarak çabucak geri döndü. Onları masaya koymamla birlikte usturlabın ibresi merkez iğnesinin çevresinde dönmek yerine yavaşça soldan sağa sallanmaya başladı. Kâğıtları kaldırdığımda yine eskisi gibi dönmeye devam etti ama bu kez hareketi yavaşlamıştı.

"Usturlabın, Hayat Kitabı'nın birisinin aradığını gösterdiğini sanmıyorum," dedi Fernando. "Aletin kendisi kitabı arıyor gibi görünüyor. Şimdi bazı sayfaların yakında olduğunu sezdiği için odağını daraltıyor."

"Ne tuhaf." Kâğıtları tekrar masaya bırakıp ibrenin yavaşlamasını ve tekrar sarkaç gibi sallanmasını büyülenmiş gibi izledim.

"Onu son kayıp sayfayı bulmak için kullanabilir misin?" dedi Ysabeau, o da usturlaba büyülenmiş gibi bakıyordu.

"Bunun için İngiltere, Galler ve İskoçya'yı onunla birlikte gezmek gerek." Gallowglass ya da Leonard, M40'ta sürat yaparken hassas, paha biçilmez aletin paramparça olması fazla uzun sürmezdi herhalde.

"Ya da bir yer bulma büyüü tasarlayabilirsin. Bir harita ve o aletle kayıp sayfanın yerini belirleyebilirsin," dedi Sarah düşünceli bir biçimde parmağıyla dudaklarına hafifçe vurarak.

"Nasıl bir yer bulma büyüü düşünüyorsun?" Bu basit bir büyüünün ötesine geçiyordu.

"Birkaç tane deneyip hangisinin işe yaradığına bakmanız gerek," dedi Sarah dalgın dalgın. "Sonra onları doğru koşullar altında yapmalısın, yanında bolca büyü desteği de olmalı ki büyüünün biçimi bozulmasın."

"Mayfair'de büyü desteğini nereden bulacaksın?" diye sordu Fernando.

"Linda Crosby," dedim teyzemle aynı anda.

Sarah'yla birlikte Mayfair'deki evin bodrumunda ve Linda'nın Blackfriars'taki evinin küçük mutfağında bir haftadan uzun bir zaman boyunca

büyüleri tekrar tekrar denedik. Tabitha'yı nerdeyse boğmamızdan ve Playhouse Yard'a iki kez itfaiyenin gelmesine neden olmamızdan sonra, nihayet birkaç düğümü ve büyü açısından önemli bir avuç eşyayı işe yarayabilecek bir yer bulma büyüğü haline getirebildim.

Londra kovanının buluşma yeri, ortaçağdan kalma Greyfriars mahzen mezarının uzun tarihi boyunca –manastırların yıkılmasından bombardımana kadar– bir dizi felaket geçirmiş bir bölümüydü. Mahzen mezarın üzerinde Andrew Hubbard'ın evi, yani kilisesinin eski çan kulesi vardı. On iki kat yüksekliğindeydi ve her katta bir tek geniş oda bulunuyordu. Kulenin dışına, kentsel dönüşüme karşı koymuş eski kilise avlusunun bir köşesine hoş bir bahçe yapmıştı.

"Ne garip bir ev," diye mırıldandı Ysabeau.

"Andrew çok garip bir vampir," diye yanıtladım ürpererek.

"Peder H yüksek yerleri sever, hepsi bu. Yüksek yerlerde kendini Tanrı'ya yakın hissettiğini söylüyor." Leonard kapıyı tekrar çaldı.

"Az önce yanımdan bir hayalet geçtiğini hissettim," dedi Sarah paltosuna iyice sarınarak. Soğukluğu fark etmemek mümkün değildi.

"Ben bir şey hissetmedim," dedi Leonard, üşümeyi umursamayan vampir kaygısızlığıyla. Kapıyı yumruklamaya başladı. "Haydi tatlım!"

"Sabırlı ol, Leonard. Biz yirmi yaşında vampirler değiliz!" diye söylendi kapıyı kaba kuvvetle açan Linda Crosby. "Dünya kadar merdiven çıkıyoruz."

Neyse ki zemin kattan Hubbard'ın Londra'nın resmi kovanının kullanımına ayırdığı odaya ulaşmak için yalnızca bir kat inmemiz gerekti.

"Meclisimize hoş geldiniz!" dedi merdivenlerde bize yol gösteren Linda. Yarı yolda soluğumu tuttum.

"Bu, bu... sen misin?" Sarah hayretle resimlerimin doldurduğu duvarlara bakıyordu. İlk büyüümü dokurken, üvez ağacını çağırırken, Thames üzerinde uçan Corra'yı izlerken, büyüümü öğrendiğim ilk zamanlarda beni kanatları altına alan cadılarla birlikteyken. İnce yüzü ve kambur omuzlarıyla kovanın yaşlısı Alsop Nine, ebe Susanna Norman ve diğer üç cadı Catherine Streeter, Elizabeth Jackson ve Marjorie Cooper, hepsi oradaydı.

Ressama gelince, imzası olmadan da onun kim olduğunu anlıyordum. Bu resimleri Jack yapmıştı. Islak alçıyla duvarları sıvayıp binanın kalıcı bir parçası olacak şekilde çizgileri ve renkleri eklemişti. İşle kararımı,

rutubetle kabarmış ve yıllarla çatlamış olsalar da her nasılsa güzelliklerini korumuşlardı.

“Çalışabileceğimiz böyle bir odamız olduğu için çok şanslıyız,” dedi gözleri parlayan Linda.

“Yolculuğun Londra cadılarına yüzyıllardır ilham veriyor. Gel de kız kardeşlerinle tanış.”

Merdivenin dibinde bekleyen üç cadı beni ilgiyle süzdü, bakışları tenime çarparak çatırdadı. 1591'deki Garlickhythe meclisi kadar kudretli olmayabilirlerdi ama yeteneksiz olduklarını kimse söyleyemezdi.

“İşte Diana Bishop, aramıza geri döndü,” dedi Linda. “Yanıdakiler de teyzesi Sarah ve kayınvalidesi, onu tanıtmama gerek yok herhalde.”

“Hem de hiç gerek yok,” dedi dört cadının en yaşlısı. “Mélisande de Clermont hakkındaki eğitici hikâyeleri hepimiz biliyoruz.”

Linda kovanın bu geceki işlerle ilgili tereddütleri olduğu konusunda beni uyarmıştı. Bize yardım edecek cadıları bizzat seçmişti: ateşcadısı Sybil Bonewits, sucadısı Tamsin Soothtell ve rüzgârcadısı Cassandra Kyteler. Linda'nın güçleri Sarah'nın gücü gibi toprağa bağlıydı.

“O köprünün altından çok sular aktı,” dedi Ysabeau kesin bir ifadeyle. “Eğer gitmemi isterseniz...”

“Saçmalamayın.” Linda diğer cadıya uyarıcı bir bakış fırlattı. “Diana büyüsünü yaptığında burada olmanızı istedi. Öyle ya da böyle idare ederiz, değil mi Cassandra?”

Yaşlı cadı başıyla onayladı.

“Haritalara yol açın, hanımlar!” dedi eli kolu rulo dolu Leonard. Bal mumu kaplı bir masaya bırakıp hızla tekrar yukarı çıktı. “Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin.” Mezarın kapısı arkasından kapandı.

Linda haritaların yerleştirilmesi işini idare etti. Bir sürü denemeden sonra en iyi sonucu Britanya adaları ve komşu ülkeleri gösteren büyük bir harita kullanarak almıştık. Sadece Büyük Britanya haritası zeminin iki metrekaresini kaplıyordu.

“Bu kötü bir ilkokul coğrafya projesi gibi görünüyor,” diye mırıldandı Dorset haritasını düzeltirken.

“Göze hoş görünmeyebilir ama işe yarıyor,” diye cevapladım onu. Üstat Habermel'in usturlabını çantamdan çıkardım. Fernando, Gallowglass'ın temiz çoraplarından ona koruyucu bir kılıf yapmıştı. Neyse ki

sapasağlandı. Telefonumu da çıkarıp kendimi Jack ve Matthew'a daha yakın hissetmemi sağlayan duvar resimlerinden birkaç kare çektim.

"Hayat Kitabı'nın sayfalarını nereye koyayım?" Değerli parşömenler Ysabeau'ya emanet edilmişti.

"Kimyasal evlilik resmini Sarah'ya ver. İki ejderhalı resim sende kalsın," dedim.

"Bende mi?" Ysabeau'nun gözleri hayretle irileşti. Tartışmalı bir karar olmuştu ama sonunda Sarah ve Linda'ya isteğimi kabul ettirmiştim.

"Sakıncası yoktur umarım. Kimyasal evlilik resmi annem ve babamdan bana geldi. Ejderhalar Andrew Hubbard'a aitti. Bir cadı ve vampirin elinde olurlarsa büyüü dengeleyebileceğimizi düşündüm." İçgüdülerim bana bunun doğru karar olduğunu söylüyordu.

"Ta-tabii," dedi Ysabeau dili sürçerek.

"Bir şey olmayacak. Söz veriyorum." Kolunu sıktım. "Sarah karşında, Linda ve Tamsin de iki yanında olacak."

"Sen Ysabeau için endişelenmeyi bırak da büyüü düşün. Ysabeau başının çaresine bakabilir." Sarah bana bir hokka dolusu kırmızı mürekkep ve kahverengi ve gri çizgileri olan beyaz bir tüy kalem verdi.

"Zamanı geldi hanımlar," dedi Linda canlı bir el çırpışıyla. Kahverengi mumları Londra kovanının diğer üyelerine dağıttı. Kahverengi, kayıp nesneleri bulmaya elverişli bir renkti. Üstelik tecrübesizliğim düşünülürse büyüü sabitlemek gibi bir yararı da vardı. Cadılar haritalardan oluşan halkanın dışındaki yerini aldı, büyüü sözcükleri fısıldayarak mumlarını yaktılar. Alevler doğaüstü bir parlaklıkla yandı, gerçek cadı mumlarıydı.

Linda, Ysabeau'yu İngiltere'nin güney kıyısının altındaki yerine götürdü. Sarah karşısında, İskoçya'nın kuzey kıyısının üstündeydi. Linda dikkatli bir düzen içinde duran cadıların, vampirin ve haritaların çevresinde saat yönünde üç kez dolaşarak koruma çemberi oluşturmak için yere tuz serpti.

Herkes yerini aldığı anda, mürekkep hokkasının tıpasını çıkardım. Ejderha kanı ağacından üretilen reçinenin kokusu odaya yayıldı. Mürekkebin içinde bir parça kanım da vardı. Ysabeau'nun burun delikleri bakırmsı kokuyla genişledi. Tüy kalemi mürekkebe daldırıp yontulmuş gümüş ucunu dar bir parşömene bastırdım. Peçeli baykuş tüyünden bir

kalem yapabilecek birini bulmak iki günümü almıştı. Elizabeth Londra'sında çok daha kısa zamanda halledilebilirdi halbuki.

Parşömenin dışından ortasına doğru ilerleyerek aradığım kişinin adının harflerini yazdım.

T, N, J, O, W, T, E, S

T J WESTON

İsmi saklamak için parşömeni dikkatle katladım. Bir bağlama büyüsü daha yapmak için kutsal çemberin dışına çıkma sırası bana gelmişti. Üstat Habermel'in usturlabını ve katladığım parşömeni süveterimin cebine koyduktan sonra ateşcadısı ile sucadısının arasından başlayarak çemberin etrafında dolaşmaya başladım. Tamsin ve Ysabeau, Linda ve Cassandra, Sarah ve Sybil'in yanından geçtim.

Başladığım noktaya geldiğimde tuzun dışına doğru yanardöner bir ışık uzanmış, cadıların hayret dolu yüzlerini aydınlatıyordu. Sol elimin avcunu yukarı çevirdim. Bir an işaret parmağım renklendi ama ne renk olduğunu anlayamadan kayboldu. Kayıp renge rağmen ellerim tenimin altında nabız gibi atan altın, gümüş, siyah ve beyaz kudret çizgileriyle parlıyordu. Çizgiler bükülüp bileğimdeki belirgin mavi damarları çevreleyen *ouroboros* biçimli onuncu düğüme dolandı.

Yanardöner ışıktaki dar boşluğa adım attım ve çemberi kapadım. Güç içimde kükredi ve serbest bırakılmak için keskin bir çığlık attı. Corra da dışarı çıkmak istiyordu. Huzursuzdu, içimde kıpırdıyor, geriliyordu.

"Sabırlı ol, Corra," dedim, dikkatle tuzun üzerinden İngiltere haritasının üzerine adım attım. Her adımda Londra'ya biraz daha yaklaşıyordum. En sonunda ayaklarım kentin üzerinde duruyordu. Corra sabırsız bir çığlık attı, deri ve kemik çıtırtısıyla kanatlarını açtı.

"Uç, Corra!" diye emrettim.

En sonunda serbest kalan Corra kanatlarının arkasında kıvılcınlar bırakarak ve ateş püskürterek hızla uçtu. Yükseldikçe onu istediği yere götürecek hava akımlarını buldu ve kanatlarını daha yavaş çırpmaya başladı. Duvardaki resmi gözüne çarpınca kuyruğuyla dokunup beğeniyi mırıldandı.

Usturlabı cebimden çıkarıp sağ elimde tuttum. Sol elimde parşömen duruyordu. Kollarımı açtım, dünyayı bağlayan ve Greyfriars'taki mahzeni dolduran iplikler üzerimde yılan gibi gezinip kayarak ellerimin emdiği

sicimleri ararken bekledim. Buluştuklarında sicimler genişleyip uzadı ve bütün bedenimi kudretle doldurdu. Eklemlerimin çevresine dolandılar, rahmim ve kalbimin çevresinde koruyucu bir ağ oluşturdular, damarlarım, sinirlerim ve sinir uçlarımla oluşturduğu yollarda ilerlediler.

Büyümün sözlerini söyledim:

*Kayıp ve bulunan
eksik sayfalar
Durduğum yerde nerede
Weston isimli adam?*

Sonra parşömen parçasına üfledim. Weston adı tutuştu ve kırmızı mürekkep alev aldı. Yanan sözleri avcumda tuttum. Tepede Corra keskin gözleri tetikte, haritanın üzerinde dört dönüyordu.

Usturlabın dişlileri vızıldadı ve ana kadranın ibreleri hareketlendi. Usturlaptan parlak altın renkli bir iplik fışkırırken kulaklarım bir uğultuyla doldu. İplikler Hayat Kitabı'nın sayfalarıyla buluşana kadar uzadı. Usturlabın yaldızlı kadranından bir sicim daha fışkırdı ve Linda'nın ayağının dibindeki haritaya doğru kıvrıldı.

Corra her şeyden habersiz bir av bulmuş gibi o noktaya atıldı ve zafer dolu bir çılgılık attı. Bir kasabanın adı aydınlandı ve bir alev dili fışkırarak geride yanmış harfler bıraktı.

Büyü bittiğinde uğultu azaldı. Bedenimdeki güç geri çekilerek düğümlü sicimleri gevşetti. Ama sicimler ellerime geri dolanmadı. Yerlerinde kalıp yeni bir beden sistemi oluşturmuşlar gibi içimde akmaya devam ettiler.

Güç geri çekildiğinde hafifçe sağa sola sallandım. Ysabeau öne atılır gibi oldu.

"Hayır!" diye bağırды Sarah. "Çemberi bozma, Ysabeau."

Kayınvalidemin bunun delilik olduğunu düşündüğü çok açıktı. Matthew'un yokluğunda onun yerine aşırı korumacı olmaya hazırdı. Ama Sarah haklıydı: Çemberi benden başkası bozamazdı. Ayaklarımı sürüyerek büyüyü dokumaya başladığım noktaya döndüm. Sybil ve Tamsin sol elimin parmaklarını şıklatıp kapatarak çemberi bozarken cesaret verici bir biçimde gülümsediler. Artık tek yapılması gereken çemberin etrafında saat yönünün tersine dolaşp büyüyü bozmaktı.

Linda benden çok daha hızlıydı, daha önce yürüdüğü yolun tersine yürümeyi bitirir bitirmez Ysabeau ve Sarah yanıma koştu. Londra cadıları Weston'ın yerini gösteren haritanın başına üşüştü.

"*Dieu*, yüzyıllardır böyle bir büyü görmemiştim. Matthew bana senin güçlü bir cadı olduğunu söylemekte haklıymış," dedi Ysabeau hayranlıkla.

"Çok güzel bir büyüydü, tathm." Sarah gururluydu. "Bir an bile tereddüt etmedin."

"İşe yaradı mı?" Yaradığını umuyordum. Bu büyüklükte bir büyü daha yapmam için haftalarca dinlenmek gerekirdi. Haritanın başındaki cadıların yanına gittim. "Oxfordshire mı?"

"Evet," dedi Linda tereddütlü bir sesle. "Ama korkarım yeterince kesin bir soru sormamış olabiliriz."

Haritada Chipping Weston isimli, kulağa son derece İngiliz gelen bir adı olan bir köyün kararmış hatları vardı.

"Baş harfleri kâğıtta yazıyordu ama onları büyüünün sözlerine katmayı unuttum." Umutsuzluğa kapıldım.

"Henüz yenilgiyi kabullenmek için erken." Ysabeau telefonunu çıkarmış, tuşlara basmaya başlamıştı bile. "Phoebe? Chipping Weston'da yaşayan bir T. J. Weston var mı?"

T. J. Weston'ın Weston adında bir kasabada yaşayabileceği ihtimali hiçbirimizin aklından geçmemişti. Phoebe'nin yanıtını bekledik.

Ysabeau'nun gergin yüz hatları aniden yumuşadı. "Teşekkür ederim. Birazdan evde olacağız. Marthe'ye Diana'nın başı için komprese ve ayakları için soğuk beze ihtiyacı olacağını söyle."

İkisi de ağnyordu, ayaklarımın her an biraz daha şiştiğinden eminim. Ysabeau'ya minnettar bir bakış fırlattım.

"Phoebe, Chipping Weston'da bir T. J. Weston'ın yaşadığını söylüyor," diye bildirdi Ysabeau. "Kasaba konağında yaşıyormuş."

"Ah, aferin. Aferin, Diana." Linda'nın gözleri sevinçle parlıyordu. Londra cadıları tek bir nota bile atlamadan zor bir piyano parçasını çalmışım gibi el çırpı.

"Bu kolay kolay unutulacak bir gece değil," dedi Tamsin, sesi duygulu bir şekilde titrerken. "Çünkü bu gece Londra'ya bir dokuyucu döndü, geçmiş ve geleceği bir araya getirdi, böylece eski dünyalar yok olup yeni dünyalar doğabilir."

“Bu Shipton Ana’nın kehaneti,” diye anımsadım.

“Ursula Shipton’ın asıl adı Ursula Soothtell’dir. Teyzesi Alice Soothtell benim atamdı,” dedi Tamsin. “O da senin gibi bir dokuyucuydu.”

“Ursula Shipton’la akrabasın!” dedi Sarah şaşkınlıkla.

“Öyleyim,” dedi Tamsin. “Ailemin kadınları dokuyuculara dair bilgisi kuşaktan kuşağa aktardı ama beş yüz yıldan uzun bir süre boyunca yalnızca bir dokuyucu daha doğdu. Ama Ursula gücün tamamıyla kaybolmayacağı kehanetinde bulundu. Cadıların, dokuyucuları ve onların temsil ettiklerini –umut, yeniden doğum, değişim– unutacağı karanlık yılları gördü. Ursula bu geceyi de görmüştü.”

“Nasıl?” Shipton Ana’nın kehanetlerinden bildiğim birkaç satırı aklımdan geçirdim. Hiçbiri de bu gece olanlarla ilgili değildi.

“Ejderhanın kuyruğu uzun yıllar korku salacak yaşayanlara / ama zaman siler anıları / Tuhaf desen de buna. olacaktır sonunda,” dedi Tamsin. Başını salladı, diğer cadılar da ona katıldı ve bir ağızdan devam ettiler.

Yeniden doğmadan ırkımız

Gümüş bir yılan görünecek önce

Kudretli insanlar fışkıracak ağızından

Sıcaklığıyla soğumuş toprağa karışacaklar

Bu insanlar geleceğin insanlarını aydımlatacaklar

“Ejderha ve yılan mı?” Ürperdim.

“Yaratıklar için yeni bir altın çağı gelişini öngörüyorlar,” dedi Linda. “Uzun zamandır bekliyoruz ama onu göreceğimiz için hepimiz mutluyuz.”

Bu aşırı büyük bir sorumluluktu. Önce ikizler, sonra Matthew’un filiz ailesi, şimdi de yaratıkların geleceği mi? Elim karnıma gitti. Her taraftan bir yere çekiliyor gibiydim. Cadı tarafım bilim insanı, eş ve şimdi de anne olan tarafımla savaşıyordu.

Duvarlara baktım. 1591’de her parçam birbirine oturuyordu. 1591’de kendim olmuştum.

“Endişelenme,” dedi Sybil şefkatle. “Yeniden bir bütün olacaksın. Vampirin sana yardım edecek.”

“Hepimiz sana yardım edeceğiz,” dedi Cassandra.

YIRMI YEDİNCİ BÖLÜM

“Burada dur,” diye emretti Gallowglass. Leonard, Mercedes’in frenine bastı. Sessizce Old Lodge’un bekçi kulübesinin kapıları önünde durduk. Hamish dışında kimse Londra’da oturup üçüncü sayfadan haber beklemeye dayanamadığı için o Londra’da avroyu krizden kurtarıırken bütün maiyetim benimle gelmişti. Fernando arkadan, Matthew’un tükenmek bilmeyen Range Rover stoğundan birinde bizi izliyordu.

“Hayır. Burada değil. Eve git,” dedim Leonard’a. Bekçi kulübesi Matthew’u aklıma getirecekti. Eve çıkan yolda ilerlerken Old Lodge’un tanıdık silüeti Oxfordshire sisinde belirginleşti. Onu çevresindeki koyunlar ve saman balyası dolu tarlalar olmadan, tek bacasından ince bir duman tüterken görmek tuhaftı. Alnımı arabanın soğuk camına yasladım. Siyah beyaz, yarı ahşap yarı taş duvarlara ve baklava biçimindeki pencerelere bakarak mutlu zamanları anımsadım.

Deri koltukta arkama yaslanıp telefonuma uzandım. Matthew’dan yeni mesaj gelmemişti. Kendimi teselli etmek için daha önce gönderdiği iki fotoğrafa baktım: Jack ile Marcus ve tek başına kucağında bir eskiz defteriyle oturmuş, tamamen işine dalmış Jack. Son fotoğraf Matthew’a Greyfriars fresklerinin fotoğrafını göndermemden sonra gelmişti. Fotoğrafın hikmeti sayesinde Kraliçe Isabella’nın yüzünde küçümseyen bir ifade taşıyan hayaletini de yakalamıştım.

Sarah’nın gözü üzerimdeydi. O ve Gallowglass Chipping Weston’a gitmeden önce birkaç saat dinlememiz için ısrar ettiğinde itiraz etmişim. Büyü dokuduğumda her zaman içimi boşalmış hissediyordum, solgunluğumun ve iştahsızlığımın tamamen büyüden kaynakladığını söyleyerek dil dökmüştüm. Hiç aldrış etmemişlerdi.

“Burası mı, madam?” Leonard çakıl taşlı ev patikası ile hendek arasındaki budanmış fundalığın önünde durdu. 1590’da evin orta avlusuna

kadar atla gidebiliyorduk ama şimdi iki otomobil de dar taş köprünün üzerinden geçemezdi.

Bunun yerine daha önce orada yaşarken teslimat ve satıcılar için kullanılan, evin arkasındaki küçük avluya yöneldik. Burada küçük bir Fiat ve evin çevresindeki küçük işler için kullanıldığı aşikâr olan eski bir kamyonet duruyordu. Matthew'un dostu ve kiracısı Amira Chavan bizi bekliyordu.

"Seni görmek ne güzel, Diana," dedi Amira, karıncalandıran bakışı tanıdıktı. "Matthew nerede?"

"İş için uzakta," dedim lafı uzatmadan. Arabadan çıktığımda Amira hemen ileri fırladı.

"Hamilesin," dedi. Ses tonu Mars'ta yaşam bulunduğunu haber verir gibiydi.

"Yedi aylık," dedim sırtını gererek. "Yoga derslerinden biri epey işime yarardı." Amira Old Lodge'da iblisler, cadılar ve vampirlerden oluşan karışık bir müşteri grubuna olağanüstü dersler veriyordu.

"Amuda kalkmak yok." Gallowglass hafifçe dirseğimi tuttu. "İçeri gir, yengeciğim ve biraz dinlen. Fernando bize yiyecek bir şeyler hazırlarken ayaklarını kaldırıp oturabilirsin."

"Amira buradayken tavaya elimi sürmem." Fernando, Amira'yı yanağından öptü. "Endişelenmem gereken bir olay var mı, *shona*?"

"Bir şey görmedim ya da hissetmedim." Amira Fernando'ya sevgiyle gülümsedi. "Birbirimizi görmeyeli çok uzun zaman oldu."

"Diana'ya kızarmış ekmeğin üzerinde *akuri* yaparsan seni affederim," dedi Fernando sırtarak. "Kokusu bile cennette gitmeme yeter."

Tanışma faslından sonra kendimi 1590'da aile yemeklerini yediğimiz küçük odada buldum. Duvarda harita yoktu ama şöminede neşeli bir ateş yanarak rutubeti biraz olsun alıyordu.

Amira çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmeqli tabaklarla pilav ve mercimek dolu kâseleri önümüze koydu. Biber, hardal tohumu, limon ve kişniş kokuları etrafa yayılıyordu. Fernando aromalı buharı içine çekmek için tabakların üzerine eğildi.

"*Kanda poha* yemeğin bana mağaraları görmek için Gharapuri'ye giderken yolda ziyaret ettiğimiz küçük dükkânı hatırlatıyor, hani şu Hindistan cevizi sütüyle çay yapan yer." Derin bir soluk aldı.

“Hatırlatmalı,” dedi Amira, mercimeğe bir kaşık sokarak. “Büyü-kannemin tarifini kullanıyordu. Ben pirinci havanda doğal yöntemlerle öğütüyorum, bu nedenle Diana’nın hamileliği için yararlı.”

Aç olmadıgımda ısrar etmeme rağmen kimyon ve misket limonu iştahımın üzerinde resmen simya etkisi yaratmıştı. Kısa bir süre içinde tabağım tamamen boşalmıştı.

“Hah, şimdi oldu işte,” dedi Gallowglass tatmin olmuş bir biçimde. “Şimdi neden biraz uzanıp gözlerini kapamıyorsun. Burada rahat edemiyorsan Pierre’in eski ofisindeki yatakta, hatta kendi yatağında dinlenebilirsin.”

Kanepe meşedendi, çok sayıda oyması vardı ve insanı tembellikten men etmek için tasarlanmış gibiydi. Evde geçirdiğim önceki yaşamımda oturma odasındaydı, şimdiyse birkaç oda öteye taşınıp pencerenin altında bir oturma yeri oluşturmuştu. Ucunda duran gazete yığımına bakılırsa burası Amira’nın sabahları oturup gazetelerini okuduğu yeri.

Matthew’un evlere nasıl muamele ettiğini anlamaya başlıyordum. İçlerinde yaşıyor, ayrılıyor, onlarca hatta yüzyıllarca sonra dönüp mobilyaların yerini değiştirmek dışında hiçbir şeye dokunmuyordu. Bu da ev yerine bir dizi müze sahibi olduğu anlamına geliyordu. Evin kalan bölümlerinde beni bekleyen anıları düşündüm. George Chapman ve Dul Beaton’la tanıştığım büyük salon, Walter Raleigh ile VIII. Henry ve Elizabeth’in dikkatli bakışları altında, içinde bulunduğumuz kötü durumu tartıştığımız resmî salon, Matthew’la on altıncı yüzyıla ilk adım attığımız yer olan yatak odası.

“Kanepe işimi görür,” dedim çabucak. Gallowglass deri ceketini, Fernando da uzun yün paltosunu verirse sırtındaki oyma güller yan tarafına fazla batmazdı. Arzumu gerçekleştirmek için şöminenin yanındaki palto yığını bir döşek biçimine girdi. Acı portakal, deniz suyu serpintisi, leylak, tütün ve nergis kokuları arasında göz kapaklarımla ağırlaştığını hissettim ve uykuya daldım.

“Onu kinise görmemiş,” dedi Amira, alçak sesi beni uykumdan uyardırmıştı.

"Yine de, Benjamin güvenliğin için bir tehlike oluşturduğu sürece ders vermeye bir son vermelisin." Fernando'nun sesinde alışılmadık bir sertlik vardı. "Ön kapıdan içeri girerse ne yapacaksın?"

"Benjamin iki düzine kızgın iblis, vampir, cadı ve her ne varsa onu bulur karşısında," diye karşılık verdi Amira. "Matthew bana derslere son vermemi söyledi, Fernando ama yaptığım iş artık her zamankinden daha önemli görünüyor."

"Öyle." Bacaklarımı kanepeden aşağı sarkıtıp oturdum ve gözlerimi ovuşturdum. Saate göre kırk beş dakikadır uyuyordum. Sis hâlâ dağılmadığı için değişen ışıktan zamanı kestirmek mümkün değildi.

Sarah, Marthe'ye seslendiğinde Marthe çay getirdi. Nane ve kuşburnu çayıydı ve içinde beni uyandıracak kafein yoktu ama yine de sıcaktı. On altıncı yüzyıl evlerinin ne kadar soğuk olabileceğini unutmuştum.

Gallowglass bana ateşin yanında yer açtı. Benim için endişelendiğini bilmek beni üzüyordu. Sevmeye layık olduğunu biliyordum, onun yalnız olmasını istemiyordum. Yüzümdeki bir ifade aklımdan geçenleri ele vermiş olmalıydı.

"Acımak yok, yengeciğim. Rüzgâr her zaman istediğimiz yönden esmez," diye mırıldandı beni koltuğuma oturttarak.

"Rüzgâr ben ne dersem onu yapar."

"Ben de kendi yolumu çizerim. Anaç tavuklar gibi davranmaya devam edersen, Matthew'a ne işler karıştırdığını söylerim, o zaman da bir yerine iki kızgın vampirle uğraşmak zorunda kalırsın."

Konuyu değiştirmenin tam zamanıydı.

"Matthew kendi ailesini kuruyor, Amira," dedim ev sahibimize dönerek. "İçinde her türden yaratık olacak. Kim bilir belki insanları da aramıza alabiliriz. Eğer başarlarsa yogaya çok ihtiyacımız olacak." Sağ elim karıncalanıp renkler nabız gibi atmaya başlarken duraksadım. Bir an sessizce elimi inceleyip bir karar verdim. Phoebe'nin Hayat Kitabı'ndan sayfaları korumak için aldığı sert deri portfolyonun odanın karşısında değil de önümde masanın üzerinde olmasını diledim. Kestirmeme rağmen hâlâ bitkindim.

Portfolyo masanın üzerinde belirdi.

"Hokus pokus," diye mırıldandı Fernando.

“Matthew’un evinde yaşadığın için neden hepimizin kapına dayan-
dığını bilmeye hakkın var,” dedim Amira’ya. “Cadıların ilk büyü kitabına
dair hikâyeleri duymuşsundur muhtemelen.”

Amira başıyla onayladı. Ona elimizdeki iki sayfayı uzattım.

“Bunlar o kitaptan. Vampirlerin Hayat Kitabı dediği kitaptan. Bir
sayfanın da Chipping Weston’da yaşayan T. J. Weston isimli birinde
olduğunu sanıyoruz. Karnımızı doyurduğumuza göre, Phoebe ve ben bu
adamın ya da kadının onu satmaya yanaşıp yanaşmayacağını öğreneceğiz.”

Ysabeau ve Phoebe sözleşmişçesine belirdiler. Phoebe’nin yüzü çarşaf
gibi bembeyazdı. Ysabeau bir parça sıkılmış görünüyordu.

“Ne oldu, Phoebe?” diye sordum.

“Bir Holbein. Banyoda.” Avuçlarını yanaklarına bastırdı. “Thomas
More’un kızı Margaret’in yağlı boya resmi. Tuvaletin üzerinde asılı dur-
mamalı!”

Matthew’un, ailesinin kütüphanedeki kitaplara davranışları ko-
nusunda sürekli itiraz etmemi neden can sıkıcı bulduğunu anlamaya
başlıyordum.

“Bu kadar bağınaz olmayı bırak,” dedi Ysabeau hafifçe kızarak.
“Margaret bir parça et göründü diye rahatsız olacak bir kadın değildi.”

“Sence ben... Asıl mesele...” diye kekeleydi Phoebe. “Beni huzursuz
eden resmin edepsiz olup olmaması değil, Margaret More’un her an
tuvalete düşebilecek oluşu!”

“Anlıyorum, Phoebe.” Sesime anlayışlı bir hava kattım. “Oturma
odasında Holbein’in çok daha büyük ve önemli eserlerinin olduğunu
bilmek seni rahatlatır mı?”

“Yukarıda da var. Kutsal ailenin tamamı tavan arasında.” Ysabeau
yukarıyı işaret etti. “Thomas More kendini beğenmiş bir delikanlıydı,
bu yaşlandığında da hiç değişmedi. Matthew o kadar umursamazdı ama
Thomas ve Philippe birkaç kez kavgaya edecekti az kalsın. Kızı tuvalette
boğulacaksa ona müstahak.”

Amira kıkırdamaya başladı. Şoke olmuş bir bakıştan sonra Fernando
da ona katıldı. Çok geçmeden Phoebe dâhil hepimiz gülüyorduk.

“Bu gürültü de ne böyle? Şimdi ne oldu?” Marthe kuşkuyla gözlerle
kapıdan bizi süzüyordu.

"Phoebe, de Clermont olmaya alışıyor," dedim gözlerimden yaşlan silerek.

"*Bonne chance*," dedi Marthe. Bunu duyunca kahkahayı bastık yine.

Birbirimizden ne kadar farklı olsak da bir çeşit aile olduğumuzu ve bizden önceki ailelerden daha tuhaf ya da özel olmadığımızı hatırlatıyordu bu.

"Şu getirdiğin sayfalar... onlar da Matthew'un koleksiyonundan mı?" dedi Amira konuşmaya kaldığımız yerden devam ederek.

"Hayır. Biri annemle babama verilmiş ve diğeri Matthew'un torunu, Andrew Hubbard'ın elindeydi."

"Hımm. Ne çok korku." Amira'nın gözleri odağını yitirdi. Kayda değer bir öngörü ve empati gücüne sahip bir cadıydı.

"Amira?" Ona dikkatle baktım.

"Kan ve korku." Beni duymamış gibi ürperdi. "Yalnızca sözlerinde değil, parşömenin kendisinde de var."

"Onu durdurayım mı?" diye sordum Sarah'ya. Çoğu zaman bir cadının altıncı hissinin kendiliğinden tükenmesini beklemek en iyisiydi ama Amira başka bir zaman ve yer vizyonuna fazlasıyla hızlı girmişti. Bir cadı görüntüler ve duygular karmaşasında fazla dolaşırsa geriye dönüş yolunu bulamayabilirdi.

"Kesinlikle hayır," dedi Sarah. "İki kişiyiz, eğer kaybolursa ona yolunu bulması için yardım ederiz."

"Genç bir kadın... bir anne. Çocuklarının gözü önünde öldürülmüş," diye mırıldandı Amira. Midem altüst oldu. "Babaları yaşamıyormuş. Cadılar ona kocasının ölüsünü getirdiklerinde, onu ayağının dibine bırakıp ne yaptıklarını görmeye zorlamışlar. Önce o lanetlemiş kitabı. Sonsuza kadar kaybolan onca bilgi." Amira'nın gözleri kapandı. Tekrar açıldığında dökülmeyen gözyaşlarıyla parlıyorlardı. "Bu parşömen kaburga kemiklerini saran deriden yapılmış."

Hayat Kitabı'nın ölü yaratıklardan yapıldığını biliyordum ama DNA'larının söyleyebileceğinden fazlasını öğreneceğimi aklımın ucundan geçirmemiştım. Midem kalkarak kapıya koştım. Corra galeyana gelerek kanatlarını çırpı, oraya buraya dönerek dengesini sağlamaya çalıştı ama ikizler ona kıpırdayacak fazla bir yer bırakmamıştı.

“Şişt. Kaderin böyle olmayacak. Sana söz veriyorum,” dedi Ysabeau, beni kollarında tutarak. Soğukkanlı ve sağlamdı, zarif bedenine rağmen.

“Bu eksik kitabı bir araya getirmekle doğru şeyi mi yapıyorum?” dedim midemin bulantısı geçince. “Bu işi Matthew olmadan yapmakla?”

“Doğru ya da yanlış, yapılmalı,” Ysabeau yüzüme düşen saçları geriye yatırdı. “Onu ara, Diana. Böyle acı çekmeni istemezdi.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Matthew’un yapması gereken bir iş var. Benim de öyle.”

“O halde bitirelim şu işi,” dedi Ysabeau.

Chipping Weston cinayet romanlarının geçtiği türden, pitoresk İngiliz köylerinden biriydi. Kartpostal ya da film setine benziyordu ama bir avuç dar sokağın arasındaki evlerde iki-üç yüz kişi yaşıyordu. Köyün yeşil alanında, bir kusurdan suçlu bulunan yurttaşların cezalandırılmak için zincirlendiği teşhir direği hâlâ duruyordu. İki de *pub* bulunuyordu, yani komşularınızın yarısıyla kavgalı olsanız bile akşam hâlâ biranızı içebileceğiniz bir yeriniz vardı.

Konağı bulmak zor olmadı.

“Bahçe kapıları açık,” Gallowglass parmaklarını çıtlattı.

“Planın ne, Gallowglass? Evin ön kapısına doğru hızla koşup yıkmak mı?” Leonard’ın arabasından indim. “Haydi Phoebe. Gidip zili çalalım.”

Ön taraftaki açık demir kapılara yürürken Gallowglass bizi izledi. İçine toprak doldurulmuş bir fiskiye benzeyen taş bir çiçekliğin etrafından dolaştık. Ortada sosis köpek biçiminde budanmış iki şimşir duruyordu.

“Olağanüstü,” diye mırıldandı yeşil heykelleri süzen Phoebe.

Konağın kapısı bir dizi küçük pencerenin ortasındaydı. Zil yerine yine sosis köpek biçiminde demir bir tokmak vardı. Elizabeth tarzı sağlam kaplama tahtalarına acemice sabitlenmişti. Phoebe’nin eski evlerin korunması konusunda bir söylev çekmesine fırsat vermeden köpeği kaldırıp sertçe kapıyı çaldım.

Sessizlik.

Daha kuvvetli bir biçimde bir daha çaldım.

“Yoldan görülebileceğimiz bir yerde duruyoruz,” diye homurdandı Gallowglass. “Hayatımda bu kadar zavallı bir duvar görmedim. Bir çocuk bile üzerinden atlayabilir.”

"Herkes evinin çevresine hendek yaptıramaz," dedim. "Benjamin'in bizi buraya kadar izlemek şöyle dursun, Chipping Weston adını bile duyduğunu sanmıyorum."

Gallowglass ikna olmuşa benzemiyordu, gergin bir baykuş gibi etrafı gözetlemeye devam etti. Kapıyı tekrar çalmak için elimi kaldırmıştım ki kapı ardına kadar açıldı. Koruma gözlüğü takmış ve bir paraşütü pelerin gibi omuzlarına atmış bir adam duruyordu karşımda. Ayaklarının dibinde havlayan köpekler kuyruk sallıyordu.

"Nerelerdeydin?" Bu tuhaf sorunun anlamını düşündüğüm sırada yabancı beni kucakladı. Efendileri onayını verdikten sonra benimle tanışıklarına memnun köpekler zıplayıp neşeyle kuyruk salladı. Adam beni bırakıp gözlüğünü kaldırdı, dürten bakışları hoş geldin öpücüğü verir gibiydi.

"Sen iblissin," dedim gereksiz bir biçimde.

"Sen de cadı." Biri mavi biri yeşil gözleri Gallowglass'ı inceledi. "O da vampir. Geçen sefer yanındaki değil ama ampul değiştirebilecek kadar uzun boylu."

"Ampullerle işim olmaz," dedi Gallowglass.

"Bir dakika. Seni tanıyorum," dedim belleğimdeki yüzleri eleyerek. Geçen yıl Ashmole 782'yle ilk karşılaşmam sırasında Bodleian'da gördüğüm iblislerden biriydi. Sütü kahve ve mikrofilm okuyucularını parçalarına ayırmayı seviyordu. Her zaman kulaklık takardı, ucunda bir alet olmadığında bile. "Timothy?"

"Ta kendisi." Timothy gözlerini bana çevirdi, parmaklarını silah biçimine soktu. Hâlâ tekleri farklı kovboy çizmelerini giyiyordu ama bu seferkilerin, herhalde gözlerine uyması için, biri mavi biri yeşildi. Dilini şaklattı. "Sana söylemiştim bebek: O sensin."

"T. J. Weston siz misiniz?" diye sordu Phoebe, oyuncu köpeklerin gürlütüsünü bastırmaya çalışarak.

Timothy kulaklarını tıkayıp, "Seni duyamıyorum," dedi dudaklarını oynatarak.

"Hey!" diye bağırdı Gallowglass. "Çenenizi hemen kapayın bakayım." Havlama anında kesildi. Köpekler oturup dillerini sarkıtarak Gallowglass'ı hayran hayran süzdüler. Timothy parmağını tek kulağından çekti.

"Güzel," dedi iblis, takdirle ıslık çalarak. Köpekler tekrar havlamaya başladı.

Gallowglass görüş alanı, savunma pozisyonları ve Ayva ve Bezelye'nin kulaklarının hasar göreceği konusunda bir şeyler homurdanarak hepimizi içeri soktu. Şöminenin önünde yere oturup köpeklerin üzerine çıkmasına ve onu sürünün alfası dönmüş gibi yalamalarına ve koklamalarına izin verdiğinde huzur sağlanmış oldu.

"Adları ne?" diye sordu Phoebe kıpır kıpır sürüdeki kuyrukları saymaya çalışarak.

"Hansel ve Gretel, tabii ki." Timothy, Phoebe'ye umutsuz vakayımı gibi bakıyordu.

"Ya geri kalan dördü?" diye sordu Phoebe.

"Oscar. Molly. Paslı ve Sulu." Timothy köpekleri tek tek işaret etti.

"Yağmurda oynamayı mı seviyor?"

"Hayır," diye yanıtladı Timothy. "Yere çişini yapmak hoşuna gidiyor. Aslında adı Penelope'ydi ama köydeki herkes ona artık Sulu diyor."

Bu konudan Hayat Kitabı'na zarif bir geçiş yapmak imkânsız görünüyor, bu nedenle doğrudan konuya girdim. "Tezhipli bir el yazmasına ait, üzerinde ağaç resmi bulunan bir kâğıt aldın mı?"

"Evet." Timothy gözlerini kırıştırdı.

"Onu bana satar mısın?" Çekingen davranmanın anlamı yoktu.

"Hayır."

"Onun için iyi bir para ödemeye hazırız." Phoebe, de Clermont'ların tabloları nereye astıklarına aldırış etmemelerinden hoşlanamayabilirdi ama satın alma güçlerinin yararını anlamaya başlıyordu.

"Satılık değil." Timothy köpeklerden birinin kulağını kaşıdı, hayvan Gallowglass'a dönüp botunun ucunu kemirmeye başladı.

"Onu görebilir miyim?" Timothy sayfayı ödünç almama izin verirdi belki.

"Elbette." Timothy paraşütünü çıkarıp odadan çıktı. Alelacele ona yetişmeye çalıştık.

Bizi amaçlarından farklı olarak kullanılan birkaç odadan geçirdi. Bir yemek odasının ortasına büyük davuluna DEREK AND THE DERANGERS yazılı eski bir davul seti kurulmuştu. Bir başka oda ise basma

kumaş kaplı kanepe ve kurdele desenli duvar kâğıdı dışında elektronik eşya mezarı gibi görünüyordu.

“Burada bir yerde,” dedi Timothy bir sonraki odayı işaret ederek

“Ulu Tanrım,” dedi Gallowglass hayretle.

“Burası,” dediği yer eski kütüphaneydi. “Bir yer” dediği ise açılmış kargo sandıkları ve 1920’lerden kalma parçaların notalarıyla dolu karton kutular, eski gazete yığınları dâhil binlerce muhtemel saklanma yeri idi. Çeşitli boyutlarda ve biçimlerde saat kadrantları ve plaklardan oluşan dev bir koleksiyon da vardı.

Ve el yazmaları. Binlerce el yazması.

“Mavi bir dosyadaydı galiba,” dedi Timothy çenesini kaşıyarak. Günün erken bir saatinde tıraş olmaya başlamış ama işini tam bitirmemiş ve geride ağarmış sakallarının görüldüğü iki lekeli yer bırakmıştı.

“Ne zamandır eski kitap satın alıyorsun?” diye sordum en yakındaki kitabı elime alarak. On sekizinci yüzyıldan kalma, fen eğitimi gören bir öğrencinin defteriydi, Almanca’yı ve Aydınlanma dönemi eğitimiyle ilgilenen bir bilim insanı dışında kimseye bir şey ifade etmezdi.

“On üç yaşından beri. Büyükbabam o zaman öldü ve bana burayı bıraktı. Annem beş yaşındayken bizi terk etti, babam da ben dokuz yaşındayken aşırı dozdan ölünce büyükbabam ile ben kalmıştık.” Timothy şefkatli gözlerle etrafına bakındı. “O zamandan beri restore ediyorum. Üst kattaki galeri için boya seçeneklerini görmek ister misiniz?”

“Belki sonra,” dedim.

“Tamam.” Yüzü düştü.

“El yazmalarıyla neden ilgileniyorsun?” İblisler ve üniversite öğrencilerinden yanıtlar almak için açık uçlu sorular sormak en iyisiydi.

“Onlar ev gibi... bana unutmamam gereken bir şeyi hatırlatıyorlar.” dedi Timothy, bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

“Şansımız varsa biri sayfayı nereye koyduğunu hatırlamasını sağlayabilir,” dedi Gallowglass alçak sesle. “Yoksa bu çöplüğü ayıklamak haftalarımızı alır.”

Haftalarımız yoktu. Ashmole 782’yi Bodleian’dan çıkarıp bir araya getirmek istiyordum, böylece Matthew eve dönebilirdi. Hayat Kitabı olmadan Konsil, Benjamin, Knox ve Gerbert’in beslediği kişisel hırs-lar karşısında savunmasızdık. Kitap bir kez elimizde olduğunda bizim

koyduğumuz şartlara uymak zorunda kalacaklardı, filiz aile olsun ya da olmasın. Kollarımı sıvadım.

"Kütüphanende büyü kullanmanın bir sakıncası var mı, Timothy?" Kibarlık adına iznini almalıydım.

"Gürültülü olacak mı?" diye sordu Timothy. "Köpekler gürültüden hoşlanmıyor."

"Hayır," dedim seçeneklerimi düşünerek. "Ses çıkacağını sanmanı."

"Ah, tamam o zaman," dedi rahatlayarak. Fazladan bir önlem alarak gözlüğünü gözüne indirdi.

"Yine mi büyü, yengeciğin?" Gallowglass kaşlarını çatı. "Son zamanlarda çok büyü kullanıyorsun."

"Yarına kadar bekle," diye mırıldandım. Üç sayfayı da ele geçirirsem Bodleian'a gidecektim. İşte o zaman eldivenleri çıkarma zamanı gelecekti.

Yerden bir kâğıt yığını savruldu.

"Şimdiden başladın mı?" dedi Gallowglass panikle.

"Hayır," dedim.

"O halde bu karmaşa nedir?" Gallowglass havalanan kâğıt yığınının yanına gitti. Deri ciltli bir kitap ve bir kutu kalemin arasından sallanan bir kuyruk göründü.

"Sulu!" dedi Timothy.

Köpeğin önce kuyruğu görüldü, sonra mavi bir dosya çekerek yığının altından çıktı.

"Aferin köpecik," dedi Gallowglass. Eğilip elini uzattı.

Ashmole 782'nin kayıp sayfasını ağzında tutan Sulu yaptığı işten gurur duyar gibi görünüyordu. Ama sayfayı Gallowglass'a götürmedi.

"Onu kovalamanı istiyor," diye açıkladı Timothy.

Gallowglass kaşlarını çatı. "O köpeği kovalamam."

En sonunda hepimiz onu kovalamak zorunda kaldık. Sulu gelmiş geçmiş en hızlı, en zeki sosis köpek olmalıydı, mobilyaların altına kaçıyor, sağa gidecekmiş gibi yapıp sola gidiyordu. Gallowglass hızlı ama fazla iriydi. Sulu tekrar tekrar elinden kaçtı.

En sonunda Sulu'nun soluk alması gerekti, bu da dişlerinin arasındaki hafifçe ıslanmış mavi dosyayı önüne bırakması anlamına geliyordu. Gallowglass fırsattan yararlanıp uzandı ve dosyayı aldı.

"Aferin kızıma!" Timothy kıpır kıpır köpeği kucakladı. "Bu yaz Büyükle sosis köpek yarışmasının birincisi sen olacaksın, buna kuşku yok." Sulu'nun patilerinden birine bir parça kâğıt yapışmıştı. "Hey. Bu benim köy meclisi vergi faturam."

Gallowglass dosyayı bana verdi.

"Açılışı Phoebe yapmalı," dedim. "O olmasa burada olamazdık." Dosyayı ona verdim.

Phoebe dosyayı açtı. Sayfadaki resim dün yapılmış kadar canlıydı. Çarpıcı renkleri, ağacın gövdesi ve yapraklarının ayrıntıları sayfadan gelen hayat titreşimlerini bir kat daha artıyordu. Onda güç vardı. Buna hiç kuşku yoktu.

"Çok güzel." Phoebe gözlerini kaldırdı. "Aradığın sayfa bu muydu?"

"Evet," dedi Gallowglass. "Sayfa bu."

Phoebe sayfayı ellerime bıraktı. Parşömen değer değmez parmaklarını parlattı ve odaya küçük renk kıvılcımları yaydılar. Parmak uçlarımdan güç çizgileri fışkırarak neredeyse duyulabilir bir elektrik çatırtısıyla parşömenle buluştu.

"O sayfa fazlasıyla enerji yüklü. Hepsisi de iyi değil," dedi Timothy gerileyerek. "Bodleian'da bulduğun o kitabın içine dönmesi gerek."

"Sayfayı satmak istemediğini biliyorum," dedim, "ama onu ödünç alabilir miyim? Yalnızca bir günlüğüne?" Hemen Bodleian'a gidip, Ashmole 782'yi istetebilir ve ertesi gün öğlen saatlerinde sayfayı geri getirebilirdim, tabii Hayat Kitabı'nın onu kitaba döndürdükten sonra tekrar çıkarmama izin vermesi koşuluyla.

"Hayır." Timothy başını salladı.

"Onu satın almama izin vermiyorsun. Ödünç almama izin vermiyorsun," dedim artan bir sabırsızlıkla. "Onunla duygusal bir bağın mı var?"

"Elbette var. O benim akrabam sonuçta."

Odadaki bütün gözler elimdeki ağaç resmine çevrildi. Sulu bile ona yeni bir ilgiyle bakarak havayı uzun ince burnuyla kokladı.

"Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

"Bazı şeyler görüyorum... mikroçipler, kare bulmacalar, sen, o parşömenin yapıldığı derinin sahibi olan adam. Kütüphaneye girdiğin anda senin kim olduğunu biliyordum." Timothy hüznüyle görünüyordu. "Sana"

bunları söyledim. Ama beni dinlemedin ve o iri yarı vampirle gittin. Sen osun.”

“O ne?” Boğazım düğümlerdi. İblislerin vizyonları tuhaf ve gerçeküstüydü ama bazen şaşırtıcı derecede isabetli olabilirdi.

“Her şeyin nasıl başladığını öğrenecek kişi... kan, ölüm ve korkunun. Ve her şeye son verebilecek kişi.” Timothy içini çekti. “Büyükbabamı satın alamazsın, onu ödünç de alamazsın. Ama onu sana emanet edersem ölümünün boşa gitmemesini sağlayacak mısın?”

“Buna söz veremem, Timothy.” Bu kadar büyük ve belirsiz bir şeye yemin etmem mümkün değildi. “Kitabın bize neler göstereceğini bilmiyoruz. Herhangi bir şeyin değişeceğine dair garanti veremem.”

“İsmi öğrendiğinde unutulmamasını sağlayamaz mısın?” diye sordu Timothy. “İsimler önemlidir, biliyorsun.”

İçim esrarengiz bir duyguyla doldu. Ysabeau onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra aynı şeyi söylemişti. Zihnimde Edward Kelley’yi gördüm. İmparator Rudolf onu Hayat Kitabı’nı teslim etmeye zorladığında, “*İçinde kendi ismini de bulacaksın*,” diye bağırıyordu. Ensemdeki tüyler ürperdi.

“Adını unutmuyacağım,” diye söz verdim.

“Bazen bu kadarı bile yeterli olur,” dedi Timothy.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gece yarısını birkaç saat geçiyordu ve artık uyuyabileceğimi sanmıyordum. Sis bir parça kalkmıştı, dolunayın aydınlığı ağaçların gövdelerini saran, parkta geyiklerin uyuduğu alçak yerlerde gezinen gri pusu deliyordu. İki üç geyik hâlâ dışarıdaydı ve son kalan otları yemek için etrafta geziniyordu. Dondurucu bir soğukun yolda olduğunu hissedebiliyordum. Yeryüzü ve gökyüzünün ritmine, günün saatin kadrana göre değil de güneşin yüksekliğine göre düzenlendiği ve mevsimin ne yediğinizden yaptığınız harekete kadar her şeyi belirlediği bir zamanda yaşarken olmadığım kadar uyumluydum.

Matthew'la on altıncı yüzyıldaki ilk gecemi geçirdiğim yatak odasında yine. Pek az şey değişmişti: lambalar artık elektrikle yanıyordu, ateşin yanında çay getirmeleri ya da ateşi canlandırmaları için hizmetkârları çağırılmaya yarayan Viktoryen zil ipi (bütün hizmetkârların vampir olduğu bir evde buna niye ihtiyaç olduğunu anlamak zordu), bitişik odadan oyulmuş gardirop.

Timothy Weston'la tanışmamızdan sonra Old Lodge'a dönüşümüz beklenmedik bir biçimde gergin olmuştu. Gallowglass Hayat Kitabı'nın son sayfasını bulmamızdan sonra, henüz akşam yemeği saati bile olmasına ve Duke Humfrey Kütüphanesi sömestr zamanı yediye kadar açık olmasına rağmen beni Oxford'a götürmeyi açıkça reddetmişti. Leonard arabayı sürmeyi teklif ettiğinde, Gallowglass tedirgin edecek kadar ayrıntılı ve kanlı canlı bir biçimde onu nasıl öldüreceğini anlatmıştı. Fernando ve Gallowglass görüşte konuşmak için gitmişti. Hızla iyileşen yarılmış bir dudakla ve hafifçe morarmış bir gözle geri dönüp Leonard'dan homurdanarak özür dilemişti.

"Gitmiyorsun," dedi Fernando kapıya yöneldiğimde. "Yarın seni götürürüm ama bu gece olmaz. Gallowglass haklı: Öli gibi görünüyorsun."

“Beni şımartmayı bırakın,” dedim sıkılı dişlerimin arasından. Ellerimden zaman zaman zaman kıvılcımlar çıkıyordu hâlâ.

“Seni eşin ve benim atam dönene kadar şımartacağım,” dedi Fernando. “Bu dünyada seni Oxford’a götürmemi sağlayacak tek yaratık Matthew. İstiyorsan onu ara.” Telefonunu uzattı.

Tartışma böylece bitmişti. Fernando’nun ültimatomunu başımın zonklamasına ve son bir haftada hayatımda hiç olmadığı kadar büyü yapmama rağmen kızgınlıkla kabul etmiştim.

“Üç sayfa sende olduğu sürece başka kimse kitaba sahip olamaz,” dedi Amira beni rahatlatmaya çalışarak. Ama kitaba bu kadar yaklaşmışken bu yeterli bir teselli değildi.

Büyük salonda yan yana sıralanmış üç sayfa bile keyfini yerine getirememişti. Madison’dan ayrıldığımızdan beri bu anın beklentisi ve korkusu içinde yaşıyordum ama şu anda tuhaf bir biçimde hayal kırıklığı hissediyordum.

Phoebe resimleri birbirlerine değmeyecek şekilde dikkatle dizmişti. Manyetik bir ilişkileri olduğunu zor yoldan öğrenmiştik. Eve geldiğimde ve Bodleian’a gitmek üzere sayfaları topladığımda yumuşak bir ağıt sesi, ardından da Phoebe’nin bile duyabileceği şiddette konuşma sesleri yükselmişti.

“Bodleian’a bu sayfalarla öylece girip onları büyüülü bir kitabın içine tıkamazsın,” dedi Sarah. “Çılgınlık bu. Orada cadıların olması kaçınılmaz. Koşa koşa geleceklerdir.”

“Hayat Kitabı’nın nasıl tepki vereceğini kim bilir.” Ysabeau parmağıyla ağaç resmini dürttü. “Ya çılgık atarsa? Hayaletler serbest kalabilir. Ya da Diana bir ateş yağmuruna yol açabilir.” Londra tecrübesinden sonra Ysabeau birçok şey okumuştı, artık hayalet belirmeleri ve Britanya adalarında son iki yıl içinde meydana gelen esrarengiz olaylar dâhil pek çok konuda tartışmaya hazırды.

“Onu çalman gerekecek,” dedi Sarah.

“Yale’de kadrolu profesörüm, Sarah! Bunu yapamam! Akademisyenlik hayatım...”

“Muhtemelen bitti zaten,” dedi Sarah cümlemi bitirerek.

“Haydi ama Sarah,” diye onu payladı Fernando. “Bu senin için bile aşırıya kaçmak sayılır. Ashmole 782’yi kütüphaneden alıp ileriki bir tarihte geri vermesinin bir yolu olmalı.”

Bodleian’da kitap alınmadığını açıklamaya çalıştım ama faydası yoktu. Lojistiği ele alan Ysabeau ve Sarah ile güvenlikten sorumlu Fernando ve Gallowglass’ın arasında yalnızca uyurabileceğim, öneride bulunabileceğim bir pozisyonda kalmıştım. Matthew’dan bile despot çıkmışlardı.

Bütün bunların sonucu olarak sabahın dördünde pencereden dışarı bakıyor ve güneşin doğmasını bekliyordum.

“Ne yapmalıyım?” diye mırıldandım alnımı soğuk cama dayayarak.

Bu soruyu sorar sormaz parmağımı bir prize sokmuşum gibi tenim farkındalıkla parladı. Ormandan beyaz bir geyiğin eşlik ettiği, beyazlar içinde parlak bir silüet çıktı. Doğaüstü hayvan, elinde ok ve yay tutan kadın avcıdan korkmadan onun yanında uysalca yürüyordu. *Tanrıça*.

Durup pencereme baktı. “Neden bu kadar üzgünsün, kızım?” diye fısıldadı gümüşümsü sesi. “En çok istediğin şeyi mi kaybettin yoksa?”

Sorularını cevaplamamayı öğrenmiştim. İsteksizliğim karşısında gülümsedi.

“Bana bu dolunay altında katılmaya ne dersin. Belki onu tekrar bulursun.” Tanrıça parmaklarını geyiğin boynuzlarına koyup bekledi.

Kimseye görünmeden dışarı çıktım. Ayaklarım yollara döşenmiş çakılları ezdi, kırağı düşmüş çimlerde koyu renkli izler bıraktı. Çok geçmeden Tanrıça’nın önünde duruyordum.

“Neden buradasın?” diye sordum.

“Sana yardım etmek için.” Tanrıça’nın gözleri ay ışığında gümüş ve siyahtı. “Hayat Kitabı’na sahip olmak istiyorsan bir şeyden vazgeçmelisin, senin için değerli bir şeyden.”

“Yeterince verdim.” Sesim titriyordu. “Annem ile babam, ilk çocuğum, sonra teyzem. Artık hayatım bile bana ait değil. O da senin.”

“Ve ben de bana hizmet edenleri terk etmem.” Sadağından bir ok çıkardı. Baykuş tüyünden tüyleri olan uzun, gümüş bir oktu. Bana uzattı. “Bunu al.”

“Hayır.” Başımı salladım. “Bedelini bilmeden bunu yapmam.”

“Beni kinse reddedemez.” Tanrıça oku yayına yerleştirip hedef aldı. Okun sivri kısmının eksik olduğunu o zaman fark ettim. Elini geriye çekti, gümüş yay gerildi.

Tanrıça oku bıraktığında tepki verecek vakit yoktu. Doğruca göğsüme doğru geldi. Yakıp kavuran bir acı hissettim, boynumdaki zincir sertçe çekildi ve sol kürek kemiğim ve omuriliğim arasına bir sıcaklık yayıldı. Philippe’in ok başını taşıyan altın zincir kayıp ayak ucuma düştü. Okun geçtiği yere elimi götürdüm, kanın ıslaklığını hissedeceğimi düşünüyordum ama kumaşta küçük bir delikten başka bir şey yoktu.

“Okumdan kaçamazsın. Bunu yapabilecek bir canlı yoktur. O artık senin bir parçan,” dedi. “Güçle doğanların bile bir silahı olmalıdır.”

Yerde Philippe’in mücevherini aradım. Doğrulduğumda ucunun kaburgalarımın battığını hissedebiliyordum. Şaşkınlıkla Tanrıça’ya baktım.

“Okum hedefini şaşırmaz,” dedi Tanrıça. “İhtiyacın olduğunda onu kullanmaya tereddüt etme. Ve doğru hedef al.”

“Nereye taşındılar dedin?” Yanıtları bulmaya bu kadar yaklaşmışken bu gerçek olamazdı.

“Radcliffe Bilim Kütüphanesi.” Sean mahcuptu ama sabrı da tükenmek üzereydi. “Dünyanın sonu değil ya, Diana.”

“Ama... bu...” Sözlerimi tamamlayamadım, Ashmole 782 için durduğum istek fişi hâlâ elimdeydi.

“E-postalarını okumuyor musun? Aylardır taşınacağımızı haber veriyoruz,” dedi Sean. “Belli ki internet erişimi olmayan bir yerdeydin, bunun için isteğini alıp seve seve sisteme eklerim. Ama Ashmole el yazmaları burada değil ve buradaki el yazmaları ve haritalarla ilişkili bir bilimsel nedenin olmadığı sürece onları bu toplantı odasına istetemezsin.”

Bu sabah için bolca ve çok çeşitli acil durum planlamıştık ama Bodleian Kütüphanesi’nin ender kitap ve el yazmalarını Duke Humfrey’den Radcliffe Bilim Kütüphanesi’ne taşıyacağını hiçbirimiz aklımıza getirmemiştik. Büyü desteğine ihtiyacımız olabileceğini düşünerek Sarah ve Amira’yı Leonard’la birlikte evde bırakmıştık. Gallowglass ve Fernando dışarıda, Mary Herbert’in oğlu William’ın heykelinin etrafında aylıklık yapıyor, kadın ziyaretçiler onların fotoğraflarını çekiyordu. Ysabeau geliştirme bölümünün yöneticisini Liechtenstein’ın yıllık bütçesine rakip

olabilecek bir hediyeyle kandırdıktan sonra kütüphaneye girmişti. Şu anda tesislerde tek kişilik bir tura çıkmıştı. Christ Church mezunu, dolayısıyla maiyetimde kütüphane kartına sahip tek kişi olan Phoebe ise benimle Duke Humfrey'e gelmişti. Şu anda Exeter College'ın bahçelerine bakan bir koltukta oturmuş sabırla bekliyordu.

"Can sıkıcı." Ne kadar ender kitabı ve değerli el yazmasını taşımış olurlarsa olsunlar, Ashmole 782'nin hâlâ burada olduğundan kesinlikle emindim. Babam kitabı sıra numarasına değil, kütüphaneye bağlamıştı ne de olsa. 1850 yılında da Radcliffe Bilim Kütüphanesi diye bir yer yoktu.

Saatime baktım, henüz on buçuktu. Avluyu okul gezisine çıkmış çocuklar doldurmuştu, tiz sesleri taş duvarlarda yankılanıyordu. Sean'ı tatmin edecek bir bahane bulmam ne kadar zamanımı alırdı? Phoebe'yle oturup düşünmemiz gerekiyordu. Sırtımın altında, Tanrıça'nın okunun ucunun durduğu yere uzanmaya çalıştım. Okun sapı yüzünden dimdik duruyordum ve birazcık kamburlaştığımda bile uyarıcı bir batma hissi duyuyordum.

"El yazmana burada bakmak için mantıklı bir sebep aramanın kolay olacağını sanma," diye uyardı zihnimi okuyan Sean. İnsanlar genellikle uykuda olan altıncı hislerini hep en münasebetsiz zamanlarda kullanırlardı. "Arkadaşın haftalardır istek gönderip duruyor, el yazmasını burada görmek için ne yaparsa yapsın istekleri Parks Yolu'na yönlendiriliyor."

"Tüvit ceket? Kadife pantolon?" Peter Knox Duke Humfrey'e gel-diye onu boğacaktım. "Hayır. Kart kataloglarının yanında oturan." Sean başparmağıyla Selden End yönünü işaret etti.

Sean'ın eski istek masasının karşısında bulunan ofisinden dikkatle çıktım ve bir vampirin uyuşturan bakışını hissettim. *Gerbert mi?*

"Bayan Roydon."

Gerbert değildi.

Benjamin kolunu Phoebe'nin omuzlarına atmıştı, kızın beyaz bluzunun yakasında kırmızı noktalar vardı. Onunla tanıştığımdan beri Phoebe'yi ilk kez korkmuş görüyordum.

"Herr Fuchs." Sesim normalden biraz daha yüksek çıkmıştı. Ysa-beau ya da Gallowglass'ın, çocukların gürültüsü üzerinden beni işite-bileceğini umuyordum. Ayaklarımı düzenli adımlar atmaya zorlayarak onlara yaklaştım.

“Seni burada... ve bu kadar... doğurgan görmek ne sürpriz.” Benjamin’in gözleri göğüslerimden ikizlerin karnımda kıvrıldığı noktaya kaydı. Biri dışarı çıkıp özgürlüğüne kavuşmak istercesine sert tekmelemler atıyordu. Corra da kıvrılıp homurdanmaya başlamıştı.

Ateş ya da alev yok. İlk okur kartımı aldığımda ettiğim yemin aklımdan geçti.

“Ben Matthew’u bekliyordum. Onun yerine eşi geldi. Ve kardeşimin eşi.” Benjamin’in burnu Phoebe’nin kulağının altındaki nabza yaklaştı. Dişleri hafifçe tenini sıyrıldı. Phoebe çığlık atmamak için dudaklarını ısırıldı. “Marcus ne iyi bir evlat değil mi? Babasının yanındadır hep. Acaba seni aldığımda yanında da olur mu dersin, tathım?”

“Bırak onu, Benjamin.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz beynimin mantıklı yanı ne kadar anlamsız olduklarını anlamıştı. Benjamin, Phoebe’yi bırakmayacaktı.

“Endişelenme. Seni dışlamayacağım.” Phoebe’nin boynunda deli gibi atan nabızı okşadı. “Senin için de büyük planlarım var, Bayan Roydon. Doğurgan olduğunu görebiliyorum.”

Ysabeau nerelerdeydi?

Belkemiğime dayanan ok alev alev yanıyor, beni gücünü kullanmaya davet ediyordu. Ama Phoebe’ye zarar vermeden Benjamin’i nasıl vuracaktım? Phoebe’yi önüne almış, kendine kalkan yapmıştı.

“Bu, vampir olma hayalleri kuruyor.” Benjamin’in ağzı Phoebe’nin boynuna dokundu. Phoebe yavaşça inledi. “Bu hayalleri gerçekleştirebilirim. Şansın varsa Marcus’u önünde diz çöktürecek kadar güçlü bir kanla dönersin ona.”

Philippe’in sesi zihnimde yankılandı: *Düşün ve hayatta kal.* Bana verdiği görev buydu. Ama düşüncelerimi bir türlü toparlayamıyordum. Büyü parçaları ve Alsop Nine’nin yarım yamalak hatırladığım uyarıları Benjamin’in tehditlerini kovalıyordu. Dikkatimi toplamam gerekiyordu.

Phoebe’nin gözleri *bir şeyler* yapmam için yalvarıyordu.

“Zavallı gücünü kullan, cadı. Hayat Kitabı’nda henüz ne olduğunu bilmiyor olabilirim ama cadıların vampirlerle boy ölçüşemeyeceğini öğrendim.”

Duraksadım. Benjamin gülümsedi. Her zaman istediğimi düşündüğüm yaşamla –entelektüel, akademik büyüünün karmaşıklığından uzak bir

hayat- şimdi yaşadığım hayat arasında duruyordum. Burada, Bodleian Kütüphanesi'nde büyü yaparsam bunun geri dönüşü yoktu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu tembel bir sesle.

Sırtım yanımaya devam ediyordu, acı omzuma yayılmıştı. Ellerimi kaldırıp yay tutuyormuş gibi ayırdım. Sonra sol işaret parmağımı görüş açısı oluşturacak şekilde hedefledim.

Ellerim renklenmişti. Kalın ve parlak mor bir çizgi avcuma kadar iniyordu. İçimden inledim. Büyüm tam zamanında değişmeye karar vermişti tabii. Düşün. *Morun büyüdeki önemi neydi?*

Yanağıma kaba bir ipin sürttüğünü hissettim. Dudaklarımı büzüp hafifçe ipe üfledim. *Dikkatini topla. Düşün. Hayatta kal.* Gözlerimi çevirdiğimde ellerimin arasında gümüş ve altın süslü, gerçek ve somut bir ahşap yay duruyordu. Ahşap tuhaf, tanıdık bir karıncalanma hissi veriyordu. *Üvez ağacı.* Parmaklarımın arasında bir ok da vardı. Gümüş saplıydı, ucunda Philippe'in altın ok başı vardı. Tanrıça'nın söz verdiği gibi hedefini bulacak mıydı?

Benjamin, Phoebe'yi çevirerek önüne aldı. "En iyi atışını yap, cadı. Marcus'un sıcaakkanlısını öldüreceksin ama ben almaya geldiğim her şeyi almış olacağım."

Juliette'in alevler içindeki ölümü gözümün önünde canlandı. Gözlerimi kapadım.

Oku atamadan duraksadım. Ok ve yay kayboldu. Tanrıça'nın talimatlarını yerine getirmeyi başaramamıştım.

Yakında duran kitapların kapakları ani bir rüzgârla hışırdayarak açıldı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. *Cadürüzgârı.*

Kütüphanede başka bir cadı olmalıydı. Kim olduğunu görmek için gözlerimi açtım.

Bir vampirdi.

Ysabeau, Benjamin'in önünde duruyordu. Bir eliyle adamın boğazına sarılmıştı, diğer eliyle Phoebe'yi bana doğru itiyordu.

"Ysabeau." Benjamin yüzünü ekşiterek kadına baktı.

"Başka birini mi bekliyordun? Matthew'u belki de." Ysabeau'nun parmağının girdiği noktadan kan fışkırtıyordu. Benjamin'i olduğu yerde tutacak kadar güçlü bir baskıydı. Ani bir mide bulantısıyla sarsıldım. "Matthew meşgul. Phoebe, tathım, Diana'yı Gallowglass ve Fernando'nun

yanına götür hemen.” Gözünü avının üzerinden ayırmayan Ysabeau serbest eliyle bana doğru işaret etti.

“Gidelim,” diye mırıldandı kolumu çeken Phoebe.

Ysabeau parmağını Benjamin’in boynundan çektiğinde işitilebilir bir ses duyuldu. Benjamin elini yarasına götürdü.

“İşimiz bitmedi, Ysabeau. Matthew’a yakında onunla temas kuraçağımı söyle.”

“Ah, hiç merak etme.” Ysabeau ona dişlerini açığa çıkaran korkunç bir gülümsemeyle baktı. İki adım gerileyip dirseğinden tutarak beni girişe doğru çevirdi.

“Diana?” diye seslendi Benjamin.

Durdum ama başımı çevirmedi.

“Umarım iki bebek de kız olur.”

“Arabaya binene kadar kimse konuşmayacak,” diye tısladı Gallowglass. “Gizlenme büyüğü, yengeciğim.”

Büyünün biçimsizleştiğini hissedebiliyordum ama onu toparlayacak enerjim yoktu. Yukarıda hissettiğim mide bulantısı şiddetini artırmıştı.

Leonard, Hertford College’in kapılarına yanaştı.

“Tereddüt ettim. Juliette’te olduğu gibi.” O zaman bu tereddüdüm yüzünden az kalsın Matthew’u kaybediyordum. Şimdiyse korkumun bedelini ödeyen Phoebe olmuştu.

“Başına dikkat et,” dedi Gallowglass beni yolcu koltuğuna sokarak.

“Neyse ki Matthew’un büyük arabasını aldık,” diye mırıldandı Leonard öne geçen Fernando’ya. “Eve mi dönüyoruz?”

“Evet,” dedim.

“Hayır,” dedi arabanın diğer tarafında beliren Ysabeau aynı anda. “Havaalanına. Sept-Tours’a gidiyoruz. Baldwin’i ara, Gallowglass.”

“Ben Sept-Tours’a gitmiyorum,” dedim. Baldwin’in emri altında yaşamak mı? Asla.

“Ya Sarah?” diye sordu Fernando ön koltuktan.

“Amira’ya Sarah’yı Londra’ya getirmesini ve bizimle orada buluşmasını söyle.” Ysabeau, Leonard’ın omzuna dokundu. “O gaz pedalına hemen basmazsan başına geleceklerden ben sorumlu değilim.”

"Hepimiz buradayız. Git artık!" Gallowglass kapıyı kapatırken bisiklet üzerindeki bir öğretim görevlisini sıyrarak arabayı geri vitese aldı.

"Tanet olsun. Adam ezcek günümde değilim," dedi Gallowglass hafifçe oflayarak. "Kitabı görelim, yengeciğim."

"Diana kitabı alamadı." Ysabeau'nun sözleri üzerine Fernando telefonda konuşmayı bırakıp bize döndü.

"O halde neden acele ediyoruz?" diye sordu Gallowglass.

"Matthew'un oğluyla karşılaştık." Phoebe öne eğilip Fernando'nun cep telefonuna doğru konuştu. "Benjamin, Diana'nın hamile olduğunu biliyor, Sarah. Sen ve Amira güvende değilsiniz. Hemen oradan ayrılın."

"Benjamin mi?" Sarah'nın sesindeki dehşet açtı.

İri bir el Phoebe'yi geri çekip kızın başını yana eğdi.

"Seni ısırmış." Gallowglass'ın yüzü bembeyaz kesildi. Beni tutup yüzümün ve boynumun her santimini inceledi. "Tanrım. Neden yardım çağırmadınız?"

Leonard'ın trafik kurallarını ve hız limitlerini hiçe sayması sayesinde neredeyse M40'a ulaşmıştık.

"Phoebe elindeydi." Koltuğa gömülerek kollarımı ikizler üzerinde kenetledim ve altüst olmuş midemi yatıştırmaya çalıştım.

"Büyükanнем neredeydi?" diye sordu Gallowglass.

"Büyükanнем avluda altmış tane çocuk ciyaklarken mor bluzlu korkunç bir kadının kütüphane tesislerini anlatmasını dinliyordu." Ysabeau, Gallowglass'a dik dik baktı. "Asıl *sen* neredeydin?"

"İkiniz de kesin artık. Herkes planlanan yerindeydi." Her zamanki gibi en mantıklı ses Phoebe'ninkiydi. "Ve hepimiz sağ salım çıktık. Ayrıntıları bir yana bırakalım."

Leonard M40'ta hızını artırarak Heathrow'a yöneldi.

Soğuk elimi alınma götürdüm. "Çok özür dilerim, Phoebe." Araba sarsılırken dudaklarımı sıktım. "Düşünemedim."

"Tamamıyla anlaşılır," dedi Phoebe çabucak. "Miriam'la konuşabilir miyim?"

"Miriam mı?" diye sordu Fernando.

"Evet. Bana kan öfkesi bulaşmadığını biliyorum çünkü Benjamin'in kanını almadım ama beni ısırdı ve Miriam, tükürüğünün beni nasıl etkilediğini görmek için kan örneği almak isteyebilir."

Ağzımız bir karış açık ona baktık.

“Sonra,” diye kestirip attı Gallowglass. “Bilim ve lanet olası el yazması için sonra endişeleniriz.”

Kırsal bölge bulanık bir manzaraya dönüştü. Alnımı cama dayadım ve tüm kalbimle Matthew’un yanımda olmasını diledim. Günün farklı biçimde son bulmuş, Benjamin’in ikizlere hamile olduğumu öğrenmesini istiyordum.

Son sözleri ve önümde çizdiği gelecek, havaalanına yaklaşırken aklımdan çıkmıyordu.

Umarım iki bebek de kız olur.

“Diana!” Ysabeau’nun sesi sıkıntılı uykumu böldü. “Matthew mu Baldwin mi? Seçimini yap.” Sesi kızgındı. “Birinden birine söylemeliyiz.”

“Matthew olmaz.” Acıyla yüzümü buruşturup dikleştim. O lanet ok hâlâ omzuma batıyordu. “Koşa koşu gelecektir ve buna gerek yok. Phoebe haklı. Hepimiz hayattayız.” Ysabeau okkalı bir küfür savurup kırmızı telefonunu çıkardı. Kimsenin onu durdurmasına fırsat vermeden Baldwin’le hızlı hızlı Fransızca konuşmaya başladı. Söylediklerinin yalnızca yarısını anlayabildim ama şaşkın yüzüne bakılırsa Phoebe benden fazlasını anlamıştı.

“Ah, Tanrım.” Gallowglass başını salladı

“Baldwin seninle konuşmak istiyor.” Ysabeau telefonu uzattı.

“Benjamin’i görmüşsünüz anladığımı kadarıyla.” Baldwin de Phoebe kadar sakin ve soğukkanlıydı.

“Gördüm.”

“İkizleri tehdit mi etti?”

“Doğru.”

“Ben düşmanın değil, ağabeyimin Diana,” dedi Baldwin. “Ysabeau beni aramakla doğru şeyi yaptı.”

“Öyle diyorsan öyledir,” dedim. “*Sieur*.”

“Matthew nerede biliyor musun?” diye sordu sertçe.

“Hayır.” Tam olarak bilmiyordum. “Sen biliyor musun?”

“Sanırım bir yerlerde Jack Blackfriars’ı gömmekle meşguldür.”

Baldwin’in sözlerini uzun bir sessizlik izledi.

“Sen tam bir pisliksin, Baldwin de Clermont.” Sesim titredi.

"Jack tehlikeli ve ölümcül bir savaşta verilen bir kayıp yalnızca. Üstelik bu savaşı da siz çıkardınız." Baldwin içini çekti. "Eve dön, kardeşim. Bu bir emirdir. Yaralarımı sar ve onu bekle. Matthew'un suçlu vicdanını hafifletmek için gittiği zamanlarda böyle yapmayı öğrendik."

Cevap vermeme beklemeden telefonu suratıma kapadı.

"Ondan. Nefret. Ediyorum," dedim üstüne basa basa.

"Ben de öyle," dedi Ysabeau telefonunu geri alarak.

"Baldwin, Matthew'u kiskaniyor, hepsi bu," dedi Phoebe. Bu kez mantıklı konuşması can sıkıcıydı ve gücün bedenime aktığını hissettim.

"Bir tuhaflık var." Ani bir endişeye kapıldım. "Ters giden bir şey mi var? İzleniyor muyuz?"

Gallowglass zorla başımı kendisine döndürdü. "Berbat görünüyorsun. Londra'dan ne kadar uzaktayız?"

"Londra mı?" dedi Leonard şaşkınlıkla. "Heathrow demiştiniz." Döner kavşakta direksiyonu çevirerek başka bir yöne saptı.

Midem bu dönüşü kaldıramadı. Kusmamaya çalışarak öğürdüm ama mümkün değildi.

"Diana?" dedi Ysabeau, saçımı geriye çekip ağzımı ipek eşarbiyle sildi. "Neyin var?"

"Midemi bozacak bir şey yemiş olmalıyım," dedim kusma isteğini bastırarak. "Son birkaç gündür kendimi tuhaf hissediyordum."

"Nasıl tuhaf?" Gallowglass'ın sesi telaşlıydı. "Başın mı ağrıyor, Diana? Soluk almakta güçlük çekiyor musun? Omzunda ağrı var mı?"

Safra boğazıma yükselirken başımla onayladım. "Onun kaygılı olduğunu söylemiştin, Phoebe?"

"Diana elbette kaygılıydı," diye tersledi Ysabeau. Çantasının içindékileri koltuğa boşaltıp onu çeneme tuttu. Chanel marka bir çantaya kusmayı aklımdan bile geçirmezdim ama şu noktada her şey mümkündü. "Benjamin'le savaşılmaya hazırlanıyordu!"

"Kaygı, adını telaffuz edemediğim bir durumun belirtisi. Diana'ya New Haven'da bununla ilgili broşürler verilmişti. Dayan biraz, yengeciğim!" Gallowglass çıldırmış gibiydi.

Bir an için neden bu kadar telaşlandığını merak edip Ysabeau'nun çantasına tekrar kustum.

"Hamish? Doktora ihtiyacımız var. Bir vampir doktora. Diana'ya bir şey oldu."

Güneş Akrep'te

Güneş Akrep burcuna girdiğinde ölüm, ateş ve zehre karşı tetikte olun. Bu tehlikeli zamanlarda yılan ve zehirli hayvanlardan sakının. Akrep burcu doğum ve rahme düşmeyi yönetir, bu burçta doğan çocuklar pek çok yetenek taşır.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 9r

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

“Matthew nerede? Burada olmalıydı,” diye mırıldandı Fernando. Yatak istirahati verildiğinden beri küçük, güneşli odada oturan Diana’ya sırtını döndü.

Diana hâlâ Bodleian’da olanları düşünüyordu. Benjamin’in Phoebe’yi tehdit etmesine izin verdiği ve Matthew’un oğlunu öldürme fırsatını elinden kaçırdığı için henüz kendini affetmiş değildi. Ama Fernando düşmanın karşısında cesaretini yitireceği son defanın bu olmayacağından endişeleniyordu.

“Diana iyi.” Gallowglass kollarını kavuşturmuş, kapının karşısında, holün duvarına dayanıyordu. “Bu sabah doktor iyi olduğunu söyledi. Hem Matthew yeni aile işini düzene sokmadan geri dönemez.”

Gallowglass haftalardır Matthew’la olan tek bağlantıyı sağlamıştı. Fernando bir küfür savurdu. Aniden atılıp ağzını Gallowglass’ın kulağına dayadı ve elini soluk borusuna bastırdı.

Evdekilerin duymaması için sesini alçaltarak, “Matthew’a söylemedin,” dedi Fernando. “Burada olanları bilmeye hakkı var, Gallowglass: büyü, Hayat Kitabı’nın sayfasının bulunması, Benjamin’in ortaya çıkması, Diana’nın durumu, her şeyi bilmeli.”

“Matthew karısına ne olduğunu öğrenmek isteseydi orada dik kafalı çocuklardan oluşan bir sürüye boyun eğdirmeye çalışacağına burada olurdu.” Gallowglass zorlukla soluyarak Fernando’nun bileğini yakaladı.

“Ve sen olsan onun yaptığını yapacağın için buna inanıyorsun, öyle mi?” Fernando onu bıraktı. “Sen aklını yitirmişsin. Matthew’un nerede olduğu önemli değil. Diana ona ait, asla senin olmayacak.”

“Bunu biliyorum.” Gallowglass mavi gözlerini kaçırmadı.

“Matthew seni bu yüzden öldürebilir.” Fernando’nun sesinde en ufak bir abartı yoktu.

“Benim ölmemden daha kötü şeyler var,” dedi Gallowglass ifadesizce. “Doktor stres yok dedi, aksi takdirde bebekler ölebilirmiş. Diana da. Ben yaşadığım sürece onlara kimse zarar veremez, Matthew bile. Bu benim işim, ben de işimi iyi yaparım.”

“Philippe de Clermont’u bir daha gördüğümde, ki şeytanın ateşinde yandığına eminim, bunu senden istediği için bana hesap verecek.” Fernando, Philippe’in başka insanlar adına karar vermekten hoşlandığını biliyordu. Ama bu durumda yanlış karar vermişti.

“Yine de yapardım.” Gallowglass geriledi. “Başka seçeneğim yok gibi görünüyor.”

“Her zaman bir seçenek vardır. Mutlu olma şansını hak ediyorsun.” Dışarıda bir yerlerde Gallowglass’a Diana Bishop’ı unutturacak bir kadın olmalı, diye düşündü Fernando.

“Öyle mi dersin?” Gallowglass’ın yüzünde özlem dolu bir ifade belirdi.

“Evet. Diana’nın da mutlu olmaya hakkı var.” Fernando lafını esirgemedi. “Birbirlerinden yeterince ayrı kaldılar. Matthew’un eve dönme zamanı geldi.”

“Kan öfkesini kontrol altında tutamadığı sürece hayır. Diana’dan bu kadar uzun süre ayrı kalmak onu dengesizleştirmiş olacaktır. Matthew hamileliğin Diana’nın hayatını tehlikeye attığını öğrenirse ne yapacağını Tanrı bilir.” Gallowglass, Fernando’nun açık sözlülüğüne aynı şekilde cevap verdi. “Baldwin hakkı. Karşımızdaki en büyük tehlike Konsil ya da Benjamin değil, Matthew. İçeride bir düşman olmasındansa kapıda elli düşman olmasını yeğlerim.”

“Ne yani, Matthew şimdi düşmanın mı oldu?” diye fısıldadı Fernando. “Bir de aklını kaçıranın o olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

Gallowglass karşılık vermedi.

“Gallowglass, kendin için neyin iyi olduğunu biliyorsan Matthew döndüğü an bu evi terk edersin. Dünyanın öbür ucuna bile gitsen onun öfkesinden kurtulamazsın. Sana dizlerinin üzerine çöküp Tanrı’dan seni koruması için yalvarmanı tavsiye ederim.”

Royal Sokağı’ndaki Domino Club, Matthew iki yüz yıl önce kapısından ilk kez içeri girdiğinden beri fazla değişmemişti. Üç katlı cephesi, gri duvarları, siyah beyaz süslemeleri aynıydı. Sokak seviyesindeki kemerli

pencerelerin verdiği, dış dünyaya açıklık hissini, kapalı ve ağır panjurlar yalanhyordu. Panjurlar saat beşte açıldığında halk cilalanmış bara alınacak ve yerel sanatçıların çaldığı müzik eşliğinde eğlenecekti.

Ama Matthew bu geceki eğlenceyle ilgilenmiyordu. Gözleri aşağıdaki yayarlar için koruyucu bir çıkıntı oluşturan ikinci kat balkonunu çevreleyen süslü demir tırabzandaydı. Bu ve üstündeki kat üyelere ayrılmıştı. Domino Club'ın üye listesinin büyük bölümü 1839'da kurulduğunda üye olanlardan oluşuyordu. New Orleans'ın resmi olarak en eski beyefendi kulübü olan Boston Club'ın kapılarını açmasından iki yıl önceydi bu. Geri kalan üyeler görünüşlerine, soylarına ve kumar masalarında büyük miktarda para kaybetme yeteneklerine göre seçilmişti.

Marcus'un en büyük oğlu ve kulübün sahibi Ransome Fayrweather ikinci kattaki, köşe ofisinde olmalıydı. Matthew siyah kapıyı itip serin ve karanlık bara girdi. Mekânda şehrin tanıdık karışımı olan burbon ve feromon kokusu vardı. Ayakkabılarının topukları damalı mermer zeminde hafifçe tıkırdadı.

Saat dörttü ve içeride Ransome ve çalışanlardan başka kimse yoktu.

"Bay Clairmont?" Barın arkasındaki vampir hayalet görmüş gibi kasaya yaklaştı. Matthew'un bir bakışıyla olduğu yere mihlandı.

"Ransome'ı görmeye geldim." Matthew merdivenlere yürüdüğünde onu durduran olmadı.

Ransome'ın kapısı kapalıydı. Matthew çalmadan kapıyı açtı.

İçeride bacaklarını pencere pervazına kaldırmış, arkası kapıya dönük bir adam oturuyordu. Üzerinde siyah bir takım elbise, oturduğu maun iskemle kadar koyu kahverengi saçları vardı.

"Vay vay. Büyükbaba eve gelmiş," dedi Ransome ağdalı bir biçimde kelimeleri uzatarak. Ziyaretçisine dönmeden beyaz parmaklarının arasındaki siyah beyaz, eski bir domino taşıyla oynadı. "Seni Royal Sokağı'na getiren nedir?"

"Anladığım kadarıyla hesapları kapatmak istiyorsun." Matthew ağır masayı torunuyla arasında tutarak karşısındaki koltuğa oturdu.

Ransome yavaşça döndü. Soğuk camlara benzeyen yeşil gözleri dışında yakışıklı ve rahat bir yüzü vardı. Sonra ağır göz kapakları indi ve yüzünün bütün keskinliğini saklayarak Matthew'un yalnızca bir paravan olduğunu bildiği bir miskinliğe büründü.

"Bildğin gibi seni buraya denetimim altına almaya geldim. Kardeşlerin bana ve yeni filiz aileye destek olmayı kabul ettiler." Matthew arkasına yaslandı. "Anlaşmayı kabul etmeyen bir tek sen kaldın, Ransome."

Marcus'un diğer çocukları çabucak ikna olmuştu. Matthew kan öfkesinin genetik işaretçilerini taşıdıklarını söylediğinde önce şaşırmış, sonra kızmışlardı. Sonra da korkuya kapılmışlardı. Vampir yasalarını, soyları nedeniyle savunmasız olduklarını, başka bir vampir hastalıklarını öğrenecek olursa anında öldürülebileceklerini anlayacak kadar iyi biliyorlardı. Matthew'un onlara ihtiyacı olduğu gibi Marcus'un çocuklarının da ona ihtiyacı vardı. Onsuz hayatta kalamazlardı.

"Benim hafızam onlarınkinden daha iyi," dedi Ransome. Masasının çekmecesinden eski bir muhasebe defteri çıkardı.

Diana'dan uzakta geçirdiği her gün Matthew öfkesini kontrol etmekte biraz daha güçlük çekiyordu. Tahammülü azaldıkça şiddet eğilimi artıyordu. Ransome'ın onun tarafında olması hayati önem taşıyordu. Ama o anda tek yapmak istediği torununun boğazını sıkma. Bütün bu itiraf ve gönül alma işi tahmin ettiğinden çok daha uzun sürmüştü ve onu olması gereken yerden çok uzakta tutuyordu.

"Onları öldürmekten başka seçeneğim yoktu, Ransome." Matthew sesinin düzgün çıkması için büyük bir çaba gösteriyordu. "Şu anda bile Baldwin, sırrımızın açığa çıkmasındansa Jack'i öldürmemi tercih eder. Ama Marcus beni başka seçenekler olduğu konusunda ikna etti."

"Marcus sana geçen sefer de aynı şeyi söylemişti. Yine de bizi teker teker öldürdün. Değişen ne?" diye sordu Ransome.

"Ben değiştim."

"Asla bir dolandırıcıyı dolandırmaya kalkışma, Matthew," dedi Ransome aynı tembel gevelemeyle. "Hâlâ gözlerinde yaratıkları yoluna çıkmamaları için uyaran o bakış var. Onu kaybetmiş olsaydın cesedin girişte yattığı olurdu. Barmene seni gördüğü anda vurması söylenmişti."

"Hakkını yemeyelim, kasada duran pompahya uzanmadı değil." Matthew gözlerini bir an bile Ransome'ın yüzünden ayırmadı. "Bir dahaki sefere kemerindeki bıçağı çekmesini söyle."

"Bu tüyoyu vereceğimden emin olabilirsin." Ransome'ın domino taşı orta ve yüzük parmağı arasında durdu bir an. "Juliette Durand'a ne oldu?"

Matthew'un çenesindeki kas hafifçe seğirdi. Şehre son kez geldiğinde Juliette Durand yanındaydı. İkisi New Orleans'tan ayrıldığında Marcus'un gürlültücü ailesi kayda değer ölçüde küçülmüştü. Juliette, Gerbert'in yarattığıydı ve Matthew, de Clermont ailesinin sorunlarını halleden kişi olmaktan bıkmaya başladığı bir zamanda yararlı olduğunu kanıtlamak için oldukça hevesli davranmıştı. New Orleans'ta Matthew'un öldürdüğünden daha fazla vampir öldürmüştü.

"Karım onu öldürdü." Matthew ayrıntılara girmedii.

"Kendine iyi bir kadın bulmuşsun bakıyorum," dedi Ransome önündeki defteri açarken. Ucunu vahşi bir hayvan çiğnemiş gibi görünen bir kalemin kapağını çıkardı. "Benimle bir şans oyunu oynamaya ne dersin, Matthew?"

Matthew'un soğuk gözleri Ransome'in canlı yeşil bakoşlarıyla buluştu. Matthew'un gözbebekleri her an biraz daha genişliyordu. Ransome'in dudakları küçümseyici bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Korkuyor musun?" diye sordu Ransome. "Benden mi? Koltuklarım kabardı."

"Oyunu oynayıp oynamamam ortaya ne konduğuna bağlı."

"Kazanırsan sadakatim senindir," diye gülümsedi tilki gibi gülümseyerek.

"Ya kaybedersem?" Matthew'un ağır konuşması Ransome'in ki kadar ağdalı değildi ama aynı derecede yatıştırıcıydı.

"Şans da burada devreye giriyor ya." Ransome dominoyu havaya fırlattı.

Matthew taşı yakaladı. "Bahsi kabul ediyorum."

"Oyunun ne olduğunu bilmiyorsun henüz," dedi Ransome.

Matthew sakince adamı süzdü.

Ransome'in dudakları kıvrıldı. "Adi bir pislik olmasaydın zamanla seni sevebilirdim," dedi.

"Bilmukabele," dedi Matthew. "Oyun?"

Ransome defteri kendine doğru çekti. "New Orleans'ta yıllar önce öldürdüğün her kardeşimin, yeğenimin ve çocuğumun, bu sırada yoluna çıktığı için öldürdüğün diğer her vampirin adını söyleyebilirsen ben de diğerlerine katılırım."

Matthew torununu inceledi.

“Keşke önce şartları öğrenseydim mi diyorsun?” Ransome sırttı.

“Malachi Smith. Crispin Jones. Suzette Boudrot. Claude Le Breton,” Ransome defterdeki kayıtlarda adları ararken Matthew bekledi. “Onları alfabetik değil kronolojik sırayla kaydetmeliydin. Ben böyle hatırlıyorum çünkü.”

Ransome şaşkınlıkla başını kaldırdı. Matthew her tilkiyi ardına bakmadan kaçırarak bir kurt gülümsemesiyle adama bakıyordu.

Matthew aşağıdaki barın açılmasından çok sonra bile isimleri saymaya devam etti. Saat dokuzda ilk oyuncular gelirken bitirdi. Ransome o zamana kadar burbon şişesinin beşte birini bitirmişti. Matthew hâlâ 1789’da anayasaya yürürlüğe girdiği zaman Marcus’a verdiği 1775 Château Lafite’in ilk bardağını bitirmemişti. Ransome Domino Club açıldığından beri şarabı babası için saklıyordu.

“Sanırım bu hesabı kapatıyor, Ransome.” Matthew ayağa kalkıp domino taşını masaya bıraktı.

Ransome sersemlemiş görünüyordu. “Hepsini nasıl hatırlıyor olabilirsin?”

“Nasıl unutabilirim ki?” Matthew şarabını bitirdi. “Potansiyelin var, Ransome. İleride seninle iş yapmayı dört gözle bekliyorum. Şarap için teşekkür ederim.”

“Lanet olası,” diye mırıldandı Ransome klanının atası odadan çıkarken.

Matthew kemikleri yorgunluktan sızlayarak ve önüne çıkan herhangi bir şeyi öldürmeye hazır bir halde Garden District’e döndü. Gerginliği üzerinden atmak için Fransız Mahallesi’nden yürüyerek gelmişti. Bitmeyen isim listesi, hepsi de tatsız birçok anıyı canlandırmış, ardından da suçluluk duygusunu getirmişti.

Diana’dan bir fotoğraf geldiğini umarak telefonunu çıkardı. Şimdiye kadar gönderdiği fotoğraflara can simidi gibi sarılmıştı. Fotoğraflardan karısının Sept-Tours’da değil de Londra’da olduğunu öğrenince küpeler binmişti ama son haftalarda Diana’nın hayatından gelen bu görüntüler aklını korumasını sağlayan yegane şeyler olmuştu.

"Merhaba, Matthew." Fernando'nun, Marcus'un evinin geniş ön basamaklarında oturmuş, kendisini beklediğini görünce şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu. Chris Roberts da oradaydı.

"Diana?" Yarı suçlama yarı uluma arası korkutucu bir sestti. Fernando'nun arkasında kapı açıldı.

"Fernando? Chris?" Marcus irkilmiş görünüyordu. "Ne işiniz var burada?"

"Matthew'u bekliyorum," diye karşılık verdi Fernando.

"İçeri gelin. Hepiniz." Marcus onlara eliyle işaret etti. "Bayan Davenport bizi izliyor." Marcus'un komşuları yaşlı, işsiz ve meraklıydı.

Ama Matthew mantığın sesini dinleyecek durumda değildi. Birkaç kez kendini kaybetmenin eşiğinden dönmüştü ama şimdi beklenmedik bir biçimde Fernando ve Chris'i görünce en sonunda dizginlerinden boşalmıştı. Marcus babasında kan öfkesi olduğunu öğrendiğinden beri artık Matthew'un neden tek başına uzaklara gittiğini anlıyordu: Bu duruma girdiğinde kendini toparlamak içindi.

"Onun yanında kim var?" Matthew'un sesi misket tüfeği gibiydi, önce uyarıcı bir gıcırta, sonra da patlama.

"Ysabeau onunladır," dedi Marcus. "Phoebe. Sarah ve elbette Gallowglass."

Marcus'un arkasında beliren Jack, "Leonard'ı unutma," dedi. "O benim en iyi dostum, Matthew. Leonard, Diana'ya bir şey olmasına asla izin vermez."

"Gördün mü, Matthew? Diana gayet iyi." Marcus Ransome'dan Matthew'un aile dayanışması amacına ulaşarak Royal Sokağı'na gelmekte olduğu haberini almıştı. Bu başarıyı düşündüğünde Marcus, Matthew'un neden bu kadar huysuz olduğunu anlamıyordu. Matthew'un yumruğu hızla ve bir insanın kemiklerini un ufak edecek bir güçle hareket ederek evin üst galerisini destekleyen İyon tarzı beyaz sütunlardan birine indi. Jack onu sakinleştirmek için elini adamın koluna koydu.

Ön kapının yakınındaki top büyüklüğündeki çöküntüyü süzen Marcus, "Bu gidişle, tekrar Marigny'ye taşınmak zorunda kalacağım," dedi sakin bir sesle.

“Bırak beni,” dedi Matthew. Jack’in eli yanına düştü. Matthew merdivenlerden yukarı fırladı, uzun adımlarla holü geçip evin arkasına gitti. Uzakta bir kapının çarpıldığını duydular.

“Eh, tahminimden iyi gitti.” Fernando ayağa kalktı.

“Durumu iyice kötüleştirdi, anne...” Jack dudağını ısırıp gözlerini Marcus’tan kaçırdı.

“Sen Jack olmalısın,” dedi Fernando. Jack ölümcül bir hastalığı olan, beş parasız bir yetim değil de kraliyet ailesinden biriymiş gibi eğildi. “Seninle tanıştığım için onur duydum. *Madame*, annen, senden hep gururla bahsediyor.”

“O benim annem değil,” dedi Jack hemencecik. “Bir hataydı.”

“Hata değildi,” dedi Fernando. “Kanın sesi yüksek olabilir ama ben kalbin anlattığı hikâyeleri tercih ederim.”

“*Madame* mı dedin?” Marcus’un ciğerleri sıkışmış gibiydi, sesi tuhaf çıkıyordu. Fernando’nun böylesine bir fedakârlık yapacağını ummaya çekinmişti ama yine de...

“Evet, *milord*.” Fernando tekrar eğildi.

“Neden önünde eğiliyor?” diye fısıldadı Jack, Marcus’a. “Ve ‘*milord*’ kim?”

“Marcus ‘*milord*’ çünkü o Matthew’un çocuklarından biri,” diye açıkladı Fernando. “İkinize de eğiliyorum çünkü ailenin kanından olmayanlar, aile üyelerini böyle selamlar, saygı ve minnetle.”

“Tanrı’ya şükür. Bize katıldın.” Marcus ani bir rahatlamayla ciğerlerindeki havayı boşalttı.

“Umarım bu saçmalığı yutmamızı sağlayacak kadar burbon vardır evde,” dedi Chris. “*Milord*’muş. Kimseye eğilmiyorum ben.”

“Bunu dikkate alacağım,” dedi Marcus. “İkinizi New Orleans’a getiren nedir?”

“Beni Miriam gönderdi,” dedi Chris. “Matthew’un test sonuçlarını getirdim, Miriam onları internetten göndermek istemedi. Ayrıca Fernando, Matthew’u nasıl bulacağını bilmiyordu. Jack’le iletişimi koparmamıştık neyse ki.” Gülümsemesine Jack sırtarak karşılık verdi.

“Bana gelince, babanı kendinden kurtarmak için buradayım.” Fernando bir parça alayla tekrar eğildi. “İzninizle, *milord*.”

“Ne istersen yap,” dedi Marcus kenara çekilerek. “Bana *milord* demeye devam edersen ya da bir kez daha eğilecek olursan seni bataklığa atacağım. Chris de bana yardım eder.”

“Matthew’un nerede olduğunu göstereyim sana,” dedi Jack idolünün yanına gitmeye can atarak.

“Ya ben ne olacağım? Neler yaptın konuşmalıyız,” dedi Chris oğlanın kolunu yakalayarak. “Çizim yapıyor musun, Jack?”

“Eskiz defterim yukarıda...” Jack arka bahçeye doğru endişeli bir bakış fırlattı. “Matthew kendini iyi hissetmiyor. Ben böyleyken beni hiç yalnız bırakmaz. Ben de ona...”

Fernando ellerini genç adamın gergin omuzlarına koydu. “Bana Matthew’un gençliğini hatırlatıyorsun.” Böyle olduğunu görmek Fernando’nun içini parçalıyordu ama doğruyu söylemişti.

“Öyle mi?” Jack huşu içindeydi.

“Öyle. Aynı merhamet ve aynı cesarete sahipsin.” Fernando düşünceli gözlerle Jack’e baktı. “Matthew’la aynı umudu taşıyorsun: Başkalarının sıkıntılarını üstlenirsen, damarlarındaki hastalığa rağmen seni seveceklerini düşünüyorsun.”

Jack gözlerini yere indirdi.

“Matthew sana, ağabeyi Hugh’un benim eşim olduğunu söyledi mi?” diye sordu Fernando.

“Hayır,” diye mırıldandı Jack.

“Uzun zaman önce Hugh, Matthew’a çok önemli bir şey söyledi. Ona bunu hatırlatmak için buradayım.” Fernando, Jack’in gözlerini kaldırmasını bekledi.

“Neymiş o?” diye sordu Jack merakını gizleyemeden.

“Birini gerçekten seviyorsan, onun kendisiyle ilgili en çok tiksindiği şeyi el üstünde tutarsın.” Fernando’nun sesi alçaldı. “Matthew bunu unuttuğunda sen ona hatırlatırsın. Sen unutursan ben sana hatırlatırım. Bir kez. Ondan sonra Diana’ya kendine duyduğun nefretin içine gömüldüğünü söylerim. Annen benim yarım kadar affedici değil.”

Fernando, Matthew’u dar arka bahçede, küçük bir çardağın altında buldu. Akşam boyunca yağdı yağacak gibi görünen yağmur en sonunda yağmaya başlamıştı. Matthew tuhaf bir biçimde telefonuna dalmıştı. Birkaç dakı-

kada bir başparmağı hareket ediyor, bunu sabit bakışlar izliyor, sonra parmağı tekrar hareket ediyordu.

"Diana'dan hiç farkın yok, o da mesaj göndermeden telefonuna bakıp duruyor." Fernando aniden gülümsemeyi bıraktı. "Sensin. Onunla başından beri haberleşiyordun."

"Sadece fotoğraflar. Hiç konuşmadık. Konuşursak kendime ya da Konsil'e güvenim yok." Matthew'un başparmağı hareket etti.

Fernando, Diana'nın Sarah'ya, "Matthew'dan hâlâ tek kelime duymadım," dediğini işitmişti. Cadı yalan söylememiştir, ailenin sırtını öğrenmesine de engel olmuştu. Diana yalnızca fotoğraf gönderdiği sürece, Matthew'un Oxford'da işlerin ne kadar ters gittiğini bilmesinin yolu yoktu.

Matthew kesik kesik soluyordu. Gözle görünür bir çaba göstererek soluklarını düzenledi. Başparmağı hareket etti.

"Onu bir kez daha yaparsan parmağını kıracağım."

Matthew hırlamaya benzeyen bir sesle güldü. Sanki insan tarafı savaşmaktan vazgeçip meydana kurda bırakmış gibiydi.

"Sence Hugh cep telefonu ne yapardı?" Matthew fırtınalı zihninin dışındaki dünyayla biricik bağlantısıymış gibi tutuyordu telefonu.

"Fazla bir şey yapmazdı sanırım. Hugh onu şarj etmeyi unuturdu bir kere. Ağabeyini bütün kalbimle seviyordum, Matthew ama iş günlük hayata gelince umutsuz vakaydı."

Matthew'un gülümsemesi önceki kadar vahşi değildi.

"Ataerkilliğin beklediğinden daha zorlu çıktığını mı anlamalıyım?" Fernando bu sürüye liderliğini kabul ettirmek zorunda olan Matthew'un yerinde olmak istemezdi.

"Tam olarak değil. Marcus'un çocukları hâlâ benden nefret ediyor. Haksız sayılmazlar." Matthew telefonu sıktı, bağımlı gibi gözleri ekrana kayıyordu. "Sonuncusunu da az önce gördüm. Ransome, New Orleans'ta sorumlu olduğum her vampir ölümünü saydırdı bana. Şchirden kan öfkesini temizlemekle ilgili olmayanları bile."

"Epey uzun sürmüş olmalı," diye mırıldandı Fernando.

"Beş saat. Ransome hepsinin adını hatırlamama şaşırdı," dedi Matthew.

Fernando şaşırmamıştı.

"Marcus'un bütün çocukları beni desteklemeyi ve filiz aileye dâhil olmayı kabul etti. Anna sadakatlerini sınamak istemem," diye devam etti Matthew. "Benimkisi korku üzerine kurulmuş bir aile. Benjamin, Konsil, başka vampirler hatta bana duydukları korku üzerine. Sevgi ya da saygı üzerine değil."

"Korkunun kök salması daha kolaydır. Saygı ve sevgi zamanla kazanılır," dedi Fernando.

Sessizlik uzadı ve ağırlaştı. "Bana karımı sormak istemiyor musun?"

"Hayır." Matthew kalın bir kütüğe saplı baltaya bakıyordu. Çevresinde kırılmış odunlar vardı. Kalkıp kırılmamış bir kütük aldı. "Onu gidip göreceğ kadar iyi olmam gerek önce. Buna dayanamıyorum, Fernando. Onu kollarımda tutamamak –içinde çocuklarımızın büyüdüğünü görememek–, güvende olduğunu görememek benim için..."

Fernando, Matthew'a devam etmesini söylemeden önce baltanın oduna saplanmasını bekledi.

"Senin için ne, *Mateus*?"

Matthew baltayı çıkardı, tekrar salladı.

Fernando bir vampir olmasa onun verdiği yanıtı duyamazdı.

"Kalbimin yerinden sökülmesi gibi." Matthew'un baltası odunu güçlü bir darbeye kırdı. "Her gün, her dakika."

Fernando, Ransome'in önünde verdiği zorlu sınavdan sonra Matthew'a toparlanması için kırk sekiz saat verdi. Geçmiş günahları itiraf etmek hiçbir zaman kolay değildi ve Matthew karamsarlığa kapılmaya yatkın biriydi.

Fernando bu zamandan yararlanarak Marcus'un çocukları ve torunlarıyla tanıştı. Aile kurallarını anladıklarından, itaatsizlik gösterenleri kimin cezalandıracağını bildiklerinden emin oldu. Kendini Matthew'un infazcısı olarak atamıştı. Bishop-Clairmont ailesinin New Orleans kolu bunun ardından sakinleşti ve Fernando, Matthew'un artık eve dönebileceğine karar verdi. Fernando'nun Diana'ya yönelik endişesi giderek artıyordu. Ysabeau durumunun değişmediğini söylemişti ama Sarah endişeliydi. Yolunda olmayan bir şey var, demişti Fernando'ya. Sarah durumu yalnızca Matthew'un düzeltebileceğini düşünüyordu.

Fernando, Matthew'u genellikle kaçtığı bahçede buldu. Gözleri simsiyah, tüyleri diken dikendi. Hâlâ kan öfkesinin etkisi altındaydı. Ne yazık ki New Orleans'ta kırabileceği başka odun kalmamıştı.

"Al." Fernando, Matthew'un ayağının dibine bir çanta bıraktı.

Çantanın içinde Matthew küçük bir balta ve iskarpela, çeşitli boyutlarda kollu burgular, bir kol testeresi ve çok değerli el planyalarından ikisini buldu. Alain planyaları yolculukta zarar görmemeleri için muşambaya sarmıştı. Matthew önce eskimiş aletlerine, ardından ellerine baktı.

"Bu eller her zaman kanlı işler yapmıyordu," diye hatırlattı Fernando ona. "İyleştirdikleri, yarattıkları, enstrüman çaldıkları zamanları düşün."

Matthew dili tutulmuş gibi ona baktı.

"Onları düz ayaklı mı yapacaksın? Yoksa sallanabilmeleri için tabanları kavisli mi olacak?" diye sordu Fernando sohbet eder gibi.

Matthew kaşlarını çatı. "Ne yapacağım ki?"

"Beşik. İkizler için." Fernando sözlerinin özümsemesini bekledi. "Bence meşe en iyisi, dayanıklı ve sağlam. Ama Marcus Amerika'da geleneksel olarak kiraz ağacının kullanıldığını söyledi. Belki Diana onu tercih eder."

Matthew iskarpelasını eline aldı. Yıpranmış sapı eline tam oturuyordu. "Üvez. Koruma için onları üvez ağacından yapacağım."

Fernando onayladığını göstererek Matthew'un omzunu sıkıp uzaklaştı.

Matthew iskarpelayı çantaya koydu. Telefonunu açtı, duraksadı, sonra bir fotoğraf çekip bekledi.

Diana'nın hemen gelen cevabı Matthew'un içini özlemle sızlattı. Karısı banyodaydı. Mayfair'deki evin bakır küvetinin kıvrımlarını tanımıştı. Ama asıl ilgisini çeken küvetin kıvrımları değildi.

Muzip, zeki karısı telefonu göğüs kemiğine dayamış ve çıplak bedeninin boydan fotoğrafını çekmişti. Tek görülen, inanılmaz derecede gergin karnı ve küvetin kıvrımlı köşesine dayanmış ayak parmaklarıydı.

Matthew dikkatle bakarsa karısının ılık sudan yükselen kokusunu hayal edebiliyor, parmaklarının arasında ipeksi saçlarını hissedebiliyor, kalçasının ve omuzlarının uzun sert çizgilerini parmaklarıyla takip edebiliyordu. Tanrım, ne çok özlemişti onu.

“Fernando keresteye ihtiyacın olduğunu söyledi.” Marcus kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Matthew gözlerini telefonundan ayırdı. İhtiyacı olan şeyi yalnızca Diana verebilirdi.

“Fernando onu önümüzdeki kırk sekiz saat içinde uyandıran olursa kıyamet koparacağını da söyledi,” dedi Marcus kırılmış kütük yığınına bakarak. Bu kış odun sıkıntısı çekmeyecekleri kesindi. “Ransome’ın meydan okumayı ve tehlikeyi nasıl sevdiğini biliyorsun, bu yüzden nasıl tepki verdiğini hayal edebilirsin.”

“Anlatsana,” dedi Matthew gülerek. Uzun zamandır gülmediği için sesi kısık ve kabaydı.

“Ransome, Krewe of Muses’a telefon etti bile. Ninth Ward bando takımı akşam yemeğine kadar gelir sanırım. Vampir olsun ya da olmasın Fernando’yu uyandıracakları kesin.” Marcus babasının deri alet çantasına baktı. “Jack’e sonunda yontmayı mı öğreteceksin?” Oğlan geldiklerinden beri Matthew’a ders vermesi için yalvanyordu.

Matthew başını salladı. “Onun yerine bana beşik yapmam için yardım edebileceğini düşündüm.”

Matthew ve Jack bir hafta boyunca beşikler üzerinde çalıştı. Ahşabı her kesişinde, parçaları birleştiren incelikle yontulmuş her kırlangıçkuyruğu geçmeyle, palanyanın ahşabın üzerinden her geçişiyle birlikte kan öfkesi biraz daha azalıyordu. Diana için bir hediye yaparken, onunla yine bağlantıda olduğunu hissetmesini sağlamıştı. Çocuklar ve umutlarından söz eder olmuştı.

Jack iyi bir öğrenciydi, yetenekli bir ressam oluşu, beşiklerin desenlerle süslenmesi sırasında oldukça işe yaramıştı. Çalışırken Jack, Matthew’a çocukluğunu, Diana ile Bodleian’da tanışmasını sormuştu. Jack dışında kimse böylesine doğrudan ve özel sorular sorup ceza almadan kurtulamazdı. Ama Jack söz konusu olduğunda kurallar değişiyordu.

Bitirdiklerinde beşikler birer sanat eserinden farksızdı. Matthew ve Jack, Londra yolculuğunda zarar görmemeleri için onları yumuşak battaniyelere sardı.

Ancak beşikler bitip yola çıkmaya hazır olduktan sonra Fernando, Matthew’a Diana’nın hastalığından söz etti.

Matthew'un tepkisi tam beklemedikleri gibiydi. Önce sessizleşti ve duruldu. Ardından harekete geçti.

"Pilotu arayın. Yarına kadar beklemeyeceğim. Sabah Londra'da olmak istiyorum," dedi Matthew kendinden emin bir sesle. "Marcus!"

"Ne oluyor?" dedi Marcus.

"Diana iyi değil." Matthew yırtıcı bakışlarla Fernando'ya kaşlarını çattı. "Bana söylemeliydiniz."

"Söylendi sanıyordum." Fernando'nun başka bir şey söylemesine gerek yoktu. Matthew bunu ondan saklayanın kim olduğunu biliyordu. Fernando, Matthew'un da nedenini bildiğinden kuşkulanıyordu.

Matthew'un normalde ifadeli yüzü taşa dönüştü, gözleri cansızlaştı.

"Ne oldu?" dedi Marcus. Jack'e doktor çantasının yerini söyleyip Ransome'a telefon açtı.

"Diana, Ashmole 782'nin kayıp sayfasını buldu." Fernando, Matthew'un omuzlarını kavradı. "Dahası var. Bodleian Kütüphanesi'nde Benjamin'le karşılaştı. Benjamin onun hamile olduğunu biliyor. Phoebe'ye saldırdı."

"Phoebe mi?" Marcus'un aklı başından gitmişti. "O iyi mi?"

"Benjamin mi?" Jack keskin bir soluk aldı.

"Phoebe iyi. Ve Benjamin'i hiçbir yerde bulamıyoruz," diye onları yatıştırdı Fernando. "Diana'ya gelince, Hamish, Edward Garrett ve Jane Sharp'ı çağırdı. Durumuyla onlar ilgileniyor."

"Onlar şehrin en iyi doktorlarındandır. Matthew," dedi Marcus. "Diana emin ellerde, daha iyisi olamazdı."

"Olur," dedi Matthew, beşiği alarak kapıya yöneldi. "Benimle çok daha emin ellerde olacak."

OTUZUNCU BÖLÜM

“Artık bir sorun yaşamaman gerekiyor,” dedim önümde oturan genç cadiya. Linda Crosby'nin önerisiyle koruma büyüsünün neden etkisini yitirdiğini öğrenmeye gelmişti.

Clairmont Evi'nde çalışarak, Londra'nın en önemli büyü teşhis uzmanı haline gelmiştim. Başarısız şeytan çıkarmaları, ters giden büyüleri, zapt edilemeyen element büyülerini dinlemiş ve cadıların sorunlarını çözmeye yardım etmiştim. Amanda bana büyüsünü gösterir göstermez sorunu anlamıştım: Sihirli sözleri söylediğinde çevresindeki mavi-yeşil iplikler büyüünün merkezindeki altı kesişimli düğümü çekiştiren tek bir kırmızı tele dolanıyordu. Büyünün sözleri birbirine karışıyor, amacı bula- nıklaşıyor, Amanda'yı korumak yerine yanına yaklaşan her şeye saldırıp hırlayan kızgın bir Chihuahua'ya dönüşüyordu.

Neler yaptığımızı görmek için başını içeri uzatan Sarah, “Merhaba Amanda,” dedi. “İhtiyacın halloldu mu?”

“Diana harikaydı, sağ olun,” dedi Amanda.

“Güzel. Seni kapiya kadar geçireyim,” dedi Sarah. Amanda'nın gitme- sine üzülerek tekrar yastıklara yaslandım. Harley Sokağı'ndan doktorlar bana yatak istirahati verdiğiinden beri pek az ziyaretçim olmuştu.

İyi haber preeklampsim olmamasıydı, en azından sıcakkanlılarda normalde görülen türden bir preeklampsisi değildi. İdrarımda protein yoktu ve tansiyonum normalden düşüktü. Yine de şişkinlik, bulantı ve omuz ağrısı neşeli Dr. Garrett ya da meslektaşı Dr. Sharp'ın görmezden geleceği türden semptomlar değildi, özellikle de Ysabeau onlara Matthew Clairmont'un eşi olduğumu söyledikten sonra.

Kötü haberse bana yine de yatak istirahati vermeleri idi. İkizler doğana kadar yatağa bağımlı kalacaktım. Dr. Sharp doğuma en az dört hafta olduğunu umuyordu ama endişeli bakışları bunun iyimser bir tahmin

olduğunu söylüyordu. Amira'nın gözetimi altında basit esneme hareketleri yapmama, onar dakikadan her gün iki kere bahçede yürümeme izin verilmişti. Merdivenler, ağır kaldırmak, ayakta durmak kesin bir dille yasaklanmıştı.

Komodinde duran telefonum vızıldadı. Matthew'dan mesaj geldiğini umarak elime aldım.

Clairmont Evi'nin ön kapısı vardı gelen fotoğrafta.

O zaman evin sessizliği dikkatimi çekti, saatlerin tıkırtısı dışında çıt çıkmıyordu.

Ön kapının menteşeleri gıcırdadı ve mermere sürten ahşabın gü-rültüsü sessizliği bozdu. Bir an bile düşünmeden ayağa fırladım, zorunlu hareketsizliğim sırasında zayıf düşmüş bacaklarımın üzerinde sallandım.

Sonra Matthew karşımda duruyordu.

İlk birkaç saniye bütün yapabildiğimiz birbirimize doya doya bakmak oldu. Matthew'un saçları nemli Londra havasında hafifçe karışmış ve dalgalanmıştı. Gri bir süveter ile siyah kot pantolon giymişti. Gözlerini çevreleyen ince çizgiler yaşadığı stresi ele veriyordu.

Uzun adımlarla yaklaştı. Atılıp kollarına koşmak istiyordum ama yüzündeki ifade beni olduğum yere mıhladı.

Matthew yanıma geldiğinde ensemin parmak uçları arasına aldı ve gözlerimi inceledi. Başparmağı dudaklarımın üzerine gezinerek kanımın yüzüme hücum etmesini sağladı. Ondaki ufak tefek değişiklikleri gördüm: çenesinin kararlı duruşu, dudaklarındaki alışılmadık gerginlik, gözkapaklarının düşüklüğünden kaynaklanan örtülü ifadesi.

Başparmağı karıncalanan ağzımın üzerinden bir kez daha geçerken dudaklarım aralandı.

"Seni özledim, *mon coeur*," dedi Matthew boğuk bir sesle. Yanıma gelirken attığı adımlar kadar kasıtlı bir biçimde başını eğip beni öptü.

Başım döndü. *Buradaydı*. Kaybolmasını engellemek istercesine süveterini kavradım. Parmak uçlarımda yükselip kucaklamasına karşılık verirken boğazımın derinliklerinden gelen hırıltıya benzer bir sesle soluğunu tutarak beni sessizleştirdi. Matthew'un serbest eli sırtımda ve kalçalarımda gezindikten sonra karnımda durdu. Bebeklerden biri kızgın ve güçlü bir tekme attı. Dudaklarımın üzerindeki ağzı bir güllümsemeyle

kırıldı. Dudağını okşayan başparmağı kuş tüyü hafifliğiyle nabzıma dokundu. Sonra kitapları, çiçekleri ve meyveleri gördü.

Tip eğitimi aklına olur olmadık korkunç teşhisler getirmeden önce, “Kesinlikle iyiyim. Biraz midem bulanıyor, omzum ağrıyordu hepsi bu,” dedim çabucak. “Tansiyonum düzenli, bebekler de iyi.”

“Fernando bana söyledi. Burada olmadığım için üzgünüm,” diye mırıldandı. Parmakları gergin boyun kaslarımı ovuyordu. New Haven’dan bu yana ilk kez kendimi bıraktım.

“Ben de seni özledim.” Başka bir şey söyleyemeyecek kadar dolmuştum.

Ama Matthew benden konuşmamı istemiyordu. Sonra kendimi havada, ayaklarım boşlukta sallanırken kucağına alınmış buldum.

Üst katta, Matthew beni Blackfriars’ta birçok kez birlikte uyuduğumuz yatağa bıraktı. Sessizce beni soydu, bedenimin her santimi ender ve değerli bir şeyi görmesine izin verilmiş gibi inceledi. Sessizdi, onun yerine gözleri ve nazik dokunuşları konuşuyordu.

Sonraki birkaç saat içinde Matthew beni geri aldı. Parmakları gittiğinden beri temas ettiğim bütün yaratıkların izlerini sildi. Bir noktada onu soymama izin verdi, bedeni tatmin edici bir hızla bedenime karşılık verdi. Dr. Sharp rahim kaslarımın kasılmasının tehlikeleri konusunda kesin konuşmuştu, yani benim için cinsel boşalma söz konusu olmayacaktı. Ama benim bedensel ihtiyaçlarımı karşılayamayacak olmam Matthew’un da aynı şeyi yapmak zorunda olduğu anlamına gelmiyordu. Onu uzandığımda elimi durdurup beni öptü.

Birlikte, dedi Matthew hiç konuşmadan. Birlikte ya da hiç.

“Bana onu bulamadığımı söyleme, Fernando,” dedi Matthew mantıklı olma çabasına bile girmeden. Clairmont Evi’nin mutfağında yumurta çırpıp eklemek kızartıyordu. Diana zemin katta konuşulanlardan habersiz, yukarıda dinleniyordu.

“Hâlâ Jack’e sormamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Fernando. “En azından seçenekleri elememize yardım edebilir.”

“Hayır. Onun bu işe karışmasını istemiyorum.” Matthew, Marcus’a döndü. “Phoebe iyi mi?”

"Kıl payı kurtulmuş, Matthew," dedi Marcus kasvetli bir sesle. "Phoebe'nin vampir olmasını onaylamadığını biliyorum ama..."

"Sana izin veriyorum," diye sözünü kesti Matthew. "Sadece bu işi doğru yapabilecek birini seç."

"Teşekkür ederim. Birini seçtim bile." Marcus duraksadı. "Jack, Diana'yı görüp göremeyeceğini soruyor."

"Onu bu akşam yolla." Matthew yumurtayı tabağa koydu. "Beşikleri getirmesini söyle. Yedi civarında. Onu bekliyor olacağız."

"Ona söylerim," dedi Marcus. "Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Matthew. "Benjamin birinden bilgi alıyor olmalı. Benjamin'i bulamadığınıza göre, bilgi aldığı kişiyi arayın."

"Ya sonra?" diye sordu Fernando.

"Onları bana getirin," diye karşılık verdi Matthew odadan çıkarken.

Üç günü evden çıkmadan, birbirimizin kollarında geçirdik. Çok az konuşuyorduk. Matthew'un yiyecek bir şeyler yapmak için mutfaka indiği ya da Connaught's'un personelinin getirdiği yemeği almaya gittiği zamanlar dışında hiç birbirimizden ayrılmıyorduk. Otel Matthew'la şaraba karşılık yemek anlaşması yapmış olmalıydı. Birkaç kutu 1961 Château Latour evden giderken karşılığında deniz yosunu içinde haşlanmış bıldırcın yumurtaları ve şefin Fransa'dan sabah geldiğini söylediği mantarla doldurulmuş ravioli gibi harika yemekler geliyordu.

İkinci gün, Matthew ve ben konuşabilecek kadar kendimize güveniyorduk, birkaç sokak öteden gelen lezzetli yemeklerden küçük lokmalar alarak ağır ağır konuştuk. Matthew, Jack'in Marcus'un geniş sürüsü arasında kendini kontrol etme çabalarını anlattı. Marcus'un çocuklarını ve torunlarını beceriyle idare etmesinden hayranlıkla söz etti. On dokuzuncu yüzyılın ucuz romanlarına yakışır isimleri vardı hepsinin de. Matthew istemeye istemeye, yalnızca kan öfkesiyle değil yanımda olma isteğiyle de mücadele ettiğini anlattı.

"Fotoğraflar olmasaydı aklımı kaçırdım," diye itiraf etti. Sırtım ona dönük, göğüs kafesine yerleşmiş yatıyordum. Uzun, soğuk burnu enseme gömülüydü. "Yaşadığımız yerlerin, bahçedeki çiçeklerin fotoğrafları, küvetin kenarındaki ayak parmakların tamamen aklımı yitirmememi sağlayan şeyler oldu."

Kendi hikâyemi bir vampire yakışır yavaşlıkta anlattım. Gerektiğinde ara vermek, Londra ve Oxford'da yaşadıklarımı özümsemesine izin vermek için tepkilerini ölçüyordum. Timothy ve kayıp sayfayı bulmamız, Amira'yla buluşmamız, Old Lodge'a geri dönüşüm. Matthew'a mor parmağını gösterip Tanrıça'nın sözlerini aktardım. Hayat Kitabı'na sahip olmak istiyorsam karşılığında bir şeyden vazgeçmem gerekiyordu. Benjamin'le karşılaşmamı hiçbir ayrıntıyı –ne cadı olarak başarısızlığım, ne Phoebe'ye yaptığı şey ne de son tehdidi– atlamadan aktardım.

“Tereddüt etmeseydim, Benjamin şimdi ölmüş olacaktı.” Olayın üzerinden yüzlerce kez geçmiştim ve hâlâ soğukkanlılığımı neden yitirdiğimi anlamıyordum. “Önce Juliette ve şimdi de...”

“Birini öldürmeyi seçmediğin için kendini suçlayamazsın,” dedi Matthew parmağını dudaklarıma bastırarak. “Ölüm kolay değildir.”

“Benjamin hâlâ burada, İngiltere’de mi sence?” diye sordum.

“Burada değil,” diye güvence verdi Matthew, yüzüme bakmak için beni kendine doğru çevirdi. “Bir daha asla senin olduğun yerde olmayacak.”

Asla uzun bir zaman. Philippe’in uyarısını net bir şekilde hatırladım. Endişelerimi zihnimden atıp kocamı kendime çektim.

“Benjamin tam anlamıyla sır oldu,” dedi Andrew Hubbard, Matthew’a. “Bu işte iyidir.”

“Bu tam olarak doğru sayılmaz. Addie onu Münih’te gördüğünü söylüyor,” dedi Marcus. “Diğer şövalyelere haber verdi.”

Matthew on altıncı yüzyıldayken, Marcus tarikata kadınları kabul etmişti. Miriam’la başlamıştı, o da geri kalanların seçmesine yardım etmişti. Matthew bunun dâhice mi delice mi olduğunu bilmiyordu ama Benjamin’i bulmasına yardım edecekse kabullenmeye hazırdı. Matthew, Marcus’un yenilikçi fikirlerinden bir zamanlar komşusu olan Catherine Macaulay’i sorumlu tutuyordu. Marcus henüz genç bir vampirken kadın onun hayatında önemli bir rol oynamış, oğlanın kafasını entelektüel fikirlerle doldurmuştu.

“Baldwin’e sorabiliriz,” dedi Fernando. “Berlin’de ne de olsa.”

“Henüz değil,” dedi Matthew.

“Diana, Benjamin’i aradığını biliyor mu?” diye sordu Marcus.

“Hayır,” dedi Matthew elinde Connaught’tan gelen yemek dolu tabakla karısının yanına dönerken.

“Henüz değil,” diye mırıldandı Andrew Hubbard.

O akşam kavuşmamıza en çok Jack mi sevindi yoksa Lobero mu bilmiyorum. İki ayak ve bacaklardan oluşan bir yumağa dönüştüler, Jack en sonunda kendini hayvandan kurtardı ama Lobero Çin Odası’ndaki şezlonguma ondan önce ulaşip mindere atlayarak zafer kazanmış gibi havladı.

“Aşağı in, Lobero. Koltuğu çökerteceksin.” Jack eğilip, yanağıma saygılı bir öpücük kondurdu. “Büyükanne.”

“Sakın ha!” diye uyardım elini tutarak. “Büyükanne isteğini Ysabeau’da tatmin et.”

“Sana bundan hoşlanmayacağını söylemişim,” dedi Matthew sırta rak. Lobero’ya parmaklarını şıklatıp yeri işaret etti. Köpek ön bacaklarını sarkıttı ama arkası hâlâ bana dayalıydı. Tamamen aşağı inmesi için iki üç kez daha parmak şıklatılması gerekti.

“Madam Ysabeau standartlarını koruması gerektiğini söyledi, ona büyükanne dememe izin vermeden önce aşırı kötü iki şey yapmalıyım,” dedi Jack.

“Ve ona hâlâ Madam Ysabeau mu diyorsun?” Şaşkın şaşkın ona baktım. “Seni tutan ne? Londra’ya döneli günler oldu.”

Jack gözlerini indirdi, yeni yaramazlıklar ihtimaliyle dudakları kıvrıldı. “Şey, ben uslu davranıyordum, *madame*.”

“*Madame* mı?” İnleyip kafasına bir yastık fırlattım. “Bu büyükanne neden bile kötü.”

Jack suratına çarpan yastıktan kaçmadı.

“Fernando haklı,” dedi Matthew. “Kalın kafa ve vampir görgü kuralları sana başka bir şey söylese de Diana’ya içinden ne demek geçiyor, biliyorsun. Şimdi bana yardım et de annenin hediyesini getirelim.”

Lobero’nun dikkatli gözetimi altında, Matthew ve Jack içeri kumaş sarılı iki eşya taşıdı. Yüksektiler ve küçük kitaplıklar gibi dikkörtgenimsi şekilleri vardı. Matthew bana bir yığın ahşap ve birtakım aletlerin fotoğrafını göndermişti. İki bunları beraber yapmış olmalıydı. Zihnimde

onları kafa kafaya vermiş, ortak bir proje üzerinde çalışırken gördüğümde gülümsedim.

Matthew ve Jack yavaş yavaş eşyaların paketini açarken kitaplık değil de beşik oldukları anlaşıldı: Birbirinin eşi, iki güzel ahşap beşik. Kavisli tabanları sağlam ahşap ayakların içine asılıydı. Bu şekilde beşikler boşlukta hafifçe sallanabilir ya da desteklerinden çıkarılarak yerde ayakla sallanabilirdi. Gözlerim dolmuştu.

“Onları üvez ağacından yaptık. Ransome, Louisiana’da İskoç ağacını nereden bulacağımıza akıl sır erdiremedi ama Matthew’u tanımadığı belli.” Jack parmaklarını beşiklerden birinin düzgün kenarı üzerinde gezdirdi.

“Beşikler üvez ağacından ama ayaklar meşeden, sağlam Amerikan meşesinden.” Matthew beni biraz endişeyle süzdü. “Beğendin mi?”

“Bayıldım.” Ne kadar beğendiğimi ifade edebileceğimi umarak gözlerimi kocama kaldırdım. İfade etmiş olmalıyım ki, yanağımı şefkatle avuçladı ve yüzünde kendi zamanımıza döndüğümüzden beri gördüğüm en mutlu ifade belirdi.

“Onları Matthew tasarladı. Eskiden beşikler böyle yapılmış, böylece yerden kaldırıp tavukların yolundan çekebilirmişsin,” diye açıkladı Jack.

“Ya oymalar?” Beşiklerin ayaklarına dalları ve kökleri birbirine dolanmış bir ağaç deseni oyulmuştu. Yapraklar ve gövde altın ve gümüş yaldızla vurgulanmıştı.

“Bu Jack’in fikriydi,” dedi Matthew elini genç adamın omzuna koyarak. “Büyük kutunun üzerindeki deseni hatırladı ve bunun bebek yatağına uygun bir sembol olduğunu düşündü.”

“Beşiklerin her parçasının bir anlamı var,” dedi Jack. “Üvezin sihirli bir ağaç olduğunu biliyoruz, ak meşe güç ve ölümsüzlüğü simgeliyor. Dört köşedeki süsler palamut şeklinde, bu da şans için. Desteklere oyulmuş üvezlerin onları koruması gerekiyor. Corra da orada. Üvez yemişlerini insanlar yemesin diye ejderhalar tarafından korunur.”

Dikkatle baktım, ateş ejderhalarının kıvrık kuyruğu beşiğin ayaklarının kavisini oluşturuyordu.

“Dünyanın en güvende bebekleri olacak,” dedim “ve tabii en şanslıları, bu güzel yataklarda uyuyacaklarına göre.”

Verdiği hediyeler minnetle kabul edildikten sonra Jack, Lobero’yla yere oturup New Orleans’taki yaşamdan renkli hikâyeler anlattı. Matthew

vernikli rahat koltuklardan birinde rahatlayıp dakikaların Jack'te kan öfkesi belirtisi olmadan geçmesini izledi.

Jack, Pickering Meydanı'na –oranın kalabalık ama neşeli olduğunu söylüyordu– gitmek üzere ayrıldığında saat ona gelmişti.

“Gallowglass burada mı?” Matthew döndüğünden beri onu görmemiştim.

“Londra'ya gelmemizden hemen sonra gitti. Gitmesi gereken bir yer varmış ve uygun olduğunda geri döneceğini söyledi.” Jack omuz silkti.

Gözlerimden bir anlık bir gölge geçmiş olmalıydı ki Matthew aniden dikkat kesildi. Ama Jack ve Lobero'yu aşağı geçirip gönderene kadar bir şey söylemedi.

“En iyisi bu muhtemelen.” dedi Matthew geri döndüğünde ve sez-longda sırtımı dayamam için arkama oturdu. Tatminkâr bir iç çekişle ona yaslandığımda kollarını bedenime doladı.

“Bütün ailemizin ve dostlarımızın Marcus'un evinde olması mı?” diye burun kıvrıdım. “Tabii sana kalsa bu en iyisi.”

“Hayır. Gallowglass'ın bir süreliğine ayrılmaya karar vermesi.” Matthew dudaklarını saçıma bastırdı. Gerginleştim.

“Matthew...” Ona Gallowglass'ı anlatmalıydım.

“Biliyorum, *mon coeur*. Bir süredir kuşkulanıyordum ama onu seninle New Haven'da gördüğümde emin oldum.” Matthew beşiklerden birini parmağıyla hafifçe salladı.

“Ne zamandan beri?” diye sordum.

“Belki en başından beri. Rudolf'un sana Prag'da dokunduğu gecedan beri,” diye karşılık verdi Matthew. “O zaman bile şaşırmanmıştım.”

“Gallowglass yanlış bir şey yapmadı,” dedim aceleyle.

“Bunu da biliyorum. Gallowglass, Hugh'un oğludur, onursuzluk onun kanında yok.” Matthew sesini duygulardan arındırırken boğazı kıpırdadı. “Belki bebekler doğduğunda hayatına devam edebilir. Onun mutlu olmasını isterim.”

“Ben de öyle,” diye fısıldadım, Gallowglass'ın eşini bulmasına yardım etmek için kaç düğüm ve iplik gerekeceğini merak ederek.

"Gallowglass nereye gitti?" Matthew, Fernando'ya dik dik bakıyordu ama ikisi de yeğenin aniden ortadan kaybolmasında Fernando'nun bir suçlu olmadığını biliyordu.

"Nereye gitmiş olursa olsun, burada senin ve Diana'nın çocuklarınızın dünyaya gelişini beklemesinden iyidir," dedi Fernando.

"Diana öyle düşünmüyor." Matthew e-postasma baktı. Diana'nın Benjamin hakkında topladığı bilgilerden haberdar olmaması için aşağıda bakmaya alışkanlık edinmişti. "Onu soruyor."

"Philippe, Gallowglass'tan Diana'yı koruyup kollamasını istemekle hata etti." Fernando bir kadeh şarabı dikti.

"Öyle mi dersin? Ben de aynı şeyi yapardım," dedi Matthew.

"Düşün, Matthew," dedi Dr. Garrett sabırsızca. "Çocukların vampir kanı taşıyor ama bunun nasıl mümkün olduğu Tanrı ile senin arandaki mesele. Bu da en azından vampir bağıışıklığı taşıdıkları anlamına geliyor. Karının kadınların yüzyıllardır yaptığı gibi evde doğum yapmasını tercih etmez misin?"

Matthew geri döndüğü için ikizlerin nasıl dünyaya geleceğini belirlemede bir ağırlığı olmasını bekliyordu. Ona kalırsa hastanede doğurmalıydım. Benim tercihim Matthew'un yanında, Clairmont Evi'nde doğum yapmaktı.

"Marcus yıllardır doğum doktorluğu yapmadı," diye homurdandı Matthew.

"Daha neler, ona anatomi eğitimini sen verdin. Aslına bakarsan bana da anatomi eğitimini sen verdin!" Dr. Garrett'in sabrı tükenmiş gibiydi. "Rahmin aniden kalkıp başka bir yere mi gittiğini sanıyorsun? Şuna biraz akıl ver, Jane."

"Edward haklı," dedi Dr. Sharp. "Dördümüzün düzinelerce tıp derecesi var ve neredeyse iki bin yıldan uzun bir zamana yayılan tecrübesi. Marthe bu dünyaya herkesten fazla bebek getirdi, Diana'nın teyzesi sertifikalı bir ebe. Bu işi hallederiz gibi geliyor."

Bana da öyle geliyordu. En sonunda Matthew da kadının haklı olduğunu kabul etti. Bebeklerin nasıl dünyaya geleceği konusundaki kararı reddedildiği için Fernando içeri girdiğinde odadan çıkmaya hazırdı. İkisi

alt kata inerek ortadan kayboldu. Sık sık bir araya gelerek aile işlerinden konuşuyorlardı.

Fernando daha sonra merhaba demek için yanıma geldiğinde, “Bishop-Clairmont ailesine bağlılık yemini ettiğini söylediğinde Matthew sana ne dedi?” diye sordum.

“Bana deli olduğumu söyledi,” diye karşılık verdi Fernando gözlerinde muzip bir ışıltıyla. “Matthew’a karşılığında en büyük çocuğunun vaftiz babası olmak istediğimi söyledim.”

“Bir şeyler ayarlayabileceğimizden eminim,” dedim, bir yandan da çocukların kaç vaftiz annesi ve babası olacağından endişeleniyordum.

“Umarım kime ne söz verdiğini takip ediyorsundur,” dedim Matthew’a akşamüzeri.

“Ediyorum,” dedi. “Chris en akıllısını, Fernando en büyüğünü istiyor. Hamish en güzel olanını. Marcus kız istiyor. Jack oğlan kardeş. Gallowglass, New Haven’dan ayrılmamızdan önce sarışın doğacak bebeğin vaftiz babası olmak istediğini belirtmişti.” Matthew parmaklarıyla tek tek saydı.

“Sadece ikiz doğuruyorum, bir sepet dolusu enik değil,” dedim kaç kişinin ilgilendiğini duyunca. “Hem biz kraliyet ailesi değiliz. Ben paganım! İkizlerin bu kadar çok vaftiz ebeveynine ihtiyacı yok.”

“Vaftiz anneleri de mi ben seçeyim?” Matthew’un kaşları çatıldı.

“Miriam,” dedim aceleyle, korkunç kadın akrabalarından birini önermesine fırsat vermeden. “Phoebe, elbette. Marthe. Sophie. Amira. Vivian Harrison’a da sormak isterim.”

“Gördün mü? Bir başlayınca sonu gelmiyor,” dedi Matthew gülümseyerek.

Böylece her çocuğa altı vaftiz ebeveyn düşüyordu. Ysabeau ve Sarah’ının şimdiden depoladığı küçük giysilere ve battaniyelere bakılırsa yakında gümüş bebek fincanları ve oyuncak aylara boğulacaktık.

İkizlerin vaftiz ebeveyn adaylarından ikisi çoğu zaman akşam yemeğini bizimle yiyordu. Marcus ve Phoebe birbirlerine o kadar âşık ki onların yanındayken insanın romantik bir havaya girmemesi imkânsızdı. Aralarındaki hava elektrikle çatırdıyor gibiydi. Phoebe her zamanki gibi soğukkanlı ve kendine hâkimdi. Matthew’a balo salonundaki fresklerin durumu konusunda bir söylev çekti. Angelica Kauffmann’ın eserini böyle ihmal edilmiş görse ne büyük bir şok geçireceğini söylemekten geri

durmadı. de Clermont ailesinin hazinelerinin halkın gözünden sonsuza kadar mahrum edilmesini planlamıyordu.

“Onları belirli bir süre isimsiz bir şekilde paylaşmanın yolları var,” dedi Matthew’a.

“Old Lodge’un üst kat tuvaletindeki Margaret More tablosunu yakında Ulusal Portre Galerisi’nde görmeye hazır ol.” Matthew’un elini cesaret verici bir biçimde sıktım.

“Neden biri bana ailede tarihçilerin olmasının zorluk çıkaracağını söylemedi sanki?” diye sordu Marcus’a, biraz sersemlemiş bir halde. “Ve nasıl oldu da bir değil iki tane düştü şansımıza?”

“Zevkli olduğumuz için,” dedi Marcus, Phoebe’ye kavurucu bir bakış fırlatarak.

“Gerçekten de öyle.” Matthew’un dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı. Dördümüz böyle bir aradayken Matthew ve Marcus saatlerce yeni filiz aileden konuşuyordu, gerçi Marcus filiz aile yerine, hem İskoç büyükbabası yüzünden hem de vampir ailelerini zooloji ve botanik terimlerle tanımlamak hoşuna gitmediği için “Matthew’un klanı” demeyi tercih ediyordu.

“Bishop-Clairmont filiz ailesinin –ya da madem ısrar ediyorsun, klanının diyelim– üyeleri eşleşmek ya da evlenmek istediklerinde özellikle dikkatli olmalı,” dedi Matthew bir akşam yemekte. “Vampirlerin gözleri üzerimizde olacak.”

Marcus geç anladı. “Bishop-Clairmont mu?”

“Elbette,” dedi Matthew kaşlarını çatarak. “Bize ne denebilir ki başka? Diana benim soyadımı kullanmıyor, çocuklarımız ikimizin soyadını da taşıyacak. Vampirler ve cadılardan oluşan bir ailenin bu durumu yansıtan bir adı olması gerekir.”

Bu düşünceli davranıştan etkilenmiştim. Matthew ataerkil, aşırı korumacı bir yaratık olabilirdi ama ailemin geleneklerini unutmamıştı.

“Vay canına, Matthew de Clermont,” dedi Marcus yavaşça gülümseyerek. “Bu senin gibi yaşlı bir fosil için epey yenilikçi bir adım.”

“Hıh.” Matthew şarabını yudumladı.

Marcus’un telefonu vızıldadı. Ekrana bakıp, “Hamish burada. Aşağı inip onu içeri alayım,” dedi.

Aşağıdan alçak sesli konuşmalar geldi. Matthew ayağa kalktı. “Di-
ana’yla kal, Phoebe.”

Phoebe ve ben endişeyle bakiştık.

“Vampir olduğumda çok daha rahat olacak,” dedi boş yere aşağı-
daki konuşmaları işitmeye çalışırken. “En azından o zaman neler olup
bittiğini bilebileceğiz.”

“O zaman da yürüyüşe çıkarlar,” dedim. “Ses dalgalarını güçlendi-
recek bir büyü tasarlamalıyım. Belki hava ve biraz su kullanabilirim.”

“Şişt.” Phoebe başını yana eğip sabırsız bir ses çıkardı. “Seslerini
alçalttılar şimdi de. Çok sinir bozucu.”

Matthew ve Marcus, peşlerinde Hamish’le yeniden belirdiklerinde
yüzlerinden çok ciddi bir terslik olduğu okunuyordu.

“Benjamin’den bir mesaj geldi.” Matthew önümde çömelip gözlerime
baktı. “Bunu senden saklamak istemiyorum, Diana ama sakın olmalısın.”

“Uzatma da söyle,” dedim yüreğim ağzıma gelerek.

“Benjamin’in elindeki cadı ölmüş. Çocuğu da.” Matthew gözyaşlarıyla
dolan gözlerini inceledi. Yalnızca genç cadıya değil, kendi başarısızlığına
da ağhyordum. *Eğer tereddüt etmeseydim, Benjamin’in tutsağı olan
cadı hâlâ hayatta olacaktı.*

“Neden her şeyi yoluna koymak ve bu yarattığımız karmaşayı dü-
zeltmemiz için biraz soluk alamıyoruz? Ve biz bunu yaparken neden
insanlar ölmek zorunda?” diye bağırdım.

“Bunu engellemenin yolu yoktu,” dedi Matthew, alnıma yapışan
saçları okşayarak geriye yatırdı. “Bu kez imkânsızdı.”

“Ya bir dahaki sefere?” dedim.

Erkekler sessiz ve sıkıntılıydı.

“Ah. Tabii ya.” Öfkeli bir soluk aldım, parmaklarım karıncalanı-
yordu. Corra tedirgin bir ciyaklamayla kaburgamdan dışarı çıktı ve yukarı
fırlayıp avizeye tündü. “Onu durduracaksın. Çünkü bir dahaki sefere
benim için gelecek.”

Hafif bir pat sesi ve azar azar gelen bir sıvı hissettim.

Matthew şoke olmuş bir halde yuvarlak karnıma baktı.

Bebekler geliyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

“Bana sakın itme demeye kalkma.” Yüzüm kıpkırmızı kesilmişti ve terliyordum, tek istediğim şu bebekleri bir an önce içimden çıkarıp atmaktı.

“Sakın. İtme,” diye tekrarladı Marthe. O ve Sarah, sırtımdaki ve bacaklarımdaki ağrıyı hafifletmek için beni yürütüyorlardı. Sancılar arasında hâlâ yaklaşık beş dakika vardı ama omurgamın etrafından göbeğime doğru yayılan ağrı dayanılmaz bir hal almıştı.

“Uzanmak istiyorum.” Haftalarca yatak istirahatine direndikten sonra şimdi tek istediğim kauçuk kaplı döşeği ve sterilize edilmiş çarşafı olan yatağın içine girmekti.

“Uzanmıyorsun,” dedi Sarah.

“Aman Tanrım. Bir tane daha geliyor.” Yürümeyi kesip ellerini sıkıttım. Sancı uzun sürdü. Tam doğrulup normal biçimde nefes alıp vermeye başlamıştım ki bir sancı daha girdi. “Matthew’u istiyorum!”

“Buradayım,” dedi Matthew, Marthe’nin yerini alarak. Sarah’ya bakıp başını aşağı yukarı salladı. “Bu seferki çabuk geldi.”

“Kitapta, sancıların gittikçe daha sık gelmesi gerektiği yazıyor.” Sesim asabi bir öğretmen gibi çıkmıştı.

“Bebekler kitap okumaz, tatlım,” dedi Sarah. “Bu konularda kendilerine ait fikirleri vardır.”

Gülümseyerek odaya giren Dr. Sharp, “Doğmayı kafaya koydukları zaman da bunu hiç çekinmeden yaparlar,” dedi. Dr. Garrett son dakikada başka bir doğuma çağırılmıştı, bu yüzden sağlık ekibinin başına Dr. Sharp geçmişti. Stetoskobunu karnıma bastırdı, başka bir yere kaydırıp tekrar

bastırdı. “Harika bir iş çıkarıyorsun, Diana. İkizler de öyle. Hiçbir sıkıntı yok görünüyor. Vajinal doğum yaptırmamızı öneririm.”

Omurgamdan başka bir çelik kurşun serisi çıkıp beni ikiye bölme tehlikesi yaratırken sıktığım dişlerimin arasından, “Uzanmak istiyorum,” dedim. “Marcus nerede?”

“Hemen koridorun öbür ucunda,” dedi Matthew. Sancılar yoğunlaşınca Marcus’u odadan kovaladığımı belli belirsiz hatırladım.

“Eğer sezaryen yaptırmam gerekirse Marcus zamanında burada olabilir mi?” diye emrettim.

“Sen mi çağırdın?” dedi Marcus, odaya girdiğinde ameliyat önlüğü üstündeydi. Onun dostane sırtışı ve telaşsız hali hemen sakinleşmemi sağladı. Artık dönmüştü, onu neden odadan kovaladığımı hatırlayamıyordum.

“Lanet olası yatağı kim çekti?” Başka bir sancıyı atlatmaya çalışırken hızlı hızlı nefes alıp veriyordum.

Yatak aynı yerinde gibi görünüyordu ama benim ona ulaşmam bu kadar uzun sürdüğüne göre besbelli bir yanılsama söz konusuydu.

“Matthew yaptı,” dedi Sarah lakayt bir havayla.

“Ben öyle bir şey yapmadım,” diye itiraz etti Matthew.

“Doğumda kesinlikle her şey için kocayı suçlarız. Bu anneyi cinayet fantezileri geliştirmekten ahlakoyar ve erkeklerin ilgi odağı olmadıklarını hatırlamasını sağlar,” diye açıkladı Sarah.

Güldüm, dolayısıyla bir sonraki şiddetli sancıya eşlik eden ağır dalgasını atlattım.

“Ah... Sii...” Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

“Bu akşamın büyük olayını küfretmeden *atlatamazsın* Diana,” dedi Marcus.

“Bebeklerin duyacağı ilk kelimelerin bir dizi küfür olmasını istemiyorum.” Şimdi Marcus’u kovalama nedenimi hatırlıyordum: Çektiğim acının ortasında, fazla kibar takıldığımı söylemişti.

“Matthew şarkı söyleyebilir, hem sesi de yüksek. Eminim senin sesini bastıracaktır.”

“Hay... lanet... çok acıyor,” dedim iki büküm olup. “Yardım etmek istiyorsan şu sıkık yatağı it ama benimle tartışmayı kes, seni pislik!”

Yanıtım şoke olmuş bir sessizlikle karşılandı.

"Aferin sana," dedi Marcus. "Potansiyelin olduğunu biliyordum. Hadi şimdi bir bakalım."

Matthew, paha biçilemez ipek örtüsü ve perdelerinin çoğu yerinden sökülmiş yatağa çıkmama yardım etti. Şöminenin önünde iki beşik duruyor, ikizlerin gelmesini bekliyordu. Marcus muayene ederken gözlerini dikip onlara baktım.

Şimdiye dek, hayatımın fiziken en fazla müdahale görmüş zamanını geçirmiştim. Düşünebildiğimden çok daha fazla şey içime sokulmuş ve benden dışarı çıkarılmıştı. Dünyaya yeni canlar getirmekle sorumlu olduğum düşünülürse, tuhaf biçimde insanlıktan çıkarıcıydı.

"Hâlâ biraz zaman var," dedi Marcus, "ama işler gerektiği biçimde hızlanıyor."

"Senin için söylemek kolay." Ona vurabilirdim ama tam bacaklarının arasında duruyordu ve bebekler yoldaydı.

"Bu senin epidural için son şansın," dedi Marcus. "Hayır dersen ve sezaryen yapmamız gerekirse seni tamamen bayıltmak zorunda kalırız."

"Kahramanlığın lüzumu yok, *ma lionne*," dedi Matthew.

"Kahramanlık yapmıyorum," dedim ona dördüncü veya beşinci kez. "Epiduralın bebeklere ne yapacağını hiç bilmiyoruz." Durdum, ağrıyı basturmaya çalışarak yüzümü buruşturdum.

"Nefes almayı kesmemelisin. tathm," Sarah etrafındakileri itekleyip yanıma geldi. "Onu duydun, Matthew. Epidural istemiyor ve bu konuda onunla tartışmanın manası da yok. Şimdi, ağrıya gelince. Gülmek iyi gelir. Diana. Dikkatini başka bir şeye vermek de öyle."

"Zevkin de faydası dokunur," dedi Marthe, ayaklarını döşeğe öyle bir koydu ki sırtım anında gevşeyiverdi.

"Zevk mi?" dedim, şaşırmıştım. Marthe başını aşağı yukarı salladı. Dehşetle ona baktım. "O şeyi kastetmiyorsundur."

"Onu kastediyor," dedi Sarah. "Çok iyi gelebilir."

"Hayır. Böyle bir şeyi nasıl teklif dahi edebilirsin?" Erotik anlamda bundan daha az uyarıldığım bir zamanı hiç hatırlamıyordum. Artık yürümek iyi fikir gibi görünüyordu, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Bir diğer sancı girip de beni harap etmeden önce en fazla bunu yapabildim. Sancı geçtiğinde Matthew'la baş başaydık.

O kollarını bana dolayınca, "Aklından bile geçirme," dedim.

“İki düzine dilde hayır kelimesini anlayabilirim.” Metaneti sinir bozucuydu.

“Bana bağırarak *fulan* istemez misin?” diye sordum.

Matthew bir an durup bunu düşündü. “İsterim.”

“Ah.” Hamile kadınların kutsallığına ve benim için nasıl da her şeyi yapabileceğine dair bir şarkı ya da dans beklerdim. Kıkırdadım.

“Sol tarafına yat, ben de sırtına masaj yapayım.” Matthew beni çekip yanına yatırdı.

“Masaj yapacağın tek şey o olsun,” diye uyardım.

“Ben de öyle anladım,” dedi daha da sinir bozucu bir sesle. “Uzan. Hadi.”

“Şimdi kendin gibi konuştun. Yanlılıkla *sana* epidural yaptılar diye düşünmeye başlamıştım.” Dönüp bedenimi onunkine yapıştırdım.

“Seni cadı,” dedi omzumu hafifçe ısırarak.

Bir sonraki sancı girdiğinde yatar durumda olmam iyi geldi.

“İtmeni istemiyoruz çünkü bunun ne kadar süreceğini kestirmek imkânsız ve bebekler de henüz doğmaya hazır değiller. Sancılar başladı-ğından bu yana dört saat on sekiz dakika geçti. Önünde bunun gibi bir gün daha olabilir. Dinlenmen gerek. Bu yüzden epidural olmanı istedim.” Matthew sırtımın küçük bir kısmına masaj yapmak için başparmaklarını kullandı.

“Daha sadece dört saat on sekiz dakika mı oldu?” Sesim zayıf çıktı.

“Artık on dokuz dakika ama evet.” Bedenim bir diğer şiddetli sancının girişiyle sarsılırken Matthew bana sarıldı. Doğru düzgün düşünebilir hale geldiğinde hafifçe inleyip sırtımı Matthew’un eline bastırdım.

“Başparmağın kesinlikle ilahi bir yerde.” Rahatlayıp iç çektim.

“Peki ya burası?” Matthew’un başparmağı daha aşağı, omurgama daha yakın bir noktaya indi.

“Cennet,” dedim, bir sonraki sancı sırasında biraz daha rahat nefes alabilmişim.

“Nabızın hâlâ normal, sırt masajı da işe yarıyor gibi. Hadi şu işi doğru dürüst yapalım.” Matthew, Marcus’a seslenip çalışma odasından okuma standı olan tuhaf biçimli, deri sandalyeyi getirip onu pencerenin yanına koymasını istedi; kitap koymak için tasarlanmış desteğe de bir

yastık yerleştirmesini söyledi. Matthew sandalyeye, yüzüm yastığa dönük şekilde, ata biner gibi oturmama yardım etti.

Şişkin karnım sandalyenin sırtına yaslandı.

"Bu sandalye gerçekte ne işe yarıyor?"

"Horoz dövüşü izleyip bütün gece iskambil oynamak için," dedi Matthew. "Biraz öne eğilirsen ve başını yastığa koyarsan daha rahat edersin."

Daha rahattı gerçekten. Matthew kalçamdan başlayıp ensemdaki kasları gevşetene dek tam bir masaj uygulamaya başladı. O bunu yaparken üç sancı daha girdi ama daha uzun sürseler de Matthew'un serin elleri ve güçlü parmakları ağrıyı biraz hafifletmiş gibiydi.

"Kaç hamile kadına böyle yardım ettin?" diye sordum, bu beceriyi nereden kazandığını hafiften merak etmiştim. Matthew'un elleri durdu.

"Sadece sana." Elleri rahatlatıcı hareketlerini sürdürdü.

Başımı çevirince bana baktığını fark ettim, yine de masaj yapmayı bırakmadı.

"Ysabeau dedi ki bu yatak odasında tek uyuyan ben olmuşum."

"Tanıştığım kimse buna değer görünmedi bana. Tanıştıktan hemen sonra seni bu odada –benimle elbette– gözümde canlandırabildim."

"Beni neden bu kadar çok seviyorsun, Matthew?" Böyle tostoparлак, yüzüstü ve ağrıdan soluksuz kalmışken onu neyin cezbettğini anlayamıyordum. O ise hemen yanıt verdi.

"Karşılaştığım ve karşılaşacağım her soruya yanıt sensin." Saçımı ensemden alıp kulağımın hemen altındaki yumuşak dokuyu öptü. "Biraz kalkınak ister misin?"

Karnımın altına aniden giriveren, daha keskin bir ağrı yüzünden yanıt veremedim. Bunun yerine hızlı hızlı soludum.

"Bana on santimlik bir açılma gibi geldi bu," diye mırıldandı Matthew. "Marcus?"

Marcus odaya girerken, "Haberler iyi, Diana," dedi. "Artık itebilirsin!" İttim. Bana günler sürmüş gibi geldi.

Önce modern şeklini denedim: uzandım. Matthew yüzünde bir hayranlık ifadesiyle elimi sıkı sıkı tuttu.

Bu pek işe yaramadı.

“İlla bir sorun var anlamına gelmez,” dedi Dr. Sharp, bacaklarının arasında durduğu yerden Matthew’a ve bana bakarak. “Doğumun bu safhasında ikizlerin kımıldaması daha uzun sürebilir. Öyle değil mi Marthe?”

“Ona tabure lazım,” dedi Marthe kaşlarını çatarak.

“Benimkini getirmiştım,” dedi Dr. Sharp. “Koridorda.” Kadın kafasını o yöne uzattı.

Sonunda bebekler, modern tıbbın aklına gelmeyen bir on altıncı yüzyıl yöntemini düşünüp eski moda bir yöntemle doğdular: oturma yeri nal biçiminde olan, basit bir ahşap sandalyenin üstünde.

Doğum deneyimini yarım düzine insanla birlikte yaşamak yerine etrafım sevdiklerimle çevrelenmişti: Matthew arkamda durmuş hem fiziken hem duygusal olarak beni sarıp sarmalamıştı; Jane ile Marthe ayak ucumdaydılar, dünyaya balıklama dalan bebekleri doğurma konusunda bu kadar düşünceli olduğum için beni kutluyorlardı; Marcus ara sıra nazik bir öneride bulunuyordu; Sarah yanımda durmuş ne zaman nefes alıp vermem, ne zaman itmem gerektiğini söylüyordu; Ysabeau kapının yanında dikiliyor, koridorda durup Fernando, Jack ve Andrew’un haber beklediği Pickering Meydanı’na peş peşe mesajlar gönderen Phoebe’ye durumu aktarıyordu.

Dayanılmaz bir acıydı.

Sonsuza dek sürdü.

Saat 23.55 olduğunda ilk öfkeli ağlama en sonunda duyuldu, ben de ağlamaya ve gülmeye başladım. Şiddetli bir koruma duygusu, evladımın daha birkaç saniye önce bulunduğu yerde kök salmaya, içimi bir gayeyle doldurmaya başladı.

“İyi mi?” diye sordum aşağı bakarak.

“Mükemmel bir kız,” dedi Marthe, bana gururla bakarak.

“Kız mı?” Matthew sersemlemiş gibiydi.

“Bebek bir kız. Phoebe, *Madame*’ın bir kız doğurduğunu söyle onlara,” dedi Ysabeau heyecanlı bir sesle.

Jane küçücük varlığı yukarı kaldırdı. Rengi maviydi, buruş buruştu ve kitaplarda okumuş olsam da tuhaf biçimde kendi çocuğumun üstünde görmeye hazırlıklı olmadığımı korkunç görünümlü bir maddeye bulanmıştı. Saçları simsiyahtı ve hayli kıllıydı.

“Neden rengi mavi? Nesi var? Ölüyor mu?” Endişemin gittikçe arttığını hissettim.

“Az sonra pancar gibi kıpkırmızı olacak,” dedi Marcus, başını eğmiş yeni kız kardeşine bakarken. Matthew’a bir makasla bir kelepçe uzattı. “Çiğerlerinde de kesinlikle hiçbir sorun yok. Bence bu onur senin olmalı.”

Matthew kıpırdamadan dikildi.

“Matthew Clairmont, bayılırsan bunu unutmana asla izin vermem,” dedi Sarah terslenerek. “Kıcını kaldırıp buraya gel de şu kordonu kes.”

“Sen yap, Sarah.” Matthew’un omuzlarındaki elleri titriyordu.

“Hayır. Matthew’un yapmasını istiyorum,” dedim. Eğer yapmazsa, sonradan pişmanlık duyacaktı.

Sözlerim Matthew’u harekete geçirdi ve az sonra Dr. Sharp’ın yanında diz çöktü. Baştaki tereddüdüne karşın, ona bir bebek ve uygun tıbbi ekipman verilince hareketleri kesinlik ve özgüven kazandı. Kordon kelepçelenip kesildikten sonra, Dr. Sharp hemen kızımızı bekleyen bir battaniyeye sardı. Ardından bu bohçayı Matthew’a sundu.

Şimdi dili tutulmuş halde, koca ellerinde küçücük bir beden taşıyarak dikiliyordu. Bir babanın dayanıklılığı ile kızının kırılabilirliğinin bir arada bulunmasında büyüleyici bir şeyler vardı. Bebek bir an ağlamayı kesti, esnedi ve içinde bulunduğu durumun onur kırıcılığı karşısında çığlık çığığa ağlamaya devam etti.

“Merhaba, küçük yabancı,” diye fısıldadı Matthew. Büyük bir huşuyla bana baktı. “Çok güzel.”

“Tanrım, şu sese bak,” dedi Marcus. “Apgar testinde rahat rahat sekiz tutturur, sence de öyle değil mi Jane?”

“Aynı fikirdeyim. Biz biraz temizlik yapıp ikincisi için hazırlanırken sen de neden onun kilosuna ve boyuna bakmıyorsun?”

Birden işimin sadece yarısının bitmiş olduğunu fark ettim, Matthew bebeği dikkatle Marcus’a verdi. Ardından bana uzun uzun bakıp öptü, başını aşağı yukarı salladı.

“Hazır mısın, *ma lionne*?”

“Hep olduğum gibi,” dedim başka bir keskin ağrının pençesine düşüp.

Yirmi dakika sonra, 00.15’te oğlumuz doğdu. Hem ağırlık hem boy bakımından, kız kardeşinden daha büyüktü ama aynı sağlam akciğer kapasitesiyle donanmıştı. Bana söylendiğine göre bu da çok iyi bir şeydi,

gerçi on iki saat sonra aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğimizi merak ediyordum. İlk çocuğumuzdan farklı olarak, oğlumuzun kızılımsı sarı saçları vardı.

Matthew, Sarah'dan kordonu kesmesini istedi çünkü beni dik tutarken bir yandan da kulağıma ne kadar güzel ve güçlü olduğum konusunda bir dolu hoş zırlalık fısıldamakla meşguldü.

İkinci bebek doğduktan sonra tepemden ayak ucuma kadar titremeye başladım.

"Sorun ne?" diye sordum takır takır eden dişlerimin arasından.

Matthew, göz açıp kapayıncaya dek beni doğum taburesinden kaldırıp yatağa götürdü.

"Bebekleri buraya getirin," diye emretti.

Marthe bir bebeği bana verdi, diğeri Sarah'nın kucağındaydı. Bebeklerin kollarıyla bacakları havaya dikilmişti ve yüzleri tahrişten mosmordu. Göğsümde oğlumla kızımın ağırlığını hisseder hissetmez titreme geçti.

"İkizler söz konusu olunca doğum taburesinin böyle bir dezavantajı var," dedi Dr. Sharp gözleri ışık saçarak. "Anneler aniden oluşan boşluktan ötürü biraz titreyebiliyor ve ikincisinin de ilgine ihtiyacı varken birincisine sarılma şansı veremiyoruz sana."

Marthe, Matthew'u kenara itip ne kadar deneyimli olursa olsun pek çok ebeğin beceremeyeceğinden emin olduğum bir vampir hokkabazlığıyla pozisyonlarını hiç bozmadan iki bebeği de battaniyelere sardı. Marthe bebeklerle ilgilenirken, Sarah plasenta son bir nefes kesen krampla boşalana dek karnıma masaj yaptı.

Sarah beni nazik hareketlerle temizlerken, Matthew bebekleri birkaç dakika tuttu. Duş alma işinin ben ayaklanana kadar bekleyebileceğini söyledi; o anın neredeyse hiç gelmeyeceğinden emindim.

O ve Marthe, yerimden kalkınama gerek kalmadan çarşatları yenileriyle değiştirdiler. Kısa süre içinde, yumuşacık yastıklara yaslanmış, tertemiz nevresimle örtülmüş halde yatakta yarı yatar haldeydim. Matthew bebekleri tekrar kollarıma koydu. Oda boştu.

"Siz kadınlar bu işten nasıl sağ çıkıyorsunuz anlamıyorum," dedi dudaklarını alnıma bastırırken.

-İçimiz dışımıza çıkarken mi?" Küçük suratlardan önce birine, sonra diğerine baktım. "Ben de bilmiyorum." Sesim kısıldı. "Keşke annem ve babam da burada olsaydı. Philippe de."

"Philippe burada olsaydı sokaklarda bağırıp durur, bütün komşuları uyandırır," dedi Matthew.

"Oğlana babanın ismini vermek istiyorum, Philip olsun," dedim yumuşak bir sesle. Benim bu sözlerimin üstüne oğlum tek gözünü araladı. "Senin için uygun mu?"

"Ancak kızımıza Rebecca ismini verirsek olur," dedi Matthew, eliyle onun koyu renk kafasını avuçlamıştı. Bebek yüzünü daha da buruşturdu.

"O ister mi bilmem," dedim, böyle küçücük bir şeyin böylesi dik kafalı olması hayret vericiydi.

"İtiraz etmeyi sürdürürse Rebecca'nın seçecek bir dolu başka ismi olur," dedi Matthew. "Düşününce, neredeyse vaftiz anne-babaları kadar çok."

"Bu işi elimize yüzümüze bulaştırmadan yapmak için bir tablo çıkarmamız gerekecek," dedim Philip'i daha yukarı kaldırarak. "Kesinlikle pek ağır."

"İkisi de gayet iyi ölçülerde. Philip kırk beş santim boyunda." Matthew gururla oğluna baktı.

"Babası gibi uzun boylu olacak." Yastıklara daha iyi yerleştim.

"Annesi ve büyükannesi gibi de kıslı saçlı," dedi Matthew. Yatağın çevresinden dolaşıp ateşi karıştırdı, ardından gelip bir dirseğinin üstüne yaslanarak yanıma uzandı.

"Bütün zamanımızı antik sırları ve uzun zamandır kayıp olan büyü kitaplarını aramakla geçirdik ama onlar gerçek bir kimyasal evlilikten doğdular," dedim, Matthew'un Philip'in ufak eline parmağını koymasını izleyerek. Bebek şaşırtıcı bir kuvvetle parmağı sıkı.

"Haklısın." Matthew oğlunun elini bir o yana bir bu yana çevirdi. "Birazcık sen, birazcık ben. Kısmen vampir, kısmen cadı."

"Ve tamamıyla bizim," dedim kararlı bir sesle, Matthew'un ağzını bir öpücükle mühürleyerek.

"Bir oğlum ve bir kızım oldu," dedi Matthew, Baldwin'e. "Rebecca ile Philip. İkisi de sağlıklı ve iyi."

“Ya anneleri?” diye sordu Baldwin.

“Diana doğumu çok iyi idare etti.” Onun başından geçenleri her düşündüğünde olduğu gibi, Matthew’un elleri titredi.

“Tebrikler, Matthew.” Baldwin’in sesi mutlu olmuş gibi gelmiyordu.

“Sorun ne?” Matthew kaşlarını çatı.

“Konsil doğumu çoktan öğrendi.”

“Nasıl?” diye sordu Matthew. Birileri evi gözetlemiş olmalıydı; ya çok keskin gözleri olan bir vampir ya da altıncı hissi çok güçlü bir cadı.

“Kim bilir...” dedi Baldwin yorgun bir sesle. “Bebekleri inceleme imkânına karşılık sana ve Diana’ya yöneltilen suçlamaları ertelemeyi kabul ediyorlar.”

“Asla.” Matthew çok öfkelenmişti.

“Konsil sadece ikizlerin ne olduğunu öğrenmek istiyor,” dedi Baldwin kısaca.

“Onlar benim. Philip ile Rebecca benim,” diye yanıtladı Matthew.

“Kimsenin buna itirazı yok gibi görünüyor; gerçi böyle olması da imkânsız ya,” dedi Baldwin.

“Bunlar hep Gerbert’in başının altından çıkıyor.” Her hissi ona, bu vampirin Benjamin ve Hayat Kitabı’yla çok önemli bir bağlantısı olduğunu söylüyordu. Yıllardır Konsil’in politikalarını etkiliyordu ve büyük ihtimalle Knox, Satu ve Domenico’yu da kendi planlarına dâhil ediyordu.

“Belki de. Londra’daki her vampir Hubbard’ın yarattığı değil,” dedi Baldwin. “Verin hala 6 Aralık’ta Konsil’e gitme niyetinde.”

“Bebeklerin doğumu hiçbir şeyi değiştirmez,” dedi Matthew, her ne kadar değiştireceğini bilse de.

“Kız kardeşime iyi bak, Matthew,” dedi Baldwin sakince. Matthew, Diana’nın kardeşinin ses tonunda gerçek bir endişe emaresi hissettiğini sandı.

“Daima,” diye yanıtladı.

Büyükanneler, bebeklerin ilk ziyaretçileri oldu. Sarah’nın ağzı kulaklarına varıyordu, Ysabeau’nun yüzü mutluluktan ışıldıyordu. Onlara bebeklerin isimlerini söylediğimizde, çocukların artık hayatta olmayan büyüklerinin mirasının geleceğe taşınacağı düşüncesi ikisini de duygulandırdı.

"Aynı gün içinde doğmayan ikizlere sahip olmak size has bir şey," dedi Sarah, büyükannesine şaşkın bir kaş çatışla bakan Philip'in yerine Rebecca'yı koyarken. "Bak bakalım onun gözlerini açmayı başarabilecek misin, Ysabeau."

Ysabeau, Rebecca'nın yüzüne nazıkçe üfledi. Kızın gözleri kocaman açıldı ve cüce ellerini büyükannesine doğru sallayarak çığlık atmaya başladı. "İşte. Artık seni doğru düzgün görebiliriz güzelim."

"Burçları da farklı," dedi Sarah, Philip'i kollarında hafif hafif sallayarak. Kız kardeşinden farklı olarak Philip olduğu yerde yatmaktan memnundu ve koyu renk gözlerini kocaman açmış halde etrafındakileri inceliyordu.

"Kimin farklı?" Uyku bastırmıştı, Sarah'nın gevezeliğini takip etmekte zorlanıyordum.

"Bebeklerin. Rebecca Akrep, Philip ise Yay. Yılan ile okçu," diye yanıtladı Sarah.

de Clermont'lar ile Bishop'lar. Onuncu düğüm ile Tanrıça. Okun baykuş tüyü omzumu kaşındırdı, alev ejderinin kuyruğu ise ağrıyan kalçamı sıktı. Uyarıcı bir parmak omurgamdan yukarı çıktı, sinir uçlarım karıncalandı.

Matthew kaşlarını çatı. "Bir şey mi oldu, *mon coeur*?"

"Hayır. Sadece tuhaf bir his." Bebeklerin doğumundan sonra içimde kök salan koruma dürtüsü daha da güçlendi. Rebecca ile Philip'in anneleri kadar küçük ve önemsiz birinin asla anlayamayacağı bir tasarıma, daha büyük bir kesişimle bağlanmasını istemiyordum. Onlar benim çocuklarımdı –bizim çocuklarımız– ve onlar için belirlenmiş talih ve kaderin peşinden gitmektense kendi yollarını bulmalarına izin verilmesinden emin olmak istiyordum.

"Merhaba, babacık. İzliyor musun?"

Matthew bilgisayarının ekranına baktı, telefonunu omzuyla kulağının arasına sıkıştırmıştı. Bu kez Benjamin, bir mesaj iletmek üzere aramıştı. Matthew'un ekranda gördüklerine verdiği tepkiyi duymak istiyordu.

"Anladığıma göre seni tebrik etmem gerekiyor." Benjamin'in sesi yorgun geliyordu. Ölü bir cadının bedeni arkasındaki ameliyat masasına yatırılmış, taşıdığı çocuğu kurtarma amacıyla kesilip açılmıştı. "Bir kız. Bir de erkek."

“Ne istiyorsun?” Soruyu sakın bir şekilde sorsa da Matthew’un içi öfkeyle dolup taşıyordu. Ne diye kimse kahrolası oğlunu bulamıyordu?

“Senin karın ve kızını elbette.” Benjamin’in bakışları keskinleşti. “Senin cadın doğurmuş. Neden böyle, Matthew?”

Matthew sessiz kaldı.

“Bu cadıyı neyin bu kadar özel kıldığını öğreneceğim.” Benjamin öne doğru eğilip gülümsedi. “Bulacağımı biliyorsun. Öğrenmek istediğim şeyi bana şimdi söylersen bunu daha sonra ondan söke söke almam gerekmez.”

“Ona asla dokunmayacaksın.” Matthew’un sesi –ve kontrolü– çatladı. Üst katta bir bebek ağladı.

“Ah, bal gibi dokunacağım,” diye söz verdi Benjamin, yumuşak bir sesle. “Hem de tekrar tekrar, ta ki Diana Bishop bana istediğimi verene kadar.”

Rebecca’nın öfkeli ağlaması beni uyandırmadan önce ancak otuz-kırk dakika uyuyabilmişim. Uykulu gözlerimi odaklayabildiğimde, Matthew’un şöminenin önünde kucığında onunla dolaştığını, mırıl mırıl tatlı ve rahatlatıcı sözler söylediğini gördüm.

“Biliyorum. Dünya kötü bir yer olabilir, küçüğüm. Zamanla ona katlanmak kolaylaşacak. Kütüklerin çıtırtısını duyuyor musun? Duvarda oynayan ışıkları görüyor musun? Sadece ateş, Rebecca. Anneninki gibi senin damarlarında da o olabilir. Şişşt. Sadece gölge. Gölgeden başka bir şey yok.” Matthew bebeğe daha sıkı sarılıp Fransızca bir ninni söylemeye başladı.

*Chut! Plus de bruit,
C’est la ronde de nuit,
En diligence, faisons silence.
Marchons sans bruit,
C’est la ronde de nuit.*

Matthew de Clermont âşık. Onun hayranlık veren ifadesi karşısında gülümsedim.

“Dr. Sharp acıkacaklarını söylemişti,” dedim ona yataktan, gözlerimi ovuşturup uykuyu uzaklaştırmaya çalışarak. Dudağımı ısırdım. Çok

küçük bebeklerin beslenmesinin zor olacağını, çünkü emmek için gerek duydukları kasların yeterince gelişmemiş olabileceğini de söylemişti.

“Marthe’yi çağıralım mı?” diye sordu Matthew, Rebecca’nın ısrarlı ağlayışı arasından. Emzirme konusunda endişeli olduğumu biliyordu.

“Önce bir kendimiz deneyelim,” dedim. Matthew kucağıma bir yastık koyup Rebecca’yı verdi. Ardından, mışıl mışıl uyuyan Philip’i uyandırdı. Hem Sarah hem de Marthe iki çocuğu da aynı anda besleme konusunda başımın etini yemişlerdi, yoksa birini doyurur doyurmaz hemen öbürü acıktı.

“Philip tam bir baş belası olacak,” dedi Matthew memnuniyetle, onu beşiğinden alırken. Philip babasına bakıp kaşlarını çatdı, koca gözlerini kırıştırdı.

“Nereden biliyorsun?” Philip’e yer açmak için Rebecca’yı hafifçe kaydardım.

“Fazla sakın,” dedi Matthew sırtarak.

Philip’in memeyi tutması biraz sürdü. Ama Rebecca imkânsızdı.

“Emmeye başlayabilecek kadar ağlamayı kesmiyor ki,” dedim sıkıntıyla.

Matthew parmağını onun ağzına soktu ve bebek itaat edip dudaklarını parmak ucuna bastırdı. “Hadi yerlerini değiştirelim. Belki de sütün –ve kardeşinin– kokusunu alırsa Rebecca emmeye ikna olur.”

Gereken düzenlemeyi yaptık. Philip, Matthew onu yerinden alınca çığılı koyuverdi ve ileride böyle kesintilerin hoş görülmeyeceğini iyice anlamamızı sağlamak için, öbür memede biraz hıçkırıp burnundan soludu. Rebecca dikkatle mememi almadan önce bu gürültü patırtının ne olduğunu anlamak için etrafına bakınırken, kararsızlıkla birkaç dakika geçti. İlk emişinin ardından gözleri kocaman açıldı.

“Ah, işte anladı. Söylemedim mi sana, küçüğüm?” diye mırıldandı Matthew. “*Maman* her şeyin çaresi.”

Güneş Yay'da

Yay burcu inanç, din, yazı, kitap ve rüya yorumlarını yönettir. Bu burçta doğanlar büyük işler başarır, onur ve mutluluk sahibi olur. İşlerinizi, gökyüzü Yay burcunun hâkimiyetindeyken bir avukata danışın. Anlaşma yapmak, söz vermek için uygun bir dönemdir.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı

Gonçalves El Yazması 4890, f. 9v

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

“İkizler on günlük, sence bir şövalye tarikatına üye olmak için fazla küçük değiller mi?” Esnedim ve ateşin yanındaki sıcak beşiğinden alındığı için huysuzlanan Rebecca’yla birlikte ikinci katın koridorunda ileri geri yürüdüm.

“de Clermont ailesinin her yeni üyesi mümkün olan en kısa zamanda şövalye olur,” dedi, kucağında Philip’le yanımdan geçen Matthew. “Bu gelenektir.”

“Evet ama yeni de Clermont’ların çoğu yetişkin kadın ve erkekler! Ve bu işi de Sept-Tours’da yapmamız gerekiyor, öyle mi?” Düşünme yeteneğim neredeyse sıfırlanmıştı.

Matthew söz verdiği gibi gece çocuklara bakıyordu ama emzirdiğim sürece iki üç saatte bir uyanmak zorunda kalıyordum.

“Orada ya da Kudüs’te,” dedi Matthew.

“Kudüs’te olmaz. Aralıkta mı? Delirdin mi sen?” Ysabeau hayalet gibi sahanlıkta belirdi. “Bebeklerin evde vaftiz edilmesi gerek, Londra’da değil babalarının yaptığı kilisede. İki töreni de aynı gün yapabiliriz.”

“Şu an evimiz Clairmont Evi, *Maman*.” Matthew kaşlarını çatı. Büyükanneler ve sürekli müdahalelerinden bıkmaya başlıyordu. “Andrew da gerekirse onları burada vaftiz etmeye gönüllü oldu.”

Şimdiden babasının değişken ruh haline olağanüstü bir duyarlılık gösteren Philip kusursuz bir şekilde Matthew’un somurtkan yüzünü taklit etti ve babasıyla birlikte düşmanlara karşı koyabilmek için kılıcını istemişçesine kolunu salladı.

“Sept-Tours o zaman,” dedim. Andrew Hubbard artık bir baş belası olmayabilirdi ama çocukların ruhsal danışmanı rolünü üstlenmesine de pek hevesli değildim.

“Eğer eminsen,” dedi Matthew.

"Baldwin davet edilecek mi?" Matthew'un ona ikizleri söylediğini biliyordum. Baldwin bana gösterişli bir çiçek buketi ve Rebecca ile Philip için boynuz ve gümüşten iki diş halkası göndermişti. Yeni doğan bebeklere diş halkaları armağan etmek olağandı ama bu durumda damarlarındaki vampir kanını hiç de dolaylı olmayan bir yoldan hatırlatmak için gönderdiklerine kuşku yoktu.

"Muhtemelen. Ama şimdilik bunun için endişelenmeyelim. Neden bir süre evden çıkıp Ysabeau ve Sarah'yla yürüyüş yapmıyorsun? Bebekler huysuzlanırsa yeterince süt var," diye önerdi Matthew.

Matthew'un önerisine uydum ama içimde huzursuz edici bir his vardı. Sanki bebekler ve ben oyunu yüzyıllardır oynayan yaratıklar tarafından dev bir de Clermont satranç tahtasına yerleştirilen piyonlardık.

Fransa'ya gitme hazırlıkları yaparken, her geçen gün bu his biraz daha güçleniyordu. Huzurumu bozacak kadar çok sessiz konuşma oluyordu çevremde. Ama ikizler tüm zamanımı alıyordu ve aile politikasına ayıracak vaktim yoktu.

"Elbette Baldwin'i çağırdım," dedi Marcus. "Orada olması gerek."

"Ya Gallowglass?" diye sordu Matthew. Yeğenine ikizlerin fotoğraflarını ve oldukça yıldırıncı olan tam isimlerini de göndermişti. Matthew, onun Philip'in vaftiz babası olduğunu, bebeğin de onun isimlerinden birini taşıdığını öğrenince yanıt vereceğini ummuş ama hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ona zaman ver," dedi Marcus.

Ama son günlerde Matthew'un zamandan yana şansı yoktu ve şimdi de kendisiyle işbirliği yapacağına dair bir beklentisi yoktu.

"Benjamin'den hiç haber yok," diye bildirdi Fernando. "Yine sessizleşti."

"Hangi cehennemde bu adam?" Matthew parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

"Elimizden geleni yapıyoruz, Matthew. Sıcakkanlıyken bile, Benjamin haddinden fazla kurnazdı."

"Pekâlâ. Benjamin'i bulamıyorsak dikkatimizi Knox'a verelim," dedi Matthew. "Onu gizlendiği yerden Gerbert'tan daha kolay çıkarabiliriz. İkisi Benjamin'e bilgi veriyor. Bundan eminim. Kanıt istiyorum."

Diana ya da ikizlere tehlike oluşturabilecek her yaratık bulunup yok edilmeden rahat edemeyecekti.

“Yola çıkmaya hazır mısınız?” Marcus, Rebecca’nın gıdığını okşadığında bebeğin ağzı mutlulukla O biçimini aldı. Kardeşine bayılıyordu.

“Jack nerede?” dedim panikleterek. Tam bir çocuğu buldum derken diğerini kaybediyordum. Basit bir veda bir tümen askeri savaşa göndermekten farksız, stratejik bir kâbusa dönüşmüştü.

“Hayvanla yürüyüşe çıktı. Hayvan demişken Corra nerede?” diye sordu Fernando.

“Güvenle gizlendi.” Aslında Corra ve ben epey zor zamanlar geçiriyorduk. İkizlerin doğumundan beri huysuz ve huzursuzdu, Fransa’ya gitmek için içime tıklamak hiç hoşuna gitmemişti. Benim de çok hoşnut olduğum söylenemezdi. Yeniden bedenimin tek sahibi olmak muhteşemdi.

Seri halde gürültülü havlamalar ve dünyanın en büyük yer paspasının ortaya çıkışı Jack’in geldiğini haber veriyordu.

“Haydi, Jack. Bizi bekletme,” diye seslendi Marcus. Jack koşa koşa yanına geldiğinde Marcus bir dizi anahtar, uzattı ona. “Sarah, Marthe ve büyükanneni sağ salım Fransa’ya götürebilir misin dersin?”

“Elbette götürebilirim,” dedi Jack anahtarları kaparak. Anahtarlığın bir düğmesine bastığında diğer büyük aracın kilidi açıldı. Bu araca bebek koltukları yerine bir köpek döşegi yerleştirilmişti.

“Eve gitmek ne heyecan verici.” Ysabeau, Jack’in koluna girdi. “Philippe’in Konstantinopolis’ten Antakya’ya on altı atlı araba götürmemi istediği zamanı hatırladım şimdi. Yollar korkunçtu ve her yer haydutlarla doluydu. Çok zorlu bir yolculuktu, tehlike ve ölüm korkusu. Harika vakit geçirmiştin.”

“Hatırladığım kadarıyla arabaların çoğunu kaybetmiştin,” dedi Matthew karanlık bir bakışla. “Atların da.”

“Başkalarına ait yüklü bir miktar parayı da,” diye anımsadı Fernando.

“Yalnızca on araba kaybettim. Altısı sıyrık bile almadan gidecekleri yere vardı. Paraya gelince yeniden yatırıldı yalnızca,” dedi Ysabeau kibirli bir sesle. “Sen onlara bakma, Jack. Giderken sana maceralarımı anlatırım. Trafikte bunalmazsın böylece.”

Phoebe ve Marcus, Marcus'un alametifarıkası mavi bir spor arabayla –bu seferki içinde James Bond'u görmeyi bekleyeceğiniz türden bir İngiliz arabasıydı– yola çıktılar. İki kişilik arabaların değerini takdir etmeye başlıyordum, Matthew'la baş başa geçireceğim dokuz saati özlemle düşündüm.

Marcus ve Phoebe'nin yol alma hızları ve tuvalet molası, bez değişimi ve yemek için durmayacakları düşünülürse çifti Sept-Tours'da Alain ve Victoire'la birlikte, meşalelerle aydınlatılmış merdivenlerin tepesinde bizi beklerken bulmak şaşırtıcı değildi.

"Milord Marcus törenler için evin dolu olacağını söyledi, Madam Ysabeau," dedi Alain hamımını selamlayarak. Karısı Victoire, bebek taşıyıcılarını gördüğünde etekleri zil tutuştu ve hemen yardım etmeye koştu.

Marthe'ye eldivenlerini veren Ysabeau, "Tıpkı eski günlerdeki gibi olacak, Alain. Ambara erkekler için portatif karyolalar kuracağız. Vampir olanlar soğuğa aldırış etmeyecektir, geri kalanlar da alışırlar," dedi kayıtsız bir sesle. Dondurucu soğuktan korunmaları için o kadar sıkı kundaklanmışlardı ki neredeyse boğulacaklardı. "Milord Philip ve Mileydi Rebecca kadar güzel yaratıklar gördün mü, Victoire?"

Victoire'ın tek yapabildiği ah, vah çekmek oldu ama bu karşılık Ysabeau'yu tatmin etmişe benziyordu.

"Bebeklerin eşyalarını taşımaya yardım edeyim mi?" diye sordu Alain, eşya dolu bagaja bakarak.

"Bu harika olur, Alain." Matthew adamı çantaların, sepetlerin, portatif çocuk parkının ve çocuk bezlerinin yanına götürdü.

Matthew iki eline birer bebek taşıyıcısı alıp Marthe, Sarah, Ysabeau ve Victoire'dan merdivenlerin buzlu olduğu yönünde birçok uyarı alarak ön kapıya çıktı. İçeride nerede olduğunun ve neden olduğunun muazzamlığı kafasına dank etti. Matthew, de Clermont soyunun son üyelerini, atalarının evine getiriyordu. Ailemizin bu saygın soyun yalnızca ikinci derecede bir kolu olması önemli değildi. Burası çocuklarımız için her zaman, geleneğe gömülü bir yer olacaktı.

"Eve hoş geldin." Onu öptüm.

Bana karşılık verip, baş döndürücü gülümsemelerinden birini sundu. "Teşekkür ederim, *mon coeur*."

Sept-Tours'a dönmek doğru karar olmuştu. Bu keyifli dönüşün bir aksilikle gölgelenmeyeceğini umuyordum.

Vatfiz töreninden önceki günlerde dileklerim yerine gelecek gibi görünüyordu.

Sept-Tours ikizlerin vatfiz töreni hazırlıklarıyla öyle hareketlenmişti ki Philippe odaya girse, şarkı söyleyip şakalar yapsa şaşırmazdım. Ama artık eve can veren Marcus'tu, evin sahibiymiş gibi –ki teknik olarak öyle sayılırdı– ortalıkta geziniyor, herkesi bayram havasına sokuyordu. Fernando'nun Marcus'ta neden Matthew'un babasını gördüğünü artık anlıyordum.

Marcus büyük salondaki bütün mobilyaların çıkarılıp yerlerine beklenen kalabalığın oturabileceği uzun masalar ve sıralar konmasını emrettiğinde baş döndürücü bir dejavu hissine kapıldım. Sept-Tours ortaçağdaki haline geri dönüyordu âdeta. Yalnızca Matthew'un odasına el sürülmemişti. Marcus onur konukları burada yattığı için burayı yasak bölge ilan etmişti. Bebekleri doyurmak, yıkamak ve altlarını değiştirmek ve temizlik ve mobilyaları kaldırıp düzenleme işi için tutulan kalabahktan soluk almak için düzenli aralıklarla Matthew'un kulesine kaçıyordum.

"Teşekkür ederim, Marthe," dedim bahçede yaptığım canlandırıcı yürüyüşten dönüşümde. Marthe dadılık yapmayı ve çok sevdiği cinayet romanlarından birini okumayı tercih ederek kalabalık mutfağını sevinçle terk etmişti.

Uyuyan oğlumun sırtını hafifçe okşadım ve Rebecca'yı beşiğinden aldım. Erkek kardeşine göre ne kadar hafif olduğunu görünce dudaklarımı ince bir çizgiye dönüştü.

"Karnı aç." Marthe'nin koyu gözleri bana bakıyordu.

"Biliyorum." Rebecca her zaman açtı ve hiç doymuyordu. Düşüncelerimi bunun olası anlamlarından uzaklaştırdım. "Matthew henüz endişelenmek için erken olduğunu söylüyor."

Burnumu Rebecca'nın boynuna gömüp tatlı bebek kokusunu içime çektim.

"Matthew ne anlar ki?" diye küçümsedi Marthe. "Annesi sensin."

"Bu hoşuna gitmez," diye uyardım.

“Kızın ölmesi daha da az hoşuna gider,” dedi Marthe lafını esirgemedi.

Yine de tereddütlüydüm. Ona danışmadan Marthe’nin imasını dinlersem Matthew deliye dönerdi. Ama Matthew’a fikrini sorarsam da Rebecca’nın tehlikede olmadığını söylerdi. Bu doğru olabilirdi ama yaklarından sağlık fışkırmadığı da kesindi. Sabırsız ağlaması yüreğimi sızlatıyordu.

“Matthew hâlâ avda mı?” Bu işi yapacaksam Matthew’un ortalıkta olup endişelenemeyeceği bir zamanda yapmalıydım.

“Bildiğim kadarıyla.”

“Şişşt, geçti artık. Annen her şeyi düzeltecek,” diye mırıldandım, ateşin yanına oturup tek elimle gömleğimin düğmelerini çözdüm. Rebecca’yı sağ mememe koyduğumda hemen yapıştı ve tüm gücüyle emmeye başladı. Emdiği süt ağzının köşesinden damlıyordu ve sızlanması feryada dönüştü. Sütüm tam gelmeden önce onu doyurmak daha kolay olmuştu, bünyesi ilk sütü daha kolay kaldırıyordu âdeta.

İlk o zaman endişelenmeye başlamıştım.

“İşte.” Marthe ince keskin bıçağını çıkardı.

“Ona ihtiyacım yok.” Rebecca’yı omzuma attım ve sırtını pışpışladım. Geçirdi ve ardından beyaz sıvı ağzından geldi.

“Sütü iyi sindiremiyor,” dedi Marthe.

“Madem öyle, bakalım buna diyecek.” Rebecca’nın başını kolumun ön kısmına koyup parmak uçlarımla sol dirseğimdeki babasını kanını almaya tahrik ettiğim yumuşak deriye parmağımın fiske vurduğum ve kırmızı can verici sıvının damarlarımdan yüzeye çıkmasını bekledim.

Rebecca anında dikkat kesildi.

“İstedğin bu?” Kolumu kıvrıp ağzını derime bastırdım. Süt emermiş gibi emmeye başladı ama bu defa mızımızlanmıyordu ve kurt gibi açtı.

Damardan serbestçe akan kanın vampirlerle dolu bir evde fark edilmemesi imkânsızdı. Ysabeau saniyeler içinde odadaydı. Fernando da en az onun kadar hızlıydı. Sonra Matthew saç baş rüzgârdan dağılmış bir halde fırtına gibi içeri girdi.

“Herkes. Dışarı.” Merdivenleri işaret etti. Emrine uyup uymadıklarına bakmadan önümde diz çöktü. “Sen ne yapıyorsun?”

“Kızını besliyorum.” Gözyaşları gözlerini acıtıyordu.

Rebecca'nın doygun yutkunması sessiz odada işitilebilecek düzeydeydi.

"Herkes aylardır çocukların ne olacağını merak ediyordu. Eh işte bir esrar çözüldü bile: Rebecca'nın büyümek için kana ihtiyacı var." Emmesini durdurup kanın akışını yavaşlatmak için serçe parmağını yavaşça ağzına soktum.

"Ya Philip?" diye sordu Matthew taş gibi bir yüzle.

"Sütümden hoşnut görünüyor," dedim. "Belki Rebecca zamanla başka şeylerle de beslenir. Ama şimdilik kana ihtiyacı var ve onu alacak."

"Çocukları vampir yapmamamızın geçerli nedenleri var," dedi Matthew.

"Rebecca'yı herhangi bir şey *yapmadık*. Bize bu şekilde geldi. Hem o bir vampir değil. Bir campir ya da vampea." Komik olmaya çalışmıyordum ama isimler gülünesiydi.

"Başkaları ne tür bir yaratıkla karşı karşıya olduklarını bilmek isteyecek," dedi Matthew.

"Olabilir ama beklemek zorundalar," diye tersledim. "Henüz söylemek için çok erken. Başkalarının Rebecca'yı dar bir alana hapsedmesine izin veremem."

"Ya dişleri çıktığında? O zaman ne olacak?" diye sordu Matthew sesini yükselterek. "Jack'i unuttun mu?"

Ah. Demek Matthew'un asıl endişelendiği cadı ya da vampir olup olmadıkları değil, kan öfkesiydi. Mışıl mışıl uyuyan Rebecca'yı ona verip gömleğimin düğmelerini ilikledim. Bitirdiğimde Rebecca'yı sıkı sıkı kalbine bastırmıştı, başı omzu ile çenesi arasında duruyordu. Gözleri gördüklerini unutmak istercesine kapalıydı.

"Rebecca ya da Philip'te kan öfkesi varsa o zaman bunu aile olarak birlikte hallederiz," dedim Matthew'un alınına düşen saçlarını düzelterek. "Bu kadar endişelenmemeye çalış."

"Halleder miyiz? Nasıl? Gözünü kan bürümüş iki yaşında bir çocuğa derdini anlatamazsın," dedi Matthew.

"O zaman onu büyülerim." Bu daha önce konuştuğumuz bir şey değildi ama tereddüt etmeden yapardım. "Onu korumanın tek yolu buysa aynı şeyi Jack'e de yaparım."

"Annen ve babanın sana yaptığı şeyi çocuklarımıza yapmayacaksın, Diana. Kendini asla affetmezsin."

Omurgamdaki ok omzuma battı, içimdeki bağlar emir almaya hazırlanarak gerildi, bileğimdeki onuncu düğüm büküldü. Bu kez tereddüt yoktu.

“Ailemi kurtarmak için yapmam gerekeni yaparım.”

“Oldu,” dedi Matthew, telefonunu elinden bıraktı.

Aralığın altısıydı, Philippe’in Diana’yı kan yeminiyle işaretlemesinin üzerinden bir yıl bir gün geçmişti. Venedik’teki küçük bir ada olan Isola della Stella’da, de Clermont olduğuna dair yeminli bir ifade Konsil memurlarından birinin masasında duruyor, aile şeceresine işlenmeyi bekliyordu.

“Demek Verin Hala sonunda başardı,” dedi Marcus.

“Belki Gallowlass’la temas kurmuştur.” Fernando Hugh’un oğlunun vaftiz törenine son dakikada geleceği umudunu yitirmemişti.

“Baldwin yaptı.” Matthew sandalyesinde arkasına yaslanıp yüzünü sildi.

Alain rahatsız ettiği için özür dileyerek bir yığın posta ve bir kadeh şarapla belirdi. Mutfak ateşinin etrafına toplanmış vampirlere endişeli bir bakış fırlattıktan sonra ses çıkarmadan uzaklaştı.

Fernando ve Marcus belirgin bir afallamayla bakıştı.

“Baldwin mi? Ama eğer Baldwin yaptıysa...” Marcus sözlerini bitirmedi.

“Diana’nın güvenliğinden çok de Clermont isminin lekelenmesinden endişeleniyor,” diye bitirdi Matthew. “Asıl sorun, bizim bilmediğimiz ne biliyor?”

Aralığın yedisi evlilik yıldönümümüzdü, Matthew’la bir iki saat baş başa geçirmemiz için Sarah ve Ysabeau ikizlere bakacaktı. Philip için süt şişeleri, Rebecca için bir parça sütle karıştırılmış kan hazırladım ve onları aile kütüphanesine götürdüm. Ysabeau ve Sarah bebekleri eğlendirmek için battaniyeler, oyuncaklar ve beşiklerden oluşan bir harikalar diyan kurmuştu ve torunlarıyla bir akşam geçirmeyi dört gözle bekliyorlardı.

Bir sorun çıkarsa yakın mesafede olalım diye Matthew’un kulesinde sakın bir akşam yemeği yiyebileceğimizi önerdiğimde, Ysabeau elime bir dizi anahtar tutuşturdu.

“Akşam yemeği Les Revenants’ta sizi bekliyor,” dedi.

“Les Revenants mı?” Buranın adını ilk kez işitiyordum.

“Philippe kaleyi Kutsal Topraklar’dan gelen haçlıları barındırmak için yaptırmıştı,” diye açıkladı Matthew. “Orası *Maman*’ın.”

“Artık sizin eviniz. Orayı size veriyorum,” dedi Ysabeau. “Mutlu yıldönümleri.”

“Bize bir ev veremezsin. Bu çok fazla, Ysabeau,” diye itiraz ettim.

“Les Revenants aile için buradan daha uygun bir yer. Samimi bir yerdir.” Ysabeau’nun yüzü özlemle gölgelendi. “Philippe’le orada çok mutluyduk.”

“Emin misin?” diye sordu Matthew annesine.

“Evet. Orayı seveceksin, Diana,” dedi Ysabeau kaşlarını hafifçe kaldırarak. “Bütün odaların kapısı var.”

“İnsan buraya nasıl samimi bir yer der?” diye sordum Limousin dışındaki eve vardığımızda.

Les Revenants, Sept-Tours’dan biraz küçüktü. Kare biçimindeki kalenin dört köşesinde yalnızca dört kule vardı. Ama çevresindeki hendek göl büyüklüğündeydi. Hayranlık verici ahır ve iç avlusu buranın de Clermont’ların resmî ikametgahından daha mütevazı olduğu iddialarını çürütüyordu. Ama zemin kattaki geniş kabul odalarına rağmen buranın insana samimi gelen bir yönü vardı. Şato on ikinci yüzyılda yapılmış olmasma rağmen baştan aşağı yenilenmiş ve modern çağın rahatlıkları olarak banyolar, elektrik ve hatta bazı odalara ısıtma sistemi eklenmişti. Tüm bunlara rağmen hediyeyi ve burada yaşayacağımız fikrini reddetmeye hazırlanıyordum, ta ki kocam bana kütüphaneyi gösterene kadar.

Kirşili tavanı, oymalı ahşapları, dev şöminesi ve armalı kalkanlarıyla ana binanın güneybatı köşesindeydi. Bir dizi penceresi iç avluya bakarken daha küçük bir başka pencere Limousin manzarasına açılıyordu. Odanın düz olan iki duvarını tavana kadar yükselen kitaplıklar kaplıyordu. Kavisli bir ceviz merdivenle üst raflara ulaşılmasını sağlayan bir galeriye çıkılıyordu. Burası bana koyu ahşap eşyaları ve loş aydınlatmasıyla Duke Humfrey’nin okuma odasını hatırlatıyordu.

“Bütün bu eşyalar ne?” Ceviz raflar karman çorman yerleştirilmiş kutular ve kitaplarla doluydu.

“Philippe’in özel belgeleri,” dedi Matthew. “*Maman* savaştan sonra onları buraya taşıdı. de Clermont ailesinin resmî işleri ya da Lazarus Şövalyeleri’yle ilgili her şey hâlâ Sept-Tours’da elbette.”

Bu dünyanın en pahalı özel arşivi olmalıydı. Pat diye bir yere çöktüm, ansızın Phoebe’nin ailenin hazine değerindeki sanat eşyaları arasında çırpınmasına başka bir gözle bakmaya başladım ve elimle ağzımı kapadım.

“Herhalde bunları düzenlemek isterseniz, Dr. Bishop,” dedi Matthew başıma bir öpücük kondurarak.

“İstemez miyim! Bize Hayat Kitabı ve Konsil’in ilk günleri hakkında bilgi verebilirler. Benjamin ve Kudüs’teki cadının çocuğundan söz eden mektuplar olabilir.” Olasılıklar başımı döndürüyordu.

“Orada Benjamin’le ilgili bir şey bulman zor. Philippe’in mancınık tasarımları, atların bakım ve beslenmesi konusunda talimatlar dışında bir şey olacağını sanmam.”

Tarihçi içgüdülerim Matthew’un burada olan şeylerin önemini fena halde azımsadığını söylüyordu. Odayı göstermesinin üzerinden iki saat geçmesine rağmen hâlâ oradaydım. Ben kutuları karıştırırken Matthew şarabını yudumluyor, şifreli ya da bilmediğim bir dilde yazılmış metinleri çevirerek huyuma gidiyordu. Zavallı Alain ve Victoire bize hazırladıkları romantik yıldönümü yemeğini yemek odası yerine kütüphaneye servis etmek zorunda kalmıştı.

Ertesi sabah çocuklarla birlikte Les Revenants’a taşındık. Artık büyüklüğü, ısıtma faturaları ya da banyo yapmak için çıkmak zorunda olduğum merdivenler konusunda gıkım çıkmıyordu. Merdiven endişem zaten anlamsızdı, Philippe 1811’de Rusya’ya gittikten sonra yüksek kuleye çekmeli bir asansör kurmuştu. Neyse ki asansöre 1896’da elektrik bağlanmıştı ve artık manivelayı çevirmek için bir vampire gerek yoktu.

Les Revenants’ta bize Marthe eşlik edecekti. Gerçi Alain ve Victoire da bizimle Limousin’e gelip Marcus’un ev partisini daha genç hizmetçilere bırakmayı tercih ederdi. Marthe yemek pişirip Matthew’la benim iki bebeğin bakımıyla ilgili taleplere alışmamıza yardım etti. Sept-Tours şövalyelerle doldukça Fernando ve Sarah, –şayet yabancı izdihamından bunahırsa– Jack de bize katılacaktı ama şimdilik baş başaydık.

Les Revenants, bizim için fazla büyük olsa da en sonunda bir aile olma fırsatı vermişti. Rebecca küçücük bedenini nasıl besleyeceğini öğ-

rendikten sonra kilo almaya başlamıştı. Philip yer ve düzen değişikliğini her zamanki düşünceli ifadesiyle karşılıyor, taş duvarlarda kıpırdayan ışığa bakıyor ya da sessiz bir tatminle kütüphanede kâğıtları karıştır-mamı dinliyordu. Marthe ne zaman istesek çocuklara göz kulak oluyor, haftalar süren ayrılık, ikizlerin doğumunun stresi ve sevincinden sonra Matthew'la yeniden birbirimize bağlanmamıza fırsat veriyordu. Baş başa kaldığımız bu değerli anlarda hendek boyunca el ele yürüyor, güneşten en iyi şekilde yararlanmak için cadı bahçesini nereye kuracağımdan, Matthew'un ikizler için bir ağaç ev yapacağı en iyi yere kadar ev plan-larımızdan konuşuyorduk.

Ama yalnız kalmak ne kadar güzel olursa olsun her anımızı ya-rattığımız yeni canlarla geçirmeye çalışıyorduk. Yatak odamızda şömi-nenin önünde oturuyor, Rebecca ve Philip'in santim santim birbirine yaklaşmasını, ellerini kenetlerken birbirlerine kendilerinden geçmiş gibi bakmasını izliyorduk. İkisinin en mutlu oldukları an birbirlerine dokundukları zamandı. Rahimde geçirdikleri aylar onları sürekli temas halinde bulunmaya alıştırmış gibiydi. Yakında bu iş için fazla büyümüş olacaktardı ama şimdilik onları aynı beşikte uyutuyorduk. Onları nasıl yatırırsak yatıralım, her zaman küçük kollarını birbirine dolamış, yüz-lerini birbirlerinin yüzüne bastırmış buluyorduk.

Matthew'la her gün kütüphanede çalışıyor, Benjamin'in yeri, Ku-düs'teki gizemli cadı, onun kadar gizemli çocuğu ve Hayat Kitabı'na dair ipuçları arıyordum. Philip ve Rebecca kısa zamanda kâğıt ve parşömen kokusuna alışmıştı. Matthew Yunanca, Latince, Oksitanca, Eski Fran-sızca ve eski Alman lehçeleri, Eski İngilizce ve Philippe'in kendine özgü lehçesiyle yazılmış belgeleri okurken başlarını onun sesini takip etmek için döndürüyorlardı.

Philippe'in dilbilimsel tuhaflıkları özel belgelerini ve defterlerini saklamakta kullandığı düzene yansımıştı. Haçlılar dönemi belgelerini bulmak için yoğun çaba sarf edince Piskopos Adhémard'dan Birinci Haçlı Seferi'nin amaçlarını açıklayan şaşırtıcı bir mektup ortaya çıktı. Mektuba Philippe'in Alain'den Paris'ten göndermesini istediği malzemeleri sıralayan 1930'lardan kalma bir alışveriş listesi eşlik ediyordu. Berlutti'den yeni ayakkabılar, *La Cuisine en Dix Minutes*'ün bir kopyası, H. G. Wells, Julian Huxley ve G. P. Wells'in *Yaşamın Bilimi* nin üçüncü cildi.

Aile olarak geçirdiğimiz zaman mucize gibiydi. Gülme ve şarkı söyleme, çocuklarımızın minyatür mükemmelliğine şaşma, hamilelik ve komplikasyonlar nedeniyle ne kadar strese girdiğimizi itiraf etme fırsatımız vardı.

Birbirimize karşı duygularımız asla değişmemişti ve Les Revenants'ta ölümlümüzdeki haftaların getireceği zorluklara kendimizi hazırlarken aşkımızı pekiştirdik.

"Bunlar katılmayı kabul eden şövalyeler." Marcus, Matthew'a konuk listesini uzattı. Babasının gözleri sayfadaki isimleri takip etti.

"Giles. Russell. Mükemmel." Matthew sayfayı çevirdi. "Addie. Verin. Miriam." Başını kaldırdı. "Chris'i ne zaman şövalye yaptın?"

"New Orleans'tayken. Bana doğru bir hamle gibi geldi," dedi Marcus bir parça süklüm püklüm.

"Aferin. Marcus. Çocukların vaftiz törenine kimlerin katılacağı düşünülmürse Konsil'in sorun çıkarmaya cesaret edeceğini sanmam," dedi Fernando gülümseyerek. "Bence rahatlayabilirsin, Matthew. Diana da umduğun gibi bugünün tadını çıkarabilir."

Ama Matthew kendini hiç de rahatlamış hissetmiyordu.

"Bari Knox'u bulmuş olsaydık." Matthew pencereden, dışarıdaki kara baktı. Benjamin gibi Knox da kayıplara karışmıştı. Bu dillendirilmeyecek kadar korkunç bir şey ima ediyordu.

"Gerbert'i sorgulamamı ister misin?" diye sordu Fernando. Gerbert'in hain olduğunu ima edecek bir şekilde davranırlarsa olabilecekleri enine boyuna düşünmüşlerdi. Bu Fransa'nın güney yarısındaki vampirleri bin yıldan uzun bir süredir ilk kez açık bir çatışmaya sokabilirdi.

"Henüz değil," dedi Matthew, sıkıntılarına yeni sıkıntılar eklemek istemiyordu. "Philippe'in belgelerine bakmaya devam edeceğim. Benjamin'in nerede saklandığına dair bir ipucu olmalı."

"Tanrı ve bütün kutsal şeyler aşkına. Annemin evine kadar yarım saatlik bir yol gideceğiz, daha fazla bir şey götürmeye ihtiyacımız olamaz." Son bir haftadır, Matthew devamlı kutsal şeylere küfrediyordu ama ikizlerin vaftiz edileceği bugün iyice dikkatimi çekmeye başlamıştı. Onu rahatsız eden bir şeyler vardı ama ne olduğunu bana söylemiyordu.

“Philip ve Rebecca’nın rahat olduğundan emin olmak istiyorum, bir sürü yabancıyla karşılaşacaklar,” dedim bir yandan da yarı yolda kusmasındansa şimdi gaz çıkartması için Philip’i zıplatıyordum.

“Beşik kalabilir belki?” dedi Matthew umutla.

“Beşiği alabileceğimiz kadar yer var, hem en az bir kere uyumaları gerek. Üstelik güvenilir kaynaklardan öğrendiğim kadarıyla bu Claude Raynard’ın saman kamyonu dışında Limousin’deki en büyük araçmış.” Yerel halk Matthew’a beceriksizliğiyle ünlü sevimli Gaston Lagaffe karakterinin adını takmıştı. Ekmek almak için markete koştuğu ve Range Rover’ı küçük bir Citroën ve ondan da küçük bir Renault arasına sıkıştırdığından beri külüstür otomobiliyle dalga geçiyorlardı.

Matthew sesini çıkarmadan arka bagajın kapısını kapadı.

“Surat asmayı bırak, Matthew,” dedi Sarah evin önünde bize katılarak. “Çocukların senin ayı olduğunu düşünecek.”

“Ne kadar güzel görünüyorsun böyle,” dedim. Sarah koyu yeşil terzi elinden çıkma bir tayyör ve kızıl saçlarını ortaya çıkaran krem rengi, çekici bir ipek bluz giymişti. Hem neşeli hem de cazibeli görünüyordu.

“Agatha yaptı. İşinin ehli bir kadın,” dedi Sarah, giysisini daha iyi sunmak için dönerek. “Ah, unutmadan, Ysabeau aradı. Matthew’un evinin önüne park edilmiş arabalara aldırış etmeden doğruca kapıya gelmesini söyledi. Sizin için avluda bir yer ayırmışlar.”

“Arabalar mı? Ev önüne park edilmiş mi?” Afallayarak Matthew’a bakakaldım.

“Marcus şövalyelerin bir kısmının hazır bulunmasının iyi bir fikir olacağını düşündü,” dedi hiç renk vermeden.

“Neden?” İçgüdülerim bana her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söylerken midem altüst oldu.

“Konsil vaftize tavrı almaya kalkışırsa diye,” dedi Matthew. Göz göze geldik. Bakışları soğuk ve yaz günündeki deniz kadar sakindi.

Ysabeau’nun uyarısına rağmen, bizi bekleyen coşkulu karşılamaya muhtemelen hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Marcus, Sept-Tours’u güçlü aralık rüzgârında dalgalanan, canlı renkleri karın beyazlığı ve koyu renkli yerel bazaltla tezat oluşturan bayraklar ve flamalarla Camelot’a dönüştürmüştü. Şatonun üzerinde de Clermont ailesinin ouruboros’lu siyah-gümüş sancağının üzerine Lazarus Şövalyeleri’nin büyük mührünü taşıyan kare

bir bayrak konmuştu. İpek bayraklar aynı direk üzerinde dalgalanıyor, zaten yüksek olan kuleyi on metre daha yükseltiyordu.

“Eh, Konsil daha önce haber almadıysa bile artık neler olduğunu öğrenmiştir,” dedim temaşaya bakarak.

“Dikkat çekmemeye çalışmanın bir anlamı yoktu,” dedi Matthew. “Nasıl devam etmek istiyorsak öyle başlayacağız. Bu da çocuklarımızı gerçeklerden ya da dünyanın geri kalanından saklamayacağımız anlamına geliyor.”

Başımla onaylayıp elini tuttum.

Matthew iyi dileklerini sunmak için gelenlerle dolu avluda dikkatle arabayı sürdü, zaman zaman bizi kutlamak isteyen eski bir dostunun elini sıkamak için duruyordu. Ama suratında geniş bir sırıtsı ve elinde gümüş bir maşrapayla duran Chris Roberts’ı gördüğünde sertçe frene bastı.

“Hey!” Chris maşrapasıyla cama vurdu. “Vaftiz kızımı görmek istiyorum. Hemen.”

“Merhaba, Chris! Geleceğini bilmiyordum,” dedi Sarah, canı indirip adama bir öpücük verdi.

“Ben bir şövalyeyim, burada olmalıyım.” Chris’in sırıtsı genişledi.

“Öyle olduğunu duydum,” dedi Sarah. Walter Raleigh ve Henry Percy gibi Chris’ten önce de sıcakkanlı üyeler olmuştu ama en iyi arkadaşımın onlardan biri olacağı hiç aklıma gelmezdi.

“Evet. Gelecek sömestr öğrencilerimden bana Sör Christopher demelerini isteyeceğim,” dedi Chris.

“Aziz Christopher demelerinden iyidir,” dedi tiz bir soprano ses. Miriam elleri belinde sırıtıyordu. Bu pozu sade lacivert spor ceketinin altına giydiği tişörtünü ortaya çıkarıyordu. O da lacivertti ve üzerinde BİLİM: 1543’TEN BERİ HER ŞEYİ YERLE BİR EDİYORUZ yazıyordu. Yazının altında Aristoteles’e ait bir gökyüzü şemasının, Sistine Şapeli’ndeki Michelangelo’ya ait Tanrı ve Adem resminin ve bir boynuzlu atın üzerine kırmızı birer çizgi çekilmişti.

“Merhaba, Miriam!” diye elimi salladım.

“Arabayı park edin de çocukları görelim,” diye emretti.

Matthew onu dinledi ama etrafımıza kalabalık toplanmaya başlayınca bebekleri soğukta bırakamayacağımı söyleyerek çocuk bezleri ile Philip’i kalkan olarak kullanıp hızla mutfığa kaçtı.

"Kaç kişi var?" diye sordum Fernando'ya. Park halindeki birkaç düzine arabanın yanından geçmiştik.

"En az yüz," diye yanıtladı. "Oturup saymadım."

Mutfaktaki hummalı faaliyete bakılırsa epeyce sıcakkanlı misafir de vardı. Fırından çıkarılan, üzerine şarap ve yeşillik dökülmeye hazır bir domuz ve yerine giren bir kaz dolması gördüm ve güzel kokularıyla ağzım sulandı.

Saat on bire gelmeden Saint-Lucien'in çanları çaldı. Sarah ve ben öncesinde ikizlere ipek ve dantelden birbirinin eşi beyaz giysiler ile Marthe ve Victoire'in ördüğü kepleri giydirmiştik. Tıpatıp on altıncı yüzyıl bebeklerine benziyorlardı. Onları battaniyelere sarıp aşağı götürdük.

İşte o zaman tören beklenmedik bir yön aldı. Sarah, Ysabeau'yla birlikte ailenin arazi araçlarından birine binerken Marcus bizi Range Rover'a götürdü. Binip kemerlerimizi bağladığımızda Marcus arabayı kiliseye değil, Tanrıça'nın dağdaki tapınağına doğru sürdü.

Meşe ve selvilerin altında toplanmış kalabalığı görünce gözlerim doldu. Yüzlerin çoğu benim için yabancı ama Matthew için tanıdıktı. Yanlarında Nathaniel ile Sophie ve Margaret, bana sanki tanıyormuş da nereden tanıdığını çıkaramıyormuş gibi bakan Agatha Wilson. Amira ve Hamish birlikte duruyor, bunca törenden biraz bunalmış görünüyorlardı. Ama beni en çok şaşırtan tanımadığım düzinelerce vampir oldu. Bakışları soğuk ve meraklıydı ama kötü bir niyet taşımıyordu.

"Bu da nedir böyle?" diye sordum kapımı açan Matthew'a.

"Töreni ikiye bölebileceğimizi düşündüm; burada bir pagan isim koyma töreni ve kilisede Hristiyan vaftizi," diye açıkladı. "Bu şekilde Emily de bebeklerin gününün parçası olabilir."

Matthew'un düşünceliği –ve Em'i hatırlama çabaları– karşısında bir an dilim tutuldu. Ben uyurken sürekli bir şeyler planlayıp uygulamaya koyduğunu biliyordum. Gece faaliyetlerinin arasında vaftiz töreninin hazırlıklarını düzenlemeyi de içerdiğini hiç düşünmemiştim.

"Sakıncası var mı, *mon cœur*?" diye sordu sessizliğimden tedirgin olarak. "Sana sürpriz olmasını istedim."

"Mükemmel," dedim konuşabildiğimde. "Bu Sarah için çok şey ifade edecektir."

Konuklar Tanrıça'ya adanan eski sunağın etrafında bir çember oluşturmuştu. Sarah ve Matthew'la birlikte aralarındaki yerimi aldım.

Teyzem gördüğüm ya da yer aldığım hiçbir isim koyma töreninden tek kelime hatırlamayacağımı tahmin etmiş, ayini yönetmeye hazırды. Tören topluluğa resmî bir hoş geldin anlamını taşıdığı için bir cadının hayatında basit ama önemli bir andı. Ama Sarah'nın da bildiği gibi bundan daha fazlasıydı.

"Diana ve Matthew ailesinin dostları, hoş geldiniz," diye başladı Sarah, yanakları soğuk ve heyecandan kızarmıştı. "Bugün burada toplanmamızın sebebi onların çocuklarına hayatları boyunca taşıyacakları isimleri vermek. Cadılar bir şeyi ismiyle çağırmanın onun gücünü tanımak olduğunu söyler. Bu çocuklara isimlerini koyarak onları bize emanet eden Tanrıça'yı onurlandırmış, onlara verdiği yetenekler için minnettarlığımızı sunmuş olacağız."

Matthew'la bebeklerin isimlerini bulmak için bir formül kullanmıştık. Vampirlerin çocuklara beş isim verme geleneğini reddederek dört elementin sayısını tercih etmiştim. Tireli bir soyadları olduğu için dört isim yeterli görünüyordu. Bebeklerin ilk adları büyükanne ve büyükbabalarından geliyordu. İkinci adları de Clermont ailesinin üyelerine başmelek isimleri verme geleneğini onurlandırıyor. Üçüncü isimleri ise yine bir büyükanne ve büyükbabaya aitti. Dördüncü ve son isimleri de dünyaya gelmelerinde rol oynayan kişilerden birinin adıydı.

Bebeklerin tam ismini şu ana kadar Matthew, Sarah ve benden başka kimse bilmiyordu.

Sarah, Matthew'a Rebecca'yı yüzü gökyüzüne bakacak şekilde yukarı kaldırması talimatını verdi.

"*Rebecca Arielle Emily Marthe*," dedi Sarah sesi açık alanda çınlayarak. "Bundan böyle burada bulunanlar seni bu onurlu isimle tanıyacak ve yaşamını kutsal sayacak."

Rebecca Arielle Emily Marthe, diye fısıldadı ağaçlar ve rüzgâr. Bunu duyan tek kişi ben değildim. Amira'nın gözleri irileşti, Margaret Wilson mırıldanarak sevinçle kollarını salladı.

Matthew, Rebecca'yı indirdi, ona çok benzeyen kızına bakarken gözleri sevgi doluydu. Rebecca uzanıp aralarındaki bağı gösteren bir jestle narin parmağını babasının burnuna değdirdiğinde yüreğim sevinçle yerinden fırlayacak gibi oldu.

Sıra bana geldiğinde Philip'i gökyüzüne kaldırdım, onu Tanrıça'ya, hava, ateş, su ve toprak elementlerine sundum.

"Philip Michael Addison Sorley," dedi Sarah, "dünyaya ve yüreklerimize hoş geldin. Bundan böyle burada bulunanlar seni bu onurlu isimle tanıyacak ve yaşamını kutsal sayacak."

Vampirler Philip'in son adını duyunca bakışıp kalabalıkta Gallowglass'ı aradılar. Addison babamın ikinci adıydı, Sorley ise aramızda olmayan Galli'nin adıydı. Keşke yanımızda olsaydı da adının ağaçlarda yankılanmasını duyabilseydi, diye geçirdim kendimden.

"Rebecca ve Philip isimlerini gururla taşısın, zamanı geldiğinde isimlerinin vaatlerini yerine getirsinler ve ebeveynlerinin onlara olan sevgisine tanık olanlar tarafından el üstünde tutulacaklarından ve korunacaklarından emin olsunlar. Çok yaşasınlar," dedi Sarah, gözleri yaşlarla parlayarak.

Açıklıkta herkesin gözü yaşıydı, tören herkesi aynı derecede duygulandırmıştı. Normalde gürültücü kızım bile huşu içindeymiş gibi görünüyordu, düşünceli bir biçimde dudağını emiyordu.

Dağılıp kilisede buluşmak üzere yola koyulduk. Vampirler yokuş aşağı yürüyerek herkesten önce kiliseye vardı. Geri kalanlar arazi araçları ya da dört çekişli araçlar kullanıyordu, bu arada Matthew da otomobil seçimlerinin ne kadar akıllıca olduğu konusunda kendi kendini bolca tebrik etme fırsatı bulmuştu.

Kilisede köy halkıyla birlikte izleyicilerin sayısı iyice arttı. Evlendiğimiz gün olduğu gibi rahip bizi vaftiz ebeveynleriyle birlikte kapıda bekliyordu.

"Katolik dinî törenleri açık havada mı yapıyor hep?" diye sordum, Philip'i battaniyeyle sıkı sıkı sararak.

"Çoğu öyledir," diye karşılık verdi Fernando. "Bana hiç mantıklı gelmiyor ama kâfirim ne de olsa."

"Şiş," diye uyardı Marcus, rahibe endişeli bir bakış fırlatarak. "Père Antoine, saygı uyandıracak derecede ekümeniktir, böyle konuşmalara fazla aldırmaz ama sabrını zorlamayalım. Şimdi, törende neler söylendiğini bilen var mı?"

"Sen biliyorum," dedi Jack.

"Ben de biliyorum," dedi Miriam.

"Güzel. Jack, Philip'i, Miriam da Rebecca'yı tutacak. İkiniz konuşmaları yapabilirsiniz. Biz de dikkatle dinliyormuş gibi yapıp uygun yerlerde başımızı sallayacağız," dedi Marcus neşesini hiç bozmadan. Rahibe başparmağını kaldırıp tamam işareti verdi. "*Nous sommes prêts, Père Antoine!*"

Matthew kolumdan tutarak beni içeri götürdü. "İdare edebilirler değil mi?" diye fısıldadım. Vaftiz ebeveynler arasında bir yalnız Katolik, bir Baptist, iki Presbiteryen, bir Anglikan, üç cadı, bir iblis ve dini inançları belirsiz üç vampir bulunuyordu.

"Burası Tanrı'nın evi ve onlara göz kulak olması için Tanrı'ya yalvardım," diye mırıldandı Matthew. mihrabın yakınındaki yerlerimizi alırken. "Umarım dinliyordur."

Ama ne Tanrı'nın ne de bizim endişelenmemize gerek vardı. Jack ve Miriam inançları ve çocukların ruhlarının durumu konusunda rahibin sorduğu bütün soruları kusursuz bir Latinceyle cevapladı. Rahip kötü ruhları uzaklaştırmak için yüzüne üflediğinde Philip kıkırdadı ve küçük ağzına bir parça tuz konduğunda şiddetle karşı koydu. Rebecca bir tanesini sıkı sıkı elinde tuttuğu Miriam'ın uzun bukleleriyle daha ilgili görünüyordu.

Geri kalan vaftiz ebeveynlere gelince, epey güçlü bir gruptu. Fernando, Marcus, Chris, Marthe ve Sarah (törene katılamayan Vivian Harrison'ın yerine oradaydı), Miriam'la birlikte Rebecca'nın vaftiz ebeveynleri olarak görev yapıyordu. Jack, Hamish, Phoebe, Sophie, Amira ve Ysabeau (o da torunu Gallowglass'ı temsilen oradaydı) Philip'e rehberlik yapıp onu korumaya söz verdiler. Rahibin söylediği kadim sözler benim gibi inançsız birini bile, ne olursa olsun bu çocukların gözetileceğine ve korunacağına inandırmıştı.

Tören biterken Matthew gözle görünür ölçüde rahatlamıştı. Père Antoine, Matthew ve benim öne çıkıp Rebecca ve Philip'i vaftiz ebeveynlerinden almamızı söyledi. İlk kez kalabalığa döndüğümüzde bir tezahürat koptu ve onu bir başkası izledi.

"İşte anlaşmanın sonu!" dedi tanımadığım bir vampir yüksek sesle. "Zamanı gelmişti."

"Dinleyin Russell'i dinleyin," diye mırıldanmalar duyuldu.

Kilisenin çanları çaldı. Yüzümdeki tebessüm o anın mutluluğuyla bir kahkahaya dönüştü.

Her zamanki gibi tam o anda işler ters gitmeye başladı.

Güney kapısının açılmasıyla birlikte içeriye soğuk bir rüzgâr esti. Kapıda ışığın önünde bir adamın silüeti duruyordu. Kim olduğunu görebilmek için gözlerimi kısıtım. Yeni gelenin daha fazla ilerlemesini engellemek için kilisenin içinde vampirler kaybolup bir anda orta kısımda belirmeye başladı.

Rebecca'yı sıkı sıkı tutarak Matthew'a yaklaştım. Çanlar havada son yankılarını bırakarak sustu.

"Tebrikler, kardeşim." Baldwin'in tok sesi kilisede çınladı. "Çocuklarına de Clermont ailesine hoş geldin demek için geldim."

Matthew dikleşti. Philip'i Jack'e verip arkasına bile bakmadan koridorda ağabeyine doğru ilerledi.

"Çocuklarımız de Clermont değil," dedi Matthew soğuk bir sesle. Ceketine uzanıp Baldwin'e katlanmış bir belge uzattı. "Onlar bana ait."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Vaftiz töreni için toplanmış yaratıklar aynı anda soluklarını tuttu. Ysabeau, Père Antoine'a işaret verdiğinde rahip hızla köylüleri kiliseden uzaklaştırdı. Sonra Ysabeau, Fernando'yla birlikte Jack ve benim iki yanımda koruma pozisyonuna geçti.

"Ailenin yoz ve hastalıklı bir kolunu tanımamı, hayır duamı ve saygımı sunmamı beklemiyordun herhalde?" Baldwin elindeki belgeyi buruşturdu.

Bu hakaret karşısında Jack'in gözleri karardı.

"Matthew, Philip'i sana emanet etti. Vaftiz oğlundan sen sorumlusun," diye hatırlattı Ysabeau ona. "Baldwin'in sözleriyle tahrik olup atanın isteklerini hiçe saymaman gerekir."

Jack keskin titrek bir soluk alıp başını salladı. Philip, Jack'in kendisiyle ilgilenmesi için mırıl mırıl sesler çıkardı, Jack başını ona eğdiğinde endişeyle kaşlarını çatarak vaftiz babasını ödüllendirdi. Jack tekrar başını kaldırdığındaysa gözleri tekrar elaya dönmüştü.

"Bu bana dostça bir davranış gibi gelmedi, Baldwin Amca," dedi Marcus sakın bir sesle. "Bekleyelim ve aile meselelerini şölenden sonra konuşalım."

"Hayır, Marcus. Şimdi konuşup bu meseleyi çözeceğiz," dedi Matthew, oğlunun sözlerini geçersiz kılarak.

Başka bir zaman ve yerde VIII. Henry'nin saray memurları Kral'a beşinci karısının sadakatsizliğiyle ilgili haberleri, Kral elçiyi öldürmeden önce iki kez düşünsün diye kilisede vermişlerdi. Matthew bunun Baldwin'i de kendisini öldürmekten alıkoymağını umuyordu belli ki.

Matthew ağabeyinin önündeyken ansızın arkasında belirdiğinde bu kararının aslında Baldwin'i korumak için olduğunu anladım. Matthew da Henry gibi kutsal bir mekânda kan dökmeyecekti.

Ama bu Matthew'un tamamen merhamet göstereceği anlamına da gelmiyordu. Ağabeyinin boynuna doladığı uzun kolu boğazını mengene gibi sıkıyordu. Sağ elini Baldwin'in kürek kemiğine ikiye bölecek bir güçle bastırđı; yüzü ifadesiz, gözleri gri ile siyah arası bir renkteydi.

"Bu nedenle Matthew Clairmont'un sana arkadan yaklaşmasına izin vermezsin asla," diye fısıldadı bir vampir diğerine.

"Yakında fena halde acımaya başlar," diye karşılık verdi arkadaşı. "Tabii Baldwin önce bayılmazsa."

Sessizce Rebecca'yı Miriam'a verdim. Kudretle kaşınan ellerimi paltomun cebine soktum. Okun gümüş sapı omuriliğimde ağırlığını hissettiriyordu, Corra alarına geçmiş, kanatlarını açmaya hazırdı. New Haven'dan sonra büyüü hayvanım da benim gibi Baldwin'e hiç güvenmiyordu.

Baldwin neredeyse Matthew'u alt etmeyi başarıyordu, en azından bana öyle gelmişti. Matthew'u uyarmak için bağırmanın fırsat kalmadan Baldwin'in avantaj kazanır gibi görünmesinin kocamın onu pozisyon değiştirmeye kandırmak için tezgâhladığı zekice bir oyun olduğu anlaşıldı. Baldwin istediğini yapıp pozisyon değiştirdiğinde Matthew, Baldwin'in kendi ağırlığını kullanarak ağabeyinin bacağına kemiklerini çatırdatan bir tekme indirip diz üstü çökmeye zorladı. Baldwin boğulur gibi bir hırıltı çıkardı.

Bu iri yarı olanın Baldwin olmasına rağmen katilin Matthew olduğunu hatırlatıyordu.

"Şimdi, *sieur*." Matthew'un kolu hafifçe kalktı, artık ağabeyini çenesinden asılı tutarak boynuna daha fazla baskı uyguluyordu. "Bir de Clermont filiz ailesi kurmaya yönelik saygılı ricamı kabul edersen çok memnun olacağım."

"Asla," dedi Baldwin boğularak. Dudakları oksijensizlikten morarmaya başlamıştı.

"Karım bana Bishop-Clairmont'larla ilgili konularda 'asla' kelimesinin kullanılmamasını söylüyor." Matthew'un kolu kısılcımı daralttığında Baldwin'in gözleri devrilmeye başladı. "Bu arada bayılmana izin vermeyeceğim ve seni öldürmeyeceğim. Bilinçsiz ya da cansız olursan ricamı kabul edemezsin. Bu nedenle hayır demeye kararlıysan, saatlerce böyle kalmaya hazırlan."

“Beni. Bırak,” dedi Baldwin zorlukla konuşarak. Matthew onun kısa, keskin bir soluk almasına izin verdi. Böylece vampirin bilincini yitirmesine ya da kendini toparlamasına fırsat vermemiş oluyordu.

“Sen *beni* bırak, Baldwin. Bunca yıldan sonra artık de Clermont ailesinin kara koyunundan başka bir şey olmak istiyorum,” diye mırıldandı Matthew.

“Hayır,” dedi Baldwin.

Matthew ağabeyinin konuşabilmesi için kolunun pozisyonunu değiştirdi ama dudakları hâlâ kendi rengini almamıştı. Baldwin’in fazladan oksijeni mücadele etmekte kullanmaması için akıllıca bir tedbirle topuğunu ağabeyinin bileği üzerine koydu. Baldwin haykırdı.

Kollarını sıvayarak, “Rebecca ve Philip’i Sept-Tours’a götür,” dedim Miriam’a. Babalarını bu şekilde görmelerini istemiyordum. Annelerinin bir aile üyesine karşı büyü kullandığını görmelerini de istemiyordum. Ayaklarının dibinde bir rüzgâr esmeye başlayarak kilisedeki tozları minyatür hortumlar halinde havalandırdı. Şamdanlardaki mumların alevleri emrimi bekleyerek çılgın gibi dans etmeye, vaftiz kurnasındaki su köpürmeye başladı.

“Beni ve bana ait olanları bırak, Baldwin,” dedi Matthew. “Zaten bizi istemiyorsun.”

“Sana... ihtiyacım... olabilir. Sen... benim... celladımsın... ne de... olsa,” diye karşılık verdi Baldwin.

de Clermont ailesinin bir sırrı açığa çıkarken bazılarının Matthew’un ailede oynadığı rolü bildiğinden emin olmama rağmen kalabalıktan hayret dolu sesler ve fısıltılı konuşmalar yükseldi.

“Bir kez olsun kendi pisliğini kendin temizle,” dedi Matthew. “Tanrı biliyor ya, cinayette sen de benim kadar iyisin.”

“Sen. Farklısın. İkizler. Onlarda da. Kan öfkesi var mı?” dedi Baldwin güçlükle.

Konuklar sessizleşti.

“Kan öfkesi mi?” Hafif İrlanda aksanı taşıyan bir vampir sesi sessizliği bozdu. “Bu neden bahsediyor, Matthew?”

Kilisedeki vampirler endişeyle bakışırken mırıltılar tekrar yükseldi. Marcus’un davetini düşünürken kan öfkesi gibi bir şeyi hesaba katmadıkları belliydi. Konsil’le savaşmak, vampir ve cadının birleşmesinin ürünü

çocukları korumak neyse... ama kişiyi kana susanmış bir canavara dönüştürecek bir hastalık bambaşka bir şeydi.

"Baldwin doğruyu söylüyor, Giles. Kanım bozuk," dedi Matthew. Gözlerimiz buluştu, gözbebekleri hafifçe büyümüştü. *Fırsatın varken git*, diyorlardı bana.

Ama bu kez Matthew yalnız kalmayacaktı. Ysabeau ve Fernando'nun yanından geçip kocamın yanına yürüdüm.

"Bu durumda Marcus da..." Giles sözlerini tamamlamadı. Gözleri kısıldı. "Lazarus Şövalyeleri'nin kan öfkesi olan biri tarafından yönetilmesine izin veremeyiz. Bu imkânsız."

"Bu kadar mankafalı olma," dedi Giles'in yanındaki vampir net bir İngiliz aksanıyla. "Matthew eskiden büyük ustaydı ve hiçbirimizin ruhu bile duymadı. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, Matthew pek çok zor durumda olağanüstü iyi bir komutan olduğunu kanıtlamıştı. Marcus, bir asi ve hain olabilir ama onun da umut vadettiğini düşünüyorum." Vampir gülümsedi ama Marcus'a başını saygıyla salladı.

"Teşekkür ederim, Russell," dedi Marcus. "Senden böyle bir şey duymak iltifat sayılır."

"Tarikatın gafi için kusura bakma, Miriam," dedi Russell göz kırparak. "Ve ben de doktor değilim ama Matthew, Baldwin'i bayıltmak üzere."

Matthew kolunu hafifçe gevşetti ve Baldwin'in gözleri tekrar normale döndü.

"Babamın kan öfkesi kontrol altında. Korku ve şüpheyle hareket etmemiz için bir neden yok," dedi Marcus kilisedekilere hitap ederek. "Lazarus Şövalyeleri güçsüzleri korumak için kuruldu. Tarikatın her üyesi diğer şövalyeleri ölümüne savunmak için yemin etti. Matthew'un da bir şövalye olduğunu size hatırlatmama gerek yok. Bu andan itibaren çocukları da öyle."

Rebecca ve Philip için resmî elbise gereği şimdi anlam kazanmıştı.

"Ne diyorsun, amca?" Marcus koridorda ilerleyip Baldwin ve Matthew'un önünde durdu. "Hâlâ bir şövalye misin yoksa yaşlanınca bir kor-kağa mı dönüştün?"

Baldwin mosmor kesildi ama bu kez nedeni havasızlık değildi.

"Dikkatli ol, Marcus," diye uyardı Matthew. "Onu er ya da geç bırakmak zorundayım."

“Şövalye.” Baldwin, Marcus’a tiksintiyle bakıyordu.

“O halde bir şövalye gibi davran ve babama kazandığı saygıyı göster.” Marcus çevresine bakındı. “Matthew ve Diana bir filiz aile kurmak istiyor ve Lazarus Şövalyeleri de bunu yaptıklarında onlara destek olacak. Bunu onaylamayanlar liderliğime resmî olarak meydan okuyabilir. Aksi takdirde konu tartışmaya kapanmıştır.”

Kiliseye mutlak bir sessizlik çöktü.

Matthew’un dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Teşekkür ederim.”

“Bana henüz teşekkür etme,” dedi Marcus. “Hâlâ Konsil’i dize getirmemiz gerekiyor.”

“Tatsız ama üstesinden gelinmeyecek bir iş değil,” dedi Russell ifadesiz bir sesle. “Baldwin’i bırak, Matthew. Ağabeyin hızlı hareket eden biri olmadı hiçbir zaman ve Oliver da sol dirseğinin yanında duruyor. Baldwin kızının kalbini kırdığından beri ağabeyine bir ders vermek için can atıyor.”

Konuklardan gülüşmeler geldi ve rüzgâr birden bizden yana esmeye başladı.

Matthew yavaşça Russell’in istediğini yaptı. Ağabeyinin yanından uzaklaşmak ya da beni korumak için bir girişimde bulunmadı. Baldwin bir süre dizleri üzerinde kaldıktan sonra ayağa kalktı. O kalkar kalkmaz da Matthew önünde diz çöktü.

“Size güveniyorum, *sieur*,” dedi Matthew başını eğerek. “Karşılığında da bana güvenmenizi istiyorum. Ne ben ne de ailem de Clermont ailesinin şerefini lekelemeyeceğiz.”

“Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Matthew,” dedi Baldwin. “Kan öfkesi olan bir vampir hiçbir zaman tam olarak kontrollü değildir.” Gözleri Jack’e kaydı ama düşündüğü Benjamin ve Matthew’du.

“Peki ya kontrol edebiliyorsa?” dedim sertçe.

“Diana, bu iyi niyetli düşünme zamanı değil. Sen ve Matthew bir tedavi bulmayı umuyordunuz ama...”

“Sana Philippe’in kan yeminli kızı olarak Matthew’un akrabası olan kan öfkeli herkesin kontrol altına alınabileceğine yemin edersem onu kendi ailesinin reisi olarak tanıy mydın?” Baldwin’le aramda santimetrelere vardı ve gücüm mırıldanıyordu. Bana yöneltlen meraklı bakışlar gizlenme büyümün bir noktada bittiğine yönelik kuşkularını doğruluyordu.

“Buna söz veremezsin,” dedi Baldwin.

“Diana, yapma...” diye başladı Matthew ama onu bir bakışla susturdum.

“Verebilirim ve veriyorum. Büyüyle bir sonuç alabilecekken bilimin bize çare bulmasını beklemek zorunda değiliz. Eğer Matthew’un ailesinden biri kan öfkesiyle hareket ederse onları büyüyle bağlarım,” dedim. “Anlaştık mı?”

Matthew şoke olmuş bir halde bana bakıyordu. Geçerli bir nedeni de vardı. Geçen yıl bu zamanlarda hâlâ bilimin büyüden üstün olduğu inancına tutunuyordum.

“Hayır,” dedi Baldwin başını sallayarak. “Sözün yeterli değil. Bunu kanıtlamak zorundasın. Bekleyip büyüün söylediğini kadar iyi olup olmadığını görürüz, cadı.”

“Pekâlâ,” diye karşılık verdim. “Denememiz şimdi başlıyor o halde.”

Baldwin’in gözleri kısıldı. Matthew ağabeyine baktı.

“Vezir ile şah,” dedi Matthew yavaşça.

“Aceleci davranma, kardeşim.” Baldwin, Matthew’u ayağa kaldırdı. “Oyun henüz bitmedi.”

Saatler sonra son konuklar da yatmaya gittiklerinde, “Père Antoine’in ofisine bırakılmış,” dedi Fernando. “Kimse kimin getirdiğini görmemiş.”

Matthew ölü doğmuş cenine baktı. Bir kızdı.

“Düşündüğümünden daha deli olmalı.” Baldwin solgun görünüyordu, nedeni de sadece kilisede olanlar değildi.

Matthew notu bir kez daha okudu.

“Çocuklarının doğumunu kutlarım,” diyordu. “Yakında kızımı alacağım için sana kendi kızımı göndermek istedim.” Not şöyle sona eriyordu. “Oğlun.”

“Birisi yaptığın her hamleni Benjamin’e bildiriyor,” dedi Baldwin.

“Sorun kim olduğu.” Fernando elini Matthew’un koluna koydu. “Rebecca ya da Diana’yı almasına izin veremeyeceğiz.”

Kanını donduran bu ihtimal karşısında Matthew’un tek yapabildiği başını sallamaktı.

Fernando’nun yatıştırıcı sözlerine rağmen Matthew, Benjamin ölene dek huzur bulmayacaktı.

Vaftiz dramasından sonra kış bayramının geri kalanı aile içinde sessiz sakin geçti. Wilson ailesi dışında bütün konuklarımız Sept-Tours'dan ayrıldı. Agatha Wilson'ın deyimiyle Wilson'lar "şen kargaşanın" tadını çıkarmak üzere kalmıştı. Kan öfkesini daha iyi anlama ve olası bir tedavi bulma konusunda inançlarını kaybetmeyen Chris ve Miriam Yale'e döndü. Baldwin, Konsil'in Fransa'dan sızabilecek haberlere vereceği tepkiyi yumuşatmak üzere ilk fırsatta Venedik'e doğru yola çıktı.

Matthew kendini Noel hazırlıklarına verdi. Vaftizden sonra kalmış olabilecek nahoş duyguları ortadan kaldırmaya kararlıydı. Hendeğin öbür yakasındaki ormana gidip büyük salona koymamız için uzun bir çam ağacı getirdi. Ağacı ateşböcekleri gibi ışıldayan küçük beyaz ışıklarla süsledi.

Philippe ve kışdönümü kutlamalarının süslerini hatırlayarak yaldızlı kâğıttan ay ve yıldızlar kestik. Bir uçma büyüğü ve bağlama büyüğüyle onları havada döndürüp şömine ateşinde parlayıp göz kırptıkları ağacın dallarına bıraktım.

Matthew, Noel arifesinde ayin için Saint-Lucien'e gitti. Ayine Jack ve Matthew'dan başka vampirin katılmaması Père Antoine'ı memnun etmişti. Vaftiz töreninden sonra kilisesinin sıralarını yaratıkların dolurması konusunda isteksiz olması anlaşılırdı.

Matthew dönüp yere sertçe ayaklarını vurarak ayakkabılarındaki karları temizledi. O gelene kadar çocukların karnı doyurulmuş ve uykuya yatırılmıştı. Büyük salonda ateşin önünde Matthew'un en sevdiği şarap ve iki kadehle oturuyordum. Marcus emzirmeden önce birkaç saat beklediğim takdirde arada sırada bir kadeh içmemin bebekleri etkilemeyeceğini garanti etmişti.

"Huzur, kusursuz huzur," dedi Matthew, bebekler uyanıyor mu diye dinlemek için başını eğerek.

"Sessiz gece, kutsal gece," diye onayladım sırtarak. Bebek monitörünü kapatmak için eğildim. Tansiyon aletleri ve matkap gibi, bir vampir evinde kolay bulunmayan aletlerdendi.

Ben kumanda düğmelerini kurcalarken Matthew'un ellerini üzerimde hissettim. Haftalarca ayrılık ve Baldwin'e kafa tutmak, oyuncu tarafını ortaya çıkarmıştı.

Soğuk burnunu enseme hissedince, "Burnun donmuş," dedim kıkırdayarak. Nefesim kesildi. "Ellerin de donmuş."

"Neden sıcakkanlı bir kadınla evlendiin sanıyorsun?" Matthew'un buz gibi parmakları süveterimin altında dolaştı.

"Sıcak su torbası daha kolay olmaz mıydı?" diye dalga geçtim. Parmakları aradığını bulduğunda bedenim ona doğru kavislendi.

"Belki de." Matthew beni öptü. "Ama bu kadar eğlenceli olmazdı."

Şarabı unutup gece yarısına kadar saatleri, dakikalarla değil kalp atışlarımızla ölçerek geçirdik. Civardaki Dournazac ve Châlus'taki kiliselerin çanları çok uzun zaman önce çok uzaktaki Beytlehem'de doğan çocuğun doğumunu kutlamak için çaldıklarında Matthew durup resmi ama canlı seslerini dinledi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum çan sesleri susarken.

"Ben çocukken köyde Satürnalia'yı nasıl kutladığımız geldi aklıma. Annem ve babam ve birkaç aile dışında fazla Hristiyan yoktu. Festivalin son günü, 23 Aralık'ta Philippe pagan ya da Hristiyan olduğuna bakmaksızın bütün evleri dolaşır, çocuklara yeni yılda ne istediklerini sorardı." Matthew'un gülümsemesi hüznünlüydü. "Ertesi sabah uyandı-gımızda dileklerimiz gerçekleşmiş olurdu."

"Babandan beklenebilecek bir şey," dedim. "Sen ne diliyordun?"

"Genellikle daha çok yiyecek," dedi Matthew gülerek. "Annem çok yemek yediğim için midemde delik olduğunu söylerdi hep. Bir keresinde kılıç istedim. Köyün bütün oğlan çocukları Hugh ve Baldwin'e tapardı. Onlar gibi olmak isterdik. Hatırladığım kadarıyla ilk kılıcım tahtadandı ve ilk sallayışımda kırılmıştı."

"Ya şimdi?" diye fısıldadım gözlerini, yanaklarını, dudaklarını öperek.

"Artık seninle birlikte yaşlanmaktan başka bir şey istemiyorum," dedi Matthew.

Aile Noel günü gelerek bizi Philip ve Rebecca'yı tekrar sarıp sarmalayıp dışarı çıkarmaktan kurtardı. Düzenlerindeki değişiklikten ikizler bunun özel bir gün olduğunu anlamışlardı. Onlar da işlerin bir parçası olmak istiyorlardı, sessiz olmalarını sağlamak için onları mutfağa götürdüm. Oyalanmaları için uçan meyvelerden hareketli bir sihirli oyuncak yapıp Marthe'nin hem sıcakkanlıları hem de vampirleri mutlu edecek yemeğin son rötuşlarını yapmasına yardım ettim.

Matthew da ortalığı karıştırmaktan geri durmayarak Em'in tarifinden yaptığı fıstıklı yemeği tırtıkladı. Böyle giderse akşam yemeği vaktine kadar Noel yemeğinden geriye bir şey kalmayacaktı.

"Bir tanecik daha," diye dil döktü ellerini belime koyarak.

"Zaten yarım kilo yedin. Biraz da Marcus ve Jack'e bırak." Vampirlerin şekerle kafayı bulup bulmadıkları bilmiyordum ama öğrenmeye hevesli olduğum da söylenemezdi. "Noel hediyeni hâlâ beğeniyor musun?"

Çocukları doğduğundan beri istediği her şeye sahip olan bu adama ne hediye vereceğimi düşünüp durmuştum. Ama Matthew bana dileğinin birlikte yaşlanmak olduğunu söylediğinde ona ne vereceğimi bulmuştum.

"Bayıldım." Siyahların arasında birkaç gümüş telin görüldüğü şakaklarına dokundu.

"Saçlarını beyazlatacağımı söyleyip duruyordun," diye sırttım.

"Ben de imkânsız olduğunu düşünüyordum. Ama o zaman imkânsızın Diana için imkânsız olduğunu bilmiyordum," dedi Ysabeau'nun sözlerini kullanarak. Matthew bir avuç fıstık kaparak tepki vermeme fırsat vermeden bebeklerin yanına gitti. "Merhaba, güzellik." Rebecca karşılık olarak aguladı. Philip'le agular, hırıltılar ve Matthew'la çözmeye çalıştığımız karmaşık bir sözcük dağarcığı kullanıyordu.

"Bu mutluluk seslerinden biri," dedim fırına bir tepsi kurabiye süerek. Rebecca babasına, özellikle de şarkı söylemesine tapıyordu. Philip şarkı söylemenin o kadar iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor gibiydi.

"Sen de mutlu musun, küçük adam?" Matthew, Philip'i bebek oturağından aldı ve son anda hareketli oyuncağa fırlattığım muzun kafasına gelmesinden kıl payı kurtuldu. Muz, parlak sarı bir kuyruklu yıldız gibi diğer dönen meyvelerin arasından geçti. "Sen ne şanslı bir çocuksun, senin için büyü yapan bir annen var."

Philip, o yaştaki pek çok bebek gibi pür dikkat havada asılı duran greyfurtun etrafında dönen portakal ve misket limonunu izliyordu.

"Her zaman cadı bir anneye sahip olmanın harika bir şey olduğunu düşünmeyecek." Buzdolabına gidip graten için ihtiyacım olan sebzeleri çıkarmaya başladım. Kapıyı kapadım, Matthew'u kapının arkasında beni beklerken bulunca şaşkınlıkla yerimde zıpladım.

“Artık ses çıkarmaya başlasan ya da hareket ettiğini anlamamı sağlayacak bir ipucu versen iyi olacak,” diye şikâyet ettim, elimi güm güm atan kalbime götürerek.

Matthew’un sımsıkı kapanmış dudakları alındığını gösteriyordu.

“Şu kadını görüyor musun, Philip?” Beni işaret ettiğinde Philip sallanan başını bana doğru çevirdi. “O parlak bir bilim insanı ve itiraf etmekten hoşlanmasa da güçlü bir cadı. Ona *Maman* deme şansına sahipsin. Bu da senin, bu ailenin en el üstünde tutulan sırrını öğrenecek birkaç yaratıktan biri olduğun anlamına geliyor.” Matthew, Philip’i kendine yaklaştırıp kulağına bir şeyler mırıldandı.

Matthew sözlerini bitirip geri çekildiğinde, Philip babasına bakıp gülümsedi. Bu ilk gülümsemesiydi ama bu özel mutluluk ifadesini daha önce de görmüştüm. Ağır, samimi ve bütün yüzünü içeriden aydınlatan bir gülümseme idi.

Philip saçını benden almış olabilirdi ama gülümsemesi Matthew’dandı.

“Kesinlikle doğru.” Matthew oğlunu onaylayarak ona gülümsedi ve Philip’i oturağına bıraktı. Rebecca kaşlarını çatmış Matthew’a bakıyordu, oğlanların konuşmasından dışlandığı için biraz kızmışa benziyordu. Matthew hemen onun da kulağına fısıldadı ve ağzını göbeğine yapıştırıp fıkırdadı. Babasının sözlerinden etkilenmiş gibi Rebecca’nın gözleri ve ağzı yusuvarlak oldu ama bunun biraz da göbeğine üflenmesiyle alakalı olduğundan kuşkulanıyordum.

“Onlara ne saçmalıklar söyledin bakayım?” diye sordum patatese soyucuyla saldırarak. Matthew ikisini de elimden aldı.

“Saçmalık değildi,” dedi sakın bir sesle. Üç saniye sonra patates tamamen soyulmuştu. Kâsedden bir tane daha aldı.

“Söylesene.”

“Yaklaş biraz,” dedi soyucuyu sallayarak. Ona doğru bir iki adım attım. Tekrar işaret etti. “Biraz daha.”

Tam yanında durduğumda, Matthew yüzünü bana eğdi.

“Sır şuydu, ben Bishop-Clairmont ailesinin başı olabilirim ama sen de yüreğisin,” diye fısıldadı. “Ve üçümüz bu konuda kesinlikle anlaştık: Yürek daha önemlidir.”

Matthew, Philippe ve Godfrey'in birbirlerine yazdıkları mektupların durduğu kutunun içindekileri çoktan birkaç kez elden geçirmişti.

Sayfaları tekrar karıştırmasının tek sebebi çaresizlikti.

"Çok sevgili atam ve babam," diye başlıyordu Godfrey'in mektubu.

Emrettiğin gibi On Altılı'nın en tehlikelileri Paris'te idam edildi. Matthew görev için müsait olmadığından Mayenne emri seve seve yerine getirdi. Gonzaga ailesi konusunda ona yardım ettiğin için sana teşekkür ediyor. Artık kendini güvende hissettiği için Dük ikili oynamaya karar verdi ve Navarre'lı Henry ve İspanya Kralı Philip ile müzakerede bulunuyor. Ama zekâ her zaman bilgelik değildir, senin de dediğin gibi.

Şimdilik mektupta Philip'in siyasi entrikalarından başka bir şey yoktu. "Diğer meseleye gelince," diye devam ediyordu Godfrey,

Yahudilerin ona çağırdığı adla Benjamin Ben-Gabriel'i buldum. İmparator onu Benjamin Fuchs diye tanıyor. O kendini Kutsal Benjamin olarak tanımlamayı tercih ediyor. Korktuğun gibi Doğu'da ve İmparator'un sarayı, Báthory, Drăculești ve Konstantinopolis'teki İmparator arasında gidip geliyor. Benjamin'in Kontes Erzsébet'le olan ilişkisiyle ilgili endişe verici hikâyeler dilden dile dolaşıyor, eğer daha fazla yayılırsa, değer verdiklerimize ve aileye zarar verebilecek bir Konsil soruşturmasına yol açabilir.

Matthew'un Konsil'deki hizmet dönemi neredeyse elli yıla yaklaştığı için yakında sona erecek. Onu ve onun kanından gelenleri doğrudan ilgilendiren bu meseleye onu karıştırmayacaksan, sana yalvarırım bu işi hemen bizzat hallet ya da güvendiğin birini acilen Macaristan'a gönder.

Kontes Erzsébet'le olan aşırılık ve cinayet hikâyelerine ek olarak Prag Yahudileri, Benjamin'in bölgelerinde yarattığı dehşetten de söz ediyor. Sevgili hahamlarını ve Chelm'den bir cadıyı tehdit etmiş. Bugünlerde, sokaklarda dolaşıp Yahudileri, kanlarını emmek isteyenlerden koruyan kilden yapılmış büyümlü bir yaratığın olağanüstü hikâyesi anlatılıyor. Yahudiler Benjamin'in başka bir cadıyı daha aradığını da söylüyorlar, en son Ysabeau'nun oğluyla birlikte görülen İngiliz bir

kadın. Fakat bu doğru olamaz çünkü Matthew İngiltere'de ve asla bir cadıyla arkadaşlık ederek kendini alçaltmaz.

Matthew gergin dudakları arasından tıslar gibi soluk verdi.

İngiliz cadıyı Benjamin'in Mmyis ayında İmparator'un sarayında ziyaret ettiği İngiliz iblis Edward Kelley ile karıştırıyor olabilirler. Dos-tun Joris Hoefnagel'e göre, Kelley İmparator'un uşaklarından birini öldürmekle suçlandıktan birkaç hafta sonra Benjamin'in gözetimine verilmiş. Benjamin onu Křivoklát'ta bir kaleye götürmüş, Kelley oradan kaçmaya çalışırken az kalsın ölüyormuş.

Seninle paylaşmam gereken bir bilgi daha var, baba, gerçi bunu anlatmaya çekiniyorum çünkü bir hayal ve korku ürününden başka bir şey olamaz. Muhbirlerime göre Gerbert, Kontes ve Benjamin'le birlikte Macaristan'daymış. Pozsony cadıları bu kötü şöhretli üç yaratık tarafından kaçırılan ve işkence edilen kadınlarla ilgili olarak Konsil'e resmî bir şikâyetle bulunmuş. Kaçmayı başaran bir cadının ölmeden önceki son sözleri şuymuş: "İçinizde Hayat Kitabı'nı arıyorlar."

Matthew, Diana'nın ebeveyninin boğazlarından kasıklarına kadar yarılmış cesetlerinin korkunç görüntüsünü hatırladı.

Bu karanlık meseleler aileyi büyük tehlikeye atıyor. Gerbert'in, cadıların sahip olduğu güçle Benjamin'in gözünü boyamasına daha fazla izin verilmez. Matthew'un oğlu, Erzsébet Báthory'den uzak tutulmalı yoksa eşinin sırrı açığa çıkabilir. Cadıların Hayat Kitabı'nın peşinde koşmasına daha fazla izin veremeyiz. Bu meseleleri nasıl çözeceğini en iyi sen bilirsin, ya bizzat ele alacaksın ya da tarikata çağrıda bulunacaksın.

Hizmetkâr kulun olmaya devam ediyor ve ruhunu Tanrı'ya emanet ediyorum. Umut ediyorum ki sağ salım bir araya gelelim ve şu anki koşullarda konuşmamızın uygun olmadığı bu meseleler üzerine daha fazla konuşabilelim.

Seni seven oğlum, Godfrey

Confrérie, Paris, 20 Aralık 1591

Matthew mektubu dikkatle katladı.

En azından nereye bakacağını biliyordu artık. Orta Avrupa'ya gidip Benjamin'i kendisi arayacaktı.

Ama önce Diana'ya öğrendiklerini anlatmalıydı. Benjamin'le ilgili haberleri ondan mümkün olduğu kadar uzun bir süre saklamıştı.

Bebeklerin ilk Noel'i daha eğlenceli ve mutlu geçemezdi. Sekiz vampir, iki cadı, bir vampir adayı insan ve üç köpeğin katılımıyla epey de şenlikliydi aynı zamanda.

Matthew Noel büyümün ürünü olan yarım düzine ak düşmüş saç telini gösterdi ve her yıl ona daha fazla kır saç vereceğini açıkladı. Bense hediye olarak istediğim altı bölmeli ekmek kızartma makinesinin yanı sıra bir de çok güzel, gümüş ve sedef kakmalı antika bir kalem aldım. Ysabeau hediyeleri yeni evli bir çift için yeterince romantik olmadığını söyleyerek eleştirdi. Ama yeterince mücevherim vardı, seyahatle ilgilenmiyordum, giysiyle işim olmazdı. Ekmek kızartma makinesi tam kafama göre bir hediyeydi.

Phoebe aileye el yapımı ya da kullanılmış eşyaları hediye olarak vermeye teşvik etmişti. Hepimiz bu düşünceyi hem anlamlı hem de pratik bulmuştuk. Jack, Marthe'nin onun için ördüğü kazağı giymiş ve bir zamanlar Philippe'e ait olan, büyükannesinin verdiği kol düğmelerini takmıştı. Phoebe ışıltılı bir çift zümrüt küpe takmıştı. Küpeleri Marcus'un verdiğini varsaymışım ta ki Phoebe kıpkırmızı bir yüzle Marcus'un ona el yapımı bir şey verdiğini ama bir şey olmaması için Sept-Tours'da bıraktığını açıklayana kadar. Kızın yüzünün rengini görünce konuyu daha fazla deşmemeye karar verdim. Sarah ve Ysabeau ikizlerin ilk ayında çekilen fotoğraflardan oluşan albümlerinden çok memnundu.

Sonra midilliler geldi.

"Philip ve Rebecca ata binmeyi öğrenmeli elbette," dedi Ysabeau tartışılacak bir durum yokmuş gibi. Seyisi Georges'un iki küçük atı treylerden çıkarmasına nezaret ediyordu. "Böylece onları eyere koymadan atlara alışmış olacaklar." Eyere konacakları o kutlu günün ne zaman olacağı konusunda epey farklı fikirlerimiz olduğunu düşünüyordum.

"Paso Fino cinsidirler," diye devam etti Ysabeau. "Seninki gibi bir Arap atının başlangıç aşamasındakilere çok ağır geleceğini düşündüm.

Phoebe kullanılmış eşyalar vermemizi söylemişti ama kuralların kölesi olmadım hiç.”

Georges treylerden üçüncü atı çıkardı, bu Rakasa’ydı.

“Diana konuşmaya başladığı yaştan beri bir midilli isteyip duruyordu. Sonunda istediği oldu,” dedi Sarah. Rakasa nane şekeri ya da elma bulurum umuduyla ceplerini yokladığında Sarah sıçradı. “Atların da ne iri dişleri var böyle!”

“Belki Diana onu benden daha iyi terbiye edebilir,” dedi Ysabeau.

“Haydi, onu bana verin,” dedi Jack atın yularını tutarak. Rakasa kuzu gibi oğlanı izledi.

“Senin şehir çocuğu olduğunu sanıyordum,” diye seslendi Sarah arkasından.

“İlk işim, yani ilk dürüstçe yaptığım iş, Cardinal’s Hat’ta beyefendilerin atlarına bakmaktı,” dedi Jack. “Büyükanne Sarah unuttun mu, eskiden şehirler atlarla ve domuzlarla doluydu, tabii bir de onların bo...”

“Hayvanların olduğu yerde o da olur tabii,” dedi Marcus, Jack sözünü bitiremeden. Yularını tuttuğu genç Paso Fino sözlerinin haklılığını kanıtlamıştı bile. “Diğerini tuttun mu hayatım?”

Phoebe başıyla onayladı, sorumluluğu altındaki atla son derece rahat görünüyordu. O ve Marcus Jack’in peşinden ahıra yürüdüler.

“Küçük kısrak, Rosita, kendini sürünün lideri olarak kabul ettirdi,” dedi Ysabeau. “Baltazar’ı da getirirdim ama Rosita onun aşka düşkün yönünü ortaya çıkarıyor. Bu yüzden şimdilik onu Sept-Tours’da bıraktım.” Matthew’un iri aygırının Rosita kadar küçük bir at üzerinde emellerini gerçekleştirmeye çalışması akla hayale sığmıyordu.

Akşam yemeğinden sonra çevremiz Philippe de Clermont’un uzun hayatından kalan anılarla çevrili kütüphanede oturuyorduk. Taş şöminede canlı bir ateş çtırdıyordu. Jack kalkıp Matthew’un yanına gitti.

“Bu senin için. Yani aslında hepimiz için. *Grand-mère* bize bütün değerli ailelerin böyle bir şeye sahip olduğunu söyledi.” Jack, Matthew’a bir kâğıt uzattı. “Beğendiysen Fernando’yla bunu Les Revenants kulesine asmak için bir sancak haline getireceğiz.”

Matthew kâğıda baktı.

“Beğenmediysen...” Jack hediyesini geri almak için uzandı.

Matthew, Jack’i hızla bileğinden yakaladı.

“Bence mükemmel.” Matthew ne sıcakkanlı olarak doğumuyla ne de yeniden doğumuyla ilgisi olmadığı halde her zaman ilk çocuğu olarak göreceği oğlana baktı. “Annene göster. O ne düşünüyor bakalım.”

Hartlerden oluşan bir desen ya da hanedan arması gibi bir şey görmeyi bekliyordum ama Jack’in ailemizi temsil etmek için yaptığı deseni görünce afalladım. Bu bambaşka bir orobouros’tu; kuyruğunu ağzına almış bir yılan yerine, başı ve sonu olmayan bir döngü içinde kenetlenmiş iki yaratık vardı. Yaratıklardan biri de Clermont yılanıydı. Diğer iki bacağını bedeninin altına sıkıştırmış, kanatlarını açmıştı. Ateş ejderinin başı üzerinde bir taç vardı.

“*Grand-mère* ateş ejderinin bir taç takması gerektiğini söyledi çünkü sen gerçek bir de Clermont’muşsun ve rütben hepimizden üstünmüş,” diye açıkladı Jack sakın bir şekilde. Kot pantolonunun cebini gergin bir biçimde didikledi. “Tacı çıkarabilirim ya da kanatları biraz küçültebilirim.”

“Matthew haklı. Bu zaten mükemmel.” Elini tutup onu öpebilmek için aşağı çektim. “Teşekkür ederim, Jack.”

Bishop-Clairmont ailesinin resmî amblemini herkes çok beğendi, Ysabeau bir bayrağın yanı sıra yeni gümüş ve porselen takımların da ismarlanacağını açıkladı.

“Ne güzel bir gün,” dedim. Bir kolumu Matthew’a dolamış, diğeriyle evden ayrılan ailemize el sallıyordum ki sol başparmağımda ani bir uyarı karıncalanması hissettim.

“Planının ne kadar mantıklı olduğu umurumda değil. Diana onsuz Macaristan’a ve Polonya’ya gitmene izin vermez,” dedi Fernando. “New Orleans’a gitmek için ondan ayrıldığında olanları hatırlamıyor musun?”

Fernando, Marcus ve Matthew gece yarısından şafağa kadar olan vaktin büyük bölümünü Godfrey’in mektubu konusunda ne yapacaklarını tartışarak geçirmişti.

“Diana, Oxford’a gitmeli. Hayat Kitabı’nı bulabilecek tek kişi o,” dedi Matthew. “Eğer işler ters gider de Benjamin’i bulamazsam onu açığa çıkarmak için yem olarak el yazmasına ihtiyacım var.”

“Peki ya onu bulunca?” dedi Marcus sert bir sesle.

“Senin işin Diana ve çocuklarıma göz kulak olmak,” dedi Matthew onunki kadar sert bir sesle. “Benjamin’i bana bırak.”

Alametleri görmek için gökyüzünü izledim, basparmağımın beni uyardığı kötülüğü öngörmek ve düzeltmek için yerli yerinde olmayan her ipliği çektim.

Ama bela mahşerin dört atısından biri gibi tepeden aşağı dört nala inmedi ya da eve uzanan yoldan hızla gelmedi hatta telefon bile etmedi.

Bela çoktan evdeydi.

Matthew'u Noel'den birkaç gün sonra bir akşamüstü kütüphanede buldum, önünde katlı kâğıtlar duruyordu. Ellerim gökkuşağı gibi rengârenk oldu ve kalbim üzüntüyle sıkıştı.

"O nedir?" diye sordum.

"Godfrey'den gelen bir mektup." Kâğıdı bana doğru kaydırıldı. Ne yazdığına baktım ama yazı Eski Fransızcadı.

"Oku," dedim yanma oturarak.

Gerçek hayal ettiğimden de kötüydü. Mektuba bakılırsa Benjamin'in cinayetler serisi yüzyıllar sürmüştü. Cadıları avlamıştı, özellikle de dokuyucuları. Gerbert'in işin içinde olduğuna kuşku yoktu. Ve o son sözler –"*İçimizde Hayat Kitabı'nı arıyorlar*"– kanımı dondurmıştı.

"Onu durdurmalıyız, Matthew. Eğer bir kızımız olduğunu öğrenirse..." Sözlerimi bitirmedim. Benjamin'in Bodleian'daki son sözleri aklımdan çıkmıyordu. Rebecca'ya yapabileceklerini düşündükçe güç, bir kırbaacın şaklaması gibi damarlarımda parlıyordu.

"Zaten biliyor." Bakışlarım Matthew'un gözleriyle buluştuğunda, gördüğüm hiddet karşısında soluğumu tuttum.

"Ne zamandan beri?"

"Vaftiz töreninin öncesinden beri," dedi Matthew. "Onu arayacağım, Diana."

"Onu nasıl bulacaksın?" diye sordum.

"Bilgisayarlar kullanarak ya da IP adresini arayarak değil. Böyle şeylerle yakalanmayacak kadar akıllı. Onu en iyi bildiğim şekilde bulacağım: izini süreceğim, kokusunu izleyeceğim, köşeye sıkıştıracağım," dedi Matthew. "Bunu yapar yapmaz da onu paramparça edeceğim. Eğer başaramazsam..."

"Yapamazsın," dedim açık açık.

"Yapabilirim." Matthew'la göz göze geldim. Ona güvence vermeme değil, dinlememe ihtiyacı vardı.

“Tamam,” dedim hissetmediğim bir sakinlikle, “başaramazsan ne olacak peki?”

“Hayat Kitabı’na ihtiyacın var. Bu Benjamin’i saklandığı yerden çıkarabilecek tek şey. Ancak bu şekilde onun işini bir kalemde bitirebilirsin.”

“Benim dışımda yem olarak kullanabileceğin tek şey,” dedim.

Matthew’un karararı gözleri Benjamin’i yakalamak için beni yem olarak kullanma seçeneğini aklına bile getirmeyeceğini söylüyordu.

“Yarın Oxford’a gideceğim. Kütüphane Noel tatili yüzünden kapalı. Güvenlik dışında çalışanlar olmayacak,” dedim.

Matthew başını yukarı aşağı sallayınca şaşırdım. Yardım etmeme izin verecekti.

“Tek başına idare edebilecek misin?” Aşırı kaygılı görünmek istemiyordum ama bunu bilmek zorundaydım. Matthew zaten bir ayrılık yaşayıp yeterince acı çekmişti.

“Çocukları ne yapacağız?” diye sordu Matthew.

“Burada Sarah ve Ysabeau’yla kalmalılar. Onlara dönene kadar yetecek kan ve süt bırakırım. Fernando benimle gelir, başka birine gerek yok. Eğer biri bizi izliyor ve Benjamin’e rapor veriyorsa, her şeyin normal, hepimizin burada olduğu izlenimini vermeliyiz.”

“Biri bizi izliyor. Buna şüphe yok.” Matthew elini saçlarının arasından geçirdi. “Sorun bu kişinin Gerbert’a mı yoksa Benjamin’e mi ait olduğu. O düzenbaz piç kurusu, bu işte düşündüğümüzden daha büyük bir rol oynuyor olabilir.”

“Eğer bu kişi ve oğlun bunca zamandır birlikte çalışıyorsa ne bildiklerini tahmin etmemizin yolu yok,” dedim.

“O halde tek umudumuz henüz ellerinde olmayan bilgiye ulaşmak. Kitabı bul. Buraya getir ve Kelley’nin çıkardığı sayfaları yerine koy,” dedi Matthew. “Bu arada ben de Benjamin’i bulup çok uzun zaman önce yapmam gerekeni yapacağım.”

“Ne zaman gideceksin?” diye sordum.

“Yarın. Kimsenin seni izlemediğinden emin olduktan sonra,” dedi ayağa kalkarak.

Matthew’un sevdiğim ve bildiğim parçalarının –şair ve bilim insanı, savaşçı ve casus, Rönesans prensi ve baba– gözümün önünde parçalanıp

geriye yalnızca en karanlık, en tehlikeli parçasını bırakmasını izledim. Artık karşımda yalnızca bir suikastçı vardı.

Ama o hâlâ sevdiğim adamdı.

Matthew beni omuzlarımdan tutup gözlerine bakmamı bekledi. “Güvende ol.”

Güçlü duygularını hissettim. Yüzümü avuçları arasına alarak hafızasına kazımak istercesine her santimini araştırdı. “Noel günü söyledüğimde ciddiydim. Aile ben geri dönmesem de ayakta kalır. Baş olabilecek başkaları da var. Ama sen onun yüreğisin.”

Ağzımı itiraz etmek için açtığımda Matthew parmaklarını dudaklarıma koyarak beni susturdu.

“Benimle tartışmamın anlamı yok. Kendi deneyimlerimden biliyorum,” dedi. “Senden önce toz ve gölgeden ibarettim ben. Beni hayata döndürdün. Sensiz yaşayamam.”

Güneş Oğlak'ta

Oğlak Zodyak'ın onuncu evidir. Anneleri, büyükanneleri ve kadın akrabaları simgeler. Diriliş ve yeniden doğum burcudur. Bu ayda geleceğe yönelik tohumlar atabilirsiniz.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 9v

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Andrew Hubbard ve Linda Crosby, Old Lodge'da bizi bekliyordu. Teyzemi Les Revenants'ta kalması için ikna çabalarımna rağmen Fernando ve benimle gelmekte ısrar etmişti.

"Bu işi yalnız yapmayacaksın, Diana," demişti Sarah itiraza yer bırakmayan bir sesle. "Dokuyucu olman ya da Corra'dan yardım alabilecek olman umurumda bile değil. Bu ölçekte bir büyü için üç cadiya gerek var. Ve herhangi bir cadiya da, sadece sihir yapma güçleri olan cadılara ihtiyacın var."

Linda Crosby, Londra'nın resmî büyü kitabını çıkardı, eski ciltten karanlık bir güzelavrat otu ve kurtboğan kokusu yayılıyordu. Fernando, Andrew'a Jack ve Lobero'nun neler yaptığını anlatırken Linda'yla merhabalaştık.

"Bu işe karışmak istediğinden emin misin?" diye sordum Linda'ya.

"Kesinlikle. Londra kovanı 1971'deki taş mücevherlerini çalma girişimini engellemek üzere çağırıldığından beri bu kadar heyecan verici bir olaya karışmadı." Linda ellerini ovuşturdu.

Andrew, mezar kazıcıları, metro mühendisleri, boru döşeyicilerinden oluşan Londra yer altı dünyasındaki tanıdıkları aracılığıyla, Bodleian Kütüphanesi'nde kitapların saklandığı tesisin altındaki karmaşık tünellerin ve rafların ayrıntılı planlarını ele geçirmişti. Büyük salondaki uzun masanın üzerinde planları açtı.

"Noel tatili nedeniyle şu anda tesiste öğrenci ya da kütüphane personeli bulunmuyor," dedi Andrew. "Ama her yerde inşaatçılar var." Planları işaret etti. "Yer altındaki eski kitap deposunu okurların çalışabileceği bir alana dönüştürüyorlar."

"Önce nadir kitapları Radcliffe Bilim Kütüphanesi'ne taşıdılar. şimdi de bu." Planlara dikkatle baktım. "Çalışan ekipler ne zaman paydos ediyor?"

"Paydos etmiyorlar," dedi Andrew. "Ders sırasında kimseyi rahatsız etmemek için tam gün çalışıyorlar."

"Okuma odasına gitsen ve sıradan bir günmüş gibi bir istek formu doldursan ne olur?" diye önerdi Linda. "Yani kâğıdı doldurursun, Lamson borusuna koyarsın ve en iyisini umarız. Taşıma kayışının yanında durup onu bekleyebiliriz. Belki kütüphane, personel olmadan da isteğini getirmenin bir yolunu biliyordur." Linda, Bodleian'daki süreçleri bu kadar iyi bilmesine şaşırdığını görünce burun kıvrırdı. "Ben St. Hilda'ya gittim kızım."

"Havalı boru sistemi geçen temmuzda devre dışı bırakıldı. Taşıma kayışı da bu ağustosta söküldü." Andrew ellerini kaldırdı. "Elçiye zeval olmaz, hanımlar. Bodley'in kütüphanecisi değilim ben."

"Stephen'in büyüğü yeterince iyiyse, donanıma ihtiyacı olmayacak. Diana'nın gerçekten ihtiyacı olan bir şeyi istemesi yeterli," dedi Sarah.

"Öğrenmemizin tek yolu Bodleian'a gitmek, işçilere görünmeden eski kütüphaneye girmenin bir yolunu bulmak," diye içimi çektim.

Andrew başını salladı. "Stan kazı ekibinde. Hayatı boyunca kazı yaptı. Gece olmasını beklerseniz sizi içeri alır. Elbette başı derde girecek ama bu ilk olmayacak, onu tutabilecek bir hapisane henüz yapılmadı."

"Stanley Cripplegate güvenilir adamdır," dedi Linda tatminkâr bir biçimde başını sallayarak. "Sonbaharda nergis soğanlarını ekmekte hep yardımcı olur."

Stanley Cripplegate alt dişleri ön dişlerinden belirgin biçimde önde olan, ufak tefek bir adamdı, yetersiz beslenmiş birinin eğri büğrü beden yapısına sahipti. Vampir kanı ona uzun ömür ve güç vermişti ama kemiklerini ancak bu kadar uzatabilmişti. Hepimize parlak sarı güvenlik baretleri dağıttı.

"Bu kılıktaki şey olmaz mıyız... yani biraz dikkat çekici değil mi bunlar?" diye sordu Sarah. "Hanım olduğunuz için dikkat çekiyorsunuz zaten," dedi Stan gizemli bir tavırla. Işık çaldı. "Hey! Dickie!"

"Sessiz ol," diye tısladım. Bu tarihin en gürültülü, en dikkat çekici kitap soygunu olacaktı bu gidişle. "Önemli değil yahu. Dickie eski dostumdur." Stan iş arkadaşına döndü. "Bu hanımları ve beyleri birinci kata götür, Dickie."

Dickie bizi ve baretlemeimizi, Duke Humfrey Kütüphanesi okuma odasının Arts End bölümünde, Kral I. Charles ile Sör Thomas Bodley'in büstü arasında bıraktı.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bunlar bizi izliyor mu?" dedi Linda elleri belinde, talihsiz krallara kaşlarını çatı.

Kral Charles göz kırptı.

"Cadılar on dokuzuncu yüzyılın ortasından beri güvenlik ekibinde yer alıyor, Stan bizi resimlerin, heykellerin ve çörlenlerin etrafında uygunsuz bir şey yapmamamız için uyardı." Dickie ürperdi. "Çoğu o kadar rahatsız etmiyor. Karanlık gecelerde insana arkadaşlık ediyorlar ama şuradaki tam anlamıyla ürkütücü bir herif."

"Asıl babasını görmeliydin," dedi Fernando. Şapkasını çıkarıp göz kırpan Kral'ı eğilerek selamladı. "Majesteleri."

İçeri sokulması yasak boğaz pastilini cebinizden çıkardığınız sırada gizlice gözetlenmek her kütüphane müdaviminin kâbusuydu. Bodleian örneğinde okurların endişelenmek için geçerli bir nedeni olduğu anlaşılmıştı. Sihirli güvenlik sisteminin sinir merkezi Thomas Bodley ve I. Charles'ın gözyuvarlarının arkasına gizlenmişti.

"Affedersin, Charlie." Havaya fırlattığım sarı baret Kral'ın başına indi. Parmaklarımı şaklattığımda baretin siperliği gözlerine indi. "Bu gece yapacaklarınızı kimse görmeyecek." Fernando bana baretini uzattı.

"Rica ediyorum, kütüphanenin kurucusu için benimkini kullan."

Sör Thomas'ın da gözünü kapadıktan sonra, heykelleri kütüphanenin geri kalanına bağlayan iplikleri çekip bükmeye başladım. Büyünün düğümleri karışık olmayan, üç ya da dört kesişimli düğümlerdi ama aşırı yüklenmiş bir elektrik paneli gibi birbirinin üstüne binmiş çok sayıda düğüm vardı. En sonunda bütün düğümlerin bağlı olduğu ana düğümü bulup çözdüğümde izleniyormuşuz hissi de son buldu.

"Böyle çok daha iyi," diye mırıldandı Linda. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"İçeri girdiğimizde Matthew'a onu arayacağıma söz vermiştim," dedim telefonumu çıkararak. "Bana bir dakika verin."

Kafes barikadı aşılıp Duke Humfrey Kütüphanesi'nin sessiz ve yankılı geniş ana koridorunda yürüdüm. Matthew telefonu ilk çalıştı açtı.

"Her şey yolunda mı *mon coeur*?" Sesi gerginlikle çınlıyordu, ona geldiğiniz aşamayı kısaca anlattım.

"Rebecca ve Philip ben gittikten sonra nasıldı?" diye sordum hikâyemi bitirdiğimde.

"Huzursuz."

"Peki sen?" Sesim yumuşadı.

"Daha da huzursuz."

"Neredesin?" diye sordum. Matthew yola çıkmamı beklemiş, sonra Orta Avrupa'ya doğru, arabasını kuzey ve doğu yönünde sürmüştü.

"Az önce Almanya sınırından çıktım." Meraklı bir cadiyla karşılaşma ihtimalini düşünerek bana fazla bilgi vermeyecekti.

"Dikkatli ol. Tanrıça'nın söylediğini unutma." Ashmole 782'ye sahip olmak istiyorsam bir şeyden vazgeçmem gerektiği hâlâ aklımdan çıkmamıştı.

"Olurum." Matthew duraksadı. "Senin de hatırlamanı istediğim bir şey var."

"Neymiş o?"

"Kalpler kırılmaz, Diana. Ve yalnızca aşk bizi tam anlamıyla ölümsüz kılabilir. Sakın unutma, *ma lionne*. Ne olursa olsun." Telefonu kapadı.

Sözleriyle birlikte omurgamda Tanrıça'nın okunu yerinden oynatan bir korku ürpertisi hissettim. Güvende olması için dokuduğum efsunun sözlerini tekrarladım ve bizi birbirimize bağlayan zincirin tanındık çekişini hissettim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Fernando alçak sesle.

"Beklenebileceği gibi." Telefonu cebime koydum. "Hadi başlayalım."

Önce Ashmole 782 ilk kez elime geçtiği zaman yaptığım şeyleri bir bir tekrarlamaya karar vermiştik. Sarah, Linda ve Fernando beni izlerken istek formundaki kutuları doldurdum. İmzaladım, okuyucu numaramı uygun boşluğa yazıp onu Arts End'de, havalı borunun bulunduğu yere götürdüm.

"Kapsül burada," dedim boş kabı çıkararak. "Belki Andrew yanıltıyordur. Teslimat sistemi hâlâ çalışıyor olabilir." Açtığımda kapsülün içi toz doluydu, öksürdüm.

"Belki, öyle ya da böyle fark etmez," dedi Sarah hafif bir sabırsızlıkla. "Onu yolla bakalım."

İstek formunu kapsüle koydum, ağzını sıkıca kapatıp bölmesine yerleştirdim.

"Şimdi ne olacak?" dedi Sarah birkaç dakika sonra.

Kapsül bıraktığım yerde duruyordu.

"Sertçe vurmaya deneyelim." Linda bölmenin ucuna sertçe vurduğunda bağlı olduğu ve yukarısındaki galeriyi tutan tahta destekler tehlikeli bir biçimde sarsıldı. Sesli bir vızıldamayla kapsül kayboldu. "Aferin, Linda," dedi Sarah belirgin bir hayranlıkla.

Fernando, dudakları seğirerek. "Cadı numarası falan mı bu?" diye sordu.

"Hayır ama radyomdaki kanalların sinyalini hep düzeltir," dedi Linda neşeyle.

İki saat sonra hâlâ taşıma bandının başında gelme emaresi göstermeyen el yazmasını bekliyorduk.

Sarah içini çekti. "B Planı."

Fernando tek kelime etmeden siyah paltosunun düğmelerini çözüp üzerinden çıkardı. Arka astarına bir yastık kılıfı dikilmişti. İçinde iki kalın kartonun arasında Edward Kelley'nin Hayat Kitabı'ndan çıkardığı sayfalar duruyordu.

"Alın bakalım," dedi paha biçilmez paketi uzatarak.

"Nerede yapmak istiyorsun?" diye sordu Sarah.

"Yeterince büyük tek yer şurada," dedim, harikulade vitraylar ve bekle kulübesi arasındaki yeri işaret ederek. "Hayır... sakın ona dokunma!" diye fısıltıyla tiz bir çığlık attım.

"Neden?" diye sordu Fernando, yolumuzu kapatan portatif merdiveni kavramıştı.

"O dünyanın en eski portatif merdivenidir. Neredeyse bu kütüphane yaşımda." El yazmasının sayfalarını göğsüme bastırdım. "Kimse ona dokunmaz. Hiç kimse."

"Lanet merdiveni çek oradan, Fernando," diye emretti Sarah. "Bir şey olursa Ysabeau'da yerine koyabileceğimiz bir şey olduğuna eminim. Onu yapmışken şu sandalyeyi de yoldan çek."

Heyecandan tırnaklarımı kemirdiğim birkaç saniyenin sonunda Linda'nın Marks&Spencer poşetinde taşıdığı tuz kutusunu yırtıyordum. Tanrıça'ya dualar fısıldayarak kayıp eşyayı bulmama yardım etmesini dilerken beyaz kristallerle bir üçgen oluşturdum. İşimi bitirdiğimde, Hayat Kitabı'nın sayfalarını Sarah ve Linda'ya bölüştürdüm. Üçümüz

üçgenin üç köşesinde durduk. Resimleri ortaya doğru tuttuk ve daha önce yazdığım büyüün sözlerini okudum:

Kayıpken bulunan eksik sayfalar

Kitap nereye bağlı

Göster bana.

“Ben hâlâ bir aynaya ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum,” diye fısıldadı Sarah, beklenti dolu bir saat geçtikten sonra. “Ona görüntüyü yansıtacak bir yer vermezsek kütüphane bize nasıl bir şey gösterebilir ki?”

“Diana ‘kitap nereye bağlı göster bana’ yerine ‘göster bize’ mi demeliydi acaba?” Linda, Sarah’ya baktı. “Üç kişiyiz.”

Üçgenin dışına çıkıp kimyasal evlilik resmini bekçinin masasına koydum. “İşe yaramıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum. Ne kitap ne güç ne de sihir. Kütüphane ölmüş gibi.”

“Kütüphanenin kendini iyi hissetmemesine şaşmamalı.” Linda anlayışla cıkladı. “Zavallılık. Bütün gün içini dışına çıkaran onca insan.”

“Yapabileceğimiz bir şey yok, tatlım,” dedi Sarah. “C planına geçelim.”

“Belki de büyüü gözden geçirmeliyim.” Her şey C planından daha iyiydi. Bir öğrenciyken ettiğim kütüphane yemininin son kalan kırıntılarını da çiğniyordu. Üstelik binayı, kitapları ve civardaki kolejleri gerçek anlamda tehlikeye atıyordu.

Başka bir şey daha vardı. Tam burada Benjamin’le yüzleştüğimde neden tereddüt ettiysem şimdi de aynı nedenle tereddüt ediyordum. Bodleian’da bütün gücümü kullanırsam araştırmacılık hayatımla olan son bağlarım da kopacaktı.

“Korkacak bir şey yok,” dedi Sarah. “Corra’ya bir şey olmayacak.”

“O bir ateş ejderi, Sarah,” diye karşı çıktım. “Kivilem saçmadan uçamaz. Etrafımıza bir baksana.”

“Barut fıçısı gibi,” diye onayladı Linda. “Yine de başka bir yol göremiyorum.”

“Olmalı,” dedim, üçüncü gözümü uyandırma umuduyla işaret parmağımla dürttüm.

“Hadi, Diana. Çok kıymetli kütüphane kartını düşünmeyi bırak artık. Sıkı bir büyü yapmanın zamanı geldi.”

“Önce biraz hava almalıyım.” Dönüp merdivenlere yöneldim. Temiz hava sinirlerimi yatıştırıp, düşünmeme yardım ederdi. Taşın üzerine döşenmiş ahşap basamakları indim. Peşimde Fernando’yla cam kapıları itip Old Schools Avlusu’na çıktım, soğuk ve tozsuz aralık havasını içime çektim.

“Merhaba, yengeciğim.”

Gallowglass gölgelerin içinden ortaya çıktı.

Varlığı korkunç bir şeylerin olduğuna işaretledi.

Usluca konuştuğunda kuşkularımı doğruladı.

“Matthew, Benjamin’in elinde.”

“Olamaz. Onunla az önce konuştum.” İçimdeki gümüş zincir sallandı.

“Bu beş saat önceydi,” dedi Fernando saatine bakarak. “Konuştuğunuzda Matthew nerede olduğunu söyledi mi?”

“Sadece Almanya sınırından çıktığını,” diye fısıldadım hissizce. Stan ve Dickie asık suratlarla yanımıza geldi.

“Gallowglass,” dedi Stan başını sallayarak.

“Stan,” diye karşılık verdi Gallowglass.

“Sorun mu var?” diye sordu Stan.

“Matthew kayıp,” diye açıkladı Gallowglass. “Benjamin onu yakaladı.”

“Ah.” Stan endişeli görünüyordu. “Benjamin piç kurusunun tekiydi zaten. Yılların onu değiştirdiğini sanmam.”

Matthew’umun o canavarın elinde olduğunu düşündüm.

Benjamin’in kız çocuğumun olmasını umduğuyla ilgili söylediklerini düşündüm.

Kızımın küçük kırılğan parmağının Matthew’un burnuna dokunması gözümün önünde canlandı.

“Önümde onun olmadığı bir yol yok,” dedim.

Öfke damarlarımda lav gibi aktı, ardından önüne her şeyi –ateş, hava, toprak, su– katıp sürükleyen ezici bir güç dalgası geldi. Garip bir yoksunluk, hayati önem taşıyan bir şeyi kaybettiğimi söyleyen bir boşluk hissettim.

Bir an kaybettiğim şeyin Matthew olup olmadığını merak ettim. Ama bizi birbirimize bağlayan zinciri hâlâ hissedebiliyordum. İyiliğim için elzem olan şey hâlâ oradaydı.

Sonra kaybettiğimin elzem bir şey olmadığını fark ettim. Alışılmış bir şey, çok uzun zaman taşıdığım için ağırlığına alıştığım bir yükü kaybolan.

Şimdiyse bunca zamandır el üstünde tuttuğum o şey tıpkı Tanrıça'nın söylediği gibi kaybolmuştu.

Hızla döndüm ve kör gözlerle karanlıkta kütüphanenin girişini aradım.

"Nereye gidiyorsun, yengeciğim?" diye sordu Gallowglass, kapıyı kapalı tuttuğu için geçemiyordum. "Beni duymadın mı? Matthew'un izini bulmalıyız. Kaybedecek vakit yok."

Kalın cam paneller pırıldayan kumlara dönüştü, pirinç menteşeler ve kollar tangır tungur taş eşığe düştü. Molozların üzerinden atlayıp yarı koşarak yarı uçarak Duke Humfrey'e girdim.

"Yenge!" diye bağırdı Gallowglass. "Aklını mı kaybettin?"

"Hayır!" diye bağırdım. "Eğer büyümü kullanırsam Matthew'u da kaybetmeyeceğim."

"Matthew'u kaybetmek mi?" dedi Sarah, Gallowglass ve Fernando'yla içeri girdiğimde.

"Tanrıça. Ashmole 782'yi istiyorsam bir şeyden vazgeçmem gerektiğini söylemişti," diye açıkladım. "Ama vazgeçmem gereken Matthew değilmiş."

Yoksunluk hissinin yerini geride kalan bütün endişeleri silip süpüren serbest bırakılmış gücün tazeliği almıştı.

"Corra, uç!" Kollarımı ardına kadar açtım, ateş ejderi tiz bir çığlıkla odada uçtu, galerilerin arasında Arts End ile Selden End'i birleştiren uzun koridor boyunca yükseldi.

"Bırakman gereken neymiş peki?" diye sordu Linda, Corra'nın kuyruğunun Thomas Bodley'in baretine çarpmasını izlerken.

"Korku."

Annem beni korkunun gücü hakkında uyarmıştı ama çocukken insanın sık sık yaptığı gibi onu yanlış anlamıştım. Başkalarının korkusuna karşı tetikte olmam gerektiğini sanmıştım ama annemin kastettiği kendi korkularımdı. Bu yanlış anlama yüzünden korkunun içimde kök salmasına izin vermiştim, o da gözlerimi köreltmış, dünyaya bakışımı etkilemişti.

Korku aynı zamanda büyü yapma isteğini de köreltmmişti. Gücümü kullanmaktan alıkoyan bir koltuk değneği, beni gizleyen bir pelerin olmuştu.

Korku beni başkalarının merakından korumuş, gerçekte ne olduğumu, cadılığımı unutabileceğimi dipsiz bir kuyu olmuştu. Korkuyu aylar önce dokuyucu olduğumu öğrendiğimde geride bıraktığımı sanıyordum ama farkında bile olmadan son kalıntılarına tutunmuştum.

Artık korku yoktu.

Corra bir hava akımı yakalayarak alçaldı, kendini yavaşlatmak için pençelerini açıp kanatlarını çırttı. Hayat Kitabı'nın sayfalarını aldığım gibi burnuna tuttum. Corra onları kokladı.

Ateş ejderinin öfkeli kükremesi odada çınladı, vitraylı camları takır dattı. Alsop Nine'nin evinde ilk karşılaşmamızdan bu yana benimle bir ya da iki kez konuşmuş, yalnızca sesler ve hareketlerle iletişim kurmuştu ama bu kez konuşmayı tercih etti.

"Bu sayfalar ölümle ağırlaşmış. Dokuyuculuk ve kan sanatı yatıyor onlarda." Burun deliklerindeki kokudan kurtulmak ister gibi başını salladı.

"Kan sanatı mı dedi?" Sarah'nın merakı aşikârdı.

"Canavarciğa soruları sonra sorarız," dedi Gallowglass karanlık bir sesle.

"Bu sayfalar bir kitaptan geldi. Bu kütüphanede bir yerde olmalı. Onu bulmam gerek." Dikkatimi fondaki konuşmalar yerine Corra'ya verdim. "Matthew'u geri almanın tek umudu onun içinde olabilir."

"Diyelim ki sana bu korkunç kitabı getirdim. O zaman ne yapacaksın?" Corra gümüş ve siyah gözlerini kırıştırdı. Gözleri bana Tanrıça'yı ve Jack'in öfke dolu bakışlarını hatırlatıyordu.

"Benden ayrılmak istiyorsun," dedim ani bir kavrayışla. Corra tıpkı benim gibi büyüyle bağlanmış bir tutsaktı.

"Korkun gibi, beni bırakmadığı sürece serbest kalamam," dedi Corra. "Ben senin büyüülü hayvanım. Benim yardımınla bir zamanlar olamı eğirmeyi, şimdi olamı dokumayı, olması gerekeni düğünlemeyi öğrendin. Artık bana ihtiyacın yok."

Ama Corra aylardır benimle birlikteydi ve sırtımı korkuma dayadığını gibi ona da dayamaya alışmıştım. "Ya Matthew'u senin yardımın olmadan bulamazsam?"

"Gücüm hep seninle olacak." Corra'nın pulları kütüphanenin karanlığında bile yanardöner renklerle parlıyordu. Belimdeki ateş ejderi biçimindeki gölgeyi düşünerek başımla onayladım. Tanrıça'nın oku ve

dokuyucu sicimlerim gibi Corra'nın ateş ve suyla yakınlığı her zaman içimde olacaktı.

"Nereye gideceksin?" diye sordum.

"Kadim ve unutulmuş yerlere. Orada dokuyucuları serbest bırakınca gelecek olanları bekleyeceğim. Kehanetin söylediği gibi, büyüü geri getirdin. Artık türümün sonuncusu değil, ilki olacağım." Aramızdaki boşlukta Corra'nın soluğunun dumanı tütüyordu.

"Bana kitabı getir, sonra şükran duygularıyla gidebilirsin." Gözlerinin içine baktığımda özgür bir yaratık olma arzusunu gördüm. "Teşekkür ederim, Corra. Ben büyüü geri getirmiş olabilirim ama sen de ona kanatlarını verdin."

"Ve şimdi onları kullanma zamanın geldi," dedi Corra. Pullu, perdeli uzantılarını üç kez çıkararak çatı kirişlerine doğru yükseldi.

"Corra neden yukarıda uçuyor?" diye tısladı Sarah. "Taşıma kayışını takip edip aşağı, kütüphanenin yer altı depolarına inmeli. Kitap orada."

"Büyüyü şekillendirmeyi bırak, Sarah." Alsop Nine bana kişinin, gücünden daha akıllı olduğunu düşünmesinin tehlikelerini öğretmişti. "Corra ne yaptığını biliyor."

"Matthew'un iyiliği için," dedi Gallowglass, "umarım biliyordur."

Corra su ve ateşin şarkısını söylediğinde alçak, dingin bir mırıltı duyuldu.

"Hayat Kitabı. Duyuyor musunuz?" diye sordum, sesin kaynağını bulmak için etrafıma bakınarak. Bekçinin masasının üzerindeki kâğıtlar mırıldanıyordu ama sesin asıl kaynağı onlar değildi.

Teyzem başını salladı.

Corra, Duke Humfrey'nin en eski bölümünün tepesinde daireler çiziyordu. Kanatlarının her çırpınışıyla mırıltılar güçleniyordu.

"Onu duyuyorum," dedi Linda heyecanlanarak. "Konuşma mırıltısı. Şu yönden geliyor."

Fernando kafes bariyerin üzerinden atladı ve Duke Humfrey'nin ana koridoruna çıktı. Onu takip ettim.

"Hayat Kitabı orada olamaz," diye karşı çıktı Sarah. "Biri onu fark ederdi."

"Göz önünde saklanıyorsa pekâlâ orada olabilir," deyip yakındaki bir kitaplıkta duran paha biçilmez kitapları çekip içlerine baktım. Bir kitabı

bırakıp diğerini elime alırken, sesler bana seslenmeye, onları bulmam için yalvarmaya devam ediyordu.

“Yenge? Galiba Corra kitabını buldu.” Gallowglass işaret etti.

Corra el yazmalarının kilitlendiği, ertesi gün okurların kullanması için saklandığı kitap dolabının demir parmaklığına tünemişti. Başî hâlâ konuşan sesleri dinliyormuşçasına yana eğilmişti. Başını salladı, tıkırtılar ve mırıltılarla seslere karşılık verdi.

Fernando da onu izlemişti. Sean’ın günlerini geçirdiği danışma masasının arkasında duruyor, başını kaldırmış üst raflardan birine bakıyordu. Orada Oxford Üniversitesi telefon rehberinin yanında neredeyse fark edilmemek için yalvaran sıradan bir gri karton kutu duruyordu. Ama o anda köşelerinden fışkıran ışıkla fark edilmeyecek gibi değildi. Birisi üzerine kenarı kıvrılmış bir not kâğıdı yapıştırmıştı: “*Kutulandı. İncelendikten sonra rafa geri koyun.*”

“Olamaz.” Ama bütün içgüdülerim bana bunun o olduğunu söylüyordu.

Elimi kaldırdım, kutu arkaya devrilip avcuma düştü. Onu dikkatle masaya bıraktım. Ellerimi üzerinden çektiğimde kapak havalanarak birkaç metre öteye düştü. Kutunun içindeki metal kelepçeler kitabı kapalı tutmaya çalışıyordu.

İçinde yüzlerce yaratığın bulunduğunu unutmadan, Ashmole 782’yi koruyucu kutusundan çıkarıp ahşap yüzeye bıraktım. Avcumu kapağına koydum. Konuşan sesler sustu.

Seç, dedi yüzlerce ses bir ağızdan.

“Seni seçiyorum,” diye fısıldadım ve Ashmole 782’nin üzerindeki kelepçeleri açtım. Metalleri sıcak ve rahatlık vericiydi. *Babam*, diye düşündüm.

Linda, Hayat Kitabı’nın sayfalarını bana uzattı.

Yavaşça, dikkatle kitabı açtım.

İçindekileri ve Elias Ashmole’un el yazısıyla yazdığı başlık ve babamın kurşun kalemle yaptığı ekin bulunduğu parşömeni korumak için cilde sokulmuş kâğıdı çevirdim. Ashmole 782’nin simya resimlerinin ilki –siyah saçlı bir kız bebek– karşımda duruyordu.

Bu çocuğun resmini ilk gördüğümde standart simya tasvirlerinden ne kadar farklı olduğuna şaşırmıştım. Şimdiyse elimde olmadan, dünyaya bir vampir ile cadının çocuğu olduğunu ilan etmek istercesine minik

ellerinin birinde gümüş, diğerinde altın bir gül tutan bebeğin kızına ne kadar benzediğini fark ediyordum.

Ama simya çocuğu, Hayat Kitabı'nın ilk resmi olarak tasarlanmamıştı. Onun kimyasal evlilikten sonra gelmesi gerekiyordu. Yüzyıllar süren ayrılıktan sonra, Edward Kelley'nin bu değerli kitaptan aldığı üç sayfayı yerine koyma zamanı gelmişti.

Yırtık sayfadan kalan kısım Hayat Kitabı'nın içinde belli belirsiz görünüyordu. Kimyasal evlilik sayfasını boşluğa soktum ve kenarını içeri doğru bastırdım. Sayfa gözlerimin önünde birleşti, kopmuş iplikleri bir kez daha tek parça haline geldi.

Sayfada hızla satırlar belirdi.

Yeni bir hayat yaratmak için kanlarımı döken orobouros ve ateş ejderi resmini alıp yerine koydum.

Kitaptan garip bir ağıt yükseldi. Corra uyarmak için dişlerini tıkrıdattı.

Korku ve tereddüt olmadan son sayfayı da Ashmole 782 ile birleştirdim. Hayat Kitabı bir kez daha bir bütün haline gelmişti.

Sabaha yaklaşan gece korkunç bir ulumayla yırtıldı. Ayaklarımın dibinden yükselen rüzgâr bedenime tırmandı, saçlarımı yüzümden ve omuzlarımdan alev dilleri gibi savurdu.

Havanın gücü kitabın sayfalarını giderek daha hızlı çeviriyordu. Simya resimleri gözden kaybolurken yeniden yazılmış parşömenin kalbinden çıkan sözcükleri okuyabilmek için parmaklarımı parşömene bastırdım. Ama bir anda kavrayamayacağım kadar çok sözcük vardı. Chris'in öğrencisi haklıydı. Hayat Kitabı basit bir metinden çok daha fazlasıydı.

Engin bir bilgi haznesiydi: Yaratık isimleri ve hikâyeleri, doğumlar, ölümler, lanetler ve büyüler, kan ve sihirle meydana getirilmiş mucizeler içeriyordu.

Bu bizim hikâyemizdi; dokuyucuların, damarlarında kan öfkesi olan vampirlerin ve onlardan doğan olağanüstü çocukların hikâyesi.

Sayırsız kuşak önceki atalarımı anlatmıyordu yalnızca. Bana böylesine mucizevi bir yaratının nasıl mümkün olduğunu anlatıyordu.

Sayfalar çevrilirken Hayat Kitabı'nın anlattığı hikâyeyi özümsemeye çalıştım.

Işıklı Doğanlar adıyla bilinen kadim kavmin kökeni böyle başladı işte. Babaları Sonsuzluk, anneleri Değişim'di ve Ruh onları rahminde besleyip büyüttü...

Çok tanıdık gelen bu simya metninin ne olduğunu bulmak için deli gibi düşündüm.

... çünkü üçü bir olduğunda, kudretleri gece kadar ebediydi...

Gün geldi çocukların yokluğu, Athanatoi'ye büyük dert oldu. Kızları aradılar...

Kimin kızları? Sayfaları durdurmaya çalıştım ama olanaksızdı.

... Bilgeler'in kan sanatının gizemini bildiğini keşfettiler.

Kan sanatı neydi?

Sözcükler durmaksızın ilerliyor, birbirine geçiyor, eğilip bükülüyordu. İkiye bölünüp başka sözcükler oluşturuyor, değişiyor ve korkunç bir hızla çoğalıyorlardı.

Kâbuslardan fırlamış ve en tatlı rüyaların içine girmiş adlar, yüzler ve yerler vardı.

Aşkları yokluk ve arzuyla başladı, yürekleri birleşip tek yürek oldu...

Sayfalar çevrilmeye devam ederken özlem dolu bir fısıltı, bir haz haykırışı işittim.

...korkuya yenildiklerinde şehir Işıklı Doğanlar'ın kanıyla yıkandı.

Sayfadan bir dehşet feriyadı, ardından bir çocuğun korkmuş ağlaması yükseldi.

...cadılar aralarında Athanatoi ile birleşenleri keşfettiler...

Düzenli bir davul sesi gibi bitmek bilmeyen isimleri susturmak için ellerimi kulaklarıma bastırdım.

Kayıp...

Unutulmuş...

Korkulan...

Dışlanmış...

Yasak...

Sayfalar gözümün önünde uçar gibi ilerlerken, kitabı oluşturan karmaşık dokumayı, her sayfayı kökleri çok uzak bir geçmişte yatan soylara bağlayan bağları görebiliyordum.

Çevrilen son sayfa boştu.

Görünmez bir el henüz işini bitirmemiş, hâlâ yazmaya devam ediyormuş gibi yeni sözcükler belirliyordu.

Işıkla Doğanlar böyle Gecenin Çocukları oldular.

Kim bitirecek bu bitmeyen yolculuğu? diye yazdı görünmez el.

Kim taşıyacak aslanın ve kurdun kanını?

Onuncu düğümü taşıyanı ara, çünkü bir kez daha ilk olacak en sonuncu.

Louisa de Clermont ve Bridget Bishop'ın bölük pörçük hatırladığım sözleri, *Aurora Consurgens*'ten simya şiiri parçaları ve Hayat Kitabı'ndan durmadan akan bilgiyle başım dönmüştü.

Kitabın sırtından yeni bir sayfa çıkıp Corra'nın kanatları gibi genişledi, bir ağaç yaprağı gibi açıldı. Sarah soluğunu tuttu.

Sayfanın üzerinde gümüş, altın ve renkli taşlarla parlayan bir resim belirdi.

"Jack'in amblemi!" diye bağırdı Sarah.

Bu, kuyruğunu yiyen bir yılan ve ateş ejderinin ebedi olarak birbirine bağlandığı onuncu düğümdü. Çevrelerini gür yeşillikler ve çiçeklerle dolu cennet gibi bir manzara sarıyordu.

Sayfa çevrildi, gizli kaynaktan sözcükler akmaya devam etti.

Işıklı Doğanlar'ın soyu burada devam ediyor.

Görünmez el, kalemimi mürekkebe daldırıyormuş gibi bir an duraksadı.

Rebecca Arielle Emily Marthe Bishop-Clairmont, soyunun son temsilcisi Diana Bishop ve soyunun ilk temsilcisi Matthew Gabriel Philippe Bertrand Sébastien de Clermont'un kızı. Yılanın egemenliği altında doğdu.

Philip Michael Addison Sorley Bishop-Clairmont, aynı Diana ve Matthew'un oğlu. Okçunun koruması altında doğdu.

Mürekkebin kurummasına imkân vermeyecek bir hızla sayfalar başa döndü.

İlk resmin ortasındaki ağaçtan yeni bir dal filizlendi. Dal büyüdüğüce üzerinden yapraklar, çiçekler ve meyveler fıskırıyordu.

Hayat Kitabı sımsıkı kapandı, kelepçeleri kilitlendi. Konuşmalar kesildi ve kütüphane sessizliğe gömüldü. İçimdeki gücün kabardığını daha önce hiç görmediğim bir düzeye yükseldiğini hissettim.

"Bekle," dedim. Yeni resmi daha iyi inceleyebilmek için elim ayağıma dolanarak kapağını açmaya alıştım. Hayat Kitabı önce bana karşı koydu ama biraz zorladığımda açıldı.

Boştu. Hiçbir şey yoktu. Paniğe kapıldım.

"Nereye gittiler?" Sayfaları çevirdim. "Matthew'u geri alabilmek için kitaba ihtiyacım var!" Sarah'ya baktım. "Nerede yanlış yaptım?"

"Ah, Tanrım." Gallowglass'ın yüzü kireç gibiydi. "Gözleri."

Arkama bakmak için başımı çevirdim, gözlerini dikmiş bana bakan bir kütüphanecinin hayaletini görmeyi bekliyordum.

"Arkanda bir şey yok, tatlım. Kitap da fazla uzakta değil." Sarah güçlükle yutkundu. "İçinde."

Hayat Kitabı bendim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

“Ne yapacağını önceden kestirmek o kadar kolay ki, acıması.” Benjamin’in sesi Matthew’un zihnini kaplayan sis tabakasını delip geçti. “Tek temennim karını da senin kadar kolay idare edebilmek.”

Koluna keskin bir acı saplandığında Matthew haykırmasına engel olamadı. Bu tepki Benjamin’i cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı. Matthew oğluna daha fazla zevk vermemek için dudaklarını sımsıkı kapadı.

Bir çekiç demire vurdu... çocukluğundan hatırladığı tanıdık bir sestti. Matthew metalin çınlamasını iliklerine işleyen bir titreşim olarak hissetti.

“İşte. Bu seni zapt eder.” Soğuk parmaklar çenesini kavradı. “Gözlerini aç, baba. Zorla açarsam hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

Matthew gözkapaklarını zorlukla kaldırdı. Benjamin’in yüzü hemen önündeydi. Oğlu yumuşak, hüznü dolu bir ses çıkardı.

“Çok kötü. Bana karşı koyacağını ummuştum. Yine de henüz birinci perdedeyiz.” Benjamin, Matthew’un başını aşağı eğdi.

Sivri uçlu kızgın demir Matthew’un sağ kolunun ön kısmından girip arkasındaki tahta sandalyeye saplandı. Demir soğurken yanan et ve kemik kokusu biraz olsun azaldı. Aynı muameleye tabi tutulduğunu görmek için diğer koluna bakması gerekmiyordu.

“Gülümse. Evdeki ailenin yeniden bir araya gelmemizin bir dakikasını bile kaçırmamasını istemiyorum.” Benjamin, Matthew’u saçlarından kavrayıp başını yukarı çekti. Matthew bir kameranın vızıldamasını işitti.

“Birkaç uyarı: Birincisi, o demir çubuk dirsek kemiğin ile ön kol kemiğinin arasında, dikkatle hesaplanmış bir yerde duruyor. Akkor metal çevresindeki kemiklerle birleşmiştir yeterince, yani mücadele edersen kemiklerin paramparça olur. Bana bunun çok acı verici olduğu söylendi.” Benjamin sandalyenin ayağına bir tekme savurdu, eline korkunç bir acı saplanırken Matthew’un çenesi kenetlendi. “Gördün mü? İkincisi, seni

öldürmekle elime hiçbir şey geçmez. Bana ne söylersen söyle, ne yaparsan yap ya da neyle tehdit edersen et, seni ölümün nazik ellerine teslim etmeyeceğim. İzdırabınla kendime bir şölen verip tadını çıkarmak istiyorum.”

Matthew, Benjamin’in ondan belirli bir soruyu sormasını beklediğini biliyordu ama ağzının içinde ağırlaşan dili beyninin verdiği komutlara uymuyordu bir türlü. Yine de devam etti.

“Diana. Nerede?”

“Peter onun Oxford’da olduğunu söylüyor. Knox yaşayan en güçlü cadı olmayabilir ama kadının izini takip etmek için yöntemleri var. Onunla bizzat konuşmana izin verirdim ama bu, evdeki izleyicilerimizin yavaş yavaş gelişen dramın tadını çıkarmasını engeller. Bu arada seni duyamazlar. Henüz. Bunu direncinin kırılıp yalvaracağın ana saklıyorum.” Benjamin sırtını kameraya verecek şekilde dikkatli bir pozisyonda duruyordu. Bu şekilde dudakları okunamazdı. Ama Matthew’un yüzü kameraya dönmüktü.

“Diana. Burada. Değil mi?” Matthew her heceyi dikkatle telaffuz etti. Onu her kim izliyorsa karısının hâlâ özgür olduğunu bilmesi gerekiyordu.

“Gördüğün Diana bir seraptı, Matthew.” Benjamin kıkırdadı. “Knox bir büyü yaptı ve onun görüntüsünü üst kattaki boş odaya yansıttı. Biraz daha izleseydin görüntülerin film gibi başa döndüğünü görürdün.”

Matthew gördüğünün bir illüzyon olduğunu biliyordu. Diana’nın görüntüsü sarışındı çünkü Knox, karısını geçmişten döneli beri görmemişti. Saç rengini tutturmuş olsaydı bile Matthew onun gerçek Diana olmadığını anlardı çünkü bu Diana’da onu çeken bir canlılık ya da sıcaklık yoktu. Matthew, Benjamin’in bölgesine yakalanacağını bilerek girmişti. Bu Benjamin’i hamle yapmaya zorlamanın ve bu sapıkça oyununu sona erdirmenin tek yoluydu.

“Aşka karşı zaafın olmasa büyük bir adam olurdun. Bunun yerine bu değersiz duygunun sana hükmetmesine izin veriyorsun.” Benjamin biraz daha yaklaştığında Matthew adamın dudaklarındaki kanın kokusunu aldı. “Bu senin en büyük zaafın baba.”

Bu hakarete karşılık Matthew’un eli gayriihtiyari kasıldı, bedelini güneşin altında kurumuş toprak gibi çatlayan dirsek kemiği ödedi.

“Bu çok aptalcaydı, öyle değil mi? Bedenin zaten muazzam bir stres altında, zihninin karın ve çocukların için duyduğun kaygılarla dolu. Bu

koşullar altında iyileşmen iki misli uzun sürecektir.” Benjamin, Matthew’un çenesini zorla açarak diş etlerini ve dilini inceledi. “Susamışsın. Hem de açsın. Aşağıda bir çocuk var, üç dört yaşlarında bir kız. Onunla karnını doyurmaya karar verdiğinde bana haber ver. Bakire kanının fahişe kanından daha kuvvetli olup olmadığını belirlemeye çalışıyorum. Şimdilik verilerden bir sonuç alamadım.” Benjamin klipsli kâğıt altlığına tutturulmuş hasta tabelasına bir not karaladı.

“Asla.”

“Asla uzun bir zaman. Philippe bana bunu öğretti,” dedi Benjamin. “Daha sonra ne hissedeceğini göreceğiz. Neye karar verirsen ver, tepkilerin başka bir araştırma sorusunu yanıtlamama yardımcı olacak: Tanrı’nın onu kurtaracağına inanmayı bırakması için bir vampiri aç bırakıp din-darlığını terk ettirmek ne kadar zaman alır?”

Çok uzun bir zaman, diye düşündü Matthew.

“Sana verdiğim bütün o uyuşturuculara rağmen yaşamsal belirtilerin şaşırtıcı derecede güçlü. Verdikleri sersemlik ve uyuşukluk hissini seviyorum. Çoğu kurban tepkileri ve içgüdüleri köreldiğinde güçlü bir kaygı duyar. Bunun bazı belirtilerini sende görüyorum ama amacım için bu kadarı yeterli değil. Dozu artırmam gerekecek.” Benjamin kâğıt altlığını tekerlekli küçük metal bir dolabın üzerine attı. 2. Dünya Savaşı’ndan kalmış bir eşyaya benziyordu. Matthew dolabın yanındaki metal iskemleyi fark etti. Üzerindeki palto tanıdıktı.

Burun delikleri genişledi.

Peter Knox. Odada değildi ama yakınlardaydı. Benjamin bu konuda yalan söylememiştii.

“Seni daha iyi tanımak isterim baba. Gözlemlemek yüzeysel gerçek-leri öğrenmeme yardımcı olabilir. Sıradan vampirlerin bile pek çok sırrı vardır.” Benjamin ona yaklaştı. Matthew’un gömleğini yırtarak boynunu ve omuzlarını açıkta bıraktı. “Yıllar boyunca bir yaratığın kanından aldığım bilgiyi azami düzeye çıkarmayı öğrendim. Anlıyorsundur, işin sırrı hızını ayarlamakta. Acele etmemelisin. Ya da fazla açgözlü olmamalısın.”

“Hayır.” Matthew, Benjamin’in zihninin içine girmeye çalışacağını tahmin etmesine rağmen bu saldırıya içgüdüsel bir tepki gösterdi. Sandalyeden kurtulmak için çırpındı. Önce bir kolu, sonra diğer kolu kırıldı.

“Aynı kemikleri üst üste kırmaya devam edersen hiç iyileşmezler. Benden tekrar kaçmaya çalışmadan önce bunu bir düşün, Matthew. Boşuna uğraşıyorsun. Kaval kemiğin ve kavisli kemiğin arasına bir demir sokabilirim.”

Benjamin’in sivri turnağı Matthew’un tenini çizerek soğuk ve ıslak kanı fışkırttı.

“İşimiz bitene kadar, sen ve cadın hakkında bilmem gereken her şeyi öğrenmiş olacağım, Matthew. Yeterince zaman olursa –ve vampirlerin de zamandan bol neyi var– ona verdiğin her dokunuşa tanık olacağım. Ona zevk ve acı verecek şeyi öğreneceğim. Gücünü ve bedeninin sırlarını öğreneceğim. Rubu bir kitapmış gibi önümde açılacak ve her zayıf noktasını göreceğim.” Benjamin, Matthew’un tenini okşayarak, yavaş yavaş boynuna daha fazla kan gitmesini sağladı. “Bodleian’da korkusunun kokusunu aldım elbette ama şimdi onu anlamak istiyorum. Onca korku ama hayret verici bir cesaret. Onun iradesini kırmak heyecan verici olacak.”

Kalpler kırlamaz, diye hatırlattı Matthew kendine. Boğuk bir sesle tek kelime etmeyi başardı. “Neden?”

“Neden mi?” Benjamin’in sesi öfkeyle çatladı. “Çünkü beni öldürmeye cesaretin yoktu. Onun yerine beni her gün, her seferinde bir damla kanımı alarak yok ettin. Philippe’e onu yüzüstü bıraktığını ve de Clermont’ların Haçlı devletleri için planlarını ortaya döktüğünü itiraf etmektense beni bir vampir yapıp sıcakkanlılarla dolu bir şehrin sokaklarına attın. Seni arzu ve özlemle parçalayacak kadar kana aç olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? İlk değiştiğinde kan öfkesinin ne kadar güçlü olduğunu hatırlıyor musun?”

Matthew, hatırlıyordu elbette. Ve ummuştı ki... hayır. Tanrı yardımcısı olsun, Matthew Benjamin’in kan öfkesiyle lanetlenmesi için *dua etmişti*.

“Philippe’in hakkında iyi düşünmesini, kendi çocuğunu önemsemediğinden daha fazla önemsiyordun.” Benjamin’in sesi hiddetle titriyordu, gözleriyse gece kadar karaydı. “Vampir yapıldığım andan beri seni ve Philippe’i, tüm de Clermont’ları yok etmek için yaşadım. İntikam bana bir amaç verdi, zaman en iyi dostum oldu. Bekledim. Plan yaptım. Kendi çocuklarımı yaptım ve onlara benim hayatta kalmayı öğrendiğim gibi hayatta kalmayı öğrettim. Tecavüz ederek, öldürerek. Bana izleyebileceğim başka bir yol bırakmamıştın.”

Matthew gözlerini kapadı. Yalnızca Benjamin'in yüzünü görmemek için değil, bir oğul ve baba olarak başarısız olduğunu aklından silmek için kapamıştı gözlerini. Ama Benjamin buna izin vermedi.

"Gözlerini aç," diye homurdandı oğlu. "Yakında, benden gizlediğin hiçbir sırrın kalmayacak."

Matthew'un gözleri panikle açıldı.

"Eşini öğrendikçe, senin hakkında da bir sürü şey öğreneceğim," diye devam etti Benjamin. "Bir erkeği tanımanın en iyi yolu onun kadının tanımaktır. Bunu da Philippe'ten öğrendim."

Matthew'un zihninde çarklar dönmeye başladı. Korkunç bir gerçek ortaya çıkmak için mücadele ediyordu.

"Philippe sana savaş sırasında birlikte geçirdiğimiz zamandan söz etti mi? Planladığım gibi gitmedi işler. Philippe kamptaki cadıyı, yaşlı bir Çingene'yi ziyaret ettiğinde birçok şeyi berbat etti," diye açıkladı Benjamin. "Biri onu varlığımdan haberdar etmiş ve her zamanki gibi Philippe sorunu kendisi çözmek istedi. Cadı, düşüncelerinin çoğunu çaldı, geri kalanları yumurta gibi çırpı, sonra da kendini astı. Kesin bir başarısızlıktı. Philippe'in her zaman son derece düzgün çalışan bir kafası vardı. Bütün o karmaşık güzelliğiyle onu keşfetmeyi dört gözle bekliyordum."

Matthew'un karşı çıkan kükremesi boğuk bir hırıltı olarak çıktı ama kafasında sesi hiç durmadan haykırıyordu. Bunu hiç tahmin etmemişti işte.

Savaş sırasında Philippe'e işkence eden bir Nazi subayının teki değil, Benjamin'di, kendi oğluydu.

Benjamin, Matthew'un suratına elmacık kemigini kıran bir yumruk indirdi.

"Sessiz ol. Sana burada uyku masalı anlatıyorum." Benjamin, Matthew'un yüzündeki kırık kemiklere bastırdı. Ses yerine acı veren bir enstrüman gibi kemiklerle oynadı. "Auschwitz'teki kumandan, Philippe'i benim gözetimime verdiğinde artık çok geçti. Cadıdan sonra o bir zamanların parlak beyininde elle tutulur tek bir şey kalmıştı: Ysabeau. Öyle soğuk birinden beklenmeyecek kadar şehvetli olabileceğini keşfettim."

Matthew, Benjamin'i duymamak için kulaklarını tıkamak istese de bunu yapabilmesinin bir yolu yoktu.

"Philippe kendi zayıflığından nefret ediyordu ama Ysabeau'yu bir türlü bırakmıyordu," diye devam etti Benjamin. "Deliliğin ortasında

bebek gibi ağlarken, Ysabeau'yu düşünüyordu... onun hazzına ortak olduğumu bile bile." Benjamin gülümseyerek sivri dişlerini gösterdi. "Ama bu kadar aile meselesi yeter. Hazır ol, Matthew. Bu canını yakacak."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Gallowglass, eve dönen uçakta Bodleian'da bana beklenmedik bir şey olduğunu söyleyerek Marcus'u uyarmıştı.

"Diana'yı biraz... başkalaşmış göreceksin," demişti Gallowglass dikkatle.

Başkalaşmış. Bu düğümler, sicimler, zincirler, kanatlar, mühürler, silahlar ve şimdi de sözcükler ve bir ağaçtan oluşan bir yaratığı tanım-
lamak için yerinde bir sözdü. Bu bana ne yapıyordu, bilmiyordum ama
daha önce olduğum şeyden çok farklıydım.

Marcus değişim konusunda uyarıldığı halde Sept-Tours'da arabadan
indiğimde gözle görünür biçimde sarsılmıştı. Phoebe dönüşümümü pek
çok durumda sergilediği sakinlikle karşıladı.

"Soru yok, Marcus," dedi Hamish dirseğimi tutarak. Uçakta soru-
ların bana ne yaptığını görmüştü. Soru sorulacağına dair en ufak bir
imada gözlerimin süt beyazına dönüşüp harf ve semboller sergilemeye
başlamasını, harflerin kollarımda ve ellerimin üzerinde belirmesini hiçbir
gizlenme büyüğü saklayamazdı.

Çocuklarımin beni bu şekilde görerek büyüyeceği ve annelerinin
yeniden yazılmış bir parşömen olmasını normal karşılayacakları için
içimden şükranlarımı sundum.

"Soru yok," diye hemen kabul etti Marcus.

"Çocuklar Matthew'un çalışma odasında Marthe'yle birlikte. Eve dön-
düğünü biliyorlarmış gibi son bir saattir çok huzursuzlar," dedi Phoebe
peşimden eve girerek.

"Önce Becca ve Philip'i göreyim." Onlara kavuşmaya can atarak
merdivenleri ayaklarımla değil, uçarak çıktım. Bu durumda başka bir
şey yapmam da anlamsız olurdu zaten.

Çocuklarımla geçirdiğim zaman ruhumu derinden sarstı. Bir yandan
kendimi Matthew'a daha yakın hissetmemi sağlıyorlardı. Ama kocam

tehlikedeysen Philip'in mavi gözlerinin şeklinin kocamınkilere ne kadar benzediğini düşünüyordum elimde olmadan. Küçük ve toy olmasına rağmen çenesinde de aynı inatçı kıvrımı taşıyordu. Becca'nın renkleri ise –kuzgun karası saçları, şimdiden bebeklerin olağan mavisi yerine parlak gri yeşil olan gözleri, süt beyazı teni– Matthew'la ürkütücü bir benzerlik taşıyordu. İçime sokarcasına onlara sarıldım, kulaklarına babaları döndüğünde yapacaklarını fısıldadım.

Onlarla göze alabildiğim kadar uzun bir zaman geçirdikten sonra bu kez ayaklarımı kullanarak yavaşça aşağı indim ve Benjamin'in video yayınına görmek istediğimi söyledim.

"Ysabeau şu anda kütüphanede onu izliyor." Miriam'ın gözle görünür endişesi Gallowglass'ın Bodleian'da aniden ortaya çıkışından beri olan her şeyden daha korkutucuydu.

Kendimi göreceğim şeye hazırladım ama ben içeri girer girmez Ysabeau dizüstü bilgisayarı kapadı.

"Sana onu buraya getirmemeni söylemiştim, Miriam."

"Diana'nın bilmeye hakkı var," dedi Miriam.

"Miriam haklı, büyükanne." Gallowglass büyükannesini hızlı bir öpücükle selamladı. "Hem yengem seni dinlemez. Baldwin yaraları iyileşene kadar seni Philippe'ten uzak tutmaya çalıştığında sen de onu dinlememiştin." Dizüstü bilgisayarı Ysabeau'nun elinden alıp kapağı açtı.

Gördüğüm sahne karşısında dudaklarımın arasından boğulur gibi bir dehşet feryadı döküldü. Matthew'u, kolayca ayırt edilebilen gri-yeşil gözleri ve siyah saçlarından tanıyabildim yalnızca.

"Diana." Baldwin kararlı adımlarla içeri girdi, yüzündeki ifadesi görünüşüme tepki vermemek için kendini dikkatle hazırladığını gösteriyordu. Ama o bir askeri ve bir şeyi yok saymanın onu gerçekte yok etmeyeceğini biliyordu. Şaşırtıcı bir nezaketle uzanıp saç çizgime dokundu. "Acıyor mu?"

"Hayır." Bedenim Hayat Kitabı'nı içine aldığı anda derimde bir ağaç belirmişti. Gövdesi enseme kaphıyordu ve omurgamla aynı hizadaydı. Kökleri omuzlarıma yayılıyordu. Saçlarımın altında dallanıp budaklanarak kafa derimi örtüyordu. Dalların uçları saç çizgimin altından, kulaklarımın arkasından ve yüzümün kenarlarından fırlıyordu. Büyü kutusunun

üzerindeki ağaç gibi, kökler ve dallar Kelt düğümünü andıran bir desen oluşturarak boynumun iki yanında garip bir biçimde iç içe geçiyordu.

“Neden buradasın?” diye sordum. Vaftiz töreninden beri Baldwin’den haber almamıştık.

“Benjamin’in mesajını ilk gören Baldwin’di,” diye açıkladı Gallowglass. “Hemen beni aradı, sonra Marcus’a haber verdik.”

“Nathaniel benden önce gördü. Matthew’un son cep telefonu konuşmasını –sana telefon etmiş– izledi ve Polonya’da bir yerde olduğunu buldu,” dedi Baldwin.

“Addie, Matthew’u Berlin yolunda Dresden’de görmüş,” diye bildirdi Miriam. “Matthew ondan Benjamin hakkında bilgi istemiş. Onunla birlikteyken Matthew’a bir mesaj gelmiş. Apar topar Addie’nin yanından ayrılmış.”

“Verin, Addi’yle Dresden’de buluştu. Matthew’un izini buldular. Marcus’un şövalyelerinden biri eskiden Breslau dediğimiz yere giderken görmüş onu.” Baldwin, Ysabeau’ya bir bakış fırlattı. “Güneydoğuya gidiyormuş. Matthew tuzığa düşmüş olmalı.”

“O zamana kadar kuzeye gidiyordu. Neden yönünü değiştirdin?” Marcus kaşlarını çatı.

“Matthew, Macaristan’a gitmiş olabilir,” dedim haritayı gözümün önüne getirmeye çalışarak. “Godfrey’in yazdığı bir mektup bulmuştuk. Benjamin’in oradaki bağlantılarından söz ediyordu.”

Marcus’un telefonu çaldı.

“Ne biliyorsun?” Marcus bir an dinledi, sonra kütüphane masasındaki dizüstü bilgisayarlardan birinin başına geçti. Ekran aydınlandığında bir internet adresi yazdı. Video yayınından yakın çekim sahneler belirdi, görüntüler daha net olması için büyütülmüştü. Birinde bir kâğıt altlığı görünüyordu. Bir başkasında bir iskemlenin üzerine atılmış bir kumaş. Üçüncüsünde ise bir pencere vardı. Marcus cep telefonunu masaya bırakıp hoparlörünü açtı.

“Açıkla, Nathaniel,” diye emretti, Nathaniel’in arkadaşı değil de komutanı gibi konuşuyordu.

“Oda oldukça boş. Matthew’un yerini bulabilmemiz için bize ipucu verecek fazla bir şey yok. Şu eşyalar elimizdeki en iyi umudumuz.”

“Kâğıt altlığına zumlayabilir misin?”

Nathaniel dünyanın öbür ucunda görüntüyle oynadı. değiştirdi.

“O kâğıt altlıklarını hasta çizgeleri için kullanırız. Her hastane koğuşunda bulunur, yatakların demir parmaklıklarına asılı durur.” Marcus başını yana eğdi. “Bir işlem formu. Benjamin her doktorun yaptığı şeyi yapmış. Matthew’un boyunu, kilosunu, tansiyonunu ve nabzını kaydetmiş.” Marcus duraksadı. “Ve Matthew’un kullandığı ilaçları yazmış.”

“Matthew ilaç kullanmıyor ki,” dedim.

“Artık kullanıyor,” dedi Marcus lafı dolandırmadan.

“Ama vampirler uyuşturucuların etkisini yalnızca...” Sözlerimi yarının bıraktım.

“Bir sıcakkanlı aracılığıyla alırlarsa hissedebilirler. Benjamin onu besliyor ya da zorla besliyor diyelim.” Marcus kollarını masaya dayayarak bir küfür savurdu. “Ve söz konusu ilaçların bir vampire iyi geleceği söylenemez.”

“Ona ne veriyor?” Zihnim uyuşmuş gibiydi, kökler ve dallar gibi bedenimde dolaşan sicimler dışında her yerim ölüydü sanki.

“Ketamin, opyat, kokain ve psilosibin kokteyli.” Marcus’un sesi ifadesizdi ama sağ göz kapağı seğiriyordu.

“Psilosibin mi?” dedim. Diğerleri az çok tanıdık.

“Mantardan elde edilen bir tür halüsinojen.”

“Bu karışım Matthew’u çılgına çevirebilir,” dedi Hamish.

“Matthew’u hızla öldürmek Benjamin’in amaçlarına ters düşer,” dedi Ysabeau. “Ya şu kumaş?” Ekranı işaret etti.

“Battaniye galiba. Büyük bölümü çerçeve dışında kalıyor ama onu yine de kattım,” dedi Nathaniel.

“Dışarıda yerini öğrenebileceğimiz bir işaret yok,” dedi Baldwin. “Kar ve ağaçlardan başka bir şey görünmüyor. Bu mevsimde Orta Avrupa’da neredeyse her yer böyledir.”

Ortadaki görüntüde, Matthew’un başı hafifçe döndü.

“Bir şeyler oluyor,” dedim bilgisayarı kendime çekerek.

Benjamin dört yaşından büyük olamayacak bir kız çocuğunu odaya getirmişti. Çocuğun üzerindeki yakalı ve manşetli beyaz geceliğin üzerinde kan lekeleri vardı.

Kızın yüzünde sersemlemiş bir ifade vardı, başparmağını emiyordu.

“Phoebe, Diana’yı başka bir odaya götür,” diye emretti Baldwin derhal.

"Hayır. Burada kalıyorum. Matthew onunla beslenmeyecektir. Bunu yapmaz." Başımı salladım.

"Şu anda acı, kan kaybı ve ilaçlardan aklını yitirmiş durumda," dedi Marcus yumuşak bir sesle. "Matthew yaptıklarından sorumlu tutulamaz."

"Kocam bir çocukla beslenmez," dedim kesin bir inançla.

Benjamin çocuğu Matthew'un dizine oturttu. Kızın boynunu okşadı. Derisi yırtılmış ve yaranın çevresindeki kanlar kurumuştu.

Yaşamısını sağlayacak şeyin yakınında olduğunu içgüdüsel olarak fark eden Matthew'un burun delikleri genişledi. Çocuğa bakmamak için kasten başını çevirdi.

Baldwin'in gözleri ekrana mihlanmış gibiydi. Kardeşini önce temkinli bir biçimde izliyordu. Sonra temkini hayrete dönüştü. Saniyeler geçerken hayreti yerini saygıya bıraktı.

"Şu kontrole bak," diye mırıldandı Hamish. "Bütün içgüdüleri ona kanı almasını, hayatta kalmasını söylüyor olmalı."

"Hâlâ Matthew'un kendi ailesini yönetmekten âciz olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum Baldwin'e.

Benjamin'in sırtı bize dönüktü, tepkisini göremiyorduk ama vampirin moral bozukluğu Matthew'un suratına indirdiği şiddetli tokattan belli oluyordu. Kocamın yüzünü tanıyamamam çok normaldi. Sonra Benjamin çocuğu zorla kavrayıp boynunu Matthew'un burnuna tuttu. Video sessizdi ama çocuğun dehşetle haykırırken buruşan yüzünü görebiliyorduk.

Matthew'un dudakları kıpırdadı, çocuğun başı ona doğru döndü, hıçkırıkları bir parça yatıştı. Yanımda duran Ysabeau bir şarkı söylemeye başladı.

"*Der Mond ist aufgegangen, / Die goldnen Sternlein prangen / Am Himmel hell und klar.*" Ysabeau şarkısını Matthew'un ağız hareketlerine uyacak şekilde söylüyordu.

"Yapma Ysabeau," dedi Baldwin sıkılı dişlerinin arasından.

"Nedir bu şarkı?" diye sordum kocamın yüzüne dokunmak için uzanarak. İşkence görürken bile yüzü hayret verecek kadar ifadesizdi.

"Bir Alman ilahisi. Bir kısmı ünlü bir ninniye dönüştü sonradan. Philippe eskiden söylerdi... eve döndükten sonra." Baldwin'in yüzü keder ve suçluluk duygusuyla altüst olmuştu.

"Tanrı'nın son yargılamasını anlatan bir şarkı," dedi Ysabeau.

Benjamin'in elleri hareket etti. Durdugunda çocuğun bedeni ellerinin altında gevşedi, boynu anormal bir açıyla düştü. Matthew, çocuğu öldürmemiştir ama onu kurtaramamıştır da. Matthew'un sonsuza kadar içinde taşıyacağı ölümlere bir yenisi eklenmiştir. Damarlarımda yakıcı bir öfke dolaştı.

"Yeter. Bu iş. Bu gece bitecek." Masaya bırakılmış anahtarları aldım. Hangi araba olduğu umurumda bile değildi. Ama Marcus'un hızlı arabasına ait olduklarını umuyordum. "Verin'e yolda olduğumu söyleyin."

"Hayır!" Ysabeau'nun acı dolu çığlığıyla olduğum yerde kalakaldım. "Pencere. Görüntünün o tarafını büyütebilir misin, Nathaniel?"

"Orada ağaçlar ve kardan başka bir şey yok," dedi Hamish kaşlarını çatarak.

"Pencerenin yanındaki duvar. Oraya odaklan." Ysabeau, Nathaniel onu görebiliyormuş gibi ekrandaki pis duvarı işaret etti. Nathaniel onu dinleyerek duvara zımladı.

Daha net bir görüntü belirirdi ama Ysabeau orada ne görüyor olabiliirdi, bilemiyordum. Duvar rutubet lekeleriyle kaplıydı ve uzun süredir boya yüzü görmemiştir. Bir zamanlar muhtemelen fayanslar gibi beyazdı ama artık rengi griye çalıyordu. Ekrandaki görüntü belirginleşip keskinleşti. Kir lekelerinin bazıları duvardan aşağı inen rakamlar olduğu anlaşıldı.

"Benim akıllı oğlum," dedi Ysabeau, gözleri kan ve kederle kıpkırmızıydı. Eli ayağı titreyerek kalktı. "O canavar. Onu lime lime edeceğim."

"Nedir o, Ysabeau?" diye sordum.

"İpucu şarkıdaydı. Matthew onu izlediğimizi biliyor," dedi Ysabeau.

"Nedir o *Grand-mère*?" diye yineledi, görüntüye dikkatle bakan Marcus. "Rakamlar mı?"

"Tek bir sayı. Philippe'in numarası." Ysabeau sayı dizisindeki son rakamı işaret etti.

"Philippe'in numarası mı?" diye sordu Sarah.

"Auschwitz-Birkenau'daki numarası. Naziler, Philippe'i Ravensbrück'ü özgürlüğüne kavuşturmak isterken yakaladıklarında onu oraya gönderdiler," dedi Ysabeau.

Bu rakamlar kâbuslara, sonsuza kadar insanoğlunun vahşiliğini simgeleyecek olan yerlere aitti.

"Naziler Philippe'i tekrar tekrar bu rakamlarla damgaladılar." Ysabeau'nun öfkesi tırmandıkça sesi çınliyordu. "Onun farklı olduğunu böyle öğrendiler."

"Sen ne diyorsun?" İnanamıyordum ama...

"Benjamin'e işkence eden Philippe'ti," dedi Ysabeau.

Philippe'in yüzü, Benjamin'in gözünü oyduğu yerdeki boşluk, korkunç yara izleri gözümün önünde belirdi. Benim için bırakılan, titrek el yazılı mektubu, kalem tutamayacak kadar harap olmuş bedeni hatırladım.

Kocam Philippe'e bunları yapan yaratığın elindeydi.

"Yolumdan çekilin." Kapıya koşmak için Baldwin'i iterek geçmeye çalıştığında beni sımsıkı kavradı.

"Onun düştüğü tuzığa ayağınla gitmeyeceksin, Diana," dedi Baldwin. "Benjamin'in istediği bu."

"Auschwitz'e gidiyorum. Orada çok insan öldü, Matthew onlardan biri olmayacak," dedim. Baldwin'in elinden kurtulmak için kıvranıırken.

"Matthew, Auschwitz'te değil. Philippe yakalandıktan kısa bir süre sonra oradan Lublin civarındaki Majdanek'e götürüldü. Babamı orada bulduk. Hayatta kalanları bulmak için kampı karış karış aradım. Orada öyle bir oda yoktu."

"O zaman Philippe, Majdanek'e gönderilmeden önce başka bir toplama kampına götürüldü. Benjamin'in yönettiği bir yere. Philippe'e işkence eden oydu. Bundan eminim," diye belirtti Ysabeau.

"Benjamin nasıl bir kampın yönetici olabilir?" Hiç böyle bir şey duymamıştım. Nazi toplama kamplarını SS subayları idare ederdi.

"Almanya ve Polonya'nın her yerinde on binlercesi vardı. İşçi kampları, genelevler, araştırma tesisleri, çiftlikler," diye açıkladı Baldwin. "Ysabeau haklıysa, Matthew bunların herhangi birinde olabilir."

Ysabeau, Baldwin'e döndü. "Burada kalıp kardeşinin nerede olduğunu merak etmekte özgürsün. Ama ben Diana'yla birlikte Polonya'ya gidiyorum. Matthew'u kendimiz buluruz."

"Kimse bir yere gitmiyor." Marcus masaya vurdu. "Bir planımız olmadan gidemezsiniz. Majdanek nerede?"

"Ben bir harita bulayım." Phoebe bilgisayara uzandı.

Onu durdurdum. O battaniyede beni rahatsız edecek kadar tanıdık gelen bir şey vardı... kahverengi yünlü kumaş, karakteristik desen...

"Şu bir düğme mi?" Daha dikkatli baktım. "O battaniye değil. Bir ceket." Bakmaya devam ettim. "Peter Knox böyle bir ceket giyiyordu. Kumaşı Oxford'dan tanıyorum."

"Benjamin'in yanında Knox gibi cadılar da varsa, vampirler Matthew'u kurtaramaz!" diye haykırdı Sarah.

"Aynı 1944'te olduğu gibi," dedi Ysabeau alçak sesle. "Benjamin, Matthew'la ve bizimle oyun oynuyor."

"Eğer öyleyse amacı Matthew'u yakalamak değildi." Baldwin kollarını kavuşturup gözlerini kısarak ekrana baktı. "Benjamin'in kurduğu tuzak başka birini avlamak için."

"Yengemi istiyor," dedi Gallowglass. "Benjamin onun neden bir vampirden çocuk sahibi olabildiğini bilmek istiyor."

Benjamin onun çocuğunu doğurmamı istiyor, diye düşündüm.

"Bunu öğrenmek için Diana üzerinde deney yapamayacak," dedi Marcus kesin bir tavırla. "Matthew böyle bir şeyin olmasına izin vermektense orada ölmeyi yeğler."

"Deney yapmasına gerek yok. Dokuyucuların kan öfkesi olan vampirlerden neden çocuk sahibi olabildiğini biliyorum zaten." Cevabı büyü yapan cadılar dışında kimsenin konuşmamış olduğu ya da çok eskiden ölmüş dillerin harfleri ve simgeleriyle kollarımda yükseliyordu. Bedenimdeki sicimler kıvrılıp bükülerek sarı ve beyazın, kırmızı ve siyahın, yeşil ve gümüşün parlak tonlarında sarmallara dönüşüyordu.

"Demek cevap Hayat Kitabı'ndaydı," dedi Sarah, "vampirler öyle düşünmekte haklıymış."

"Ve her şey cadıların keşfiyle başladı." Başka bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Marcus haklı. Bir planımız ve diğer yaratıkların desteği olmadan Benjamin'in peşine düşersek o kazanır. Matthew da ölür."

"Size güney ve doğu Polonya'nın yol haritasını gönderiyorum," dedi Nathaniel hoparlörden. Ekranda yeni bir pencere açıldı. "Burası Auschwitz." Mor bir bayrak belirdi. "Burası da Majdanek." Kırmızı bir bayrak neredeyse Ukrayna'ya ait görünen doğuda uç bir noktadaki şehrin eteklerini işaretledi. İki noktanın arasında yüzlerce kilometrelik Polonya toprakları uzanıyordu.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordum. “Auschwitz’ten başlayıp doğuya mı ilerleyeceğiz?”

“Hayır. Benjamin, Lublin yakınlarında olmalı,” diye belirtti Ysabeau. “Philippe bulunduğunda sorguladığımız cadılar ona işkence yapan yara-
tığın o bölgeyle çok eski bağları olduğunu söylemişti. Cadıların o yöreden
Nazilere katılan birinden söz ettiğini düşünmüştük.”

“Cadılar başka ne söyledi?” diye sordum.

“Philippe’i esir tutan kişinin kocamdan önce Chelm’deki cadıları
işkenceden geçirdiğini,” dedi Ysabeau. “Ona ‘Şeytan’ diyorlardı.”

Chelm. Saniyeler içinde şehri buldum. Chelm, Lublin’in hemen
doğusundaydı. Cadılara özgü altıncı hissini Benjamin’in orada ya da
yakınlarda bir yerde olduğunu söylüyordu.

“Aramaya oradan başlamalıyız,” dedim, Matthew parmaklarımı his-
sedebilirmiş gibi haritaya dokunup. Video yayınında ölü çocukla yalnız
olduğunu gördüm. Dudakları hâlâ kıpırdıyor, artık onu duyamayacak
ölü çocuğa şarkı söylemeye devam ediyordu.

“Nasıl bu kadar emin olabilirsin?” diye sordu Hamish.

“Çünkü on altıncı yüzyılda Prag’da tanıştığım bir cadı oradan geli-
yordu. O da benim gibi bir dokuyucuydu.” Konuşurken adlar ve soylar,
bir dövme kadar kara izlerle kollarımda ve ellerimde belirdi. Kısa bir süre
sonra da yok oldular ama ne anlama geldiklerini biliyordum: Abraham
ben Elijah şehirdeki ne ilk ne de son dokuyucuydu. Chelm, Benjamin’in
çocuk yapmak için çılgınca girişimlerine sahne olan yerd.

Ekranda Matthew sağ eline bakıyordu. Kasılıyor, işaret parmağı
sandalyeye tık tık vuruyordu.

“El sinirleri zedelenmişe benziyor,” dedi Marcus, babasının parmak
hareketini izleyerek.

“Bu istemsiz bir hareket değil.” Gallowglass çenesi klavyeye değene
kadar ekrana eğildi. “Bu Mors alfabesi.”

“Ne diyor?” Mesajının bir kısmını kaçırmış olabileceğimiz düşün-
cesiyle panikledim.

“D. Dört. D. Beş. C. Dört.” Gallowglass harfleri sıraladı. “Tanrım.
Matthew’un söylediği anlamlı değil. D. X...”

“C4,” dedi Hamish sesini yükselterek. “DXC4.” Sevinçle haykırdı.
“Matthew bir tuzağa düşmemiş, tuzağa bilerek girmiş.”

“Anlamıyorum,” dedim.

“D4 ve D5 vezir gambitinin ilk hamleleridir... satrançta klasik açılışlardan biri.” Hamish ateşin yanına, sehpanın üzerinde bekleyen satranç takımının başına gitti. Siyah ve beyaz iki piyonu oynattı. “Beyazın bir sonraki hamlesi siyahı ya önemli taşlarını daha serbest oynamak için tehlikeye atmaya ya da temkinli oynayıp manevralarını kısıtlamaya zorlar.” Hamish ilk aldığı beyaz piyonun yanındaki piyonu da hareket ettirdi.

“Ama Matthew beyazken asla vezir gambitini kullanmaz, siyahken de kabul etmez. Matthew her zaman temkinli oynar ve vezirini korur,” dedi Baldwin, kollarını kavuşturarak. “Onu ne pahasına olursa olsun savunur ki bu bağlamda vezir Diana oluyor.”

“Biliyorum. Bu nedenle kaybeder ama bu kez değil.” Hamish siyah piyonu alıp çaprazındaki, tahtanın ortasında duran beyaz piyonu devirdi. “DXC4. Vezir gambiti kabul edildi.”

“Ben Diana’nın beyaz vezir olduğunu sanıyordum,” dedi Sarah tahtayı inceleyerek. “Ama Matthew siyahlarla oynuyormuş gibi konuşuyorsun.”

“Öyle,” dedi Hamish. “Bana kalırsa çocuğun Benjamin’in beyaz piyonu, Matthew karşısında, bizim karşımızda üstünlük sağlamak için feda ettiği oyuncu olduğunu söylüyor.”

“Peki bu ona üstünlük sağlıyor mu?” diye sordum.

“Bu bir sonraki hamlemize bağlı,” dedi Hamish. “Satrançta siyah ya oyun sonunda avantaj kazanmak için piyonlara saldırmaya devam eder ya da saldırganlaşıp atlarını yani şövalyelerini oyuna sokar.”

“Matthew hangisini yapardı?” diye sordu Marcus.

“Bilmiyorum,” dedi Hamish. “Baldwin’in dediği gibi, Matthew vezir gambitini hiç kabul etmez.”

“Bunun bir önemi yok. Bize bir sonraki hamlemizi söylemeye çalışmıyor. Vezirini yani Diana’yı korumamamızı söylüyor.” Baldwin başını çevirip doğrudan bana hitap etti. “Bundan sonra olacaklara hazır mısınız?”

“Evet.”

“Daha önce bir kez tereddüt ettin,” dedi Baldwin. “Marcus, Benjamin’le kütüphanede karşı kaşıya geldiğinde olanları bana anlattı. Bu kez, Matthew’un hayatı sana bağlı.”

“Bir daha olmayacak.” Bakışlarına karşılık verdiğimde Baldwin başıyla onayladı.

"Matthew'un izini sürebilecek misin, Ysabeau?" diye sordu Baldwin.

"Bu işi Verin'den iyi yaparım," diye karşılık verdi.

"O halde hemen yola çıkıyoruz," dedi Baldwin. "Şövalyelerini seferber et, Marcus. Benimle Varşova'da buluşmalarını söyle."

"Kuzma orada," dedi. "Ben gelene kadar şövalyeleri toplamış olur."

"Sen gidemezsin, Marcus," dedi Gallowglass. "Burada bebeklerle kalman gerek."

"Hayır!" dedi Marcus. "O benim babam. Kokusunu Ysabeau kadar kolay alabilirim. Her avantajı kullanmamız gerekecek."

"Sen gelmiyorsun, Marcus. Diana da." Baldwin kollarını masaya dayayıp gözlerini Marcus ile bana dikti. "Şu ana kadar olanlar küçük bir çatışma, başlangıçtı yalnızca. Benjamin neredeyse bin yıldır intikamını planlıyor. Bizimse saatlerimiz var. Her birimiz en çok bize ihtiyaç duyulan yerde olmalıyız, kalbimizin söylediği yerde değil."

"Kocanın bana ihtiyacı var," dedim gergin bir biçimde.

"Kocanın bulunmaya ihtiyacı var. Bunu başkaları yapabilir, tıpkı başkalarının savaşabileceği gibi," diye karşılık verdi Baldwin. "Marcus burada kalmalı çünkü Sept-Tours yalnızca büyük usta duvarları içinde olduğu sürece resmî sığınak statüsünü koruyabilir."

"Bunun Gerbert ve Knox'a karşı ne kadar etkili olduğunu hepimiz gördük," dedi Sarah acı acı.

"Bir kişi öldü." Baldwin'in sesi buz gibi sert ve keskindi. "Üzücü ve trajik bir kayıptı ama Marcus burada olmasaydı, Gerbert ve Domenico'nun çocukları burayı istila eder ve hepimiz ölmüş olurdu."

"Bunu bilmiyorsun," dedi Marcus.

"Biliyorum. Domenico planlarıyla böbürlenip durdu. Marcus, burada kalıp Sarah ve çocukları korumalıydın ki Diana işini yapabilsin."

"İşim mi?" Kaşlarımı çattım.

"Sen kardeşim, Venedik'e gidiyorsun."

Ağır demir bir anahtar havada uçtu. Elimi açtığımda avcuma düştü. Ağır ve süslü bir anahtardı. Üzerinde, de Clermont ourobouros'u şeklinde dökülmüş zarif bir ok ve uzun bir çubuk ile karmaşık yıldız biçimli tırtıklarıyla kalın bir parça vardı. Orada bir evim olduğunu hayal meyal hatırladım. Belki de bu o evin anahtarıydı.

Odadaki her vampir şoke olmuş bir halde elime bakıyordu. Elimi sağa sola çevirdim ama her zamanki alacalı renkler, işaretli bilek ve tek tük harfler dışında anormal bir şey yoktu. Dili çözölen ilk kişi Gallowglass oldu.

“Yengeni oraya gönderemezsin,” dedi Baldwin’i hırçınca iterek. “Sen ne düşünöyorsun be adam?”

“Ne mi düşünöyorum? Onun bir de Clermont olduğunu, benim de bir meclis salonunda oturup anlaşmanın şartlarını tartışmak yerine Verin ve Ysabeau’yla birlikte Matthew’un izini sürmememin daha yararlı olacağını düşünöyorum.” Baldwin parlayan gözlerini üzerime dikti. Omuz silkti. “Belki Diana fikirlerini değıştirebilir.”

“Bir dakika.” Şaşıırma sırası bana gelmişti. “Bunu istiyor ola...”

“Konsil masasında de Clermont’lara ait koltukta oturmanı mı?” Baldwin’in dudakları küçümsemeyle kıvrıldı. “Ah, ama istiyorum kardeşim.”

“Ben vampir değilim!”

“Vampir olman gerektiğini söyleyen bir kural yok ki. Babam anlaşmayı kabul ederken Konsil üyeleri arasında her zaman bir de Clermont bulunmasını şart koştı. Aksi takdirde kabul etmeyecekti. Ama orijinal anlaşmayı gözden geçirdim. Ailenin temsilcisinin vampir olması şartı yok.” Baldwin başını salladı. “Aslını bilmesem, Philippe’in bu karanlık günleri öngörüp her şeyi planladığını düşünürdüm.”

“Yengemin ne yapmasını istiyorsun?” diye çıkıştı Gallowglass. “Dokuyucu olabilir ama mucize yaratacak değil ya.”

“Diana, Konsil’e Chelm’deki bir vampir hakkında ilk kez şikâyetle bulunulmadığını hatırlatmalı,” dedi Baldwin.

“Konsil Benjamin’den haberdardı ve hiçbir şey yapmadı öyle mi?” Buna inanamıyordum.

“Benjamin olduğunu bilmiyorlardı ama orada ters giden bir şeyler olduğunu biliyorlardı,” diye karşılık verdi Baldwin. “Cadılar bile bir soruşturma yapacak kadar umursamadı durumu. Knox, Benjamin’le işbirliği yapan tek cadı olmayabilir.”

“Eğer öyleyse Konsil’in desteği olmadan Chelm’de fazla ilerleme kaydedebilmemiz mümkün değil,” dedi Hamish.

“Ve eğer oradaki cadılar Benjamin’in kurbanı olmuşsa, başarmamız için Chelm kovanının desteğine ihtiyacımız olacak. Ve Konsil’in desteğine,” diye ekledi Baldwin.

“Bu Satu Järvinen’i bizim yanımızda yer alması için ikna etmemiz gerektiği anlamına geliyor,” dedi Sarah önemli bir noktayı vurgulayarak. “Gerbert ve Domenico’dan bahsetmiyorum bile.”

“Bu imkânsız, Baldwin. de Clermont’lar ve cadılar arasında yüzyıllardır husumet var,” diye ona katıldı Ysabeau. “Matthew’u kurtarmamıza asla yardım etmezler.”

“*Impossible n’est pas français*,” diye hatırlattım ona. “Ben Satu’yla ilgilenirim. Size katıldığımında Konsil cadılarının tam desteği arkanızda olacak, Baldwin. İblislerin desteği de. Gerbert ve Domenico konusunda söz veremiyorum.”

“Bu olmayacak bir iş,” diye uyardı Gallowglass.

“Kocamı geri istiyorum.” Baldwin’e döndüm. “Şimdi ne yapıyoruz?”

“Doğru Matthew’un Venedik’teki evine gidiyoruz. Konsil seni ve Matthew’u huzurunda görmek istiyor. İkimizin geldiğini görürlerse, emirlerine uyduğumu varsayacaklardır,” dedi Baldwin.

“Diana tehlikede olmayacak, değil mi?” diye sordu Marcus.

“Konsil resmî bir oturum istiyor. Bizi göz hapsine alacaklar ama kimse savaş çıkartmak istemeyecektir. En azından toplantı bitene kadar. Konsil’in merkezi Celestina’nın bulunduğu Isola della Stella’ya kadar Diana’ya eşlik edeceğim. Bundan sonra manastıra girerken yanına iki refakatçi alabilir. Gallowglass? Fernando?” Baldwin, yeğeni ve kardeşinin eşine döndü.

“Zevkle,” diye karşılık verdi Fernando. “Hugh’un hayatta olduğu zamandan bu yana Konsil toplantısına gitmedim.”

“Elbette Venedik’e gidiyorum,” diye homurdandı Gallowglass. “Yen-gemin bensiz gideceğini düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir.”

“Zaten bunu bekliyordum. Unutma: Toplantıya sensiz başlayamazlar, Diana. Meclis salonunun kapısı de Clermont anahtar olmadan açılmaz,” diye açıkladı Baldwin.

“Ah. Demek bu yüzden anahtar büyüü,” dedim.

“Büyüü mü?” diye sordu Baldwin.

“Evet. Yapıldığı sırada anahtara bir koruma büyüğü işlenmiş.” Büyüyü yapan cadıların usta olduğu belliydi. Yüzyıllar büyüğü hiç etkilememiş, sihrini zayıflatmamıştı.

“Konsil 1454’te Isola della Stella’ya taşındı. Anahtar o zaman yapıldı ve o zamandan beri de kuşaktan kuşağı devrediliyor,” dedi Baldwin.

“Ah. Bu her şeyi açıklıyor. Büyü anahtarın bir kopyası çıkarılmasın diye yapılmış. Denersen kendisini imha eder.” Anahtarı çevirdim. “Zekice.”

“Bundan emin misin, Diana?” Baldwin beni dikkatle inceledi. “Gerbert ve Satu’nun karşısına çıkmaya hazır değilsen bunda utanacak bir şey yok. Başka bir plan yaparız.”

Dönüp kılımlı kıpırdatmadan Baldwin’in gözünün içine baktım.

“Eminim.”

“İyi.” Masanın üzerinde duran bir kâğıda uzandı. Kâğıdın alt kısmında, Baldwin’in güçlü imzasının yanındaki yuvarlak siyah bal mumuna de Clermont *ouroboros*’u damgalanmıştı. Kâğıdı bana verdi. “Oraya gitğinde kütüphaneciye bunu da verebilirsin.”

Bishop-Clairmont filiz ailesini resmen tanıdığı yazıyordu kâğıtta.

“Kendi ailesinin reisi olmaya hazır olduğunu bilmek için Matthew’u o kız çocuğıyla görmem gerekiyordu,” dedi Baldwin yüzümdeki hayreti görünce.

“Ne zaman?” diyebildim başka bir şey söyleyemedim.

“Kilisede aramıza girmene izin verdiği ve kan öfkesine yenik düşmediğı andan beri,” diye karşılık verdi Baldwin. “Onu bul, Diana. Ve eve getir.”

“Teşekkür ederim.” Duraksadım ve bu kez dilimin ucundaki sözcüğü kalbimle de hissederek söyledim. “Kardeşim.”

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

de Clermont uçağı Venedik'teki havaalanına indiğinde deniz ve gökyüzü kurşun rengiydi ve şiddetli bir rüzgâr esiyordu.

"Bakıyorum da şahane bir Venedik havası var." Gallowglass, Baldwin ve Fernando'nun arkasından uçağın merdivenlerinden inerken beni esintiden koruyordu.

"En azından yağmur yağmıyor," dedi Baldwin asfaltı gözden geçirerek.

O kadar çok konuda uyarılmıştım ki evin zemin katının bir iki santim suyla kaplı olabileceğini umursamıyordum bile. Vampirlerin önemsedığı şeyler bazen insanı çıldırtabilirdi.

"Gidebilir miyiz artık?" dedim bekleyen arabaya doğru yürüyerek.

"Saat beşe kadar bekleyeceksin nasıl olsa," dedi beni takip eden Baldwin. "Toplantı zamanını değiştirmeyi reddediyorlar. Bu ge..."

"Gelenek. Biliyorum." Bekleyen arabaya bindim.

Araba bizi havaalanı rıhtımına kadar götürdü, orada Gallowglass'ın yardımıyla küçük, hızlı bir tekneye bindim. Pırıl pırıl parlayan dümeni de Clermont armasını taşıyordu, kabinin camları karartılmıştı. Kısa bir süre sonra, Büyük Kanal'ın kıvrıldığı yerdeki on beşinci yüzyıldan kalma bir sarayın önündeki yüzen iskeleyle yanaştık.

Ca' Chiaramonte, Venedik'in iş ve siyasi yaşamında yüzyıllar boyunca önemli bir rol oynamış Matthew gibi birine yakışır bir ikametgahtı. Üç katı, Gotik cephesi, pırıl pırıl pencereleriyle her yerinden zenginlik ve statü akıyordu. Matthew'u kurtarmak için değil de başka bir nedenle orada olsaydım güzelliğine hayran kalabilirdim ama o an dışarıdaki hava kadar kasvetli görünüyordu gözüme. Yuvarlak gözlüklü, yüzünde çilekeş bir ifade taşıyan, gaga burunlu ve tıknaz bir adam tarafından karşılandık.

"Benvegnù, madame," dedi eğilerek. "Evinize hoş geldiniz demek benim için büyük bir onur. Sizi görmek de her zaman büyük zevk. Ser Baldovino."

"Çok kötü bir yalancısın, Santoro. Kahveye ihtiyacımız var. Gallowglass'a da daha sert bir şeyler ver." Baldwin adama eldivenlerini ve paltosunu verip beni sarayın açık kapısına götürdü. Kapı küçük bir sütunlu girişin içindeydi, tahmin ettikleri gibi yanında yığılı kum torbalarına rağmen bir iki santim suyun içindeydi. Kızıl-kahverengi ve beyaz karolu zemini çok uzaktaki bir kapıyla son buluyordu. Koyu lambripleri, ışığı yansıtmaları için arkası aynalı duvar şamdanlarındaki mumlarla aydınlanıyordu. Kalın yağmurluğumun kapüşonunu indirdim, atkıyı çıkarıp çevremi inceledim.

"D'accordo, Ser Baldovino." Santoro'nun sesi Ysabeau'nun sesi kadar soğuktu. "Size ne getireyim, Madam Chiaromonte? Milord Matteo'nun ince bir şarap zevki vardır. Belki bir kadeh Barolo?"

Başımı salladım.

"Artık Ser Matteo oldu," dedi Baldwin koridorun ucundan. Santoro afalladı. "Öyle şaşırmış gibi bakma, seni yaşlı keçi. Yüzyıllardır Matthew'u baş kaldırmaya teşvik edip duruyorsun." Baldwin gürültülü adımlarla merdivenleri tırmandı.

Sırlıklam paltomun düğmelerini açmaya uğraştım. Şimdilik yağmur yağmıyordu ama hava rutubetle ağırdı. Venedik'in büyük bir bölümü tuğla ve harçla, yiğitçe ama bir o kadar da boş yere zapt edilen sudan oluşuyordu. Bu keşfi yaparken bir yandan da salondaki zengin mobilyalara göz attım. Fernando bir oraya bir buraya baktığımı gömüştü.

"Venedikliler iki dilden anlar, Diana: zenginlik ve güç. de Clermont'lar ikisini de akıcı biçimde konuşur," dedi. "Hem bu şehir Matthew ve Baldwin olmasa çoktan denizin dibine gömülüp gitmişti, Venedikliler de bunu biliyor. İkisinin de burada saklanmak için bir sebebi yok." Fernando paltomu alıp Santoro'ya verdi. "Hadi gel, sana üst katı gezdireyim."

Benim için hazırlanan yatak odası kırmızı ve altın renklerde döşenmişti, fayanslı şöminede ateş yakılmıştı ama ne alevler ne de canlı renklerden bir sıcaklık alabiliyordum. Kapının Fernando'nun arkasından kapanmasından beş dakika sonra aşağı indim.

Büyük Kanal'ın üzerinde bir fener gibi asılı duran cumbalı pencerelerden birindeki minderli banka oturdum. Evin dev şöminelerinden birinden ateş çıkırtısı geliyordu. Ahşap şömine rafına tanıdık bir düstur kazınmıştı: BENİ BESLEYEN ŞEY BENİ YOK EDER. Bana Matthew'u, Londra'da geçirdiğimiz zamanı, şimdi bile ailemi tehdit etmeye devam eden geçmişin olaylarını hatırlatıyordu.

Beni orada bulan Gallowglass, "Lütfen, yengeciğim. Dinlenmelisin," diye mırıldandı endişeyle. "Konsil'in karşısına çıkmana saatler var."

Ama hareket etmek yerine, her birinden şehrin bir parçasının görüldüğü vitraylı pencereler arasında oturdum ve ağır ağır ilerleyen saatleri haber veren çanların çalışını dinledim.

"Zamanı geldi." Baldwin elini omzuma koydu. Ayağa kalkıp ona döndüm. Elizabeth döneminden kalma parlak nakışlı palto, balıkçı yaka süveter ve yün pantolon vardı üzerimde. Oturum biter bitmez Chelm'e gitmek için oranın havasına uygun giyinmişim.

"Anahtar yanında mı?" diye sordu Baldwin.

Anahtarı cebimden çıkardım. Neyse ki paltom Elizabeth dönemi ev kadının ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde tasarlanmıştı, buna rağmen Konsil salonunun anahtarı cebime güç bela sığmıştı.

"Gidelim o halde," dedi Baldwin.

Gallowglass aşağıda Fernando'yla birlikteydi. İkisi de siyah pelerinler içindeydi. Gallowglass omuzlarıma üzerlerindeki eş siyah kadife bir giysi bıraktı. Eski ve ağırdı. Parmaklarım sağ kolumu örten kumaşın katlarında Matthew'un nişanını takip etti.

Sert rüzgâr hâlâ dinmemişti, rüzgârda açılmaması için kapüşonumu altından tuttum. Fernando ve Gallowglass kanahın dalgalarıyla inip kalan tekneye çıktılar.

Baldwin kaygan zeminde yürürken beni dirseğinden sıkı sıkı tuttu. Gallowglass'ın teknenin yanındaki metal kelepçeye aniden basmasıyla tekne tehlikeli bir biçimde iskeleye doğru yatarken güverteye atladım. Peşimde Gallowglass'la başımı eğip kabine girdim.

Büyük Kanal'ın ağzından hızla ilerleyip San Marco'yu geçtik, Castello bölgesinden geçen daha küçük bir kanaldan şehrin kuzeyindeki lagüne döndük. Yüksek duvarları ve mezar taşlarını örten selvileriyle San Mic-

hele'i geride bıraktık. Ölülerini hatırlamak için birkaç sözcük mırıldanırken parmaklarımı bükülerek içimdeki siyah ve mavi sicimleri eğirdi.

Lagünde ilerlerken yerleşim bölgesi olan Murano ve Burano adalarını geçtik. Bazı adalarda yalnızca yıkıntılar ve meyvesiz ağaçlar vardı. Isola della Stella'yı koruyan çıplak duvarlar görüldüğünde tenim karıncalandı. Baldwin, Venediklilerin buranın lanetlenmiş olduğunu düşündüklerini açıkladı. Buna şaşmamıştım. Burada hem element büyüü hem de burayı korumak ve meraklı insan gözlerinden saklamak için yüzyıllar boyunca yapılan büyülerin kalıntıları vardı.

"Ada bir vampirin kapısından içeri girmemem gerektiğini sezecektir," dedim Baldwin'e. Çevrede güvenlik kontrolü yaparak dolaşan, cadılar tarafından adaya bağlanmış ruhların seslerini duyabiliyordum. Isola della Stella ve Celestina'nın koruma sistemini, Bodleian'da söktüğüm güvenlik sistemini yapan cadıdan çok daha tecrübeli biri yapmıştı.

"O halde hızlı hareket et. Konsil kurallarına göre Celestina'nın merkezindeki manastıra giren bir kişi dışarıya çıkarılamaz. Eğer anahtarın varsa iki refakatçiyle girme hakkın var. Bu her zaman böyle olmuştur," dedi Baldwin sakın bir sesle.

Santoro motorları susturdu, tekne suyun üzerinde kayarak korumalı iskeleye yanaştı. Kemerli geçitten geçerken kemer taşının üzerinde de Clermont *ouroboros*'unu gördüm. Yıllar ve tuzlu hava yüzünden taş yontulmuş amblemin hatları yumuşamıştı, sıradan gözler için taşın üzerindeki bir gölgeden ibaretti.

İçeride, yüksek mermer bir iskeleye çıkan basamakların üzeri kalın bir yosun tabakasıyla kaplıydı. Bir vampir buradan çıkma riskini göze alabilirdi ama bir cadının kolay kolay yapabileceği bir iş değildi. Bir çözüm bulmama fırsat kalmadan Gallowglass teknedeki fırlayıp iskeleye atlamıştı. Santoro ona halatı fırlattığında Gallowglass alışkın ellerle tekneyi hızla iskele babasına bağladı. Baldwin son dakika talimatlarını vermek için bana döndü.

"Medis salonuna ulaştığında kimseyle konuşmadan yerini al. Üyeler toplantıdan önce saatlerce gevezelik etmeyi alışkanlık haline getirdiler ama bu sıradan bir toplantı değil, de Clermont temsilcisi her zaman toplantıya başkanlık eden üyedir. Yaratıkları mümkün olduğu kadar kısa sürede sessizliğe davet edip toplantıyı başlat."

"Tamam." Bu, günün en kötü kısmı olacaktı. "Nereye oturduğum fark eder mi?"

"Yerin kapının karşısında, Gerbert ve Domenico arasında." Baldwin sözlerini bitirip beni yanağımdan öptü. "*Buona fortuna*, Diana."

"Onu eve getir, Baldwin." Bir an koluna yapıştım. Göstermeyi göze alabileceğim son zayıflıktı bu.

"Getireceğim. Benjamin babasının onu arayacağını tahmin ediyordu, senin de onun peşine düşeceğini düşünüyor," dedi Baldwin. "Beni görmeyi beklemiyor."

Çok yüksekte bir yerde çanlar çaldı.

"Gitmeliyiz," dedi Fernando.

"Kız kardeşime iyi bak," dedi Baldwin ona.

"Aile reisimin karısına ben göz kulak olacağım," diye karşılık verdi Fernando, "endişelenmene gerek yok. Onu canım pahasına koruyacağım."

Fernando beni belimden tutup kaldırırken, Gallowglass aşağı uzanıp beni kolumdan yukarı çekti. İki saniye sonra Fernando'nun yanında, iskelenin üzerinde duruyordum. Baldwin köprüden daha küçük bir tekneye atladı. Selam verdikten sonra yeni tekneyle iskelenin ucuna gitti. Çanlar beşi çalıp toplantının başladığını haber verene kadar orada bekleyecekti.

Konsil ile aramda yıllar ve nemle kararmış ağır bir kapı duruyordu. Kilidi kapının görünümüne kıyasla yeni cilalanmış gibi esrarengiz bir biçimde parlaktı. Onu parlatan şeyin büyü olduğundan kuşkulanıyordum, parmaklarım kilide değdiğinde şüphelerim doğrulandı. Ama bu yalnızca hava ve suyun metale zarar vermesini engellemek için yapılmış zararsız bir büyüydü. Ca' Chiaromonte'nin pencerelerinden gördüğüm kadarıyla, Venedikli girişimci bir cadı, şehirdeki alçı ve tuğlalarının ufalanmasını durduracak bir büyüyle bir servet edinebilirdi.

Parmaklarımın arasındaki anahtar sıcak bir his veriyordu. Onu cebimden çıkarıp kilide soktum ve çevirdim. Kilit mekanizması kolayca harekete geçti.

Ağır halkayı kavrayıp kapıyı çekerek açtım. İleride, zemini damarlı mermerden karanlık bir koridor vardı. Karanlıkta bir metre ötemi bile zorlukla görebiliyordum.

"Sana yolu göstereyim," dedi Fernando kolumu tutarak.

Koridorun karanlığından manastırın loş ışığına çıktığımızda bir an gözlerim kamaştı. Gözlerim odaklandığında zarif çift sütunlarla desteklenen kemerli yolları gördüm. Alanın ortasında, manastırın elektrik ve musluk suyu gibi modern konforlardan çok uzun bir zaman önce inşa edildiğini hatırlatan mermer bir kuyu başı vardı. Yolculuk yapmanın zor ve tehlikeli olduğu zamanlarda Konsil burada aylar boyunca buluşuyor, işlerini bitirene kadar adada yaşıyordu.

Alçak sesli konuşmalar sona erdi. Pelerine iyice sarınarak bedenimde görünebilecek güç işaretlerini kapatmaya çalıştım. Pelerinin kalın katları omzumda asılı çantayı da gizliyordu. Kalabalığa hızlıca göz attım. Satu tek başına duruyordu. Gözlerini benden kaçırdı ama beni görmekten rahatsız olduğunun farkındaydım. Dahası, cadıda bir... terslik hissediyordum, bir cadının bana yalan söylediğini anladığımda hissettiğim tiksintinin daha küçük bir versiyonuyla midem altüst oldu. Satu bir gizlenme büyüsi örtünmüştü ama bir faydası yoktu. Onun saklandığını biliyordum.

Diğer yaratıklar, türlerine göre gruplara ayrılmıştı. Agatha Wilson iki iblisle bir aradaydı. Domenico ve Gerbert şaşkınlıkla bakıştı. Konsil'in geri kalan iki cadısı kadındı. Biri ak düşmüş kestane rengi saçlarını sıkı bir topuz yapmış, sert görünümlü bir kadındı. Üzerinde, süslü bir gerdanlığın çirkinliğini iyice vurguladığı bir elbise vardı. Altın ve mine gerdanlığın ortasında, hiç kuşkusuz kadın atalarından birine ait küçük bir portre vardı. Diğer cadının hoş, yuvarlak bir yüzü, pembe yanakları ve beyaz saçları vardı. Yüzünde hiç çizgi olmadığı için yaşını kestirmek imkânsızdı. Bu cadıyla ilgili bir şey de kafamı kurcalıyordu ama ne olduğunu tam olarak tammlayamıyordum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, Hayat Kitabı'nın dillendirmediğim sorulara bir cevabının olduğunu söylüyordu ama şimdi bunu çözecek zamanım yoktu.

"de Clermont'ların, Konsil'in bu cadıyı görme ricasına uyduğunu görmek beni inemnun etti." Gerbert önümde belirdi. Onu La Pierre'den beri görmemiştim. "Tekrar karşılaştık, Diana Bishop."

"Gerbert." Ürpermeme rağmen kılımlı kıpırdatmadan bakışlarına karşılık verdim. Dudakları küçümsemeye kıvrıldı.

"Görüyorum ki kibrinden bir şey kaybetmemişsin." Gerbert. Gallovglass'a döndü. "de Clermont'lar kadar soylu bir ailenin bir kız çocuğu tarafından mahvedildiğini görmek ne fena!"

"Büyükanneim için de benzer şeyler söylemişlerdi," diye cevabı yaptırdı Gallowglass. "Ysabeau'yu atlatabiliysek bu 'kızı' da atlatabiliriz."

"Cadının suçlarını öğrendikten sonra düşüncelerin değişebilir," diye karşılık verdi Gerbert.

"Baldwin nerede?" Domenico kaşlarını çatarak yanımıza geldi.

Tepemizde çarklar vızıldayıp çınladı.

"Son anda kurtuldunuz," dedi Gallowglass. "Kenara çekil, Domenico."

"de Clermont temsilcisinin haber verilmeden son anda değiştirilmesi olağandışı, Gallowglass," dedi Gerbert.

"Ne bekliyorsun, Gallowglass? Kapıyı açsana," diye buyurdu Domenico.

"Anahtar bende değil," dedi Gallowglass yumuşak bir sesle. "Hadi yengeciğim. Katılman gereken bir toplantı var."

"Anahtar bende değil de ne demek?" diye sordu Gerbert, sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki yukarıda çalan büyülu çanları bastırdı. "Buradaki tek de Clermont sensin."

"Hayır. Baldwin, haftalar önce Diana Bishop'ın Philippe de Clermont'un kan yeminli kızı olduğunu kabul etti." Gallowglass, Gerbert'a alaylı bir biçimde gülümsedi.

Karşıda duran cadılardan biri keskin bir soluk alıp yanındaki arkadaşına bir şeyler fısıldadı.

"Bu imkânsız," dedi Domenico. "Philippe de Clermont elli yıldan uzun bir zaman önce öldü. Nasıl?.."

"Diana Bishop bir zaman yürüyüşçüsü." Gerbert tiksintiyle bana bakıyordu. Avlunun karşısında ak saçlı cadının gamzeleri belirginleşti. "Tahmin etmeliydim. Bu size yaptığı büyüünün bir parçası. Size bu cadının durdurulması gerektiğini söylemiştim. Şimdi hepimiz zamanında harekete geçmemenizin bedelini ödeyeceğiz." Suçlayan parmağı Satu'yu gösteriyordu.

Saati haber veren ilk çanlar çaldı.

"Gitme zamanı," dedim canlı bir sesle. "Geç kalıp Konsil'in geleneklerini bozmak istemeyiz." Daha erken bir saatte buluşmayı kabul etmemeleri içime dert olmuştu.

Kapıya yaklaşırken anahtarları bütün ağırlığıyla elimde hissediyordum. Dokuz kilidin biri hariç hepsinde bir anahtar vardı. Metali boştaki deliğe

sokup bileğimi çevirdim. Kilit mekanizması tıkırdayıp vızıldadı. Sonra kapı açıldı.

“Önden buyurun.” Kenara çekilip diğerlerinin sırayla geçmesini bekledim. İlk Konsil toplantım başlamak üzereydi.

Meclis salonu, meşaleler ve yüzlerce mumun ışığıyla aydınlanan parlak renkli freskler ve mozaiklerle süslenmiş muazzam bir yerdi. Kubbe tavanının yüksekliği kilometreleri buluyor olmalıydı, üç dört kat yükseklikte bir asma kat çevresinde dolaşıyordu. Orası Konsil’in kayıtlarının tutulduğu yerdi. Rafların hızlı bir görsel sayımına dayanarak kayıtların binlerce yıl geriye gittiğini söyleyebilirdim. Kitaplar ve el yazmalarının yanı sıra parşömenler ve papirüs parçalarının saklandığı türde cam çerçeveler dâhil, eski yazı teknolojilerinden örnekler de vardı. Çekmece sıraları orada kil tabletlerin bile olabileceğini akla getiriyordu.

Gözlerim araştırmayı bırakıp salona döndü. Uzun sırtlı sandalyelerin çevrelediği oval bir masa hâkimdi salona. Kilitler ve onları açan anahhtarlar gibi her sandalyeye bir sembol kazınmıştı. Sandalyem Baldwin’in söylediği yerdeydi: salonun uzak ucunda, kapının tam karşısında.

İçeride bir genç kadın –bir insandı– kapıdan giren Konsil üyelerine deri birer klasör dağıtıyordu. Başta içinde toplantı gündeminin olduğunu düşünmüştüm. Sonra her klasörün, üyelerin özel talimatlarına göre yukarıdaki raflardan kayıtlar istenmiş gibi farklı kalınlıkta olduğunu fark ettim.

Salona en son ben girdim ve kapı arkamdan kapandı.

“Madam de Clermont,” dedi kadın zekâ fışkıran koyu renkli gözlerle. “Adım Rima Jaén, Konsil’in kütüphanecisiyim. *Sieur* Baldwin’in toplantı için istediği belgeler. İhtiyacınız olan başka bir şey varsa bana söylemeniz yeterli.”

“Teşekkür ederim,” dedim elindeki dosyayı alarak.

Duraksadı. “Kabahğımı mazur görün, madam ama daha önce tanışmış mıydık? Tanıdık görünüyorsunuz. Öğretim üyesi olduğunuzu biliyorum. Seville’deki Gonçalves arşivini ziyaret etmiş miydiniz hiç?”

“Hayır, orada hiç çalışmadım,” dedim ve ekledim, “ama sanırım sahibini tanıyorum.”

“Señor Gonçalves işten çıkarıldığında beni bu işe aday gösterdi,” dedi Rima. “Konsil’in eski kütüphanecisi kalp krizi geçirdikten sonra

tenunuzda beklenmedik bir biçimde işten ayrıldı. Burada kütüphaneciler geleneksel olarak insandır. *Sieur Baldwin* bu iş için yeni birini bulma görevini üstlendi.”

Kütüphanecinin kalp krizi –ve Rima’nın işe atanması– Baldwin’in kan yeminini öğrenmesinden birkaç hafta sonra gerçekleşmişti. Bütün bunların arkasında yeni kardeşimin olduğuna dair güçlü şüphelerim vardı. de Clermont’ların kralı her an biraz daha ilgi çekici bir hale bürünüyordu.

“Bizi bekletiyorsunuz, Profesör Bishop,” dedi Gerbert ters ters, gerçi konuşma nurutlarına bakılırsa umursayan tek kişi oydu.

“Profesör Bishop’ın soluk almasına bir fırsat verin. Bu onun ilk toplantısı,” dedi gamzeli cadı. Belirgin bir İskoç aksanıyla konuşuyordu. “Sen ilk toplantıyı hatırlıyor musun, Gerbert yoksa o mutlu gün zamanın sisleri arasında kayıp mı oldu?”

“O cadıya fırsat vererseniz hepimizi büyüler,” dedi Gerbert. “Onu sakın hafife alma, Janet. Korkarım Knox’un, büyü gücü ve potansiyeliyle ilgili cadının çocukluğunda yaptığı değerlendirme büyük ölçüde yanıltıcıydı.”

“Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim ama bu uyarıya ihtiyacı olan kişi ben değilim sanırım,” dedi Janet gri gözlerinde bir pırıltıyla.

Rima’dan klasörü alıp ona Bishop-Clairmont ailesine vampirlerin dünyasında resmî bir yer tanıyacak katlanmış belgeyi verdim.

“Bunu dosyalayabilir misin rica etsem?” diye sordum.

“Memnuniyetle, Madam de Clermont,” dedi Rima. “Konsil kütüphanecisi aynı zamanda sekreter olarak çalışır. Siz toplantıdayken bu belge ne gerektiriyorsa onları yapacağım.”

Bishop-Clairmont filiz ailesini resmî olarak kuran belgeleri verdikten sonra siyah pelerininim arkamda dalgalanarak masanın çevresinden dolaştım.

“Güzel dövmeler,” diye fısıldadı Agatha yanından geçerken, kendi saç çizgisini işaret ederek. “Pelerin de hoş.”

Yorum yapmadan ona gülümsedim ve yürümeye devam ettim. Koltuğuma ulaştığımda çantamı bırakmadan nemli pelerinle boğuştum. En sonunda üzerimden çıkarıp koltuğun arkasına asmayı başardım.

“Kapının orada kancalar var,” dedi Gerbert.

Ona döndüm. Gözleri irileşti. Ceketimin kolları Hayat Kitabı’nı saklayacak kadar uzundu ama gözlerim apaçık görünüyordu. Saçlarımı da

kasten kafa derimini kaplayan dalların uçları görünecek şekilde toplayıp örmüştüm.

“Şu anda gücüm sabit değil ve görünüşümün bazılarını rahatsız ettiğini görüyorum.” dedim. “Pelerinimin yakınında olmasını tercih ederim. Ya da Satu gibi bir gizlenme büyüsi kullanabilirim. Ama herkesin görebileceği bir yerde saklanmak da her hile gibi yalan sayılır.”

Konsil yaratıklarına tek tek baktım ve gözlerimden geçtiğini bildiğim harflere ve sembollere tepki göstermeleri için meydan okudum.

Satu bakışlarını kaçırdı ama korkusunu saklayabilecek kadar hızlı değildi. Ani hareketi üzerindeki acınası gizlenme büyüsunü gerdi. Büyünün imzasını aradım ama yoktu. Büyüyü kendisi dokumuştı ve bu işi pek de iyi yapmamıştı.

Sırrını biliyorum, kız kardeşim, dedim sessizce.

Ben de uzun zamandır seninkinden şüphe ediyordum, diye karşılık verdi Satu zehir gibi bir sesle.

Ah, sen görmeyeli birkaç tane daha edindim, dedim.

Odadakileri incelemeyi bitirmemden sonra, soru sormaya cesaret edebilen tek kişi Agatha oldu.

“Sana ne oldu?” diye fısıldadı.

“Yolumu seçtim.” Çantamı masaya bırakıp koltuğa çöktüm. Çanta bana o kadar sıkı bağlıydı ki bu kısa mesafeden bile kuvvetli çekişini hissedebiliyordum.

“O nedir?” diye sordu Domenico şüpheyle.

“Bodleian Kütüphanesi çantası.” Hayat Kitabı’nı bulduktan sonra kütüphane mağazasından almış, kasanın yanındaki kalemlğin altına da yirmi sterlin bırakmayı ihmal etmemiştim. Bez çantanın önünde, kırmızı ve siyah harflerle kütüphane yemini yazıyordu.

Domenico başka bir soru sormak için ağzını açarken onu bir bakışla susturdum. Bugünkü toplantıyı yeterince uzun bir süre beklemiştim. Domineco sorularını Matthew özgürlüğüne kavuştuktan sonra sorabilirdi.

“Toplantıyı resmi olarak açıyorum. Ben Diana Bishop, Philippe de Clermont’un kan yeminli kızı, de Clermont’ların temsilcisiyim.” Domenico’ya döndüm. Kollarını kavuşturup konuşmayı reddetti. Devam ettim.

“Bu Domenico Michele ve Aurillac’lı Gerbert solumda oturuyor. Agatha Wilson’ı Oxford’dan tanıyorum, Satu Järvinen’le Fransa’da bir

süre zaman geçirmiştim.” Sırtım kadının ateşini hatırlayarak gerildi. “Geri kalanların kendisini tanıtmaması gerekiyor korkarım.”

“Adım Osamu Watanabe,” dedi Agatha’nın yanında oturan genç iblis. “Bir manga karakterine benziyorsunuz. Daha sonra sizi çizebilir miyim?”

“Elbette,” dedim söz konusu karakterin kötü karakter olmadığını umarak.

“Tatiana Alkaev,” dedi platin sarısı saçlı, hülyalı mavi gözleri olan bir iblis. Beyaz atların çektiği bir kızığa olsa Rus peri masallarında kusursuz kadın kahraman olabilir. “Cevaplarla dolusun ama şu an bir sorum yok.”

“Mükemmel.” Sert ifadeli, berbat giyim zevki olan cadıya döndüm. “Ya sen?”

“Ben Sidonie von Borcke,” dedi okuma gözlüğünü takıp deri klasörünü çat diye açarak. “Ve bu kan yemininden haberim yok.”

“Kütüphaneci raporunda. İkinci sayfanın altında ek bölümü, üçüncü satır,” dedi Osamu yardımsever bir biçimde. Sidonie ona dik dik baktı. “Hatırladığım kadarıyla ‘Vampir şecerelerine ekler (alfabetik sırayla): Almasi, Bettingcourt, de Clermont, Díaz...”

“Evet gördüm, Bay Watanabe,” diye tersledi Sidonie.

“Sanırım kendini tanıtma sırası bende, sevgili Sidonie.” Ak saçlı cadı iyiliksever bir biçimde gülümsedi. “Ben Janet Gowdie, seninle tanışmak uzun zamandır beklediğim bir zevkti. Babanı ve anneni tanırdım. İnsanlarımıza büyük itibar getirdiler, onları kaybetmenin acısını hâlâ yüreğimde hissediyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim kadının basit övgüsüyle duyulanarak.

“Bize söylendiğine göre, de Clermont’ların ele almamız gereken bir talepleri varmış?” Janet toplantıyı yumuşak bir manevrayla rayına oturttu.

Ona minnettar bir bakış fırlattım. “de Clermont’lar, Bishop-Clairmont filiz ailesinin bir üyesi olan Benjamin Fox ya da Fuchs’un izini bulmak için resmi olarak Konsil’in yardımını talep ediyor. Bay Fox babası olan kocam Matthew Clairmont’un ona bulaştırdığı kan öfkesini taşıyor. Söz konusu kişi yüzyıllardır hamile bırakma amacıyla cadıları kaçırıp onlara tecavüz ediyor. Faaliyet alanı çoğunlukla Polonya’nın Chelm şehri civarı. Aranızda Chelm kovanı tarafından yapılan ve Konsil’in reddettiği şikâyetleri anımsayanlar olabilir. Bugüne kadar Benjamin cadı-vampir birleşmesinin ürünü bir çocuk yaratmayı başaramadı ama bu durum

büyük ölçüde cadıların uzun zaman önce keşfettiği bir şeyi bilmemesinden kaynaklanıyor, yalnızca kan öfkesi olan vampirler üreyebilir, o da ancak dokuyucu dediğimiz belli bir tür cadıyla birleşmeleri kaydıyla.”

Odada çıt çıkmıyordu. Derin bir soluk alarak devam ettim.

“Kocam, Benjamin’i ininden çıkarabilmek için Polonya’ya gitti ve orada ortadan kayboldu. Benjamin’in onu yakaladığını ve 2. Dünya Savaşı sırasında Nazilerin çalışma kampı ya da araştırma laboratuvarı olarak kullandığı bir yerde tuttuğunu biliyoruz. Lazarus Şövalyeleri kocamı geri almaya ant içti ama de Clermont’ların bunu yapabilmek için iblis ve cadıların yardımına ihtiyacı var. Benjamin durdurulmalı.”

Masada oturanlara yine göz gezdirdim. Janet Gowdie dışında herkesin ağzı hayretten bir karış açtı.

“Tartışacak mıyız? Yoksa doğrudan oylamaya mı geçelim?” diye sordum uzun bir tartışma faslını atlamayı umarak.

Uzun bir sessizlikten sonra Konsil salonu, temsilciler birbirlerini suçlayıp beni soru yağmuruna tutarken öfkeli bir gürültüyle çınladı.

“Tartışıyoruz demek,” dedim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Bir şeyler yemelisin,” diye ısrar etti elime bir sandviç sıkıştıran Gallowglass.

“İçeri dönmem gerek. İkinci oylama birazdan başlayacak.” Sandvici ittim. Baldwin çok sayıda talimatının arasında Konsil’in karmaşık oylama sürecini de hatırlatmıştı: her teklif üç kez oylanıyor, oylamaların arasında tartışmalar yapılıyordu. Konsil üyeleri karşıt görüşleri değerlendirirken ya da değerlendirmiş gibi yaparken oyların bir uçtan diğerine kayması normaldi.

İlk oylamayı sekize bir lehte oyla kaybetmiştim (o bir oy da benimdi). Kimi usule aykırı olduğu gerekçesiyle aleyhime oy vermişti. Matthew ve benim anlaşmayı çığnediğimizi, Konsil’in bu sözleşmeyi daha önce yapmış bir oylamayla ayakta tutmayı kabul ettiğini söylüyorlardı. Birkaçının gerekçesi kan öfkesiydi. Bu musibet bütün sıcakkanlıların –iblis, insan ve cadı– can güvenliğini tehdit ediyordu. Vampir cinayetleriyle ilgili gazete haberleri çıkarılıp okundu. Tatiana, Chelm cadılarının kurtarılmasına itiraz etmişti. Gözü yaşlı bir halde, tatil sırasında büyükannesine büyü yapıp her yerinde çıban çıkmasına neden olduklarını anlatmıştı. Tatiana, ona ne söylenirse söylensin ikna olmamıştı. Aslında kastettiği yerin Cheboksary olduğu açıklanmış, Rima’nın, Chelm’in Volga kıyısında bir kumsal olmadığını kanıtlamak için havadan çekilmiş fotoğraflar bulması da işe yaramamıştı.

“Baldwin ya da Verin’den haber var mı?” diye sordum. Isola della Stella’da cep telefonları çekmiyordu Celestina duvarları içinde sinyal yakalamanın tek yolu durmadan üstü açık merkezinde yağın yağmurun altında durmaktı.

“Yok.” Gallowglass elime çay dolu bir kupa verip parmaklarımı kupaya sardı. “İç.”

Matthew için duyduğum kaygı, Konsil'in Bizans kuralları ve düzenlemeleri karşısında duyduğum sabırsızlık midemi altüst etmişti. Çaya dokunmadan Gallowglass'a geri verdim. "Konsil'in kararlarını bu kadar ciddiye alma, yengeciğim. Babam her zaman ilk oylamanın numaradan ibaret olduğunu, ikinci oylamada işlerin çoğu zaman tersine döndüğünü söylerdi."

Bodleian çantasını alıp başımı salladım ve meclis salonuna döndüm. Gerbert ve Domenico'nun düşman bakışlarını görünce Konsil politikaları konusunda Hugh'un fazla iyimser olup olmadığını merak ettim.

"Kan öfkesi!" Gerbert tıslayıp kolumu yakaladı. "de Clermont'lar bunu bizden nasıl sakladı?"

"Bilmiyorum Gerbert," dedim adamın elinden kurtularak. "Ysabeau haftalarca senin çatının altında yaşadı ve hiç fark etmedin."

"Saat on buçuk." Sidonie von Borcke uzun adımlarla içeri girdi. "Oturum gece yarısı sona erecek. Bu pis işi bir sonuca bağlayıp Bishop ailesi tarafından yapılan anlaşma ihlallerine ilişkin soruşturma gibi daha önemli konulara geçelim."

Benjamin'den kurtulmaktan daha önemli bir mesele yoktu ama dilimi ısırp koltuğuma oturdum. Çantamı önüme koyduğumda içinde ne olduğunu merak eden Domenico ona uzandı.

"Yapma." Ona baktım. Bakışlarım çok şey belli ediyor olmalıydı ki hemen elini çekti.

"Sidonie, tartışmalara son mu verelim istiyorsun?" diye sordum ona pat diye. Hızlı karar verme çağrılarına rağmen, her konuşmayı beni ciyak ciyak bağırma noktasına getiren alakasız ayrıntılarla uzatarak görüşmelere ciddi ciddi köstek olmaya başlamıştı.

"Hiç de değil," diye somurttu. "Ben sadece meseleyi uygun bir hızla ele almamızı istiyorum."

"Bir aile sorunu olduğu apaçık belli olan bu meseleye müdahale etmeye karşıyım," dedi Gerbert. "Madam de Clermont'un teklifi bu talihsiz meseleyi daha detaylı bir incelemeye açmak istiyor. Lazarus Sövalyeleri olay yerinde ve kocasını arıyorlar zaten. İşleri olurla bırakmak en iyisi."

"Peki ya kan öfkesi?" Satu ilk oylamada "hayır" demesi dışında ilk kez konuşuyordu.

“Kan öfkesi vampirlerin eline bırakılmalı. Büyük bir hata yaptıkları için de Clermont ailesini yola getireceğiz, hastalıklı olanların bulunup yok edilmesi için de gerekli önlemleri alacağız.” Gerbert parmak uçlarını birleştirip masadakilere baktı. “Bu konuda içiniz rahat olsun.”

“Gerbert’a katılıyorum. Ayrıca hastalıklı bir hata altında bir filiz aile kurulamaz,” dedi Domenico. “Tasavvur bile edilemez. Matthew Clairmont ve bütün çocukları ortadan kaldırılmalı.” Vampirin gözleri parladı.

Osamu elini kaldırıp söz verilmesini bekledi.

“Evet, Bay Watanabe?” dedim başımı ona sallayarak.

“Dokuyucu nedir?” diye sordu. “Kan öfkesi olan vampirlerle ortak noktaları nedir?”

“Ortak bir noktaları olduğunu da nereden çıkardın?” diye tersledi Sidonie.

“Kan öfkesi olan vampirlerle dokuyucuların ortak bir noktası olması mantıklı değil mi? Öyle olmasa Diana ile Matthew nasıl çocuk sahibi olabilirdi?” Agatha beklentiyle bana baktı. Cevap vermeme fırsat olmadan Gerbert ayağa kalkıp başımda dikildi.

“Matthew’un Hayat Kitabı’nda bulduğu bu muydu?” diye çıkıştı. “İki türü birleştiren bir büyüyü mü ortaya çıkardınız?”

“Otur Gerbert.” Janet saatlerdir hiç durmadan örgü örüyor, arada sırada başını kaldırıp mantıklı bir yorum yapıyor ya da sevecenlikle gülmüşüyordu.

“Cadı soruyu cevaplamalı!” diye bağırdı Gerbert. “Nasıl bir büyüyle karşı karşıyayız ve onu nasıl yapıyorsun?”

“Cevabı Hayat Kitabı’nda.” Çantayı kendime çekip onca zamandır Bodleian Kütüphanesi’nde saklı duran kitabı çıkardım.

Masadan hayret dolu soluk sesleri yükseldi.

“Bu bir hile,” dedi Sidonie. Ayağa kalkıp masanın etrafımdan dolaştı. “Eğer bu cadıların kayıp büyü kitabıysa onu incelemeyi talep ediyorum.”

“O vampirlerin kayıp tarihi,” diye homurdandı Domenico, kadın yanından geçerken.

“Buyur.” Hayat Kitabı’nı Sidonie’ye uzattım.

Cadı kelepçeleri açmaya çalışıp metal kancaları çekiştirdi ama kitap ona direniyordu. Ellerimi açtığımda kitap ait olduğu yere dönme isteğiyle avuçlarıma uçtu. Sidonie ve Gerbert uzun uzun baktı.

"Onu sen aç, Diana," dedi gözleri fal taşı gibi açılmış Agatha. Aylar önce Oxford'da söylediklerini hatırladım: Ashmole 782 cadılar ve vampirler kadar iblislere de ait demişti. Her nasılsa, içinde ne olduğunu o zamandan hissetmişti.

Hayat Kitabı'nı masaya koydum, Konsil çevremde toplandı. Kelepçeler tek dokunuşta açıldı. Fısıltılar ve iç çekişleri, sayfalara bağlanmış yaratıkların ruhlarının bıraktığı ürkütücü kalıntılar izledi.

"Isola della Stella'da büyü yapmak yasaktır," diye karşı çıktı Domenico sesinde hafif bir panikle. "Söyle ona, Gerbert!"

"Büyü yapıyor olsaydım bundan haberin olurdu, Domenico," dedim.

Hayaletler, karanlık boş gözleri olan uzamış insan biçimlerini alırken Domenico sarardı.

Kitabı açtım. Yakından bakmak için eğildiler.

"Orada hiçbir şey yok," dedi Gerbert öfkeyle. "Kitap boş. Kökenlerimizi anlatan kitaba ne yaptın sen?"

"Bu kitabın kokusu... garip," dedi Domenico şüpheyle havayı koklayarak. "Ölü hayvanlar gibi."

"Hayır ölü yaratıklar gibi kokuyor." Kokunun havaya karışması için sayfaları karıştırdım. "İblisler. Vampirler. Cadılar. Hepsi burada."

"Yani sen..." Tatiana korkmuş görünüyordu.

"Doğru." Başımla onayladım. "Parşömen, yaratıkların derisinden yapılmış. Sayfalar da yaratıkların saçlarıyla dikilmiş."

"Ama metin nerede?" diye sordu Gerbert sesini yükselterek. "Hayat Kitabı'nın pek çok gizemin anahtarı olması gerek. Bu bizim kutsal kitabımız, vampirlerin tarihi."

"İşte kutsal kitabınız." Kollarımı sıyırdım. Harfler ve semboller girdap gibi dönerek derimin altında aktı, göldeki kabarcıklar gibi yüzeye çıktı ve sonra dağıldı. Gözlerim ne yapıyordu, bilemiyordum ama onlar da harfleri gösteriyor olmalıydı. Satu geriledi.

"Onu büyüledin," diye söylendi Gerbert.

"Hayat Kitabı uzun zaman önce büyülenmişti," dedim. "Ben yalnızca kitabı açtım."

"O da seni seçti." Osamu kollarındaki harflere dokunmak için parmağını uzattı. Birkaçı parmağının değdiği yerde toplandı, sonra hızla uzaklaştılar.

“Kitap neden Diana Bishop’i seçti?” diye sordu Domenico.

“Çünkü ben bir dokuyucuyum, bir büyü yaratıcısı, bizden geriye çok az kişi kaldı.” Gözlerim tekrar Satu’yu aradı. Dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı, gözleri susmam için yalvarıyordu. “Yaratıcı gücümüz fazla olduğu için diğer cadılar bizi öldürdü.”

“Yeni büyüler yaratmanı mümkün kılan güç, aynı zamanda yeni canlar da yaratabilmeni sağlıyor,” dedi Agatha heyecanını saklamadan.

“Bu Tanrıça’nın kadın dokuyuculara bahsettiği bir nimet,” diye karşılık verdim. “Bütün dokuyucular kadın değil elbette. Babam da bir dokuyucuydu.”

“İmkânsız,” diye homurdandı Domenico. “Cadının ihanetleri devam ediyor. Dokuyucu diye bir şey duymadım hiç. Eski kan öfkesi musibeti daha da tehlikeli bir biçime girmiş. Vampirler ve cadıların çocuklarına gelince, böyle bir yılanın başını küçükken ezmeliyiz. Bunlar akıl ve mantığın ötesinde, kontrol edilemez yaratıklar olacaktır.”

“Bu konuda sana itiraz etmek zorundayım, Domenico,” dedi Janet.

“Neye dayanarak?” dedi adam sabırsızca.

“Ben de böyle bir yaratığım ve ne bir şeytanım ne de bir canavar.” Geldiğimden beri ilk kez odada dikkatler benden başka birine çevrilmişti.

“Büyükannem bir dokuyucu ve vampirin çocuğuydu.” Janet’in gri gözleri beni buldu. “İskoçya’da ona herkes Nickie-Ben derdi.”

“Benjamin,” diye soludum.

“Öyle.” Janet başını salladı. “Genç cadılara aysız gecelerde Nickie-Ben’e yakalanmamaları için dikkatli olmaları söylenirdi. Büyük büyükanne Isobel Gowdie, söylenenlere kulak asmamış. Çılgın bir aşk macerası yaşamışlar. Efsaneler Nickie-Ben’in onu omzundan ısırıldığını söyler. Nickie-Ben gittiğinde ona bilmeden bir şey bırakmış: bir kız çocuğu. Bana onun adı verilmiş.”

Kollarıma baktım. Sihirli bir Scrabble oyunu gibi harfler yüksek lip sıraya dizilerek bir isim oluşturdular: JANET GOWDIE, ISOBEL GOWDIE VE BENJAMIN FOX’UN KIZI. Janet’in büyükannesi Işıklı Doğanlar’dan biriydi.

“Büyükannen ne zaman hamile kalmış?” Bir Işıklı Doğan’ın hayatı kendi çocuklarının geleceği hakkında bana bir şeyler söyleyebilirdi.

"1662'de," dedi Janet. "Büyükannem Janet 1912'de, iki yüz elli yaşında öldü. Sonuna kadar güzelliğinden bir şey kaybetmedi ama benim tersime Janet Nine cadıdan çok vampirdi. *Baobhan sith* efsanelerine esin kaynağı olduğu için gurur duyardı. Pek çok erkeği yatağına almış, her birine ölüm ve sefaletten başka bir şey getirmemişti. Damarına basıldığında Janet Nine'nin öfkesi korkutucu olabilirdi."

"Ama bu durumda sen..." Gözlerim irileşti.

"Seneye yüz yetmiş olacağım," dedi Janet. Birkaç sözcük mırıldandığında beyaz saçlarının simsiyah olduğu açığa çıktı. Birkaç büyütlü söz daha mırıldandığında parlak inci gibi beyaz teni ortaya çıktı.

Janet Gowdie otuzundan büyük görünmüyordu. Çocuklarımin yaşamları zihnimde şekillenmeye başladı.

"Peki ya annen?" diye sordum.

"Annem tam iki yüz yaşına kadar yaşadı. Her kuşakta ömrümüz biraz daha azalıyor."

"Ne olduğunu insanlardan nasıl saklıyorsun?" diye sordu Osamu.

"Vampirler gibi sanırım. Biraz şans. Biraz başka cadıların yardımı. Biraz da insanların gerçekleri görmemeye istekli oluşu," diye karşılık verdi Janet.

"Bu tam bir saçmalık," diye köpürdü Sidonie. "Sen ünlü bir cadısın, Janet. Büyü yapma yeteneğinle ünlüsün. Saygın bir cadı soyundan geliyorsun. Neden ailenin itibarını bu hikâyeyle kirlettiğini anlayamıyorum."

"İşte orada," dedim yumuşak bir sesle.

"İşte ne orada?" Sidonie'nin sesi aksi bir okul müdiresinin sesine benziyordu.

"Tiksinti. Korku. Dünyanın işlemesiyle ilgili saf beklentilerinize uymayan herkese karşı beslediğiniz nefret."

"Beni dinle, Diana Bishop..."

Ama artık Sidonie'yi ve kendi içlerindeki karanlığı saklamak için anlaşmanın arkasına saklananları dinlemekten bıkmıştım.

"Hayır. Sen beni dinle," dedim. "Annem ve babam bir cadıydı. Bir vampirin kan yeminli kızıyım. Kocam, çocuklarımin babası bir vampir. Janet da bir cadı ve vampirin soyundan geliyor. Dünyada safkan bir cadı olmadığını ne zaman anlayacaksın? Böyle bir ideal varmış gibi davranma."

Sidonie kaskatı kesildi. “Böyle bir ideal var. Gücümüzü bu şekilde koruruz.”

“Hayır gücümüz bu şekilde *ölüyor*,” diye cevap verdim. “Eğer anlaşmaya uymaya devam edersek birkaç kuşak sonra tamamen tükenecek. Bu anlaşmanın tek amacı türlerin karışmasını ve üremesini engellemekti!”

“Saçmalıklar devam ediyor!” diye bağırды Sidonie. “Anlaşmanın tek ve en önemli amacı hepimizin güvenliğini sağlamak.”

“Yanlış. Anlaşma Janet gibi çocukların doğmasını önlemek için yapıldı: Güçlü, uzun ömürlü, ne cadı ne vampir ne de iblis, hepsinin arasında olan çocukların doğmasını,” dedim. “Bütün yaratıkların korktuğu şey buydu. Benjamin’in kontrol etmek istediği şey de bu. Ona izin veremeyiz.”

“Arada olan çocuklar mı?” Janet kaşlarını kaldırdı. Onu açık seçik gördüğüm için gece kadar siyah olduklarını fark ettim. “Cevap bu mu o zaman?”

“Neyin cevabı?” diye çıktı Domenico.

Ama Hayat Kitabı’nın bu sırrını paylaşmaya henüz hazır değildim. Miriam ve Chris el yazmasının bana söylediğini destekleyecek bilimsel kanıtları bulana kadar bunu yapamazdım. Celestina’nın çanları bir kez daha beni yanıt vermekten kurtardı.

“Gece yarısı olmak üzere. Şimdilik bitirmeliyiz,” dedi Agatha Wilson gözleri parlayarak. “Oylamaya geçelim. Konsil, de Clermont’ların dünyayı Benjamin’den kurtarmasına yardım edecek mi?”

Herkes yerine döndü, tek tek oylarımızı verdik.

Bu kez sonuç daha cesaret vericiydi: Dört lehte ve beş aleyhte oy. İkinci oylamada ilerleme kaydetmiş, Agatha, Osamu ve Janet’in desteğini almıştım. Ama bu yarın yapılacak üçüncü ve son oylamanın sonucunu garanti etmiyordu. Özellikle de eski düşmanlarım Gerbert, Domenico ve Satu reddedenler arasında olduğu sürece.

“Toplantı yarın öğleden sonra saat beşte devam edecek.” Matthew’un Benjamin’in elinde geçirdiği her dakikanın farkında olarak bir kez daha erken bir saatte toplanılmasını istemiş ve yine reddedilmiştim.

Bitkin bir halde hiç açmadığım deri dosyayı ve Hayat Kitabı’nı topladım. Son yedi saat çok yorucu geçmişti. Konsil burada vakit kaybederken Matthew’u ve çektiklerini düşünüyordum durmadan. Ne anneleri ne de

babaları yanlarında olan çocuklar için endişeleniyordum. Odaanın boşalmasını bekledim. Janet Gowdie ve Gerbert son çıkanlardı.

“Gerbert?” diye seslendim.

Kapıdan çıkarken sırtı bana dönük durdu.

“Mayısta olanları unutmadım,” dedim güç ellerimde parlak renklerle yanarken. “Bir gün Emily Mather’ın ölümünün hesabını vereceksin.”

Gerbert başını çevirdi. “Peter sen ve Matthew’un bir şey sakladığını söylemişti. Onu dinlemeliydim.”

“Benjamin size cadıların ne keşfettiğini söylememiş miydi zaten?” diye sordum.

Ama Gerbert bu kadar kolay yakalanmayacak kadar uzun süre yaşamıştı. Dudakları küçümsemeyle kıvrıldı.

“Yarın akşam görüşürüz,” dedi ve Janet ile bana hafif bir selam verdi.

“Ona Nickie-Bertie demeliyiz,” dedi Janet. “O ve Benjamin güzel bir çift olurdu.”

“Gerçekten de öyle,” dedim huzursuzca.

“Yarın öğlen yemeği için uygun musun?” diye sordu Janet Gowdie. Meclis salonundan çıkmış manastırda yürüyorduk, ahenkli İskoç sesi bana Gallowglass’ı hatırlatıyordu.

“Ben mi?” Bu gece olanlardan sonra bir de Clermont’la görünmek istemesine şaşırıyordum.

“İkimiz de Konsil’in küçük kutusuna sığmıyoruz, Diana,” dedi Janet, pürüzsüz yüzü neşeyle gamzelenerek.

Gallowglass ve Fernando manastırın kemerlerinin altında beni bekliyordu. Gallowglass beni bir cadıyla görünce kaşlarını çattı.

“Her şey tamam mı, yengeciğim?” diye sordu endişeyle. “Gitmeliyiz. Geç oldu.”

“Gitmeden önce Janet’la iki dakika konuşmak istiyorum.” Dostluğumu kazanmaya çalışmasının arkasında kötü bir niyet olup olmadığını anlamak için yüzüne dikkatle baktım ama tek gördüğüm endişe oldu. “Neden bana yardım ediyorsun?” diye sordum açıkça.

“Philippe’e sana yardım edeceğime söz verdim,” dedi Janet, örgü çantasını ayaklarının dibine bırakıp gömleğinin kollarını sıvadı. “Derisi bir hikâye anlatan tek kişi sen değilsin, Diana Bishop.”

Kolunda bir rakam dövmesi vardı. Gallowglass bir küfür savurdu. Soluğum kesildi. "Auschwitz'te Philippe'le birlikte miydin?" Yüreğim ağzıma gelmişti.

"Hayır. Ravensbrück'teydim," dedi. "Yakalandığımda Fransa'da Özel Harekat Birimi için çalışıyordum. Philippe kampı kurtarmaya çalışıyordu. Birkaçımızı çıkarmayı başardıktan sonra Naziler onu yakaladı."

"Philippe'in Auschwitz'ten sonra nerede tutulduğunu biliyor musun?" diye sordum telaşla.

"Hayır ama onu aradık. Nickie-Ben'in elinde miydi?" Janet'in gözleri anlayışla kararmıştı.

"Evet," diye karşılık verdim. "Onun Chelm yakınlarında olduğunu sanıyoruz."

"Benjamin için çalışan cadılar da vardı. O zamanlar Chelm'in elli kilometre civarındaki her yerin neden yoğun bir sisle kaplı olduğunu merak ettiğimi hatırlıyorum. Ne yaparsak yapalım sisin içinde yolumuzu bulamıyorduk." Janet'in gözleri doldu. "Philippe'i hayal kırıklığına uğrattığınız için üzgünüm. Bu defa elimizden geleni yapacağız. Bishop-Clairmont ailesinin şerefi söz konusu. Ne de olsa ben de Matthew de Clermont'un akrabası sayılırım."

"En kolay Tatiana'yı kendi tarafımıza çekeriz," dedim.

"Tatiana olmaz," dedi Janet başını sallayarak. "Domenico'ya âşık. Kazağı kıvrımlarını güzel göstermekten fazlasını yapıyor, Domenico'nun ısırıldığı yerleri de gizliyor. Onun yerine Satu'yu ikna etmeliyiz."

"Satu Järvinen bana asla yardım etmez," dedim La Pierre'de olanları düşünerek.

"Ah, bence edecek," dedi Janet. "Etmediği takdirde onu Matthew'la takas edeceğimizi ve Benjamin'e vereceğimizi açıkladığımızda pekâlâ edecek. Satu da senin gibi bir dokuyucu ne de olsa. Belki Finli dokuyucular, Chelm'dekilerden daha doğurgandır."

Satu Büyük Kanal'da Ca' Chiaromonte'nin karşı yakasındaki küçük bir tesisin sessiz sakin *campo*'sunda kalıyordu. Canlı renklerde boyanmış çiçek saksıları, bölgedeki diğer tesislere (dört yıldız) göre sınıfım ve geçen kredi kartlarını (hepsi geçiyordu) gösteren camlara yapıştırılmış etiketleriyle dışarıdan son derece sıradan bir yer gibi görünüyordu.

Ama içeride normallik cilası zayıflıyordu.

Mor ve siyah kadifeler içindeki otel sahibi, Laura Malipiero, ön lobide bir masanın arkasında oturmuş tarot kartlarını kanyordu. Dağınık siyah kıvrırcık saçlarının arasında tek tük beyazlar görünüyordu. Siyah kâğıttan yapılmış yarasalardan bir çelenk, posta kutularının üzerine asılmıştı, havada adaçayı ve ejderha kanı tütsüsünün kokusu vardı.

"Doluyuz," dedi başım kartlarından kaldırmadan. Ağzının kenarından bir sigara sarkıyordu. Giysisi gibi mor ve siyahtı. Başta sönük olduğunu sanmıştım. Sinyorina Malipiero VIETATO FUMARE yazılı bir tabelanın altında oturuyordu zira. Ama sonra cadı sigarasından uzun bir nefes aldı.

"Venedik'teki en zengin cadı olduğu söylenir. Büyülü sigaralar satarak bir servet kazandı." Janet kadını onaylamayan gözlerle süzdü. Gizlenme büyüüne tekrar bürünmüş, şimdi incecik otuz yaşlarında bir kadın değil de, güçsüz doksanlık bir kadın gibi görünüyordu.

"Affedersiniz, kardeşlerim ama Regata delle Befane bu hafta ve Venedik'in bu bölümünde tek bir oda bile bulamazsınız." Sinyorina Malipiero dikkatini kartlarından ayırmadı.

San Tomà'dan Rialto'ya en hızlı gidecek gondolu belirlemek için her yıl yapılan yarışın ilanlarını kentin her yerinde görmüştüm. İki yarış vardı elbette: sabahleyin yapılacak resmî yarış ve gece yarısı yapılacak, yalnızca kaba güç değil büyü de kullanılan çok daha tehlikeli ve heyecanlı bir diğer yarış.

"Odayla ilgilenmiyoruz, Sinyorina Malipiero. Ben Janet Gowdie, bu da Diana Bishop. Konsil'le ilgili bir meseleyi konuşmak üzere Satu Järvinen'i görmeye geldik. Elbette gondol yarışı için egzersiz yapmıyorsa."

Venedikli cadı şoke olmuş bir halde başını kaldırdı. Koyu gözleri irileşti, sigara ağzından sarktı.

"17 numaralı oda, değil mi? Siz hiç zahmete girmeyin. Biz kendimiz çıkabiliriz." Janet afallamış cadıya gülümsedi ve beni apar topar merdivenlere götürdü.

Beni koridorda çekerken, "Janet Gowdie, sen bir buldozersin," dedim soluk soluğa. "Ayrıca zihin de okuyabiliyorsun." Bu son derece yararlı bir sihir yeteneği idi.

"Sözlerin ne güzel, Diana." Janet kapıyı çaldı. "C'ameriera!"

Cevap yoktu. Ve diinkü Konsil toplantısı maratonundan sonra beklemekten yorulmuştum. Kapı tokmağını kavradım ve bir açma büyüü mırıldandım. Kapı açıldı. Satu Järvinen iki elini kaldırmış, büyü yapmaya hazır bizi bekliyordu.

Çevresindeki iplikleri alıp sımsıkı çektim ve kollarını iki yanına mıhladım. Satu'nun soluğu kesildi.

"Dokuyucular hakkında ne biliyorsun?" dedim.

"Senin kadar çok şey değil," diye yanıtladı Satu.

"Bu yüzden mi La Pierre'de bana o kadar kötü davrandın?" diye sordum.

Satu'nun yüzünde çelik gibi bir ifade belirdi. Yaptıklarını kendini korumak için yapmıştı. Pişmanlık duymuyordu. "Beni açığa çıkarmana izin vermeyeceğim. Dokuyucuların ne yapabildiğini öğrenirlerse hepimizi öldürürler," dedi Satu.

"Matthew'u sevdiğim için beni öldürecekler zaten. Kaybedecek neyim var ki?"

"Çocukların," dedi Satu tükürür gibi.

Bardağı taşıran son damlaydı bu.

"Sen bir cadının yeteneklerini taşımaya layık değilsin. Seni bağlıyorum, Satu Järvinen, Tanrıça'nın ellerine büyüün ya da gücün olmadan teslim ediyorum." Sol elimin işaret parmağıyla iplikleri iki santim daha çekip sımsıkı bir düğümle bağladım. Parmaklarım koyu mor parladı. Onun adaletin rengi olduğunu keşfetmiştim.

Satu'nun gücü odadaki havayı emerek bedenini terk etti.

"Beni büyüyle bağlayamazsın!" diye bağırdı. "Bu yasak!"

"Beni Konsil'e şikâyet et," dedim. "Ama bunu yapmadan önce beni dinle: Seni bağlayan düğümleri benim dışımda kimse çözemeyecek. Şu halinle Konsil'e ne faydan olabilir? Koltuğunu korumak istiyorsan çeneni kapat ve Sidonie von Borcke'nin fark etmemesi için dua et."

"Bunun hesabını vereceksin, Diana Bishop!" diye söz verdi Satu.

"Çoktan verdim," dedim. "Kız kardeş dayanışması adına bana yaptıklarını unuttun mu yoksa?"

Yavaşça kadına ilerledim. "Benjamin'in, bir dokuyucu olduğu öğrendiğinde sana yapacaklarının yanında, büyüyle bağlamak hiç kalır. Kendini savunacak bir gücün olmayacak, tamamen onun insafına kalacaksın.

Benjamin'in hamile bırakmaya çalıştığı cadılara ne yaptığını gördüm. Sen bile böyle bir şeyi hak etmiyorsun."

Satu'nun gözleri korkuyla kırıştı.

"Öğleden sonra de Clermont teklifine olumlu oy ver." Satu'nun kollarını bıraktım ama gücünü sınırlayan bağlama büyüüne dokunmadım. "Matthew için olmasa bile kendi iyiliğin için."

Satu bana karşı büyü kullanmaya çalıştıysa da başarılı olamadı.

"Gücünü bağladığımı söylerken yalan söylemiyordum, kız kardeşim." Dönüp ondan uzaklaştım. Kapıda durup ona döndüm. "Bir daha sakın çocuklarını tehdit edeyim deme. Yoksa seni bir deliğe atıp hakkındaki her şeyi unutmam için yalvarıyor olursun."

Gerbert son oylamayı usul gerekçelerine dayanarak geciktirmeye çalıştı. Yetkili meclisin, Haçlılar dönemine tarihlenen kuruluş belgelerindeki kriterlere uymadığını öne sürüyordu. Eski belgelere göre üç vampir, üç cadı, üç iblisin hazır bulunması gerekiyordu. Janet çabucak kendisinin ve benim yarı vampir yarı cadı olduğumuzu, Konsil'de kusursuz bir denge- nin bulunduğunu açıklayarak yarattığı oracıkta gırtlaklamamı engelledi. Janet yüzdeleri tartışırken, ben de Gerbert'ın kuruluş belgeleri dediği şeyleri inceledim ve "vazgeçilemez" gibi on sekizinci yüzyılda kullanılan ifadeler buldum. Sözüm ona Haçlılar döneminden kalma belgelerde kullanılan dildeki kronolojik tutarsızlıkları önüne koyduğumda Gerbert, Domenico'ya kaşlarını çatıp bunların kayıp orijinalerin transkripsiyonları olduğunu söyledi.

Kimse ona inanmadı.

Janet ve ben oylamayı üçe altı kazandık. Satu ona söylediğimiz gibi lehte oy verdi. Uysal ve yenilmiş bir hali vardı. Bütün sabahını, Tatiana'nın büyükannesinin çıbanlarıyla Polonya şehrinin cadılarının bir ilgisi olmadığını kanıtlamak için yalnızca Chelm değil, Ch ile başlayan bütün Rus şehirlerinin tam yerini belirlemeye ayıran Osamu sayesinde Tatiana bile bizim tarafımıza geçmişti. İkisi meclis salonuna el ele girdiğinde kadının yalnızca taraf değil, erkek arkadaşını da değiştirmiş olduğunu anlamıştım.

Oylar sayılıp kaydedildiğinde kutlamak için oyalanmadan Gallowglass, Janet ve Fernando'yla, de Clermont'ların teknesine binip havaalanına doğru yola çıktık.

Planladığımız gibi Hamish'e dört harfli bir mesaj gönderdim: **VGKE**. Vezir gambiti kabul edildi. Konsil'i Matthew'un kurtarılmasına destek vermeye ikna ettiğimizi gösteren şifreydi bu. İletişimimizin takip edilip edilmediğini bilmiyorduk ama temkinli olmaya karar vermiştik.

Cevabı hemen geldi.

Aferin. Gelmenizi bekliyoruz.

Marcus'la konuştuğumda ikizlerin hep aç olduğunu, Phoebe'nin ilgisini tamamen tekellerine aldıklarını söyledi. Jack'e gelince, bu koşullar altında oğlanın beklenebileceği kadar iyiydi.

Marcus'la konuştuktan sonra, Ysabeau'ya mesaj çektim.

Fil çifti için endişeliyim.

Bu da bir başka satranç göndermesiydi. Her zaman birlikte çalıştıkları için bir zamanlar Roma piskoposu olan Gerbert ve yardımcısı Domenico'ya "fil çifti" adını vermiştik. Son yenilgilerinden sonra bir misilleme yapmaları kaçınılmazdı. Gerbert oylamayı kazandığını ve yolda olduğumuzu çoktan Knox'a haber vermiş olabilirdi.

Ysabeau'nun yanıt vermesi Marcus'tan daha uzun sürdü.

Fil çifti vezir ve kale izin vermediği sürece şahımızı mat edemez.

Uzun bir duraksamadan sonra başka bir mesaj geldi.

Buna izin vermektense ölürüm.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Hava kalın pelerininin üzerinden içime işliyor, beni ikiye ayıracak kadar kuvvetli esen rüzgârdan kaçmaya zorluyordu. Hayatım boyunca böyle bir soğuk görmemiştim, Chelm'deki insanların kışın hayatta kalmalarına hayret ediyordum.

“Orada.” Baldwin aşağıdaki vadideki bir dizi alçak binayı işaret etti.

“Benjamin’in yanında en az bir düzine çocuğu var.” Verin elinde bir dürbünle yanımda duruyordu. Sıcakkanlı gözlerimin kocamın nerede tutulduğunu göremeyeceğini düşünerek onu bana uzattı ama geri çevirdim.

Matthew’un nerede olduğunu tam olarak biliyordum. Ona yaklaştıkça gücüm hareketleniyor, kaçma çabasıyla yüzeye fırlıyordu. Gücüm ve cadılara özgü üçüncü gözüm, sıcakkanlılara özgü kusurları fazlasıyla telafi ediyordu.

“Alacakaranlığı bekleyeceğiz. O zaman Benjamin’in çocuklarından bir grup avlanmaya çıkıyor.” Baldwin’in yüzünde karanlık bir ifade vardı. “Chelm ve Lublin çevresinde avlanıyorlar, babalarının beslenmesi için evsiz ve güçsüz insanları getiriyorlar.”

“Beklemek mi?” Üç gündür beklemekten başka bir şey yapmamıştım. “Bir saniye daha bekleyemem!”

“Hâlâ hayatta, Diana.” Ysabeau’nun tepkisi beni biraz rahatlatmalıydı ama biz karanlığın çökmesini beklerken Matthew’un önümüzdeki altı saat boyunca yaşayacaklarından başka bir şey düşünemiyordum.

“Hepsi oradayken onlara saldıramayız,” dedi Baldwin. “Duygusal değil, stratejik düşünmeliyiz, Diana.”

Düşün ve hayatta kal. İstemeye istemeye, Matthew’u hızla kurtarma hayallerini bir yana bırakıp önümüzdeki zorluklara odaklandım. “Janet, Knox’un ana binanın çevresine koruma büyüü koyduğunu söyledi.”

Baldwin başıyla onayladı. "Onları etkisiz hale getirmen için seni bekliyorduk."

"Şövalyeler Benjamin fark etmeden nasıl mevzilenecek?" diye sordum.

"Lazarus Şövalyeleri gece yer altındaki tünelleri kullanarak Benjamin'in binasına girecek." Fernando'nun ifadesi dikkatliydi. "Yirmi ya da otuz kişi yeterli olmalı."

"Chelm kireçtaşı zemin üzerine inşa edilmiş. Toprağın altı tünellerle dolu," diye açıkladı Hamish, kabataslak çizilmiş küçük bir haritayı açarak. "Naziler tünellerin bazılarını yıkmış ama Benjamin şu tünelleri açık tutmuş. Binaları ve şehri birbirine bağlıyor, böylece çocukları yer üstüne hiç çıkmadan şehirdekileri avlayabiliyor."

"Benjamin'in izini bu kadar zor bulabilmemizin nedeni buymuş meğer," diye mırıldandı yer altı labirentine bakan Gallowglass.

"Şövalyeler şu an nerede?" Chelm'de olduğunu söyledikleri birlikleri henüz görmemiştim.

"Bekliyorlar," diye karşılık verdi Hamish.

"Ne zaman tünellere gönderileceklerine Fernando karar verecek. Marcus'un mareşali olarak bu kararı vermek ona düşer," dedi Fernando'ya başını sallayarak otoritesini kabul ettiğini gösteren Baldwin.

"Aslına bakarsanız bana düşer," dedi Marcus aniden karların arasında belirerek.

"Marcus!" Kapüşonumu ittim, yüreğim dehşetle sıkıştı. "Rebecca ve Philip'e ne oldu? Neredeler?"

"Hiçbir şey olmadı. İkizler Sept-Tours'da Sarah, Phoebe ve Gerbert ile Konsil'den nefret eden, de Clermont'lara sadık üç düzine şövalyeyle birlikte. Miriam ve Chris de orada." Marcus ellerimi tuttu. "Fransa'da oturup sizden haber gelmesini bekleyemedim. Babama yardım etmem gerek. Matthew'un her şey bittikten sonra da bana ihtiyacı olabilir."

Marcus haklıydı. Matthew'un doktora ihtiyacı olacaktı, vampirler ve onları iyileştirmekten anlayan bir doktora.

"Ya Jack?" Marcus'un sözleriyle kalp atışlarım biraz olsun normale dönmüştü ama ancak bu kadarını sorabiliyordum.

"O da iyi," dedi Marcus güvenle. "Jack dün gece ona gelemeyeceğimi söylediğinde kötü bir kriz yaşadı ama Marthe sinirlenince ne kadar şirret

olabileceğini gösterdi. Jack'e bir daha Philip'i göremeyeceğini söylediğinde hemen kendine geldi. Jack çocuğu gözünün önünden ayırmıyor. Vaftiz oğlunu ne olursa olsun korumanın görevi olduğunu söylüyor." Marcus, Fernando'ya döndü. "Bana planını anlat."

Fernando operasyonun ayrıntılarının üzerinden geçti: şövalyelerin mevzilenecekleri yeri, binalara ne zaman gireceklerini, Gallowglass, Baldwin, Hamish ve şimdi de Marcus'un rollerini sıraladı.

Kusursuz bir plan gibi görünmesine rağmen, yine de endişeliydim.

"Ne oldu, Diana?" diye sordu endişemi fark eden Marcus.

"Planımızın işe yaraması onu gafil avlamamıza bağlı," dedim. "Ya Gerbert ya da Domenico, Knox ve Benjamin'i uyardıysa? Ya da Domenico? Satu bile Knox'un güvenini kazanırsa Benjamin tehlikesine karşı güvende olacağını düşünmüş olabilir."

"Endişelenme, yengeciğim," diye yatıştırdı Gallowglass. Mavi gözleri bulutluydu. "Gerbert, Domenico ve Satu, Isola della Stella'da oturuyor. Lazarus Şövalyeleri çevrelerini sarmış durumda. Adadan ayrılabilmelelerinin yolu yok."

Gallowglass'ın sözleri endişemi gidermeye yetmemişti. Beni yatıştırabilecek tek şey, Matthew'un özgür kalması ve Benjamin'in planlarının ebediyeen yolu edilmesi idi.

"Korumaya büyülerini incelemeye hazır mısınız?" diye sordu Baldwin. Yapacak bir şeylerim olursa endişemi daha kolay kontrol edeceğimi biliyordu.

Üzerimdeki dikkat çekici siyah pelerini karın rengine karışan gri bir parkayla değiştirdikten sonra Baldwin ve Gallowglass beni Benjamin'in kampının yakınlarına götürdüler. Sessizce mekânı koruyan büyülerin bir envanterini çıkardım. Birkaç alarm büyü, elementsel bir yangın ya da fırtınayı tetikleyen bir büyü ve doğru düzgün bir savunma oluşturalana kadar bir saldırıyı oyalayacak büyüler. Knox karmaşık ama aynı zamanda eski ve yıpranmış büyüler kullanmıştı. Düğümleri ayırmak ve kampı savunmasız bırakmak fazla zor olmayacaktı.

"İki saate ve Janet'a ihtiyacım olacak," diye fısıldadım Baldwin'e geri çekilirken.

Kampın görünmez dikenli çitini Janet'la birlikte söktük. Ama dokunamayacağımız bir alarm büyüü vardı. Bu doğrudan Knox'a bağlıydı ve

düşümleri kurcalamanın bile adamı varlığımızdan haberdar edeceğinden şüpheleniyordum.

“Kurnaz tilki,” dedi Janet, bitkin bir halde gözlerini ovuşturdu.

“Kendi iyiliği için fazla kurnaz. Büyüleri baştan savmaydı,” dedim.

“Fazla düşüm, az iplik.”

“Bütün bunlar bittiğinde seninle ateşin başında birkaç gece oturacağız ve bana az önce söylediklerini açıklayacaksın,” diye uyardı Janet.

“Bu iş bitip de Matthew eve döndüğünde hayatımın geri kalanını ateşin başında geçireceğim,” dedim.

Gallowglass’ın etrafımda fırl fırl dönmesi bana zamanın geçtiğini hatırlattı.

“Gitme zamanı,” dedim, sessiz Galli’ye başımı salladım.

Gallowglass bir şeyler yememiz için ısrar ederek bizi Chelm’deki bir kafeye götürdü. Orada tıkırdayan kalorifer, kemiklerimi ısıtırken biraz çayı içip iki lokma kek yedim.

Dakikalar geçerken kafenin ısıtma sisteminden gelen düzenli tıkırtılar giderek alarm zilleri gibi gelmeye başladı. En sonunda Gallowglass, Marcus’un ordusuyla buluşma saatinin geldiğini ilan etti.

Şehrin dış mahallelerinden birindeki savaş öncesinden kalma bir eve gittik. Sıcak bir iklimde tatil yapmak için yüklü bir para ve çatısını onarılmış bulacağı vaadi karşılığında sahibi anahtarları memnuniyetle teslim etmişti.

Evin bodrumunda toplanan vampir şövalyelerin birkaçının yüzünü vaftiz töreninden hatırlıyordum. Kaba yüzlü, aşağıda onları bekleyen şeye hazır şövalyelere bakarken onların Haçlı seferlerinde, modern dünyanın savaşları ve devrimlerinde yer almış savaşçılar olduğu kafama dank etti. Gelmiş geçmiş en iyi savaşçılardı, daha büyük bir dava uğruna hayatlarını feda edebilecek askerlerdi.

Fernando son emirlerini verirken Gallowglass derme çatma bir kapıyı açtı. Arkasında küçük bir çıkıntı ve karanlığa inen çürük bir merdiven vardı.

“Yolunuz açık olsun,” diye fısıldadı Gallowglass ilk vampir aşağı inip sessizce yere basarken.

Benjamin’in avcı birliğini yok etmek üzere seçilmiş vampir şövalyeler işlerini yaparken bekledik. Hâlâ bir şeylerin Benjamin’e varlığını haber

vereceğinden ve onun karşılık olarak Matthew'u öldüreceğinden endişe ederek gözlerimi ayaklarımın arasındaki zemine diktim.

Dayanılmaz bir acıydı. Aşağıda ne olduğunu bilmiyorduk. Marcus'un şövalyeleri beklenmedik bir direnişle karşılaşmış olabilirdi. Benjamin hiç kiniseyi göndermemiş olabilirdi.

"Savaş cehennemi böyle bir şey işte," dedi Gallowglass. "İnsanı mahveden ne savaşmak ne de ölmek. Bu merak sadece..."

Bana günler gibi gelen bir saatten uzun bir süre geçtikten sonra Giles kapıyı itti. Gömleği kan revan içindeydi ama kendi kanı mı yoksa Benjamin'in ölü çocuklarının kanı mı olduğunu anlamak imkânsızdı. Bize ilerlememizi işaret etti.

"Temiz," dedi Gallowglass'a. "Ama dikkatli olun. Tüneller yankı yapıyor, adımlarınıza dikkat edin."

Gallowglass önce Janet'ı, sonra da beni aşağı sarkıttı. Paslı metal çubuklarıyla bizi ele verebilecek merdiveni kullanmamın bir anlamı yoktu. Tünel o kadar karanlıktı ki bizi tutan vampirlerin yüzünü göremiyordum ama üzerlerindeki savaş kokusunu alabiliyordum.

Tünelde gürültü çıkarmadan ilerleyebileceğimiz kadar hızlı ilerledik. Karanlıkta, iki yanımda köşeleri dönmem için beni yönlendiren, keskin gözleri ve hızlı refleksleriyle tökezlediğimde beni tutan iki vampir olduğu için minnettardım.

Baldwin ve Fernando üç tünelin birleştiği yerde bizi bekliyordu. Üzeri muşamba ve hafif bir ısıltı yayan pudramsı bir maddeyle kaplı kanlı iki tümsek Benjamin'in çocuklarının can verdiği yeri işaretliyordu.

"Kokuyu örtmek için başlarını ve bedenlerini sönmemiş kireçle örttük," dedi Fernando. "Kokuyu tamamen örtmez ama bize biraz zaman kazandırır."

"Kaç kişi?" diye sordu Gallowglass.

"Dokuz," diye karşılık verdi Baldwin. Kılıç tutan eli tertemizdi, diğeri ise ne olduğunu tanımlamak istemediğim maddelerle kabuk kabuktu. İki eli arasındaki tezat midemin kalkmasına neden oldu.

"İçeride kaç kişi var?" diye mırıldandı Janet.

"En az dokuz, muhtemelen daha fazla." Baldwin bundan endişelenmiş görünmüyordu. "Bunların nasıl olduğuna bakılırsa, kendilerinden emin ve akıllı olacaklarından kuşkunuz olmasın."

"Kirli dövüşçüler," dedi Fernando.

"Beklendiği gibi," dedi Gallowglass rahat bir tavırla. "Kampa girmek için işaretinizi bekleyeceğiz. İyi şanslar, yengeciğim."

Baldwin, Gallowglass ve Fernando'yla vedalaşmadan beni kaçırıcısına sürükledi. Belki böylesi daha iyiydi çünkü geriye baktığımda gördüğüm yüzlere derin yorgunluk çizgileri kazanmıştı.

Baldwin'in bizi soktuğu tünel, Benjamin'in kampının dışındaki Ysabeau ve Hamish'in beklediği demir kapılara gidiyordu. Kapıda Knox'a doğrudan bağlı büyü dışında bütün koruma büyütleri etkisiz olduğu için tek tehlike bizi fark edebilecek vampir gözleriydi.

Janet yalnızca beni değil, altı metre içindeki herkesi gizleyen bir gizlenme büyüsü yaptığımda bu sorununuz da halloldu.

"Marcus nerede?" Onu burada göreceğimi sanıyordum.

Hamish işaret etti.

Marcus çoktan kampın içinde bir ağaç dalına oturmuş, tüfeğiyle bir pencereye nişan almıştı. Daldan dala atlayarak duvarlardan içeri girmiş olmalıydı. Demir kapıyı kullanmadığı sürece bir koruma büyüsünden endişe etmesi gerekmiyordu, çitten geçip ön kapıya giderken bizi korumak için Marcus bu avantajdan yararlanmıştı.

"Keskin nişancı," dedi Baldwin.

"Marcus silah kullanmayı bir sıcakkanlıyken öğrendi. Çocukken sincap avlıyormuş," diye ekledi Ysabeau. "Vampirlerden daha ufak tefek ve hızlıymış."

Marcus bizi gördüğüne dair bir işaret vermedi ama orada olduğumuzu biliyordu. Janet'la birlikte alarm büyüsünü Knox'a bağlayan son düğümler üzerinde çalışmaya koyulduk. Janet cadıların evlerinin temellerini desteklemek ve çocuklarının evden fazla uzaklaşmasını önlemek için kullandığı türden bir sabitleme büyüsü yaptı. Büyünün bağlarını çözdüm ve enerjisini ona yönlendirdim. Büyünün artık demir bir kapıyı değil de bir kaya parçasını koruduğunu anlamamamı umuyorduk.

İşe yaradı.

Benjamin'in oğullarından biri sigara içmek için dışarı çıkıp ön kampın açık olduğunu fark etmese saniyeler içinde eve girmiş olabilirdik. Vampirin gözleri irileşti.

Alnında küçük bir delik belirdi.

Tek gözü, sonra da diğeri kayboldu.

Benjamin'in oğlu boğazına sarıldı. Parmaklarının arasından kanlar fışkırıyordu. Tuhaf bir ıslık sesi çıkardı.

"Merhaba, *salaud*. Ben büyükannen." Ysabeau adamın kalbine bir hançer sapladı.

Baldwin aynı anda o kadar çok kan kaybeden adamın boynunu kırıp başını bir kere daha çevirdiğinde kafası bedeninden ayrıldı.

Marcus'un silahı ateşlemesinden kırk beş saniye sonra Baldwin vampirin kafasını karlara fırlatmıştı.

Sonra köpekler havlamaya başladı.

"Merde," diye fısıldadı Ysabeau.

"Şimdi. Gidin." Baldwin kolumu yakaladı, Ysabeau da Janet'ı tuttu. Marcus tüfeğini onu rahatça yakalayan Hamish'e fırlattı. Tiz bir ıslık çaldı.

"Kapıdan çıkan her şeye ateş edin," diye emretti Marcus. "Köpeklerin peşinden gidiyorum."

Islığının vahşice havlayan köpekleri mi yoksa Lazarus Şövalyeleri'ni çağırmak için mi olduğunu anlayamadan kampın ana binasına doğru koştum. İçerisi de dışarıya kadar soğuktu. Birbirinin eşi kapıların sıralandığı koridordan bir fare koşturdu.

"Knox burada olduğumuzu biliyor," dedim. Artık sessiz olmaya ya da gizlenme büyüüne gerek yoktu.

"Benjamin de öyle," dedi Ysabeau karanlık bir sesle.

Plana uyarak birbirimizden ayrıldık. Ysabeau, Matthew'u aramaya gitti. Baldwin, Janet ve ben Benjamin ile Knox'un peşine düştük. Şansımız yaver giderse hep birlikte kampın alt katlarını aştıktan sonra üst katlara ilerleyecek, Lazarus Şövalyeleri'nin de desteğini alarak hepsini aynı yerde sıkıştırabilirdik.

Hafif bir çığlık bizi kapalı kapılardan birine götürdü. Baldwin kapıyı açtı.

Video yayınında gördüğümüz odaydı: kirli fayanslar, karlara bakan pencereler, duvarda yağlı kalemle yazılmış rakamlar, sandalyenin arkasındaki yünlü palto bile aynıydı.

Matthew gözleri mosmor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmış halde diğer sandalyede oturuyordu. Kaburgaları metal bir aletle açılmıştı, yavaş ya-

vaş atan, beni kendine çektiğinde düzenli sesiyle her zaman rahatlatan kalbi açıktaydı.

Baldwin, Benjamin'e küfürler savurarak ona koştu.

"O Matthew değil," dedim.

Ysabeau'nun uzaktan gelen çığlığı benzer bir manzarayla karşılaştığını haber veriyordu.

"O Matthew değil," diye yineledim bu kez daha yüksek bir sesle. Yanındaki kapıya gidip kulpunu çevirdim.

Matthew, aynı iskemlede oturuyordu. Bana sevgi ve şefkatle dokunan elleri bileklerinden ayrılmış, kucağındaki alüminyum kap içinde duruyordu.

Hangi kapıyı açarsak açalım, arkasında Matthew'u korkunç bir işkence ve ızdırap tablosu içinde görüyorduk. Ve bu aldatıcı sahnelerin her biri benim için özel olarak tasarlanmıştı.

Binlerce kez umutlanıp binlerce kez yıkıldıktan sonra tek kelimeyle bütün kapıları menteşelerinden söktüm. Açık odalara bakma zahmetine girmedim bile. Görüntüler son derece inandırıcı olabilirdi ve Knox'un ki-ler de usta işiydi. Ama gerçek değillerdi. Benim Matthew'um değillerdi, gördüklerimi sonsuza kadar aklımdan çıkaramayacak olsam da beni kandıramamışlardı.

"Matthew, Benjamin'le birlikte olmalı. Onu bulun." Baldwin ya da Janet'in kabul etmelerini beklemeden uzaklaştım. "Neredesin, Bay Knox?"

"Dr. Bishop." Knox köşeyi döndüğümde beni bekliyordu. "Gelin. Benimle bir içki için. Buradan gidemeyeceksin, Benjamin'den hamile kalana kadar sıcak bir odanın konforundan yararlanmak için bu son şansın olabilir."

Kimsenin takip edememesi için arkamdaki boşluğu geçit vermez bir su ve ateş duvarıyla kapattım.

Ardından Knox'un arkasına da bir su ve ateş duvarı fırlatıp ikimizi koridorun küçük bir bölümüne hapsettim.

"Güzel iş. Büyü yapma yeteneklerin ortaya çıkmış bakıyorum," dedi Knox.

"Beni biraz... başkalaşmış bulacaksın," dedim Gallowglass'ın ifadesini kullanarak. Büyü uçmaya hazır biçimde bekliyordu. Ama onu

dizginledim, güç bana itaat etti, içimde kıpırtısız ve dikkatli beklediğini hissettim.

"Nerelerdeydin?" diye sordu Knox.

"Pek çok yerde. Londra. Prag. Fransa." Parmak uçlarımda büyüün ürpertisini hissediyordum. "Sen de Fransa'daydın."

"Kocanı ve oğlunu aramaya çıktım. Prag'da bir mektup buldum." Knox'un gözleri parladı. "Annenin ruhunu bir taş çemberin içine bağlayan Emily Mather'la karşılaşınca ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Emily hiçbir zaman etkileyici bir cadı olamadı."

Knox dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

"Nijerya'da annen ile babanı bağlamak için yaptığım taş çemberini hatırlattı bana. Belki Emily'nin amacı da buydu."

Harfler derimin altında hareketlenerek sözlerinin doğurduğu sessiz soruları cevapladı.

"Söz konusu sen olduğunda işi Satu'ya bırakmamam gerekirdi, hayatım. En başından beri farklı olduğundan kuşkulanmıştım," dedi Knox. "Annen ve babana yıllar önce yaptığım gibi ekimde senin içini açabilseydim bunca üzüntüyü yaşamayacaktın."

Ama son on dört ayda yalnızca üzüntü yaşamamıştım. Beklenmedik bir mutluluk da vardı. Janet bir demirleme büyüü yapmış gibi ona sık sıkı tutundum.

"Çok sessizsin, Dr. Bishop. Söyleyecek bir şeyin yok mu?"

"Aslında yok. Bugünlerde konuşmaktansa harekete geçmeyi tercih ediyorum. Zaman kazandırıyor."

En sonunda içimde sıkı sıkı sarılmış bekleyen büyüü çözdüm. Knox'u yakalamak için yaptığım ağ siyah ve mordu, araya beyaz, gümüş ve altın rengi teller karışıyordu. Kürek kemiklerimin arasından kanat açar gibi çıktığında bana artık yanımda olmayan ama gücünün hep benimle olacağına söz veren Corra'yı anımsadım.

"Birinci düğümle başladı büyü." Ağımsı kanatlarım genişledi.

"Etkileyici bir illüzyon, Dr. Bishop." Knox'un sesi buyurgandı. "Basit bir kovma büyüüyle..."

"İkinci düğümle tutsun büyü." Ağımda gümüş ve altın rengi iplikler ışıldadı, yüksek büyülerin kesişim noktasını belirleyen karanlık ve aydınlık güçleri dengeledi.

"Emily senin yeteneğine sahip değildi ne yazık ki," dedi Knox. "Annenin bağlanmış ruhundan, Sept-Tours'da düşüncelerini çaldığımda bulduğum saçmalıktan çok daha fazlasını öğrenebilirdi halbuki."

"Üçüncü düğümle büyü serbest kaldı." Dev kanatlar bir kez havayı dövdü. inşa ettiğim büyüli kutunun içinde yumuşak bir girdap yarattı. Yavaşça bedenimden ayrıldılar, yükselerek Knox'un üzerinde asılı durdular. Knox yukarı doğru bir bakış fırlatıp konuşmaya devam etti.

"Annen Emily'ye kaos ve yaratılış hakkında bir şeyler saçmamış, o şarlatan Ursula Shipton'ın kehanetinin sözlerini tekrarlamış: *Eski dünyalar ölürken yenisi doğacak*. Ben de Nijerya'da annenden daha fazlasını öğrenememiştim. Babanla olmak yeteneklerini zayıflatmıştı. Annenin onu zorlayacak bir kocaya ihtiyacı vardı."

"Dördüncü düğümle birikti güç." Karanlık, güçlü bir helezon iki kanadın birleştiği noktada yavaşça çözüldü.

"Seni de açıp annene mi yoksa babana mı daha çok benzediğini görelim mi?" Knox miskin bir tavırla elini oynattığında büyüünün göğsümü acı veren bir keski attığını hissettim.

"Beşinci düğümle serpilecek büyü." Ağdaki mor iplikler spiralin çevresinde sıkılaştı. "Altıncı düğümle tamamlanır büyü." Altın iplikler pırıldadı. Elimi sallayarak göğsümdeki yarayı kapattım.

"Benjamin ona anneni ve babanı anlattığımda seninle çok ilgilendi. Senin için planları var, Diana. Benjamin'in çocuklarını doğuracaksın, çocukların eskinin cadıları gibi olacak: güçlü, bilge, uzun ömürlü. O zaman gölgelerde saklanmamıza gerek kalmayacak. Olması gerektiği gibi sıcakkanlılara hükmedeceğiz."

"Yedinci düğümle uyanacak büyü." Hayat Kitabı'nın Bodleian'da çıkardığı sese benzer, alçak sesli bir ağıt duyuldu. Hayat Kitabı'nın ağıtı korku ve acı çığlığıydı, şimdiki ses ise bir intikam çağrısına benziyordu.

Knox ilk kez endişeli görünüyordu.

"Emily Sept-Tours'da benden nasıl kaçamadıysa sen de Benjamin'den kaçamazsın. Kaçmayı denemedi değil ama ben üstün geldim. Tek istediğim cadının büyü kitabıydı. Benjamin onun bir zamanlar Matthew'un elinde olduğunu söylemişti." Knox'un gözlerinde ateşli bir pırıltı belirdi. "Elime geçtiğinde, vampirlere karşı da üstünlük sağlayacağım. Gerbert bile önümde eğilecek."

“Sekizinci düğümle bekleyecek büyü.” Ağı bükerek sonsuzluk simgesinin şekline soktum. İplikleri çekerken babamın gölgeli biçimi belirdi.

“Stephen.” Knox dudaklarını yaladı. “Bu da bir illüzyon.”

Babam onu duymazdan geldi, dikkatli gözlerle bana bakıyordu. “Bu işi bitirmeye hazır mısın, fıstık?”

“Hazırım, baba.”

“İşimi bitirecek gücün yok,” diye homurdandı Knox. “Emily kayıp büyü kitabıyla ilgili bilgileri benden saklamaya çalışırken öğrendi bunu. Onun düşüncelerini aldım, kalbini durdurdum. Benimle işbirliği yapsaydı...”

“Dokuzuncu düğümle benimdir büyü.”

Hayat Kitabı’nın içindeki kaos ve yaratıkları tek bir yere bağlayan yaratıcı enerji yaptığım ağdan fıskırıp Peter Knox’u yutarken ağıt sesi bir çığlığa dönüştü. Knox çırpınırken karanlık boşluktan uzanan eller onu canlı canlı kemirecek güç girdabının içinde tuttu. Aralarında babamın elleri de vardı.

Knox büyü yaşam enerjisini emerken dehşetle haykırdı. Babam ve benden önceki dokuyucuların ruhları bu hasarlı yaratığı oluşturan iplikleri çözerek Knox’u cansız bir kabuğa dönüştürürken adamın gözlerimin önünde erimesini izledim.

Bir gün başka bir cadıya yaptığım şeyin bedelini ödeyecektim. Ama bir güç hayali uğruna ölen Emily’nin intikamını almıştım.

Kızları uğruna canlarını verebilecek kadar çok seven annemle babamın intikamını almıştım.

Tanrıça’nın okunu omurgamdan çıkardım. Sol elimde üvez ağacından yapılmış altın ve gümüş şeritli bir yay belirdi.

İntikamımı almıştım. Sıra Tanrıça’nın adaletini yerine getirmeye gelmişti.

Gözlerimde bir soruyla babama döndüm.

“Üçüncü katta. Soldan altıncı kapı.” Babam gülümsedi. “Tanrıça’ya ödediğin bedel her neyse, Matthew buna değer. Tıpkı senin değdiğin gibi.”

“O her şeye değer,” dedim, inşa ettiğim büyüleri duvarları indirdim ve yaşayanları bulmak için ölüleri geride bıraktım.

Büyü de her doğal kaynak gibi sınırsız değildi. Knox’u yok etmek için kullandığım büyü gücümü büyük ölçüde tüketmişti. Ama Knox olmadan

Benjamin'in tek silahının fiziksel güç ve zalimlik olduğunu bilerek bu riski göze almıştım.

Benim silahım sevgiydi ve kaybedecek başka bir şeyim kalmamıştı. Tanrıça'nın oku olmadan bile Benjamin'le güçlerimiz birbirine denkti.

Knox'un illüzyonları kaybolduğu için evdeki odaların sayısı daha azdı şimdi. Bitmek bilmeyen kapılar yerine ev artık gerçek kimliğini gösteriyordu: Ölüm ve korku kokusuyla dolu pis bir dehşet yuvası.

Hızla yukarı çıktım. Büyü harcamayı artık göze alamazdım. Diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Ama Matthew'u nerede bulacağımı biliyordum. Kapıyı açtım.

"İşte geldin. Seni bekliyorduk." Benjamin sandalyenin arkasında duruyordu.

Bu kez sandalyede oturan yaratığın sevdiğim adam olduğuna kuşku yoktu. Siyah gözleri öfke ve ızdırapla doluydu ama beni tanıyarak kıpırdadılar.

"Vezir gambiti tamamlandı," dedim ona.

Matthew rahatladı ve gözleri kapandı.

"Umarım oku fırlatmadan gerektiğini biliyorsundur," dedi Benjamin. "Anatomi bilgin kimya bilgin kadar iyi olmayabilir diye açıklayayım, eğer bunu tutmazsam Matthew anında ölecek."

Bu Benjamin'in Matthew'un boynuna sapladığı büyük demir bir kazıktı.

"Ysabeau, Bodleian'da parmağımı bir tıpa gibi boynuma sokmuştu, hatırladın mı? Ben de burada aynı şeyi yaptım." Benjamin demiri bir parça oynattığında Matthew inledi. Birkaç damla kan belirdi. "Babamın kanı tükeniyor. Ona iki gündür cam parçaları yedirdim ve iç organları ağır ağır kanıyor."

Köşede yığılı çocuk cesetlerini o zaman fark ettim.

"Eski yemekler," dedi Benjamin bakışlarımı karşılık olarak. "Matthew'a işkence etmenin yollarını bulmak zorladı beni. Çünkü sana sahip olurken beni göreceğinden, çılgınlıklarını işiteceğinden emin olmak istiyordum. Ama bir yolunu buldum."

"Sen bir canavarsın, Benjamin."

"Matthew beni bir canavar yaptı. Enerjini daha fazla harcama. Ysabeau ve Baldwin birazdan burada olurlar. Burası Philippe'i tuttuğum oda ve

büyükannemin burayı bulacağından emin olmak için ekmek kırıntılarından bir iz bıraktım. Babasını kimin öldürdüğünü öğrenince Baldwin de epey şaşıracak, sen ne dersin? Hepsini Matthew'un düşüncelerinde gördüm. Sana gelince... Matthew'un sana yatakta neler yapmak istediğini tahmin bile edemezsin. Bazıları benim bile yüzümü kızarttı ki hiç de dar görüşlü bir adam sayılmam.”

Ysabeau'nun varlığını arkamda hissettim. Yere bir avuç fotoğraf yağdı. Acıyla kıvranan Philippe'in bu odada çekilmiş fotoğrafları. Benjamin'e hiddet dolu bir bakış fırlattım.

“Seni ellerimle paramparça etmekten başka bir şey istemiyorum ama Philippe'in kızını bu zevkten mahrum etmek istemem.” Ysabeau'nun sesi soğuk ve bıçak gibi keskindi. Kulaklarımı neredeyse acı verecek derecede tırmaladı.

“Ah, benimleyken zevk alacak, Ysabeau. Seni temin ederim.” Benjamin Matthew'un kulağına bir şeyler fısıldadı, Matthew'un eli oğluna vurmak istercesine kıpırdadı ama kırık kemikleri ve paramparça kasları buna elvermedi. “İşte Baldwin. Uzun zaman oldu Amca. Sana söylemem gereken bir şey var, Matthew'un sakladığı bir sır. Çok sır saklıyor biliyorum ama bu ağzını sulandıracak, söz veriyorum.” Benjamin sözlerinin etkisini artırmak için duraksadı. “Philippe benim yüzümden ölmedi. Onu Matthew öldürdü.”

Baldwin duygusuzca adama baktı.

“Çocuklarım babanı görmeyi için seni cehenneme yollamadan önce onu biraz hırpalamak ister misin?” diye sordu Benjamin.

“Çocuklarının beni bir yere yollayacağı yok. Ayrıca sır dediğin şeyin beni şaşırttığını sanıyorsan sandığımdan daha delisin demektir,” dedi Baldwin. “Matthew'un işini gördüğüm yerde tanırım. Yaptığı işte fazla iyi bile denebilir.”

“Onu yere at.” Benjamin'in sesi kırbaç gibi şaklarken soğuk ve esrarengiz gözleri sol elime sabitlendi.

İkisi tartışırken, fırsattan yararlanarak yayı kaldırmıştım.

“Onu yere at yoksa ölür.” Benjamin demiri hafifçe çektiğinde delikten kan boşaldı. Oku tangırtıyla yere bıraktım.

“Akıllı kızsın,” dedi demiri yeniden yerine sokarak. Matthew inledi. “Senden dokuyucu olduğunu öğrenmeden önce hoşlanmıştım zaten.

Demek seni özel kılan bu. Matthew has gücünün sınırlarını açıklama konusunda çok çekingen davrandı ama sakın korkma. Yeteneklerinin ölçüsünü tam olarak öğreneceğiz.”

Evet, akıllı bir kızdım. Benjamin’in bilmediği kadar akıllı. Gücümün sınırlarını kimse benim kadar iyi anlayamazdı. Tanrıça’nın yayına gelince, ona ihtiyacım yoktu. Onu yok etmek için ihtiyacım olan şey öbür elimdeydi hâlâ.

Serçe parmağımı Ysabeau’nun bacağına uyarmak için hafifçe sürterek kaldırdım.

“Onuncu düğümle tekrar başlar büyü.”

Sözlerim soluk gibi çıktı. Basit bir ilmek gibi görünen onuncu düğüm, önemsiz ve kolayca gözden kaçabilirdi. Odada hareket ederlerken, büyüm canlı bir varlığın ağırlığını ve gücünü kazandı. Sol kolumu hâlâ Tanrıça’nın yayını tutuyormuşum gibi dümdüz ileri uzattım. Sol işaret parmağım canlı bir morla yanıyordu.

Sağ elim yıldırım gibi geri çekildi, parmaklarım hafifçe altın okun sapındaki beyaz tüylerin üzerinde kıvrıldı. Ölüm ve yaşamın kesişme noktasında ayağımı sınırsız yere bastım.

Duraksamadım.

“Adalet,” dedim ve parmaklarımı açtım.

Benjamin’in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ok büyüünün merkezinden çıktı, hız kazanarak uçtu ve Benjamin’in göğsüne duyulabilir bir güçle saplandı. Göğsünü yararak kalbini parçaladı. Kör edici bir güç dalgası odayı yuttu. Mor ve yeşil tellerin eşlik ettiği gümüş ve altın iplikler fişkırdı. *Güneş kral. Ay kraliçe. Adalet. Tanrıça.*

Benjamin doğaüstü bir ızdırap feryadıyla parmaklarımı gevşettiğinde kan bulanmış demir kaymaya başladı.

Hızla Matthew’un çevresindeki ipleri demirin ucunu yakalayan tek bir ip halinde büküldüm. Benjamin yarasından kanlar fişkırmaya yere yığıldığında, sıkı sıkı gerip demirin yerinde kalmasını sağladım.

Odadaki ampuller titreşti ve söndü. Knox ve Benjamin’i öldürmek için mekândaki bütün enerjiyi çekmiştim. Geriye bir tek Tanrıça’nın gücü kalmıştı: Odanın ortasında asılı yanardöner ip, derimin altında hareket eden sözcükler, parmak uçlarımda çatırdayan güç.

Her şey bitmişti.

Benjamin ölmüştü, artık kimseye zarar veremezdi.
Matthew yaralıydı ama hayattaydı.

Benjamin yere yığıldıktan sonra her şey aynı anda oldu. Ysabeau vampirin cesedini uzaklaştırdı. Baldwin, Matthew'un yanına koştu, yaralarını kontrol edip Marcus'a seslendi. Verin, Gallowglass ve Hamish hemen arkalarında Fernando'yla paldır küldür odaya girdiler.

Matthew'un önünde durup başka bir zarar görmemesi için başını göğsüme dayadım. Tek elimle onu hayatta tutan demiri destekliyordum. Matthew bitkin bir soluk verip kıpırdadı.

"Geçti artık. Yanındayım. Güvendesin," diye mırıldandım onu biraz olsun rahatlatmaya çalışarak. "Hayattasın."

"Ölemezdim." Matthew'un sesi o kadar alçaktı ki fısıltı bile denemezdi. "Veda etmeden gidemezdim."

Madison'da Matthew'a veda etmeden beni bırakmayacağına dair söz verdimiştim. Sözünü yerine getirmek için katlandığı onca şeyi düşündüğümde gözlerim yaşardı.

"Sözünü tutun," dedim. "Artık dinlen."

"Onu almalıyız, Diana." Marcus'un sesi soğukkanlıydı ama acele etmemiz gerektiğini saklayamıyordu. Yerimi almaya hazırlanarak demiri kavradı.

"Diana'nın görmesine izin vermeyin." Matthew'un sesi boğuktu. Sandalyenin koluna dayalı iskeletimsi eli karşı çıkmak için oynuyor ama daha fazlasını yapamıyordu. "Yalvarırım."

Matthew'un bedeninde zarar görmemiş bir yer kalmamıştı. Acısını artırmadan dokunabileceğim bir iki yer vardı. Hayat Kitabı'nın yaydığı zayıf ışıktaki zarar görmemiş küçük bir yer bularak burnunun ucuna tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum.

Beni duyabileceğinden emin değildim, gözleri de şiş ve kapalıydı ama soluğumun bedeninin üzerinde gezinmesine izin vererek onu kuma boğdum. Matthew'un burun delikleri hafifçe genişleyerek yakınında olduğumu anladığını gösterdi. Bu küçücük hareket bile acıyla yüzünü buruşturmasına neden olmuştu. Benjamin'in ona yaptıkları karşısında bir çığlık atmamak için kendimi sıktım.

"Benden saklanamazsın, aşkım," dedim onun yerine. "Seni görüyorum, Matthew. Benim gözümde her zaman kusursuz olacaksın."

Kırk kaburga kemikleri akciğerlerinin genişlemesini engellediği için hırıltılı, kesik soluklar alıyordu. Muazzam bir çabayla tek gözünü açtı. Kan çanağına dönmüş gözbebeği kan öfkesi ve travma yüzünden genişlemişti.

"Karanlık." Matthew'un sesini panik bürüdü, karanlığın ölümü haber verdiğinden korkuyor gibiydi. "Neden bu kadar karanlık?"

"Bir şey olmayacak. Bak." Parmak ucuma üfledim. Mavi ve altın renginde bir yıldız belirdi. "Gördün mü? Bu yolumuzu aydınlatacak."

Riskli bir şey yaptığımı biliyordum. Küçük ateş topunu göremezse paniği artabilirdi. Matthew parmağıma baktı, ışığa odaklanırken hafifçe geri çekildi. Gözbebeği tepki vererek biraz olsun küçüldü, bu iyiye işaretti.

Endişesi yatışırken solukları biraz düzgünleşti.

"Kana ihtiyacı var," dedi Baldwin alçak ve sakin bir sesle. Matthew'un gözlerini diktığı, parlayan parmağını indirmeden kolumu sıvamaya çalıştım.

"Seninki olmaz," dedi Ysabeau beni durdurarak. "Benimki."

Matthew yine panikledi. Jack'in duygularını dizginlemeye çalışmasına benziyordu.

"Burada olmaz," dedi. "Diana izlerken olmaz."

"Burada olmaz," diye onayladı Gallowglass, kocama kontrolün elinde olduğunu hissettirerek.

"Kardeşlerinin ve oğlunun onunla ilgilenmesine izin ver, Diana." Baldwin elimi indirdi.

Bu sözlerden sonra Marcus demiri yerinde tutarken Gallowglass, Fernando, Baldwin ve Hamish'in kollarını birleştirip bir tür askı oluşturmalarına izin verdim.

"Kanım güçlüdür, Diana," diye söz verdi Ysabeau, elimi sıkı sıkı tuttu. "Onu iyileştirecek."

Başımı salladım. Ama Matthew'a doğruyu söylemiştim: Benim gözümde her zaman kusursuz olacaktı. Dışarıdan görünen yaralarının benim için hiçbir önemi yoktu. Önemli olan kalbindeki, zihnindeki ve ruhundaki yaralardı çünkü bunları hiçbir vampir kanı iyileştiremezdi.

Erkeklerin, bilincini yitirmiş Matthew'u bizi bekleyen arabalardan birine yerleştirmesini uzaktan izlerken, "Sevgi ve zaman," diye

mırıldandım, bir büyüünün bileşenlerini bulmaya çalışır gibi. “İhtiyacı olan şey bu.”

Janet yanıma gelip teselli edici elini omzuma koydu.

“Matthew Clairmont yaşlı bir vampir,” dedi, “yanında da sen varsın. Sevgi ve zaman, işimizi görür gibime geliyor.”

Güneş Kova'da

Güneş Kova burcundayken büyük talihin, sadık dostların ve prenslerin yardımının habercisidir. Bu nedenle Kova burcunun altında gerçekleşen değişimlerden korkmayın.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 10r

KIRKINCI BÖLÜM

Matthew uçakta tek bir şey söylemişti: “Ev.”

Chelm'deki olaylardan altı gün sonra Fransa'ya gelmiştik. Matthew hâlâ yürüyemiyordu. Ellerini kullanamıyordu. Hiçbir şeyi midesinde yarım saatten fazla tutamıyordu. Ysabeau'nun kanı söz verdiği gibi ezilmiş kemikleri, hasarlı dokuları, iç organlarındaki yaraları yavaş yavaş iyileştiriyordu. İlaçlar, acı ve bitkinlikten bilincini kaybetmesinden sonra, dinlenmek için gözlerini bir an bile kapatmayı kabul etmiyordu.

Ve hiç konuşmuyordu. Ağzını yalnızca bir şeyi reddetmek için açıyordu.

“Hayır,” dedi Sept-Tours'a döndüğümüzde. “Kendi evimiz.”

Bir sürü seçenek karşısında, Marcus'a bizi Les Revenants'a götürmesini söyledim. Matthew'un Benjamin'in elinde yaşadıklarından sonra insandan çok hayalete benzediği düşünülürse evin ismi tuhaf bir biçimde şimdiki sahibine uygun düşüyordu.

Matthew'un Sept-Tours yerine Les Revenants'a gitmek isteyeceği kimsenin aklına gelmediği için ev soğuk ve cansızdı. Giriş salonunda Marcus'la birlikte otururken ağabeyiyle oradan oraya koşturup ateşleri yaktık ve ona yatak hazırladık. Baldwin'le, Matthew'un fiziksel kısıtlamalarını düşünerek hangi odada yatmasının daha iyi olacağını tartışırken Sept-Tours'dan gelen konvoyun araçları avluya doldu. Sarah vampirleri bile geride bırakarak kapıya ilk ulaşan oldu. Teyzem, Matthew'un önünde diz çöktü. Yüzü şefkat ve endişeyle yumuşamıştı.

“Berbat görünüyorsun,” dedi.

“Daha da kötü hissediyorum.” Matthew'un bir zamanlar sahip olduğu güzel sesi artık boğuk ve pürüzlüydü ama ağzından çıkan her söz benim için kıymetliydi.

“Marcus izin verdiğinde, sana iyileşmene yardım edecek bir merhem sürmek istiyorum,” dedi Sarah. Ön kolundaki açık yaraya dokundu.

Kızgım ve aç bir bebeğin ağlaması yankılandı.

"Becca." İkiizleri göreceğimi düşüncesiyle kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Ama Matthew benim kadar sevinçli değildi.

"Hayır." Matthew çılgına dönmüş gibi bakıyor, bedeni baştan aşağı tir tir titriyordu. "Hayır. Şimdi olmaz. Böyleyken olmaz."

Benjamin'in, Matthew'un bedeninin ve zihninin kontrolünü ele geçirmesinden sonra, Matthew artık özgür olduğu için günlük yaşamını ve hatta tedavisini bile kendi istediği gibi düzenlemesi konusunda ısrar etmiştim. Ama buna izin veremezdim. Rebecca'yı Ysaheau'nun kollarından aldığım gibi yumuşak yanağını öptüm ve bebeği Matthew'un koluna bıraktım.

Becca, Matthew'un yüzünü görür görmez ağlamayı kesti.

Matthew kızını kollarına alır almaz, tıpkı doğduğu gece benim yaptığım gibi titremeyi bıraktı. Matthew'un korkmuş, hayret dolu ifadesi karşısında ağlamamak için kendimi tuttum.

"İyi düşündün," diye mırıldandı Sarah. Beni şöyle bir süzdü. "Sen de berbat görünüyorsun."

"Anne," dedi Jack yanağımdan öperek. Bana Philip'i vermeye çalıştı ama bebek yüzünü buruşturup başını çevirerek benden kaçtı.

"Ne oldu, küçük adam?" Parmağımın ucuyla Philip'in yüzüne dokundum. Parmaklarım güçle parladı, derimin hemen altında bekleyen harfler yüzeye çıktı ve henüz anlatılmamış hikâyeleri anlatmak üzere dizildi. Başımı sallayıp bebeği alnından öptüm. Hayat Kitabı'nın bana açıkladığı şeyi dudaklarımdaki karıncalanma doğruluyordu. Oğlumun gücü vardı, hem de bol miktarda. "Onu Matthew'a götür, Jack."

Jack, Benjamin'in yapabileceklerini çok iyi biliyordu. Adamın işkencelerinin kanıtını görmek için dönmeden önce kendini hazırladı. Matthew'u Jack'in gözlerinden gördüm: Kahramanı savaştan yaralı ve bir deri bir kemik dönmüştü. Jack boğazını temizledi, sesi kaygılanmama yol açtı.

"Philip'i dışlamasana, baba." Jack, Philip'i Matthew'un diğer koluna oturttu.

Matthew'un gözleri Jack'in selamı karşısında şaşkınlıkla kıpırdadı. *Baba* son derece önemsiz bir sözcüktü ama Jack, Matthew'a şimdiye kadar Üstat Roydon ya da Matthew diye hitap etmişti. Andrew Hubbard, Jack'in gerçek babasının Matthew olduğunda ısrar etse de, Jack bana

çekinmeden “anne” derken aynı onuru taptığı adama bahşetmekte garip bir isteksizlik göstermişti.

“Bütün ilgiyi Rebacca görürse Philip aksileniyor.” Jack’in sesi bastırılmış bir öfkeyle boğuktu, sonraki sözlerinin özellikle neşeli ve havadan sudan olmasına özen gösterdi. “Büyükanne Sarah küçük kardeşlere nasıl davranılması gerektiği konusunda bir sürü öğüt veriyor. Çoğu da dondurma ve hayvanat bahçesine gitmeyi şart koşuyor.” Jack’in şakalaşması Matthew’u kandırmamıştı.

“Bana bak.” Matthew’un sesi zayıf ve kısıktı ama bunun bir emir olduğu aşikârdı.

Jack, Matthew’un gözlerinin içine baktı.

“Benjamin öldü,” dedi Matthew.

“Biliyorum.” Jack gözlerini kaçırıp huzursuzca kıpırdandı.

“Benjamin artık sana zarar veremez.”

“Sana zarar verdi. Anneme de zarar verecekti.” Jack bana baktığında gözleri karanlıkla doldu.

Kan öfkesine kapılacağından endişelenerek ona doğru bir adım attım. Ama kendimi durmaya ve bunu Matthew’un halletmesine izin vermeye zorladım.

“Gözlerini benden ayırma, Jack.”

Matthew’un rengi, gösterdiği çabadan griye dönmüştü. Jack geldiğinden beri bir haftadır konuşmadığı kadar çok konuşmuş ve gücü tükenmişti. Jack dağılan dikkatini yeniden toplayıp klanının reisine döndü.

“Rebecca’yı al. Onu Diana’ya ver. Sonra geri dön.”

İkisinden birinin kontrolü kaybetmesi halinde müdahale etmek için hepimiz dikkatle onları izlerken Jack söyleneni yaptı.

Becca’yı kollarıma alıp öptüm ve babasından alındığında huysuzluk yapmadığı için çok uslu bir kız olduğunu fısıldadım.

Becca kaşlarını çatarak bu oyunu gönülsüzce oynadığını belli etti. Matthew’un yanına dönen Jack, Philip’e uzandı.

“Hayır. Bende dursun.” Matthew’un gözleri de ürkütücü bir biçimde kararlamaya başlamıştı. “Ysabeau’yu eve götür, Jack. Diğerleri de eve dönebilir.”

“Ama, *Matthieu*,” diye karşı çıktı Ysabeau. Fernando kulağına bir şeyler fısıldadığında isteksizce başını salladı. “Hadi, Jack. Yolda sana

Baldwin'in beni Kudüs'ten sürmeye çalıştığında olanları anlatayım. Çok adam ölmüştü."

Ysabeau üstü kapalı uyarısından sonra Jack'i odadan çıkardı.

"Teşekkür ederim, *Maman*," diye mırıldandı Matthew. Philip'i taşıyan kolu tehlikeli bir biçimde titremeye başlamıştı.

"İhtiyacınız olursa seslenin," diye fısıldadı Marcus kapıya yönelerek.

Dördümüz evde yalnız kaldığımızda, Philip'i Matthew'un kucağından alıp kardeşiyle birlikte şöminenin yanındaki beşiklerine yatırdım.

"Çok ağır," dedi Matthew onu koltuktan kaldırmaya çalıştığım sırada. "Burada kal."

"Burada kalmayacaksın." Durumu iyice gözden geçirip bir çare buldum. Alelacele dokuduğum kaldırma büyüğü için havanın desteğini çağırdım. "Geri çekil, büyü deneyeceğim." Matthew kahkaha denemesine benzeyen hafif bir ses çıkardı.

"Yapma. Yer de iyi," dedi yorgunluktan dili dolanarak.

Yerde kayarak asansöre doğru giderken, "Yatak daha iyi," dedim.

Les Revenants'taki ilk haftamızda Matthew, Ysabeau'nun gelip onu beslemesine izin verdi. Gücünü biraz olsun topladı ve daha rahat hareket etmeye başladı. Hâlâ yürüyemiyordu ama yardım edilirse ayağa kalkıyor, kolları iki yanında hareketsiz duruyordu.

Hayat gül pembeymiş gibi, "İlerleme kaydediyorsun," dedim neşeyle.

Oysa zihnim kapkaranlıktı. Sevdiğim adam onu Chelm'de yutan geçmişin gölgeleri arasında yolunu bulmaya çabalarken içimden öfke ve korku dolu çığlıklar atıyordum.

Güneş Balık'ta

Güneş Balık burcundayken yorgunluk ve hüznün hissedilebilir. Korkularından sıyrılabilenler bağışlama ve anlayışla dolacaktır. Uzak yerlerde çalışmaya çağrılabilirsiniz.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,

Gonçalves El Yazması 4890, f. 10r

"Birkaç kitabımı istiyorum," dedi Matthew aldatici bir rahatlıkla. Bir dizi kitap adı saydı. "Hamish onları nerede bulacağını bilir." Matthew'un dostu kısa bir süre için Londra'ya gitmiş, sonra Fransa'ya dönmüştü. Hamish o günden beri Sept-Tours'da Matthew'un dairesinde kalıyordu. Günlerini her şeyden habersiz, bürokratların dünya ekonomisini mahvetmesini engellemek, gecelerini ise Baldwin'in şarap mahzenini kurutmakla geçiriyordu.

Hamish, Les Revenants'a kitaplarla geldiğinde Matthew ondan oturup bir kadeh şampanya içmesini istedi. Hamish bu normallik girişiminin Matthew'un iyileşme sürecinde bir dönüm noktası olduğunu anlamış gibiydi.

"Neden olmasın? Yalnızca bordo şarabı içecek değilim ya." Hamish, Matthew'la ilgileneneğini ima eden belli belirsiz bir bakış fırlattı bana.

Hamish üç saat sonra hâlâ Matthew'laydı ve ikisi satranç oynuyordu. Matthew'u tahtanın beyaz tarafında oturmuş, seçeneklerini düşünürken görünce dizlerimin bağı çözüldü. Matthew ellerini hâlâ kullanamıyordu. Elin anatomi açısından korkunç karmaşık bir mühendislik ürünü olduğu anlaşılmıştı. Hamish taşları Matthew'un kodlarına göre hareket ettiriyordu.

"E4," dedi Matthew.

"Çok cesursun." Hamish beyaz piyonlardan birini oynattı.

"Vezir gambitini kabul ettin," dedi Matthew sakın sakın. "Ne bekliyordun ki?"

"İşleri karıştırmamı bekliyorum. Bir zamanlar vezirini tehlikeye atmayı reddederdin. Şimdi her oyunda yapıyorsun." Hamish kaşlarını çatı. "Zayıf bir strateji."

"Vezir geçen sefer gayet başarılıydı," diye fısıldadım kulağına. Matthew gülümsedi.

Hamish gittikten sonra Matthew ona okumamı istedi. Dışarıda kar yağarken ateşin yanında oturup Matthew'un sevgili kitaplarından birini okumak gelenek haline gelmişti. Abelard, Marlowe, Darwin. Thoreau, Shelley, Rilke. Matthew çoğu zaman dudaklarını oynatarak okuduğum satırlara sessizce eşlik ediyor, bana, daha da önemlisi kendisine, aklının eskisi gibi çalıştığını kanıtlıyordu.

"*Ben Toprak ve Suyun kızıyım, / Gökyüzünün körpe fidanıyım,*" Zincirleri Çözülmüş Prometheus'un eski kopyasından satırları okudum.

“Okyanus ve kıyıların gözeneklerinden geçerim,” diye fısıldadı Matthew. “Değişirim ama ölemem.”

Hamish’in ziyaretinden sonra Les Revenants’taki topluluğumuz giderek genişledi. Jack, Matthew’a katılması için davet edildi ve viyolonselini de getirmesi söylendi. Saatlerce Beethoven çaldı, müziği yalnızca kocamda olumlu bir etki yaratmamış, aynı zamanda kızımı da hiç istinasız her seferinde uyutmuştu.

Matthew düzeliyordu ama henüz yolun başındaydık. Düzensiz dinlenmeleri sırasında yanında kestiriyor ve çocukların uyanmamasını umuyordum. Banyo yapmasına ve giyinmesine yardım ediyordum ama bu yüzden hem kendinden hem de benden nefret ediyordu. Bazen onun mücadele etmesini izlemeye dayanamayacağımı düşündüğümde iyileşmiş bir yarasına odaklanıyordum. Chelm’in gölgeleri gibi bu yara izleri de zamanla kaybolacaktı.

Sarah onu görmeye geldiğinde endişesi yüzünden okunuyordu. Ama endişesinin kaynağı Matthew değil, bendim.

“Ayakta kalmak için ne kadar büyü kullanıyorsun?” Keskin kulaklı vampirlerle yaşamaya alışan Sarah sormak için onu arabasına kadar geçirmemi beklemişti.

“İyiyim ben,” dedim aracın kapısını açarak.

“Ben onu sormadım. İyi olduğunu görebiliyorum. Beni endişelendiren de bu ya,” dedi Sarah. “Neden ölüm döşeginde değilsin?”

“Önemli değil,” dedim sorusunu geçiştirerek.

“Yıkıldığında önemli olacak,” diye karşılık verdi Sarah. “Bu tempoyla devam etmen imkânsız.”

“Unuttun mu, Sarah: İmkânsız, Bishop-Clairmont ailesinin uzmanlık alanı.” İtiraza devam ettiğinde kapıyı kapatıp sesini boğdum.

Teyzemi susturmanın bu kadar kolay olmadığını biliyordum tabii. O gittikten yirmi dört saat sonra Baldwin çat kapı geldi.

“Çok kötü bir alışkanlığın var,” dedim, Sept-Tours’a döndüğünde yatak örtüsünü üzerimizden çekmesini hatırlayarak. “Bizi bir kere daha gafil avlamaya kalkarsan Mahşerin Dört Atlısı’nı bile uzak tutacak kadar koruma büyüsü yaparım bu eve.”

“Hugh öldüğünden beri onları Limousin’de gören olmadı.” Baldwin kokumu alıp değerlendirmek için beni iki yanağımdan yavaşça optü.

“Matthew bugün ziyaretçi kabul etmiyor,” dedim geri çekilerek. “Geceyi çok kötü geçirdi.”

“Matthew’u görmeye gelmedim.” Baldwin gözlerini üzerime dikti. “Kendine dikkat etmezsen, burada işleri elime alacağımı söylemeye geldim.”

“Buna hakkın...”

“Ah, tabii ki var. Benim kız kardeşimsin. Kocan şu anda senin sağlığını ilgilenebilecek durumda. Ya kendine dikkat edersin ya da sonuçlarına katlanırsın.” Baldwin’in sesi acımasızdı.

Birkaç saniye dikleştikten sonra gözlerimi kaçırmayı reddettiğimde içini çekti.

“Çok basit, Diana. Eğer yıkılırsan, ki kokuna bakarak en fazla bir hafta içinde bunun olacağını söyleyebilirim, Matthew’un içgüdüleri ona eşini koruması gerektiğini söyleyecek. Bu da onun dikkatini dağıtacak ve asıl işine yani iyileşmeye odaklanmasını engelleyecek.”

Baldwin haklıydı.

“Bir vampir eşi, özellikle de Matthew gibi kan öfkesi olan bir eşi idare etmenin en iyi yolu ona korunmaya ihtiyacın olduğunu düşündürecek bir sebep vermemektir. Her zaman ilk önce kendini düşünmelisin,” dedi Baldwin. “Seni mutlu ve sağlıklı görmek Matthew’un beden ve ruh sağlığına, yaratıcısının kanı ya da Jack’in müziğinden daha iyi gelecektir. Bu konuda anlaştık mı?”

“Evet.”

“Çok sevindim.” Baldwin’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bu arada şu e-postalarına da bir bakver. Sana mesaj gönderiyorum. Yanıt vermiyorsun. Çok sinir bozucu.”

Başımı salladım, ağzımı özellikle açmamıştım, açarsam e-postasını ne yapması gerektiğine dair ayrıntılı talimatlar döküleceğinden korkuyordum.

Baldwin, Matthew’u görmek için başını büyük salona uzattı. Onu güreşemediği, dövüşemediği ya da erkek kardeşlerin diğer meşgaleleriyle uğraşamadığı için tamamen faydasız ilan ettikten sonra neyse ki gitti.

Görev duygusuyla dizüstü bilgisayarımı açtım.

Yüzlerce mesaj gelmişti. Çoğu açıklama talep eden Konsil’den ve bana emirler yağdıran Baldwin’dendi.

Bilgisayarımın kapağını kapatıp Matthew ve çocuklarıma yanına döndüm.

Baldwin'in ziyaretinden birkaç gece sonra boynumdaki ağaç gövdesini izleyen soğuk bir parmak hissederek uyandım.

Parmak zorlukla titremesini kontrol ederek düzensizce omuzlarımda ilerledi, Tanrıça'nın oku ve Satu Järvinen'in bıraktığı yıldızın izini buldu.

Yavaşça kalçamı çevreleyen ejderhaya indi.

Matthew ellerini kullanabiliyordu.

"İlk dokunduğum şeyin sen olmasına ihtiyacım vardı," dedi beni uyandırdığını fark edince.

Konuşmak bir yana soluk bile alamıyordum. Ama dile getirmedeği sözler yine de dışarı çıkmak istiyordu. Büyüm içimde yükseldi, derimin altında harfler birleşerek sözcükleri meydana getirdi.

"Gücün bedeli." Matthew ön kolumu tuttu, baş parmaklarıyla beliren sözcükleri okşadı. Başta hareketi kaba ve düzensizdi ama tenimin üzerinde gezindikçe yumuşadı ve istikrar kazandı. Hayat Kitabı'na dönüştüğümden beri bende ki değişiklikleri gözlemlemişti ama ilk kez sözünü ediyordu.

"Söyleyecek ne çok şey var," diye mırıldandı dudakları boynuma dokunurken. Parmakları özüm e girdi, etimi ayırdı, bana dokundu.

Soluğum kesildi. Çok uzun zaman olmuştu ama dokunuşu tanıdıklığımı yitirmemişti. Matthew'un parmakları tereddüt etmeden bana en çok haz veren noktaları buldu.

"Ne hissettiğini bana söylemek için kelimelere ihtiyacın yok," dedi Matthew. "Sen dünyanın geri kalanından saklansan bile ben seni görüyorum. Sen sessiz olduğunda bile seni duyuyorum."

Bu aşkın en saf tarifiydi. Matthew ruhumu çıırıkplak soyup bedenimi sözcüklerin gereksiz olduğu yere götürürken kollarımda biriken harfler büyülenmiş gibi kayboldu. Boşılırken titredim, Matthew'un dokunuşu tüy kadar hafifleşti ama parmakları hareket etmeyi bırakmadı.

"Tekrar," dedi nabız atışlarını hızlandığında.

"İmkânsız," dedim. Sonra keskin bir soluk almama yol açan bir şey yaptı.

"*Impossible n'est pas français*," diye cevapladı Matthew. Kulağımı ısırdı. "Ağabeyin bir dahaki sefere geldiğinde ona endişelenmemesini söyle. Ben karımla ilgilenebilirim."

Güneş Koç'ta

Koç burcu hükümler ve bilgeliği yönetir. Güneş Koç burcundayken işlerinizin büyüdüğünü görürsünüz. Yeni başlangıçlar için en iyi zamandır.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,

Gonçalves El Yazması 4890, f. 7v

“Lanet olası e-postalarına cevap ver!”

Baldwin'in günü kötü geçiyordu anlaşılan. Ben de Matthew gibi ailedeki diğer vampirlerle aramıza bir mesafe koymamızı mümkün kılan modern teknolojinin nimetlerini takdir etmeye başlamıştım.

“Onları oyalayabildiğim kadar oyaladım.” Baldwin ekrandan bana dik dik bakıyordu. Arkasındaki büyük pencerelerden Berlin görünüyordu. “Venedik'e gidiyorsun, Diana.”

“Hayır gitmiyorum.” Haftalardır aynı konuşmayı yapıyorduk.

“Evet, gidiyorsun.” Matthew omzumun üzerinden eğildi. Artık yavaş da olsa her zamanki gibi sessizce yürüyebiliyordu. “Diana, Konsil'e buluşacak, Baldwin. Ama onunla bir daha aynı tonda konuşursan dilini keseceğim.”

“İki hafta,” dedi Baldwin kardeşinin tehdidine aldırış etmeden. “Ona iki hafta daha vermeyi kabul ettiler.”

“Çok erken.” Benjamin'in işkencesinin fiziksel yaraları geçiyordu ama Matthew'un kan öfkesi üzerindeki kontrolü oldukça zayıflamış. huysuzluğunu bir o kadar artırmıştı.

“Orada olacak.” Bilgisayarın kapağını kapatarak ağabeyini ve son taleplerini etkili bir biçimde ortadan kaldırdı.

“Çok erken,” diye yineledim.

“Evet öyle. Gerbert ve Satu'yla yüzleşmek için henüz Venedik'e gidebilecek durumda değilim.” Matthew'un omuzlarındaki elleri ağrıdı. “Anlaşmanın resmi olarak feshedilmesini istiyorsak, ki istiyoruz, bizimden biri teklifi Konsil'e sunmalı.”

“Ya çocuklar?” Her yolu deniyordum.

“Üçümüz seni özleyeceğiz ama idare ederiz. Ysabeau ve Sarah’ının önünde yeterince mağdur görünürsem sen gittikten sonra tek bir bez bile değiştirmeme gerek kalmaz.” Matthew parmaklarının baskısını artırırken omzumdaki sorumluluğun ağırlığını hissettim. “Bunu yapmalısın. Benim için. Bizim için. Anlaşma yüzünden zarar gören ailemizin her üyesi için: Emily, Rebecca, Stephen, hatta Philippe. Ve çocuklarımız için çünkü ancak bu şekilde korku yerine sevgiyle büyüyebilirler.”

Bu sözlerden sonra Venedik’e gitmeyi daha fazla reddedemedim.

Bishop-Clairmont ailesi harekete geçti, herkes davamızı Konsil’in önüne götürmeye yardım etmeye istekliydi. Türler arası bu işbirliği, savımızı en kısa ve öz şekilde ifade ederek başladı. Maruz kaldığımız hakaretleri ve aldığımız yaraları dâhil etmemek zor olmuştu ama başarımız bu teklifin kişisel bir kan davası gibi görünmemesine bağlıydı.

Sonuçta her şey soluk kesecek kadar kolay oldu, en azından Hamish idareyi eline aldıktan sonra. Tek yapmanız gereken, anlaşmanın ırkların karışması korkusu yüzünden soyları yapay olarak saf tutma arzusuyla oluşturulduğunu, kuşkuya yer bırakmayacak bir biçimde ortaya koymaktı.

Pek çok basit sav gibi bizimki de saatler süren, sıkıcı bir çalışmayı gerektirmişti. Projeye hepimiz yeteneklerimizi katmıştık. Çok yetenekli bir araştırmacı olan Phoebe, Sept-Tours’daki arşivlerde anlaşmanın doğuşuna ve Konsil’in ilk oturumlarıyla münazaralarına değinen belgeleri aradı. Rima’yı –kendisinden dosyalama işinden farklı bir şey istenmesine çok sevinmişti– arayarak Isola della Stella’daki Konsil kütüphanesinde savımızı destekleyen belgeler aramasını sağladı.

Bu belgeleri bir araya getirdiğimizde Konsil kurucularını gerçekte korkutan şeyin ne olduğuna dair tutarlı bir tablo elde ettik: Yaratıklar arasındaki ilişkilerin çözüm ona saf, eski yaratık soylarını kirletebilecek vampir, cadı ve iblis karışımı melez çocukları ortaya çıkarabileceğinden korkmuşlardı. On ikinci yüzyılın biyoloji anlayışı, soy ve miras konusuna verilen önem düşünüldüğünde böyle bir endişe yerindeydi. Philippe de Clermont farklı türlerin birleşiminden doğan çocukların istedikleri takdirde dünyaya hükmedebilecek bir güce sahip olacaklarını tahmin etmişti. Daha zor ve tabii daha tehlikeli olanı, bu korku yüzünden doğaüstü yaratıkların giderek güçten düştüğünü gösterebilmektir. Yüzyıllar boyunca devam eden soy içi üreme nedeniyle vampirlerin başka vampirler yapması güçleş-

mişti. Cadıların güçleri azalmıştı, iblisler giderek deliliğe meyilli bir hale gelmişti. Bu konuyu davamıza katabilmek için Bishop-Clairmont'ların ailedeki kan öfkesi ve dokuyucuları ortaya koyması gerekiyordu.

Hayat Kitabı'ndaki bilgiyi kullanarak dokuyucuların tarihini yazdım. Dokuyucuların yaratıcı gücünün kontrol edilmesinin zor olduğunu, bu nedenle de diğer cadıların düşmanlığını kazandıklarını açıkladım. Zamanla cadılar kayıtsızlığa kapılmış, yeni büyülere ve efsunlara ihtiyaçları giderek azalmıştı. Eski büyüler gayet iyi çalışıyordu, böylece dokuyucular topluluklarının değerli üyeleri olmaktan çıkıp aforoz edilmiş, avlanan kişilere dönüşmüştü. Sarah'yla oturup bu noktayı iyice vurgulayabilmek için annem ve babamın hayatını acı veren ayrıntılarına kadar –babamın yeteneklerini umutsuzca saklama çabasını, Knox'un bu yetenekleri bulmaya çalışmasını, korkunç ölümlerini– anlattık.

Matthew ve Ysabeau da anlatılması bunun kadar zor bir hikâyeyi kaydettiler. Onları delilik ve yıkıcı bir gücün hikâyesiydi. Fernando ve Gallowglass, Philippe'in özel belgelerini araştırarak, eşini yok edilmekten nasıl kurtardığına ve hastalık belirtilerini göstermesine rağmen Matthew'u birlikte koruma kararlarına dair kanıtlar buldular. Hem Philippe hem de Ysabeau özenli bir yetiştirmenin ve zor kazanılan bir kontrolün Matthew'un kanındaki hastalığı dengeleyeceğine –yetiştirmenin yaradılıştan üstün olduğunun tipik bir örneği– inanmıştı. Matthew ise Benjamin konusundaki hataları sebebiyle, kendi haline bırakılan kan öfkesinin ne kadar tehlikeli bir biçimde gelişebileceğini gösterdiğini itiraf etmişti.

Janet, Gowdie'lerin büyü kitabı ve büyük büyükannesi Isobel'in varılanma kayıtlarıyla birlikte gelmişti. Kayıtlar Nickie-Ben adıyla bilinen şeytanla aşk ilişkisini, Nickie-Ben'in hain ısırgı dâhil bütün ayrıntılarıyla anlatıyordu. Büyü kitabı Isobel'in bir dokuyucu olduğunu da kanıtlıyordu. Benzersiz sihirlerini tanımlamış ve İskoçya'daki kız kardeşleriyle paylaşmak üzere hepsine bir fiyat biçmişti. Isobel âşığının kimliğinin, Matthew'un oğlu Benjamin Fox olduğunu söylüyordu. Hatta Benjamin kitabın başındaki aile kayıtlarına imzasını atmıştı.

"Hâlâ yeterli değil." Matthew endişeyle kâğıtlara baktı. "Hâlâ senin gibi dokuyucularla benim gibi kan öfkesi olan vampirlerin neden çocuk sahibi olabildiğini açıklayamıyoruz."

Ben açıklayabilirdin. Hayat Kitabı bana bu sırrı vermişti. Ama Miriam ve Chris bilimsel kanıtını bulana kadar bir şey söylemek istemiyordum.

Chris ve Miriam'ın yardımı olmadan Konsil'in önüne çıkacağımı düşünmeye başlamıştım ki avluya bir araba girip durdu.

Matthew kaşlarını çattı. "Kim olabilir ki?" diye sordu, kalemini bırakıp pencereye gitti. "Miriam ve Chris burada. Yale laboratuvarında işler ters gitmiş olmalı."

İkili içeri girip, New Haven'da bıraktığı araştırma ekibinin gayet iyi olduğu konusunda Mathew'u yatıştırdıktan sonra Chris bana kalın bir zarf teslim etti.

"Haklıymışsın," dedi. "İyi iş çıkardın, Profesör Bishop."

İnanılmaz derecede rahatlayarak paketi göğsüme bastırdım, sonra da Matthew'a uzattım.

Zarfı yırttı, gözleri yazıları ve onlara eşlik eden siyah beyaz ideogramları takip etti. Başını kaldırdığında dudakları hayretle aralanmıştı.

"Ben de şaşırdım," diye itiraf etti Miriam. "İblislere, vampirlere ve cadılara insanların uzak akrabası olan, birbirinden ayrı türler olarak yaklaştığımız sürece gerçeği bulamayacaktık."

"Sonra Diana Hayat Kitabı'nın bizi ayıran değil, birleştiren şeyi anlattığını söyledi," diye devam etti Chris. "Onun genomunu iblislerin ve diğer cadıların genomuyla karşılaştırmamızı söyledi."

"Hepsi yaratık kromozomunda duruyordu," dedi Miriam, "gözle görünen bir yerde saklanıyordu."

"Anlamıyorum," dedi Sarah boş boş bakarak.

"Diana, Matthew'dan hamile kalabildi çünkü ikisi de iblis kanı taşıyor," diye açıkladı Chris. "Henüz bilmemiz için çok erken ama hipotezimiz dokuyucuların eskiden gerçekleşen iblis ve cadı birleşmelerinden geldiği. Matthew gibi kan öfkeli vampirler kan öfkesi geni taşıyan bir vampirin, bir parça iblis DNA'sı taşıyan bir insanı vampir yapmasıyla ortaya çıkıyor."

"Marcus ya da Ysabeau'nun genetik örneğinde iblislere ait fazla bir şey bulamadık," diye ekledi Miriam. "Bu, hastalığı neden Matthew ya da Benjamin gibi göstermediklerini açıklıyor."

"Ama Stephen Proctor'un annesi insandı," dedi Sarah. "Tam bir baş belasıydı –pardon, Diana– ama iblis olmadığına adım gibi eminim."

"Doğrudan bir akrabalık olması gerekmiyor," dedi Miriam. "Dokuyucu ve kan öfkesi genlerini tetikleyecek miktarda iblis kanı olması yeterli. Stephen'ın uzak atalarından biri iblis olabilir. Chris'in dediği gibi, bunlar henüz ham bulgular. Onları gerektiği gibi anlayabilmek için on yıllara ihtiyacımız var."

"Bir şey daha: bebek Margaret da bir dokuyucu." Chris, Matthew'un elindeki sayfayı işaret etti. "Sayfa otuz. Buna şüphe yok."

"Acaba Em, bu yüzden mi Margaret'ın Knox'un eline düşmemesi konusunda öyle kararlı davrandı?" dedi Sarah dalgın bir sesle. "Belki bir şekilde gerçeği öğrendi."

"Bu Konsil'i temellerinden sarsacak," dedim.

"Daha fazlasını yapacak. Bilim anlaşmayı tamamiyle gereksiz kılıyor," dedi Matthew. "Bizler ayrı türler değiliz."

"O halde farklı ırklar mıyız yalnızca?" diye sordum. "Bu, ırkların karışması savımızı daha da güçlü kılıyor."

"Okumalarında geride kalmışsın, Profesör Bishop," dedi Chris gülmeyerek. "İrksal kimliğin biyolojik bir temeli yoktur... en azından bilim insanlarının kabul ettiği bir temeli bulunmuyor." Matthew'un uzun zaman önce Oxford'da bana böyle bir şey söylediğini hatırlıyordum.

"Ama bunun anlamı..." Durdum.

"Canavar falan olmadığınız. İblis, cadı ya da vampir diye bir şey yok. Sizler sadece farklı özelliklere sahip insanlarsınız." Chris sırttı. "Konsil bunu kabul etmesin de göreyim."

Konsil toplantısından önce Venedik'e gönderdiğimiz dosyanın özet kısmında tam olarak aynı ifadeyi kullanmasam da söylediklerim aşağı yukarı aynı anlama geliyordu.

Anlaşma miadını doldurmuştu.

Konsil hâlâ işlemeye devam etmek istiyorsa, kendine iblisler, vampirler ve cadılar arasındaki sınırları denetlemekten daha iyi bir iş bulmalıydı.

Venedik'e gitmemden önceki sabah kütüphaneye gittiğimde dosyaya dâhil edilmemiş bir şey buldum.

Araştırmamızı yaparken Gerbert'ın pis ellerinin izlerini görmezden gelmemiz mümkün değildi. Her belgenin, her kanıtın kenarında saklanıyordu. Onu doğrudan suçlamak zordu ama bütün ikinci derece kanıtlar

Aurillac'lı Gerbert'in uzun bir süredir dokuyucuların özel yeteneklerinden haberdar olduğunu gösteriyordu. Hatta bir tanesini kendine köle etmişti: Cadı Meridiana, ölürken onu lanetlemişti. Yüzyıllarca Benjamin Fuchs'a de Clermont'lar hakkında bilgi vermişti. Philippe Nazi Almanya'sındaki son görevine gitmeden önce durumu öğrenmiş ve Gerbert'la yüzleşmişti.

Matthew'u mutfakta çayını yaparken bulduğumda, "Gerbert'la ilgili bilgi neden Venedik'e gönderilmedi?" diye çıktım. Ysabeau da oradaydı, Philip ve Becc'yla oynuyordu.

"Çünkü Gerbert'm kirli çamaşırlarını Konsil'in geri kalanının bilmemesi daha iyi," dedi Matthew.

"Kimin için daha iyi?" dedim sert bir sesle. "O yaratığın pisliğinin ortaya çıkmasını ve cezalandırılmasını istiyorum."

"Ama Konsil'in verdiği cezalar hiç de tatmin edici değildir," dedi Ysabeau gözleri parlayarak. "Çok laf, az acı. İstedğin cezaysa bırak da ben yapayım." Tırnakları tezgâha sürttüğünde ürperdim.

"Sen yeterince şey yaptın, *Maman*," dedi Matthew ona tehditkâr bir bakış fırlatarak.

"Ha o." Ysabeau geçirirerek elini salladı. "Gerbert çok yaramazlık yaptı. Ama yarın bu yüzden Diana'yla işbirliği yapacak. Aurillac'lı Gerbert'in seni kanının son damlasına kadar desteklediğini göreceksin, kızım."

Pat diye mutfak taburesine çöktüm.

"Ysabeau, Gerbert'in evindeyken o ve Nathaniel biraz hafiyelik yapmışlar," diye açıkladı Matthew. "E-posta ve internet kullanımını o günden beri izliyorlar."

"İnternette gördüğün şeylerin hiç ölmediğini biliyor muydun, Diana? Bir vampir gibi yaşıyor da yaşıyor." Bu karşılaştırma Ysabeau'yu büyülemiş gibiydi.

"Eee?" Hâlâ konunun nereye varacağını anlamıyordum.

"Gerbert yalnızca cadılara düşkün değil," dedi Ysabeau. "Bir dizi iblis sevgilisi de olmuş. Biri hâlâ Roma'da Via della Scala'da, kadın için on yedinci yüzyılda aldığı saray yavrusu dairede yaşıyor."

"Bir dakika. On yedinci yüzyıl mı dedin?" Sağlıklı düşünmeye çalıştım ama Ysabeau suratında fare yutmuş Tabitha ifadesiyle otururken bunu yapmak zordu.

"Gerbert iblislerle düşüp kalkmakla kalmamış, birini vampire dönüştürmüş. Böyle bir şey anlaşma değil, vampir yasalarına göre kesinlikle yasaktır. İyi bir nedeni var, çünkü artık kan öfkesini neyin tetiklediğini biliyoruz," dedi Matthew. "Gerbert'in iblis sevgililerini bilen Philippe'in bile bu kadından haberi yoktu."

"Biz de bununla ona şantaj yapıyoruz, öyle mi?" dedim

"Şantaj' ne çirkin bir kelime," dedi Ysabeau. "Ben bunun yerine dün gece Gerbert'a iyi yolculuklar dilemek için Les Anges Déchus'a uğrayan Gallowglass'ın olağanüstü ikna edici olduğunu düşünmeyi yeğliyorum."

"Gerbert'a karşı gizli kapaklı bir de Clermont operasyonu yapılmasını değil, bütün dünyanın onun nasıl bir yılan olduğunu öğrenmesini istiyorum," dedim. "Onu açık savaşta dürüstçe dize getirmek istiyorum."

"Endişelenme. Bütün dünya öğrenecek zaten. Bir gün. Önce bir savaş kazanalım, *ma lionne*." Matthew sesindeki buyurgan tonu yumuşatmak için yanağına bir öpücük kondurup elime çayımı verdi.

"Philippe avlanmayı savaşmaya tercih ederdi." Ysabeau, Becca ve Philip'in söylediklerini duymasını istemiyormuş gibi sesini alçalttı. "Çünkü avlanırken avını yok etmeden önce onunla bir güzel oynayabilirsin. Gerbert'a yaptığımız da bu."

"Ah." Bu düşüncenin çok çekici bir tarafı olduğunu kabul etmeliydim.

"Anlayacağına emindim. Ne de olsa av tanrıçasının adını taşıyorsun. Venedik'te iyi avlar hayatım," dedi Ysabeau elimi okşayarak.

Güneş Boğa'da

Boğa, para, kredi, borçlar ve hediyeleri yönetir. Güneş Boğa burcundayken yarım kalan işlerinizi tamamlayın. Sonradan sıkıntısını çekmemek için bugünün işini yarına bırakmayın. Beklenmedik bir ödül alırsanız gelecek için yatırım yaparak değerlendirin.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,

Gonçalves El Yazması 4890, f. 7v

Venedik mayısta ocakta görüldüğünden çok daha farklı görünüyordu gözüme. Tek nedeni de gökyüzünün mavi, suyun durgun olması değildi tabii.

Matthew, Benjamin'in elindeyken şehir buz gibi ve düşman gelmişti. Mümkün olduğu kadar çabuk ayrılmak istediğim bir yerdi. Ayrıldığımda ise geri döneceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama anlaşma bozulmadan Tanrıça'nın adaleti yerini bulmayacaktı.

Böylece yine Ca' Chiaromonte'de buldum kendimi. Büyük Kanal'a bakan bir sıra yerine arka bahçedeki bir sırada oturmuş, bir kez daha Konsil toplantısının başlamasını bekliyordum.

Bu defa Janet Gowdie de benimle birlikte bekliyordu. Birlikte davanın üzerinden bir kez daha geçtik. Matthew'un değerli evcil kaplumbağaları bir sineğin peşinde çakılların üzerinde kayarken karşıt savları tahmin etmeye çalıştık.

Çanların dördü çalmasına az bir zaman kala, "Gitme zamanı," diye haber verdi Marcus. Isola della Stella'ya kadar bize o ve Fernando eşlik edecekti. Janet'la ben başımızın çaresine bakabileceğimizi söylemiştik ama Matthew kulaklarını tıkamıştı.

Konsil'in üyeleri ocak toplantısından bu yana değişmemişti. Agatha, Tatiana ve Osamu cesaret verici bir biçimde gülümsedi. Sidonie von Borcke ve diğer vampirlerin karşılaşması buz gibiydi. Satu fark edilmemek istercesine manastıra son anda girmişti. Beni Sept-Tours'dan kaçırان o kendinden emin cadının yerinde yeller esiyordu. Sidonie'nin ölçüp biçen bakışları Satu'daki değişimin fark edildiğini ima ediyor. İçimde bir his çok yakında cadıların temsilcisinin değişeceğini söylüyordu.

Avluda yürüyerek iki vampirin yanına gittim.

"Domenico. Gerbert," dedim başımla selam vererek.

"Cadı," diye küçümsedi Gerbert.

"Ve bir de Clermont." Dudaklarımı Gerbert'in kulağına yaklaştırdım.

"Fazla rahatlama, Gerbert. Tanrıça seni sona bırakmış olabilir ama bu seni yanıltmasın: Yargılanma günün yaklaşıyor." Gözlerinde gördüğüm korku kıvılcımından memnun olarak yanından ayrıldım.

de Clermont anahtarını meclis salonunun kilidine soktuğumda bir dejavu hissiyle sarsıldım. Kapılar açıldığında tekinsiz his biraz daha güçlendi. Gözlerim de Clermont koltuğunun arkasına oyulmuş *ourob-*

ros'a –onuncu düğüme– takıldı ve odadaki gümüş ve altın rengi iplikler kudretle gerildi.

Cadılara işaretlere inanmaları öğretilirdi. Neyse ki bu işaretin anlamını çözmek için karmaşık yorumlara ya da başka büyüye gerek yoktu: *Burası senin koltuğun*, diyordu. *Ait olduğun yer*.

Bana verilen yere ulaştığımda masayı tıklatarak, “Toplantıyı açıyorum,” dedim.

Sol parmağımda kalın mor bir sicim vardı. Tanrıça'nın oku Benjamin'i öldürdükten sonra kaybolmuştu ama canlı mor –adaletin rengi– yerli yerinde duruyordu.

Salonu inceledim: geniş masa, halkım ve çocuklarımla atalarının kayıtları, dünyanın dört bir yanında kendileri gibi binlerce yaratığın hayatlarını değiştirecek kararı vermek için toplanmış dokuz yaratık. Çok yukarıda seleflerinin ruhlarını ve donduran, dürten, karıncalandıran bakışlarını hissettim.

“*Adaleti sağla*,” dediler bir ağızdan “*ve isimlerimizi hatırla*.”

Venedik'ten dönüşümüzde bizi salonda karşılayan de Clermont ve Bishop-Clairmont ailelerinin üyelerine, “Kazandık,” diye haber verdim. “Anlaşma son buldu.”

Tezahüratlar, kucaklaşmalar, tebrikler birbirini izledi. Baldwin daha soğukkanlı bir onaylamayla şarap kadehini bana doğru kaldırdı.

Gözlerim Matthew'u aradı.

“Şaşırmadım,” dedi. Ardından gelen sessizlik dile getirilmemiş olsa bile işittiğim sözcüklerin ağırlığını taşıyordu. Kızımı almak için eğildi. “Gördün mü, Rebecca? Annen yine her şeyi düzeltti.”

Becca parmaklarını çiğnemenin zevkini keşfetmişti. Neyse ki henüz süt dişlerinin vampirlerdeki dengi olan dişler çıkmamıştı. Matthew, Becca'nın elini ağzından çekip bana doğru sallayarak ağlamayı planlayan kızının dikkatini dağıttı. “*Bonjour, Maman*.”

Jack, Philip'i dizinde hoplatıyordu. Bebek hem meraklı hem de endişeliydi. “İyi işti, anne.”

“Çok yardım aldım.” Jack ve Philip'e, kafa kafaya vererek Konsil toplantısının dedikodusunu yapan Sarah ve Agatha'ya, Gerbert'ın kazık yutmuş gibi tavrını ve Domenico'nun küplere binmesini Sophie ve Nat-

haniel'a anlatarak eğlendiren Fernando'ya, birbirlerine uzun bir kavuşma öpücüğü veren Phoebe ve Marcus'a baktığımda boğazıma bir yumru takıldı. Baldwin, Matthew ve Becca'nın yanında duruyordu. Onlara yaklaştım.

"Bu sana ait kardeşim." de Clermont anahtarı açık avcumda duruyordu.

"Sende kalsın." Baldwin parmaklarımı soğuk metalin üzerine kapadı.

Salondaki konuşmalar kesildi.

"Ne dedin sen?" diye fısıldadım.

"Sende kalsın dedim," diye yineledi Baldwin.

"Bunu kastediyor ola..."

"Kastediyorum ama. de Clermont ailesinde herkesin bir görevi var. Bunu biliyorsun." Baldwin'in altın-kahverengi gözleri parladı. "Bugünden itibaren Konsil'i yönetmek senin işin."

"Yapamam. Ben bir profesörüm!" diye itiraz ettim.

"Konsil'in toplantı programını derslerine göre ayarlarsın. E-postalarını cevapladığın sürece," dedi Baldwin alaylı bir ciddiyetle, "sorumluluklarını dengelemekte zorluk çekmezsin. Aile meselelerini çok uzun bir süre ihmal ettim. Hem ben bir savaşıyım, politikacı değil."

Sessiz bir yalvarmayla Matthew'a baktım ama beni bu dertten kurtarmaya hiç niyeti yoktu. Yüzünde korumacı değil, gururlu bir ifade vardı.

"Ya kız kardeşlerin?" dedim hızla düşünerek. "Verin'in itiraz edeceğinden eminim."

"Bu Verin'in önerisiydi," dedi Baldwin. "Ne de olsa sen benim de kız kardeşimsin."

"Her şey hall oldu demektir. Diana, işinden sıkılana kadar Konsil'de hizmet verecek." Ysabeau beni iki yanağımdan öptü. "Baldwin'in yaptığını öğrenince Gerbert'in suratının ne hal alacağını düşünsene."

Sersemliğimden kurtulamadan anahtarı tekrar cebime koydum.

İlkbahar güneşine bakan Ysabeau, "Güzel bir gün," dedi. "Akşam yemeğinden önce bahçede biraz yürüyelim. Alain ve Marthe Fernando'nun yardımı olmadan bir ziyafet hazırladılar. Marthe bu yüzden çok keyifli."

Kahkahalar ve konuşmalar ailemizi kapıya kadar izledi. Matthew, Becca'yı Sarah'ya verdi.

"Çok geç kalmayın," dedi Sarah.

Yalnız kaldığımızda, Matthew beni aılıkla öptü. Öpücüğü yavaş yavaş derinleştirdi ve yumuşadı. Kan öfkesinin hâlâ tamamen kontrol altında olmadığını ve uzakta olmamanı onu olumsuz etkilediğini gösteriyordu bu.

"Venedik'te her şey yolunda gitti mi, *mon coeur*?" diye sordu denmesini bulduğunda.

"Sana sonra anlatırım," dedim. "Ama seni uyarayım: Gerbert'tan iyilik beklenmez. Her fırsatta bana köstek olmaya çalışır."

"Ne bekliyordun ki?" Matthew diğerlerinin yanına gitmek için yanımdan ayrıldı. "Gerbert konusunda endişelenme. Nasıl bir oyun oynadığını öğreneceğiz, hiç korkun olmasın."

Gözüm beklenmedik bir şey takılarak beni olduğum yere mıhladı.

"Diana?" Matthew arkasına bakıp kaşlarını çatı. "Geliyor musun?"

"Bir dakika," diye söz verdim. Bana tuhaf tuhaf baktı ama dışarı çıktı.

Beni ilk görenin sen olacağını biliyordum. Philippe'in sesi bir fısıltıdan ibaretti, arkasındaki Ysabeau'nun korkunç mobilyalarını görebiliyordum. Hiçbiri önemli değildi. Kusursuzdu: Tek parça halindeydi, gülümsüyordu, gözleri neşe ve sevgiyle parlıyordu.

"Neden ben?" diye sordum

Artık Hayat Kitabı'na sahipsin. Yardıma ihtiyacın yok. Bakışlarımız buluştu.

"Anlaşma..." diye başladım.

Duydum. Pek çok şeyi duyuyorum. Philippe'in yüzündeki tebessüm genişledi. Onu çocuklarımdan biri yok ettiğii için gururluyum. Aferin.

"Ödülüm seni görmek mi?" dedim ağlamamak için kendimi tutuyordum.

Bir tanesi, dedi Philippe. Zamanla başka ödüllerin de olacak.

"Emily." Onun adını söyler söylemez Philippe'in silüeti kaybolmaya başladı.

"Hayır! Gitme. Soru sormayacağım. Sadece ona onu sevdiğimi söyle."

Bunu biliyor. Annen de öyle. Philippe göz kırptı. *Sağım solum cacı oldu. Ysabeau'ya söyleme. Bu iş hoşuna gitmeyecektir.*

Güldüm.

Yıllarca uslu durduğum için bu da benim ödülüm. Ağlamak yok, anladın mı? Parmağını kaldırdı. Gözyaşlarından sıkıldım artık.

"Onun yerine ne istersin?" Gözlerimi sildim.

Daha çok kahkaha. Daha çok dans. Yüzünde muzip bir ifade vardı. Daha çok torun.

"Sormamı gerekiyordu," dedim bir kahkaha daha atarak.

Ama korkarım, gelecek yalnızca kahkahadan ibaret olmayacak. Philippe'in yüzü ciddileşti. İşin henüz bitmedi kızım. Tanrıça bunu sana geri vermemi istedi. Benjamin'in kalbine sapladığım altın-gümüş oku uzattı.

"Onu istemiyorum." İstenmeyen hediyeden korunmak için elimi kaldırıp geriledim.

Ben de istemedim ama biri adaletin yerine gelmesini sağlamalı. Kolu biraz daha uzandı.

"Diana?" Matthew dışarıdan sesleniyordu.

Tanrıça'nın oku olmasa kocamın sesini bir daha duyamayacaktım.

"Geliyorum!" diye seslendim.

Philippe'in gözleri anlayış ve sevgiyle doldu. Altın ucuna tereddütle dokunmamla birlikte ok kayboldu ve ağırlığımı yeniden sırtımda hissettim.

Karşılaştığımız andan beri onun sen olduğunu biliyordum, dedi Philippe. Son sözleri Timothy Weston'ın geçen yıl Bodleian'da, bu yıl kendi evinde söylediklerinin tuhaf bir yankısıydı.

Son kez gülümseyen hayalet dağılmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdım. "O ne?"

Sırtımdaki yükleri alıp dimdik durabilecek kişi, diye fısıldadı Philippe'in sesi kulağıma. Yanaklarıma değen tüy gibi dudaklar hissettim. Onları yalnız taşımayacaksın. Bunu unutma, kızım.

Gittiğinde hıçkırmamak için dudagımı ısırardım.

"Diana?" Matthew kapıdan sesleniyordu bu kez. "Ne oldu? Hayalet görmüş gibisin."

Görmüştüm ama Matthew'a onu anlatmanın zamanı değildi. İçimden ağlamak geliyordu ama Philippe üzüntü değil, sevinç istemişti.

"Benimle dans etsene," dedim tek bir gözyaşının düşmesine izin vermeden.

Matthew beni kollarına aldı. Ayakları hareket etti, bizi salondan çıkarıp büyük salona götürdü. Cevapları gözlerimden okuduğu halde soru sormadı.

Ayağına bastım. "Affedersin."

“Yine yönetmeye çalışıyorsun,” diye mırıldandı. Dudaklarıma bir öpücük kondurup beni döndürdü. “Şu anda işin takip etmek.”

“Unuttum,” dedim gülerek.

“O zaman sana daha sık hatırlatmam gerekecek.” Matthew beni sıkı sıkı bağrına bastı. Öpücüğü bir uyarı olacak kadar sert, vaat olacak kadar tatlıydı.

Philippe haklıymış, diye düşündüm bahçeye yürürken.

Yönetsem de takip de etsem, içinde Matthew olan bir dünyada asla yalnız olmayacaktım.

Güneş İkizler'de

İkizler burcu karı koca arasındaki ortaklık ve bunun gibi inanca dayalı meseleleri yönetir. Bu burcun erkekleri temiz kalpli ve dürüsttür, keskin zekâları sayesinde öğrenmeye meraklı olurlar. Çabuk parlarlar ama öfkeleri uzun sürmez. Prenslerin önünde bile çekinmeden konuşurlar. Duygularını çok iyi gizlerler. Eşleri nedeniyle başları derde girebilir ama düşmanlarına üstün geleceklerdir.

—Yazarı Bilinmeyen Kişisel Defterden, 1590 civarı,
Gonçalves El Yazması 4890, f. 8r

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

“Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Profesör Bishop.”

Okuduğum el yazmasından başımı kaldırdım. Royal Society’nin okuma odasına yaz güneşi vuruyordu. Yüksek camlardan içeri giriyor ve geniş masalara yansıyor.

“Üyelerden biri size bunu vermemi istedi.” Kütüphaneci bana Royal Society’nin antetli zarfını uzattı. Üzerinde koyu, kendine özgü bir el yazısıyla adım yazılıydı. Başımınla teşekkür ettim.

Zarfin içinde, Philippe’in birinin eve dönmesini ya da emirlerine uymasını sağlamak için gönderdiği eski gümüş sikke vardı. Onu kullanmanın yeni bir yolunu bulmuştum. Ben daha faal bir hayata dönerken Matthew’un kan öfkesini kontrol etmesine yardım eden bir yöntem. Kocamın durumu Benjamin’in işkencelerinden sonra gün geçtikçe iyiye gidiyordu ama ruh hali değişkendi ve çabuk parlayabiliyordu. Tamamıyla iyileşmesi zaman alacaktı. Matthew bana olan ihtiyacının tehlikeli bir seviyeye geldiğini hissettiğinde yanma gitmem için sikkeyi göndermesi yeterliydi.

Okuduğum ciltli el yazmalarını masadaki görevliye iade edip yardımlarından dolayı teşekkür ettim. Arşivlerdeki ilk haftamın sonuna gelmiştim. Büyümün eski metinlerle ve parlak ama artık yaşamayan zekâlarla sürekli temas halinde olmaya nasıl tepki vereceğini görmek için yaptığım bir denemeydi. Bir şeyleri kontrol altına almaya çalışan tek kişi Matthew değildi. Sevdiğim işe dönmemin imkânsız görüldüğü zorlu anlar yaşamıştım ama her geçen gün hedefime biraz daha yaklaşıyordum.

Nisanda Konsil’le yüzleştikten beri kendimi yalnızca yürüyen bir yeniden yazılmış parşömen değil, karmaşık bir dokuma olarak görmeye başlamıştım. Bedenim cadı, iblis ve vampirden oluşan bir goblendi. Beni oluşturan ipliklerden bazıları, Corra’nın gölgesi gibi saf kudretti. Bazıları

dokuyucu sicimlerinin singelediği yetenekten geliyordu. Geri kalanı Hayat Kitabı'nın içerdiği bilgidен eğrilmişti. Her düğümlü sicim Tanrı-ça'nın okunu intikam ya da güç arayışı için değil, adalet için kullanmamı sağlayan gücü veriyordu.

Büyük merdivenden ana kata indiğinde Matthew beni giriş salo-
nunda bekliyordu. Bakışları her zamanki gibi tenimi serinletip kanımı
kaynattı. Sikkeyi bekleyen avcuna bıraktım.

“İyi misin *mon coeur*?” diye sordu beni öperek selamladıktan sonra.

“Kesinlikle iyiyim.” Küçük bir sahiplenme belirtisiyle siyah ceketinin
yakasını çektim. Matthew bugün saygın profesör rolüne uygun giyinmişti.
Çelik grisi pantolon, ütülü bir beyaz gömlek ve ince yün hırka. Kravatını
ben seçmiştim. Hamish'in ona geçen Noel hediye ettiği kravatın gri-yeşil
Liberty baskısı gözlerinin değişken renklerini yansıtıyordu. “Nasıl gitti?”

“İlginç bir tartışmaydı. Chris müthişti elbette,” dedi Matthew teva-
zuyla dostuma sahneyi bırakarak.

Chris, Matthew, Miriam ve Marcus “insan” tanımının sınırlarını
genişleten araştırma bulgularını sunmuşlardı. *Homo sapiens*'in evrim
süreci sırasında, Neandertaller gibi daha önce farklı bir tür olduğu dü-
şünülen başka yaratıkların DNA'larını aldığını göstermişlerdi. Bazı ka-
nıtlar yıllardır Matthew'un elinde öylece beklemişti. Chris, Matthew'un
araştırmalarını başkalarıyla paylaşma konusunda Isaac Newton kadar
kötü olduğunu söylemişti.

“Marcus ve Miriam her zamanki tatlı-sert gösterilerini sundular,”
dedi Matthew beni nihayet bıraktığında.

“Peki üyelerin bu haberler karşısında tepkisi ne oldu?” Matthew'un
yaka kartını çıkarıp cebine soktum. PROFESÖR MATTHEW CLAIRMONT
yazıyordu kartta. ROYAL SOCIETY ÜYESİ, ALL SOULS (OXON), YALE
ÜNİVERSİTESİ (ABD). Matthew, Chris'in laboratuvarında bir yıl süre-
cek bir ziyaretçi araştırmacı görevini kabul etmişti. Protein kodlamayan
DNA'yı araştırmak için yüklü bir bağış almışlardı. Bu bir gün, insanlar
arasında yaşayıp gözleri önünde saklanan, Neandertaller gibi soyu tüken-
miş olmayan başka insanı yaratıklar hakkında yapacakları açıklamaların
temelini oluşturacaktı. Sonbaharda yine New Haven'a gidecektik.

“Şaşırdılar,” dedi Matthew. “Ama Chris'in makalesini dinlediklerinde
şaşkınlıkları kıskançlığa dönüştü. Oldukça etkileyiciydi.”

"Chris nerede?" dedim, Matthew beni kapiya götürürken omzumun üzerinden bakarak arkadaşımı aradım.

"Miriam'la birlikte Pickering Meydanı'na gitti," dedi Matthew. "Marcus Trafalgar Meydanı'nda bir istiridye lokantasına gitmelerinden önce Phoebe'yi almak istedi."

"Onlara katılmak ister misin?" diye sordum.

"Hayır." Matthew'un eli belime yerleşti. "Seni yemeğe götürüyorum, unuttun mu?"

Leonard bizi kaldırım kenarında bekliyordu. "İyi günler, *sieur*. Madam."

"Profesör Clairmont yeterli, Leonard," dedi Matthew beni arabanın arkasına bırakarak.

"Tamamdır," dedi Leonard neşeli bir sırıtişla. "Clairmont Evi mi?"

"Lütfen," dedi Matthew arabaya binerek.

Güzel bir haziran günüydü. Mall'dan Mayfair'e yayan gitmek çok daha kısa sürerdi ama Matthew güvenlik nedeniyle arabayı kullanmamızda ısrar ediyordu. Chelm'deki savaştan sonra Benjamin'in çocuklarından hayatta kalan olduğuna dair bir iz yoktu. Gerbert ya da Domenico'dan da Venedik'te aldıkları ağır yenilgiden sonra ses seda çıkmamıştı ama Matthew işi şansa bırakmak istemiyordu.

"Merhaba, Marthe!" diye seslendim kapıdan girdiğimde. "Nasıl gidiyor?"

"*Bien*," dedi. "*Milord* Philip ve *Mileydi* Rebecca uykudan yeni uyandı."

"Linda Crosby'den daha sonra gelip yardım etmesini istedim," dedi Matthew.

"Geldim bile!" Linda elinde iki Marks & Spencer poşetiyle arkamızdan içeri girdi. Poşetlerden birini Marthe'ye verdi. "Güzel detektif Gemma ve sevgilisi Duncan'ın yeni macerasını aldım. Ve bu da sana bahsettiğim örgü deseni."

Linda ve Marthe neredeyse bütün ilgi alanları –cinayet romanları, yemek pişirme, dikiş nakış, bahçeyle uğraşma ve dedikodu– aynı olduğu için sıkı dost olmuşlardı. İkisi reddedilmesi zor ve tamamen kendi çıkarlarına hizmet edecek bir teklif yapmışlardı: Çocukların yanında her zaman bir aile üyesi, o da yoksa bebek bakıcısı olarak bir vampir ve bir cadı bulunması gerektiğini öne sürmüşlerdi. Linda henüz bebeklerin

yeteneklerini ve eğilimlerini anlamadığımız için –Rebecca’nın kanı tercih etmesi onu cadıdan çok bir vampir yapıyordu gerçi, birkaç kez oyuncığını beşiğinin üzerinde havada yakaladığım için Philip de vampirden çok cadıydı– bunun akıllıca bir önlem olduğunu söylüyordu.

“Bu gece evde kalabiliriz,” diye teklif ettim. Matthew’un planlarında gece elbisesi, smokin ve kim bilir başka neler vardı.

“Hayır.” Matthew bu sözcüğe hâlâ çok düşküncü. “Karımı yemeğe çıkarıyorum.” Ses tonu konunun tartışmaya kapandığını söylüyordu. Jack merdivenlerden indi. “Merhaba, anne! Postam yukarı götürdüm. Babamunkileri de. Kaçmam lazım. Bu akşam Peder H’yle yemek yiyoruz.”

“Lütfen kahvaltı zamanına kadar dönmüş ol,” dedi Matthew, Jack açık kapıdan fırladığı sırada.

“Merak etme baba. Yemekten sonra Ransome’la birlikte olacağım,” dedi Jack, kapı arkasından çarptı. Bishop-Clairmont klanının New Orleans kolu, şehri gezmek ve Marcus’u ziyaret etmek için iki gün önce Londra’ya gelmişti.

“Ransome’la gezdiğini bilmek endişemi hafifletmiyor.” Matthew içini çekti. “Çocuklara bakıp sonra da giyineceğim. Geliyor musun?”

“Hemen arkadayım. Önce balo salonuna bir göz atıp doğum günün için yiyecek firmasının ne yaptığına bakacağım.”

Matthew inledi.

“Huysuz bir yaşlı gibi davranmayı kes,” dedim. Birlikte yukarı çıktık. Normalde soğuk ve sessiz olan ikinci kat hummalı bir faaliyete sahne oluyordu. Matthew peşimden yüksek ve geniş kapılara geldi. Odanın kenarlarına sofralar kurulmuş, ortada dans etmek için geniş bir alan bırakılmıştı. Köşede müzisyenler yarın geceki partide çalacakları parçaları prova ediyorlardı.

“Ben hazırda değil, kasımda doğdum,” diye mırıldandı Matthew kaşlarını biraz daha çatarak. “Azizler Günü’nde. Bir de neden bu kadar çok insan davet ettik ki?”

“İstedğin kadar mızımızlan. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Yarın gece senin vampir olarak yeniden doğma yıldönümün ve ailen bunu seninle birlikte kutlamak istedi.” Çiçek aranjmanlarından birini inceledim. Matthew aralarında söğüt dalları ve hanımeli de bulunan garip karışımı kendisi seçmişti. Müzik grubunun dans sırasında çalacağı farklı

dönemlerden parçaları kendisi belirlemişti. "Madem bu kadar çok konuk istemiyorsun o zaman çocuk yapmadan önce iki kez düşüneceksin."

"Ama ben seninle çocuk yapmayı seviyorum." Matthew'un eli kalçama dolanıp karnımın üzerinde durdu.

"O zaman bu kutlamanın her yıl tekrarlanması bekleyebilirsin," dedim onu öperek. "Ve her yıl masa sayısının artmasını."

"Çocuk demişken," dedi Matthew, başını eğerek bir sıcakkanlının duyamayacağı bir sesi dinledi, "kızın aç."

"Senin kızın *hep* aç," dedim elimi şefkatle yanağına koyarak.

Matthew'un eski yatak odası bebek odasına dönüştürülmüştü. Burası artık pelüş hayvanlarla dolu bir hayvanat bahçesi ve bir bebek ordusuna yetecek kadar alet edevat ve hükmedecek iki zorbayla onların özel krallığıydı.

Philip içeri girdiğimizde başını kapıya çevirdi. Ayağa kalkıp beşiğinin kenarına tutunurken yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Kız kardeşinin yatağına bakıyordu. Rebecca oturma pozisyonuna geçmiş, Philip'e nasıl bu kadar çabuk büyüdüün sen, der gibi ilgiyle bakıyordu.

"Ulu Tanrım. Ayakta duruyor." Matthew afallamış gibiydi. "Ama yedi aylık bile değil daha."

Bebeğin güçlü kolları ile güçlü bacaklarına bakıp babasının neden şaşırıldığını merak ettim.

"Sen neler çeviriyorsun bakalım?" dedim, Philip'i beşikten çekip ona sarıldını.

Bebek anlaşılabilir sesler çıkardı, derimin altındaki harfler sorumu cevaplayan Philip'e yardım elini uzatmak için yüzeye furladı.

"Gerçekten mi? Çok hareketli bir gün olmuş o zaman," dedim onu Matthew'a vererek.

"Eminim sen de adaşın gibi ele avuca sığmaz bir şey olacaksın," dedi Matthew sevgiyle. Parmağı Philip tarafından kısıvrak yakalanmıştı.

Çocukların altını değiştirip doyurduk. O gün Robert Boyle'un yazılarında keşfettiklerimizden, Royal Society'deki sunumların Matthew'a yaratık genomlarını anlamanın sorunları konusunda kattıklarından söz ettik.

"Bana bir dakika izin ver. E-postama bakmalıyım." Baldwin para kazanmak ve ailesine yeni zorbalıklar etmek için beni resmi de Clermont

temsilcisi olarak atadığından beri hiç almadığım kadar çok e-posta alır olmuştum.

“Konsil seni bu hafta yeterince rahatsız etmedi mi?” diye sordu Matthew yine huysuzlaşarak. Pek çok akşamı eşitlik ve açıklık prensipleriyle uğraşmakla ve karmaşık iblis mantığını çözmeye çalışmakla geçirmiştım.

“Bu işin sonu yok korkarım,” dedim, Philip’i ofisim yaptığım Çin Odası’na götürdüm. Bilgisayarımı açıp mesajlarımı okurken onu kucağıma oturttum.

“Sarah ve Agatha’dan fotoğraf gelmiş,” diye seslendim. İki kadın Avustralya’da bir kumsalda poz vermişti. “Gelip baksana.”

“Mutlu görünüyorlar,” dedi Matthew, kucağında Rebecca’yla omzumun üzerinden bakarak. Rebecca büyükannesini görünce mutlu sesler çıkardı.

“Ern’in ölümünün üzerinden bir yıldan fazla zaman geçtiğine inanmak güç,” dedim. “Sarah’nın tekrar gülümsediğini görmek harika.”

“Gallowglass’tan haber var mı?” diye sordu Matthew. Gallowglass dünyanın bilinmeyen bir yerine gitmişti ve Matthew’un partisi için gönderdiğimiz davete cevap vermemiştı.

“Şimdilik yok,” dedim. “Belki Fernando nerede olduğunu biliyordur.” Yarın ona soracaktım.

“Baldwin ne buyurmuş?” dedi Matthew, gönderenler listesinde ağabeyinin adını görünce. “Yarın geliyor.” Baldwin’in Matthew’un doğum gününe gelecek olmasına seviniyordum. Bu duruma özel bir ağırlık katacak, Baldwin’in kardeşine ya da yeni Bishop-Clairmont filiz ailesine tam desteğini vermediği dedikodularına son verecekti. “Verin ve Ernst de onunla geliyor. Uyarımadı deme: Freyja da geliyor.”

Matthew’un ortanca kız kardeşiyle tanışmamıştım. Ama Janet Gowdie’den kızın geçmişteki maceralarını dinledikten sonra tanışmayı dört gözle bekler olmuştum.

“Tanrım, bari Freyja gelmeseydi.” Matthew inledi. “İçkiye ihtiyacım var. Sen bir şey istiyor musun?”

“Biraz şarap alırım,” dedim dalgın dalgın. Baldwin, Venedik’teki Rima Jaén, diğer Konsil üyeleri ve Yale’deki bölüm başkanımın gelen mesajları aşağı kaydırmaya devam ettim. Hiç almadığım kadar meşgul ve hiç almadığım kadar mutluydum.

Çalışma odasında Matthew'a katıldığım da Matthew içkilerimizi hazırlamak yerine Rebecca kalçasında şöminenin önünde durmuş, yüzünde garip bir ifadeyle şömine rafının üzerindeki duvara bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde nedenini görebiliyordum.

Ysabeau ve Philippe'in portresi orada değildi. Duvara küçük bir etiket raptiyelenmişti. SÖR JOSHUA REYNOLDS'A AİT ADLARI BİLİNMEYEN EVLİ ÇİFT PORTRESİ GEÇİCİ BİR SÜRE ROYAL GREENWICH RESİM GALERİSİNDEKİ SÖR JOSHUA REYNOLDS'IN DÜNYASI ADLI SERGİDE OLACAK.

"Phoebe Taylor iş başında," diye mırıldandım. Henüz bir vampir değildi ama vampir çevrelerinde gayet iyi tanınıyordu. Vampirlerin ellerindeki, kamuya sunuldukları takdirde kayda değer ölçüde vergi indirimi getirecek sanat eserlerini teşhis etme yeteneğiyle ünlenmişti. Baldwin ona bayılıyordu.

Ama Matthew'un büyülenmesinin nedeni annesi ile babasının aniden ortadan kayboluşu değildi.

Reynolds'ın portresinin yerinde Matthew'la benim portrem duruyordu. On yedinci yüzyılın ayrıntılara gösterdiği önemi çağdaş resmin renk ve çizgi hassasiyetiyle birleştiren üslubuyla Jack'in eseri olduğu çok açıktı. Şömine rafının üzerindeki "Mutlu yıllar baba" yazılı kart düşüncemizi doğruluyordu.

"Ben senin portreni yaptığını sanıyordum. Sürpriz olacaktı," dedim. Oğlum Matthew'u çizirken onun dikkatini dağıtmamı rica etmişti.

"Bana da *senin* portreni yaptığını söyledi," dedi Matthew.

Jack ikimizi evin resmi kabul salonundaki büyük pencerelerden birinin yanında resmetmişti. Ben Blackfriars'taki evimizden gelen Elizabeth dönemi sandalyesinde oturuyordum. Matthew arkamdaydı. Gözleri canlı bir biçimde bakıyordu. Benim gözlerimde ise sıradan bir insan olmadığımı gösteren doğaüstü bir ifade vardı.

Matthew omzumun üzerinden uzanıp havadaki sol elimi yakalamıştı, parmaklarımız sımsıkı birbirine dolanıyordu. Konuşmamız yarım kalmış gibi benim başım hafifçe ona eğik onun başı ise hafifçe aşağı inikti.

Bu duruş sol elimi ve nabzını çevreleyen *ouroboros*'u açığa çıkarıyordu. Bishop-Claumont'ların simgesi olan kuyruğunu ısırarak yılan, güç ve dayanışmayı temsil ediyordu. Ailemiz beklenmedik aşkımla başlamıştı.

Aramızdaki bağ diğerlerinin nefretine ve korkusuna karşı koyabileceğimiz kadar güçlü olduğu için büyümüştü. Ebediyen de ayakta kalacaktı çünkü yüzyıllar önce cadıların keşfettiği gibi değişimin, hayatta kalmanın sırrı olduğunu keşfetmiştik.

Daha da fazlası, *ouroboros* birlikteliğimizi simgeliyordu. Matthew ve ben bir vampir ve cadının, ölüm ve yaşamın, ay ve güneşin simya evliliğiydik. Zıtların birlikteliği, ikimizin kendi başına olamayacağı kadar değerli ve güzel bir şey yaratmıştı.

Biz onuncu düğümdük.

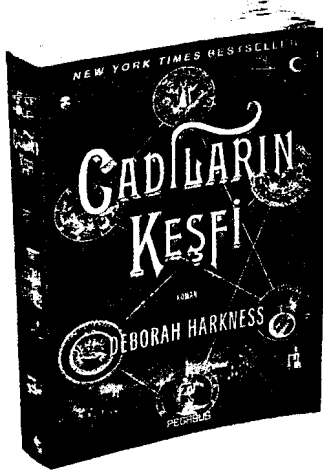
Çözülmez.

Başı ya da sonu olmayan.

TEŞEKKÜRLER

- ... geri dönüşleri için nazık okurlarıma: Fran, Jill, Karen, Lisa ve Olive.
- ... uzmanlıklarını cömertçe paylaştıkları ve iyi niyetli eleştirileri için Wolf Gruner, Steve Kay, Jake Soll ve Susanna Wang'e.
- ... bir tirşenin ağırlığı konusunda uzman görüşleri topladığı için Lucy Marks'a.
- ... en çok ihtiyaç duyduğum anda, radikal (ve çok makbule geçen) konukseverlikleri için Hedgebrook'a.
- ... *Ruhlar Üçlemesi*'ni başından sonuna savundukları için Sam Stolloff ve Rich Green'e.
- ... bu kitaba ve yayım sürecinin her aşamasında ilk iki kitaba verdikleri destek için Carole DeSanti ve Viking ve Penguin'deki geri kalan *Ruhlar* ekibine.
- ... Diana ve Matthew'un hikâyesini dünya okurlarıyla buluşturan yabancı yayımcılara.
- ... yayımcı için ilk taslağı düzelten ve hazırlayan Lisa Halttunen'e.
- ... bir hayatım olmasını mümkün kıldıkları için asistanlarım Jill Hough ve Emma Divine'a.
- ... sabırları için dostlarıma.
- ... hayatımı yaşamaya değer kıldıkları için aileme: annem ve babam, Olive ve Jack, Karen, John, Lexie, Jake, Lisa'ya.
- ... Bishop'lar ve de Clermont'ları yüreklerine ve hayatlarına aldıkları için okurlarıma, içten teşekkürlerimle...

Olağanüstü güçlere sahip bir cadı
İmkânsızlıklara direnen yasak bir aşk
Ve her şeyi başlatan gizemli bir elyazması

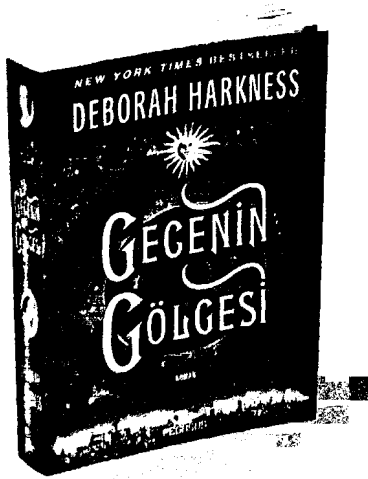
“Sihirle bezeli, olağanüstü derecede yaratıcı ve fantastik bir hikâye...
Karşı konulamaz bir büyücülük, bilim ve yasak aşk hikâyesi...”

People

“Harkness’ın bu ilk kitabı tek kelimeyle çarpıcı. Gerçeklik ile kurguyu, tarih ile günümüzü, nezaket ile öfkeyi, kendini bulmayı ve kaybetmeyi birleştiren bir kitap; kalbinize dokunacak ve zihninizi besleyecek güzel bir eser. Diğer bir deyişle, kusursuz bir yaptı.”

The Truth About Books

Tarih ile büyünün zengin dünyasında kök salan a k hikâyesi,
geçmiş ve tutkuyla  r lm   bir masala sürükleniyor.
D   m yavaş yavaş üzülüyor...

“Cadıların Ke finin hayranları bu kitaba da bayılacak... Harkness, sayfalar içinde kaybolmanıza yetecek kadar romantizm ve heyecan sunuyor. Bir çırpıda bitireceksiniz.”

People

“ slubu o kadar zengin, karakterleri o kadar ilgi çekici ki... Kitabı okumak için gün sayan okuyucuların i i rahat etsin çünkü beklediklerine kesinlikle de ecek.”

BookPage